

Huỳnh Dị

Biên Hoang Truyền Thuyết - Tập 5

MỤC LỤC

1. Kỳ Tài Dị Năng
2. Tiên Trường Mạc Cập
3. Nghịch ngã giả vong
4. Loạn Thế Tình Uyên

5. Nữ Vương Bồn Sắc
6. Hò Hẹn Tâm Linh
7. Trường Sinh Độc Chú
8. Cửu Lưu Chiêu Sớ
9. Cùng Địch Giao Du
10. Kế Sách Bất Tướng
11. Ma Đạo Tranh Đấu
12. Đệ Tử Đích Truyền
13. Ước hẹn ở Phiêu Miêu
14. Bình Lai Tương Đáng
15. Yêu Hận Lẫn Lộn
16. Tuyên ngôn tình yêu
17. Tình chàng khó tỏ
18. Tiếng lòng công tử
19. Đoán Trước Chiến Quả
20. Cấp báo quân tình
21. Một Giác Mộng Xuân
22. Cơ hội duy nhất
23. Nắm tay phó hiểm
24. Tổ Nữ Tâm Pháp
25. Danh Sách Sát Nhân
26. Tìm Người Du hí
27. Cùng Chung “Chăn Gối”
28. Lộng Xảo Phản Chuyết
29. Ma Môn Cao Thủ
30. Lời Hay Phải Nói
31. Cuộc Chiến Quyết Tử
32. Đồng Mệnh Uyên Ương
33. Tiếng Lòng Từ Xa
34. Hành Trình Phục Cừu
35. Tứ Đại Kỳ Thư
36. Trận Chiến Phiêu Miêu
37. Vào Sâu Vùng Địch
38. Niềm Vui Lật Thuyền
39. Khó Cầu Trí Sĩ
40. Đào Xuất Sinh Thiên
41. Chàng chàng thiếp thiếp
42. Kịch Giả Tình Thật
43. Điều Kiện Trao Đổi
44. Bạch Nhạn Về Nam
45. Hành Động Phản Kích
46. Thái Âm Vô Cực
47. Đường Cụt Tìm Sống
48. Thần Hoả Phi Nha
49. Chiến Tuyến Phía Bắc
50. Tra Xét Tận Tường
51. Mát Mát Tâm Linh
52. Câu Chuyện Bên Thiên Huyệt
53. Oan Cho Chàng Lắm
54. Định Mệnh
55. Trong Vòng Hư Ảo
56. Linh Kiếm Hộ Chủ
57. Trọng Phán Biên Tập
58. Nhân Ái Thành Hận
59. Bí Mật Cơ Địa
60. Một Lời Đề Nghị
61. Kế Ly Gián
62. Không Chịu Hồi Đầu

63. Vì Yêu Thành Hận
64. Giúp Đỡ Đúng Lúc
65. Ma Môn Quỷ Ảnh
66. Sa Mạc Chân Tình
67. Ước Vọng Thoái Ẩn
68. Hùng Tâm Tráng Chí
69. Đối Phó Ảnh Tử
70. Kim Đan Ma Chủng
71. Cơ Hội Duy Nhất
72. Tiêu Diệt Quỷ Ảnh
73. Mỗi Tình Hải Nam
74. Thời Cơ Hành Động
75. Chuyển Đi Bình Thành
76. Hết Lời Khuyên Bảo
77. Thái Thú Hải Diêm
78. Cuộc Chiến Thịnh Nhục
79. Tình Cũ Như Mơ
80. Ổn Định Lòng Quân
81. Ân Oán Tình Cừu
82. Cưới Hổ Khó Xuống
83. Đôi Lửa Trời Sinh
84. Đoàn Kết Là Sức Mạnh
85. Cầu tử chi chiến
86. Tầm Thác Mùa Xuân
87. Nước Trôi Đi Mãi
88. Nụ Hôn Định Tình
89. Kế Hoạch Tương Lai
90. Cô Chú Nhất Trịch
91. Linh Cơ Lại Động
92. Khai Hoa Kết Quả
93. Chết Không Nhắm Mắt
94. Ban Ngày Báo Mộng
95. Một Chuyện Bí Mật

HỒI 1

Kỳ Tài Dị Năng

Vương Trấn Ác xuống ngựa ở cốc khẩu, để con ngựa đã mỏi mệt được thoải mái nghỉ ngơi gặm cỏ, tự mình tiến vào tiểu cốc.

Hang núi này cách Biên Hoang tập gần mười dặm, nằm ở khu vực núi non phía tây bắc Biên Hoang tập. Vương Trấn Ác đuổi mãi không tha đến đây là vì hắn biết về người thần bí hơn Hoang nhân, hiểu khi người thần bí thi triển Viễn độn thuật thì không thể dừng lại được nên sẽ lưu lại dấu vết hành tung.

Viễn độn thuật rất hao tổn chân nguyên. Nếu không có một thời gian nghỉ ngơi thì đừng hòng hồi phục lại được. Vì thế nếu muốn giết người này thì đây là cơ hội khó gặp.

Bốn mặt tiểu cốc đều có núi non bao phủ, cảnh trí thanh u. Vì thế mặc dù Vương Trấn Ác trong lòng tràn đầy sát cơ mà sau khi vào cốc cũng cảm thấy như rũ sạch bụi trần, tâm thần bình hòa, nhất thời khó có lòng tranh thắng với ai.

Vừa bước chân vào trong cốc, Vương Trấn Ác đã có cảm giác bị người ngấm ngấm theo dõi. Bất chợt trong lòng vô cùng ngạc nhiên. Chẳng lẽ mình lại đoán sai rồi? Định nhân chạy trốn đến đây nhưng không tính tọa vận khí hành công mà vẫn giữ được trạng thái cảnh giác sao?

Vương Trấn Ác cao giọng nói: "Bản nhân là Vương Trấn Ác, một mình đến đây, bằng hữu Bí tộc nếu có

gan thì hãy ra mặt cùng bản nhân quyết một trận tử chiến, để ta khỏi phí công tìm người."

Một trận cười lớn tràn đầy ý vị coi thường từ lưng chừng núi truyền xuống. Vương Trấn Ác ngửa mặt nhìn lên phía tiếng cười vọng xuống liền thấy cao thủ Bí tộc đó hiện thân trên một khối đá lớn nhô ra ngoài vách núi, đang cúi đầu nhìn hần.

Y không còn trùm đầu che kín diện mạo nữa mà lộ xuất 'Lư sơn chân diện mục'.

Người này tuổi chừng hai mươi, hình dáng vô cùng đặc dị. Khuôn mặt dài rộng, vàng trán cao rộng và cằm cao làm người ta cảm giác khí thế hùng vĩ. Mắt, tai, mũi và miệng y đều đơn sơ như được tạc từ đá hoa cương. Đôi mắt dài tràn đầy tiểu ý, nhưng lại làm người ta cảm thấy y bản tính ngạo thế không chịu khuất phục, kiêu ngạo tự phụ không coi thiên hạ chúng sinh vào đâu.

Y đang đứng trên hòn đá, dáng vẻ ngạo nghễ thiên hạ, tư thái như là ngoài ta ra chẳng có ai. Hơn nữa, y vai rộng lưng dày, lồng ngực căng vồng làm nổi bật bộ kinh trang đen tuyền bó sát người y mặc. Nét mặt và thể hình đều tuấn tú hơn người, làm người ta cảm thấy y có điểm tà dị, khí chất bất đồng.

Y ngạo nghễ nói: "Trước tiên, ta tuyệt không phải là bằng hữu của người. Tiếp nữa, ta xuất hiện gặp người không có liên quan đến chuyện gì, mà là muốn xem xem người là tên ngu ngốc nào, có tư cách nói câu đó không."

Tiếp đó mục quang nhìn xuống thất lưng da của Vương Trấn Ác, lại nhìn thanh đoản kiếm được đeo bằng một dây vào thất lưng, hai mắt sáng bừng lên hỏi: "Cái người đeo phải chăng là binh khí lừng danh thời nhà Hán?"

Vương Trấn Ác vô cùng ngạc nhiên hỏi: "Huynh đài cao tính đại danh là gì? Người là người đầu tiên nói đúng lại lịch thanh kiếm này của bản nhân."

Hần cũng thật kỳ quái, nói xong liền tùy tiện cời bội kiếm ném lên cho đối phương.

Người kia ung dung thò tay bắt lấy, vui mừng nói: "Việc đó có gì là khó? Kiếm này dài không quá ba thước, cho thấy được dựa theo phương pháp chế tạo đoản đồng kiếm thời Xuân thu Chiến quốc. Tuy là kiếm sắt, nhưng lại không được chú trọng lắm về chiều dài. Tiếp đó, kiếm này mũi kiếm hình tròn thon nhọn, mũi kiếm và thân kiếm được đúc liền thành một thể. Loại kiếm hình dạng thể này không hề thấy trước đời Hán. Hơn nữa, hình dạng kiếm này đẹp mà sống kiếm thu vào, chính là kiểu thịnh hành vào đời nhà Hán nên ta chỉ nhìn một lần là biết."

Y lại cười nhẹ tiếp: "Xem người cũng là người có tiếng tăm. Tiện đây cũng cho người biết ta là ai. Hướng Vũ Điền chính là ta."

"Choang!"

Tay phải Hướng Vũ Điền cầm vỏ kiếm, tay trái bật kiếm khỏi vỏ, tán thưởng: "Kiếm tốt! Đã trải qua bao nhiêu năm dài mà vẫn như vừa mới được đúc ra. Chất sắt thể này càng khó được thấy. Nhìn thanh kiếm này không có kiếm quang, nhưng ở lưỡi lại ẩn hiện ánh sáng vàng rực rõ đủ biết binh khí này là loại hợp kim được đúc thành bằng nhiều loại chất sắt khác nhau. Thuật đúc kiếm cũng đạt tới cảnh giới tối cao. Nếu ta đoán không lầm thì kiếm này có chứa cả thành phần huyền thiết."

Đoạn y lại cười tươi nói: "Vương huynh không nên thấy ta dùng tay trái rút kiếm mà cho rằng ta là người thuận tay trái nhé. Thật ra dùng tay phải hay tay trái đối với ta không khác nhau nhiều. Khi động thủ mà Vương huynh cho rằng ta thuận tay trái thì sẽ thất bại nặng nề đấy."

Với tài trí của Vương Trấn Ác mà cũng bị y làm cho hồ đồ, không rõ hư thực của y. Hần than: "Hướng huynh đúng là kỳ nhân, nhãn lực cao minh. Kiến thức về kiếm lại càng làm người ta kinh dị. Làm người ta khó hiểu nhất là kiến thức của Hướng huynh đối với Hán tộc bọn ta. Hướng huynh chẳng phải sống lâu dài ở sa mạc, cách biệt với thế giới sao?"

Hướng Vũ Điền trả kiếm vào vỏ, tiện tay ném xuống cho Vương Trấn Ác, vật về chủ cũ. Y tiêu sái ngồi xuống rìa mỏm đá, hai chân thả xuống khe dong đưa vô cùng thoải mái tự nhiên. Y cười nhẹ: "Vương huynh làm sao mà có được thanh kiếm này? Không cần giấu ta đâu. Chúng ta vẫn chưa động thủ thì vẫn coi như còn là bằng hữu."

Vương Trấn Ác đeo kiếm lên, thầm nghĩ phải chăng hần đang thi triển kế kéo dài thời gian. Nhưng kiểu gì cũng không nhìn ra hiện tượng chân nguyên hần tổn hao nghiêm trọng. Động thủ sớm hay muộn tuyệt

không khác nhau gì. Hơn nữa hẳn cũng rất ân thưởng người này, bèn cười nhẹ: "Hương huynh tài năng phi thường, huynh đệ bội phục. Kiếm này đúng là có lai lịch. Nếu như ta nói rõ nguồn gốc của nó thì Hương huynh sẽ đoán ra ta là ai."

Hương Vũ Điền cười rộ nói: "Ta đã sớm đoán ra người là ai rồi! Thanh kiếm này tên là Bách Kim, là một danh kiếm đã theo Vương Mãnh tung hoành thiên hạ. Nhìn tuổi tác của Vương huynh, chắc là cháu Vương Mãnh. Hương mỗ có nói sai không?"

Vương Trấn Ác trong lòng chấn động. Người này kiến văn quảng bác, nhãn lực cao minh tới mức làm người ta kinh sợ. Nếu hôm nay không thể đưa hắn vào chỗ chết thì Biên Hoang tập khắng định sẽ bị hắn làm loạn đến nghiêng trời lệch đất.

Hắn trầm giọng: "Tổ phụ của ta là tử địch của quý tộc. Xin Hương huynh dạy bảo."

Hương Vũ Điền ngạc nhiên: "Vương Mãnh là Vương Mãnh, người là người, có quan hệ quái gì đâu? Làm người mà cứ phải mang những gánh nặng như thế, ân oán của đời trước lại kế thừa nhận lấy thì cuộc sống ngắn ngủi này làm sao làm hết được?"

Hai mắt y lại xạ xuất thần sắc mơ màng, nhìn ra xa nói: "Niệm tình Vương huynh mạng không còn dài, ta nói thực với Vương huynh một chuyện. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ lần này, Hương mỗ sẽ có thể thoát ly Bí tộc, sống theo lý tưởng của ta, truy cầu những thứ ta hằng mơ ước."

Y lại nhìn xuống, hai mắt đột nhiên tràn đầy những tia nhìn sắc nhọn kỳ quái, ngữ khí vẫn bình tĩnh như thường, điềm đạm tiếp lời: "Thấy Vương huynh không phải là tiểu nhân ti bỉ thừa lúc người ta nguy cấp, Hương mỗ sẽ dành cho người một ân tứ là giữ cho người toàn thân, còn cho người nhập thổ an lành nữa. Danh kiếm Bách Kim sẽ thay cho bia đá."

"Xoảng!"

Vương Trấn Ác rút Bách Kim bảo kiếm ra. Phía trên dậy lên đầy trời bóng người hư thật khó phân, kèm theo là một luồng kinh khí kinh nhân đồ ập xuống.

Thân pháp và võ công kỳ bí quỷ dị thế này, lần đầu tiên Vương Trấn Ác mới gặp phải.

Yến Phi hiểu rõ mình đang bị hãm vào một trường nguy hiểm, lại là cục diện tiến thoái lưỡng nan.

Bí tộc không dễ hứa hẹn điều gì với ai, nhưng một khi đã hứa thì vĩnh viễn không hối hận. Đó là truyền thống của Bí tộc. Bí tộc hợp tác với Mộ Dung Thùy có thể chỉ giới hạn trong việc đối phó với liên quân Thác Bạt Khuê và Hoang nhân. Ngày liên quân bị phá thì cũng là lúc Bí tộc hoàn thành lời hứa. Nếu một ngày liên quân còn tồn tại thì Bí tộc chiến sỹ sẽ không màng sinh tử làm việc cho Mộ Dung Thùy.

Mặc Sĩ Minh Dao vẫn chưa biết chàng là Yến Phi. Ngày gặp nhau ở Trường An, Mặc Sĩ Minh Dao cũng nhận ra chàng là một trong hai tiểu tử Thác Bạt tộc tham gia lễ hội cuồng hoan. Khi đó Yến Phi vẫn chưa đổi tên, chưa gọi là Yến Phi mà vẫn gọi tên theo họ mẹ là Thác Bạt Hán. Đây là tên mà mẹ chàng đặt cho.

Mặc Sĩ Minh Dao chỉ biết chàng là Thác Bạt Hán, tuyệt không biết chàng là Yến Phi. Thanh kiếm chàng dùng khi đó cũng không phải là Diệp Luyến Hoa. Bội kiếm ngày đó đã thoát tay cầm vào lồng ngực Mộ Dung Văn, nằm yên ở đó rồi. Việc trở thành chủ nhân Diệp Luyến Hoa là chuyện sau này. Vì thế dù Mặc Sĩ Minh Dao biết con người Yến Phi và kiếm của chàng, nhưng không thể liên tưởng được tình nhân mà từng có quan hệ thân mật trong một thời gian ngắn lại là Yến Phi.

Bí tộc luôn bài xích người ngoài. Chàng và Thác Bạt Khuê sở dĩ có thể được tham gia lễ hội cuồng hoan vì Yến Phi biết ngôn ngữ Bí tộc, hiểu rõ quy củ của họ.

Mẹ Yến Phi là một trong số rất ít người Thác Bạt tộc tinh thông Bí ngữ. Bản lĩnh đặc thù này cũng được bà truyền thụ cho chàng. Còn như việc mẹ làm sao lại biết nói Bí ngữ thì bà chưa từng lộ ra đến nửa câu.

Chính vì quan hệ vi diệu như thế nên Mặc Sĩ Minh Dao tuyệt không hoàn toàn coi chàng là người ngoài, lại còn tuyệt đối tin tưởng chàng. Trên phương diện này, chàng cũng không làm Mặc Sĩ Minh Dao thất vọng.

Họ đều có oán thù với vương triều Đê Tàn, chung một kẻ thù.

Mặc Sĩ Minh Dao, Hương Vũ Điền và vài trăm chiến sỹ Bí tộc sùng bái tử vong, hung hãn không sợ chết, ở bất kỳ phương diện nào cũng trở thành mối uy hiếp rất lớn đối với Thác Bạt Khuê và Hoang nhân.

Chàng cần toàn lực quay về Biên Hoang tập để ứng phó với liên quân Mộ Dung Thủy và người Bí tộc.

Vấn đề ở chỗ Tôn Ân không bỏ qua cho chàng, muốn tránh cũng không được.

Kể cả trong tình trạng trong lòng không có trở ngại gì thì thắng bại với Tôn Ân vẫn chưa biết thế nào. Tôn Ân tinh tiến rất lớn, hơn nữa, chàng lúc này vô tâm quyết chiến, trong lòng trùng trùng ưu tư. Kết quả có thể tưởng tượng được.

Trong thâm tâm, chàng ngấm ngấm cảm thấy đối với Mặc Sĩ Minh Dao vẫn còn dư tình chưa dứt nên chàng cảm thấy khó xử, càng làm loạn đạo cảnh bình tĩnh của chàng.

Nếu như lúc đối mặt với Tôn Ân mà tâm cảnh chàng vẫn trong trạng thái đó thì cuộc chiến này tất bại không sai.

Thanh Khê Tiểu Trúc.

Lưu Dự, Đồ Phụng Tam và Tống Bi Phong ngồi trong phòng thương lượng đại kế.

Tống Bi Phong nói: "Xem chừng Tư Mã Đạo Tử quả trọng dụng ý kiến của tiểu Dự, bắt đầu tín nhiệm tiểu Dự. Nếu không, lão tuyệt không cho bọn ta sử dụng Hoang nhân làm tử đệ binh ¹. Với Tư Mã Hoàng triều mà nói, đây là hành động phá lệ chưa từng có."

Đồ Phụng Tam cười nhẹ: "Ngàn vạn lần đừng nên cao hứng sớm quá. Tư Mã Đạo Tử chỉ đang dùng lại kế cũ thôi."

Lưu Dự không hiểu hỏi: "Dùng lại kế cũ?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Người đã quên tình hình ngày trước của Lưu Lao Chi và Hà Khiêm rồi sao? Đầu tiên, Tư Mã Đạo Tử thu nạp Hà Khiêm, kiềm chế Lưu Lao Chi. Sau đó hy sinh Hà Khiêm, làm Lưu Lao Chi phản bội Hoàn Huyền, phá hủy liên minh với Hoàn Huyền. Lần này cũng là như thế. Lão tài bồi cho người để phân hóa thế lực Lưu Lao Chi. Nếu như Tạ Diễm thật sự bại trận thì nhân mã trước đây trực thuộc Hà Khiêm không còn cách nào khác sẽ về với người. Lưu gia người sẽ biến thành một Hà Khiêm khác, Tư Mã Đạo Tử lại có thể diễn lại tình hình ngày trước."

Tống Bi Phong nói: "Theo ta thấy Tư Mã Đạo Tử vô cùng bất mãn Lưu Lao Chi. Có thể lão sẽ cho tiểu Dự thay thế hắn."

Đồ Phụng Tam nói: "Bất mãn thì bất mãn, nhưng trong lòng Tư Mã Đạo Tử điều quan trọng nhất là bảo vệ Hoàng quyền của họ Tư Mã. Tình cảm cá nhân thích hay không thích tuyệt không được xem xét nhiều. Ta hỏi các người một vấn đề, nếu các người là Tư Mã Đạo Tử thì sẽ sợ Lưu Lao Chi hơn hay là Lưu Dự đây?"

Lưu Dự lập tức tắc họng không nói được gì.

Tống Bi Phong than: "Nhìn nhận của Phụng Tam rất tinh tường thấu đáo. Có thể nói thanh danh của Lưu Lao Chi ngày càng thấp. Tiểu Dự lại như mặt trời lên cao. Điều mà Lưu Lao Chi không thể so sánh được với tiểu Dự là tiểu Dự không những được lòng người, mà còn được những kẻ sỹ tiến bộ của Kiến Khang chấp nhận. Nếu như tiểu Dự ngồi thế vào ghế Đại thống lĩnh của Lưu Lao Chi thì khẳng định sẽ trở thành một Huyền soái khác."

Đồ Phụng Tam nói: "Tư Mã Đạo Tử là người trở mặt vô tình. Hãy nhìn lão đối đãi Hà Khiêm như thế nào, chúng ta vĩnh viễn không được quên điểm này. Vô luận thế nào, mục tiêu ngắn hạn của chúng ta đã đạt được. Bước tiếp theo là làm sao vẫn hồi được cơn cuồng bạo này. Khi quân dẹp loạn lâm vào thế bại như núi đổ, đánh bại Thiên Sư quân, đoạt lợi ích lớn nhất vào tay mình, củng cố binh quyền."

Lúc này, Khoái Ân về tới, hân hoan về vui mừng nói "Nhận được tin tức từ Biên Hoang tập, rồi. Yển gia đang toàn lực đến đây, trong hai ngày nữa sẽ tới Kiến Khang."

Ba người tinh thần đại chấn. Tống Bi Phong nghĩ Tạ Đạo Uẩn được cứu rồi, vui mừng hơn hết.

Khoái Ân lại tiếp: "Biên Hoang tập phái đến ba trăm bộ đội tiên phong. Sớm hôm nay ngồi thuyền xuất phát đi Kiến Khang. Xin Lưu gia an bày tiếp ứng họ."

Đồ Phụng Tam nói: "Yển Phi đến là bọn ta có đủ vốn để chào hỏi Lưu Tuần rồi. Ta bây giờ lại hy vọng Trần công công đứng là người của Tôn Ân để có thể lợi dụng lão dụ Lưu Tuần xuất hiện."

Tổng Bi Phong nói: "Trước khi Yến Phi đến Kiến Khang, bọn ta càng phải cẩn thận hơn."

Đồ Phụng Tam cười nói: "Hôm nay Lưu gia đã gặp Hoàng đế, chính thức nhận mệnh lệnh, có thể tiền hô hậu ủng đi khắp phố phường rồi."

Lưu Dụ cười khở: "Người tùy tùng nếu miễn được thì cứ miễn. Tập quán của ta là sinh hoạt độc lai độc vãng, mình thích gì làm nấy."

Tổng Bi Phong nói: "Đề nghị của Phụng Tam không sai đâu. Để ứng phó với Lữ Tuấn thì ta có thể làm đầu lĩnh tùy tùng. Về mặt này thì ta rất thành thạo."

Đồ Phụng Tam nói: "Việc này vạn lần không thể. Nguyên nhân rất vi diệu vì cao môn của Kiến Khang đã quen với việc Tổng đại ca là cận vệ của An công. Nếu bỗng nhiên biến thành tùy tùng của Lưu Dụ thì sẽ làm người ta cảm thấy là một sự mạo phạm đối với An công. Nhiều khả năng sẽ cho là Lưu Dụ muốn ngang với An công khiến cao môn Kiến Khang rất khó chấp nhận. Từ đó sẽ phát sinh phản cảm đối với bọn ta. Việc này ngàn vạn lần không nên thử."

Tổng Bi Phong gật đầu: "Phụng Tam quả hiểu rất rõ tâm thái của cao môn Kiến Khang."

Đồ Phụng Tam nói: "Nói cho cùng thì đó là khác biệt giữa cao môn và áo vải, là cấm kỵ không thể phạm vào. Nếu thật cần người tùy tùng thì có thể để tiểu Ân làm đầu lĩnh, ngoài ra tuyển thêm ba thủ hạ cơ linh miễn tiếp lập thành thân binh đoàn."

Khoái Ân mừng nói: "Tiểu Ân nguyện thị hầu Lưu gia."

Lưu Dụ đáp: "Ta tuyệt không sợ Lữ Tuấn. Đánh không được thì chạy, ta tự tin có biện pháp giữ mạng. Đối với ta mà nói, đây là cơ hội tốt để luyện tập, làm ta không dám bỏ bê võ công, luôn luôn cảnh giác."

Tiếp đó hỏi Khoái Ân: "Tiểu Ân biết luyện binh chưa?"

Khoái Ân đáp: "Hầu gia tuy có chỉ điểm cho ta phép luyện binh, nhưng chưa từng có cơ hội thực hành."

Lưu Dụ nói: "Giờ thì cơ hội đến rồi. Tư Mã Đạo Tử giao Dã Thành bên cạnh đô thành cho bọn ta làm nơi đóng quân. Người có thể làm phó tướng cho Đồ gia, theo học cách huấn luyện quân lính. Tử đệ binh Hoang nhân của bọn ta sau khi đến Kiến Khang sẽ vào ở Dã Thành. Thành đó là đại bản doanh của bọn ta ở Kiến Khang."

Khoái Ân nói: "Như vậy có sợ Lữ Tuấn hành thích không?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Việc này không thể lộ liễu được. Hoang nhân huynh đệ của bọn ta sẽ đóng giả làm Nhạc Chúc quân mà Tư Mã Nguyên Hiến mới chiêu mộ. Tư Mã Nguyên Hiến cũng sẽ đến Dã Thành bất cứ lúc nào để giấu tai mắt người khác. Đương nhiên quyền khống chế thực tế nằm trong tay bọn ta. Có thể nói đây là thành quả lớn nhất của lần gặp mặt Tư Mã Đạo Tử này."

Khoái Ân nói: "Đa tạ ba vị đại gia tài bồi. Tiểu Ân sẽ nỗ lực học tập."

Tổng Bi Phong nói: "Nếu bọn ta đoán không sai thì trong vòng ba tháng nữa tiểu Ân sẽ có cơ hội xuất chinh."

Hai mắt Khoái Ân lộ thần sắc phấn chấn.

Ba người biết rõ tâm tình y. Khoái Ân là người có chí lớn. Dưới sự chỉ đạo tận tình của Hầu Lượng Sinh, đã học hiểu rõ ràng thị phi, sinh ra chí hướng bình thiên hạ. Cái chết của Hầu Lượng Sinh gây đả kích nghiêm trọng đối với y, làm y cảm thấy tất cả đều kết thúc. Bây giờ, bỗng nhiên tình hình thay đổi, trước mắt xuất hiện cục diện hoàn toàn mới, y đã có phương hướng để phấn đấu, mọi u sầu trước đây đều được gột rửa sạch sẽ. Sự hưng phấn của y có thể hiểu được.

Tổng Bi Phong nói: "Bọn ta có nên cảnh cáo Tư Mã Đạo Tử không? Vì nếu như Trần công công đúng là người của Tôn Ân thì Tư Mã Đạo Tử đã đặt thân trong hiểm cảnh. Nếu Tư Mã Đạo Tử đột nhiên ngộ hại thì bọn ta cũng không tốt đâu."

Quyền lực của bọn họ hiện nay đều nhận từ Tư Mã Đạo Tử. Nếu Tư Mã Đạo Tử xảy ra chuyện gì thì sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến họ.

Đồ Phụng Tam vui vẻ nói: "Nói thật, ta hận việc đó sao không phát sinh. Nếu Tư Mã Đạo Tử đột nhiên

lấn ra chết thì ai sẽ được tiện nghi? Đương nhiên là bọn ta. Bây giờ ở Kiến Khang, quyền lực lớn nhất là Tư Mã Đạo Tử, lão cũng như là một nửa Hoàng đế rồi. Sau đó là đến Tư Mã Nguyên Hiên. Trong tình hình đó, Tư Mã Nguyên Hiên sẽ phải dựa vào bọn ta giúp hắn ổn định chính cục. Vậy chúng ta không cần đánh Tôn Ân mà vẫn có thể nắm được triều chính."

Khoái Ân nói: "Nếu như cả cha con đồng thời bị hại thì sao?"

Đồ Phụng Tam nói: "Thế càng lý tưởng. Lưu Dụ có thể bằng danh dự của hắn nắm lấy thực lực, với danh nghĩa bảo vệ Hoàng đế mà tiếp thu binh quyền Kiến Khang."

Tổng Bi Phong nói: "Nói vậy thì Trần công công sẽ không hành thích Tư Mã Đạo Tử đâu."

Đồ Phụng Tam nói: "Lý là như thế nhưng để giết Tư Mã Đạo Tử cũng chẳng phải dễ dàng. Lão là nhân vật hoàng tộc đã trải qua nhiều sóng gió, đối với bất kỳ ai đều có lòng cảnh giác. Ví dụ như hôm nay bọn ta và lão đạt được hiệp nghị bí mật, lão cũng tuyệt không tiết lộ cho Trần công công. Lão lại biết rõ Lưu Tuấn đang rình mò bên cạnh, Tư Mã Đạo Tử làm sao dám khinh suất. Nếu như mình đao mình thương thì nếu Trần công công muốn giết Tư Mã Đạo Tử căn bản là không thể làm được."

Tổng Bi Phong nói: "Phải chăng tiểu Dụ đã quyết định tối nay sẽ đi phó hội với Lý Thục Trang?"

Đồ Phụng Tam nói: "Để Lưu gia đi một mình đi! Nếu không sẽ bị Lý Thục Trang coi thường gã. Bọn ta phải nói thế nào làm thế ấy, chân chính tín nhiệm Lưu gia là chân mệnh thiên tử giết không chết được."

Lưu Dụ trong lòng cười khở. Ài! Chân mệnh thiên tử.

1 Tử đệ binh: Tử đệ nghĩa là con cháu. Tử đệ binh có nghĩa là đội quân chỉ dùng con cháu trong nhà làm rường cột. Ngoài ra còn có nghĩa là đội quân của riêng một (hay một nhóm) người. Nghĩa trong truyện là lấy ý thứ hai.

HỒI 2

Tiên Trường Mạc Cập 1

Biên Hoang tập, Thuyết Thư quán.

Mọi người ai nấy thần sắc đều trầm trọng. Đó gọi là một khi đại hành gia xuất thủ là biết ngay thực lực.

Tối qua Cao Ngạn bị phục kích, tuy bị Hưởng Vũ Điền đã thương vài người, lộ rõ thực lực hùng mạnh của y, nhưng mọi người vẫn không để trong lòng. Đến vừa rồi, Hoang nhân trong tình thế nắm vững cục thế, cao thủ xuất ra hết rồi nhưng vẫn bị đối phương dễ dàng đột vây chạy mất làm bọn họ cảm thấy sự việc rất nghiêm trọng.

Chỉ cần những người Bí tộc khác có công phu bằng một nửa Hưởng Vũ Điền thì đây sẽ là một việc rất khó ứng phó. Nhớ lại quá trình gian khổ ngày trước khi tróc nã Hoa Yêu, đến bây giờ mọi người vẫn còn thấy sợ hãi.

Riêng Lưu Mục Chi vẫn lạnh lùng ung dung, bộ dạng vô cùng tự tin.

Trác Cuồng Sinh nói: "Chỉ cần có thể giữ được đến lúc Yến Phi trở về thì bọn ta có thể xoay chuyển cục thế. Bây giờ thì phải ở vào cục diện giằng co, địch trong bóng tối ta ngoài sáng. Vấn đề là bọn ta có thể cầm cự được đến lúc Yến Phi quay về hay không."

Yến Phi không những là Biên Hoang đệ nhất cao thủ mà có thể trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ. Trong thiên hạ, người có tư cách làm đối thủ của chàng không quá vài người. Tôn Ân là một, Mộ Dung Thùy cũng là một trong số đó. Còn như người thứ ba thì vẫn chưa biết cho ai vào.

Nếu Yến Phi đang ở Biên Hoang tập thì đương nhiên là chuyện sẽ khác. Ít nhất là tình hình như vừa rồi sẽ không xuất hiện. Người đuổi theo Hưởng Vũ Điền sẽ là Yến Phi chứ không phải là Vương Trấn Ác. Bọn họ cũng không phải lo lắng như bây giờ.

Yến Phi tuyệt không phải là một cao thủ bình thường mà là người có linh giác rất cao và dị lực tinh thần, vượt trên bất cứ kỳ công tuyệt nghệ nào khác. Đó chính là khắc tinh của người Bí tộc xuất quỷ nhập thần.

Giang Văn Thanh nói: "Tình hình vẫn chưa đến mức ác liệt thế đâu! Phương tổng có thể chứng thực chưa có người Bí tộc trà trộn tiến vào trong Tập. Biên Hoang tập vẫn an toàn. Lưu tiên sinh phải chăng bằng vào chiếc mũi linh ứng của Phương tổng mà đề nghị chủ động xuất kích? Ta nhận thấy biện pháp đó có thể thực hiện được."

Âm Kì than: "Bọn ta không thể nào rời khỏi hang ổ được. Nếu rời khỏi hang ổ thì ở nơi rộng rãi như Biên Hoang mà muốn đối phó với một người có thể chạy nhanh hơn cả ngựa thì không thể làm được. Biện pháp duy nhất đối phó với Hướng Vũ Điền là do tiểu Phi tự thân xuất mã, còn những người khác thì không thể được. Nhiều người cũng không có tác dụng gì."

Mộ Dung Chiến cười nhẹ: "Bọn ta ngàn vạn lần không được mất đầu chí. Ta hiểu rõ tâm tình của Âm huynh. Nhìn thấy Hướng Vũ Điền ở phía trước càng chạy càng nhanh thì cảm giác bất lực đó quả thực làm người ta chán nản. Nhưng nếu như nhìn nhận một cách khách quan toàn bộ sự kiện, bọn ta vẫn ở vào vị trí có lợi. Trước hết là Cao tiểu tử hồng phúc tề thiên, đã tránh được không bị Hướng Vũ Điền thích sát. Tiếp đó là bọn ta đã đuổi Hướng Vũ Điền khỏi Biên Hoang tập, làm ảnh hưởng toàn diện đến đại kế xâm phạm của Bí tộc. Quan trọng nhất là trước khi Bí tộc phát động, bọn ta đã sinh lòng cảnh giác. Giờ cần xem thủ đoạn của bọn ta thế nào thôi."

Có tiếng vỗ tay vang lên.

Người vỗ tay chỉ là một mình Lưu Mục Chi, làm toàn thể mọi người nhìn lão. Lão trí giả này vẫn khí định thần nhàn, thần nhiên nói: "Mộ Dung đương gia không hổ là có tài chủ soái, nắm tình hình địch, ta vô cùng thấu triệt. Thật ra, bọn ta vẫn chiếm ưu thế nên có thể đánh thắng trận này. Nhưng câu đầu tiên ta muốn nói với các vị là bọn ta cần phải 'dùng hết nhân tài, sử dụng hết vật lực'. Nói cho cùng thì bất luận cao thủ Bí tộc dù biết giấu giếm hành tung thế nào thì họ vẫn chỉ là người phạm, chứ không phải là ma quỷ. Chỉ cần vẫn là người thì cũng có nhược điểm của con người. Đúng như Nhu Nhiên 2 công chúa đã nói, bản lĩnh của Hướng Vũ Điền tuyệt không dưới Mặc Sĩ Minh Dao. Người như thế này, Bí tộc chỉ có thể đào tạo ra được một người, nửa người đã vô cùng khó khăn rồi, không phải mỗi một người Bí tộc đều đạt được như vậy. Cùng giống như Biên Hoang tập chỉ có một Yến Phi. Nếu như Biên Hoang tập có mười người, tám người như Yến Phi thì chỉ sợ Mộ Dung Thùy đã sớm hai tay dâng Thiên Thiên tiểu thư về rồi."

Cơ Biệt vỗ đùi nói: "Đúng! Bọn ta không nên bị cái tên gia hỏa họ Hướng đó dọa cho khiếp vía mới được."

Hồng Tử Xuân hỏi: "Xin hỏi Lưu tiên sinh, làm sao có thể 'dùng hết nhân tài, sử dụng hết vật lực' được?"

Lưu Mục Chi cười nhẹ: "Trước khi nói về vấn đề đó, ta muốn phân tích tình hình của Bí tộc trước."

Trác Cuồng Sinh vui vẻ ngồi xuống chiếc ghế trên Thuyết Thư đài đối diện với chiếc bàn dài mà các Hoang nhân huynh đệ đang ngồi, cười nói: "Bắt đầu thú vị rồi! Qua sự phân tích của Lưu tiên sinh, cảm giác lập tức sáng lên một cách mới mẻ, như là sinh cơ chợt hiện vậy. Lưu tiên sinh mời nói tiếp."

Mọi người đã tâm phục khẩu phục tài trí của Lưu Mục Chi rồi, ai nấy đều nghiêm trang lắng nghe.

Lưu Mục Chi tiếp lời: "Mộ Dung Thùy đề xuất thỉnh cầu với Mặc Sĩ Minh Dao, Mặc Sĩ Minh Dao đáp ứng để báo ân, nhưng để Mặc Sĩ Minh Dao tham gia toàn diện vào cuộc chiến này thì sẽ phải mất một thời gian không ngắn để xây dựng bộ máy thì phía Bí tộc mới có thể phát huy sức chiến đấu của họ được. Chỉ là Bí tộc vượt qua trăm sông ngàn núi từ sa mạc Tái Bắc điều động đến Biên Hoang tập của bọn ta, là một nơi mà Bí tộc không biết một tí gì không phải là một chuyện dễ dàng. Ta tin rằng để đối phó với Hoang nhân bọn ta thì đội quân đầu tiên của Bí tộc tạm thời vẫn tiên trường mạc cập. Vì thế mới cần có Hướng Vũ Điền làm nhiệm vụ thăm dò đường lối. Dù người Bí tộc có đi lại như gió thế nào thì chỉ sợ vẫn đang ở đằng sau so với Hướng Vũ Điền tám ngày mười ngày. Nếu tình hình đúng như ta dự liệu thì cơ hội của bọn ta sẽ đến."

Cao Ngạn thốt lên: "Đúng! người Bí tộc chắc là vẫn đang trên đường đến đây."

Lưu Mục Chi lại tiếp: "Hiện giờ, người Bí tộc chỉ có thể ỷ lại vào đồ hình địa thế Biên Hoang tập do Mộ Dung Thùy cung cấp. Hoặc là do người của Mộ Dung Thùy dẫn đường, đến chỗ nào đó của Biên Hoang tập hội hợp với Hướng Vũ Điền. Rồi sau đó sẽ do người đã nắm rõ hình thế Biên Hoang tập là Hướng Vũ Điền phân công nhiệm vụ. Nếu như bọn ta có thể nắm được địa điểm mà chúng hội hợp thì có thể rời ổ, xuất toàn lực. Nói không chừng kể cả Hướng Vũ Điền cũng không thoát khỏi kiếp số. Vậy thì có thể đánh tan đợt công kích đầu tiên của người Bí tộc."

Phượng Hồng Sinh hưng phấn thốt lên: "Kể hay! Chỉ cần đi xem xét những nơi địch nhân đã đi qua, do địch nhân nhân số nhiều người nên ta chỉ ngồi một lần là biết rõ."

Hồ Lôi Phượng cười rộ: "Đó chính là dùng hết nhân tài."

Lưu Mục Chi điềm đạm nói: "Việc dùng nhân tài của bọn ta chỉ dừng ở chỗ đó. Người Bí tộc vốn như rồng về biển khi ở sa mạc quen thuộc, nhưng ở địa phương nhiều sông ngòi như Biên Hoang thì phải do chúng ta làm chủ. Bọn ta chỉ cần điều phối một chiếc Song Đầu chiến thuyền do Phượng tổng và đám hảo thủ tinh nhuệ bảo vệ là có thể điều tra men theo bờ sông, đặc biệt là đề phòng chúng bơi vượt sông vào. Bình quý thần tốc. Người Bí tộc sẽ không đi một vòng lớn theo những đường mòn gấp khúc đến Biên Hoang. Vì thế họ tất sẽ qua sông ở Tứ Thủy, ở đó khẳng định sẽ có vết tích có thể tìm ra. Chỉ cần tìm thấy tung tích người Bí tộc, bọn ta có thể dùng chiến thuyền điều động quân đội, với thế như lời đình vạn quân đánh đập đầu đám bộ đội người Bí tộc vừa mới chân ướt chân ráo xâm nhập vào Biên Hoang tập còn chưa ổn định được trận cước, giết cho chúng trở tay không kịp, tỏ rõ Hoang nhân bọn ta tuyệt không thể trêu vào được."

Mọi người vỗ tay rầm trời.

Chỗ Lưu Mục Chi làm người ta phục nhất chính là liệu địch như thần. Trong việc đối phó Hường Vũ Điền, mặc dù đối phương cao minh nhưng cũng mất công toi, đã đại hiển công lao của lão.

Lão đoán bộ đội của địch nhân đang trên đường tới đây làm mọi người đều mừng phần tin tưởng.

Nếu như có thể thành công đánh bại đám bộ đội người Bí tộc đó, không để đối phương có cơ hội xâm nhập Biên Hoang thì sẽ tạo ra một cục diện mới.

Thác Bạt Nghi hỏi: "Việc vận chuyển hoàng kim thì như thế nào?"

Lưu Mục Chi đáp: "Phiền Thác Bạt đương gia dùng phi cáp truyền thư thông tri cho quý chủ tạm thời án binh bất động, đợi bọn ta phái người đến Bình Thành tiếp nhận rồi mới vận chuyển hoàng kim về. Đó chính là cuộc chiến lần thứ hai với người Bí tộc, bọn ta cần thương nghị kỹ càng, tránh không bỏ lỡ cơ hội tốt. Chiến tranh cũng giống như đánh cờ. Đối phó với người Bí tộc cũng như thế, tất cần phải tranh tiên, bao vây dồn ép đối phương phải bỏ chạy để tránh chết. Cuối cùng, người Bí tộc không cách nào phát huy được sức phá hoại, càng đừng hòng trở thành thám tử cho Mộ Dung Thủy. Như thế bọn ta đã thành công rồi."

Trác Cuồng Sinh cười dài: "Bộ máy chiến lược đã hoàn thành, chỉ còn một vài tiểu tiết mà thôi, có thể tiếp tục nghiên cứu kỹ. Nhưng thuyền điều tra tung tích địch nhân của Phượng tổng thì phải lập tức khởi hành, tránh bỏ lỡ thời cơ. Nhớ mang theo bồ câu đưa thư đó."

Giang Văn Thanh trách lão: "Ta thấy hình như Lưu tiên sinh còn chưa nói hết thì phải?"

Thác Bạt Nghi nhìn thần sắc Lưu Mục Chi, cười nói: "Đại tiểu thư thật tinh tế."

Trác Cuồng Sinh ngăn người, nhìn Lưu Mục Chi hỏi: "Còn gì mà nói nữa?"

Lưu Mục Chi đáp: "Vấn liên quan đến việc 'dùng hết nhân tài, sử dụng hết vật lực'. Biên Hoang tập của bọn ta có một cơ sở sản xuất binh khí ưu việt nhất thiên hạ, nếu không tận dụng cho tốt thì thật là lãng phí đáng tiếc. Hiện giờ, bọn ta và người Bí tộc rơi vào tình trạng chiến tranh, không cần nói chuyện quy củ giang hồ gì nữa. Y có thể dùng yên vụ đạn thoát thân thì bọn ta cũng có thể dùng hỏa độc khí, không lựa chọn thủ đoạn đối phó với bọn chúng. Vậy thì bọn ta càng nắm chắc thắng hơn."

Cơ Biệt nhảy nhồm lên nói: "Việc đó cứ để cho ta. Ta sẽ động viên nhân lực vật lực hiện có, trong vòng ba ngày chế ra một số độc hỏa thủ pháo lợi hại, nhẹ nhàng tiện dụng. Đảm bảo người Bí tộc sẽ không còn chỗ mà chạy."

Bổng tiểu Kiệt chạy ào vào như cơn gió, hét vang: "Tiểu Bạch Nhạn lên thuyền rồi! Tiểu Bạch Nhạn lên thuyền rồi! Lão đại! Tiểu Bạch Nhạn của người lên thuyền rồi!"

Hồ Lôi Phượng giữ chặt hán lại quát: "Người vừa hét cái gì vậy?"

Tiểu Kiệt nhìn Cao Ngạn đang tròn mắt nói: "Vừa mới nhận được phi cáp truyền thư từ Thọ Dương, Tiểu Bạch Nhạn của lão đại đã lên thuyền tới Biên Hoang tập rồi."

Cao Ngạn hét lên một tiếng kỳ quái, bắn tung người lên như một viên đạn, lộn mào một vòng rơi xuống cửa rồi chạy thục mạng ra ngoài.

Trác Cuồng Sinh khế chửi một tiếng, vội vàng triển khai thân pháp đuổi theo hắn.

-
- 1 Tiên trường mạc cập: Nguyên ý là roi ngựa tuy dài nhưng không thể đánh dạt dài ngựa được. Ý nói như xa xôi quá nên lực lượng không với được tới. Trong chương này ý nói người Bí tộc dù mạnh nhưng vì quá xa Biên Hoang nên chưa thể đến được ngay, Hoang nhân vẫn còn thời gian để lên kế hoạch ứng phó.
 - 2 Tiếng Anh là Ruran, còn gọi là Nhuyễn nhuyễn/nhuế nhuế/như như (Ruanruan/Ruru), hay Đàn Đàn (Tartar) là một dân tộc phương Bắc Trung Quốc cổ đại, một chi của người Tiên Ti. Thời kỳ phân tranh Thập Lục quốc, chủ yếu sống du mục tại lưu vực Ngạc Nhĩ Hồn Hà (Nay thuộc tỉnh Ngạc Nhĩ Hồn, phía Bắc Mông Cổ) và Thổ Lạp Hà (1 nhánh của Ngạc Nhĩ Hồn Hà)

HỒI 3

Nghịch ngã giả vong (Chống ta thì chết)

Vương Trấn Ác sử hết toàn thân công lực, ngạnh tiếp từng đợt từng đợt thể công cuộn cuộn như ba đợt sóng của Hướng Vũ Điền. Trong lòng hắn kinh hãi không thể hình dung.

Từ khi còn nhỏ, Vương Trấn Ác đã gặp hết những cao thủ Hồ, Hán ở phương Bắc, tuyệt không phải là người chưa từng va chạm. Nhưng hắn chưa từng gặp hoặc tiếp cận với người nào có phong cách như Hướng Vũ Điền.

Vương Trấn Ác sinh ra trong võ học thế gia lừng danh nhất phương Bắc. Lúc đó Vương Mạnh được coi là đệ nhất nhân phương Bắc, thanh thế còn đứng trên cả Mộ Dung Thùy và Trúc Pháp Khánh. Bản thân Vương Trấn Ác đã có căn cốt rất tốt để luyện võ, lại được tài bồi từ nhỏ, do đích thân Vương Mạnh chỉ dạy gây dựng nền móng. Bản thân Vương Trấn Ác lại thích võ, cố học hết chân truyền của Vương Mạnh nên dù biết Hướng Vũ Điền không phải là chiến sỹ Bí tộc tầm thường, nhưng hắn vẫn có gan một mình truy đuổi.

Đầu tiên, Hướng Vũ Điền sử dụng phương pháp đánh cận chiến, triển khai đợt công kích đầu tiên. Thân pháp mau lẹ như quỷ my, làm người ta phát sinh ảo giác, phối hợp với những chiêu thức mà bất cứ bộ phận nào của cơ thể cũng có thể trở thành vũ khí như đầu, chưởng, chủy, khuỷu tay, vai, chân, gối, tay, tóc,... thể công dày khít không kẽ hở nào có thể đánh vào.

Bách Kim kiếm của Vương Trấn Ác thiện nghệ nhất là đánh cận chiến. Đối phương lại dùng sở trường của hắn tấn công hắn, hàm ý khinh miệt. Vương Trấn Ác tuy cố gắng chống đỡ được hết, không rơi vào thế hạ phong, nhưng biết là bất diệu.

Nếu ở lĩnh vực mình mạnh nhất mà vẫn không thể thủ thắng thì trận này hoàn toàn không có hy vọng gì, lập tức lòng tin bị ảnh hưởng.

Sau đó Hướng Vũ Điền lại dùng chiêu to thức lớn, cương ngạnh dùng chưởng kinh, quyền kinh công kích cực mạnh từ xa, làm Vương Trấn Ác không thể triển khai thủ đoạn quyết thắng là cận chiến. Vương Trấn Ác lúc này đã rơi vào hạ phong, chống đỡ vô cùng vất vả.

Nội công tâm pháp của Hướng Vũ Điền vô cùng tà dị, nhưng khẳng định là một loại Tiên thiên chân khí, lại đạt tới cảnh giới đại tông sư. Lúc hàn lúc nhiệt, bác đại tinh thâm, trong nhanh có chậm, tưởng chậm hóa nhanh, khí theo ý chuyển, nặng nhẹ không đều làm người ta không thể đề phòng. Hơn nữa, mỗi chiêu của y lại khóa chết những biến hóa tiếp theo của Vương Trấn Ác, làm hắn có tuyệt kỹ nhưng không cách gì thi triển được, khó lòng đánh ra nên sinh chán nản.

Đến khi triển khai đợt tấn công như sóng biển thứ ba, Hướng Vũ Điền lại không theo một chương pháp nào, chiêu số đánh ra giống như lâm trận mới sáng tác ra, tựa thiên mã hành không, không thể tìm ra dấu vết. Chân khí lại rộng lớn vô biên, không có giới hạn.

Chiêu thức liên miên đánh Vương Trấn Ác tới tấp.

Vương Trấn Ác lúc này đã hoàn toàn rơi vào thế chỉ còn chống đỡ. Nếu như tâm chí hắn không kiên cường và tính khí cứng cỏi được rèn thành từ thuở nhỏ thì chỉ sợ đã sớm mất hết đầu chí để ngoan cường chống cự.

Bùng!

Một chỉ của Hướng Vũ Điền điểm trúng kiếm phong, một cổ chỉ kinh tập trung cao độ đã phá vỡ chân khí của Vương Trấn Ác, đánh thẳng vào tâm mạch hần.

Vương Trấn Ác như điều đứt dây, thân hình bắn tung ra sau, "ọe" một tiếng, mưa ra một búng máu rồi lưng hần đập mạnh vào một thân cây, ngồi phệt xuống đất. Bách Kim kiếm vẫn cầm chặt trong tay, chĩa sang phía địch nhân đáng sợ và thông minh bình sinh chưa từng gặp này.

Hướng Vũ Điền đuổi tới như thiểm điện, đến trước mặt hần thì dừng lại, hai tay mở ra lập tức tạo thành một trường kinh khí khóa chặt Vương Trấn Ác.

Vương Trấn Ác thảm nghĩ chết chắc rồi, nhưng hần vẫn không buông tay, ngấm ngấm đề tụ toàn bộ công lực còn lại, chuẩn bị đòn phản kích cuối cùng trước khi chết.

Thần sắc trong mắt Hướng Vũ Điền chuyển thành vô cùng lợi hại, quát lớn: "Chỉ cần Vương huynh tình nguyện giải đáp một điểm nghi ngờ trong lòng ta thì ta có thể để cho Vương huynh an nhiên bỏ đi, tuyệt không làm khó dễ hoặc phát sinh thêm việc. Lời Hướng Vũ Điền đã nói ra thì chưa từng không giữ lời."

Vương Trấn Ác không hề vì thế mà lơ lửng phòng bị vì hành vi của Hướng Vũ Điền khó đoán, không biết y nói thật hay giả. Hần cười nhẹ: "Chết thì chết! Còn có gì đáng sợ hơn thế nữa? Thực ra, mấy năm nay ta luôn cảm thấy sống mà như chết. Nếu Hướng huynh muốn dùng lời nói khiến ta không phòng bị nữa thì ta sẽ xem thường người đó."

Hướng Vũ Điền than: "Trong tình thế này mà Vương huynh vẫn có thể cười được làm huynh đệ bội phục, lại không muốn lừa người nữa. Vương huynh có thể yên tâm. Vấn đề của ta vô cùng đơn giản. Chỉ cần Vương huynh khẳng khái cho ta biết các người làm sao mà biết ta ẩn thân trong chỗ hoang phế đó thì Vương huynh có thể ung dung phui đít quay về Biên Hoang tập. Sau này ta sẽ không tiết lộ chuyện Vương huynh từng nói với ta đâu."

Vương Trấn Ác trong lòng vô cùng ngạc nhiên. Người này tài trí thực không tầm thường, biết chỗ quan trọng nhất trong việc đấu tranh giữa hai bên nên mới cho mình dùng tin tình báo đó để đổi mạng. Chỉ riêng việc đó có thể thấy người này không những đại trí đại dũng mà còn nhìn xa trông rộng, tuyệt không tính toán chuyện được mất nhất thời, mà biết phân biệt sự tình có mức độ nặng nhẹ.

Vương Trấn Ác cười khở: "Hướng huynh động thủ đi! Vương Trấn Ác ta lại là loại tiểu nhân ti bỉ đó sao?"

Hướng Vũ Điền cười rộ: "Chỉ bằng câu nói này của Vương huynh là ta biết Hoang nhân quả có diệu pháp truy ra tung tích ta chứ không phải là bắt ngờ tẩu xảo tìm ra."

Nói xong, y buông thõng hai tay xuống, cười nhẹ nói: "Vương huynh đi đi!"

Trường kinh khí đang trói chặt Vương Trấn Ác lập tức tiêu biến. Hần liền thừa thế đứng lên, nhưng vẫn sợ đây là kế độc, nhíu mày hỏi: "Hướng huynh nói đùa chăng?"

Hướng Vũ Điền than: "Không phải là ta đột nhiên đại phát từ tâm, cũng không phải không muốn giết người. Ngược lại còn muốn đến chết. Không giấu Vương huynh, từ khi ta mười lăm tuổi, chưa từng có ai có thể ngạnh tiếp bằng ấy chiêu khi ta toàn lực xuất thủ. Cảm giác thật thống khoái mê ly. Nguyên nhân ta không giết người vì người vẫn còn sức phản kích. Nếu ta cậy mạnh hạ thủ thì bản thân cũng không tránh khỏi thương tổn."

Vương Trấn Ác ngạc nhiên: "Có vấn đề gì đâu? Chỉ cần thương thế không phải là trí mạng thì có thể phục nguyên mà."

Hướng Vũ Điền cười nhẹ: "Tình hình của ta khá đặc biệt. Lúc này đã thi triển công phu 'Huyết Giải' để chạy mới có thể đột vây thoát khỏi Biên Hoang tập. Bây giờ nguyên khí vẫn chưa hồi phục, chỉ có thể sử dụng bảy, tám thành công phu so với bình thường. Vừa rồi ta đã thi triển bí kỹ công pháp tộc truyền nhưng vẫn không làm khó được Vương huynh. Trong trường hợp bất đắc dĩ thì chỉ còn cách thi triển công phu giữ nhà là 'Chủng ngọc công' mới có thể áp chế được Vương huynh. Nếu ta muốn giết chết Vương huynh thì chỉ có thể dùng công pháp đó mới hy vọng thành công. Nhưng công pháp đó bá đạo phi thường, nếu ta vọng động xuất thủ khi chân nguyên vẫn chưa hồi phục sẽ phản ngược lại, tạo thành thương tổn bản thân vĩnh viễn không thể bổ cứu được. Ta sẽ không làm chuyện ngu xuẩn đó."

Vương Trấn Ác ngạc nhiên hỏi "Chùng ngọc công? Đó là công phu gì vậy? Tên gọi lại kỳ quái đến thế?"

Đồng thời trong lòng thầm nghĩ nếu y nói thật thì sau khi y phục nguyên sẽ lợi hại tới mức nào? Thiên hạ còn có ai có thể chế trụ được y?

Hướng Vũ Điền nói: "Rất nhiều việc rất khó giải thích hết cho Vương huynh được. Tính cách của Vương huynh cũng có chút giống tính khí của ta. Chỉ tiếc là trong một thời gian ngắn trước mắt, giữa ta và người có mối cừu địch không thể hóa giải. Nếu như Vương huynh có bản lĩnh làm thịt ta, ta chỉ có bội phục chứ không oán hận. Nhưng nói thật, việc đó không ai có thể làm được. Người có biết Yến Phi không?"

Vương Trấn Ác đã hồi phục lại, trong lòng ổn định, từ từ rút kiếm vào vỏ nói: "Hắn sẽ là kinh địch của Hướng huynh. Lời Vương mỗ đến đây là hết. Sau này gặp lại."

Nói xong rời khỏi cốc đi mất.

° ° °

Trác Cuồng Sinh đuổi đến bên cạnh Cao Ngạn than vãn: "Ta chưa bao giờ thấy tiểu tử người chạy nhanh đến thế."

Cao Ngạn không hề lý gì đến lão, ánh mắt lùng lục các con thuyền lớn nhỏ đậu trên bến.

Trác Cuồng Sinh nắm lấy tay gã, cười hề hề: "Người không sợ sao? Người là mục tiêu ám sát của người Bí tộc. Bí tộc người nào cũng thần xuất quỷ một, đi lại như gió. Chỉ chờ thêm hai ngày nữa mà người cũng không nhẫn nại được sao?"

Cao Ngạn không khách khí đáp: "Đừng nói phải đợi hai ngày. Chỉ đợi hai khắc ta cũng không đợi được. Hiểu chưa? Đừng có dọa ta. Bây giờ trong Biên Hoang tập không có người Bí tộc. Hơn nữa bọn chúng đều là vịt cạn cả. Ngồi thuyền còn an toàn hơn ở trên bờ nhiều, hiểu chưa?"

Tiếp đó, gã giằng thoát ra khỏi tay lão, phóng về phía một con thuyền nhỏ một buồm đang đậu trên bến, hét: "Lão tử cần trưng dụng con thuyền của các người."

Trong thuyền có hai hán tử đang bận rộn làm việc, nghe tiếng liền ngẩng đầu lên nhìn. Thấy Cao Ngạn, một trong hai người hỏi: "Cao gia cần đi đâu?"

Cao Ngạn không hề khách khí, nhảy vọt lên thuyền. Gã làm như chuyện đương nhiên nói: "Ta cần đi gặp tiểu Bạch Nhạn, mau khai thuyền."

Một người khác lộ vẻ khó khăn nói: "Bọn ta còn...."

Cao Ngạn không ngần ngại nói ngay: "Đừng có lải nhải nữa. Lão tử sẽ trả tiền."

Trác Cuồng Sinh thầm thở dài, cũng nhảy lên thuyền nói: "Làm theo ý hắn đi! Nếu không, tên tiểu tử này chưa gặp được tiểu Bạch Nhạn đã phát điên lên mất."

Hai người chỉ còn cách cời dây đẩy thuyền ra, thuận dòng đi xuống phía nam.

° ° °

Lưu Dụ nhớ tới Vương Đạm Chân.

Từ khi đến Kiến Khang, trừ đêm gặp Tạ Chung Tú ở tiểu Đông Sơn bị nàng ta trực tiếp khơi dậy hồi ức về Vương Đạm Chân thì gã đã 'cải thiện rất nhiều' so với trước đây.

Hiện thực căn bản không cho phép gã thương tâm về Vương Đạm Chân nữa.

Sau khi đến Kiến Khang, mỗi khắc gã đều phải cật lực đấu tranh bên lề sự sống và cái chết. Đến đêm qua, giết chết Can Quy, trưa nay lại được Tư Mã Đạo Tử biểu hiện rõ ràng sẽ ủng hộ gã thì gã mới có thể thanh thần hít thở vài hơi.

Gã vừa đã tọa dưỡng khí gần hai canh giờ, tinh thần hoàn toàn hồi phục, Vương Đạm Chân liền chiếm cứ toàn bộ tâm thần gã.

Hoặc có thể khi thuyền nhỏ đi qua hẻm Ô Y làm xúc động hồi ức động nhân đã vùi sâu trong tim gã khi

lần đầu tiên gặp Đạm Chân ở đó.

Khoái Ân đứng ở cuối thuyền phụ trách việc chèo thuyền. Tống Bi Phong ngồi ở đầu thuyền. Gã và Đồ Phụng Tam ngồi ở giữa. Bốn người không hề nói chuyện.

Tống Bi Phong lộ vẻ cảnh giới, lưu ý nhìn tình hình dưới nước và trên mặt nước. Đương nhiên là lão đề phòng Lưu Tuần.

Đồ Phụng Tam nhắm mắt dưỡng thần, nhưng với tính cách của hắn thì hắn cũng đang trong trạng thái giới bị đề ứng phó với bất kỳ đột biến nào.

Nhưng họ đều biết Lưu Tuần sẽ không hạ thủ trong tình huống này. Kể cả Tôn Ân thân hành đến đây cũng không có cách nào đồng thời ứng phó với bốn người bọn họ. Lưu Tuần càng không thể làm được.

Mặt trời mùa thu lặn dần phía trời tây. Trên sông Tần Hoài gió lạnh ào ào làm y phục bốn người bay phất phới.

Buổi yến tiệc trưa nay làm gã tiến một bước dài trên con đường trả thù cho Đạm Chân. Có thể nói đó là một bước ngoặt trên con đường thực hiện bá nghiệp vương hầu, làm gã hòa nhập vào chế độ triều đình, trở thành người có thực quyền.

Khi tử đệ binh Hoang nhân của gã tiến vào Dã Thành, họ sẽ trở thành nòng cốt của gã. Kể cả Tư Mã Đạo Tử đột nhiên hối hận, muốn trừ khử gã thì cũng phải có một bộ máy tinh mật chứ không dễ dàng như trước nữa.

Gã thực sự hy vọng có thể tận mắt chứng kiến phản ứng và biểu tình của Lưu Lao Chi khi biết việc này, nhìn về kinh hoàng thất thổ của hắn. Đối với cái chết của Đạm Chân, Lưu Lao Chi không còn nghi ngờ gì nữa cũng phải gánh trách nhiệm. Gã phải thấy Lưu Lao Chi thân bại danh liệt, hối hận về những việc hắn đã làm.

Đồ Phụng Tam mở mắt, bình tĩnh nói: "Đến rồi!"

Lưu Dự nhìn ra phía trước. Tần Hoài lâu sừng sững cao vút bên bờ nam sông Tần Hoài, đối diện với Hoài Nguyệt lâu qua con sông. Xa hơn một chút là Chu Tước kiều, trong lòng gã bất chợt nổi lên tình cảm kỳ dị. Nhiều năm sau nữa, nếu gã trở thành người có quyền thế lớn nhất Kiến Khang, ruổi ngựa vượt qua Chu Tước kiều, nhớ lại chuyện cũ từng phát sinh tại tầng năm Hoài Nguyệt lâu ngày hôm nay thì sẽ có tự vị gì?

Vừa nghĩ Lưu Dự vừa đứng lên.

Tống Bi Phong thấp giọng: "Không thể không có lòng đề phòng người khác. Người hãy cẩn thận đó."

Khoái Ân cho con thuyền ghé vào bờ Nam.

Đồ Phụng Tam đề tỉnh Lưu Dự: "Nhớ kỹ trong bọc người có hỏa tiễn báo hiệu. Bọn ta đợi người trên thuyền. Chỉ cần nhìn thấy tín hiệu thì nửa khắc sau là bọn ta đã có thể tới đó rồi."

Lưu Dự gạt đầu ra hiệu đã hiểu, đoạn đứng lên đi thẳng tới Hoài Nguyệt lâu.

o o o

Thác Bạt Khuê vào trong trường, đến bên Sở Vô Hạ quỳ xuống, đưa tay ra đặt lên trán nàng.

Sở Vô Hạ yếu ớt vô lực mở mắt ra nhìn, thấy Thác Bạt Khuê lập tức hai mắt lộ vẻ vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, lập tức phục hồi về mặt mũi, nói: "Cuối cùng chàng cũng tới rồi!"

Thác Bạt Khuê rất giỏi nhìn biểu hiện trong mắt người khác. Tình cảm bên ngoài còn có thể giả vờ, che giấu, nhưng nhãn thần lại bán đứng bí mật nội tâm của người đó. Đặc biệt độ thu nhỏ hay mở lớn của con ngươi mắt càng giống như hai cánh cửa sổ để hắn tiến vào tâm hồn người ta.

Phản ứng của Sở Vô Hạ làm lòng giới bị của hắn đối với nàng giảm nhiều. Đồng thời lòng thương lại tăng lên. Bất kể là trước đây diễm danh của nàng truyền xa thế nào, nhưng nàng đối với mình rất chân tâm, hoặc ít nhất thì cũng bảy, tám phần chân tình. Nghĩ tới việc Trúc Pháp Khánh và Ni Huệ Huy trước sau rời khỏi nhân thế, Di Lạc giáo mây tan khói tỏa, nàng biến thành một người cô khổ lưu lạc, cừu nhân khắp nơi, lại không có một bằng hữu. Bây giờ lại vì mình mà thụ trọng thương. Dù hắn vô tình đến thế nào cũng không thể không động lòng.

Thác Bạt Khuê thò tay vào trong tấm chăn da dê tìm đến bàn tay nàng. Hắn cảm thấy huyết mạch nàng khẽ đập ở đầu ngón tay. Ngay vào thời khắc này, hắn biết mỹ nữ mê người này đã hoàn toàn thuộc về hắn. Tương lai của nàng nằm trong bàn tay hắn không chế.

Hắn dịu dàng nói: "Tất cả đã qua rồi. Ta đến đón nàng về nhà."

Sở Vô Hạ khép đôi mi xinh lại. Những sợi lông mi dài đẹp khẽ rung động. Dưới ánh đèn lửa lay động, hoa dung không còn chút huyết sắc của nàng lại có một vẻ đẹp khác lạ, có phần hơn lúc bình thường. Khoé miệng nàng thoáng nét đau khổ, thì thầm: "Nhà ư? Vô Hạ lại có nhà sao?"

Thác Bạt Khuê cẩn thận đắp lại tấm chăn da dê cho nàng, cười nhẹ nói: "Nàng vừa mới có nhà rồi!"

Tấm thân yếu đuối của Sở Vô Hạ khẽ run rẩy, mở bừng mắt ra, ánh mắt bừng bừng như lửa hô: "Tộc chủ!"

Thác Bạt Khuê nhất thời quên hẳn quá khứ của nàng, quên hẳn ân oán giữa nàng và Yến Phi. Hắn cúi xuống khẽ hôn vào đôi môi xinh đẹp thơm tho của nàng. Vì sợ động đến thương thể của nàng nên hắn vốn chỉ định khẽ chạm môi là thôi. Nào ngờ, hai cánh tay ngà ngọc của Sở Vô Hạ từ trong chăn thò ra ôm chặt lấy đầu hắn, nồng nhiệt hưởng ứng.

Môi rời môi.

Thác Bạt Khuê say sưa ngây ngất, thần hồn phiêu lãng.

Hai mắt Sở Vô Hạ nhắm chặt. Khuôn mặt vốn trắng bệch vì bị thương lại đỏ bừng, xuất hiện dưới làn da mịn màng trong suốt của nàng càng làm khuôn mặt nàng có vẻ đẹp kinh tâm động phách.

Thác Bạt Khuê miễn cưỡng áp chế nỗi xung động muốn hôn nàng lần nữa, nói: "Từ nay về sau không một ai có thể làm thương tổn nàng nữa. Nghỉ ngơi một đêm rồi sáng mai chúng ta sẽ lên đường về Bình Thành."

Hô hấp gấp gáp của Sở Vô Hạ đã điều hoà trở lại, hờn hển nói: "Đã thương muội là Mặc Sĩ Minh Dao. Thị có thể giấu người nào khác chứ không thể qua mắt muội được."

Thác Bạt Khuê giật mình kinh hãi hỏi: "Cái gì?"

Sở Vô Hạ ngạc nhiên tròn mắt nhìn hắn hỏi: "Chàng sợ thị sao?"

Về kinh hãi trên mặt Thác Bạt Khuê vẫn chưa giảm, hai mắt mở lớn chừng như không hề nghe thấy câu hỏi của nàng. Một lát sau hắn hồi phục lại sự lạnh lùng như thường, cúi đầu nhìn nàng hỏi ngược lại: "Làm sao nàng biết đó là Mặc Sĩ Minh Dao?"

Sở Vô Hạ lộ vẻ hoài nghi, đáp: "Đại Hoạt Di Lạc có quan hệ đặc thù với Bí tộc. Nguyên nhân vô cùng phức tạp khúc chiết. Vì thế muội mới có nhận thức sâu sắc về Bí tộc. Đặc biệt là võ công tâm pháp của người Bí tộc. Chỉ giao thủ vài chiêu là muội liền biết đối thủ là thị. Thị tuy đã thương muội, nhưng cũng bị muội đáp trả lại rồi. Nếu không có mấy ngày công phu thì thị đừng hòng phục nguyên."

Thác Bạt Khuê nhíu mày: "Nàng đã biết người phục kích là người Bí tộc, tại sao không nói cho Trưởng Tôn Đạo Sinh và Thôi Hoành biết?"

Sở Vô Hạ nhắm mắt lại, khẽ khàng đáp: "Muội chỉ nghĩ sẽ tự mình nói cho chàng biết. Ngoài tộc chủ, muội không tin bất kỳ ai."

Thác Bạt Khuê cảm động không nói nên lời. Một lát sau mới hỏi: "Bí tộc và Thác Bạt Khuê ta từ xưa vô oán, ngày nay vô cừu, tại sao lại đột nhiên công kích bọn ta?"

Sở Vô Hạ đáp: "Xem ra chàng tuyệt không biết quan hệ giữa người Bí tộc và Mộ Dung Thuý. Nhưng biết chuyện này quả thực cũng chẳng có mấy người đâu."

Hai mắt Thác Bạt Khuê bừng lên thần sắc lợi hại, trầm giọng: "Người Bí tộc và Mộ Dung Thuý có quan hệ gì?"

Sở Vô Hạ mỉm cười nói: "Vô Hạ có thể nói với chàng, nhưng phải có điều kiện."

Thác Bạt Khuê lấy làm kỳ hỏi: "Điều kiện gì?"

Đôi mắt xinh đẹp của Sở Vô Hạ đầy vẻ khao khát, thì thầm nói: "Nô gia phải ở trong lòng chàng mới nói được."

Thác Bạt Khuê miễn cưỡng cười: "Nàng chừng như không biết mình đang bị nội thương nghiêm trọng thì phải."

Sở Vô Hạ than: "Không phải ý nô gia muốn chàng làm gì cả. Tộc chủ nghĩ đi đâu rồi vậy?"

Thác Bạt Khuê cũng than: "Đợi ta ra ngoài xử lý việc phòng thủ cho đêm nay rồi sẽ quay lại bồi tiếp nàng được không?"

Sở Vô Hạ ngạc nhiên một cách thích thú nói: "Nô gia ở đây chờ chàng."

Thác Bạt Khuê vừa định rời khỏi doanh trướng thì Sở Vô Hạ đằng sau gọi hắn.

Thác Bạt Khuê dừng bước, nhưng không quay lại, ôn nhu hỏi: "Có thể đợi ta quay về hãy nói được không?"

Sở Vô Hạ đáp: "Muội sợ sẽ quên mất! Nô gia muốn cho chàng biết Thôi Hoành là một nhân tài hiếm có. Bất luận võ công tài trí, không đứng dưới bất kỳ người nào trong quân ta. Nếu không có bản lĩnh lâm nguy ứng biến của hắn thì chỉ sợ không thể giữ được năm xe hoàng kim."

Thác Bạt Khuê không đáp lời nàng, vén trướng đi ra ngoài. Gió lạnh thổi tới xua tan hơi ẩm nồng nàn trong trướng còn vương trên thân thể hắn, càng làm hắn cảm thấy bên trong là cả một thế giới hoàn toàn khác, không dừng được lại nhớ tư vị ôn nhu vừa rồi.

Bọn Thôi Hoành, Trưởng Tôn Đạo Sinh, Thúc Tôn Phổ Lạc và Trường Tôn Tung đang tập trung nhìn hắn.

Hai mắt Thác Bạt Khuê lộ thần sắc kiên định trầm giọng nói: "Tập kích bọn ta chính là chiến sỹ Bí tộc."

Thôi Hoành ngạc nhiên hỏi "Bí tộc?"

Thác Bạt Khuê ung dung nói: "Thôi khanh sẽ rất mau biết bọn chúng thôi. Bí tộc lần này tự tìm diệt vong, mới dám đứng về phía Mộ Dung Thuý, đối địch với Thác Bạt Khuê ta. Ai dám cản đường Thác Bạt Khuê ta, người đó sẽ phải chết. Mặc Sĩ Minh Dao cũng không ngoại lệ."

HỒI 4

Loạn Thế Tình Uyên (Tình Yêu Thời Loạn)

Cao Ngạn đến đuôi thuyền, ngồi xuống bên cạnh Trác Cuồng Sinh. Lúc này bóng tối đã bao trùm vạn vật, mưa bụi lất phất bay, pha chút khí lạnh đầu thu.

Trác Cuồng Sinh mắng: "Cuối cùng ngươi cũng chịu ngồi xuống rồi à? Nhìn tên ngu ngốc nhà ngươi cứ đi đi lại lại trên thuyền, đứng ngồi không yên, đến người nhìn là ta cũng thấy khó chịu!"

Cao Ngạn phản kích: "Đừng có lấy ta ra mà trút giận được không? Tầm mắt cũng nên nhìn xa một chút. Thuyết Thư quán sẽ không đóng cửa vì không có người ở đó đâu. Những người kể chuyện thủ hạ của ngươi sẽ tiếp tục kể về cái gì là 'Lưu Dụ nhất tiễn trầm Ân Long', 'Yến Phi nộ trăm giả Di Lạc' gì gì đó mà. Đừng nghĩ vì mình là thiên hạ đệ nhất cao thủ thuyết thư mà không có người không được. Cuối cùng sẽ có một ngày ngươi sẽ bị người kể chuyện khác thay thế. Thời đại không ngừng thay đổi, cục diện mới sẽ có những câu chuyện mới, giờ là thời đại đón chào những cái mới. Con bà nó! Việc quan trọng nhất của ngươi bây giờ là làm sao để câu chuyện danh lưu sử sách là 'Tiểu Bạch Nhạn chi luyến' có kết cục tốt đẹp. Ngoài ra đều là thứ yếu, hiểu chưa?"

Trác Cuồng Sinh không khách khí nói: "Cần đến tên tiểu tử miệng còn hôi sữa nhà ngươi giáo huấn ta ư? Lão tử nói mình không thể bị thay thế bao giờ? Nói thật ra, nếu có người thay thế thì ta còn cao hứng là khác. Như thế thì thuyết thư mới có thể tiếp tục hưng vượng, trăm hoa đua nở, vui vẻ nhiệt náo được. Con bà ngươi! Nếu như không có ta thì ngươi liệu có ngày hôm nay không? Con mẹ nó! Ngươi phải cảm kích ta mới đúng."

Cao Ngạn đáp: "Ta quả thực rất cảm kích người, vì thế mới quan tâm đến người. Cho ta biết! Người làm người là vì cái gì? Chẳng phải là chỉ biết vui đầu vào viết thiên thư rồi đến Thuyết Thư quán ăn to nói lớn. Chẳng lẽ chỉ như thế là thoả mãn rồi sao? Tại sao người không tìm một mỹ nhân làm người động tâm làm bạn? Sinh hoạt sẽ không khô khan vô vị như bây giờ đâu."

Trác Cuồng Sinh lắc đầu than: "Người chẳng phải là ta, làm sao biết cuộc sống của ta khô khan vô vị? Thật ra, ta sống tràn trề phong phú, sẵn khoái vui vẻ không biết thế nào mà nói. Nữ nhân ta chưa từng thử qua ư? Khi ta tay ôm tay ấp gái thì người vẫn còn nằm trong bụng mẹ. Đừng nói những lời thừa như thế nữa. Trước hết người hãy tự lo việc của bản thân mình cho tốt đi! Để chờ xem người ứng phó làm sao với Tiểu Bạch Nhạn đây?"

Lập tức hai mắt Cao Ngạn sáng bừng, hưng phấn nói: "Không một ai hiểu rõ Tiểu Bạch Nhạn bằng ta. Nghe lời tên quân sư quỷ quái nhà người thì chỉ làm rối loạn chuyện của ta lên mà thôi. Sau khi lên thuyền, mời người tìm chỗ nào mà tránh mặt đi. Lão tử tự sẽ có cách làm Tiểu Bạch Nhạn cao hứng, cam tâm tình nguyện cùng ta chung giấc đêm xuân, để cho người có thể viết thêm một câu chuyện 'Tiểu Bạch Nhạn tình mê Cao tiểu tử, Dĩnh Thủy lâu thuyền đánh uyên minh' 1."

Trác Cuồng Sinh thờ dãi, không nói gì nữa.

° ° °

Biên Hoang tập, dịch trạm ở Bắc môn.

Trong đại sảnh Phi Mã hội, Vương Trấn Ác vừa trở về kể lại chuyện giao thủ với Hướng Vũ Điền cho Lưu Mục Chi, Thác Bạt Nghi, Giang Văn Thanh, Cơ Biệt, Hồng Tử Xuân, Âm Kì, Phí Nhị Phiết và Diêu Mãnh. Cuối cùng hắn nói: "Nếu quả thực hắn không nói dối để hù dọa bọn ta thì lúc đó hắn chỉ có thể sử ra sáu, bảy phần công phu. Thực lực chân chính của người này tuyệt không dưới Mộ Dung Thuý. Y lại linh hoạt biến hoá, bí kỹ xuất ra vô cùng vô tận, thật làm người ta khó ứng phó."

Hơn mười người ngồi quanh bàn, không ai nói được gì.

Lưu Mục Chi hỏi: "Vương huynh từng giao thủ với Mộ Dung Thuý chưa?"

Vương Trấn Ác đáp: "Gọi ta là Trấn Ác đi! Mộ Dung Thuý từng chỉ điểm võ công cho ta. Vì thế ta mới có thể so sánh được như vậy."

Giang Văn Thanh nói: "Kiến thức của y đối với kiếm thâm sâu như vậy, rõ ràng đã từng khổ công luyện kiếm. Giờ y không dùng kiếm mà cũng lợi hại như thế thì thực lực của người này chỉ có thể dùng từ 'thâm bất khả trắc' để hình dung."

Thác Bạt Nghi nhíu mày: "Thông thường thì người giỏi cận chiến khi công kích địch từ xa sẽ có chút khác biệt. Nhưng Hướng Vũ Điền lại đều giỏi cả hai phương diện đúng là làm người ta kinh dị."

Phí Nhị Phiết trầm giọng nói: "Làm người ta kinh hãi nhất là chiến lược hắn lựa chọn sử dụng. Ai nhìn thấy Bách Kim kiếm của Trấn Ác đều biết ngay Trấn Ác giỏi về cận chiến vì 'một thốn ngắn thì một thốn hiểm'. Sư phụ nào khi dạy đồ đệ cũng đều nói khi đối trận phải tránh cường đánh nhược. Người này lại làm ngược lại đạo lý đó. Trước tiên để Trấn Ác thi triển hết sở trường, làm Trấn Ác phát sinh cảm giác chán nản vì dùng công phu giỏi nhất của mình mà vẫn không cách gì đánh bại được đối phương. Sau đó y mới dùng thủ đoạn hoàn toàn tương phản làm lòng tin của Trấn Ác giảm sút rất lớn, rồi mới thi triển sát thủ. Chỉ từ cách vận dụng chiến lược của y là biết người này vô cùng khó đấu lại được."

Cơ Biệt cười: "Nếu đơn đả độc đấu chỉ sợ chỉ có tiểu Phi mới có thể chế trụ được y. May là bây giờ không cần nói quy củ giang hồ gì nữa. Bọn ta đã biết y lợi hại đương nhiên sẽ không khách khí với y."

Lưu Mục Chi nói: "Ở đây Trấn Ác là người hiểu rõ nhất tình hình của Bí tộc. Trấn Ác người trước đây đã từng nghe qua nhân vật số một của họ chưa?"

Vương Trấn Ác lắc đầu: "Gia gia bắt cầm tù chủ nhân Bí tộc Mặc Sĩ Nỗ Nã thì không lâu sau đó đã mất. Tiếp đó cha lại bị người ám sát, nhà ta tan nát, không rõ tình hình của Bí tộc nữa."

Lưu Mục Chi nói: "Hướng Vũ Điền đúng là kỳ nhân của Bí tộc, tác phong hành sự làm người ta khó dự đoán. Y rõ ràng có thể giết chết Trấn Ác, nhưng lại không hạ thủ để giữ làm đầu mối. Từ một lời của Trấn Ác đã đoán ra bọn ta có phương pháp điều tra hình tích y, càng cho thấy y tài trí cao minh. Hiện giờ cái mũi của

Phượng tổng trở thành chỗ dựa để chúng ta đối phó với Bí tộc. Bí mật này phải giữ cho kín, tuyệt đối không thể tiết lộ cho người Bí tộc, nếu không Phượng tổng sẽ nguy hiểm đó."

Giang Văn Thanh nói: "Việc này để ta xử lý. May là người biết không nhiều, toàn là huynh đệ bên mình sẽ không tiết lộ ra đâu."

Mộ Dung Chiến đứng lên nói: "Càng biết nhiều điều liên quan đến Bí tộc thì bọn ta càng có thể thiết kế chống lại thủ đoạn của người Bí tộc. Giờ ta sẽ tận lực để làm việc đó, xem thử có thể thuyết phục được Sóc Thiên Đại đứng về phía bọn ta không."

Hồng Tử Xuân cười: "Chiến gia định dùng mỹ nam kế sao?"

Mộ Dung Chiến cười mắng: "Ta vẫn còn tự biết mình. Khi soi mình trong gương thì không dám khen mình nữa."

Hắn lại tiếp: "Trách nhiệm vạch kế sách, tổ chức bộ máy do Lưu tiên sinh chủ trì. Phượng tổng không có ở đây, chúng ta phải giữ tinh thần tỉnh táo. Không nên tin tưởng chuyện Hường Vũ Điền nói chưa hồi phục gì đó, nói không chừng đó là kế của y. Nhiều khả năng Hường Vũ Điền bám theo sau Trần Ác về đây xem Trần Ác gặp người nào rồi sẽ quyết định mục tiêu ám sát."

Mọi người đưa mắt nhìn ra chỗ tối ngoài song, trong lòng bất chợt ớn lạnh.

Người như Hường Vũ Điền đúng là có thể làm người ta sinh lòng khiếp sợ.

° ° °

"Giang Hồ địa" sau Hoài Nguyệt lâu ở Kiến Khang có tiếng tăm rất lớn, được vinh dự là một trong tám khu vườn nổi tiếng nhất Kiến Khang, đứng ở vị trí thứ năm. Đứng đầu trong tám khu vườn nổi tiếng nhất này đương nhiên là "Tứ Quý viên" của Tạ gia trong hẻm Ổ Y.

Để đến "Giang Hồ địa" phải xuyên qua đại đường của Hoài Nguyệt lâu. Đến Lâm Thuỷ Nguyệt đài liền kề với Tây môn.

Lâm Thuỷ Nguyệt đài đình viện rộng lớn, có bậc thềm bằng đá nối với hành lang dài chạy quanh toàn bộ khu vườn. Vườn này phía đông hẹp phía tây rộng, chính giữa có một hồ nhỏ có vài hòn đảo, giả sơn, thác nước và năm cây cầu uốn lượn. Phía bắc có hành lang quanh co, phía đông có hành lang dựa vào tường viện. Phía nam có hành lang nhỏ quanh co. Một bên trồng đầy ba tiêu, trúc, đá, khai thác được hết cảnh sắc thâm u, khiến cho người ta cảm thấy tuyệt đẹp khi đi dạo quanh hành lang.

Vọng Hoài đình là một toà lục giác đình nằm ở góc đông bắc "Giang Hồ địa" trên một hòn giả sơn. Xung quanh trồng đầy từng bách, hoa bạch lan, tú cầu. Chỗ bờ hồ có bạch bì từng được trồng tự nhiên, phối hợp với hoa sen trên mặt hồ tạo ý cảnh cao xa. Có thể vừa ngắm cảnh hồ ao bên trong, lại ngắm được thẳng cảnh phía bắc Tàn Hoài. Vườn nổi tiếng, sông cũng nổi tiếng, tôn vẻ đẹp của nhau lên.

Lưu Dụ báo danh lên, lập tức có người chuyên trách tiếp đãi, dẫn gã đến "Giang Hồ địa" để hội diện với Thanh Đàm Nữ Vương Lý Thục Trang.

Đặt mình vào khu vườn nổi tiếng, cảnh trí mỹ lệ sắc hoa bóng liễu biến hoá vô cùng này, Lưu Dụ cảm giác được mình đã kiến lập được địa vị ở Kiến Khang.

Hai tiểu tỳ cầm đèn đi trước dẫn đường. Hai ngọn đèn soi đường này chỉ để làm dáng mà thôi vì trong vườn treo đầy phong đăng, không nhiều không ít, như hợp như phân, làm tăng cao niềm lạc thú dạo bước trong vườn ngắm cảnh. Trong khung cảnh thần bí mê người này, không những làm người ta quên đi trần tục, còn khó nổi lòng tranh cường hiếu thắng.

Chậm chậm thả bước ven hồ, nghe thấy tiếng nước sông Tàn Hoài chảy bên cạnh. Hoài Nguyệt lâu cao vút phía sau, những tiếng đàn ca cười đùa âm ỹ bên tai theo bước gã tiến vào khu vườn, từ từ nhỏ dần. Đường như gã đang không ngừng rời xa trần thế.

Trải qua một đêm yên tĩnh hôm qua, Lưu Dụ đặc biệt cảm thụ được phương thức sinh hoạt chỉ biết say sưa mơ mộng trong lâu.

Bốn phía dần dần tối đen, chỉ còn ánh sáng mờ nhạt của hai ngọn đèn dẫn đường. Bỗng trước mắt sáng lên, Vọng Hoài đình xuất hiện cao cao phía trước. Từ góc độ của gã nhìn lên chỉ thấy mái đình và bậc

thang xây bằng đá tảng dẫn lên đình.

Lý Thực Trang không thể không gặp gã.

Bất kể nàng ta giàu có thế nào, có thể lực ra sao, có bao nhiêu người cao sang quyền quý chống lưng, nhưng nàng cũng biết Lưu Dụ gã có đủ lực lượng huỷ diệt nàng.

Cùng với sự uy hiếp của Hoàn Huyền ngày càng tăng, phản loạn Thiên Sư quân ngày càng nguy kịch thì sức ảnh hưởng của gã càng như nước nâng thuyền lên. Có thể bây giờ thì gã chưa thể làm gì được nàng, nhưng nàng là người thông minh, hiểu rõ tình thế sẽ có thể xoay chuyển.

Nàng có phải là người thông minh không?

° ° °

Giang Văn Thanh, Lưu Mục Chi, Vương Trấn Ác và Phí Nhị Phiết dưới sự bảo vệ của hơn mười hảo thủ Đại Giang bang vượt qua Dạ Oa Tử đến tổng đàn Đại Giang bang ở Đông môn.

Trong các bang hội của Biên Hoang tập thì Đại Giang Bang được kế thừa tổng đàn Hán bang có sức phòng thủ mạnh nhất. Vương Trấn Ác đến tổng đàn Đông môn này để có môi trường an toàn trị thương. Còn Lưu Mục Chi càng cần có một nơi ở an toàn để tĩnh tâm suy nghĩ, vận trù quyết sách trong trường tranh đấu với người Bí tộc.

Lưu Mục Chi trở thành túi khôn của Biên Hoang tập. Do lão không biết võ công nên phải được Hoang nhân bảo vệ nghiêm mật nhất.

Giang Văn Thanh khẽ hé môi thơm hỏi Vương Trấn Ác: "Trấn Ác tựa hồ đối với việc rơi vào tay Hường Vũ Điền hoàn toàn không để trong lòng. Ta nhìn có sai không vậy?"

Wương Trấn Ác ung dung đáp: "Đại tiểu thư nhìn rất chuẩn. Ta từng không để chuyện thắng bại giữa hai người trong giang hồ vào trong lòng, chỉ coi trọng chuyện thắng bại trên chiến trường bằng thiên quân vạn mã. Vì thế chỉ cần giữ được cái mạng nhỏ này, chứ thật không tính toán chuyện được mất nhất thời."

Phí Nhị Phiết nói: "Trấn Ác thoả mãn với tình thế hiện tại sao? So với lúc người mới đến thì dường như người đã biến thành một người khác."

Wương Trấn Ác vui vẻ đáp: "Biên Hoang tập là một địa phương kỳ dị, Hoang nhân lại càng bất đồng với người khác. Hiện giờ ta tràn đầy đấu chí và sinh thú. Chỉ nghĩ tới một trường đại chiến với Mộ Dung Thuý, sinh tử không hề tính toán."

Lưu Mục Chi cười nhẹ: "Ta cũng minh bạch cảm thụ của Trấn Ác vì bọn ta ngồi chung một thuyền đến đây."

Giang Văn Thanh hỏi: "Cái gì đã làm Trấn Ác người nổi lên ý tưởng đi du lãm Biên Hoang tập vậy? Sức hấp dẫn của thiên huyết lại lớn như thế sao?"

Wương Trấn Ác than: "Ta cũng không hiểu rõ mình nữa. Từ khi cha bị ám sát, ta luôn trải qua những ngày tháng sống không bằng chết, mắt nhìn gia tộc ngày càng suy sụp, lại bị người Hồ mà đứng đầu là Mộ Dung Thuý và Diêu Trường bài xích, chịu hết mọi nỗi khuất nhục. Đến khi chiến bại tại Phì Thuỷ, Hoàng triều Đại Tàn tan vỡ, không thể không bỏ chạy giữ mạng. Những cảm giác này thật không biết nói ra thế nào. Ta luôn sống trong quá khứ, nghĩ về phong quang ngày trước khi theo gia gia trên chiến trường, không thể tiếp thụ tình hình trước mắt. Ta luôn muốn quay về phương Bắc. Có chết cũng phải chết ở đó, nhưng cũng biết đó là việc ngu xuẩn không thể làm. Tâm tình mâu thuẫn muốn chết."

Phí Nhị Phiết nặng nề nói: "Con người rất khó quay đầu lại được. Gia gia người một lòng muốn tài bồi người làm một người khác như ông ta. Người thường trải qua tư vị uy phong bát diện trên sa trường, bỗng nhiên biến thành một người không binh không quyền, đương nhiên là khó có thể tiếp thụ. Ngựa tốt chờ thời, chí ở ngoài ngàn dặm. Hơn nữa, người chính là đang trong độ tuổi đầy hứa hẹn, làm sao cam tâm chết già một xó. Biên Hoang tập khẳng định là một lựa chọn tốt nhất của người, người có thể lấy đây làm bàn đạp để kiến công lập nghiệp. Sẽ có một ngày người hiểu lời ta nói."

° ° °

Thác Bạt Nghi về đến nội đường, trong lòng vô cùng mệt mỏi chán chường. Việc này không hề liên

quan đến thể lực hần, mà là cảm giác chán ngán từ tận sâu trong đáy lòng hần. Sau giờ Ngọ hôm nay, hần nhận được một tin tức đáng sợ, nhưng lại không dám nói cho các huynh đệ Hoang nhân biết, chỉ giữ ở trong lòng.

Ở đèo Tham Hợp, gần bốn vạn Yên binh đầu hàng Thác Bạt Khuê nhưng lại bị giết sạch.

Tin tức do tộc nhân từ Bình Thành mang đến, chỉ dám nói với mình Thác Bạt Nghi.

Yến Phi có biết việc này không? Tại sao Yến Phi không nói đến nửa câu về việc này?

Nếu nhìn từ góc độ chiến tranh thì hành vi tàn nhẫn đó của Thác Bạt Khuê sẽ làm thay đổi quan trọng thực lực hai bên. Theo tình hình lúc đó mà nói, thì cần phải làm như vậy vì với binh lực của Thác Bạt Khuê thực khó xử lý số tù binh nhiều như thế. Chỉ riêng việc cung ứng lương thực đã là một vấn đề khó khăn rồi, lại không thể thừa thắng truy kích, không thể dễ dàng lấy được một vùng đất rộng lớn như Nhận Môn, Bình Thành. Một trường đại đồ sát đó có lợi mà cũng có hại. Hại ở chỗ sẽ làm người Yên nổi lòng liều chết phản kháng Thác Bạt tộc. Sau này dù có thể đánh bại Mộ Dung Thuý, nhưng chỉ cần người Yên còn một hơi thở thì sẽ chiến đấu tới một binh một tốt cuối cùng, dù chết cũng không đầu hàng.

Trên chiến trường giết địch cầu thắng thì hần tuyệt không mềm lòng. Nhưng giết đến bốn vạn hàng binh trong khi đối phương hoàn toàn không có sức phản kháng thì mặc dù không phải là chưa từng có tiền lệ. Như thời Chiến Quốc, tướng Tần là Bạch Khởi đã giết bốn mươi vạn hàng binh nước Triệu, con số còn lớn gấp mười lần chiến dịch đèo Tham Hợp. Nhưng Thác Bạt Nghi vẫn cảm thấy run sợ, không cách gì đối mặt với nó. Đó thực là một việc thương tổn tới âm đức.

Nói cho cùng thì họ Thác Bạt và họ Mộ Dung đều thuộc Tiên Ti tộc, cùng nguồn cùng giống, thật làm người ta cảm khái.

Hần lại cảm thấy không hiểu được Thác Bạt Khuê, hoặc là bây giờ hần mới chân chính nhận thức Thác Bạt Khuê.

Từ khi còn là những hài nhi, dưới cặp lông mày dày rậm, Thác Bạt Khuê có một đôi mắt trong sáng, ánh mắt như một đóa trẻ ngoan. Nhưng thỉnh thoảng trong đôi mắt như ngây thơ vô tội của hài tử đó lại thoáng qua thần tình phức tạp mà hần không thể hiểu nổi. Hôm nay hần đã hiểu nhãn thần đó là sự cừu hận mà không hài tử nào có, sự cừu hận đối với người gây trở ngại đối với đại nghiệp phục quốc của gã.

Sau khi nhận được tin tức kinh người đó, hần cảm thấy máu trong người như đóng băng, cũng cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Cảm giác thắng lợi chừng như bị gió thổi bay. Nổi lên trong lòng gã là một cảm giác hoang lương, không biết mình đang nỗ lực vì cái gì, mình đang làm gì. Sức lực của tám thân huyết nhục tiêu biến, chỉ còn lại một trái tim mệt mỏi chán chường.

Thác Bạt Nghi ngồi xuống ghế.

Thác Bạt Khuê là lãnh tụ tối cao của Thác Bạt Tiên Ti tộc. Quyết định của gã cũng là quyết định của Thác Bạt tộc. Những người khác chỉ còn cách làm theo. Một điều duy nhất có thể an ủi bản thân hần là nếu tình hình xoay chuyển, người thắng là Mộ Dung Bảo thì một trường đại đồ sát tương tự sẽ rơi vào bên mình. Với tính cách tàn nhẫn của Mộ Dung Bảo thì hần sẽ không lưu lại bất kỳ tính mạng người Thác Bạt tộc nào.

Gió thơm ủa đến.

Hai cánh tay mềm mại từ phía sau ôm lấy cổ gã. Hương Tố Quân hôn nhẹ hai má hần mỗi bên một cái.

Thác Bạt Nghi vòng tay ra sau khẽ vuốt làn tóc mây của nàng, thở dài.

Trong thời loạn thế tràn đầy chém giết và cừu hận này, chỉ có nàng mới có thể làm hần tạm thời quên những ưu phiền.

"Có việc gì làm chàng phiền não thế?"

Thác Bạt Nghi hưởng thụ mối tình nồng nhiệt như ánh nắng mặt trời của nàng, loại bỏ hết tư vị lạnh lẽo động nhân trong lòng. Hần than thở: "Không có gì! Chỉ cần có nàng, ngoài ra tất cả đều không còn gì quan hệ."

Hương Tố Quân ngồi vào lòng hần, khẽ lườm hần một cái, than nhẹ: "Còn giấu người ta. Từ sáng sớm nay đã không thấy chàng đâu. Lúc nãy chàng lại đóng cửa mật đàm với huynh đệ Hoang nhân của chàng."

Vậy mà còn nói không phát sinh việc gì ư?"

Thác Bạt Nghi ôm chặt nàng vào lòng, cảm thấy thân thể mềm mại của nàng ép sát vào người mình, nói: "Một trường chiến tranh lại đến rồi! Nàng có sợ không?"

Hương Tố Quân khẽ run rẩy, hỏi: "Vẫn có người dám tới chọc giận Hoang nhân bọn ta sao?"

Thác Bạt Nghi bỗng nhiên cảm thấy hai chữ "Hoang nhân" như chọc vào tai hần. Hần tối đa cũng chỉ là một nửa Hoang nhân. Vì thế mà Yến Phi không ủng hộ hần làm chủ soái của Hoang nhân, mà người được chọn biến thành Hoang nhân chân chính là Mộ Dung Chiến.

Muốn làm Hoang nhân chân chính thì đầu tiên phải là 'không có nhà để về', chỉ có Biên Hoang mới là nhà.

Hần rất hy vọng mình trở thành Hoang nhân chân chính, cùng sinh tử vinh nhục với Biên Hoang tập, không phải lo nghĩ về bất cứ việc gì ngoài chuyện đó.

Chỉ hận sự thật lại không phải vậy. Hần chỉ là tướng lĩnh do Thác Bạt Khuê phái đi thường trú tại Biên Hoang. Có một ngày Thác Bạt Khuê thay đổi chủ ý thì hần phải tuân mệnh ly khai, và không thể mang theo ý trung nhân này, trừ khi được Thác Bạt Khuê đồng ý.

Hần nhiều lần dám khẳng định với tính cách của Thác Bạt Khuê thì nếu như không ngại Yến Phi đã sớm điều hần rời Biên Hoang tập rồi. Vì Thác Bạt Khuê cần chính là những thủ hạ mù quáng trung thành với hần chứ không phải là bản thân Thác Bạt Nghi.

Suy nghĩ này càng làm hần thất vọng.

Thác Bạt Nghi nói: "Trong thiên hạ này quả là không mấy người dám chọc giận Hoang nhân chúng ta, nhưng Mộ Dung Thuý và Hoàn Huyền lại không thuộc giới hạn đó."

Hương Tố Quân nói: "Muội rất muốn cho chàng biết, chỉ cần có Thác Bạt Nghi chàng thì Hương Tố Quân muội sẽ không sợ hãi. Nhưng cũng không muốn giấu chàng, muội quả thật rất sợ. Người nói không hề sợ hãi đối với chiến tranh chỉ là vì chưa từng trải qua chiến tranh. Muội từ phương Bắc tránh chiến hoả đến phương Nam nên có linh hội sâu sắc đối với chiến tranh."

Thác Bạt Nghi khẽ nâng khuôn mặt xinh đẹp của nàng lên, thương cảm nói: "Thế này được không? Chúng ta yêu thương lẫn nhau, nhưng khi chiến hoả lan đến Biên Hoang tập thì ta muốn nàng lập tức rời khỏi Biên Hoang tập. Trừ khi Biên Hoang tập có thể vượt qua cửa ải khó khăn đó, nếu không vĩnh viễn nàng không nên trở lại."

1 Tiểu Bạch Nhạn tình mê Cao tiểu tử, Dĩnh Thủy lâu thuyền đính ước duyên minh: Tiểu Bạch Nhạn tình mê Cao tiểu tử, trên lầu thuyền ở Dĩnh Thủy đính ước duyên ương.

HỒI 5

Nữ Vương Bồn Sắc (Bản Sắc của Nữ Vương)

Đập vào mắt Lưu Dụ là bóng sau lưng một nữ nhân dáng cao cao, thon thả. Lý Thục Trang duyên dáng đứng ở cạnh đình, đang ngắm nhìn cảnh sông Tần Hoài dưới trời đêm đầy sao. Quả thực thị có chút khí phách của một "Thanh Đàm Nữ Vương" 1 bá chủ sông Tần Hoài.

Trên mặt bàn đá trong đình có bày hai chén uống rượu, một hồ rượu lớn, còn có những món nhắm được bố trí tinh xảo ngon lành và mấy chiếc bánh bột lọc.

Thị mặc một chiếc váy vải sa đỏ màu bích lục, bên ngoài khoác thêm chiếc áo lụa phủ cả hai tay, ống tay áo lớn bay phất phơ, càng tôn lên vẻ thướt tha xinh đẹp. Cổ áo và tay áo đều được viền bằng đoạn cẩm, ống tay áo còn có mấy đường nếp đủ màu sắc, lưng buộc một dải lụa trắng. Bên ngoài lại quấn một chiếc xiêm y, chân đi đôi guốc gỗ mũi tròn.

"Phu nhân! Lưu đại nhân đến rồi!"

Một giọng nữ trầm ấm đầy sức thu hút uyển chuyển cất lên: "Các người lui ra đi."

Thị vẫn không quay lại.

Hai tiểu tì rời đi. Ở khoảnh sân nhỏ của Vọng Hoà đình chỉ còn lại hai người nam nữ địch hữu khó phân bọn họ.

Lưu Dụ có cảm giác thị không những rất biết cách ăn mặc, mà còn biết biết dẫn dụ nam nhân. Ít nhất thì vào lúc này, gã quả thực rất muốn được nhìn mặt thị.

Lý Thục Trang từ từ nói: "Mời Lưu đại nhân đến bên cạnh thiếp thân."

Lưu Dụ không làm theo lời thị, bước đến chỗ cách sau lưng thị nửa trượng thì dừng lại nói: "Lưu Dụ bái kiến phu nhân."

Không biết là do gã bị vẻ đẹp của thị hấp mất hồn, hay là vì đang ở trên đình cao có cảnh quan tuyệt đẹp này. Cũng có thể vì buổi tối khi trời êm dịu mà ý chí cứng rắn của gã vốn muốn đến để hưng binh vãn tội lại có khuynh hướng trở nên mềm mỏng.

Ngay lúc này, gã cảm ứng được từ thân hình yêu kiều của thị một luồng hàn khí như có như không, tuyệt không phải là chân khí thông thường, mà là một loại trường khí công hình thành bởi tiên thiên chân khí. Nếu là gã ngày trước thì không thể cảm giác được.

Lý Thục Trang tuyệt không hề ngạc nhiên việc gã vẫn đứng sau lưng thị, liền đạm hỏi: "Lưu đại nhân có biết tại sao thiếp thân lại gặp người không?"

Lưu Dụ bật cười nói: "Nếu như chỉ nghe phu nhân nói câu này thì sẽ làm tưởng phu nhân mới lần đầu tiên bước chân vào giang hồ. Ta muốn hỏi ngược lại một câu, chỉ cần phu nhân vẫn đang ở Kiến Khang thì còn có tự do trong việc lựa chọn gặp ta hay không gặp ta sao?"

Lý Thục Trang vẫn dung dung không sợ, đáp: "Nếu như quả thực người cho là thế thì ta không còn hứng thú nói chuyện với Lưu đại nhân nữa. Lưu đại nhân, xin mời!"

Lưu Dụ thâm hô lợi hại. Thị thẳng thắn cho thấy không sợ gã, lại có hành động khiêu khích, không khách khí hạ lệnh trục khách đối với gã. Đánh giá của gã đối với thị thay đổi rất lớn, biết thị tuyệt không đơn giản. Phong phạm lâm nguy bất loạn này của thị làm Lưu Dụ khẳng định công phu trấn tĩnh của thị vào loại cao thủ trong cao thủ.

Nhất thời, gã đi không được, không đi cũng không được, gã có thể làm gì đây? Chẳng lẽ động thủ đánh thị? Không thắng được càng làm gã nhục thêm. Trước khi đến đây, gã quả thực không hề nghĩ Lý Thục Trang lại là một nữ nhân có hào khí và bá đạo như vậy.

Lưu Dụ cười nhẹ: "Chậm đã! Mời phu nhân trước tiên nói rõ nguyên nhân gặp ta, để ta có thể suy nghĩ xem có nên xin phu nhân thu hồi lại lệnh trục khách hay không. Được chứ?"

Lý Thục Trang chậm chậm xoay mình lại đối mặt với Lưu Dụ.

Lưu Dụ ngấm ngấm hít vào một hơi, bắt đầu hiểu tại sao thị được tôn là "Nữ Vương".

Một khuôn mặt rất nhiều khiếm khuyết. Trán cao cằm rộng, mặt rất dài. Lưỡng quyền quá cao, mũi lại càng cao hơn, nhưng hai khuyết điểm đó lại phối hợp với nhau liền lạc như áo trời không vết chỉ. Đôi mắt thị tròn sáng như ánh trăng làm sáng bừng cả khuôn mặt, lại tự nhiên mộc mạc, hoàn toàn không có dấu vết chạm khắc, như tranh như hoạ.

Đó là một khuôn mặt vô cùng mê người, không giống như Kỳ Thiên Thiên làm người ta chỉ nhìn một lần là kinh hãi cho là người trời, mà là một vẻ đẹp càng nhìn càng thích, càng nhìn càng muốn nhìn thêm.

Mái tóc đen bóng của thị bện thành ba lọn quấn trên đầu như ba con rắn theo kiểu tóc linh xà, càng tăng thêm cảm giác hoạt bát, tôn lên những đường nét trên khuôn mặt thị.

Lý Thục Trang lộ tiểu ý, ánh mắt liêu lĩnh trực tiếp nhìn gã thăm dò, dùng ánh mắt sẫm soi như của nam nhân nhìn ngắm nữ nhân bình luận: "Ta muốn gặp người là xem xem Lưu gia rốt cuộc là nhân vật thế nào mà có bản lĩnh có thể làm thị được Can Quy."

Lưu Dụ đã miễn cưỡng áp chế được những rung động về tình cảm do sắc đẹp của thị gây ra, trầm tĩnh

ứng chiến. Gã hỏi: "Dám hỏi Can Quy và phu nhân có quan hệ thế nào?"

Lý Thục Trang điềm đạm: "Tuyệt không phải là kiểu quan hệ như người tưởng đâu. Ta và Can Quy có điểm duyên nguyên, chỉ tiết xin thứ cho không thể nói ra. Nhưng bằng vào điểm quan hệ đó cũng đủ làm ta phải tận lực cho Can Quy. Lúc đó, Lý Thục Trang ta vẫn chưa biết Lưu Dụ Lưu đại nhân người, chỉ biết người là một kẻ vong mạng trong Bắc Phủ binh do Hoang nhân phái đến, là một nhân vật mà các phương đều không cam tâm, chỉ muốn giết đi mới thấy thoải mái. Hơn nữa, ta với Tạ gia không hề có giao tình. Trong tình huống đó, việc ta giúp Can Quy một tay chỉ là một việc thông thường trên giang hồ, cũng là vì nghĩa khí giang hồ. Lưu gia muốn trách Thục Trang, Thục Trang không có cách nào, chỉ còn cách đối mặt mà thôi, xem xem có thể chống đỡ được bao lâu. Câu này ta vốn không định nói ra, sau này sẽ không nhắc lại nữa, mà sẽ phải tay sạch sẽ. Lý Thục Trang ta tuyệt không phải như Lưu gia có nói là lần đầu tiên bước chân vào giang hồ đâu. Ta làm việc gì đều đã qua suy nghĩ sâu xa rồi. Nếu không tin, mời Lưu gia cứ điều tra sâu hơn, xem có nắm được chứng cứ Thục Trang giúp Can Quy hay không?"

Lưu Dụ trong lòng thầm kêu cha gọi mẹ, biết mình đã bị bức vào thế hạ phong. Vấn đề ở chỗ mình đối với Lý Thục Trang không biết là bao, nhưng đối phương lại biết rõ gã như trong lòng bàn tay, hoàn toàn nắm được nhược điểm của gã.

Gã không phải là không có thực lực huỷ diệt thị, nhưng hậu quả thì gã không thể gánh nổi vì gã mới chỉ tạm thời đứng chân được ở Kiến Khang, căn cơ vẫn còn rất bạc nhược. Một việc không tốt sẽ gây phản cảm và sự khinh bỉ của giới quyền quý Kiến Khang.

Nên biết Lý Thục Trang là người cung ứng chủ yếu Ngũ thạch tán cho giới quyền quý Kiến Khang. Nếu như mình không có chứng cứ xác đáng mà trừ khử nàng đi thì giới quyền quý vốn trầm mê vào được thạch sẽ trở thành những người chống phá, không đầu nhập về với Hoàn Huyền mới là lạ.

Kể cả gã có chứng cứ thật sự chính xác, thông qua Tư Mã Đạo Tử đối phó nàng thì hậu quả càng nguy hiểm. Hình tượng cứu tinh Kiến Khang của gã sẽ hoàn toàn tan biến. Trong mắt cao môn đại tộc Kiến Khang thì gã trở thành chó săn của Tư Mã Đạo Tử. Sau này đừng hòng ngóc đầu dậy làm người được nữa.

Khúc mắc giữa gã và Lý Thục Trang chỉ có thể dùng thủ pháp giang hồ để giải quyết. Nhưng hiện tại, gã đã cưỡi trên lưng hổ không thể xuống được. Làm sao có thể ngang nhiên hạ đài, lại không làm tổn hại tới uy tín của gã đây?

Nhất thời, Lưu Dụ đau đầu đến cực điểm.

° ° °

Mộ Dung Chiến tiến vào tiểu Kiến Khang, trong lòng vô cùng cảm xúc.

Hắn phát hiện mình đã thay đổi. Trước đây, hắn chưa từng quan tâm đến người khác, đối với hắn mà nói, Biên Hoang tập chỉ là nơi mà hắn tranh thủ lợi ích cho bản tộc. Nhưng qua một đoạn đường dài vừa qua, hắn cảm thấy mỗi người đang đi trên đó đều có mối liên quan với hắn, hắn sẽ bắt chấp tất cả bảo vệ cho sinh mệnh của họ, cho họ có thể tiếp tục hưởng thụ lạc thú sinh hoạt hoàn toàn khác biệt của Biên Hoang tập.

Hắn trưởng thành trong một dân tộc mạnh bạo hung hãn, sống trong thời đại sùng bái vũ lực, coi việc dùng vũ lực để giải quyết tất cả mọi tranh chấp là chuyện bình thường. Điều đó tạo thành tác phong ngoan cường ngang ngạnh của hắn.

Sau khi đến Biên Hoang tập, hắn bắt đầu một đoạn đường mới trong cuộc đời. Hắn hiểu chỉ đơn giản dựa vào vũ lực thì không đủ để thành công. Biên Hoang tập tự nó có phương thức sinh tồn độc đáo, tiền đề lớn nhất là tất cả vì lợi ích, vũ lực chỉ dùng để 'hoà mục tương xử' ². Nhưng tộc nhân tuyệt không hiểu hắn, lại còn hiểu nhầm hắn làm hắn cảm thấy vô cùng rầy rà, tâm trí bị chia rẽ rất sâu sắc. Chính vì tộc nhân của hắn chỉ thích dùng vũ lực, kết quả trở thành vật tế dưới cờ của Mộ Dung Thuý, hắn cũng hoàn toàn biến thành Hoang nhân.

Nhưng việc thực sự làm hắn thay đổi chính là Kỷ Thiên Thiên. Khi mới gặp Kỷ Thiên Thiên, hắn có cảm giác cuộc sống trước đây chỉ là thừa thãi. Sinh mệnh từ giờ phút đó mới có ý nghĩa. Nhưng lúc đó hắn vẫn chưa biết sự thay đổi trong hắn đã bắt đầu diễn ra.

Tới hôm nay, cảm tình của hắn đối với Kỷ Thiên Thiên không giới hạn trong một mối tình nam nữ thông thường, mà đã tiến lên một tầng mức cao hơn, do lý trí và tư tưởng tôn sùng chi phối. Quá trình lý trí và cảm tình xung đột lâu dài đó làm tình cảm của hắn đối với Kỷ Thiên Thiên càng thêm mãnh liệt, tính cách hắn

càng trở nên kiên định, con người hần cũng trở nên càng lạnh lùng như băng tuyết.

Nhưng Sóc Thiên Đại bỗng nhiên tiến vào thế giới tình cảm của hần như một cơn hồng thủy nóng bỏng, phá vỡ trạng thái vốn cân bằng ổn định của hần.

Hần nên đối đãi với Sóc Thiên Đại như thế nào đây?

Nghĩ tới đây, hần phát giác mình đã đứng trước bậc thềm trước cửa lữ quán.

o o o

Lý Thục Trang không chờ Lưu Dụ đáp lời, hai mắt thoáng qua thần sắc đắc ý, thần nhiên nói: "Ta muốn gặp Lưu gia người là muốn xem xem người là nhân vật thể nào. Nói thực, ta thấy Lưu gia là một người hiểu lý lẽ, biết nặng nhẹ. Thiếp thân nói những lời này có thể không êm tai, nhưng chỉ là nói ra sự thật. Chuyện Can Quy, thiếp thân ở đây xin có một đề nghị với Lưu gia, là hy vọng vấn đề giữa chúng ta chỉ dừng lại ở Can Quy. Sau này, Lưu gia có việc gì cần thiếp thân giúp đỡ, thiếp thân sẽ vui vẻ cam tâm làm việc vì Lưu gia, chỉ cần Lưu gia báo cho một tiếng."

Lưu Dụ trong lòng vô cùng không phục, nhưng cũng biết mình không làm khó được thị. Nữ nhân này chỗ nào cũng đầy vẻ thần bí, tuyệt không giống như bề ngoài đơn giản của thị. Thủ đoạn của thị lại rất linh hoạt, nếu như thị mở một cơ hội hạ đài cho mình mà không nhận lấy thì chỉ là tự làm mình mất thú thôi.

Quân tử báo cừu, mười năm vẫn chưa muộn.

Lưu Dụ vui vẻ đáp: "Lý đại thư quả là danh bất hư truyền. Hơn nữa, oan gia nên giải không nên kết. Việc Can Quy coi như xí xóa là xong."

Lý Thục Trang yêu kiều cười một tiếng, phong tình vạn tượng nói: "Lưu gia rất nhanh biết thiếp thân là người thể nào. Sự độ lượng của Lưu gia càng làm thiếp thân cảm động. Tương lai Thục Trang tất sẽ có hồi báo. Mời Lưu gia ngồi xuống để thiếp thân mời rượu bồi tội."

Lưu Dụ trong lòng cười khò. Trước khi đến đây, không tưởng nổi sự tình lại kết thúc một cách vô vị như thế. Lần này đúng là bị lật thuyền trong cống rãnh rồi.

o o o

Mộ Dung Chiến vừa mới bước qua cửa lữ quán thì một tên tiểu nhị đón gã nói: "Chiến gia quả nhiên đến rồi!"

Mộ Dung Chiến ngấm ngầm cảm thấy bất diệu, hỏi: "Ai nói cho người là ta sẽ đến?"

Tiểu nhị đáp: "Là một vị cô nương xinh đẹp tên là Sóc Thiên Đại nói thế. Nàng ta còn lưu lại một vật giao cho Cịhén gia." Nói đoạn, tiểu nhị thấp giọng thì thầm: "Ta sợ có người sẽ lấy mất nên luôn mang theo trong người."

Vừa nói hần vừa móc trong bọc ra một vật dài chừng nửa xích được gói bằng tám lụa, hai tay cung kính dâng lên.

Mộ Dung Chiến nhận lấy. Không cần mở ra xem cũng biết đó là một vật gì đó giống như cây trủy thủ. Cõi lòng bất chợt chìm xuống, hỏi: "Vị cô nương đó đâu?"

Tiểu nhị đáp: "Nàng ta đã thanh toán và dờ đi vào lúc hoàng hôn, lại còn nhờ ta nói với Chiến gia nàng sẽ không quay lại nữa."

Mộ Dung Chiến thưởng tiền cho tiểu nhị rồi thất hồn lạc phách rời khỏi lữ quán.

Ài! Nàng cuối cùng cũng đi rồi.

Hần nguyện để nàng lập tức rời Tập như nàng đã nói khi gặp hần lần trước chứ không phải bây giờ. Hiện tại hần mang theo hy vọng và trông đợi đến tìm nàng thì nàng đã ra đi chỉ còn lại một căn phòng trống.

Nàng cuối cùng cũng đã lựa chọn, lại là lựa chọn tuyệt tình như thế. Tất cả đã không còn do hần quyết định nữa. Mộ Dung Chiến cảm thấy mình rơi vào cảm giác mất mát khó có thể tự dứt bỏ, lại không thể làm gì được. Hần tưởng tượng đến nàng đang nơi xa xôi hoang dã, mênh mông, cô độc trong bóng chiều hoàng hôn bên ngoài Tập, làm vết thương lòng của hần vẫn chưa hồi phục, lại bị vỡ ra đau đớn, ứa máu.

Có thể hấn vĩnh viễn sẽ không còn gặp lại nàng nữa.

o o o

Thuyền nhỏ rời khỏi Hoài Nguyệt lâu, tiến về phía Thanh Khê.

Lưu Dụ kể lại tỉ mỉ việc gặp gỡ Lý Thục Trang vừa qua. Thật ra, gã không có gì hay mà nói, vài lời đã nói rõ tình hình rồi cười khỏ: "Bọn ta đã đánh giá thấp thị rồi."

Đồ Phụng Tam trầm ngâm: "Nữ nhân này là một mầm họa."

Tổng Bi Phong ngạc nhiên: "Không có gì nghiêm trọng đâu! Thị tuyệt không có ảnh hưởng trực tiếp đến triều đình."

Đồ Phụng Tam đáp: "Người có nghĩ thị là cao thủ thâm tàng bất lộ không? Kiến Khang ngoạ hổ tàng long. Đến hôm nay mà nữ nhân đó vẫn chưa bị người ta khám phá ra thân mang tuyệt nghệ. Chỉ một điểm này cũng tuyệt không đơn giản rồi."

Lưu Dụ tiếp: "Thị chắc chắn là người của Hoàn Huyền. Chỉ là Hoàn Huyền luôn giấu người thôi."

Đồ Phụng Tam quả quyết: "Hoàn Huyền căn bản không có năng lực chế ngự thị."

Tổng Bi Phong nói: "Trước đây bọn ta đánh giá thấp thị. Bây giờ phải chăng lại đánh giá thị cao quá rồi?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Ta cho rằng nhận xét của ta rất vừa vặn. Cho ta biết, Lưu gia của bọn ta trải qua sóng gió đã nhiều, đã có lúc nào gặp phải thất bại như thế, lại còn phải nuốt nỗi tức giận vào lòng, phải thuận theo lời thị mà không truy cứu thêm chưa. Chỉ riêng khả năng đó là đủ biết thị chẳng phải là một thanh lâu nữ tử. Bọn ta hoàn toàn không biết gì về xuất thân lai lịch của thị, chỉ biết trong vài năm đã từ một cô nương trong thanh lâu trở thành một trong hai đại lão bản sở hữu một trong hai toà thanh lâu lớn nhất Tàn Hoài. Thị lại còn khống chế nguồn cung ứng đan dược cho Kiến Khang, thao túng mọi thứ, lại tinh thông thuật 'Thanh đàm'. Do đó đã trở thành nữ nhân giàu có nhất Kiến Khang. Một người như thế, làm sao chỉ cam tâm một cuộc sống phú quý vinh hoa? Chỉ riêng việc thị một lòng giấu diếm võ công đã làm người ta nghi ngờ rồi."

Khoái Ân đang chèo thuyền ở cuối thuyền chỉ im lặng lắng nghe, không dám xen lời.

Tổng Bi Phong cuối cùng cũng thừa nhận, nói: "Thị đúng là không đơn giản. Nhưng thị chưa từng một lần hỏi qua sự việc về triều đình."

Đồ Phụng Tam nói: "Đó là chỗ thông minh nhất của thị. Nếu như thị không bị dính líu vào sự việc Can Quy lần này thì bọn ta làm sao biết được Kiến Khang lại có một nữ nhân nguy hiểm như thế?"

Lưu Dụ nói: "Hiện giờ thị giữ thế cùng với chúng ta nước sông không phạm nước giếng. Chỉ cần bọn ta không chọc giận thị thì hai bên vẫn có thể giữ quan hệ hữu hảo vì diệu. Thị thậm chí nói sẽ xuất lực cho chúng ta khi cần."

Tổng Bi Phong khổ não hỏi: "Rốt cuộc thị là người của bên nào?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Bất kể thị là người của bên nào, chúng ta tuyệt không thể lơ là đối với thị. Bây giờ, ưu thế lớn nhất của chúng ta là thị vẫn mơ màng trong mộng, không biết Lưu gia của bọn ta có dị năng có thể khám phá ra thị là cao thủ thâm tàng bất lộ, phát sinh cảnh giác đối với thị."

Lưu Dụ nói: "Ở Kiến Khang, thị buôn bán lớn cái thứ gọi là 'tiên đan linh dược', phải chăng muốn hạ độc con cháu cao môn Kiến Khang làm bọn họ hoàn toàn mất hết đầu chí. Làm việc đó có gì tốt đối với thị?"

Gã lại quay sang Tổng Bi Phong hỏi: "An công chẳng lẽ cũng nhắm mắt làm ngơ trước hành vi đó sao?"

Tổng Bi Phong than: "Vấn đề là quyền lực của An công có hạn. Ngày đó, Tư Mã Diệu mượn tay Tư Mã Đạo Tử áp chế An công, làm An công có lương sách nhưng lại không thể thi hành. Hơn nữa, phong trào con cháu cao môn thích dùng đan dược thịnh hành đã lâu. Nếu đột nhiên hạ lệnh cấm sẽ chỉ làm họ phản ứng kịch liệt. Để giữ vững đại cục, An công chỉ còn cách tạm gác vấn đề đó lại."

Đồ Phụng Tam nói: "Cách sống của cao môn Kiến Khang thì dù là ai cũng không thể trong một đêm mà thay đổi được. Bọn ta càng không thể nhúng tay vào. Nếu không, chưa thấy lợi thì đã gặp hại rồi. Lý Thục Trang chính là hiểu rõ tình hình đó nên không sợ bọn ta dám đến đánh thị."

Lưu Dụ cười khở: "Nổi tức giận này thật khó mà nuốt trôi được."

Đồ Phụng Tam cười: "Vì thế ta mới nói nữ nhân này là mầm hoạ mà. Vì thị rất nổi tiếng ở cả hai phái hắc, bạch nên bản thân thị có một mạng lưới tình báo không chỗ nào là không vươn tới ở Kiến Khang, thâm nhập vào đời sống sinh hoạt hàng ngày của giới quyền quý Kiến Khang. Sức ảnh hưởng và tác dụng thật khó mà tưởng tượng được. Bọn ta cần coi thị là nhân vật nguy hiểm cực độ, nếu không, sớm muộn cũng sẽ phải nếm mùi thất bại lần nữa."

Tổng Bi Phong hỏi: "Bọn ta có thể đối phó thị như thế nào?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Trong thời gian ngắn, bọn ta cũng cố cơ sở, không còn là không có binh tướng nữa mới có thể tiến hành hàng loạt hoạt động dưới sự làm ngơ của Tư Mã Đạo Tử. Bọn ta sẽ có năng lực mở một chiến tuyến mới đối với thị ở Kiến Khang. Trước tiên triển khai hoạt động trinh sát toàn diện và tỷ mỉ về thị, kể cả cho người thâm nhập vào vương quốc đan dược của thị, nắm rõ nguồn đan dược của thị, nắm được thực lực thị rồi mới quyết định xem sẽ hợp tác với thị hay là huỷ diệt thị. Việc này do ta toàn quyền phụ trách. Lý Thục Trang là một đối thủ khó kiếm, vạn lần không được lơ là mất cảnh giác."

Lúc này, Tổng Bi Phong cảnh giác nhìn về phía thượng du.

Họ đã đến chỗ hai con sông Tần Hoài và Thanh Khê giao nhau. Một con thuyền nhỏ đang từ sông Thanh Khê thuận dòng phóng xuống. Thuyền đó gấp đôi con thuyền họ đang ngồi, thân thuyền rộng, bằng đầu bằng đáy nên lực cản khi đi trên nước rất nhỏ. Nó thuận dòng chạy xuống nên càng nhanh chóng vững vàng.

Thuyền như thế ở trên sông của Kiến Khang vốn là chuyện bình thường. Nhưng thuyền này làm bọn họ sinh lòng cảnh giác và phát sinh cảm giác không thoải đáng. Trước tiên là thuyền này xuất hiện rất đột ngột, trong thuyền lại chất đầy tạp vật. Nhưng khiến bọn họ cảnh giác hơn cả là không thấy một ai trên thuyền.

Đồ Phụng Tam quát: "Cẩn thận!"

Nói chưa dứt lời thì con thuyền kia bỗng nhiên tăng tốc và thay đổi phương hướng. Nó không vượt qua bên cạnh mà theo dòng phóng thẳng vào thuyền họ. Trên thuyền lửa bùng lên, đương nhiên là có loại chất dẫn lửa nào đó. Trên mặt sông tối đen, uy thế càng chói loà, kinh tâm động phách.

Trong sát na, con thuyền kia chỉ cách thuyền họ không đến ba trượng, căn bản không thể tránh được.

Khoái Ân hét lớn một tiếng, nhảy bật lên, mái chèo trên tay phóng thẳng vào đầu thuyền kia. Phản ứng mau lẹ, thể hiện rõ cơ trí và thân thủ của hắn.

Tổng Bi Phong hét: "Bờ trái!"

Nếu đổi lại là những người chưa từng trải qua sóng gió, chứ không phải dạn dày kinh nghiệm như bọn Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam, thì nghe thế sẽ nghi ngờ không hiểu vì vị trí thuyền nhỏ họ đứng cách bờ phải chỉ ba trượng, nhưng lại cách bờ trái đến mười trượng. Nếu muốn rời khỏi khu vực nguy hiểm thì đương nhiên nên chạy về bờ phải.

Nhưng nếu như có địch nhân mai phục ở bờ phải thì chạy về đó chẳng khác gì tự giao thân cho địch nhân làm thịt. Đặc biệt người muốn đánh lén bọn họ lại là Lư Tuấn, đã luyện thành Hoàng Thiên đại pháp thì đó thực là một mối nguy hiểm không nên thử.

"Oành!"

Thân thuyền kia vỡ tan, bị kinh lực trong mái chèo do Khoái Ân phóng ra đánh dạt về phía bờ phải. Lúc này bốn người đồng thời nhảy vọt khỏi thuyền, lao xuống mặt sông phía bên trái thuyền.

"Ầm!"

Chiếc thuyền kia nổ bùng lên thành một quả cầu lửa cháy rực lao thẳng về phía thuyền nhỏ của họ, bao trùm hoàn toàn nó. Nếu như họ vẫn ở trên thuyền, khẳng định khó thoát kiếp nạn.

Lợi hại nhất là hoá khí nổ tung bắn ra bốn phía, văng ra những miếng sắt sắc nhọn, bắn tung toé khắp nơi, loạn xạ bắn về phía bọn họ vẫn đang lộn vèo trong không trung.

Đòn này quả thật hung độc tuyệt luân.

Bốn người đồng thời vận chân khí hộ thân, đánh văng những miếng sắt lực đã yếu đi bắn vào người.

"Bôm! Bôm! Bôm! Bôm!"

Bốn người trước sau lao vào dòng sông giá lạnh. Bên trên, con thuyền mà họ vừa ngồi đã ngập trong biển lửa, hoả quang bùng lên dữ dội chiếu sáng cả chỗ hai khúc sông giao nhau.

1 Thanh đàm nữ vương (清谈女王). Thanh đàm có hiểu như nói chuyện phiếm. Cũng có thể chỉ cuộc nói chuyện thanh tao của Đạo gia. Ý ở trong truyện là Lý Thực Trang nhờ vào tài "thanh đàm" nên thu được rất nhiều tiền của của quý tộc Kiến Khang. Danh hiệu hình thành vì lẽ đó.

2 Hoà mục tương xử: Chung sống hoà bình.

HỒI 6

Hồ Hện Tâm Linh

Lư Tuần cũng phát sinh cảm giác sợ hãi đối với Lưu Dụ như Từ Đạo Phúc.

Y đã mất đi cơ hội có thể là cuối cùng để giết chết Lưu Dụ trong lần đến Kiến Khang này. Thành bại chỉ cách nhau một sợi tóc. Khi con thuyền đầy bằng chõ đầy hỏa dược phát nổ, y đang ẩn thân ở chỗ tối bên bờ, hai tay cầm hai khúc gỗ. Bằng khúc gỗ này, y có thể tá lực trong dòng nước, tấn công bất cứ địch nhân nào nhảy vào trong nước. Với tốc độ và công lực y thì kể cả người võ công cao cường như Lưu Dụ khẳng định cũng không còn mạng trong lúc không phòng bị.

Lần này, y không thể thất bại nên đã tính toán chính xác, chờ đợi cơ hội đến khi Lưu Dụ ngồi thuyền trở lại Thanh Khê.

Sau thời gian dài chờ đợi, cơ hội cuối cùng cũng tới.

Từ lần hành thích Lưu Dụ không thành bên ngoài Lang Nha Vương phủ, Lư Tuần đã biết tình thế không được tốt. Không những võ công Lưu Dụ tiến bộ rất nhiều, dù trong tình hình đơn đả độc đấu thì đối phương vẫn có sức đánh một trận. Càng bất diệu hơn là đối phương đã đề cao cảnh giác, làm y khó có thể một lần nữa ám sát trong lúc gã không phòng bị.

Vì thế, để hoàn thành nhiệm vụ y cần có thủ đoạn phi thường.

Y đã động viên toàn bộ nhân lực vật lực Thiên Sư quân ở Kiến Khang, gom một số lượng lớn độc hỏa khí có lực sát thương kinh người, nghĩ ra kế hoạch tiến hành hành động ám sát trên mặt sông.

Chỉ cần chiếc thuyền chất đầy hỏa khí đó phát nổ cách mục tiêu trong vòng hai trượng, bắn ra những miếng sắt bén nhọn tẩm độc và lửa độc lan rộng thì có thể làm địch nhân hoặc chết, hoặc bị thương. Thêm vào đó, y đồng thời xuất thủ thì nhiều khả năng có thể Lưu Dụ sẽ bại vong.

Chỉ tiếc là tên tiểu tử chèo thuyền của đối phương bất kể phản ứng, võ công đều vượt ngoài dự đoán của y. Hắn lại lâm nguy bất loạn, trước khi chiếc thuyền đầy hỏa khí tiến vào cự ly chết người đã nhanh chân hơn một bước, phóng mái chèo đánh trúng thuyền hỏa khí, làm thuyền hỏa khí chệch phương hướng. Chỉ với sự sai biệt nhỏ nhoi đó mà địch nhân lại hung hiểm tránh khỏi đại họa.

Nhìn thấy bốn người nhảy vào dòng sông trong khi vẫn giữ được trận thế, trong lòng Lư Tuần khó chịu muốn chết. Hai con thuyền vẫn rực cháy trên mặt sông, cuộn lên từng đám khói đen, nhưng dòng nước sông đã trở lại yên tĩnh. Địch nhân khẳng định đang di chuyển dưới dòng nước sâu, ý định thừa lúc nguy của địch mà xuất thủ cũng không thực hiện được.

Chẳng lẽ Lưu Dụ quả thực là chân mệnh thiên tử không thể đánh chết được sao? Suy nghĩ này là nguyên nhân làm y sợ hãi.

。 。 。

"Yến lang à! Yến lang! chàng đang ở đâu?"

Yến Phi tạm ngừng việc vượt sông, ngồi xuống một khối đá lớn bên bờ, đáp ứng sự kêu gọi bằng tình

thần vượt hẳn phạm trần, cự ly và vật chất của Kỳ Thiên Thiên.

Đây là một cảm giác phá bỏ cách biệt giữa tiên giới và phạm giới. Duy trì liên hệ tâm linh giữa họ là tình yêu nồng nhiệt, là khát vọng từ tận đáy lòng. Ở đó không hề có chỗ cho sự giả tạo giữa người với người, là sự tiếp xúc của linh hồn, vừa mỹ lệ lại vô cùng huyền bí.

Yến Phi tiến nhập vào cảnh giới động nhân thần giao cách cảm, truyền tải ý nghĩ với Kỳ Thiên Thiên. Tinh thần chàng vượt qua đại địa rộng lớn mênh mông đang chìm trong bóng tối trước lúc bình minh, ngọn lửa tình yêu đang bùng cháy mãnh liệt. Chàng đáp: "Đang chảy cuộn cuộn trước mặt ta là Đại Giang mà Thiên Thiên đã quen thuộc. Bờ bên kia là Kiến Khang đô thành lớn nhất ở phương Nam. Con sông Tần Hoài chảy qua nơi ở cũ của Thiên Thiên là Vũ Bình đài. Ở trên thượng du không cách xa chỗ này mấy là nơi nhập vào Đại Giang, tham gia vào hành trình tráng lệ tới biển lớn."

Tâm linh của Kỳ Thiên Thiên liền kết hợp chặt chẽ với Yến Phi, không còn phân chia ta, người vì mọi cách trở đều không còn tác dụng. Những ưu phiền sau bao ngày chờ đợi đã hoàn toàn được bù đắp vào thời khắc đó.

Sâu thẳm trong tâm linh Yến Phi, Kỳ Thiên Thiên say đắm nói: "Yến lang hình dung thật xúc động lòng người. Thiên Thiên bỗng nhiên cảm thấy mình và Yến lang là một đôi uyên ương hạnh phúc nhất trên thế gian này. Những gì chúng ta đang chung hưởng chính là tình yêu xúc động lòng người nhất mà tất cả nam nữ trên thế gian này mơ có được. Chúng ta hiểu nhau hơn bất kỳ ai khác. Thiên Thiên vì có chàng mà không còn cảm thấy cô độc nữa, không còn bất kỳ tình cảm hoặc bí mật gì không thể chia sẻ cùng chàng. Đó chính là tình yêu chân chính. Kể cả nếu Thiên Thiên phải chết vào lúc này thì cũng không còn gì phải ân hận trên đời nữa."

Yến Phi hoàn toàn hiểu một cách tuyệt đối cảm thụ của Kỳ Thiên Thiên. Đó không phải là những phân tích về lý tính mà là sự truyền cảm toàn tâm, toàn thần vượt trên cả ngôn ngữ giữa hai trái tim vì họ không còn là hai cá thể cô lập bị cách ly nữa. Cho dù nhục thể bị thiên sơn vạn thủy phân cách nhưng tinh thần họ lại kết hợp thành một! Tất cả những khát vọng, mong đợi, mê say, nhiệt tình và thống khổ đều hiện ra một cách chân thực. Giả dối căn bản không còn một chỗ dung thân.

Chàng để tâm linh hoàn toàn khai mở để Kỳ Thiên Thiên cảm nhận được từng làn sóng tình cảm trong lòng chàng. Tình yêu sâu sắc nhất của chàng đối với nàng đã an ủi linh hồn đang run rẩy sợ hãi của nàng. Yến Phi trong tâm linh ứng đáp: "Từ vong tuyệt không phải là cảnh giới cuối cùng, bên ngoài từ vong còn có thế giới khác biệt nào đó. Tình trạng của Thiên Thiên thế nào? Từ sau khi chúng ta đối thoại ở đèo Tham Hợp, thân thể Thiên Thiên có xuất hiện vấn đề gì không?"

Kỳ Thiên Thiên đáp: "Vì Thiên Thiên khao khát có thể lại được tiếp xúc tâm linh với Yến lang nên đã quên hết tất cả, một lòng tu luyện và đã có tiến bộ lớn. Như lần này người ta kêu gọi chàng, cảm thấy tinh thần mình đã mạnh mẽ hơn rất nhiều, có thể tiến hành đối thoại tâm linh lâu hơn. Làm người ta phần chần chừ nhất là có một thu hoạch không ngờ tới. Đó là nội công Thiên Thiên đã tinh tiến rất nhiều. Mỗi ngày luyện công và tưởng nhớ đến chàng, thân thể muội mặc dù đã mất tự do nhưng tinh thần lại hoàn toàn không chịu câu thúc và khống chế, tràn đầy mong đợi và hy vọng đối với tương lai. Cuộc chiến đèo Tham Hợp kết quả thế nào? Người thắng đương nhiên là bên phía Yến lang. Bảy, tám ngày nay, Mộ Dung Thủy đi đâu mất tăm. Kỳ quái nhất là Phong Nương từ trước tới nay vốn không rời xa bọn muội cũng mất tung mất tích, làm người ta cảm thấy có chuyện không tầm thường."

Yến Phi đem kết quả cuộc chiến thuật lại, sau cùng nói: "Đúng là kỳ quái. Phong nương chẳng phải phụ trách trông coi các nàng sao?"

Kỳ Thiên Thiên đáp: "Thiên Thiên chưa có lúc nào đề cập đến Phong Nương với chàng. Bà ta là một người rất đặc biệt, thỉnh thoảng lộ vẻ đồng tình với bọn muội. Bà ta còn nói biết mẹ của Yến lang, lại nói khi chàng còn nhỏ bà ta đã từng gặp chàng. Yến lang có ấn tượng nào không?"

Trong lòng Yến Phi nổi lên một cảm giác mà bản thân chàng cũng không rõ là gì, thốt: "Lại có việc đó ư? Thật không thể ngờ được."

Kỳ Thiên Thiên than thở: "Yến lang à! Muội lại thấy lực lượng tinh thần giảm sút rồi, không thể không chia tay Yến lang mặc dù Thiên Thiên còn vô vàn lời muốn nói với Yến lang. Phong Nương tựa hồ có ân oán gì đó với mẹ chàng. Hic! Yến lang bảo trọng, Thiên Thiên phải đi đây!"

Liên hệ ngừng lại.

Yến Phi mở bừng hai mắt. Sắc trời đã trắng bạch. Đại Giang vẫn cuộn cuộn chảy không ngừng trước mặt, sóng gió dập dồn như tâm tình của chàng lúc này vậy.

° ° °

"Đừng có đẩy nữa! Tay người không cần đụng đến ta thì lão tử đã sớm tỉnh rồi. Người tưởng ta cũng là loại vô dụng như người sao?"

Cao Ngạn mở to mắt nhìn xuống hạ du, không lý gì đến Trác Cuồng Sinh bị gã đánh thức đang cần nhàn, hỏi: "Kia phải chăng là Hoang Mộng Tam Hào?"

Trác Cuồng Sinh nhìn theo ánh mắt gã. Dưới ánh sáng ban mai, thấp thoáng nhìn thấy bóng dáng một chiếc thuyền buồm. Lão thầm nghĩ với nhãn lực của mình mà cũng không thể nhận ra có phải là lâu thuyền của Biên Hoang du lịch không thì Cao Ngạn đương nhiên càng không nhìn được. Lão đứng lên nói: "Để ta nhìn kỹ xem nào. Một cánh, hai cánh... Hà! Quả nhiên là lâu thuyền ba buồm của chúng ta. Người thành công rồi!"

Cao Ngạn nhảy vọt lên không lộn một vòng, hét vang: "Các huynh đệ, mở hết tốc độ tiến lên phía trước. Tiểu Bạch Nhạn của ta đến rồi!"

Hán tử chèo thuyền cười khỏ nói: "Báo cáo Cao gia. Từ lúc khởi hành tối qua, chúng ta luôn đi với vận tốc lớn nhất rồi, không thể tăng tốc thêm nữa."

Trác Cuồng Sinh vẫn còn ngái ngủ cất giọng khê nong: "Có điểm không thỏa đáng. Tại sao không hề thấy Song Đầu thuyền dẫn đường?"

Cao Ngạn không khách khí đáp: "Người quả thực hồ đồ hay giả vờ hồ đồ đây? Vì đã chứng thực đường đi không có vấn đề gì về mặt an toàn nên để tiết kiệm chi phí đã bỏ việc cho Song Đầu thuyền dẫn đường rồi. Người vẫn như nằm mơ không biết vậy."

Trác Cuồng Sinh ho mấy tiếng để che giấu sự bẽn lển trong lòng rồi nói: "Dường như là có chuyện đó thật."

Cao Ngạn vui sướng hai mắt sáng bừng, hứng thú thừa thắng truy kích, giơ tay lên la: "Tiểu Bạch Nhạn nàng không cần vội, như ý lang quân trong mộng của nàng đã tới rồi!"

° ° °

Giang Lăng thành, Hoàn phủ.

Hoàn Huyền một mình ngồi trong đại đường, trầm tư uống trà. Quan giữ cửa báo Nhậm Thanh Thị vừa tới. Hần liền đặt chén trà xuống chiếc bàn bên cạnh, đưa mắt nhìn ra.

Nhậm Thanh Thị vẻ mặt nghiêm túc đến trước mặt hần thi lễ: "Thanh Thị xin thỉnh an Nam Quận công."

Hoàn Huyền liếc nhìn nàng, ra vẻ lãnh đạm nói: "Ngồi đi!"

Nhậm Thanh Thị ngồi xuống một bên Hoàn Huyền, cúi thấp đầu, rõ ràng thị đã cảm thấy sự thay đổi thái độ của Hoàn Huyền.

Hoàn Huyền hỏi: "Tối qua có ngủ được không?"

Nhậm Thanh Thị khế khàng thờ dài, chùng như trách hần tối qua không y ước đến gặp thị, từ từ nói: "Nghĩ xem ta có thể không? Không biết Nam Quận công mới sáng sớm ra đã triệu kiến nô gia, là có việc gì khẩn cấp vậy?"

Hoàn Huyền nói: "Trước tiên ta muốn rõ một việc. Nàng hiện nay có quan hệ như thế nào với Lưu Dụ?"

Nhậm Thanh Thị không hề ngẩng mặt lên nhìn hần, nhẹ nhàng đáp: "Chẳng phải đã nói với Nam Quận công rồi sao? Quan hệ của Thanh Thị và gã đang ở trong tình huống rất vi diệu, không phải là bằng hữu, nhưng cũng không phải là địch nhân."

Hoàn Huyền trầm ngâm một lát, rồi lộ vẻ khó khăn nói: "Không giết người này ta tuyệt không cam tâm."

Nhậm Thanh Thị cuối cùng cũng ngẩng đầu lên nhìn hần. Hoàn Huyền lại né tránh ánh mắt u oán của

thị, ngửa mặt nhìn lên trần nhà. Nhậm Thanh Thị nhướn mày hỏi: "Nam Quận công phải chăng muốn nô gia giết Lưu Dụ cho ngài?"

Hoàn Huyền gật đầu: "Nhậm hậu có nắm chắc sẽ làm được việc này cho ta không? Chỉ có nàng mới có thể tiếp cận gã."

Nhậm Thanh Thị thần thái như thường nói: "Giết Lưu Dụ tuyệt không dễ dàng vì gã đối với ta không phải là hoàn toàn không đề phòng. Có thể Nam Quận công chưa từng nghĩ qua, nhưng trong tình hình trước mắt mà giết chết Lưu Dụ sẽ giúp cho Lưu Lao Chi một việc lớn, hắn sẽ không để ai vào trong mắt nữa. Từ Mã Đạo Tử cũng là nhìn thấu điểm này mới lợi dụng Lưu Dụ để kiềm chế Lưu Lao Chi."

Hoàn Huyền không ngần ngại nói: "Lưu Dụ có Hoang nhân làm hậu thuẫn, lại có sức hiệu triệu kinh người trong Bắc Phủ binh. Vì quan hệ với Tạ Huyền nên cao môn Kiến Khang cũng nhìn gã với con mắt khác. Ngươi càng cho hắn là chân mệnh thiên tử. Một người như thế ta làm sao có thể tha cho gã sống trên thế gian này? So với gã, Lưu Lao Chi căn bản không thành vấn đề vì hành vi giết Vương Cung của hắn làm hắn vĩnh viễn không có được sự ủng hộ của nhân sỹ Kiến Khang, khó có thể làm nên đại sự."

Nhậm Thanh Thị lại cúi mặt xuống, mềm mỏng nói: "Nam Quận công có lệnh, Thanh Thị nào dám không tuân? Để nô gia thử xem sao!"

Hoàn Huyền ngấm ngầm thở dài, chùng như định nói gì đó nhưng lại thôi. Cuối cùng, hắn xua xua tay ra hiệu cho nàng lui ra.

Nhậm Thanh Thị thần sắc bình tĩnh nói: "Nếu Nam Quận Công không còn phân phó gì khác thì Thanh Thị muốn lập tức đi đến Kiến Khang."

Hoàn Huyền đáp: "Nàng cần bắt cứ cái gì cứ nói với Hoàn Tu. Ta sẽ phân phó cho hắn toàn lực ủng hộ nàng."

Nhậm Thanh Thị gật đầu: "Để đối phó với Lưu Dụ thì nhiều người cũng tuyệt không có tác dụng gì. Cứ mỗi ngày trôi qua, thực lực của gã lại tăng cường một bước. Thanh Thị chỉ có thể tận hết sức mình thử một lần. Nếu như thất bại, Nam Quận công không nên trách tội nô gia."

Nói xong, thị đứng lên thi lễ rồi cáo lui.

Hoàn Huyền ngậy người nhìn theo bóng dáng thị biến mất ngoài cửa lớn, lại ngấm ngầm thở dài. Bỗng nhiên một trận gió thơm từ phía sau tràn tới, chui tọt vào lòng hắn.

Lập tức, mọi cảm khái của Hoàn Huyền đều biến mất, hai tay ôm chặt người ngọc trong lòng, cất giọng thương yêu: "Nàng nghe thấy hết rồi đó! Ta và thị không hề có quan hệ gì."

Tiêu Nộn Ngọc nằm trong lòng hắn như một con mèo nhỏ hoàn toàn thần phục, yêu kiều thỏ thẻ: "Nộn Ngọc hiểu rồi! Kể cả phải chết cho Nam Quận công, Nộn Ngọc cũng cam tâm tình nguyện."

Hoàn Huyền cười nhẹ: "Không cho phép nàng nói đến chữ 'chết' đó. Nàng khẳng khái theo ta thì Hoàn Huyền ta sẽ làm Nộn Ngọc hưởng không hết phú quý vinh hoa, an khang thịnh vượng."

Tiêu Nộn Ngọc áp chặt khuôn mặt tươi cười vào ngực hắn, dịu dàng: "Thiếp phải làm một việc cho Nam Quận công."

Hoàn Huyền ngạc nhiên: "Ta chỉ cần Nộn Ngọc ngoan ngoãn theo ta là được rồi. Nàng đâu cần phải đi làm việc gì?"

Tiêu Nộn Ngọc nũng nịu: "Trong lòng Nộn Ngọc không phục."

Hoàn Huyền quên cả Nhậm Thanh Thị, bật cười: "Thì ra vì vẫn chưa diệt trừ được tên tiểu tử Cao Ngạn đó nên nàng vẫn bậm lòng. Để ta cho nàng biết, sinh tử của Cao tiểu tử căn bản không có liên quan trọng yếu gì. Ta đã suy nghĩ định ra kế hoạch tổng thể để đối phó với Hoang nhân rồi. Những ngày tháng phong quang của Hoang nhân chỉ còn đếm trên đầu ngón tay mà thôi."

Tiêu Nộn Ngọc yêu kiều giận dỗi: "Cao Ngạn làm sao có tư cách khiến thiếp ở trong lòng? Người thiếp muốn đối phó chính là Lưu Dụ. Lưu Dụ sở dĩ có thể hô phong hoán vũ toàn là do được Hoang nhân ủng hộ. Chỉ cần hủy đi Biên Hoang tập thì Lưu Dụ sẽ trở lại nguyên hình, không thể làm một tướng lĩnh có sức hiệu triệu lớn trong Bắc Phủ binh nữa. Nộn Ngọc từng có tiếp xúc với Hoang nhân, hiểu rõ thủ đoạn của họ."

Để Nộn Ngọc làm tiên phong của Nam Quận công. Chỉ cần Nam Quận công gặt đầu, Nộn Ngọc sẽ làm cho Biên Hoang tập loạn đến nghiêng trời lệch đất. Ngày sau, Nam Quận công dẫn quân đánh Biên Hoang thì Hoang nhân cũng không có sức phản kháng."

Hoàn Huyền nhíu mày: "Hoang nhân có thể công khai nêu tên nàng cho thấy trong bọn chúng có người hiểu rõ nguồn gốc của nàng. Nàng cứ thế này mà đến Biên Hoang tập thì quá mạo hiểm. Ta làm sao yên tâm được?"

Tiêu Nộn Ngọc càng ôm hấn chặt hơn, nhẹ giọng: "Nam Quận công có thể yên tâm. Nộn Ngọc đã có thể khuấy đảo Hoang nhân một trận thì đương nhiên có thể khuấy đảo thêm lần nữa. Biên Hoang tập hoàn toàn không từ chối đối với những người đến làm ăn. Nộn Ngọc sẽ triệu tập cao thủ gia tộc trợ trận, không cần đến một binh một tốt của Nam Quận công. Mất sự ủng hộ của Biên Hoang tập thì Lưu Dụ tuyệt không phải là đối thủ của Nam Quận công."

Hoàn Huyền cuối cùng cũng động tâm, hỏi: "Trong lòng Nộn Ngọc có nhân tuyển nào chưa?"

Tiêu Nộn Ngọc nói: "Đương nhiên là chú của Nộn Ngọc là Tiêu Phụng Tiên. Công phu dùng độc của ông ta không hề dưới cha thiếp, hơn nữa mưu trí lại tuyệt luân, võ công cao cường. Chỉ cần bọn ta có thể trà trộn vào Biên Hoang tập, nắm rõ hư thực của Biên Hoang tập thì có thể làm thám tử cho của Nam Quận công. Khi Nam Quận công đánh Biên Hoang tập thì bọn ta có thể phá tan đầu chí của Hoang nhân, nội ứng ngoại hợp. Khi đó còn lo gì Hoang nhân không ngoan ngoãn khuất phục?"

Hoàn Huyền ngạc nhiên: "Làm sao mà phá tan được đầu chí của Hoang nhân đây? Hoang nhân toàn là bọn liều lĩnh, hung hãn không sợ chết, càng bại càng đánh. Hai lần mất Biên Hoang tập rồi cũng lấy lại được."

Tiêu Nộn Ngọc vui vẻ nói: "Dù Hoang nhân có là sắt đi nữa cũng không chịu được độc được làm đứt ruột. Chỉ cần bọn ta nắm được nguồn nước mà Hoang nhân sử dụng là có thể làm số lớn Hoang nhân trúng độc mất mạng. Nói cho cùng thì Hoang nhân chỉ là một đám ô hợp kết hợp lại vì lợi ích. Một khi khủng hoảng xảy ra, lại thêm đại binh của Nam Quận công uy hiếp, Hoang nhân sẽ không đánh mà tan, làm sao chống lại được cuộc tấn công mãnh liệt Biên Hoang tập?"

Hoàn Huyền nhíu mày: "Nghe nói Hoang nhân dùng nguồn nước từ Dĩnh Thủy là chính, nước giếng chỉ là phụ. Phương pháp hạ độc chỉ sợ không dùng được."

Tiêu Nộn Ngọc ung dung đáp:

"Phép dùng độc thiên biến vạn hóa, dùng mãi cũng không hết. Nhưng bọn ta cần đến quan sát thực địa Biên Hoang tập mới có thể đối chứng tình hình để sử dụng độc. Nộn Ngọc muốn làm chút việc cho Nam Quận công mà! Đảm bảo sẽ không làm Nam Quận công thất vọng."

Hoàn Huyền cười nói: "Ta làm sao thất vọng đối với Nộn Ngọc được? Đơn giản là mừng rỡ ngoài ý liệu."

Tiêu Nộn Ngọc trong lòng hấn ngọc ngoay tám thân, hờn dỗi: "Nam Quận công xấu lắm nhé!"

Hoàn Huyền bỏ hết ưu tư cười lớn, hai tay bắt đầu hoạt động không theo quy củ gì nữa.

Tiêu Nộn Ngọc rên rỉ: "Giờ là lúc nói chuyện chính sự. Ồi!"

Hoàn Huyền vui vẻ: "Thì ta đang làm việc chính đáng nhất đây mà."

Hai tay Tiêu Nộn Ngọc đang ôm eo hấn chuyển thành ôm cổ hấn, hỏn hển: "Nam Quận công đáp ứng muội chứ?"

Hoàn Huyền do dự: "Nàng đi rồi, ai sẽ bồi tiếp ta qua những đêm dài sắp tới đây?"

Tiêu Nộn Ngọc đáp: "khi Quận công trở thành chủ nhân triều đại mới thì Nộn Ngọc chẳng phải có thể luôn ở bên mình thánh thượng, thị hầu thánh thượng sao?"

Hai mắt Hoàn Huyền sáng lên, tưởng tượng đến sự phong quang khi trở thành bậc cửu ngũ chí tôn, hoàn thành đại chí chưa xong của phụ thân Hoàn Ôn, lập nên đế hoàng bá nghiệp cho Hoàn gia.

Tiêu Nộn Ngọc hỏi: "Thế nào?"

Hoàn Huyền cúi xuống nhìn thị, trầm giọng: "Được rồi! Nhưng nếu như tình hình không thuận lợi thì Nộn Ngọc ngàn vạn lần không nên mạo hiểm. Quan trọng nhất là có thể an nhiên trở về, ngoài ra tất cả đều là thứ yếu."

Tiêu Nộn Ngọc hoan hô một tiếng, chủ động dâng hiến môi thơm.

HỒI 7

Trường Sinh Độc Chú

Yến Phi!"

Một con thuyền nhỏ từ thượng du tiến lại.

Yến Phi nhảy lên, đáp xuống đầu thuyền, ngạc nhiên: "Làm sao lại xảo hợp thế được?"

An Ngọc Tình quay thuyền ngược lại, thần thái nhàn nhã ung dung đẩy mái chèo cho thuyền ngược dòng men theo bờ bắc Đại Giang tiến lên. Nàng cười nhẹ: "Ta đặc biệt ở đây đợi huynh đó!"

Nàng vận bộ đồ bình thường dân dã của ngư dân, đầu đội chiếc mũ rộng vành che đến gần cặp lông mày thanh tú càng lộ rõ khí chất thanh lệ thoát tục của nàng. Hai mắt nàng trong suốt, sâu thẳm thẳm không thấy đáy, bên trong như ẩn giấu một vực sâu huyền bí vô hạn.

Yến Phi biết mình vẫn chưa hồi phục lại sau khi gặp gỡ với Kỳ Thiên Thiên bằng tâm linh, nên hỏi một câu chừng như không hề suy nghĩ: "Đề tiểu đệ làm thay cho nhé?"

An Ngọc Tình nhẹ nhàng ôn nhu đáp: "Yến đại hiệp cứ ngồi yên đó cho tiểu nữ. Thật ra ta đang hưởng thụ cảm giác được chèo thuyền đây."

Yến Phi tiêu sái ngồi giữa thuyền, mỉm cười nhìn nàng. Mỹ nữ này có một khí chất vô cùng đặc biệt làm người ta đang khấn trương căng thẳng cũng nhanh chóng thư thái lại, phát sinh cảm giác vô tư lự.

An Ngọc Tình lặng lẽ nhìn chàng, bỗng nhiên khẽ thở dài nói: "Sau khi chia tay với huynh ở Bạch Vân sơn, liên tục mấy ngày liền ta chìm trong suy tư và nghĩ đến một vấn đề."

Yến Phi hào hứng hỏi: "Vấn đề có thể làm cô nương dụng tâm đương nhiên không phải là việc tầm thường, phải chăng có quan hệ với tiên môn?"

An Ngọc Tình lộ vẻ khổ não đáp: "Huynh sai rồi! Vấn đề này có quan hệ trực tiếp với huynh, lại là quan hệ vô cùng kinh người. Huynh tốt nhất nên chuẩn bị về tâm lý."

Yến Phi kinh hãi hỏi: "Không nghiêm trọng đến thế chứ? Ta hoàn toàn không nắm được ý tứ cô nương thì làm sao có thể chuẩn bị về tâm lý được?"

An Ngọc Tình cười khổ: "Ta có chút không muốn nói ra, nhưng đứng trên lập trường bằng hữu lại cảm thấy không nói không được."

Yến Phi hít vào một hơi khí lạnh hỏi: "Rốt cuộc là việc gì vậy?"

An Ngọc Tình đáp: "Trước khi nói ra, ta cần biết rõ một chuyện. Sau khi huynh và Tôn Ân quyết chiến bên ngoài Biên Hoang tập, Thiên Sư quân tuyên bố âm ý rằng huynh đã chết dưới tay Tôn Ân. Nhưng sự thật là huynh đã thất tung một thời gian. Trong thời gian đó đã phát sinh chuyện gì vậy?"

Đến lúc này, Yến Phi vẫn chưa hiểu rõ vấn đề An Ngọc Tình đang nghĩ trong lòng, chỉ còn cách thành thật kể lại: "Lần quyết chiến đó kết cục là ta thảm bại, hoàn toàn mất hết tri giác. Khi tỉnh lại mới phát hiện mình bị chôn dưới lòng đất."

An Ngọc Tình ngạc nhiên thốt: "Tôn Ân làm sao lại sơ suất như thế?"

Yến Phi đáp: "Tôn Ân tuyệt không hề sơ suất. Khi ta bị lão đánh bay khỏi Trấn Hoang cương thì Nhậm Thanh Thị xuất thủ đánh lên lão, làm lão không cách nào đánh thêm một chiêu vào người ta. Tiếp đó, Ni Huệ Huy lại mang ta chạy đi và an táng cho ta. Hắc! Cô nương cho rằng việc đó có quan hệ với ta, rốt cuộc là liên quan thế nào đây?"

An Ngọc Tình than: "Lần này thì nguy rồi!"

Yến Phi bỗng lạnh cả lòng, ngấm ngấm nghĩ tới tâm sự của An Ngọc Tình có liên quan đến sinh tử của chàng.

An Ngọc Tình muốn nói lại thôi, nhìn chàng mấy lần rồi từ từ nói: "Huynh còn nhớ ta đã nói gì ở Tạ gia tại hẻm Ô Y không? Ta nói huynh làm ta sinh lòng sợ hãi, là nỗi sợ hãi đối với sự việc mà mình không hiểu được vì trong lịch sử Đạo môn ghi chép lại thì chưa từng có ai đạt được cảnh giới thai tức một trăm ngày. Vì thế huynh đã kết thành Kim Đan trong người. Càng kỳ quái là huynh vẫn chưa bạch nhật phi thăng ¹ thành tiên, nên ta không hiểu huynh là người hay là tiên. Còn nhớ chuyện đó không?"

Yến Phi gật đầu: "Cô nương đúng là có nói chuyện đó."

An Ngọc Tình tiếp: "Ni Huệ Huy mang huynh từ trong tay Tôn Ân bỏ chạy là muốn thị uy với Tôn Ân, bày tỏ ý cừu hận của thị đối với Tôn Ân. Còn việc an táng cho người là vì thấy huynh sinh cơ đã tuyệt, lại vì sinh lòng thương hại, không muốn để huynh phơi thây ngoài nơi hoang dã nên mới cho huynh nhập thổ an lành. Ai biết huynh đã chết lại sống lại."

Yến Phi nói: "Ta chưa hề nhìn thấy Diêm La vương, cũng chưa từng chết đi. Có thể là ta chưa hoàn toàn đoạn khí."

An Ngọc Tình trấn định tinh thần nhìn gã nói: "Lời đó của huynh không sai. Cứ theo các cụ ngày xưa có nói, người có ba hồn bảy vía. Tắm thân huyết nhục sau khi chết thì ba hồn bảy vía sẽ tiêu tan. Khi hồi hồn lại thì hồn vía sẽ tụ lại, xem xem có phải là chết oan uổng hay không rồi mới quyết định tiếp tục làm quỷ âm hồn bắt tán hay là chuyển thể luân hồi. Cách nói này là thật hay giả đương nhiên không người sống nào biết được."

Yến Phi hít sâu một hơi nói: "Nàng nói làm ta sờn cả gai ốc. Ài! Cô nương xin nói ra suy nghĩ trong lòng. Hy vọng ta có thể tiếp thụ được."

An Ngọc Tình đáp: "Khi đó huynh đích xác là đã chết rồi, nhưng hồn phách vẫn dựa vào nhục thể mà nói lại tâm mạch đã bị đứt làm huynh sống lại. Đó là giải thích duy nhất hợp lý."

Yến Phi thoải mái hẳn, nói: "Ta tuyệt không hề chết thật mà chỉ là giả chết. Ta từng nghe qua trong tộc nhân có mấy người chết đã hai ngày, bỗng nhiên lại sống lại. Người sống lại đó còn sống được hai năm nữa rồi mới chết thật."

An Ngọc Tình nói: "Khẳng định là huynh đã kết thành Kim Đan, thứ mà người cầu Đạo đều mơ có được."

Yến Phi bị câu nói không đầu không đuôi của nàng làm cho cảm thấy hồ đồ, nhíu mày hỏi: "Kim Đan rốt cuộc là cái gì vậy? Ta thực không cảm thấy trong cơ thể mình có thêm cái gì cả?"

An Ngọc Tình đáp "Kim Đan là dương thần do tu luyện trí lực tinh thần của Đạo gia bọn ta tạo thành, còn gọi là thân ngoại chi thân ² sờ không thấy nhìn không ra. Cứ theo điển tịch ghi chép thì phàm là người kết Kim Đan sẽ trở thành người trường sinh bất tử."

Yến Phi thất thanh hỏi: "Cái gì?"

An Ngọc Tình cười khở: "Giờ huynh chắc đã hiểu tại sao ta không muốn nói ra rồi đó! Đối với Đạo gia mà nói, việc đó đương nhiên là tin mừng lớn nhất. Nhưng đối với huynh, lại là Ôi! Ta không biết dùng từ nào cho được."

Yến Phi ngậy người nhìn nàng, một lúc sau hỏi: "Nếu như có người đem ta ra phân thân thành vạn mảnh thì ta liệu vẫn có thể bất tử không?"

An Ngọc Tình than: "Vấn đề của huynh chỉ sợ không ai có thể trả lời được, chỉ có trời mới biết. Ài! Sắc mặt huynh biến thành khó coi quá rồi!"

Yến Phi mặt không còn chút máu, trong lòng ầm ầm nổi lên những luồng tư tưởng khổng lồ như sóng cồn, xung kích tâm linh chàng.

Lời An Ngọc Tình rất có sức thuyết phục. Ngày đó, khi phá đất chui ra, Yến Phi quả có cảm giác sống lại từ cõi chết, lại từ đó sinh ra linh giác có thể cảm ứng Kỳ Thiên Thiên. Sự tình quái dị đến mức làm chàng

cũng cảm thấy vô cùng khó chấp nhận. Nhưng dần dần việc đó đã quen đi, trở thành tập quán nên chàng đối với sự 'dị thường' của bản thân không còn kinh dị nữa.

Chàng cũng hiểu An Ngọc Tình nói "nguy hiểm quá" nghĩa là gì vì nàng biết chàng là người như thế nào, là "hồng nhan tri kỷ" của chàng.

Đối với những người có chí tu tiên thì 'trường sinh bất tử' quả là một ân tứ lớn vì họ có thời gian vô hạn để đi tìm phương pháp trở thành Tiên, khám phá bí mật của sinh tử.

Nhưng đối với chàng mà nói, đó chỉ là một giấc mộng vĩnh viễn không kết thúc. Chàng sẽ biến thành một quái vật không bao giờ chết. Việc này không phải là phúc, mà là một lời nguyền, lại là một lời nguyền độc ác nhất.

Thử nghĩ, mắt thấy Kỳ Thiên Thiên từ hồng nhan biến thành bạch phát, thấy nàng trải qua đủ lão, bệnh, tử, nhưng Yến Phi chàng lại vĩnh viễn giữ hình dạng này. Bất kể là đối với Kỳ Thiên Thiên hay đối với chàng, đó là một việc vô cùng tàn nhẫn và đáng sợ. Khi đó, biện pháp giải quyết duy nhất là chàng tự vẫn nếu như chàng có thể làm được việc này.

An Ngọc Tình không hề làm nhiều loạn tư tưởng chàng, im lặng chèo thuyền, tiến vào sông Tàn Hoài.

Phương pháp giải quyết duy nhất là mở ra tiên môn, nhân lúc Kỳ Thiên Thiên vẫn còn trong giai đoạn thanh xuân tươi đẹp, hai người dắt tay nhau phá không mà đi, tiến vào nơi đất trời kỳ dị không biết là Tu là Địa ngục hay là Động thiên phúc địa đó, còn hơn là nhìn Thiên Thiên già chết còn bản thân mình lại vĩnh viễn là một người sống.

Nhưng chàng sớm gạt bỏ tính khả thi của việc đó. Kể cả chàng nhường cho Kỳ Thiên Thiên tiến vào tiên môn trước thì Kỳ Thiên Thiên cũng sẽ bị năng lượng do tiên môn khai mở làm cho thịt nát xương tan

Đó căn bản là một vấn đề khó khăn không thể giải quyết.

Yến Phi phát sinh cảm giác bị tuyên án cực hình, là một hình phạt tàn khốc nhất trên nhân thế và không bao giờ kết thúc.

An Ngọc Tình nhẹ giọng nói: "Phương pháp duy nhất kết thúc nỗi khổ trường sinh chính là luyện thành tuyệt học cao nhất 'Phá toái hư không' của 'Chiến thần đồ lục', mở cửa tiên môn, sang thế giới bên kia khám phá xem bên đó là cảnh giới gì. Đúng không?"

Yến Phi ngoảnh đầu nhìn nàng, tiếp xúc với đôi mắt tuyệt đẹp thâm sâu thần bí, mỗi lần nhìn đều làm chàng chấn động tâm thần, bên trong tràn đầy khát vọng và mong đợi.

Yến Phi giật mình hỏi: "Đó phải chăng là việc duy nhất trong lòng cô nương nghĩ đến sao?"

An Ngọc Tình phóng tầm mắt nhìn cảnh đẹp hai bên bờ sông Tàn Hoài, mơ màng nói: "Ta từ nhỏ đã tràn đầy hiếu kỳ đối với đất trời trước mắt. Trời bắt đầu từ đâu? Đất kết thúc ở chỗ nào? Tất cả đã bắt đầu như thế nào? Tất cả rồi sẽ kết thúc ra sao? Những sự vật trước mắt phải chăng chỉ là ảo ảnh? Con người đến thế giới này với mục đích gì? Sinh mệnh phải chăng cũng không ngừng tuần hoàn như bốn mùa và tinh tú? Vì thế, ta đối với sự tranh danh đoạt lợi của thế nhân vô cùng nhạt nhẽo. Nhưng ta lại hoài nghi thuyết thành Tiên Phật của Phật, Đạo hai nhà. Tới khi gặp được Yến Phi huynh, từ huynh trực tiếp nghe được tình hình tiên môn khai mở thì lòng ta đã an tĩnh lại. Bên kia của tiên môn có phải là 'Động thiên phúc địa' hay không tuyệt không quan trọng. Chỉ cần biết việc đó là có thể thì ta không thử một lần sẽ không cam tâm được. Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ càng về tình huống tam bội hợp nhất khai mở tiên môn mà huynh thuật lại thì tiên môn dường như chỉ cách mình có một bước chân, chỉ cần bước một bước chân, nhưng lại khó như lên trời, có thể nhìn thấy nhưng lại không thể đi vào. Mâu thuẫn trong lòng ta chỉ sợ chỉ có Yến Phi huynh là hiểu được."

Yến Phi khổ não nói: "Ta hiểu. À! Nếu như ta có thể khai mở tiên môn, cô nương có dám không do dự mà tiến vào không?"

An Ngọc Tình bình tĩnh nói: "Nếu ta đoán không sai thì tuyệt thế chiêu số 'Phá toái hư không' kinh thiên địa, khiếp quỷ thần, có thể khai thiên tịch địa đã vượt qua giới hạn của bất kỳ võ học đại sư nào. Cả đời chỉ có thể sử dụng đó một lần là đã hao tổn hết tiềm năng bản thân. Huynh hiểu không? Tiên cơ chỉ có một lần, nếu huynh nhường cho ta thì ta chắc chắn có thể vượt môn mà đi, nhưng huynh sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội sang bờ bên kia. Hơn nữa, phải chịu hậu quả nghiêm trọng không biết thế nào. Huynh liệu vẫn tình nguyện

hy sinh cho ta như thế không?"

Yến Phi tắc hống không nói nên lời. Chẳng không nghĩ cho mình thì cũng phải nghĩ cho Kỳ Thiên Thiên.

An Ngọc Tình cười nhẹ: "Cuộc sống của ta vì tiên môn mà tràn đầy hứng thú. Huynh lại càng vì nó mà bản thân bị đặt vào cảnh khó khăn chưa từng có tiền lệ, phải đối mặt với vấn đề khó khăn nhất. Nhân sinh vĩnh viễn là một nửa khổ đau và một nửa lạc thú. Nhưng chúng ta không giống với những người khác. Điều chúng ta truy cầu tuyệt không phải là những chuyện được, mất thông thường của thế tục, mà là vượt lên sinh tử, siêu thoát nhân thế."

Yến Phi vẫn không có lời nào để nói.

An Ngọc Tình tiếp: "Huynh muốn lên bờ chỗ nào? Ta tạm thời ở Quy Thiện Tự của Chi Độn đại sư. Huynh đi gặp Chi Độn đại sư thì có thể gặp ta. Không cần phải có việc mới đến gặp ta, mà đến nói chuyện chơi cũng được."

° ° °

Lưu Dụ vào phòng chính, thấy Đồ Phụng Tam và Khoái Ân đang nói chuyện. Khoái Ân tập trung tinh thần lắng nghe, không ngừng gật đầu, một mực toàn tâm học hỏi.

Đối với người ưu tú trẻ tuổi mới nổi Khoái Ân, Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam sớm đã nhận định hần là một tài năng có thể đào tạo, nhưng chưa từng nghĩ hần lại có thể xuất sắc như thế. Mới đến Kiến Khang chưa được mười ngày đã lập đại công. Trước tiên là phá tan phương pháp ám sát của Can Quy. Tối qua lại nhờ hần kịp thời phóng mái chèo ra khiến thuyền hoả khí của địch thay đổi phương hướng và tốc độ. Nếu không, hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Lưu Dụ ngồi xuống bên cạnh hai người, ngạc nhiên nói: "Sao lại dùng phương thức vẽ trên giấy và nói suông để truyền cho tiểu Ân thuật luyện binh như thế này? Đợi khi quân tình nhuệ Biên Hoang của bọn ta đến đây rồi giảng dạy tại hiện trường thì chẳng phải hiệu quả càng lý tưởng hơn sao?"

Đồ Phụng Tam trầm giọng: "Vì ta muốn gặp lại Dương Toàn Kỳ xem xem có thể nỗ lực lần cuối cùng, kích động hần và Ân Trọng Kham tiên phát chế nhân, đánh đổ Hoàn Huyền hay không."

Lưu Dụ ngạc nhiên hỏi: "Vẫn còn hy vọng thuyết phục hần sao? Một việc không tốt, ngược lại sẽ làm luy đến người. Hơn nữa ở đây cũng cần có người."

Đồ Phụng Tam cười nhẹ: "Kiến thức, tài năng của tiểu Ân trong việc chỉ huy quân đội khẳng định sẽ làm người kinh ngạc vui mừng. Sự dạy bảo liên tục tuần tự của Hầu tiên sinh đã cho thấy thành quả đáng tự hào trên con người tiểu Ân. Chỉ cần cho hần cơ hội, đảm bảo có thể làm người mãn nguyện. Hơn nữa, không có ta thì còn có người. Chỉ cần người luôn cho tiểu Ân theo bên cạnh, để hần tạo dựng quyền uy trong lòng các huynh đệ Hoang nhân bọn ta thì tiểu Ân sẽ là mãnh tướng hàng đầu của người."

Khoái Ân lúng túng nói: "Đồ gia đã khoa trương ta quá rồi. Nhưng ta sẽ tận lực mà làm, hy vọng không phụ ý tốt của hai vị nhân gia."

Đồ Phụng Tam lại nói: "Đây là một suy nghĩ về mặt sách lược. Bất kể Hoàn Huyền hoặc Tư Mã Đạo Tử hoặc Từ Đạo Phúc đều đã hiểu biết tường tận chiến thuật và thủ đoạn ta thường dùng vì thế chúng có chỗ để tìm ra. Nhưng tiểu Ân là người mới, tác phong mới. Chỉ cần bọn ta bồi dưỡng hần thành tài sẽ trở thành một kỳ binh quý giá."

Lưu Dụ biết Đồ Phụng Tam quyết ý ra đi, nhú mày: "Nếu thực có thể đánh ngã Hoàn Huyền. Khi đó Tư Mã Đạo Tử mất đi kinh địch hàng đầu rồi thì có còn cần dựa vào bọn ta nữa không?"

Đồ Phụng Tam than: "Nói là như vậy, nhưng người và ta đều rõ Dương, Ân hai người làm sao là đối thủ của Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn được? Ta chỉ hy vọng bọn họ có thể nắm vững tiên cơ, không phải là chỉ một đòn đã tan vỡ, có thể hết sức làm chậm lại thời gian Hoàn Huyền phát động công kích đối với Kiến Khang. Nếu không, khi bọn ta đang đối phó Tôn Ân lại vẫn phải lo lắng về Hoàn Huyền."

Lưu Dụ đang định nói, thấy Khoái Ân bộ dạng như có gì muốn nói nhưng lại thôi, trong lòng chột động, nhìn Khoái Ân nói: "Trong lòng tiểu Ân có gì muốn nói cứ nói hết ra đi."

Đồ Phụng Tam cũng cười: "Đúng! Không cần rụt rè mắc cỡ. Người từng qua Biên Hoang tập, chắc phải biết Hoang nhân đều là những tên điên luôn có những ý tưởng tuyệt diệu, mà Lưu gia lại là tên điên trong

những tên điên. Đối mặt với binh lực áp đảo của cường địch nhưng vẫn nghĩ làm sao để tác thành mỹ sự giữa Tiểu Bạch Nhạn và Cao Ngạn đó."

Khoái Ân lấy hết dũng khí nói: "Kể cả Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn liên thủ, nhưng để công hãm đô thành có năng lực phòng thủ rất mạnh như Kiến Khang thì vẫn chưa đủ sức. Nếu không hấn đã không chờ đợi đến ngày hôm nay, lại tìm trăm phương ngàn kế tranh thủ Lưu Lao Chi đứng về phía hấn. Hoàn Huyền còn có một lo lắng là sợ nếu cùng với Kiến Khang quân đánh đến lưỡng bại câu thương sẽ bị Thiên Sư quân chiếm hết tiện nghi. Vì thế, một ngày còn Thiên Sư quân thì Hoàn Huyền vẫn không dám trực tiếp tiến đánh Kiến Khang."

Chuyện này đối với Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam mà nói chỉ là chuyện phiếm hàng ngày, nhưng Khoái Ân mới đến Kiến Khang một thời gian ngắn mà đã nắm vững được tình hình, đúng là làm người ta phải vỗ tay khen hay.

Đồ Phụng Tam gật đầu nói: "Nói hay lắm!"

Lưu Dụ khích lệ: "Nói tiếp đi!"

Khoái Ân can đảm tiếp tục: "Hoàn Huyền sau khi độc bá Kinh Châu, việc có thể làm là phong toả thượng du Kiến Khang, chặt đứt con đường huyết mạch chủ yếu của Kiến Khang, làm vật tư từ thượng du không thể đều đặn liên tục vận chuyển về chi viện cho Kiến Khang được. Kiến Khang dưới tình hình bị cô lập gay gắt như thế càng khó khăn trong việc ứng phó Thiên Sư quân."

Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam đều gật đầu ra vẻ đồng ý.

Phong toả thượng du Kiến Khang là việc Hoàn Huyền chỉ cất tay là xong do lực lượng của hấn đủ khả năng làm việc này, lại là thủ đoạn cao minh để nắm quyền chủ động. Khi Kiến Khang khổ sở lâm vào cục diện khó giữ nổi vì huyết mạch đường thủy bị cắt đứt thì Hoàn Huyền có thể dĩ dật đãi lao, đánh thẳng vào đầu não đối phương, một trận giành giang sơn. Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam tuy biết rõ là như thế, nhưng lại không thể làm gì, vì thế họ mới có sách lược 'trong bại cầu thắng'.

Đồ Phụng Tam lần này phải trở lại Kinh Châu chính là vì hy vọng có thể trì hoãn kế hoạch phong tỏa Đại Giang của Hoàn Huyền càng lâu càng tốt.

Khoái Ân tiếp: "Tình hình đó không thể thay đổi được. Nhưng tiểu Ân nhận thấy trước khi Thiên Sư quân thất bại thì Hoàn Huyền sẽ không lỗ mắng tiến hành hành động phong tỏa đường sông vì việc đó sẽ tạo ra sự phản cảm rất lớn của cao môn đại tộc Kiến Khang, cho rằng Hoàn Huyền là một kẻ ti bỉ vô sỉ chỉ biết lợi dụng lúc người ta nguy ngập. Sau này dù hấn có thể đánh bại Kiến Khang quân nhưng sẽ ảnh hưởng rất xấu tới khả năng trị vì của hấn ở Kiến Khang. Hơn nữa, từ lập trường của Hoàn Huyền mà nói, sách lược tốt nhất là tọa sơn quan hổ đấu. Lý tưởng nhất là Thiên Sư quân bại trận, Kiến Khang quân và Bắc Phủ binh thương vong nặng nề. Khi đó Hoàn Huyền có thể dùng thế như phong quyền tàn vân, quét trồn Kiến Khang, thay thế vị trí Hoàng triều họ Tư Mã vốn đã làm cao môn đại tộc Kiến Khang mất hết lòng tin."

Đồ Phụng Tam và Lưu Dụ đều động dung.

Tiếng Tống Bi Phong từ cửa sau vọng tới: "Nhận xét đó rất mới mẻ, lại rất có cơ sở."

Khoái Ân ngượng nói "Chỉ là ngu kiến của tiểu Ân."

Tống Bi Phong ngồi xuống. Đồ Phụng Tam nói: "Tiếp tục nói đi."

Khoái Ân nói: "Đồ gia đừng trách tiểu Ân mạo phạm. Tiểu Ân nhận thấy Ân, Dương hai người không hề có đến nửa điểm cơ hội. Sự mạo hiểm đó không đáng để Đồ gia phải đi. Hiện tại, chúng ta nên tập trung tinh thần đối phó Tôn Ân, mặt khác dùng Biên Hoang tập kiềm chế Hoàn Huyền. Ví dụ như tập kết chiến thuyền tại Thọ Dương làm Hoàn Huyền cố kỵ, phải đặt hy vọng lên chúng ta."

Đồ Phụng Tam gật đầu: "Giải thích của tiểu Ân rất có đạo lý."

Khoái Ân lộ vẻ cảm động, cho thấy hấn vốn cho rằng lời mình nói không có trọng lượng, không tưởng nổi nói ra suy nghĩ rồi lại được sự tiếp nhận trọng thị của Đồ Phụng Tam như thế. Hấn cũng nhận thấy sự bao dung rộng rãi của Đồ Phụng Tam.

Ngay lúc đó, bốn người đều có cảm giác khác lạ.

Một đạo thân ảnh xuyên qua cửa sổ vào phòng như quỷ my. Khi bốn người cảnh giác đứng lên thì mới nhìn rõ người đến là Yến Phi.

Khoái Ân là người duy nhất không biết Yến Phi. Hắn lại còn cho rằng chàng là địch nhân, liền tiến lên một bước, đâm mạnh một quyền vào Yến Phi. Mọi người không kịp cản hắn lại, chỉ quát bảo hắn dừng tay.

Yến Phi đẩy chưởng ra ngăn cản thiết quyền của Khoái Ân, nhưng không hề làm phát ra tiếng kinh khí giao kích. Chàng lộ thần sắc ngạc nhiên nói: "Công phu của vị huynh đệ này rất khá."

Khoái Ân phát giác quyền đầu của mình đánh trúng chưởng tâm của đối phương nhưng chân kinh lại biến mất tăm tích như ném đá xuống biển. Hắn hoảng hốt lùi lại thì Đồ Phụng Tam than: "Biên Hoang đệ nhất cao thủ của chúng ta tới Kiến Khang rồi."

1 Bạch nhật phi thăng: Những người trong Đạo giáo sau khi tu luyện đắc đạo, sẽ bay lên trời thành tiên giữa ban ngày. Ngoài ý trên, đời nay còn dùng cụm này như một thành ngữ chỉ một lần xuất chúng hay vinh hiển.

2 Thân ngoại chi thân: Cơ thể khác bên ngoài cơ thể này.

HỒI 8

Cửu Lưu Chiêu Số 1

Vương Trấn Ác tiến vào phòng nhỏ. Lưu Mục Chi đang một mình im lặng ăn sáng, thần tình ngưng trọng trầm tư.

Vương Trấn Ác ngồi xuống bên cạnh lão, tiện tay cầm lên một chiếc màn thầu. Trước tiên hắn đưa lên mũi ngửi ngửi rồi mới dứt vào miệng.

Lưu Mục Chi nhìn hắn, cười nhẹ hỏi: "Tối qua ngủ được chứ?"

Vương Trấn Ác vui vẻ đáp: "Ngủ nghề là một bản lĩnh đáng tự hào của ta. Thường thường, cứ nhắm mắt là có thể ngủ một mạch tới lúc trời sáng. Nếu như không có tuyệt kỹ này thì chỉ sợ ta đã sớm không chịu nổi đến bây giờ, tự vẫn cho xong từ lâu rồi."

Lưu Mục Chi điềm đạm nói: "Người trước khi ăn màn thầu thì phải dùng mũi ngửi ngửi. Phải chăng vì sợ bị người hạ độc?"

Vương Trấn Ác bẽn lẽn đáp: "Đó là thói quen. Trước đây, là chân lý để giữ mạng ở phương Bắc, hiện tại đã thành tập quán. Chắc đã làm tiên sinh phải cười rồi."

Lưu Mục Chi lộ vẻ đồng tình nói: "Xem ra những ngày người ở phương Bắc trước đây chắc không dễ dàng."

Vương Trấn Ác buồn bã nói: "Tận mắt nhìn thấy người thân từng người một đột nhiên lăn ra chết đương nhiên là không dễ chịu rồi. Bản thân ta đã bị người ta ám sát năm lần, lần nào cũng suýt chết."

Lưu Mục Chi nhíu mày hỏi: "Phù Kiên lại không hề niệm tình như thế ư?"

Vương Trấn Ác cười khổ: "Nếu như hắn không niệm tình cũ thì ta đã sớm xương cốt không còn rồi."

Dường như hắn không muốn nói chuyện quá khứ đã qua nữa, bèn chuyển đề tài hỏi: "Tiên sinh đã nghĩ ra biện pháp chống địch chưa?"

Lưu Mục Chi đáp: "Đề đối phó với số đông chiến sỹ Bí tộc thì chỉ cần làm đúng như kế hoạch hôm qua chúng ta đã bàn là có thể thu được hiệu quả. Nhưng đề ứng phó một người như Hướng Vũ Điền thì ta lại bó tay không có sách lược gì. Theo tác phong hành sự của người này có thể biết đó là một cao thủ không theo quy luật thông thường, thiên tư cực cao, bác học đa tài có thể ngạo thị thiên hạ. Một người như thế căn bản là không có điểm nào để làm căn cứ mà phán đoán, lại không thể dùng thủ pháp thông thường để chế phục được. Biên Hoang tập mặc dù cao thủ như mây, nhân tài đầy rẫy, nhưng có thể chế phục y thì sợ là chỉ có một mình Yến Phi. Nhưng Yến Phi đã đi Kiến Khang rồi."

Vương Trấn Ác hoàn toàn đồng ý, gật đầu: "Ta dù đã giao thủ với y nhưng cho tới tận lúc này vẫn không

biết rõ y là một người thế nào. Cổ quái nhất là ta còn có chút ngưỡng mộ y. Cái tên gia hoả này như là chính, như là tà, nhưng khẳng định không phải là đồ ti bỉ, mà là một người có khí độ thâm sâu rộng rãi."

Lưu Mục Chi than: "Sáng nay thức dậy, ta sợ nhất là nghe được tin tức gì liên quan đến y. Nếu vậy, khẳng định không phải là tin gì tốt lành. Ví dụ như một thành viên nghị hội nào đó bị y ám sát chết, hoặc bị y lấy trộm mất thánh chung đại biểu cho vinh nhục của Hoang nhân trên Cổ Chung lâu. May là tất cả vẫn bình thường."

Vương Trấn Ác bật cười: "Sức tưởng tượng của tiên sinh thật phong phú. Để lấy trộm chuông đồng thì mười tên Hướng Vũ Điền cũng không làm được."

Lưu Mục Chi cười khổ: "Mặc dù bình an vô sự, nhưng sự lo lắng của ta chỉ tăng chứ không có giảm. Tình hình bây giờ chính là sự yên tĩnh trước khi cuồng phong bạo vũ kéo tới. Với tâm cao khí ngạo của Hướng Vũ Điền, khẳng định không nhịn nổi nổi tức giận bị bọn ta trục xuất khỏi Biên Hoang tập. Y lại muốn biết bọn ta bằng cái gì có thể khám phá hành tung của y. Vì thế y đang chờ đợi cơ hội để lập uy. Y mà phản kích sẽ trúng chỗ yếu hại của bọn ta. Y sẽ đánh vào mặt nào đây?"

Lão lại hỏi: "Cho ta biết! Hướng Vũ Điền rốt cuộc là một tên nhát gan hay là quá yêu quý sinh mệnh của mình?"

Nghi vấn này của Lưu Mục Chi là có căn cứ.

Từ khi Hướng Vũ Điền như thần long xuất hiện tại Trấn Hoang cương, tiếp đó đột vây chạy khỏi Biên Hoang tập. Sau đó, rõ ràng có thể giết chết Vương Trấn Ác nhưng lại bỏ qua cho hắn. Những việc này đều làm lão giang hồ sống trên đầu đao mũi kiếm cũng khó mà hiểu được. Y chưa từng giết một người nào, nhưng cũng không để cho bất cứ ai động tới nửa sợi lông của y.

Nhưng y rất cuộc là nhát gan nên không dám mạo hiểm thụ thương? Hay là vì quá yêu quý thân thể mình mà không muốn thụ thương? Toàn là những việc mà không ai có thể hiểu nổi.

Vương Trấn Ác khẳng định đáp: "Y tuyệt không phải là người có lá gan bé xiu, ngược lại gan lớn tày trời, chẳng coi ai ra gì. Vì thế mới dám một mình đến Biên Hoang tập. Nhưng tác phong thấy khó là lui của y đúng là làm người ta không hiểu nổi."

Lưu Mục Chi nói: "Chỉ cần hiểu được điểm này thì chúng ta nói không chừng có thể tìm ra chỗ sơ hở của y, từ đó thiết kế đối phó y."

Lão lại trầm ngâm: "Bốn chữ 'thấy khó là lui' này hình dung vô cùng chuẩn xác. Với thân thủ của y, nếu như có thụ thương thì vẫn còn sức đánh một trận, sẽ có cơ hội đánh chết Cao thiếu gia. Nhưng khi y phát giác Diêu Mãnh cũng có thực lực ngạnh tiếp y một kiếm thì y liền bỏ đi không quay lại. Có thể thấy sự mạo hiểm đó y không dám làm. Việc y thả cho người đi còn có thể đúng như giải thích của y là không muốn thụ thương thể vĩnh viễn không thể hồi phục. Nhưng việc đối phó với Cao tiểu tử hoàn toàn không có vấn đề đó, làm ta càng nghĩ càng hồ đồ rồi."

Vương Trấn Ác tự lự: "Hoặc là y đang tu luyện một loại kỳ công tuyệt nghệ nào đó. Trước khi thành công không thể thụ thương. Ài! Trong thiên hạ này lại có loại công phu cổ quái như thế ư?"

Lưu Mục Chi cảm thấy đau đầu nói: "Sự uy hiếp của Hướng Vũ Điền chỗ nào cũng có, đề phòng không được. Y chỉ cần mỗi ngày tìm một người giết đi để tế cờ thì có thể làm Biên Hoang tập rơi vào hoảng loạn khủng bố, tạo thành đả kích nghiêm trọng đối với Biên Hoang tập đang bước vào thời kỳ phục hồi kinh tế. Ai còn dám đến Biên Hoang tập làm ăn nữa?"

Vương Trấn Ác lắc đầu phản đối: "Y không phải là loại lạm sát người vô tội thế đâu. Trong lòng ta thấy y là một người khí khái anh hùng, lại rất coi trọng danh dự bản thân. Nếu như y tùy ý giết người thì sẽ trở thành một Hoa Yêu khác, gây nên công phẫn, sau này chỉ là những ngày chạy trốn khắp nơi."

Lưu Mục Chi dường như nghĩ ra được việc gì đó, giật mình nói: "Ta đoán được mục tiêu của y là cái gì rồi!"

o o o

Cao Ngạn tìm đập thành thạch, đến trước căn phòng vốn là phòng của thuyền chủ Trình Thương Cổ, nhưng giờ là phòng dành cho Doãn Thanh Nhã ở. Gã giơ tay lên nhưng lại không có dũng khí gõ cửa, thần

tình vô cùng cổ quái.

Đứng ở cuối hành lang cách gã chừng hai trượng là bọn Trác Cuồng Sinh, Trình Thương Cổ và hơn mười huynh đệ theo thuyền. Mọi người đều lộ vẻ vừa kỳ quái vừa hứng thú đứng nhìn gã, lấy tay ra hiệu thúc giục gã mau gõ cửa. Đúng là "Hoàng đế bất cấp, cấp sát thái giám" ².

Vì hành khách đầy thuyền nên Trình Thương Cổ chỉ còn cách ra về nghĩa khí lấy phòng của mình cấp cho Tiểu Bạch Nhận dùng. Còn hắn thì ở chung với các huynh đệ Hoang nhân. Tiểu Bạch Nhận cũng thật kỳ quái. Sau khi lên thuyền không hề rời phòng nửa bước, lại không dùng đồ ăn thức uống ngon lành trên thuyền, chỉ dùng những đồ ăn uống và hoa quả mang theo.

"Cốc! Cốc! Cốc!"

Cao Ngạn cuối cùng cũng đánh liều gõ cửa. Bọn Trác Cuồng Sinh đang đứng xem ai nấy đều cảm thấy tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, bình tức tĩnh khí chờ xem Cao Ngạn sẽ được nàng nhiệt tình chào hỏi như gã vẫn ăn to nói lớn, hay là bị Tiểu Bạch Nhận đánh văng xuống dòng Dĩnh Thuỷ.

Thanh âm khiến người ta si mê của Tiểu Bạch Nhận từ trong phòng truyền ra: "Đến Biên Hoang tập rồi sao? Tên ngu ngốc nào dám đến gõ cửa phòng bản cô nương thế?"

Mọi người run bần bật cố nhịn cười, im lặng chờ xem tình hình phát triển.

Cao Ngạn nghe thấy thanh âm Tiểu Bạch Nhận, lập tức nhiệt huyết trào dâng, khuôn mặt căng thẳng đỏ hồng lên. Hắn ưỡn ngực về phía mọi người ra vẻ hiên ngang, rồi quay mặt lại đối diện với cửa phòng há to mồm ra. Mọi người đang nghĩ gã sẽ tuôn ra điệu ngữ như nước chảy mây trôi, mồm loa mép giải như thường thấy thì gã lại không nói nổi một câu, hại mọi người suýt chút nữa thì đấm ngực giậm chân, khó chịu thay cho gã.

Thanh âm Tiểu Bạch Nhận lại truyền ra hỏi: "Đứng trơ ra đấy làm gì? Mau lăn đi cho ta. Chọc giận bản cô nương tức lên sẽ lập tức ra lột da rút gân ngươi đó."

Trác Cuồng Sinh vượt mọi người tiến ra, hai tay làm bộ như chuẩn bị xé xác Cao Ngạn ra, mặt lộ vẻ vô cùng sốt ruột.

Dưới áp lực của mọi người, Cao Ngạn cuối cùng cũng nói ra tiếng người, nhưng gã hưng phấn đến mức giọng trầm nghẹn khó khăn thốt: "Là ta! Hắc! Là ta Cao Ngạn. Nhã nhi mau mở cửa cho ta."

Kỳ quái là trong phòng bỗng nhiên yên tĩnh lại, không hề phát ra âm thanh nào.

Mọi người lại khấn trương đến mức không dám thở mạnh.

Tiểu Bạch Nhận trong phòng cuối cùng cũng hưởng ứng, hỏi "Cao Ngạn? Cao Ngạn nào? Ta không biết người. Mau lăn đi cho ta."

Mọi người nghe xong đưa mắt nhìn nhau. Tiểu Bạch Nhận chẳng phải đến Biên Hoang tập là vì Cao Ngạn sao? Cao Ngạn thường ba hoa là cùng với Tiểu Bạch Nhận thề non hẹn biển, biển cạn đá mòn, chung thủy không thay đổi thế nào đó. Rốt cuộc là chuyện gì?

Đầu tiên, Cao Ngạn ngăn người ngờ ngác, rồi hồi phục thần khí, phát huy bản lĩnh ba tấc lưỡi của gã, hắng giọng cho cổ họng thông suốt rồi ngang nhiên nói: "Nhã nhi nói hay lắm! Rốt cuộc là ai là Cao Ngạn đây? Đương nhiên là tên Cao Ngạn đã từng cùng nàng vào sinh ra tử, dù đến cùng trời cuối đất vẫn luôn yêu nàng đây. Đến đây! Mau ngoan ngoãn mở cửa cho ta. Rất nhiều người đang Hắc! không có gì."

Mọi người thiếu chút nữa thì không nhịn được phải cười đến vỡ cả khoang thuyền. Đương nhiên đều khổ sở nhịn lại, không ai dám phát xuất một chút tiếng động. Câu mà Cao Ngạn nói chưa hết đó, chắc là kiểu như 'Rất nhiều người đang nhìn đó! Việc này lão tử không thể mất mặt được'.

Tiểu Bạch Nhận "ặc" một tiếng, phì cười, rồi lại giả vờ không để ý hỏi: "Có tên Cao Ngạn như thế sao? Nhân gia không nhớ ra được."

Mọi người cảm thấy nhẹ nhõm, biết 'hai đứa trẻ' này đang đùa giỡn làm vui.

Cao Ngạn hồi phục về bình thường, cười rộ nói: "Nhớ ra hay không nhớ ra tuyệt không quan trọng. Cao Ngạn ta sẽ cùng Nhã nhi ôn lại giấc mộng xưa, ví dụ như xoa xoa cái bụng nhỏ nhắn xinh đẹp cho Nhã nhi

chẳng hạn. Hà! Mau vì chồng mở cửa."

Tiểu Bạch Nhận thấp giọng mắng một câu. Vì cách một cánh cửa dày nên dù Cao Ngạn đứng gần nàng nhất cũng không nghe rõ nàng mắng gì. Xem ra nếu không phải là câu chửi người thường thấy như 'tử sắc quỷ', 'xú tiểu tử' thì cũng là 'ngu ngốc' gì đó.

Cao Ngạn không còn nhẫn nại được nữa, hét: "Mau mở cửa! Nếu không ta sẽ vận khởi thần công chấn cho then cửa gãy đoạn, sấn vào tân phòng đó."

Tiểu Bạch Nhận cười sặc sụa, hỏn hển nói: "Tên tiểu tử chết bầm, tên xú tiểu tử nhà người, người thì có bao nhiêu cân lượng? Bằng công phu của người, dù có luyện mười kiếp nữa cũng không chấn gãy được cái then cửa bằng sắt này. Hơn nữa then cửa đâu có cái. Muốn bị đánh đòn thì cứ thế mà lặn vào đây! Người cho rằng ta vẫn chưa biết người và bọn Hoang nhân của người thông đồng với nhau lừa dối ta sao? Lần này ta đến là để tìm người trút giận đó. Có đảm lược thì tiến vào đi!"

Cao Ngạn không hề do dự mở cửa tiến vào.

o o o

Yến Phi ngồi ở đầu thuyền, im lặng không nói.

Tống Bi Phong đang đứng ở đuôi thuyền chèo thuyền, nhìn bóng sau lưng chàng mà trong lòng bồi hồi cảm xúc, nhớ lại ngày đó khi Yến Phi lạc phách tại Kiến Khang thì cũng là lúc thế chính trị của Tà gia đạt tới đỉnh cao. Tà Huyền chém chết nhân vật thứ hai của Di Lạc giáo là Trúc Bất Quy, Tư Mã Đạo Tử vì Thạch Đầu Thành bị đoạt mất mà không dám ho he nữa tiếng.

Yến Phi ngậy người nhìn dòng nước chảy mãi không ngừng, trong lòng nảy sinh cảm giác mọi sự đều trở thành tro tàn nguội lạnh. Chàng chưa từng nghĩ qua một vấn đề không thể giải quyết là có thể cùng với nữ nhân yêu dấu của mình 'cùng nắm tay nhau' nhưng lại không thể cùng trở thành 'giai lão' trong 'dữ tử giai lão' ³. Tất cả những nỗ lực, phấn đấu, tránh chết trước đây chừng như hoàn toàn mất hết ý nghĩa. Dù trong tương lai có thể cứu chủ tì Thiên Thiên từ ma chướng của Mộ Dung Thuý ra thì đợi chờ họ ở phía trước chỉ là một giấc mộng đáng sợ. Tuổi thanh xuân mau chóng trôi qua, hai người không thể cùng nhau 'chết già'. Đối với Kỳ Thiên Thiên mà nói, đó là một kết cục tuyệt vọng cho tới tận lúc chết. Đối với chàng mà nói, đó lại là một hình phạt mãi mãi không ngừng.

Theo như lời An Ngọc Tình thì tự vẫn cũng không thể giải quyết vấn đề của chàng. Kể cả khi tám thâm huyết nhục bị huỷ diệt thì chàng vẫn tồn tại dưới hình thức dương thần, làm một cô hồn dã quỷ.

An Ngọc Tình nói rất đúng. Phương pháp giải quyết duy nhất là luyện thành chiêu thức tối hậu của "Chiến thần đồ lục" là "Phá toái hư không". và phải đột phá cực hạn của nhân loại, tạo ra năng lượng mạnh đến mức có thể để cho chàng và Kỳ Thiên Thiên phá không mà đi, cùng Kỳ Thiên Thiên vượt qua tiên môn, đến bờ bên kia, làm một đôi thần tiên quyến thuộc ở một nơi thần kỳ trong truyền thuyết là Động thiên phúc địa.

Ài!

An Ngọc Tình thì sao? Chàng có thể nhẫn tâm chỉ giúp Kỳ Thiên Thiên mà bỏ qua vị hồng nhan tri kỷ làm chàng xúc động tơ lòng sao?

Muốn đạt được điều đó quả là còn quá xa vời. Với công phu hiện tại của chàng thì khoảng cách để đạt tới cảnh giới "Phá Toái Hư Không" còn rất xa. Hơn nữa còn có những vấn đề khó khăn khác nên càng không thể nói đến việc cùng với mỹ nhân phá không mà đi.

Nhưng chàng sẽ không thúc thủ đón nhận vận mệnh bị định sẵn với kết cục là cái chết. Chỉ cần có một tia hy vọng, chàng sẽ phấn đấu đến cùng, hoàn thành những việc mà gần như không thể.

Làm sao để đột phá ngục tù thế giới hiện thực này, làm giấc mộng trở thành tiên duyên, chàng thật không có đầu mối để bắt đầu. Làm sao để đột phá thêm một lần nữa đây?

Bỗng nhiên chàng nghĩ tới Tôn Ân.

Thanh âm Tống Bi Phong ở phía sau cất lên: "Đến rồi!"

Thuyền nhỏ giảm tốc độ, từ từ tiến vào bến thuyền của Tà phủ ở hẻm Ô Y.

Bình!

Mọi người trợn mắt lú lú, thấy Cao Ngạn từ trong phòng bắn văng ra, nặng nề đập vào bức tường hành lang rồi ngồi phệt xuống nền. Gã đau đớn đến nỗi cắn môi chảy máu, nhưng vẫn kìm ra hiệu ngăn không cho mọi người đến giúp. Tình cảnh này làm người ta không biết nên tức giận hay nên cười lớn đây.

Tiểu Bạch Nhạn Doãn Thanh Nhã từ trong phòng chửi lớn: "Tên tiểu tử chết bầm, tên xú tiểu tử nhà người! Còn dám đến lừa bả cô nương ư? Người cho ta là người dễ dàng bị khi phụ sao? Con bà người! Hừ! Rõ ràng người và bọn Hoang nhân là một lũ du thủ du thực, chuột rần lẩn lộn. Các người câu kết với nhau lừa gạt ta, hại ta đến mức không còn mặt mũi gì với sự phụ và Hắc đại ca. Người ta còn phải giả vờ như không có chuyện gì, nhẫn nhịn chịu đựng, trong lòng chỉ hận không thể đem người ra rút gân lột da. Cái gì là 'Tiểu Bạch Nhạn chi huyền'? Hoạ có quỷ mới nói chuyện yêu đương với người. 'Cộng độ xuân tiêu' càng hỗn láo sai sự thật. Người cho Tiểu Bạch Nhạn ta là hạng người gì? Trong lòng ta thật không biết đau khổ đến thế nào mà nói. May là tên tiểu tử người biết giả vờ chết, làm ta tìm ra được lý do thoát thân đến Biên Hoang tìm người tính sổ. Một cước vừa rồi là còn nhẹ đấy. Mau lẩn đi càng xa càng tốt cho bả cô nương. Sau này ta không muốn nhìn bộ mặt giả dối xấu xí của người nữa."

Cao Ngạn nghe thấy Doãn Thanh Nhã càng nói càng nhanh, càng tức giận, nhưng mỗi lời đều thánh thót như trân châu rơi xuống đĩa ngọc vậy. Giọng oanh vàng của nàng liên thanh bất tuyệt, mắng người mà người bị mắng lại thấy êm tai. Gã miễn cưỡng hồi phục khí lực, trước tiên liếc Trác Cuồng Sinh một cái, ra vẻ 'lần này người đã hại chết ta rồi', sau đó, gã rên rỉ: "Ài! Không lạ sao Nhã nhi lại hiểu nhầm. Sự tình là thế này..."

Doãn Thanh Nhã quát: "Câm cái mồm thối của người lại. Ta không muốn nghe những lời hoa ngôn xảo ngữ của người nữa. Người đem những chuyện căn bản không phải là sự thật đó truyền khắp hang cùng ngõ hẻm. Sau này, ta làm sao có thể đi lấy chồng được nữa?"

Cao Ngạn ôm bụng, khó nhọc đứng lên. Mọi người đoán Tiểu Bạch Nhạn đã tặng cho gã một cước vào bụng. Gã loạng choạng mấy cái rồi tạm thời đứng yên lại, hỏn hỏn nói: "Nhã nhi không cần lo lắng về chuyện đó. Nàng nhất định sẽ xuất giá lấy chồng được mà. Ta đã chuẩn bị sẵn kiệu hoa đại hồng để đến đón nàng về nhà thành thân rồi."

Nghe xong câu này, ai nấy đều lộ thần sắc cho rằng Cao Ngạn sẽ lập tức mất mạng. Trong khi Doãn Thanh Nhã đang khí tức dâng đầy ngực như thế này mà gã vẫn nói ra những lời sàm sỡ chiếm hết tiện nghi của cô nương nhà người ta như thế mà không bị đánh chết mới là lạ!

Không ngờ ngoài dự đoán của mọi người, Tiểu Bạch Nhạn tuyệt không hề tức giận đến phát điên, như hổ cái xông ra động thủ đánh gã. Nàng lại còn yêu kiều cười phì một tiếng, thần nhiên nói: "Tiểu Bạch Nhạn ta giả cho người ư? Người bị điên thật rồi! Người còn muốn ta nói bao nhiêu lần nữa đây? Ta tuyệt không thích người. Người nên tự lấy gương mà soi một lần sẽ từ bỏ ý muốn bả cô nương phụng bồi."

Cao Ngạn cuối cùng cũng đứng vững lại được, nhưng vẫn không dám đến gần cửa phòng. Gã hồi phục thần thái bình thường, nhún nhún cười nói: "Nhã nhi nghĩ thế nào tuyệt không quan trọng, quan trọng nhất là lão thiên gia nghĩ gì. Chúng ta chính là đã được chú định từ kiếp trước đến kiếp này sẽ trở thành chồng vợ. Không phải là ta nói lung tung đâu. Chỉ cần Nhã nhi tĩnh tâm suy nghĩ, tại sao Tiểu Bạch Nhạn Doãn Thanh Nhã lại cùng với oan gia là Cao Ngạn tán tỉnh, cười đùa mắng chửi ở đây? Vậy nàng sẽ biết trong cõi bên kia thật sự đã có an bài.....A!"

Mọi người nghe xong đều ngao ngán lắc đầu. Bản lĩnh chần gái của Cao Ngạn khẳng định là vào loại hạ lưu nhất. Quả nhiên Cao Ngạn nói chưa hết đã vội vàng né sang ngang.

Bình!

Quyền phong đập vào vách tường bằng gỗ phát ra tiếng động chói tai.

Nếu như bị quyền kinh này đánh trúng thì đảm bảo Cao tiểu tử sẽ mất khả năng nói chuyện trong vài ngày.

Cao Ngạn hướng về phía Trác Cuồng Sinh làm điệu bộ sẽ xé xác lão ra để báo hận, rồi gã cố gắng xoay người một cái thật tiêu sái, dùng tư thế mà gã tự cho rằng đẹp đẽ nhất đi đến trước cửa phòng, cười bồi nói: "Nhã nhi tức giận, gọi là 'thiên lý nhân duyên nhất tuyến khiên' ⁴. Nói sao thì Nhã nhi đã trở về rồi, quá khư thì

cứ để cho nó qua đi! Để chúng ta tiếp tục tiền duyên, nắm tay nhau vui chơi thưởng ngoạn ở Biên Hoang tập. Ta đảm bảo sẽ làm Nhã nhi nàng cao hứng vô cùng, đến mức cảm thấy có được người chồng như thế này chẳng còn mong gì nữa."

Mọi người nhắm tịt mắt lại, thà rằng không nhìn còn hơn, để khỏi phải thấy tình trạng của Cao Ngạn bị đòn thâm.

Lần này lại cũng khác hẳn với dự đoán của mọi người. Tiểu Bạch Nhạn không hề phát tác, ngược lại còn cười ngặt nghẽo "Ai muốn đi với người? Ta đến Biên Hoang tập vui chơi cho đỡ buồn là việc của Tiểu Bạch Nhạn ta. Nếu người dám bám theo như âm hồn bất tán thì ta sẽ chặt đôi chân chó của người xuống, xem người làm sao theo ta được nữa?"

Cao Ngạn thấy Doãn Thanh Nhã không xuất thủ nữa, lập tức tinh thần phấn chấn, khoa bước tiến vào phòng cười nói: "Nàng còn phải chặt cả tay của ta mới được. Nếu không, dù chỉ còn tay thì ta cũng sẽ vẫn bò theo sau nàng. Hà! Cười đùa đủ rồi đó! Để chúng ta ngồi xuống, cùng kể cho nhau nghe những tình cảm nhớ nhung khi xa cách. Chúng ta A! Mẹ ta ơi!"

Lần này thì tình hình hoàn toàn đúng như mọi người dự đoán. Cao Ngạn chạy trời chết ra khỏi phòng, phóng thẳng về phía bọn họ.

Trác Cuồng Sinh đưa tay ra giữ gã lại.

Bóng người nhoáng lên. Tiểu Bạch Nhạn hiện thân bên ngoài cửa, nhìn thấy mười mấy cặp mắt đang trừng trừng nhìn cả vào mình. Nàng ngẩn người ra một lát, rồi về tức giận trên khuôn mặt bị nét sượng sùng thay thế. Tiếp đó, nàng yêu kiều cười phì một tiếng, khuôn mặt rạng rỡ như hoa nở. Nhìn thấy, cả đến lão giang hồ như Trình Thương Cổ cũng thấy hoa mắt mê man. Nàng lại gần giọng nói: "Tên tiểu tử chết bầm nhà người thật vô dụng, lại kéo bằng này người đến giúp."

Nói xong liền trở lại phòng. "Rầm" một tiếng đóng sập cửa lại, còn chốt cả then cửa nữa.

Trác Cuồng Sinh và Cao Ngạn bốn mắt nhìn nhau, nhất thời không biết làm thế nào thì tốt. Những người khác đều đứng ngẩn người ra.

Bỗng nhiên, từ phía đầu thuyền truyền lại một tràng cười dài. Có tiếng người quát lớn: "Lão tử là Hưống Vũ Điền đến để đốt thuyền đây! Biết điều thì mau nhảy hết xuống nước cho ta."

Mọi người vô cùng ngạc nhiên.

-
- 1 Cửu lưu chiêu số: Nghĩa là tất cả các loại chiêu số có thể. Cửu lưu là chỉ các học phái (nghề) thời cổ gồm nho, đạo, âm dương, pháp, danh, mặc, tung hoành, tạp và nông. Nếu thêm tiểu thuyết gia nữa thì thành thập gia. Trong truyện Tàu vẫn hay nói về một người uyên bác là "trên thông Tam giáo, dưới tường cửu lưu" nghĩa là như vậy.
- 2 Hoàng đế bắt cấp, cấp sát thái giám. Nghĩa là là Hoàng đế không vội, mà thái giám lại vội vàng. Ở đây ý nói Cao Ngạn thì không gõ cửa mà họ lại khẩn trương hơn gã.
- 3 Ý nói vợ chồng cùng nhau bạc đầu.
- 4 Thiên lý nhân duyên nhất tuyến khiên: Có duyên thì dù ngoài ngàn dặm cũng gặp được.

HỒI 9

Cùng Địch Giao Du

Khoái Ân đã đến Mã Hành. Thanh Khê Tiểu Trúc chỉ còn lại hai người Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam. Nói chơi vài câu, bất chợt hai người lại nói về chuyện gặp phục kích tối qua.

Đồ Phụng Tam băn khoăn: "Lúc đó, Lư Tuần hành động một mình hay là còn có đồng bọn nhỉ?"

Lưu Dụ trầm ngâm: "Ta từng nghĩ về chuyện phát sinh tối qua. Rất nhiều khả năng là không chỉ một mình Lư Tuần vì để thao túng con thuyền chứa đầy hỏa khí, lại để tập kích bọn ta thì nếu chỉ bằng vào một mình hẳn không thể làm được."

Đồ Phụng Tam gật đầu đáp: "Lư Tuần lúc đó chắc mai phục ở chỗ nào đó trên bờ, chờ lúc bọn ta hoảng

loạn hoặc bị thương sẽ đánh một đòn chí mạng vào người. Người trợ giúp hần là người châm lửa cho hoả khí bộc phát, lại ở trong nước phát kinh làm con thuyền hoả khí đó tăng tốc. Theo như tốc độ của thuyền hoả khí lúc đó thì người này rất nhiều khả năng là bản thân Trần công công. Chỉ có loại cao thủ như lão mới làm được thế."

Lưu Dụ nói: "Chỉ cần bọn ta điều tra được trong thời gian đó Trần công công có ở trong Vương phủ hay không là có thể chứng thực được Trần công công là người của Lư Tuần."

Đồ Phụng Tam cười khỏ: "Vấn đề là bọn ta làm sao mà điều tra đây? Chẳng lẽ trực tiếp hỏi Tư Mã Nguyên Hiến?"

Lưu Dụ chán nản gật đầu, đồng ý với nhận xét của Đồ Phụng Tam.

Đồ Phụng Tam tiếp lời: "Hơn nữa, với sự giảo hoạt của Trần công công thì tất lão sẽ có phương pháp ẩn giấu hành tung, có hỏi cũng không được kết quả gì. Ngoài ra, còn một vấn đề nữa là trong việc này Lý Thục Trang liệu có tham gia không? Nếu không, Lư Tuần làm sao có thể nắm được chính xác hành tung của bọn ta?"

Lưu Dụ nhíu mày "Khả năng này không nhiều! Lý Thục Trang đã có quan hệ với Can Quy, làm sao lại câu kết với Lư Tuần được?"

Đồ Phụng Tam cười đáp: "Thế sự khúc chiết ly kỳ, thường nằm ngoài dự liệu của người ta. Đến tận bây giờ, bọn ta vẫn chưa nắm được chi tiết về Lý Thục Trang, lại không biết lập trường và suy nghĩ của thị, càng không hiểu quan hệ chân chính của thị với Can Quy. Đối với thị, bọn ta tuyệt không thể lơ là."

Lưu Dụ nhíu mày hỏi: "Thị vì cái gì mà nhiệt tình đối với ta như vậy?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Thị giúp Can Quy đối phó người khả năng đúng như thị nói là đáp lại đạo nghĩa giang hồ với hần. Nhưng nếu thị quả thực có phần tham gia vào việc tối qua thì đó là hành động sát nhân diệt khẩu, tránh khỏi bộc lộ bí mật về thân phận của thị vốn vẫn được che giấu vô cùng kín đáo. Nữ nhân này khẳng định là địch chứ không phải bạn."

Lưu Dụ hỏi: "Đó là kết luận về thị! Hắc! Người vẫn phải đi gặp Dương Toàn Kỳ à?"

Đồ Phụng Tam cười khỏ: "Tiểu Ân nói đúng lắm, không cần phải mạo hiểm làm thế. Mục tiêu chủ yếu trước mắt của chúng ta là đánh bại Thiên Sư quân, ngoài ra tất cả các việc khác không cần chúng ta phải nhúng tay vào. Lực lượng của chúng ta cũng không cho phép làm thế."

Lưu Dụ trầm ngâm một lát, hỏi "Người có cảm thấy tiểu Phi tâm sự trùng trùng, miễn cưỡng cười nói không?"

Đồ Phụng Tam gật đầu tán đồng: "Yến Phi đúng là có chút bất thường. Có thể hần lo lắng về sự uy hiếp của Bí tộc đối với Biên Hoang tập đó!"

Lưu Dụ than: "Đúng là con sóng này chưa yên con sóng khác đã tới. Cuộc đấu tranh với Mộ Dung Thuý vốn đã lộ ra ánh sáng ban mai khi tám vạn đại quân Mộ Dung Bảo toàn quân tiêu diệt. Ai tính được Mộ Dung Thuý còn có đòn này."

Đồ Phụng Tam nói: "Mộ Dung Thuý có thể uy chấn phương Bắc, tung hoành bất bại thì đương nhiên là hần có bản lĩnh. Lần này đối với Biên Hoang tập, hần quyết ý phải lấy bằng được. Nếu như bị hần huỷ diệt Biên Hoang tập thì bọn ta cũng xong đời. Thật làm người ta phiền não."

Lưu Dụ nói: "Huynh đệ Hoang nhân của bọn ta tuyệt không dễ đối phó như vậy. Hơn nữa, cứ như tiểu Phi nói thì Biên Hoang tập lại có thêm mấy nhân tài kiệt xuất. Trong đó có một người là cháu của Vương Mãnh."

Đồ Phụng Tam cười: "Bọn ta không cần phí công suy nghĩ nữa. Chỉ cần làm cho tốt những việc của mình. Đừng quên người là chân mệnh thiên tử, sẽ không đi trên con đường cùng đâu."

Lưu Dụ cười khỏ để đáp lại.

Lúc này Tư Mã Nguyên Hiến đến. Chưa ngồi yên chỗ hần đã hưng phấn nói: "Tạ Diễm đánh Ngô Quận rồi! Cứ theo tin báo về thì Thiên Sư quân ở Gia Hưng, hạ du Ngô Quận nghe tin đã hoảng hốt triệt thoái về Ngô Nghĩa. Hiện giờ con đường thông tới Cối Kê đã mở rộng thênh thang. Chỉ cần theo Vận Hà mà tiến thì

trong mười ngày có thể trực tiếp tấn công Cối Kê."

Lưu Dụ ngạc nhiên: "Làm sao nhanh thế được? Chủ lực đại quân của Tà Diễm vẫn còn chưa tổ chức xong bộ máy tấn công mà."

Tư Mã Nguyên Hiển vui vẻ đáp: "Nhưng bộ đội tiên phong của Chu Tự đã vượt qua Thái Hồ, lên bờ ở mặt tây Ngô Quận. Bộ đội của Tà Diễm lại tiến lui không có dấu vết, hình thành thế chia binh hai đường giáp kích Ngô Quận."

Đồ Phụng Tam dừng dừng nói: "Từ Đạo Phúc đang dụng kế dụ địch vào sâu đó!"

Tâm tình Tư Mã Nguyên Hiển vẫn như trên mây, cười nói: "Lần này khẳng định Từ Đạo Phúc muốn làm tinh vi mà lại thành vụng về rồi. Cha ta đã phái người đi thông báo cho Tà Diễm, cảnh cáo lão về gian kế của Từ Đạo Phúc dụ địch vào sâu rồi cắt đứt đường vận lương. Tà Diễm lại chia binh đánh phá Ngô Nghĩa làm quân giặc không dám nhúc nhích. Đồng thời Ngô Quận và Gia Hưng do trọng binh ở lại để giữ để đảm bảo chắc chắn không để mất hai nơi này, làm đường vận lương thông suốt. Ba toà thành Vô Thịch, Ngô Na và Gia Hưng hỗ ứng lẫn nhau. Quân viễn chinh của ta được sự chi viện hùng mạnh có thể một đòn là trực tiếp đâm kiếm vào thẳng trái tim Thiên Sư quân, thắng lợi đã có thể thấy."

Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam đã sớm biết Tư Mã Đạo Tử sẽ không ngồi nhìn Tà Diễm thâm trầm trúng kế địch nhân nên tất nhiên sẽ cảnh cáo Tà Diễm.

Tư Mã Nguyên Hiển lại hỏi: "Đây có phải là tin tốt không?"

Đồ Phụng Tam cười đáp: "Từ Đạo Phúc tuyệt không phải là ngọn đèn hết dầu. Chỉ cần y có thể thủ vững hai thành Nghĩa Hưng và Ngô Nghĩa, lại bí mật giấu chiến thuyền ở Thái Hồ tuy lúc có thể thực hiện phản kích. Đến lúc đó thì quân viễn chinh binh lực phân tán, chiến tuyến lại quá dài, tình thế tuyệt không lạc quan như bề ngoài đâu."

Tư Mã Nguyên Hiển nói: "Cha ta và ta đã nghiên cứu qua tình huống đó. May là đội chiến thuyền của Lưu Lao Chi đã đi trước một bước theo đường biển đến Cối Kê kiềm chế Từ Đạo Phúc. Khi đại quân của Tà Diễm đến nơi, có thể hai quân hội sư đánh phá Cối Kê. Sau đó dùng Cối Kê làm căn cứ địa tiền tuyến, thu lại các thành trì xung quanh. Chỉ cần cắt đứt sự liên công Nam - Bắc của quân giặc thì Nghĩa Hưng và Ngô Quận sẽ sớm rơi vào tay chúng ta. Khi đó thì đại thế quân giặc sẽ mất hết."

Lưu Dụ đang định nói thì Đồ Phụng Tam phát xuất một đạo chỉ phong khế chích vào đầu gối gã, tỏ ý gã không nên nói. Đồ Phụng Tam lại thay đổi đề tài: "Yến Phi đến rồi!"

Tư Mã Nguyên Hiển vô cùng vui mừng hỏi: "Yến Phi? Hắn ở đâu?"

Trong lòng Lưu Dụ ngậm than. Thật ra tâm tình gã cực mâu thuẫn. Vừa hy vọng quân viễn chinh xuất sư bất lợi, làm bản thân có cơ hội ra chiến trường, nhưng gã cũng không nỡ thấy em trai của Huyền soái là Tà Diễm thảm bại thu quân.

Gã đương nhiên hiểu rõ ý tứ Đồ Phụng Tam, chính là không cho mình đề tỉnh Tư Mã Nguyên Hiển, làm cha con chúng lại đề tỉnh Tà Diễm. Nói như thế là vì một ngày quân viễn chinh chưa thất bại thì bọn họ không có cơ hội kiến công lập uy.

Đồ Phụng Tam đáp: "Yến Phi theo Tống đại ca đến Tà gia trị bệnh cho Tà Đạo Uẩn."

Tư Mã Nguyên Hiển rõ ràng vô cùng sùng bái Yến Phi, vui mừng nói: "Tối nay ta phải thiết yến tẩy trần cho Yến Phi mới được. Đến chỗ nào thì được đây? Hà! Đương nhiên là tầng năm Hoài Nguyệt lâu rồi! Việc này sẽ do ta an bài, ước định giờ Dậu tối nay gặp nhau ở đó được không?"

Nói xong, Tư Mã Nguyên Hiển vội vã bỏ đi.

Hai người đưa mắt nhìn nhau.

Đồ Phụng Tam cười nhẹ "Lưu gia thấy thế nào?"

Lưu Dụ than thở: "Bất cứ người nào tinh thông binh pháp cũng đều có thể nắm được sách lược trước mắt của quân viễn chinh. Việc này sớm đã nằm trong mưu kế của Từ Đạo Phúc. Vì thế, nói cho cùng thì quân viễn chinh đang từng bước tiến vào cạm bẫy của Từ Đạo Phúc."

Đồ Phụng Tam nói: "Cứ theo bề ngoài mà xét thì quân viễn chinh đúng là có khả năng chiến thắng rất

cao. Nhưng vấn đề ở chỗ ở Ngô Quận và Gia Hưng, người sinh sống ở đó và người khác tới rất khó phân biệt, nội bộ bất ổn. Chỉ cần Từ Đạo Phúc giấu kỳ binh ở gần đó, tuy lúc có thể tiến hành đại phản công thì quân viễn chinh không thể tiến hành kế hoạch như ý mình được, ưu thế sẽ mất hết."

Lưu Dự hỏi: "Bây giờ chúng ta có thể làm gì?"

Đồ Phụng Tam ung dung đáp: "Đã đến lúc chúng ta hành động rồi. Quân tình đệ nhất, giờ chúng ta đến Mã Hành, an bài nhân thủ đến thám thính địch tình ở một dải Ngô Quận, Gia Hưng, đặc biệt là khu vực duyên hải rộng lớn ở mặt đông Ngô Quận, kể cả những thành trấn hương thôn trong Hải Diêm. Nếu ta đoán không nhầm thì Từ Đạo Phúc tất giấu kỳ binh thủy sư ở đó để cắt đứt thủy lục giao thông của quân viễn chinh."

Lưu Dự gật đầu đồng ý.

Đồ Phụng Tam vui vẻ nói: "Cơ hội của chúng ta cuối cùng cũng đến rồi. Đợi khi Hoang nhân huynh đệ tới đây thì mục tiêu tấn công đầu tiên là Hải Diêm. Chỉ cần chúng ta có thể dùng kỳ binh đánh úp thành công thì có thể xây dựng nó trở thành căn cứ địa ở tiền tuyến. Khi Ngô Quận và Nghĩa Hưng rơi vào tay địch, quân viễn chinh thảm bại tại Cối Kê thì chúng ta có thể tiếp thu bại quân của Tạ Diễm, tính mưu phản công Thiên Sư quân. Không một ai ở phương Nam có thể cản trở chúng ta vươn lên được nữa."

o o o

Trong nháy mắt, Trác Cuồng Sinh đã nắm được mấu chốt của thành bại. Do Trình Thương Cổ chưa biết Hướng Vũ Điền là người thế nào. Một người khác cũng biết là Cao tiểu tử thì lại đang điên đảo thần hồn vì Tiểu Bạch Nhạn. Vì thế trên thuyền chỉ có mình lão biết phải ứng phó thế nào với cục diện trước mắt.

Hướng Vũ Điền cố ý khiêu chiến ở đầu thuyền là có hai khả năng.

Một là y muốn khơi lên sự khủng hoảng trong đoàn khách, như thế thì y có thể thừa cơ nước đục thả câu, phát huy ưu thế của chiến thuật một mình địch lại số đông.

Hai là lúc này trời vẫn chưa sáng, chưa đến lúc dùng điểm tâm nên cả đoàn vẫn ngủ say trong phòng. Càng xảo diệu là đại bộ phận huynh đệ đều vì đến xem nhiều náo giỡn Cao Ngạn và Tiểu Bạch Nhạn nên tập trung vào trong thuyền, làm cả chiếc lâu thuyền chừng như không có phòng vệ làm tên điên khủng thông minh kia trong lòng nghi ngờ, sợ trúng kế của Hoang nhân nên mới làm thế để thăm dò thực hư.

Hướng Vũ Điền nói phóng hoả đốt thuyền chỉ là hư ngôn dọa người mà thôi. Nhưng với công phu của y thì quả có sức phá hoại rất lớn. Nếu như bị y nhân lúc hỗn loạn trong một trận thu thập Trình Thương Cổ và các huynh đệ, đuổi tất cả đoàn khách lên bờ, lại huy lâu thuyền đi thì không những chương trình Biên Hoang du lập tức kết thúc mà Hoang nhân càng mất hết thanh danh. Biên Hoang tập sẽ bị y đưa trở lại nguyên hình, là một địa phương nguy hiểm nhất thiên hạ. Người phương Nam còn ai dám đến làm ăn nữa?

Những suy nghĩ này thoáng qua trong bộ não siêu việt của Trác Cuồng Sinh như điện quang hoả thạch. Lão nhanh chóng phát xuất mệnh lệnh, đầu tiên là ổn định những thành viên trong đoàn bị đánh thức, không để bất kỳ ai rời phòng. Lão lại sai người đóng cửa khoang thuyền lại rồi cùng Trình Thương Cổ và Cao Ngạn lên vọng đài cao nhất đối mặt với địch nhân.

Đình! Đình! Đang! Đang!

Tiếng binh khí giao kích liên miên bất tuyệt. Chỉ thấy hình dáng đặc dị của Hướng Vũ Điền hiện rõ chân diện mục, tay cầm chiếc côn gỗ lựu mới làm, đánh cho bảy tám huynh đệ Hoang nhân binh khí văng khỏi tay, nghiêng đồng vẹo tây không còn ra đội ngũ gì nữa.

Trác Cuồng Sinh hét lớn: "Các huynh đệ, lùi về phòng thủ cửa khoang thuyền."

Mọi người sớm đã bị mộc côn của y đánh cho kêu khổ không ngớt, nghe thấy thế liền lập tức lùi lại, hội hợp với những huynh đệ từ trong khoang thuyền tiến ra lập thành trận thế.

Hoang nhân không còn là một đám ô hợp nữa. Những chiến sỹ Hoang nhân đã trang bị đầy đủ từ trong khoang tiến ra, tay phải cầm đao, tay trái cầm thuẫn, bày ra trận thức ngạch chiến. Lại có mấy người cầm cung nỏ làm cho Hướng Vũ Điền dù võ công cao hơn họ rất nhiều cũng không dám lố mắng truy kích.

Trình Thương Cổ chấp hai tay sau lưng. Bề ngoài ra vẻ phong phạm của một cao thủ nhất phái, thần thái ung dung. Thật ra, trong lòng lão lại ớn lạnh từng cơn. Những người bảo vệ thuyền này đều là những

cao thủ được tuyển chọn trong những chiến sỹ Hoang nhân, người nào cũng có thể một địch mười. Vậy mà Hướng Vũ Điền đối phó với bảy, tám cao thủ này rất ung dung, chừng như không phí tổn một chút sức lực nào. Chỉ riêng việc này cũng đã đủ thấy sự đáng sợ của Hướng Vũ Điền.

Hướng Vũ Điền đưa mắt nhìn về phía Trác Cuồng Sinh và Cao Ngạn, lộ vẻ nhận ra hai người này là ai, song mục thoáng qua thần sắc kinh nghi.

Trác Cuồng Sinh trong lòng chợt động, biết y đang cảm thấy mù mờ tại sao lão và Cao Ngạn lại xuất hiện ở đây, lập tức trong lòng nảy ra diệu kế. Lão cười dài: "Hướng huynh cuối cùng cũng đến rồi! Trác mỗ chờ đợi đã lâu. Chắc Hướng huynh đang cảm thấy kỳ quái tại sao bọn ta lại biết rõ hành tung của Hướng huynh như trong lòng bàn tay, nhưng chờ đến khi bọn ta bắt sống Hướng huynh rồi sẽ thành thực cho biết. Đảm bảo Hướng huynh nghe xong sẽ tự than là không may mắn."

Cao Ngạn trong lòng kêu tuyệt, lại nghĩ chắc Tiểu Bạch Nhạn đang lắng nghe động tĩnh ở đây, cảm thấy không thể không lộ ra chút hào khí anh hùng. Gã cười rộ: "Hướng huynh tuy là đệ nhất cao thủ của Bí tộc, nhưng để giết Cao Ngạn ta thì đạo hạnh vẫn còn kém lắm. Lần trước ở Trấn Hoang cương đã bị lão tử đánh cho phải tháo chạy, đến Biên Hoang tập lại bị bọn ta chặn đánh phải cong đuôi bỏ trốn. Lần này mau nhảy xuống sông mượn nước trốn đi, nếu không, người Bí tộc mất hết mặt mũi vì người mất!"

Lâu thuyền vẫn ngược dòng phá sóng tiến lên. Gió sông thổi tới làm y phục mọi người bay phấp phật, càng tăng thêm sát khí hai bên đối trận.

Hướng Vũ Điền lộ vẻ hứng thú quái dị, như thể "ta chính là ông trời", bật cười nói: "Cao Ngạn người thích ăn to nói lớn, ta đương nhiên không có cách nào bịt cái mồm người lại không cho người nói nữa. Nhưng việc chộc giận ta đối với người tuyệt không có gì tốt cả. Nếu như ta một lòng muốn giết một người nào đó thì dù thiên quân vạn mã cũng không ngăn cản Hướng Vũ Điền ta được. Được rồi! Các người còn có cao thủ nào thì cứ ra hết cho ta, để ta xem xem liệu có đủ tư cách đối phó Hướng Vũ Điền ta không."

Trình Thương Cổ ung dung nói: "Người muốn biết bọn ta có bao nhiêu người ở đây để hầu hạ người chẳng phải dễ lắm sao? Cứ lên đây đo sức là biết."

Lão là tay lão luyện giang hồ, nhanh chóng nắm bắt tình hình, cổ tình nói ra những lời phối hợp với "kế không thành" của Trác Cuồng Sinh, hư là thực, thực là hư, nhằm gia tăng áp lực tâm lý đối với Hướng Vũ Điền.

Hướng Vũ Điền lắc đầu cười: "Được lắm! Để ta trước hết giết chết Cao tiểu tử, xem xem các người còn có thủ đoạn gì."

Nói xong, y đứng thẳng người lên, mộc côn điểm vào đầu thuyền đánh 'cốp' một cái, thân hình tà tà vọt lên vọng đài. Người chưa đến mà kinh khí đã áp thẳng tới ba người.

o o o

Yến Phi buông tay Tạ Đạo Uẩn ra. Tạ Đạo Uẩn vẫn im lìm ngủ mê một lúc, rồi sắc mặt có chuyển biến tốt lên, cho thấy chân khí của Yến Phi đã phát sinh hiệu dụng, giảm mạnh thương thế của bà ta.

Nhìn bà làm Yến Phi nghĩ về mẹ ruột của mình. Cũng giống như Tạ Đạo Uẩn, hôn nhân của bà không được như ý, cả đời u sầu rầu rĩ không vui.

Chàng lại nhớ tới những lời của Kỷ Thiên Thiên, Phong Nương không những biết mẹ chàng mà còn đã gặp chàng khi còn nhỏ. Nhưng chàng không hề có một ấn tượng gì. Tại sao trong tộc lại không hề đề cập tới một người tỷ muội hiền hách như thế của mẹ chàng? Mẹ làm sao lại biến thành bằng hữu với Phong Nương?

Yến Phi cũng nghĩ tới một vấn đề mẹ làm sao lại học hiểu được ngôn ngữ Bí tộc? Bí tộc luôn bài xích người ngoài. Trừ khi trở thành một phần tử của Bí tộc, nếu không, làm sao hiểu được ngôn ngữ của họ?

Chẳng lẽ mẹ lại có quan hệ gì đó với Bí tộc?

Ngày Mặc Sĩ Minh Dao đến Trường An để cứu cha, làm sao nàng ta tạo được quan hệ với Mộ Dung Thuý?

Yến Phi ngấm ngầm nghĩ tới việc này có thể có liên quan với Phong Nương mới có thể giải thích tại sao Phong Nương vốn luôn không rời chủ tì Thiên Thiên lại rời khỏi bọn họ một thời gian. Rất nhiều khả năng là vì bà ta có quan hệ gì đó với Bí tộc nên Mộ Dung Thuý nhờ bà ta đi du thuyết Bí tộc xuất mã trợ trận.

Nếu như đúng là như thế thì giao tình giữa mẹ chàng và Phong Nương đương nhiên có liên quan với Bí tộc, hơn nữa..... Ài! Hơn nữa có thể là có liên quan đến cha ruột của mình.

Đối với người nào đó là cha mình, Yến Phi không những không có cảm tình, mà còn oán hận sâu sắc. Chàng oán ông ta đã bỏ rơi người mẹ đáng thương của chàng, hận ông ta vô tình vô nghĩa, không hề có trách nhiệm đối với mẹ con chàng.

Những chuyện đã qua trong quá khứ, chàng thật không muốn nghĩ tới nữa.

Tổng Bi Phong đặt tay lên vai chàng, tỏ ý giục chàng rời đi. Tạ Phính Đình thay Tạ Đạo Uẩn nhìn Yến Phi lộ vẻ cảm kích. Bọn con cháu Tạ gia như Tạ Hổn, Tạ Chung Tú đều lộ thần sắc nhẹ nhõm.

Ai cũng thấy rõ Tạ Đạo Uẩn đã có biến chuyển lớn.

Yến Phi chậm chậm đứng lên, theo Tổng Bi Phong dẫn đường đi ra phòng ngoài.

Tạ Hổn không chờ được, vội vàng hỏi: "Tình hình cô mẫu thế nào?"

Hắn tỏ vẻ rất lễ độ đối với Yến Phi.

Yến Phi đứng lại, bình tĩnh đáp: "Kinh mạch của Vương phu nhân bị Tôn Ân dùng nhiệt khí đánh bị thương. Nhưng Tôn Ân đã hạ thủ lưu tình, nếu không Vương phu nhân tất không thể may mắn như thế."

Tạ Phính Đình nhíu mày hỏi: "Tôn Ân vì sao lại làm thế?"

Yến Phi cười khổ: "Lão mượn Vương phu nhân để hạ chiến thư với ta, bức bách ta phải ứng chiến. Việc này do ta gây ra, ta sẽ ra mặt thay cho mọi người."

Tạ Hổn ngạc nhiên: "Không ngờ lại có liên quan đến Yến huynh, thật làm người ta không tưởng nổi."

Tổng Bi Phong nghe Tạ Hổn nói vậy cảm thấy tức giận, trầm giọng: "Nếu như Tôn Ân không có ý với tiểu Phi thì đại tiểu thư khẳng định không cách gì sống lại được. Đến cái mạng già của Tổng Bi Phong ta cũng phải đi theo."

Tạ Hổn lập tức tắc họng.

Tạ Chung Tú hỏi: "Uẩn cô mẫu có hy vọng khỏi không?"

Yến Phi cười nhẹ: "Cái đó ta có thể nắm chắc. Vừa rồi ta đã khử trừ hết nhiệt độc trong thể nội phu nhân rồi. Sau hai ngày nữa, Vương phu nhân có thể phục nguyên. Sau đó điều dưỡng một thời gian là được."

Mọi người Tạ gia ai cũng lộ vẻ vui mừng, không nghĩ Tạ Đạo Uẩn có thể khoẻ mạnh lại sau một thời gian ngắn như thế.

Trong lòng Yến Phi lại thầm than. Nghĩ lại ngày Tạ An, Tạ Huyền còn tại thế thì Tạ gia phong quang như thế. Bây giờ thì tình hình đó khó tái hiện lại. Chỉ còn một mình Tạ Đạo Uẩn chống giữ đại cục, nếu muốn bằng bọn con cháu thế gia không biết nỗi khổ cực của nhân gian như Tạ Hổn để chấn hưng gia nghiệp thì chỉ là nằm mơ giữa ban ngày mà thôi.

Chàng có thể làm gì?

Tôn Ân và chàng đã kết mối cừu oán không thể cởi bỏ được. Giữa bọn họ, chỉ một người có thể sống còn.

Kể cả Tôn Ân không đến tìm chàng thì chàng cũng sẽ đến gõ cửa nhà lão, cùng Tôn Ân thanh toán cho sạch sẽ thù cũ hận mới.

HỒI 10

Kế Sách Bắt Tướng

Côn ảnh đầy trời, nhằm đầu đánh xuống. Đây không phải là cảm giác của chỉ một người, mà là cả ba người đều cảm thấy giống nhau, khí thế của nó có thể đồng thời trói chặt bọn họ. Có thể thấy được Hưởng Vũ Điện không hổ là cao thủ nổi tiếng của Bí tộc.

Trác Cuồng Sinh cũng là cao thủ đứng hạng ba trong Biên Hoang tập. Trong ba người nhãn lực lão cao minh nhất, cho nên sự kinh hãi trong lòng cũng là lớn nhất. Lão từng thấy qua sự oai hùng của Hướng Vũ Điền lúc dùng kiếm, tuy chỉ là vài chiêu kiếm nhanh như điện hỏa, nhưng đã lưu lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc trong lòng lão.

Công phu của Hướng Vũ Điền, khẳng định đã đạt đến cảnh giới nhân kiếm hợp nhất, kiếm chuyển tùy ý, tiêu sái tự nhiên, có cảm giác phiêu dật biến ảo khôn lường. Kiếm vào tay y giống như vật sống, chiêu nổi chiêu vây chặt sự phản kích sắc bén của Mộ Dung Chiến, làm hắn không có cách nào giữ được y. Y tùy lúc muốn lùi là lùi.

Nhưng giờ phút này Trác Cuồng Sinh nhìn Hướng Vũ Điền vùng côn đánh tới, trong nhất thời càng không biết rõ sở trường chân chính của y là kiếm pháp hay là côn pháp. Điều đó có thể thấy người này có thiên phú rất cao. Cao minh đến mức bất luận cầm lấy binh khí gì, cho dù chỉ là một cây côn gỗ lựu, vẫn có thể sử dụng và phát huy được sự tinh tế, hoàn toàn biểu đạt ra đặc tính của côn.

Chỉ từ điểm này, cũng có thể biết Hướng Vũ Điền đúng là đã đạt tới cảnh giới võ học đại sư, mà không phải là cao thủ bình thường chỉ am hiểu một loại binh khí nào đó.

Trác Cuồng Sinh càng hiểu rõ bản thân tuyệt đối không được lui lại, nếu không Cao Ngạn khẳng định không chết cũng bị thương. Cười lạnh một tiếng, một quyền tung ra, đánh tới nơi côn thể cực mạnh của Hướng Vũ Điền.

Lúc Hướng Vũ Điền vẫn còn trên cao cả trượng cường công đánh tới. Trình Thương Cổ đã sớm cảm thấy toàn thân lạnh ngắt, cả người đau nhói, liền tỉnh ngộ rằng đối phương tuy niên kỷ còn nhỏ, nhưng khí công lại đã luyện đến cảnh giới đăng phong tạo cực. Đảo mắt qua các cao thủ Biên Hoang, trừ Yến Phi ra, nhất định không có ai hơn được y. Điều này thật sự là cực kỳ làm người ta không thể tin được, nhưng sự thật lại hiển hiện trước mắt.

Mặc dù nghĩ như vậy, trong lòng Trình Thương Cổ tịnh không có một chút gì sợ hãi, lấy tay rút thiết bút để ở sau người ra, phóng lên trên không, dùng bút đâm thẳng tới trước mặt Hướng Vũ Điền. Có thể côn gỗ lựu của Hướng Vũ Điền đánh trúng y trước, nhưng y dám cam đoan rằng nếu chiêu thức của Hướng Vũ Điền không thay đổi, thiết bút của y có thể đâm thủng mặt của đối phương. Dĩ nhiên chiêu số vừa xuất chính là đồng quy vu tận.

Cao Ngạn cảm thấy bất lực, trong mắt côn ảnh hư thực khó phân, hoàn toàn không biết nên đón đỡ như thế nào, tự nhiên dùng thân pháp linh hoạt lùi lại phía sau.

"Phách!"

Ngoài với ý liệu của Trác, Trình hai người, côn ảnh đột nhiên biến mất, Hướng Vũ Điền lại bẻ lưu mộc côn gãy làm hai. Một cây trường côn liền biến thành hai đoạn đoản côn, cuồng kích hai người.

Hướng Vũ Điền tay phải vùng côn mạnh mẽ quét tới mũi thiết bút dài chỉ một thước tám tấc của Trình Thương Cổ, đánh sau mà tới trước. Vừa phát động đã ẩn truyền kinh khí phá không phẳng phát như thanh âm của sấm sét, lừng lẹ đến cực điểm.

Trái lại, tay trái Hướng Vũ Điền điểm một côn về hướng Trác Cuồng Sinh lại như hư phiêu vô lực, nặng nhẹ khó phân, như chậm như nhanh, làm người ta nhìn thấy cũng vì khó có thể nắm được mà tức khí tưởng như thổ huyết.

Khi Hướng Vũ Điền "biến chiêu" khiến hai người trận cước đại loạn. Nhưng chính thức làm bọn họ hụt hẫng, lại là Hướng Vũ Điền trái phải hai tay giống như phân thành hai người khác nhau, chẳng những phong cách lộ số tâm pháp khác nhau, mà còn hoàn toàn tương phản như mặt trăng mặt trời.

Võ công như thế, chẳng những chưa thấy qua, mà cũng chưa bao giờ nghe thấy.

Biến chiêu đã không còn kịp nữa, thế bút của Trình Thương Cổ vẫn không thay đổi, lấy hai thành chân kinh còn lại để dành ứng biến, đem cả vào thiết bút, những muốn cùng đối thủ trẻ tuổi này liều mình một chiêu.

Trác Cuồng Sinh lại thu hồi hai thành lực đạo, để ứng phó với côn pháp hư thật khó dò này của kinh địch.

Côn bút lần đầu chính diện giao phong.

Trình Thương Cổ lập tức trong lòng kêu không xong.

Nguyên lai Hướng Vũ Điền tay phải huy đoàn côn đánh tới nhìn như là sắc bén, sự thật lại hoàn toàn không phải như vậy, mà là xảo diệu sử dụng kinh lực mượn của y, vừa chạm mũi bút, hóa đánh thành xoắn, lập tức làm tan mất phần lớn chân lực của Trình Thương Cổ. Rồi lại kéo ngang một cái, mượn lực đạo của Trình Thương Cổ xuất ra, kéo y bay bổng ngã sang bên, vắng khỏi vọng đài, rơi xuống sàn tầng ba của khoang thuyền.

Trình Thương Cổ tuy ngàn vạn lần không muốn, nhưng vì đã dùng hết lực đạo, căn bản vô lực biến hóa, không có lực để xoay sở, trọn to mắt bị y mạnh mẽ hất văng đi.

"Phốc!"

Đầu côn điểm trúng quyền đầu của Trác Cuồng Sinh, lại truyền tới tiếng gió của kinh khí đánh tới. Khi Trác Cuồng Sinh thầm kêu kêu trúng kế, quyền đầu như bị đại thiết chùy đập mạnh một cái, chấn kinh cuồng mãnh của đối phương công nhập kinh mạch của Trác Cuồng Sinh. Với công phu của y, cũng có cảm giác chịu không nổi. Trác Cuồng Sinh thê thảm bị chấn lui một bước, mặc dù không bị thương, nhưng nhất thời huyết khí sôi trào, không thể đánh ra đòn tiếp theo.

Ai mà tưởng nổi một côn tay trái của Hướng Vũ Điền di động phiêu hốt, mà lại còn ẩn chứa chân khí kinh người có khả năng làm tê liệt kinh mạch như vậy.

Hướng Vũ Điền ha hả cười: "Quả nhiên có chút công phu." Vừa nói vừa mượn quyền kinh của Trác Cuồng Sinh lăng không phóng lên, cả người bốc lên, hướng về phía Cao Ngạn vẫn còn đang lui về sau.

Hai Hoang nhân đại cao thủ, trực diện giao phong thua tan tác, bị Hướng Vũ Điền xảo diệu lợi dụng hình thế của đài cao, phá đi ưu thế liên thủ của bọn họ.

Trác Cuồng Sinh quát lớn: "Lui vào trong phòng." Đồng thời mạnh mẽ hít một hơi chân khí, đề huyết khí đang quay cuồng xuống, vượt tới chặn đường Hướng Vũ Điền đang muốn hạ sát thủ với Cao Ngạn.

Bản lĩnh khác thì Cao Ngạn không có, nhưng dựa vào khinh công siêu phàm và thân pháp linh hoạt thì bản lĩnh chạy trốn đúng là nhất đẳng. Không đợi Trác Cuồng Sinh xuất ngôn đề tỉnh, gã đã sớm hướng về phía bậc thang thông tới tầng dưới vọt đi như chớp. Chỉ cần trở lại được thương phòng, gã sẽ có Hoang nhân huynh đệ trấn giữ chặn giúp, tạm thời được an toàn.

Hướng Vũ Điền không thể chuyển hướng tại không trung, đánh dứ một chiêu, nhưng y vẫn lộ dáng điệu thoải mái ung dung, cười dài nói: "Trốn được sao?"

Trong lúc cười, hai đoạn đoản côn trong tay đồng thời rời tay bắn ra, một đoạn bắn về phía Trác Cuồng Sinh đang nhào tới, đoạn kia bay thẳng tới nơi bồi tâm của Cao Ngạn đang chạy thẳng tới bậc thang.

Trác Cuồng Sinh có cảm giác không dám nhìn, chỉ hận lão không có cách nào ứng cứu Cao Ngạn, còn phải ứng phó với ám khí chết người của Hướng Vũ Điền. Chụm ngón tay thành đao, lão chém về đoạn đoản côn đang bắn tới.

Mất thấy cái mạng nhỏ của Cao Ngạn khó bảo toàn được, mà lại bị chết rất thảm. Với thủ kinh của Hướng Vũ Điền, đoản côn nếu không từ phía sau Cao Ngạn xuyên ra thủng ngực thì mới là kì sự.

Lúc này Trình Thương Cổ từ sàn thuyền nhảy vọt lên, thấy thế điên cuồng kêu lên một tiếng, thiết bút rời tay như chớp bay về phía Hướng Vũ Điền. Như thế cũng biết trong lòng y bị phần khó nén nổi như thế nào.

Đột nhiên nơi bậc thang có tiếng quát yêu kiều, một đạo bạch ảnh chạy vọt lên, kiếm quang xạ ra, đón đỡ đoản côn còn cách sau lưng Cao Ngạn không đến nửa thước, vận kiếm đánh mạnh.

"Canh!"

Đoản côn vỡ vụn từng mảnh, rơi vãi vào sau lưng Cao Ngạn. Cao Ngạn đau đến la thảm một tiếng, đâm thẳng vào lan can. Bởi vậy có thể thấy được lực đạo của đoản côn cuồng mãnh đến mức nào. Bất quá lúc này Cao Ngạn chịu chỉ là cái khổ của da thịt, tuyệt đối không hại nổi cái mạng nhỏ của gã.

Phá được chiêu tất sát này của Hướng Vũ Điền chính là Tiểu Bạch Nhạn. Chỉ thấy nàng trừng mắt hạnh, chặn ở sau lưng Cao Ngạn, trường kiếm chỉ về Hướng Vũ Điền.

Đoản côn bị Trác Cuồng Sinh đánh rơi xuống mặt đất, phát ra một âm hưởng khác.

Lần này Trác Cuồng Sinh chỉ bị đẩy lùi nửa bước ngắn.

"Viu!"

Hướng Vũ Điền thông dong cất bước, chặn đỡ thiết bút đang bắn về phía y, không chút run tay, ánh mắt nhìn vào Tiểu Bạch Nhạn, ngạc nhiên nói: "Quả nhiên có cao thủ khác, lại là một vị tiểu cô nương xinh đẹp. Lão Trác người quả thật không có khoác lác."

Trình Thương Cổ thấy Cao Ngạn đã nhặt lại được mạng nhỏ, không dám liều lĩnh tấn công, dừng ở nơi lan can, thủ thế chờ địch.

Hướng Vũ Điền cầm thiết bút đưa đến trước mắt, cười nói: "Cái này cũng không tệ lắm, lão tử tạm thời trưng dụng vậy."

Cao Ngạn đi ra sau lưng Tiểu Bạch Nhạn, vẻ mặt biểu tình vẫn thống khổ, thăm hại phi thường.

Trước khi mọi người mở miệng, Hướng Vũ Điền đã lộn một vòng, nhảy khỏi vọng đài, hạ xuống nơi mép thuyền, cười dài nói: "Hoang nhân thật là danh bất hư truyền, bổn nhân bội phục. Rất may ngày sau còn dài, Hướng mỗ vì vậy tạm thời xin lỗi không bồi tiếp được."

Dứt lời đằng thân mà đi, hướng về khu rừng rậm ở bờ tây, biến mất.

"Ồ!"

Cao Ngạn đã quên mất thống khổ của bản thân, đưa tay cầm lấy hai vai của Tiểu Bạch Nhạn, vội la lên: "Nhã nhi bị thương sao?"

Trình Thương Cổ từ nơi lan can nhảy xuống tới. Trác Cuồng Sinh vẫn ngơ ngẩn nhìn về phía khu rừng rậm nơi Hướng Vũ Điền biến mất.

Tay cầm kiếm của Tiểu Bạch Nhạn rũ xuống vô lực, sắc giọng: "Người mới bị thương ấy! Ta mà giống dáng vẻ khiếp nhược của người sao? Chẳng qua tay người ta hơi đau một chút thôi."

Cao Ngạn vội lấy tay xoa bóp ngọc thủ của nàng, nói giọng thương tiếc: "Ta xoa bóp cho nàng, cam đoan không có việc gì."

Tiểu Bạch Nhạn cũng kì quái, mới vừa rồi còn bộ dạng muốn lấy cái mạng nhỏ của Cao Ngạn, bây giờ lại mặc gã xoa bóp cánh tay, chỉ bấu môi, tức giận không nói nên lời.

Chúng huynh đệ từ nơi bậc thang lũ lượt ủa đến vọng đài.

Trình Thương Cổ và Trác Cuồng Sinh đưa mắt nhìn nhau cười khỏ, ai nghĩ được Hướng Vũ Điền lợi hại đến thế. Ở Biên Hoang tập có lẽ chỉ Yến Phi mới có khả năng làm đối thủ của y.

Hơn mười người tụ tập xung quanh Tiểu Bạch Nhạn, nhìn không chớp mắt.

Tiểu Bạch Nhạn nhú mày la: "Có gì hay mà nhìn? Chưa thấy qua nữ nhân sao?"

Chúng nhân đều cảm thấy ngượng ngùng.

Tiểu Bạch Nhạn phì cười, đánh một trỏ vào dưới sườn Cao Ngạn, làm gã đau đến loạng choạng lùi lại, nói: "Lần này đã cứu một mạng của người, từ nay về sau người không mắc nợ ta, Tiểu Bạch Nhạn ta cũng không nợ người. Còn dám chiếm tiện nghi của ta, thì đừng trách bổn cô nương lạt thủ vô tình."

Nói xong vui mừng hớn hờ đi xuống bậc thềm.

° ° °

Mặc Sĩ Minh Dao có phải là nàng không?

Khả năng này là có thật, lúc ấy cũng không biết tên của nàng. Ài! Nếu thật là nàng, mình nên làm thế nào?

Thác Bạt Khuê đi phía trước xe ngựa chở Sở Vô Hạ, tâm tư trong lòng ngổn ngang.

Trái phải hai bên là Thôi Hoành và Trương Tôn Đạo Sinh. Bọn Trương Tôn Tung đã phụng lệnh y chạy

về Thịnh Nhạc, gánh vác trách nhiệm khác xây dựng lại Thịnh Nhạc, để phòng ngừa người của Bí tộc cướp đoạt hoàng kim, thuận đường chuyển các chiến sĩ tử trận về quê hương an táng.

Bí tộc dựa vào phía Mộ Dung Thùy, làm cả tình thế bị thay đổi. Chiến lược đại kế nghĩ ra trước kia, sẽ khó có thể sinh ra hiệu dụng.

Không để ý đến việc Mặc Sĩ Minh Dao có để hấn ở trong lòng không, Thác Bạt Khuê biết rõ bản thân không có lựa chọn khác, chính như hấn thường nói: "Kẻ thuận ta thì sống, kẻ nghịch ta thì chết."

Đêm qua hấn từ nơi Sở Vô Hạ, biết được một việc rất giá trị liên quan đến Bí tộc mà ít người biết.

Thôi Hoành và Trương Tôn Đạo Sinh thấy bộ dạng tâm sự trùng trùng của y, đều không dám xuất ngôn quấy rầy.

Xa đội đi khá nhanh. Cái gọi là ngũ xa kim tử, chỉ là mỗi xe chứa một rương hoàng kim, mỗi rương ước chừng có năm ngàn lượng. Bất quá tương đương sức nặng của ba gã hấn tử, đối với tốc độ xe chỉ có ảnh hưởng chút ít.

Thác Bạt Khuê đột nhiên hung hãn nói: "Thù này chúng ta nhất định báo, ta muốn dạy cho Bí tộc một bài học, nợ máu phải trả bằng máu."

Thôi Hoành và Trương Tôn Đạo Sinh đều có điểm mơ hồ, với tác phong hành sự gần đây của Thác Bạt Khuê, nhất định là trừng mắt báo thù, không cần nói rõ tâm ý như muốn thuyết phục bản thân.

Trương Tôn Đạo Sinh nói: "Bí nhân ra khỏi sa mạc, giống như rồng rời khỏi biển lớn, khó có thể xuất quỷ nhập thần, đi đến như gió. Đạo Sinh nguyện lĩnh trách nhiệm quét sạch Bí tộc."

Thác Bạt Khuê quả quyết nói: "Việc này do ta tự mình chủ trì đại cục, đối phó Bí nhân, tuyệt không thể dùng thủ đoạn tầm thường. Bọn chúng có thể ở điều kiện rất tồi tệ như sa mạc xưng hùng thì cũng có thể ở bình nguyên rộng lớn phát huy uy lực. Một khi để bọn chúng quen với khí hậu, bọn chúng sẽ lợi dụng mọi dịp để thâm nhập vào đất đai của chúng ta, tùy ý phá hoại, làm chúng ta suốt ngày tim gan nhảy lộn. Điều đó sẽ khiến lòng người không yên, sẽ càng làm tổn hại nghiêm trọng đến uy vọng khó khăn lắm mới có của chúng ta."

Trương Tôn Đạo Sinh trầm lặng không nói.

Thôi Hoành nhíu mày nói: "Bí nhân làm sao biết được việc chuyển vàng đến Bình Thành của chúng ta?"

Thác Bạt Khuê nói: "Bí nhân vốn không biết xa đội vận chuyển thứ gì. Nếu như ta đoán không sai, Bí nhân thấy được nhược điểm của chúng ta là Thịnh Nhạc và Bình Thành cách nhau quá xa, nên cố gắng chặn đứt đường chuyển vận giữa hai vùng. Chứ bọn chúng không nghĩ tới lần này hộ tống xe vàng tới Bình Thành lại toàn bộ là chiến sĩ tinh nhuệ của tộc ta, lại có cao thủ như Vô Hạ, Thôi Khanh và Đạo Sinh, cho nên thất bại trong gang tấc. Tình huống hiện giờ song phương đều sinh ra lòng kính hãi, tất cả đều muốn điều chỉnh sách lược. Mà chúng ta còn phải phòng bị kì binh của Mộ Dung Thùy đột nhiên tới đánh."

Thôi Hoành nói: "Nghe Đạo Sinh nói nhân số Bí tộc bất quá ngàn người, có thật như vậy không?"

Thác Bạt Khuê nói: "Nhân số chính thức của Bí tộc, có lẽ chỉ có Bí nhân mới biết rõ. Bất quá với nhân số đánh lên xa đội mà tính, lần này Bí nhân được Mộ Dung Thùy mời tới đối phó chúng ta, sẽ không thể có nhiều nơi để đi tới. Thôi Khanh còn có vấn đề gì không?"

Thôi Hoành đáp: "Bí nhân năm đó vì sao cùng Nhu Nhiên tộc liên thủ phản kháng Phù Kiên? Chiếu theo tình thế, chỉ cần Bí tộc tránh ở trong Đại mạc, bất luận đế quốc Phù Tàn lớn mạnh như thế nào, vẫn không thể làm gì được bọn họ."

Lòng Thác Bạt Khuê bình tĩnh trở lại.

Từ đêm qua sau khi hiểu được đánh lên xa đội chính là Bí nhân, lại không thể nói ra được nguyên nhân, hấn luôn tâm tình thất thường, không có cách gì an tĩnh trở lại, cũng khó để suy xét ra phương pháp phản kích lại Bí nhân. Nhưng khi được vị trí sĩ do Yến Phi giới thiệu này hướng về hấn kéo tơ bóc kén mà hỏi, mạch suy nghĩ của hấn dần dần đi vào đường đúng, có phần vén được mây mù thấy trời xanh, cảm giác trở lại từ đường mê.

Đúng! Bây giờ việc phục quốc lập nghiệp của y, đang ở thời khắc mấu chốt nhất, tuyệt không thể bị vấn

đề của cá nhân chi phối. Nếu như quả Mặc Sĩ Minh Dao thật là nàng, hẳn cũng muốn giết không tha.

Thác Bạt Khuê gật đầu nói: "Thôi huynh hỏi rất hay. Nhu Nhiên tộc từ khi theo khả hãn Khâu Đậu Phạt, dưới sự lãnh đạo thông minh tháo vát của y, Nhu Nhiên tộc đã thành dân tộc du mục mạnh mẽ nhất trên đại thảo nguyên, trở thành uy hiếp nghiêm trọng đối với Phù Kiên. Khả hãn Khâu Đậu Phạt là người có dã tâm, hiểu rõ nếu như bị Phù Kiên thống nhất Trung nguyên, kế tiếp thì sẽ đến lượt Nhu Nhiên tộc của bọn họ. Cho nên y không ngừng xâm nhập biên giới, làm Phù Kiên không dám ồ ạt Nam phạt. Bí tộc cùng Nhu Nhiên tộc gần đây nước sông không phạm nước giếng, quan hệ tốt đẹp. Nhưng nếu Nhu Nhiên tộc bị diệt, Bí nhân sẽ có cái họa môi hở răng lạnh. Cho nên khi Vương Mãnh phụng mệnh Phù Kiên, thảo phạt Nhu Nhiên tộc, Bí tộc biết khó có thể chỉ lo cho thân mình, nên mới đưa ra việc liên thủ đối kháng Tần quân. Bí nhân đối với việc mở rộng lãnh thổ cho tới bây giờ không có hứng thú, nhưng đối với việc địch nhân xâm nhập phạm vi thế lực của bọn chúng lại là tâm ngoan thủ lạt. Phù Kiên chính là phạm vào tối kỵ của Bí nhân, cho nên đã kích khởi cái tâm liều chết phản kháng của Bí nhân. Kết quả là Nhu Nhiên tộc bại lui về phía Bắc. Bí tộc tộc chủ Mặc Sĩ Nỗ Nã bị Vương Mãnh dùng kế bắt sống, áp giải về giam ở Trường An, làm Bí tộc do sợ ném chuột vỡ bình không dám lại động can qua. Mà điều kiện Nam chinh của Phù Kiên cũng đã chín muồi, chỉ là thiên toán vạn toán, lại không có tính qua việc Vương Mãnh bị chết sớm như vậy."

Thôi Hoành nói: "Nói như thế, Bí nhân lần này rời khỏi sa mạc, tình không phải là việc cam tâm tình nguyện. Chỉ vì Mặc Sĩ Minh Dao đã hứa, không thể không gắng sức mà làm."

Thác Bạt Khuê nói: "Bí nhân là một dân tộc thần bí mà đặc biệt, khó có thể lấy tiêu chuẩn của thường nhân để xem, bọn chúng chính thức nghĩ gì, sợ chỉ có chính bọn chúng mới biết."

Thôi Hoành nói: "Bất luận bọn chúng có sai biệt bất đồng thế nào, nhưng bọn chúng đối với lãnh tụ thì tôn kính và sùng bái, khẳng định là mù quáng. Cho nên sẽ vì Mặc Sĩ Nỗ Nã bị giam, không dám khinh cử vọng động. Hiện tại cũng vì hứa hẹn của Mặc Sĩ Minh Dao đối với Mộ Dung Thủy, toàn tộc lao vào cuộc chiến không có liên quan trực tiếp với bọn chúng. Năm đó, Vương Mãnh chính là nhìn ra điểm này, nên dùng kế 'cầm tặc tiên cầm vương' áp phục Bí nhân. Phương pháp này hiện nay vẫn đang có hiệu quả, chỉ cần chúng ta có thể bắt sống Mặc Sĩ Minh Dao, lập tức sẽ giải trừ được uy hiếp của Bí tộc. Nếu không cuộc chiến của chúng ta cùng Mộ Dung Thủy, sẽ bị đẩy vào tình thế xấu."

Trường Tôn Đạo Sinh đồng ý nói: "Thôi tiên sinh nói rất chính xác, đạo lý đơn giản như vậy, ta lại không nghĩ tới được."

Thác Bạt Khuê trầm than một hơi, nói: "Bởi vì Bí tộc sớm đã ở trong lòng chúng ta, hình thành ấn tượng thần long thấy đầu không thấy đuôi, căn bản không có nghĩ tới ý niệm bắt sống thủ lĩnh của chúng. Thôi khanh lại là kẻ đứng ngoài mà xem, nên không có tâm chướng này."

Chuyển qua Thôi Hoành hỏi: "Thôi khanh trong lòng có đối sách chứ?"

Thôi Hoành đáp: "Trước tiên chúng ta cần biết rõ chiến lược bố trí của Bí tộc. Ví như là chỉ có phụ trách chặt đứt liên lạc giữa Thịnh Nhạc và Bình Thành, tìm cách cô lập chúng ta hay không. Hoặc mục tiêu của Bí nhân chỉ giới hạn ở chúng ta. Biên Hoang tập lại do Mộ Dung Thủy phụ trách. Sau khi biết rõ tình hình, chúng ta mới có thể bố trí phản kích, trước khi Mộ Dung Thủy toàn lực đến tấn công, bắt được Mặc Sĩ Minh Dao."

Trường Tôn Đạo Sinh nói: "Chiến lược Bí nhân áp dụng, chính là chiến thuật của mã tặc chúng ta trước kia đối phó với Phù Kiên. Giờ đây chúng ta biến thành Phù Kiên, nhưng lại khó khăn hơn so với Phù Kiên, đều có đại địch rình bên cạnh. Năm đó Phù Kiên không làm gì được chúng ta, bây giờ chúng ta có thể đánh bại Bí nhân không?"

Thôi Hoành nói: "Xem tình thế từ bên ngoài, chúng ta đúng là còn xa mới bằng Phù Kiên lúc đó. Nhưng chúng ta ngày đó là toàn là chạy trốn tán loạn, bảo vệ tính mạng là chính. Bây giờ Bí nhân lại có mục tiêu quân sự, cho nên chỉ cần chúng ta có thể khéo dùng diệu kế, dụ Bí nhân sa vào cạm bẫy thì bắt sống Mặc Sĩ Minh Dao tình không phải là việc không có khả năng."

Thác Bạt Khuê ngửa mặt lên trời cười nói: "Có thể được Thôi khanh giúp đỡ, là phúc khí của Thác Bạt Khuê ta, cũng đại biểu cho khí vận hưng vượng của Thác Bạt tộc ta. Tương lai nếu như có thể hoàn thành bá nghiệp, Thôi khanh sẽ chiếm công đầu."

HỒI 11

Ma Đạo Tranh Đấu

Yến Phi đặt Diệp Luyến Hoa nằm lên đầu gối, nhớ tới buổi tối động lòng người đi thuyền tới Tần Hoài lâu gặp Kỷ Thiên Thiên đó.

Con thuyền nhỏ đã rời bến tàu của Tạ gia.

Tổng Bi Phong phụ trách chèo thuyền, thần tình nhẹ nhõm, hiển nhiên là vì Tạ Đạo Uẩn có hi vọng phục hồi mà tâm tình rất tốt. Thấy Yến Phi nhắm cả hai mắt, còn tưởng rằng chàng bởi vị liệu trị nội thương cho Tạ Đạo Uẩn, bị hao tổn chân nguyên, nên nhân cơ hội để nghỉ ngơi.

Lúc này trong lòng Yến Phi nghĩ đến lại không phải là Kỷ Thiên Thiên. Sự thật là chàng có chút không dám nghĩ tới nàng, lại chẳng biết có nên nói cho nàng biết bản thân chàng nhiều khả năng đã biến thành quái vật vĩnh viễn bất tử hay không.

Chàng nghĩ chính là Diệp Luyến Hoa vì báo hiệu việc Lưu Tuấn đánh lén, đó là lần đầu Diệp Luyến Hoa hiển lộ ra linh tính "hộ chủ".

Trước cái đêm đó, chưa bao giờ phát sinh dị sự như vậy, rốt cuộc là vì con người chàng đã thay đổi? Hay là biến hóa của bản thân Diệp Luyến Hoa? Xem ra phần nhiều là giả thiết đầu, bởi vì lời của An Ngọc Tình chỉ ra chàng kết hạ kim đan vẫn vắng vắng bên tai.

Những danh từ của đạo gia như kim đan, nguyên thần, nguyên anh hay dương thần đều có thể chỉ ra cái gọi là thân ngoại chi thân, là một loại pháp môn chống lại sinh tử. Loại sự việc này chính là huyền diệu khó giải thích, làm người ta không có cách nào để lí giải, càng vĩnh viễn không có cách chứng thật.

Có thật là không có cách gì chứng thật không?

Yến Phi trong lòng cười khở. Ài! Diệp Luyến Hoa trên đầu gối có thể là chứng cứ rành rành. Lại không thấy nó ở trước thời kì trăm ngày thai tức cảnh giới hộ chủ. Sau thai tức lại có dị năng này, biến thành như một vật có sinh mệnh.

Lúc đó tuy bị dọa đến nhảy dựng lên, nhưng mừng nhiều hơn kinh, sao nghĩ ra được đồng thời cũng là tiếng chuông cảnh báo cơn ác mộng vang lên.

Dương thần là thông qua Diệp Luyến Hoa hướng về chàng báo hiệu, nói không chừng từ đó dương thần vẫn "nương tựa" ở trên Diệp Luyến Hoa.

Yến Phi càng nghĩ càng hồ đồ, càng nghĩ càng cảm thấy khó có thể tiếp nhận. Cổ nhân có dạy không thể diễn đạt những cái thuộc về linh hồn bằng lời. Giữa ban ngày ban mặt dưới ánh mặt trời lại càng làm người khó tưởng tượng được thể gian lại có dị sự này. Nhưng chính như An Ngọc Tình nói, thiên địa trước mắt là một câu đố thiên cổ khó giải đáp, chỉ là chúng ta nhìn mãi thành quen. Đối với tất cả những sự việc vượt quá tư duy của loài người thì không để ý tới, nhìn như không thấy, tự vui đùa trong không gian nhỏ hẹp mà tưởng rằng đã hiểu được tất cả. Đối với cách nhìn nào thoát khỏi "hiện thực" đều coi như là nói vô căn cứ.

Thật sự đó là thế nào?

Yến Phi mở to hai mắt, Diệp Luyến Hoa ở trước mặt chớp sáng, chẳng hiểu có biết ý nghĩ trong lòng chàng hay không. Diệp Luyến Hoa lại không phải lưỡi dao sắc bén bình thường, mà là một vật có linh khí siêu phàm dị bẩm. Yến Phi sinh ra cảm nhận sâu sắc về mối huyết nhục tương liên với nó.

Tổng Bi Phong nhìn về phía chàng, nói: "Đã khôi phục tinh thần chưa?"

Yến Phi biết y đã hiểu lầm, nhưng không lộ ra, gật đầu nói: "Tốt hơn rồi." Ngừng lại một chút nói tiếp: "Tạ Diễm thật sự nói rằng không cho phép Lưu Dự bước vào Tạ gia nữa bước sao?"

Tổng Bi Phong chán nản nói: "Là nhị thiếu gia tự mình nói riêng với tiểu Dự, tiểu Dự càng không nói dối. Nhị thiếu gia đúng là bất trí, sao có thể làm căng với tiểu Dự đến vậy? Tạ gia lại không phải là Tạ gia trước kia rồi. Hi vọng sau khi đại tiểu thư khỏi hẳn, có thể đến chủ trì đại cục, đừng cho tiểu tử Tạ Hồn này làm tổn hại thanh danh của Tạ gia."

Yến Phi nói: "Tôn thiếu gia rất tuần tú. Hiện tại chỉ là thiếu niên vô tri, có đại tiểu thư dẫn dắt từng bước, tương lai sẽ có thể thành tài."

Tổng Bi Phong nói: "Hi vọng là như thế. Nhưng ta trong lòng vẫn còn sợ hãi, sợ là thiên ý trên người."

Nếu không phải đại tiểu thư thương thế nghiêm trọng, quan hệ của tiểu Dụ và nhị thiếu gia sẽ không phát triển đến tình cảnh hôm nay. Tôn thiếu gia cũng sẽ không gần Lưu Nghị mà xa lánh tiểu Dụ. Ta ở Kiến Khang đã thấy đủ cái xấu xa vô tình của chính trị. Một khi trở thành đối thủ chính trị, thì sẽ đi vào cực đoan. Nếu có một ngày Tà gia trở thành vật cản lớn nhất của tiểu Dụ, lúc đó tiểu Dụ lại không nghĩ đến nhân tình, chúng ta cũng khó trách được gã."

Yến Phi ngạc nhiên nói: "Sẽ không phát triển đến tình huống như vậy chứ? Ta hiểu Lưu Dụ, gã là người luôn trân trọng tình bạn cũ."

Tổng Bi Phong lắc đầu nói: "Tiểu Dụ cùng ta và người đều bất đồng. Suy nghĩ của gã rất thực tế, cho nên gã mới có thể ở bước đường cùng này nghĩ tới việc cùng tên gian tặc Tư Mã Đạo Tử này thân thiện hữu hảo. Đối lại là người và ta, sẽ làm như vậy không? Ta tuyệt đối không phải phê phán gã, ngược lại còn bội phục thủ đoạn tử lí cầu sinh của gã. Chỉ có người như gã, mới có thể ở tình huống hiện giờ giãy giụa ngoi lên, những người khác đều không thể làm được."

Lại thở dài: "Bây giờ người có thể ảnh hưởng nhất đến gã là Đồ Phụng Tam. Ta cũng thích Phụng Tam, hơn nữa còn tán thưởng y. Nhưng không thể không thừa nhận bản thân y là người tâm ngoan thủ lạt, vì muốn thành công mà không từ thủ đoạn. Tiểu Dụ cần một người như vậy vì gã trừ mưu tính kế, nhưng cũng sẽ bất giác chịu ảnh hưởng của y."

Yến Phi không khỏi nhớ tới Thác Bạt Khuê, thầm nghĩ có lẽ chỉ có người có đủ tố chất như thế, mới có thể thành tựu bá nghiệp đế vương. Thở ra một hơi nói: "Sự thật đã chứng minh phương thức làm việc của bọn họ là có hiệu quả, nếu không bọn họ đã sớm chết rồi. Bản thân chiến tranh là muốn cầu thắng lợi, bằng bất cứ thủ đoạn nào. Bất quá ta vẫn rất tin tiểu Dụ là người có tình cảm phong phú. Đồ Phụng Tam có lẽ là một loại người khác, nhưng y cũng có một bộ mặt khác không muốn ai biết được. Tại hai cuộc chiến công phòng Biên Hoang tập, y đều thể hiện ra tình cảm sâu đậm cao thượng, không đem tính mạng và lợi ích bản thân vào trong mắt."

Tổng Bi Phong thở dài, không nói nữa.

Yến Phi cầm lấy Điệp Luyến Hoa, đứng dậy.

Tổng Bi Phong ngạc nhiên hỏi: "Tiểu Phi muốn đi đâu?"

Yến Phi đáp: "Tổng đại ca trước hãy trở lại Thanh Khê Tiểu Trúc, đệ muốn đi gặp một người."

Tổng Bi Phong hiểu chuyện, không hỏi chàng muốn đi gặp ai nữa, đưa thuyền cập bờ, để Yến Phi đi.

° ° °

Tới thời gian ăn trưa, khoang thuyền bắt đầu náo nhiệt, tiếng giày dép rộn rã, điểm tâm cao lương mỹ vị như nước cuốn đưa đến bàn ăn.

Lần này phái đoàn tham quan Biên Hoang phần lớn vẫn là thương, con cháu thế gia chỉ chiếm thiểu số. Đối với sự việc phát sinh sáng nay, đại đa số mọi người đều say ngủ không biết, nếu biết cũng là biết không rõ, còn tưởng rằng có người cười giỡn hoặc bị điên.

Trác Cuồng Sinh và Trình Thương Cổ ngồi một bàn, giám sát toàn buổi, cũng là để bảo hộ phái đoàn.

Nhớ tới chuyện sáng nay, hai người vẫn còn sợ hãi.

Trình Thương Cổ nói: "Lần này may là ma xui quỷ khiến để người tới. Nếu không hậu quả thiết tưởng sẽ không tưởng nổi, khẳng định sẽ bị gã họ Hường kia làm loạn đến long trời lở đất."

Trác Cuồng Sinh nhấp xong một ngụm trà nóng, nói: "Theo ta thấy, Tiểu Bạch Nhạn mới là phúc tinh của Biên Hoang tập chúng ta. Nếu không phải nàng, thì sẽ không có cái con bà 'Nhất tiễn trăm Ân Long' gì đó, mà ta và Cao Ngạn cũng sẽ không nổi điên tới nghênh đón Tiểu Bạch Nhạn. Xảo diệu nhất là một kiếm kia của nàng ta chẳng những cứu một mạng của Cao tiểu tử, mà còn dọa Hường Vũ Điện bỏ đi. Ta cam đoan Hường Vũ Điện đến bây giờ vẫn nghi thần nghi quỷ, cho rằng chúng ta đã sớm có dự mưu, bày ra cạm bẫy chờ y cắn câu. Ha ha. Thật sáng khoái."

Trình Thương Cổ trầm ngâm nói: "Tiểu tử này thật là một quái nhân, bội kiếm có thể tùy tiện ném đi, còn gõ lựu muốn chặt thì chặt, như đối với vật ngoại thân chẳng chút quý trọng. Nhưng đối với tính mạng của mình lại cẩn thận quá mức, không dám mạo hiểm, làm người ta khó giải thích được."

Trác Cuồng Sinh nói: "Chỉ nhìn tướng mạo và cách ăn nói của người này, cũng biết y là người cực kỳ thông minh. Sự thật là hẳn một kích không trúng, liền chọn sách lược lập tức chạy xa làm y không tổn hao chút gì. Tôn tử của Vương Mãnh nói đúng, y tuyệt đối không phải người nhát gan, chọn dùng loại chiến thuật bị coi là nhát gan này chắc là có lý do."

Trình Thương Cổ nói: "Không cần biết y có lý do gì. Người này võ công rất cao, chiêu thức kì lạ, kỹ thuật đánh xảo diệu, ta bình sinh mới thấy được. Cái quỷ biến chi đạo này, chỉ sợ cao hơn Yến Phi. Làm kẻ khác khó đề phòng nhất là y giống như có thể phân thân sử dụng ra các chiêu số hoàn toàn khác biệt nhau, xét một mặt như thế thì cũng là bất lợi. Với ta mà nói thì đó là lần đầu tiên trong đời thấy như vậy."

Trác Cuồng Sinh gật đầu nói: "Không phải là đề cao chí khí của kẻ khác. Nhưng những người gọi là cao thủ của Hoang nhân chúng ta, người nào một mình gặp y, đều không kịp ăn đã phải chạy. Điều đó nói lên y có bản sự có thể thích sát trong Tập. Thật là muốn lập tức dùng phi cáp truyền thư triệu hồi gấp Yến Phi về. Ài! Chúng ta đương nhiên không thể khiếp nhược như vậy."

Trình Thương Cổ nói: "Tiểu tử này dường như lợi hại gấp mấy lần Hoa Yêu. Chỉ cần ném vài quả yên vụ đạn, nhiều người cũng không hiệu quả, ngược lại còn làm vất vả hơn."

Nhớ lại thân pháp tiến đến như ma mị của y, muốn đến là đến, muốn đi thì đi, Trác Cuồng Sinh muốn nói nhưng tắc họng.

Lúc này Cao Ngạn cúi đầu ủ rũ tiến đến, ngồi xuống đối diện hai người, vỗ bàn hô: "Rượu!"

Trác Cuồng Sinh mắng: "Rượu! Mượn rượu tiêu sầu có tác dụng con bà gì? Nếu Tiểu Bạch Nhận hồi tâm chuyển ý đến gặp người, người lại biến thành tửu quỷ chết say khướt như bunn, thì sẽ thành ra cái dạng gì?"

Trình Thương Cổ hỏi: "Vẫn không chịu mở cửa sao?"

Cao Ngạn chán nản lắc đầu tựa như mất đi toàn bộ lạc thú trên đời.

Trác Cuồng Sinh nói: "Người không biết trèo qua cửa sổ mà vào ư?"

Cao Ngạn ngẩn người hỏi: "Trèo cửa sổ?"

Trình Thương Cổ nói: "Người thông minh một đời, mà hồ đồ một lúc, đã quên là cửa sổ buồng chính của thuyền của ta không bị bịt kín sao."

Cao Ngạn kêu lên quái dị, liếc mắt nhìn mọi người, như gió lốc lao ra khỏi buồng.

Trác Cuồng Sinh thờ dãi: "Người rốt cục là hại gã hay là giúp gã vậy?"

Trình Thương Cổ vuốt râu mỉm cười nói: "Vậy thì phải chờ xem đã."

° ° °

Yến Phi tiến vào thiên thất của Chi Độn. Vị cao tăng này đang ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, chấp tay làm lễ, đưa tay mời Yến Phi ngồi xuống bồ đoàn trước mặt ông, cười nói: "Yến thí chủ rốt cuộc đã đến."

Yến Phi y lời ngồi phía trước ông, trong lòng sinh ra cảm giác kì dị. Từ trước tới nay, chàng đối với người ngoài cõi tục, luôn giữ thái độ kính nhi viễn chi, cho nên tới giờ chưa có cùng Chi Độn nói chuyện thân thiết. Nguyên nhân có lẽ là chàng không muốn quấy rầy sự thanh tu của bọn họ. Lại có lẽ là bởi vì cảm thấy với bọn họ là hai loại người khác nhau, mà cũng bởi vì chàng đối với tôn giáo thì không có hứng thú.

Nhưng hôm nay bước vào đại môn của Quy Thiện tự, chàng đã có cảm thụ hoàn toàn mới. Bởi vì chàng đột nhiên phát giác mình nhiều khả năng có thể dựa vào Chi Độn mà hiểu hơn được bọn họ, biết thêm được cái gì là tứ đại giai không ¹.

Mọi người đều "tĩnh giác" do bị giam ở trong cái lồng sinh tử, đều nghĩ biện pháp phá củi mà ra, vượt ra ngoài sinh tử. Nhưng Yến Phi và bọn họ có một sự khác biệt cơ bản. Yến Phi là căn bản không có được lựa chọn, chàng cũng không phải cam tâm tình nguyện, nhưng "đào thoát" đã biến thành lựa chọn duy nhất của chàng. Một là chàng có thể mang theo mỹ nhân mà đi, hoặc cũng có thể chàng vạn kiếp bất phục, sẽ không có khả năng thứ ba.

Khả năng này là vận mệnh con mẹ gì?

Về mặt Chi Độn nghi vấn hỏi: "Cái cười khổ của Yến thí chủ, ngầm ẩn chứa thiên cơ thâm ý, làm lão nạp cảm thấy vô cùng kì quái. Vì sao thí chủ có thể làm lão nạp sinh ra cảm giác như vậy?"

Yến Phi trong lòng bội phục, hiểu được vị cao tăng này Phật pháp tinh thâm, đối với tâm ý của chàng đã sinh ra linh cơ diệu giác. Bất quá cảm thấy có lỗi vì vẫn không thể đem tâm sự nói ra, cũng như vì sợ làm nhiễu loạn thanh tu của ông. Chàng tự vẫn không có tư cách nhận định "thành Phật" có là "Phá toái hư không" hay không, hoặc "thành Phật" là một loại pháp môn siêu thoát sinh tử luân hồi khác. Chỉ cảm thấy được nếu nói ra suy nghĩ trong lòng, hoặc là sẽ căn bản làm dao động tín niệm của bản thân Chi Độn, đối với ông có hại mà không có ích lợi gì. Mỗi lần khi tình huống xuất hiện như ở trước mắt, chàng đều cảm thấy cô độc vô cùng.

Khả năng cực lớn mà chàng đối mặt có thể là vì từ cổ chí kim, không có người nào từng đối mặt với trắc trở và vấn đề nan giải. Cho dù là Quảng Thành Tử, mục tiêu của ông ta cũng chẳng đơn giản rõ ràng hơn so với Yến Phi.

Yến Phi thở dài: "Tôi chỉ là trong lòng cảm thấy buồn rầu, cho nên bất giác biểu hiện ra ngoài."

Chi Độn hai mắt kì quang chớp động liếc nhìn chàng kĩ càng, sau đó chậm rãi nhắm mắt, bảo tượng trang nghiêm nói: "Yến thí chủ vì sao mà phiền muộn vậy?"

Yến Phi tới tìm ông ta, chỉ là để gặp An Ngọc Tình, nhưng người bạn thân ngoài thế tục của Tạ An này đột nhiên "đa sự" quan tâm hỏi tới, lại không thể không đáp. Chàng đành phải đáp lại: "Phiền não của tôi là vì khó có thể phân thân được, muốn ở lại Biên Hoang tập cùng chúng huynh đệ chống lại cường địch, rồi lại không thể không đến Kiến Khang."

Chi Độn hỏi: "Thương thế của Đạo Uẩn, có khởi sắc hay không?"

Yến Phi lần này không cần tìm lời nói lấy lệ, dễ dàng đáp: "Tôn Ân cố ý lưu thủ, cho nên Vương phu nhân sinh cơ chưa tuyệt. Theo tôi phỏng chừng, Vương phu nhân có thể hồi phục như cũ trong vài ngày nữa."

Chi Độn nhắm mắt nói: "Đó là một tin tốt, đã như vậy, Yến thí chủ sẽ có thể trong vài ngày phản hồi trở lại Biên Hoang tập."

Yến Phi cười khổ nói: "Tôi cũng hi vọng có thể như thế, nhưng Tôn Ân quyết ý làm thương tổn Vương phu nhân, chính là phát ra chiến thư với tôi. Cuộc chiến của tôi và Tôn Ân như thế tất phải xảy ra, muốn tránh cũng không thể được."

Chi Độn nói: "Trúc Pháp Khánh bị chặt đầu dưới kiếm của Yến thí chủ, thì trong thiên hạ không có chuyện gì thí chủ giải quyết không được."

Yến Phi thẳng thắn nói: "Tôi đối với cuộc chiến cùng Tôn Ân, thật sự không có nửa phần nắm chắc, chỉ có thể hết sức mà làm."

Chi Độn thần nhiên nói: "Cuộc chiến ngày đó với Trúc Pháp Khánh, thí chủ có tin tưởng mười phần hay không?"

Yến Phi ngẩn người đáp: "Lần đó có thể giết được Trúc Pháp Khánh, hoàn toàn là cơ duyên xảo hợp, chỉ tận lực mà đạt được thành quả ngoài ý liệu."

Chi Độn chuyển chủ đề hỏi: "Vậy thì Biên Hoang tập lại có chuyện gì mà không thể đợi được, làm thí chủ cảm thấy khổ sở vì bản thân khó phân làm hai?"

Yến Phi trong lòng rất lấy làm lạ, rốt cuộc truy hỏi như thế, thật không giống tác phong trước nay của cao tăng này. Rồi lại không thể không trung thực trả lời, bởi vì che giấu chuyện tiên môn với ông, Yến Phi đã sớm có điểm á ngại. Chàng đành phải nói: "Bởi vì Mộ Dung Thùy đã mời được một dân tộc thần bí sâu trong đại mạc, tới đối phó Hoang nhân chúng tôi, làm biến hóa tăng lên nhiều, cho nên..."

Chi Độn bỗng nhiên mở hai mắt, trầm giọng hỏi: "Có phải là Bí tộc lấy sa mạc làm nhà không?"

Yến Phi ngẩn người nói: "Nguyên lai An cô nương đã đề cập chuyện này với đại sư."

Chi Độn chằm chằm nhìn Yến Phi, ánh mắt của ông như có thể xuyên thấu lòng của chàng, nói: "Ngọc

Tình đối với việc này không có nói qua nửa câu."

Yến Phi kinh ngạc nói: "Đại sư làm sao mà biết có dị tộc này?"

Hai mắt Chi Độn xạ ra thần sắc kì dị, ngữ khí lại cực kì bình tĩnh, nói: "Yến thí chủ có sẵn lòng nghe một bí mật có liên quan tới Phật Đạo hai nhà không?"

Yến Phi không thể tưởng được ông sẽ có phản ứng này, thầm nghĩ phiền não của mình lại chưa đủ nhiều sao? Bất quá chàng trước nay tôn kính Chi Độn, nghĩ đến chuyện Chi Độn cho là bí mật, khẳng định là chuyện quan trọng, tất cùng với tình huống trước mắt có ít nhiều quan hệ, chỉ ít có quan hệ với Bí tộc. Đáp: "Vãn bối xin rửa tai lắng nghe."

Chi Độn nói: "Vào thời Xuân Thu Chiến Quốc, học thuyết của các nhà hưng khởi, tạo ra cục diện trăm hoa đua nở. Đến khi nhà Tần nhất thống thiên hạ, dùng pháp gia trị quốc, hai đời rồi mất. Cao tổ Lưu Bang, mở ra thịnh thế Đại Hán, uy vọng lưỡng triều, dùng thuật Hoàng Lão 2 trị quốc khiến dân chúng có cơ hội khôi phục nguyên khí. Rồi sau lại tới Hán Vũ đế dùng vũ lực để uy nhiếp tứ di 3."

Yến Phi nghe được thì trở nên hồ đồ, bí sự mà Chi Độn sắp nói ra, chẳng lẽ lại có quan hệ với trị loạn hưng suy của các triều đại trước?

Chi Độn nói: "Hán Vũ đế dùng Đồng Trọng Thư theo thiên ý, sử dụng chính sách 'Đại nhất thống' của Đức giáo, 'bãi truất bách gia, độc tôn Nho học'. Học thuyết các nhà khác, đều bị coi là dị đoan, từ đó thiên hạ rối loạn."

Yến Phi nói: "Tư tưởng chỉ có thể bị áp chế ở nhất thời, nhưng chính quyền lại không ngừng đổi thay. Giống như Kiến Khang lúc này, thì là Hoàng Lão lại là chủ đạo."

Chi Độn nói: "Cái nhìn của Yến thí chủ là chính xác, cái gọi là nhân tâm bất tử, đó là ý này. Đến thời Đông Hán, Đạo gia và Phật môn lần lượt cùng Nho giáo kết hợp, liền lấy được sức sống và chỗ đứng mới, trở nên hưng thịnh. Nho, Phật, Đạo vốn có chỗ tương thông vay mượn lẫn nhau. Có chủ lưu, liền có dị lưu, dần dần thành thế đối lập."

Yến Phi kinh ngạc hỏi: "Dị lưu?"

Chi Độn nói: "Việc này đúng là một lời khó nói hết, tình huống bên trong phức tạp dị thường. Nói đại khái, dị lưu đó là các loại luận thuyết bên ngoài tư tưởng chủ lưu. Năm đó Hán Vũ đế hỏi Đồng Trọng Thư, bởi vậy có 'Thiên nhân tam sách' nổi danh thiên cổ, ở cuối sách Đồng Trọng Thư tổng kết 'Xuân Thu đại nhất thống giả, thiên địa chi thường kinh, cổ kim chi thông nghị dã. Kim sư dị đạo, nhân dị luận, bách gia thù phương, chỉ ý bất đồng, thị dĩ thượng vô dĩ tri nhất thống; pháp chế biến số, hạ bất chi sơ thủ. Thân ngu dĩ vi chư bất tại lục nghệ chi khoa, Khổng Tử chi thuật giả, giai tuyệt kì đạo, vật sử tịnh tiến. Tà tích chi thuyết diệt tức, nhiên hậu thống kỉ khả nhất, nhi pháp độ khả minh, dân chi sở tòng hĩ⁴'. Những câu này chính là 'giai tuyệt kì đạo', làm các nhà tư tưởng xuất hiện chia rẽ và đối lập. Phàm những người không thể dung nhập vào học thuyết Nho gia, đều bị bức hại và gạt bỏ, hình thành đối kháng chủ lưu và dị lưu thế không cùng tồn tại. Tranh đấu giữa chủ - dị duy trì đã mấy trăm năm, đến nay chưa dứt."

Yến Phi suy nghĩ nửa vò đầu bứt tai, nhả nhận hỏi: "Thỉnh đại sư thứ cho tôi ngu dốt, đại sư nói đến học thuyết tranh đấu, cùng tình huống trước mắt của tôi có gì quan hệ?"

Chi Độn nói: "Bất luận Nho, đạo, Mặc pháp, hoặc Khổng Khâu, Lão Vu, Trang Chu, Dương Chu, Mặc Định và Huệ Thi, bọn họ đều là muốn cung cấp một khái niệm và phương pháp quản trị quốc gia. Thể hiện trong hiện thực, thì sẽ trở thành quốc gia đại sự tranh thiên hạ. Ai có thể đoạt được chính quyền, thì có thể thực thi biện pháp của mình. Thể hiện trên chốn giang hồ, đó là tranh đấu giữa chính thống phái hệ và dị đoan phái hệ."

Yến Phi hít sâu một hơi nói: "Lại có việc như vậy ư? Tôi thật sự hoàn toàn không cảm thấy được."

Chi Độn nói: "Đó là một trường chiến tranh được giữ kín không nói ra, không có người nguyện ý nói toạc ra, đấu tranh lại biến hóa tùy theo thời thế, như đoạn như tục. Giống như Trúc Pháp Khánh thì là một kẻ khả nghi, chỉ nhìn thủ đoạn tàn nhẫn của hắn đối với Phật môn phương Bắc. Thiếu chút nữa đem Phật môn phương Bắc nhổ tận gốc, thì mới biết trong đó có thể có liên quan tới trường ân oán này."

Yến Phi líu lợm nói: "Đây đúng là làm người ta không nghĩ tới được."

Chi Độn nói: "Thói quen của chúng ta gọi chung dị lưu phái hệ là Ma môn. Trong Ma môn cũng bao gồm các phái hệ khác nhau, đều trăm phương ngàn kế che giấu thân phận của mình. Ta hôm nay vì sao nói với thí chủ về chuyện Ma môn, bởi vì hơn ba mươi năm trước, Ma môn cuối cùng xuất hiện được một nhân vật siêu quần bạt tụy, mà người này với Bí tộc có nhiều quan hệ."

Yến Phi nghe được tóc tai dựng đứng, trong lòng có điểm minh bạch, nhưng lại có cảm giác lo lắng không yên không muốn tìm hiểu suy nghĩ sâu xa.

-
- 1 Tứ đại giai không (四大皆空). Theo Ấn Độ cổ xưa, tứ đại chỉ địa, thủy, hỏa và phong. Trong thuyết Phật giáo, tứ đại giai không chỉ tất cả mọi thứ đều là hư không. Trong Tứ thập nhị chương kinh có đoạn "Phật ngôn đương niệm thân trung tứ đại, các tự hữu danh, đồ vô ngã giả."
 - 2 Hoàng Lão. Hoàng là chỉ Hoàng Đế học phái thời chiến quốc. Học phái này dung hòa Đạo gia, Thần Tiên gia và Âm Dương gia làm tư tưởng chủ đạo. Lão là chỉ Lão Tử, đại biểu cho đạo gia. Nói Hoàng Lão là chỉ dung hợp tư tưởng Đạo giáo, phát dương tư tưởng "Đạo Đức".
 - 3 Tứ di: Các dân tộc ở biên giới Trung Quốc thời xưa (Đông di, Nam man, Tây Nhung, Bắc狄).
 - 4 Chương này có nhiều đoạn đề cập đến tư tưởng và chính trị thời cổ đại Trung Quốc. Trong phạm vi một chương không thể nói hết! Bạn nào có nhã hứng trao đổi xin mời liên lạc lại, đoạn này tạm dịch là: "Sự thống nhất ở thời đại Xuân Thu, ấy là cái đạo thông thường của trời đất, cái tình truyền xuyên suốt từ xưa đến nay. Ngày nay có nhiều trường phái khác nhau, người người lý luận khác nhau, trăm nhà mỗi nhà một hướng, ý tưởng bất đồng, vì vậy mà trên thì không có cách nào để bảo trì thống nhất; biến số pháp chế, dưới không biết để dựa vào mà giữ mình. Ngu thần trộm nghĩ chẳng lẽ không phải sáu khoa học thuật (lễ nghi, nhạc, thuật săn bắn, thuật cưỡi ngựa, thư pháp, toán học), học thuật của Khổng Tử ấy, đều là đạo lý kỳ tuyệt trong thiên hạ, không thể vượt hơn được nữa hay sao. Những lời lẽ tà mị sai lệch phải tức thì dẹp bỏ hết, như thế mới có thể hợp lại làm một được, các chuẩn mực hành vi, quy củ phép tắc cũng có thể soi tỏ, cho dân chúng biết mà làm theo."
- Đây là những lời dâng lên hoàng đế của Đồng Trọng Thư trong tác phẩm Thiên nhân tam sách của ông. Trong sách này ông chủ trương chấn hưng học vấn tôn trọng Nho gia, thi hành đạo đức, giáo hoá nhân dân. Ngoài ra ông cũng nghiên cứu quan hệ tương hỗ giữa người và trời, cho rằng những việc làm của người sẽ tác động đến trời và trời sẽ thể hiện sự ảnh hưởng của mình với người qua các điềm triệu khác thường báo trước.
- Đồng Trọng Thư sinh năm 179 - mất năm 104 trước công nguyên, là người tỉnh Hà Bắc ngày nay, ông thọ 74 tuổi sống trải qua ba triều Hán Văn đế, Hán Cảnh đế và Hán Vũ đế.

HỒI 12

Đệ Tử Đích Truyền

Cao Ngạn xuyên qua cửa sổ vào phòng, cảm thấy hơi yên lòng. Vừa rồi gã rất lo lắng cặp giò đẹp của Tiểu Bạch Nhận từ cửa sổ đá ra, nếu vậy gã khẳng định sẽ phải rơi xuống Dĩnh Thủy.

"Đồ trướng ngọc! Đến bây giờ mới biết leo cửa sổ vào. Thật không rõ ngươi bằng cái gì mà muốn thành danh dựng nghiệp chứ?"

Cao Ngạn quay đầu ngó lại, Tiểu Bạch Nhận ngồi trên giường, đang ngon lành ăn trái lê trên tay. Nàng ta bắt chéo cặp chân dài không mang ủng, rung chân, có vẻ rất thoải mái thích thú.

Sự đối đãi "có thiện ý" của Doãn Thanh Nhã, làm Cao Ngạn lộ ra vẻ vui mừng. Gã không chút khách khí tới ngồi ở mép giường, thiếu chút nữa đụng vào cặp chân đẹp của nàng, mặt quay về phía thiên chi kiều nữ thiên kiều bách mị này, nói như mở cờ trong bụng: "Nguyên lai Nhã nhi đối với ta chỉ là giả ra bộ dạng hung dữ cho người khác thấy....."

Doãn Thanh Nhã ngắt lời nói: "Ít nói bậy đi, xéo ra xa ta một chút, đến ngồi ở cái ghế dựa cạnh cửa sổ ấy, nếu không bôn cô nương sẽ đuổi ngươi ra khỏi phòng. Ngươi xứng để ta nói chuyện giống như trước sao?"

Cao Ngạn thấy nàng ta lúc nói thì cười mỉm, tựa như là không phải nói thật, nhưng gã đã có chút hiểu được tính tình của nàng, nào dám lỗ mãng. Mà sự thật nàng ta để gã ở lại trong phòng, đã là một sự ban ơn rất lớn, nên vội ngoan ngoãn đến ngồi lên cái ghế dựa vào cửa sổ.

Doãn Thanh Nhã bỗng đứng dậy, dời đến ngồi tại mép giường, vung tay, ném hột lê vừa ăn về phía Cao Ngạn. Cao Ngạn nào nghĩ đến nàng ta lại có chiêu này, muốn tránh nhưng không kịp, hạt lê sượt qua má gã, rơi xuống Dĩnh Thủy.

Doãn Thanh Nhã "phì" cười, hướng về phía gã le lưỡi giả làm mặt quỷ khả ái.

Lòng Cao Ngạn trở nên khoan khoái, đang muốn khua môi múa mép thì Doãn Thanh Nhã ra hiệu ngăn cản gã buông lời, tự nhiên nói: "Ta lần này tới Biên Hoang, ngoại trừ cùng người tính rõ cừu mới hận cũ, còn muốn cùng với tiểu tử người nói cho mình bạch, không để người càn rỡ nữa."

Cao Ngạn ý loạn tình mê ngơ ngác nhìn nàng ta, như thể không nghe được lời mà nàng ta vừa nói.

Doãn Thanh Nhã sắc giọng: "Người không nghe ta nói sao?"

Cao Ngạn trong lòng hưng phấn đặc ý, cho dù để Trác Cuồng Sinh dùng diệu bút viết thiên thư, cũng khó miêu tả được một phần. Ở cùng một chỗ với Doãn Thanh Nhã, bất luận bị đánh bị mắng, gã đều như được ăn mật ngọt. Thế giới không có nàng, hết thảy đều mất đi ý nghĩa, gã sẽ chỉ sinh tồn như là một cái xác không hồn. Có được nàng, cũng như có được thiên hạ. Huống chi lúc này nàng ta đang ở trước mặt quở trách, Cao Ngạn phát giác ra cuộc sống nguyên lai tuyệt vời như vậy. Gã nói: "Xin Nhã nhi cứ tiếp tục nói, giọng nói của nàng là thanh âm dễ nghe nhất trên đời."

Doãn Thanh Nhã hung dữ trừng mắt, tức giận nói: "Người lại giở thủ đoạn với ta, không nói nữa! Không nói!"

Cao Ngạn thử đứng lên, thấy Doãn Thanh Nhã lộ ra thần sắc bất thiện, vội ngồi lại xuống ghế. Xuôi tay nói: "Hôn một cái được không?"

Doãn Thanh Nhã tức giận đến trợn trừng mắt lên, thất thanh: "Cái gì?"

Cao Ngạn cười bồi nói: "Hắc hắc! Không có chuyện gì. Nhã nhi đã đói bụng chưa? Ta cùng nàng đến phòng ăn ăn một chút gì nhé!"

Doãn Thanh Nhã nhất mực cự tuyệt nói: "Không ăn! Muốn ăn thì người tự mình đi đi."

Cao Ngạn hỏi: "Ta hát một bài cho nàng nghe nhé?"

Doãn Thanh Nhã nhin không được bật cười: "Không nghe!"

Cao Ngạn nói: "Vậy ta lộn vài vòng cho nàng xem nhé."

Doãn Thanh Nhã phì cười, hung dữ liếc gã, thấp giọng mắng: "Cái tên xú tiểu tử chết bầm nhà người."

Cao Ngạn nhảy lên, xoay tròn một vòng, tiến tới trước người nàng ta khuyu gối quỳ xuống, tâm trạng say mê nói: "Nhã nhi nàng không cần dối mình nữa. Ta và nàng là một đôi trời đất tạo nên, nàng không thể tìm được một tình nhân và phu quân nào tốt hơn ta, so với ta không có ai biết cách làm nàng vui vẻ, khiến nàng cao hứng cả."

Doãn Thanh Nhã không tức giận nói: "Tên tiểu tử nhà người lại nổi điên rồi, để ta rõ rõ ràng ràng nói cho người, ta.. hắc! Ta vừa rồi cứu cái mạng nhỏ của người, để từ nay về sau hai chúng ta không ai còn nợ ai. Bắt đầu từ hôm nay, người đi đường lớn của người, ta đi cầu độc mộc của ta, rõ chưa?"

Cao Ngạn ngăn người hỏi: "Đường lớn chẳng lẽ không thể có cầu độc mộc sao?"

Doãn Thanh Nhã cũng ngây người, tiếp theo khóe môi hiện ra nét cười, mắng: "Xú tiểu tử ngu đần nhà người, nếu còn chọc giận bổn cô nương ta sẽ giết người."

Cao Ngạn cầm lấy tay phải của nàng ta, cười đùa cợt nhả: "Tay của Nhã nhi vẫn chưa hết mỏi, hay để ta xoa bóp cho nàng, bảo đảm sẽ dễ chịu trong lòng."

Doãn Thanh Nhã dùng thân pháp tránh khỏi tay gã, mượn thế đứng lên, tới thẳng phía trước cửa sổ, ánh mắt dõi về bờ sông.

Cao Ngạn như bóng theo hình, đi tới phía sau nàng, thiếu chút nữa thì dán vào lưng thơm của nàng, hít vào mùi thơm cơ thể phát ra từ nàng, thật không còn biết trời đất gì nữa.

Doãn Thanh Nhã khẽ thở dài: "Lần này ta tới Biên Hoang, sư phụ nhất định lo lắng lắm. Ta du ngoạn Biên Hoang tập ba ngày rồi sẽ trở về, người chớ nên si tâm vọng tưởng. Nếu không, từ nay về sau ta sẽ không để ý tới người nữa."

Cao Ngạn tâm mê thần say nói: "Chúng ta vĩnh viễn không cần phân li nữa. Nhã nhi muốn trở lại Lương Hồ, ta sẽ đi cùng nàng."

Doãn Thanh Nhã giận dữ: "Kêu người không được càn rỡ, người chớ nên càn rỡ với người ta, đầu của người có phải làm bằng đá hay không? Người đi tới Động Đình, phải chăng là không thiết sống nữa?"

Cao Ngạn ngạc nhiên hỏi: "Sư phụ của nàng sao lại giết ta? Chính miệng ông ta đáp ứng sẽ không cản trở nàng lấy ta, chỉ cần Nhã nhi tốt của ta gặt đầu thì sẽ được."

Doãn Thanh Nhã chuyển thân thể mềm mại lại như gió lốc, sắc giọng: "Người lại nói vậy rồi!"

Cao Ngạn tưởng nàng muốn động thủ, sợ tới mức vội lui lại hai bước, xoa tay nói: "Nguyên lai Nhã nhi không biết ta đã đến Lương Hồ tìm nàng, lại còn cùng sư phụ nàng đánh cược một trận. Kết quả sư phụ nàng bị thua cuộc, hứa từ nay về sau mặc kệ không can thiệp ta và nàng chằng chằng thiếp thiếp, nói chuyện tình ái, kết làm phu thê."

Doãn Thanh Nhã hai tay chống eo nhỏ, giận dữ la: "Người tưởng rằng người là cái gì? Bằng thân thủ của người, thì còn không xứng xách giày cho sư phụ."

Cao Ngạn cười hì hì: "Cùng ta đi chính là Yến Phi, cũng là y động thủ. Y cũng không có đánh thắng sư phụ lão nhân gia của nàng. Chỉ vì ta để cho sư phụ nàng bắt được, Yến Phi mới cùng sư phụ nàng đánh cược. Nếu trong một khoảng thời gian cứu không được ta, thì y sẽ tự vẫn trước mặt sư phụ nàng. Kết quả như thế nào, nhìn xem lão tử vẫn còn sống đứng ở chỗ này cùng nàng nói chuyện thì cũng minh bạch được rồi. Việc này bây giờ đã truyền khắp hang cùng ngõ hẻm, tình cảm lưu luyến của chúng ta đã trở thành chủ đề phổ biến nhất ở phương Nam. Toàn bộ sự việc đều trăm ngàn lần chính xác. Nếu như ta có một chữ hư ngôn, hãy để ta không lấy được nàng làm kiều thê."

Doãn Thanh Nhã ngẩng ra nhìn gã, sau một hồi, yên lặng ngồi vào ghế tựa, thần sắc ngơ ngàng.

Cao Ngạn chưa bao giờ thấy qua vẻ mặt như vậy của nàng, chuyển qua ngồi xổm trước người nàng hỏi: "Nhã nhi làm sao vậy?"

Doãn Thanh Nhã buồn bã đáp: "Người ta lần này để người hại thảm rồi, sư phụ vì ta mà mất mặt, thảo nào người không thể nói gì. Bây giờ sư phụ trong lòng nhất định rất khó chịu."

Cao Ngạn đang muốn nói an ủi nàng ta, Doãn Thanh Nhã giơ hai ngón tay áp lên môi gã, nhẹ nhàng nói: "Lòng người ta đang rất loạn, người đi ra ngoài một lúc được không? Để ta một mình suy nghĩ."

Lòng của Cao Ngạn vừa đau xót vừa yêu thương. Lần đầu tiên thấy nàng ta nhẹ nhàng yêu cầu, nào dám không theo, y lờ rời khỏi phòng.

° ° °

Chi Độn nói: "Người này họ kép Mặc Di, tên Minh, là một nhân tài, nho nhã phong lưu, bác học đa văn, văn thông võ giỏi, thông hiểu cổ kim trị loạn hưng suy, thật là kỳ tài trăm năm khó gặp."

Yến Phi nói: "Đại sư không phải đã nói người trong Ma môn, sẽ dùng trăm phương nghìn kế che giấu thân phận của bọn họ, chỉ sợ bại lộ hành tung sao? Vậy làm sao hiểu được y xuất thân từ Ma môn chứ?"

Chi Độn giải thích: "Từ sau khi Hán Vũ đế độc tôn Nho học, Ma môn bị bài trừ, tư tưởng từ đó về sau chuyển sang đường cực đoan không lối trở lại, cũng vì vậy mà nhập ma, nên xưng là Ma môn từ đó đến nay. Với những người trong Ma môn, tác phong hành sự của họ đều có manh mối có thể tìm ra, lúc ấy cao nhân của Phật Đạo lưỡng môn từ võ công kinh thế của y mà nhìn ra y nguyên là từ Ma môn."

Yến Phi nghe đến đó, đối với cái gọi là người trong Ma môn, chẳng những không có sinh ác cảm, ngược lại còn có điểm đồng tình với tao ngộ của bọn họ. Gật đầu nói: "Tôi đã hiểu rồi."

Chi Độn nói: "Muốn nói rõ huyết thống của Mặc Di Minh này, không thể không bắt đầu từ phương bắc Thạch Triệu chính quyền. Vĩnh Gia chi loạn, Hung Nô vương Lưu Thông công hãm Lạc Dương, giết vương công sĩ dân hơn ba vạn người, Tấn Hoài đế chạy về bắc. Năm sau Mẫn đế lên ngôi ở Trường An, lại bị bắt

làm tù binh, Tấn thất bị bức về Nam, phương bắc trở thành nơi Hồ tộc tranh giành. Sau khi Lưu Thông phá Tấn, quốc thế đạt tới đỉnh điểm, lại không biết lợi dụng cơ hội mà hoang dâm xa xỉ, quốc chính ngày càng rối loạn, công thần hào tướng đều chiếm đất cát cứ. Trong đó lại để Thạch Lặc chiếm vùng đất cũ của Triệu Ngụy có thế lực lớn nhất. Thạch Lặc là hùng tài Hồ tộc, dũng mãnh tuyệt luân, dùng Hán nhân Trương Tân làm mưu sĩ, đại phá Hung Nô, lên đế vị, quốc hiệu vẫn dùng Triệu. Người đời sau gọi là Thạch Triệu."

Yến Phi sống lâu ở phương Bắc, bản thân lại là vương tộc của Thác Bạt tộc, đối với đổi thay của chính quyền phương Bắc thì đã nghe nhiều nên quen. Nhưng chẳng biết về Thạch Lặc, chủ yếu là vì thủ đoạn tàn bạo của y. Sự đốt nhà giết người cướp bóc của Thạch Lặc tại Hồ tộc cũng là xú danh truyền xa, kẻ bị hại đạt đến vài trăm vạn hộ, người cùng thời gọi là "Hồ Hoàng" ¹, họa hại của nó có thể thấy được.

Chi Độn nói tiếp: "Thạch Triệu lúc hưng thịnh, bản đồ bát ngát. Nam tới Hoài Hà, Hán Thủy, đông giáp tới biển, bắc đến Tuy Viễn, cơ hồ chiếm cả phương Bắc. Sau khi Thạch Lặc chết, con của anh trai Thạch Hồ đăng vị, bạo ngược vượt quá Thạch Lặc, làm các tộc tạo phản. Đến khi Thạch Hồ chết, các con tranh vị. Lúc đó, Hán tộc đại tướng Nhiễm Mẫn thừa cơ nổi lên, đoạt lấy đế vị. Mà Nhiễm Mẫn có thể thành công đoạt quyền, nguyên nhân chính là được Mặc Di Minh toàn lực phụ trợ y."

Yến Phi nói: "Nói như vậy, Mặc Di Minh có hơn ba mươi năm trước phải là nhân vật có thể hô phong hoán vũ ở phương Bắc. Chỉ nhìn y có thể dễ một chính quyền do Hán nhân nắm quyền giữa các tộc Hồ quật khởi xưng bá, thì cũng biết bản lĩnh của y."

Chi Độn nói: "Ngay cả chúng ta và y đứng ở lập trường đối địch, cũng không thể không thừa nhận y là nhân vật kiệt xuất của ma môn. Năm đó Nhiễm Mẫn còn phải liên lạc với Kiến Khang, hi vọng song phương có thể liên thủ cùng đuổi Hồ Lỗ. Nhưng vì hoài nghi đối với Mặc Di Minh, cuối cùng không được việc. Tiếp theo họ Mộ Dung của Tiên Ti mạnh lên, Nhiễm Mẫn binh bại bị bắt, bị chém ở Long Thành. Mặc Di Minh bằng vào Ma công cái thế, phá vây đào tẩu. Yên vương Mộ Dung Tuyền tự thân dẫn cao thủ đuổi giết ngàn dặm, lại bị y trước sau giết chết hơn ba mươi cao thủ Yên quốc, thành công chạy thoát, từ đó không biết tung tích. Cuộc chiến này chấn động thiên hạ, truyền tụng một thời."

Yến Phi nhíu mày nói: "Vậy thì Mặc Di Minh rốt cuộc có quan hệ gì với Bí tộc?"

Chi Độn điềm đạm nói: "Theo tin tức của chúng ta, Mặc Di Minh cuối cùng chạy ra đại mạc, được Bí tộc toàn lực che chở. Mà Yên vương cũng vì xa xôi, chẳng biết làm thế nào."

Yến Phi hỏi: "Y vẫn còn sống sao?"

Chi Độn nói: "Việc này sợ chỉ có Bí nhân mới biết."

Yến Phi trong lòng nổi lên cảm giác cực kỳ cổ quái. Ài! Mặc Di Minh. Chẳng thật sự không muốn biết về bất cứ chuyện gì về y. Càng không muốn biết về chuyện của Ma môn, nói gì đến đối đầu với người nào trong Ma môn. Chẳng hỏi: "Đại sư vì sao nói cho tôi về người này?"

Chi Độn nói: "Cái tâm của Ma môn muốn tranh bá thiên hạ thì vĩnh viễn sẽ không ngừng lại. Một khi để bọn chúng đoạt được chính quyền, thì đây là tai nạn lớn của nhân sĩ chính thống của Nho, Phật, Đạo ba nhà. Bây giờ chúng ta đang toàn lực hỗ trợ Lưu Dự, Ma môn khẳng định sẽ trăm phương ngàn kế tiến hành cản trở, không cho gã có một ngày được đắc chí."

Yến Phi hỏi: "Đại sư có muốn tôi cảnh cáo Lưu Dự hay không?"

Chi Độn nói: "Yến thí chủ tự trong lòng có sẵn ý riêng, lão nạp không nghĩ đến việc làm tăng thêm phiền não của Lưu Dự. Sự thật là gần trăm năm qua, ngoại trừ một Mặc Di Minh, Ma môn lại không có nhân tài kiệt xuất khác. Ma môn từ sau khi Mặc Di Minh thất bại trong gang tấc, đã suy thoái rồi."

Yến Phi lắc đầu nói: "Ma môn đã có một nhân vật siêu quần khác, thành tựu của người này trong tương lai, khẳng định sẽ không dưới Mặc Di Minh."

Chi Độn ngạc nhiên hỏi: "Là ai?"

Yến Phi chậm rãi nói từng chữ: "Đó là đệ tử đích truyền của Mặc Di Minh, Bí nhân Hương Vũ Điền."

。 。 。

Mộ Dung Chiến đứng ở đầu đường, nhìn công trình xây lại Đệ Nhất lâu đang bừng bừng khí thế ở bên kia đường. Bằng Ngã hiện thân cùng hắn sau khi chào hỏi từ xa, liền ẩn vào cấu trúc bằng gỗ khổng lồ này.

Trên đường người qua người lại, không ngừng có hàng hóa vật liệu từ Đông môn đưa vào Biên Hoang tập. Dĩnh Thủy là mạch máu của Biên Hoang tập, hiện tại một dải phương Nam được thông suốt. Hơn nữa Hồ Bân ở Thọ Dương lại là người nhà với nhau, có hiệu dụng của Biên Hoang du. Cho nên mậu dịch của phương Nam và Biên Hoang tập, dưới sự ngầm ưng thuận của Nam Tấn, so với trước đây thì chỉ có hơn chứ không kém.

Còn về thủy lộ phương Bắc, bởi vì nằm trong phạm vi thế lực của Mộ Dung Thủy, Yên nhân tuy rằng thân tự mình lo chưa xong, tạm thời vô lực phong tỏa cửa Tứ Thủy nhập vào Dĩnh Thủy, nhưng thương lữ dám từ thủy lộ tới vẫn chỉ có lác đác vài người. Chủ yếu là hành cước thương lữ đi đường bộ, quy mô còn kém xa phương Nam.

Mất đi loại Nam Bắc mậu dịch này là một vấn đề lớn. Duy có thuyền đội của chính Hoang nhân đến phương Bắc buôn lậu hàng hóa, rồi chuyển về Biên Hoang tập tiêu thụ.

May là Hoang nhân từ trên tay Yên Khương liên quân đoạt được một lượng lớn chiến mã, quân giới và trang bị, đều là vật tư cần thiết của người phương Nam, cho nên vẫn có sinh ý để làm.

Bắt đầu từ sáng nay, nhiệt độ dần dần hạ xuống, sắc trời âm u, gió lạnh từ phía tây bắc thổi tới, làm các cửa tiệm bán áo lạnh trong Tập nhộn nhịp như chợ.

Hoang nhân đi qua đều không dám quấy rối Thống soái tối cao của bọn họ, để hẩn tuy thân ở đường lớn phồn thịnh thông với mọi nơi, vẫn có thể một mình tĩnh tâm suy nghĩ tình thế trước mắt.

Ai cũng không hiểu được một khung cảnh mờ mịt trong lòng Mộ Dung Chiến. Đầu hẩn dường như trống rỗng, nhiều khả năng chẳng biết cảm xúc gì.

Từ đêm qua sau khi Sóc Thiên Đại không từ biệt mà đi, hẩn đối với tương lai cảm thấy mơ mơ hồ hồ, cảm giác này từ trước tới giờ hẩn chưa từng có. Lần này bỏ đi là nàg, tiếp theo sẽ là ai?

Hiện tại hai vai hẩn mang trọng trách tồn vong của Biên Hoang tập. Gánh nặng trầm trọng này làm hẩn có cảm giác không thở nổi. Hẩn cho tới giờ là người lạc quan, tương lai khó bề đoán trước đối với hẩn là một loại mị lực thần kì tuyệt vời, vui quá rồi sẽ hóa buồn, nhưng không phải lúc nào khổ cực thì cũng sẽ thái lai. Biên Hoang tập là một dạng may mắn, ác vận dây dưa thì không thể tăng nhanh, nhưng cũng từng bước đi đến diệt vong. Chẳng ai nói chính xác được vận mệnh tương lai thế nào.

Biên Hoang tập giờ phút này đối mặt chính là tình huống hoàn toàn bất đồng với trước đây. Nếu như bị Mộ Dung Thủy đoạt được, Biên Hoang tập sẽ bị phá hủy hoàn toàn.

Thanh âm của Hồng Tử Xuân vang lên ở phía sau hẩn: "Người không phải muốn đi tìm đại tiểu thư sao? Sao lại ngăn người ra ở đây?"

Mộ Dung Chiến liếc nhìn Hồng Tử Xuân đang chấp tay đi tới bên cạnh, nói: "Ta đang suy nghĩ khi chủ tì Thiên Thiên trở lại Biên Hoang tập, thấy được Đệ Nhất lâu lại xuất hiện ở Biên Hoang tập, mà còn nguy nga tráng lệ hơn trước kia, thì sẽ hân hoan nhảy nhót như thế nào."

Hồng Tử Xuân gật đầu nói: "Chúng ta mỗi người đều hi vọng thấy có một ngày như vậy. Ài! Hôm nay lạnh đến khác thường, thật khiến người ta phải lo lắng."

Mộ Dung Chiến ngạc nhiên hỏi: "Lo lắng chuyện gì?"

Hồng Tử Xuân dùng tư thái của một chuyên gia quan sát sắc trời, cười khở nói: "Ta sợ sẽ có tuyết rơi."

Mộ Dung Chiến chấn động nói: "Sẽ không sớm như vậy chứ?"

Nếu tuyết thật sự rơi, cái mũi thính của Phương Hồng Sinh sẽ mất linh, sẽ không có cách nào khác tìm ra tung tích của Bí nhân bộ đội.

Hồng Tử Xuân nói: "Rất khó nói, ta sống tại Biên Hoang tập hơn mười năm, trước sau đã gặp qua hai trận tuyết mùa thu, đều là gió to tuyết lớn hiếm thấy."

Mộ Dung Chiến cười khở: "Vận khí của chúng ta không xấu đến mức như thế chứ."

Hồng Tử Xuân thở dài: "Vận khí tốt sẽ không vĩnh viễn ở phía chúng ta. Có câu 'an nguy tương dịch, họa phúc tương sinh' ². Chúng ta đoạt lại được Biên Hoang tập bằng một trận mưa to, cũng có thể vì một

trận gió to tuyết lớn mà mất đi Biên Hoang tập."

Mộ Dung Chiến quả quyết nói: "Ta sẽ không cam chịu số phận, Gió to tuyết lớn thì sẽ có phương pháp chống gió to tuyết lớn. Người phương Nam các người không quen tác chiến trong gió tuyết, người Hồ chúng ta lại là tập mãi thành quen."

Hồng Tử Xuân nói: "Vừa rồi không nói đại phong tuyết có thể làm Bí nhân dễ dàng lọt vào Biên Hoang, làm chúng ta bị rơi vào thế bất lợi. Chỉ là gió tuyết có thể làm tê liệt giao thông đường bộ Nam Bắc, chỉ cần Mộ Dung Thùy phái binh phong tỏa hai cửa Tứ Dĩnh, phương Bắc đừng hòng có một kiện hàng hóa nào có thể vận chuyển đến Biên Hoang tập. Chúng ta còn làm chuyện Nam Bắc mậu dịch con bà gì?"

Mộ Dung Chiến nói: "Tình huống đúng là như thế. Đại phong tuyết nếu duy trì hơn mười ngày, sẽ tạo ra tổn hại rất lớn đối với kinh tế của chúng ta. Tiếp theo sẽ là những ngày đông giá rét, mà sẽ là mùa đông khó khăn nhất, nhưng cũng có thể làm Mộ Dung Thùy không có cách nào ồ ạt tiến đánh chúng ta."

Hồng Tử Xuân nói: "Về phương diện tốt thì là như thế. Nhưng nghĩ về khía cạnh xấu, dưới hoàn cảnh tác chiến tồi tệ lại có thể cấp cơ hội tốt cho chiến sĩ Bí tộc. Khi Biên Hoang tập phủ đầy tuyết làm người ngựa khó đi, chúng ta làm sao mà phản kích được Bí nhân?"

Mộ Dung Chiến cười khò: "Điều này thì cần nhờ vào cái đầu của mọi người rồi."

Hồng Tử Xuân lại nhìn lên bầu trời, nói: "Hy vọng dự đoán của ta lần này không hiệu nghiệm! Ôi! Mẹ ta ơi!"

Mộ Dung Chiến chấn động, ngó lên trên.

Trên cao tràn ngập tầng tầng thứ gì đó như bông, lúc rơi xuống như biến thành vô số cánh hoa bị thổi rơi phát phơ theo gió. Sau đó những bông tuyết vốn như lông vũ hóa thành những đóa những nắm tuyết, dày đặc rơi xuống bao phủ mặt đất.

Mộ Dung Chiến thở dài: "Cái này gọi là nói vu vơ mà thành tiên tri, chúng ta gay go rồi."

1 Hồ Hoàng nghĩa là châu cháu Hồ. Ý nói rợ Hồ gây hại như châu cháu (hại mùa màng).

2 An nguy tương dịch, họa phúc tương sinh: Bình an và nguy hiểm tác động qua lại như nguyên nhân và kết quả, họa và phúc sinh ra cùng nhau. Ý tổng thể khi đặt hai thành ngữ này cạnh nhau là chỉ những việc do vọng tưởng mà thành thì trái lại sẽ chỉ là mầm mống của tai ương.

HỒI 13

Ước hẹn ở Phiêu Miêu

An Ngọc Tình nhìn Yến Phi, khóe môi khẽ hiện một chút tiểu ý, nói: "Không thể tưởng được người trong chưa đầy một ngày thời gian lại tìm đến ta, làm Ngọc Tình có chút bất ngờ."

Yến Phi thật thà: "Ta cực kỳ phiền muộn, mà cô nương lại là đối tượng duy nhất để ta có thể dốc bầu tâm sự. Những người khác mặc dù là tri giao, nhưng ta có thể cùng bọn họ nói những loại chuyện này sao?"

An Ngọc Tình mỉm cười: "Ta cũng vậy. Nhưng sự khác nhau giữa ta và người là ta căn bản không có bằng hữu, nếu như có thì chỉ có mình người. Mà người lại là người duy nhất trong thiên hạ có thể hiểu rõ ta, đối với ta mà nói, chỉ có cùng người nói chuyện thì mới có ý nghĩa. Không có người, ta sẽ cảm thấy rất cô độc. Bất quá xin hãy yên tâm, ý ta tịnh không phải là tình cảm nam nữ, mà là tình bằng hữu tri kỷ."

Cùng nàng ta nói chuyện đúng là một loại hưởng thụ, lòng Yến Phi an tĩnh trở lại, quên hết tất cả mọi việc bên ngoài tĩnh thất, nói: "Nghe cô nương nói như vậy, trên đời ngoại trừ tiên môn, mọi cái khác với cô nương mà nói đều là không có ý nghĩa sao?"

An Ngọc Tình đáp: "Cũng không phải như vậy, bởi vì chúng ta vẫn là một bộ phận của cái thiên địa kì dị tựa như ảo mộng này. Ví như ta rất hưởng thụ thời gian bây giờ ở cùng một nơi với người, cảm giác mọi thứ đều tràn đầy ý nghĩa, lại có điểm thú vị cực kỳ kích thích. Người sao có thể nói ngoại trừ tiên môn, mọi thứ khác ta đều không thêm để ý tới? Đương nhiên mọi điều này đều là vì tiên môn mà tới."

Yến Phi cười khổ: "Thú vị? Ta nghĩ rằng một chút cũng không thú vị."

An Ngọc Tình nhẹ nhàng: "Chế nhạo ta sao? Người ta sau khi sinh ra, thì phải đối mặt tử vong. Có người sợ hãi nó, có người xem nó như chốn trở về, hoặc là coi tử vong như là quá độ. Bất luận có loại thái độ nào, tử vong luôn là bình đẳng, chưa bao giờ có một người nào là ngoại lệ, đã đi thì không thể trở lại. Đối lập với tử vong là sống mãi không chết, nhưng dù cho có thể bất tử thì đã làm sao? Con ác mộng mà người đối mặt sẽ vĩnh viễn không dứt, nhìn những người bên cạnh người từng người sinh lão bệnh tử, cứ lặp lại không ngừng như thế. Như vậy chết ngược lại sẽ là sự ban ân cực lớn, là giải thoát tốt nhất."

Yến Phi ngạc nhiên: "Ta nghĩ cô nương sẽ an ủi ta, như thế này ngược lại như chê ta hiểu biết không đủ. Sống mãi không chết vì sao lại là chuyện bi thảm nhất trần gian?"

An Ngọc Tình phì cười: "Bởi vì ta đã nghĩ ra một phương pháp tự tử diệt cả hình thể và linh hồn cho người, nên cố ý dọa người, thúc người nỗ lực."

Yến Phi chưa từng thấy qua thần thái kiêu mị như vậy ở nàng ta, thấy trước mặt sáng ngời, tinh thần càng phấn chấn, vui vẻ nói: "Nếu ngay cả việc không thể tưởng được như vậy mà cô nương cũng có thể nghĩ ra biện pháp, vậy thì cô nương giống như tái sinh phụ mẫu của Yến Phi ta."

An Ngọc Tình chậm rãi nói: "Cách dùng từ của hoang nhân các người thật là phóng đại. Người là bằng hữu duy nhất của Ngọc Tình, bằng hữu gặp nạn, Ngọc Tình đương nhiên nghĩa bất dung từ rồi."

Yến Phi hỏi: "Rốt cuộc là có biện pháp gì?"

An Ngọc Tình bình thản đáp: "Nói thật, đây chỉ là một khả năng, không có người nào hiểu rõ có hữu hiệu hay không, bởi vì trước nay chưa từng ai trải qua. Phương pháp rất đơn giản, đó là dùng 'phá toái hư không' để tự tấn, chứ không phải mở ra tiên môn. Theo suy đoán của ta, đây là chiêu số duy nhất có thể làm hình thể và linh hồn bị diệt. Ở trong người chúng ta, bất luận hữu hình hoặc vô hình, đều không thể chống chịu lực lượng kinh thiên có thể phá mở hư không vô hình."

Yến Phi chấn động: "Cô nương nói rất đúng."

An Ngọc Tình thở dài: "Kỷ Thiên Thiên được yêu như vậy, có thể không hối tiếc rồi."

Yến Phi nghĩ một chút mới hiểu được hàm ý phía sau hai câu này của nàng ta, chán nản nói: "An cô nương hiểu được nỗi khổ của ta rồi."

An Ngọc Tình hơi xẵng giọng: "Nếu như không rõ thì là đồ ngốc rồi. Tuyệt thế kì chiêu như thế, mà có người lấy để tự sát, không phải là phí của trời sao? Người lại hân hoan nhảy nhót giống như có được báu vật vậy. Ôi! Bất luận là tốt là xấu, tóm lại cần phải thử xem."

Yến Phi kiên quyết: "Ngu xuẩn cũng được, thông minh cũng tốt, sự thật là ta cũng không rõ lắm sự khác biệt giữa hai cái. Ta chỉ biết hoặc sẽ cũng nản tiến vào đồng thiên phúc địa, hoặc sẽ cùng nàng chết chung một chỗ. Ta tuyệt sẽ không để nàng đơn độc đối mặt với tử vong."

Hai mắt An Ngọc Tình lóng lánh đầy vẻ trí tuệ, nhẹ nhàng ôn nhu nói: "Tình yêu cho tới giờ đều là ngắn ngủi, cho dù chung thủy suốt đời này, cũng chỉ là việc phát sinh ngắn ngủi trong một cuộc đời. Kỷ Thiên Thiên là người trí tuệ, nàng ấy sẽ an nhiên tiếp nhận vận mệnh của mình, cũng sẽ cố vũ người đối mặt với tiên duyên. Trong lòng người thật không nên phải có bất cứ cảm giác áy náy gì."

Yến Phi hỏi lại: "Vậy bản thân cô nương lại có cách gì?"

Hai mắt An Ngọc Tình lộ ra thần sắc phức tạp như vừa thương mình vừa mất mát, cười khổ đáp: "Mặc dù đã dùng được động cực đơn, nhưng lộ số chân khí của ta lại có thiên hướng thái âm chân thủy. Như theo lời người thì phải dùng thái dương chân hỏa cùng thái âm chân thủy lưỡng cực tương kích, mới có thể khai mở tiên môn. Sợ rằng với sức lực cả đời của ta, cũng không có cách nào luyện thành hai loại tiên thiên chân khí cực đoan tương phản này, mà căn bản là không có khả năng. Ta có thể có cách gì chứ?"

Yến Phi mỉm cười: "Ta bây giờ không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể mang toàn lực nghĩ cách khám phá cái bí ảo cuối cùng đó, và lại cần phải vượt qua lực lượng của tam bội hợp nhất sinh ra, không ngừng phá mở lỗ hổng để một người xuyên qua. Nếu ta thành ý mời cô nương tay nắm tay rời đi, cô nương có nguyện ý cùng chúng tôi đi không?"

An Ngọc Tình khẽ cúi đầu, bình tĩnh nói: "Yến Phi người nghiêm túc à? Phiền não của người lại chưa đủ

hay sao?"

Yến Phi từng lời từng lời khẳng định: "Yến Phi ta ở đây lập thế, một là chúng ta ba người đều li khai, hoặc cả ba đều không đi."

Thân thể mềm mại của An Ngọc Tình chấn động, ngẩng đầu nhìn chàng, cặp mắt sáng rực, hỏi: "Đó là vì cái gì? Kỳ Thiên Thiên của ngươi sẽ nghĩ như thế nào?"

Gương mặt Yến Phi phát ra vẻ rực rỡ thần thánh, thông dong đáp: "Từ lần đầu gặp cô nương, ta liền cảm thấy giữa chúng ta có một loại duyên phận không thể giải thích được. Nếu không có cô nương trượng nghĩa xuất thủ, ta có lẽ đã thành oan hồn dưới kiếm của Nhậm Dao, và sẽ không có những chuyện sau này. Đến khi ta gặp lệnh tôn, vì lão giải trừ thủy độc, cũng vì vậy làm lão hiểu thông được bí mật của động cực đơn, khiến cô nương có thể ăn được linh đơn, thay đổi thể chất. Ta liền cảm thấy nếu như để cô nương chỉ có thể ngóng nhìn tiên môn than thở, thì là chuyện mà Yến Phi ta sẽ hoàn toàn không thể chấp nhận được. Mỗi liên hệ giữa chúng ta với nhau, có lẽ cũng là tiên duyên."

Chàng ngừng một chút rồi nói tiếp: "Còn việc Thiên Thiên sẽ nghĩ thế nào, chúng ta đều không cần lo lắng. Thiên Thiên là một nữ tử rất đặc biệt, sẽ hiểu được mục tiêu của chúng ta đã vượt qua hết thảy sự vật và quan niệm phàm trần thế tục. Thiên Thiên là tình yêu sâu nặng của Yến Phi ta, cô nương lại là hồng nhan tri kỷ của ta. Nếu như chúng ta thật có thể toàn bộ li khai, nắm tay nhau tiến vào tiên môn, đó mới thật là vừa kích thích lại vừa ngoạn mục."

Hai mắt An Ngọc Tình chớp sáng, cười: "Yến Phi ngươi không cần hứa hẹn gì cả, xem tình huống tương lai rồi sẽ nói sau. Vô luận thế nào, nghe được những lời này của ngươi, Ngọc Tình đã vô cùng cảm kích rồi."

Yến Phi lắc đầu: "Không. Phải tất cả li khai, nếu không sẽ không ai đi cả. Chỉ có lập quyết tâm như thế, chúng ta mới có cơ hội thành công."

An Ngọc Tình im lặng một lát, sau đó đôi môi anh đào khẽ mở: "Có thể thật như vậy sao?"

Yến Phi nói: "Nếu An cô nương và Thiên Thiên mỗi người nắm giữ dị năng của thái âm chân thủy và thái dương chân hỏa, thì chúng ta sẽ có tư cách thử một lần."

An Ngọc Tình im lặng không nói gì.

Yến Phi ngạc nhiên hỏi: "Cô nương không nghĩ đây là một khả năng sao?"

An Ngọc Tình liếc mắt nhìn chàng, cúi đầu nói: "Yến Phi ơi Yến Phi, ngươi dám nghe lời chân tâm không?"

Yến Phi cười khò: "Nói như vậy, lời nói chân tâm của cô nương khẳng định sẽ làm ta khó tiếp nhận rồi. An cô nương mời nói thẳng, ta đã chuẩn bị nghe."

An Ngọc Tình nói: "Biện pháp này của ngươi hoàn toàn là nghĩ như thế này: Sức lực của một người có hạn, ba người hợp lại đương nhiên sẽ lớn hơn. Vấn đề là cho dù đúng như sở liệu của ngươi, chúng ta có thể mở tiên môn tiến nhập động thiên phúc địa, cũng chỉ có một mình ngươi có bản lĩnh xuyên qua. Bởi vì ta và Kỳ Thiên Thiên chỉ có một trong hai thứ đó, nên không thể chống lại năng lượng sản sinh ra khi tiên môn mở, sẽ lại tái diễn tình cảnh trước khi thiên địa tâm tam bội hợp nhất, ngươi bị bắn văng ra xa thiếu chút mất mạng. Hơn nữa, có lẽ chỉ có người kết hạ kim đan, đem âm thần hóa thành dương thần, mới có thể xuyên qua tiên môn, tới được phía bên kia. Không có cách nào khác."

Yến Phi thở dài: "Cô nương nói vậy làm lòng ta cũng nguội lạnh theo. Bất quá ta rất tin tưởng nhất định có biện pháp giải quyết."

An Ngọc Tình nói: "Mỗi một người tu đạo, đều có loại niềm tin kiên định bất dịch này, mà thật sự bọn họ cuối cùng đều đối mặt thất bại. Mặc dù trên 'thái bình động cực kinh' có sự tích Quảng Thành Tử vũ hóa đăng tiên. nhưng ông ta có thật sự thành công mở ra tiên môn, phá không mà đi hay không, lại không có ai được biết. Giống như sự công người võ công cái thế, trí có thể thông thiên, vẫn phải ngậm hờn mà chết. Con đường này chỉ có thể dùng câu khó như lên trời để hình dung."

Yến Phi kiên quyết: "Ta dù sao đi nữa cũng muốn thử một lần."

An Ngọc Tình nói: "Ngươi có nghĩ tới hậu quả không? Ngươi chỉ có thể thử một lần thôi. Nếu không

thành công, người sẽ mất cơ hội duy nhất 'phá toái hư không' tiến vào tiên giới hoặc tự tấn. tiếp đó là cơn ác mộng trường sinh vĩnh viễn không dừng. Người sẽ đối mặt với những việc mà người không muốn gặp nhất."

Yến Phi đáp: "Bất luận hậu quả như thế nào, ta cũng quyết định làm như vậy. Một là chúng ta ba người tay nắm tay li khai, hoặc là tất cả đều ở lại."

An Ngọc Tình đột nhiên nở nụ cười, nói: "Bây giờ người ta thật sự tin rằng Yến Phi người có thành ý rồi. Được rồi. Đợi ta suy nghĩ về việc này đã."

° ° °

Khi Trác Cuồng Sinh một mình chiếm một bàn, ở trong khoang thuyền ngẩn người nhìn quang cảnh tuyết bay toán loạn bên ngoài, thì Cao Ngạn trở về, thần sắc uể oải, ngồi xuống bên lão.

Trác Cuồng Sinh hỏi: "Nàng ta vẫn không cho người vào sao?"

Cao Ngạn lắc đầu đáp: "Nàng nói sẽ ra tìm ta. Ôi! Phản ứng của nàng cổ quái như thế, thật khiến người ta lo lắng."

Trác Cuồng Sinh mỉm cười: "Trái lại mới đúng, phản ứng của nàng ta thế mới hợp lí."

Cao Ngạn thất thanh hỏi: "Hợp lí?"

Khoang thuyền lớn như thế, chỉ có hai bàn có khách nhân ngồi. Những vị khách khác nếu không lên vọng đài, thì cũng ra sàn thuyền ngắm cảnh đẹp tuyết lớn rơi ở hai bờ. Trận tuyết lớn này đến sớm, làm người tới tham quan ngạc nhiên mừng rỡ.

Trác Cuồng Sinh thở dài: "Lần này thì hết rồi!"

Cao Ngạn chấn động kêu lên: "Hết rồi! Người không cần phải dọa ta!"

Trác Cuồng Sinh cười khở: "Ta không phải nói người và Tiểu Bạch Nhạn hết rồi, mà là nói chúng ta đã mất hết lợi thế rồi. Tuyết rơi lớn như vậy, Phương tổng làm thế nào có thể nghĩ được tông tích địch nhân? Ngược lại đối với địch nhân quen chịu khắc khổ lại có lợi."

Cao Ngạn nói: "Bình tới tướng cản, nước tới đất ngăn, chỉ cần chúng ta có thể duy trì giao thông thủy lộ, thì sợ cái con bà gì? Việc này đợi trở về Biên Hoang tập rồi mới nghĩ vậy. Nói cho ta biết, vì sao phản ứng như vậy của nàng là hợp lí?"

Trác Cuồng Sinh mắng: "Tên tiểu tử này thật là khôn ba năm, đại một giờ, đạo lí đơn giản như thế cũng nghĩ không ra. Dùng tuyệt chiêu của Lưu gia, người cần đứng tại lập trường của người khác mà nghĩ, không cần cả ngày chỉ nghĩ Tiểu Bạch Nhạn yêu người thế nào, làm sao có thể vì người mà bỏ qua hết thấy. Con bà nó! Sự tình đương nhiên không phải như thế. Ở trong lòng nàng ta, ân tình của lão Nhiếp đối với nàng hiển nhiên đủ cả mười phần. Cho nên khi nàng ta hiểu được tiểu tử nhà người cùng với Yến Phi làm lão Nhiếp chịu nhục, nàng ta sẽ sinh ra ý tự trách, cảm thấy là nàng đã hại lão Nhiếp, bởi vậy trong lòng cực kì khó chịu. Chính như theo lời người, giữa sự phụ và tình ái nửa đời còn lại, nàng ta chẳng biết lựa chọn như thế nào. Hiểu chưa?"

Cao Ngạn gãi đầu hỏi lại: "Cái gì gọi là tình ái nửa đời còn lại?"

Trác Cuồng Sinh dùng tư thái chuyên gia chỉ điểm nói: "Đương nhiên là chỉ tình huống giữa người và Tiểu Bạch Nhạn. Nhìn từ bên ngoài, Tiểu Bạch Nhạn đúng là có chút ý tứ đối với người, nhưng lại còn lâu mới đến mức biển cạn đá mòn, mãi không thay đổi con bà gì như người nói. Nhiều nhất chỉ là yêu mến tên tiểu tử đàn độn nhà người để cùng ăn uống rong chơi thôi. Không phải dọa người, tình yêu của người và Tiểu Bạch Nhạn đang ở bên bờ nguy hiểm, thành hay bại, toàn là phải xem thành ý của người."

Cao Ngạn ngẩn ngơ hỏi: "Thành ý? Lão tử ta còn chưa đủ thành ý sao?"

Trác Cuồng Sinh trợn mắt nhìn gã, thở dài: "Cái gọi là thành ý của người, chỉ là đều vì lo nghĩ cho chính người, đều là cái gì tình nguyện một phía. Con bà nó, loại thái độ chỉ lo cho bản thân này của người phải thay đổi đi, chuyển qua suy nghĩ cho Tiểu Bạch Nhạn, mới có thể làm nàng ta cảm thấy người đặt nàng ở vị trí quan trọng nhất."

Cao Ngạn lộ ra thần sắc suy tư ngoài ý liệu của lão, gật đầu: "Những lời này của lão rất có đạo lý. Ta

không thể chỉ lo cho cảm giác của mình, mà lo là cảm nghĩ của nàng. Nàng có hoàn cảnh của nàng, có lo lắng và phiền não của nàng. Đúng! Ta cần nghĩ cách hiểu được nàng, giải quyết phiền não cho nàng. Ha! Lão tử ta có nên chịu đòn nhận tội với lão Nhiếp của nàng, cầu lão nhân gia của nàng đại nhân đại lượng, tha thứ tiểu tử ta đã mạo phạm hay không? Hắc! Ta nói không đúng sao? Vì sao lão lại nháy mắt ra hiệu như thế, đau bụng phải không?"

Trác Cuồng Sinh giả ra vẻ mặt sắp chết.

Cao Ngạn cuối cùng cũng phát giác ra, quay đầu lại nhìn, lập tức vừa mừng vừa sợ.

Tiểu Bạch Nhận chu cái miệng nhỏ nhắn đang đứng ở sau gã, nhẩn nại nhìn hai người cười nói: "Ta cái gì cũng không nghe thấy. Đến đây! Đói bụng rồi! Có cái gì ngon không?"

° ° °

Yến Phi rời khỏi tịnh viện mà An Ngọc Tình ở nhờ, đặt chân lên Quy Thiện viên, trong lòng đã nhẹ nhàng hơn.

Chàng mặc dù đã tự mình hạ mục tiêu xuống cơ hồ không có khả năng đạt được, nhưng ít ra cũng có phương hướng cố gắng phấn đấu, cuộc sống vì thế mà cũng trở nên thú vị trở lại. Đối với An Ngọc Tình chàng có một phần cảm tình sâu sắc, bao gồm cả cảm kích, kính trọng và quan hệ nam nữ vì điều khó hình dung được. Chàng đương nhiên tuyệt đối không phải là thay đổi tình cảm, đối với Kỷ Thiên Thiên chàng vẫn vĩnh viễn không thay lòng, nhưng giữa nam nữ ngoại trừ ái tình, cũng có thể có thứ khác.

Yến Phi đang bước lên tiểu kiều trong viên, đột nhiên đứng lại, nhẹ nhàng nói: "Ra mặt đi!"

Lư Tuần hiện thân ở đầu kia tiểu kiều, hai mắt sáng rực tia sáng khác lạ, nhìn chàng không chớp mắt, bình tĩnh nói: "Lần này ta nhận được phi cấp truyền thư của Thiên Sư, nhờ ta nhắn một tin cho Yến huynh."

Yến Phi thăm nghĩ việc phải đến thì cuối cùng sẽ đến, muốn tránh cũng không được, thẳm thở dài một hơi, nói: "Lư huynh xin cứ nói."

Lư Tuần mỉm cười: "Yến huynh là người thông minh, chắc đã đoán được là chuyện gì. Bất quá trước khi nói ra, ta lại muốn lĩnh giáo trước, xem Yến huynh thật có tư cách khiêu chiến Thiên Sư hay không. Đây tất cả đều là chủ trương của cá nhân ta, không có quan hệ với Thiên Sư."

Yến Phi cười ha hả: "Lư huynh cứ suy nghĩ cho kỹ, vì ta thật sự có lòng giết huynh, chỉ là ngại huynh là sứ giả nhắn tin, hạ độc thủ với huynh tựa hồ thiếu phong độ. Nhưng nếu Lư huynh chịu cho ta tiện nghi như vậy, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội này. Mời Lư huynh!"

Lư Tuần lộ ra vẻ nghi hoặc, ngạc nhiên: "Yến huynh chắc không biết ta đã luyện thành Hoàng thiên đại pháp, muốn giết ta không thể dễ dàng như vậy đâu."

Yến Phi chậm rãi nói: "Lư huynh có cân lượng gì ta đương nhiên biết rõ. Nếu không, lệnh sư sao lại bớt thời gian trong trăm việc bận đến thù tiếp ta? Lư huynh không phải đã thay đổi chủ ý chứ? Muốn động thủ thì nhanh lên, còn có chuyện khác chờ ta đi làm."

Lư Tuần không chút giận dữ, dùng tinh thần dò xét chàng, đồng thời thúc phát chân khí, như bức tường đẩy về phía Yến Phi, nói: "Trước khi động thủ, ta muốn thỉnh giáo Yến huynh một chuyện."

Yến Phi vận động chân dương chân âm trong cơ thể. Chân khí của Lư Tuần công tới không thể ảnh hưởng chút gì tới chàng, chàng giống như núi non cao lớn trước một cơn lốc, sừng sững bất động. Nói: "Người vì sao cho rằng ta sẽ trả lời người?"

"Keng!"

Điệp Luyện Hoa rời vó.

Muốn giết Lư Tuần, kẻ đã luyện thành Hoàng thiên đại pháp, chỉ có một biện pháp, đó là bức y đối đầu với tiên môn quyết, sau đó xem y có thể chịu được bao nhiêu kiếm.

Điệp Luyện Hoa hóa thành vệt dài, bắn về phía Lư Tuần.

Cao thủ quyết đấu, lúc đầu sẽ dùng chiêu số đánh bừa, để dò xét nông sâu của đối phương, rồi mới đề ra chiến lược sách thuật tấn công, phòng thủ. Cho nên nếu đối thủ ra thủ pháp lấy cứng đối cứng, thế nào

cũng không được né tránh. Nếu không, chẳng những mất thân phận, mà còn mất đi khí thế, vậy chẳng khác nào tự nhận không có công lực đối đầu.

Yến Phi chính là lợi dụng điểm này, trước tiên về mặt đối đáp không nhường nửa bước, cố ý chọc giận Lư Tuần. Mặc dù thành công không lớn, nhưng cũng tạo ra bầu không khí khiến Lư Tuần không thể không bộc lộ công phu thực sự. Trừ phi Lư Tuần là kẻ không cần thể diện, nếu không đều sẽ không thể tránh trái né phải không giao chiến.

Nếu có thể giết chết Lư Tuần, đối với Thiên Sư sẽ tạo thành đả kích nghiêm trọng, đối với Lưu Dụ sẽ cực kỳ có lợi. Cho nên Yến Phi nói thẳng với Lư Tuần là có ý giết y, tuyệt không phải chỉ là nói suông.

Lư Tuần quả nhiên hai mắt sát khí bùng lên, đạo bào toàn thân phồng lên, hai mắt tử mang cực thịnh, hiển thị y trong phút chốc đã vận Hoàng thiên đại pháp đến cực hạn, đồng thời chân đạp kì bộ, lao vọt tới, song quyền đánh ra.

Nếu đổi lại là một cao thủ bậc nhất khác, sẽ cho là Lư Tuần muốn dùng quyền phải trọng kích kiếm phong, một quyền khác thì phòng chỗ hở của đòn công kích, là chiêu Liên tiêu đái đả.

Thêm một cấp bậc nữa, e rằng cả thứ tự đối phương ra quyền trước sau cũng không biết rõ lắm.

Nhưng cao minh như Yến Phi, lại nhìn ra chiêu này của Lư Tuần ngầm chứa càn khôn, không đơn giản như bên ngoài. Bởi vì chàng không những cảm ứng được phân bố công lực của Lư Tuần, quyền trái đánh sau là chính, mà còn có lưu lại dư lực.

Yến Phi trong lòng thầm khen, Lư Tuần đúng là được Tôn Ân chân truyền. Một chiêu vô cùng đơn giản, bên trong lại biến hóa ngàn vạn, bao hàm cả kế dụ địch và mê hoặc địch.

Điệp Luyến Hoa nguyên thức không thay đổi, đâm thẳng tới. Nhưng trên thực tế đã sinh ra biến hóa vi diệu, trì hoãn lại một chút.

Lư Tuần sinh ra cảm ứng, hét lên một tiếng, quyền trái đột nhiên biến mất. Nguyên lai là ống tay áo rộng thùng thình cuốn về phía trước, bao phủ lấy quyền đầu, quyền phải lại nhanh chóng thu về sau ba tấc.

Ống tay áo chứa đầy kinh khí, phát sau mà tới trước quất, đánh vào kiếm phong của Điệp Luyến Hoa. Nếu bị chiêu này quất trúng, cho dù cái Yến Phi dùng chính là tiên môn quyết, cũng phải bị đòn quất của y đánh cho bảo kiếm lệch sang một bên. Như vậy Lư Tuần sẽ có thể đem kinh lực chuyển sang quyền phải, thừa cơ đánh vào, làm Yến Phi trọng thương, chí ít cũng có thể đoạt được ưu thế trên cơ.

Yến Phi hừ lạnh một tiếng, Điệp Luyến Hoa sinh ra biến hóa khi đang ở tốc độ cao, hóa thế đâm lúc trước thành hất ngang, nhắm vào giữa ống tay áo rộng của Lư Tuần đang mạnh mẽ đánh tới.

Thủy hỏa tại kiếm phong giao kích, bộc phát tiên môn kinh.

"Bùng!"

Ngoài ý liệu của Yến Phi, ống tay áo của Lư Tuần không bị hai đạo chân khí thái dương thái âm hoàn toàn tương phản đánh nát thành bụi phấn, chỉ là bị thụt vào trong, hiện ra hình dạng quyền đầu giấu bên trong. Tiếp đó Lư Tuần hồn thể bị chấn động, văng xéo ra, rơi xuống bên cạnh một bụi trúc ở ngoài ba trượng.

Yến Phi cũng bị lực phản chấn của y chấn lùi nửa bước, không thể thừa thế truy kích.

"Choeng!"

Điệp Luyến Hoa trở vào trong bao.

Lư Tuần sau khi rơi xuống đất vẫn phải lùi một bước, hoảng sợ hỏi: "Đây là công phu gì?"

Yến Phi như không có chuyện gì, mỉm cười đáp: "Muốn biết đây là công phu gì, hãy trở về hỏi Tôn Ân đi! Lư huynh đúng là đã được chân truyền Hoàng thiên đại pháp, rất hiếm có."

Lư Tuần lúc này trên mặt mới hồi phục huyết sắc, rõ ràng y có năng lực đỡ được một chiêu Tiên môn quyết, hai mắt bắn ra thần sắc kinh nghi bất định, trầm giọng: "Ta không thể không thừa nhận Yến huynh có tư cách khiêu chiến Thiên Sư, trận này coi như xóa bỏ. Thế nào?"

Yến Phi trong lòng kêu đáng tiếc, bất quá đối phương chung qui cũng là sứ giả truyền tin, nếu bức y động thủ thì có phần thiếu phong độ, trừ phi y tự động mời mọc. Hơn nữa chàng lo lắng thêm một tầng, công lực của Lư Tuần lúc đó sẽ trên cả Sử Cừu Ni Quy. Nếu như muốn giết y, tất phải dùng Tiên môn quyết. Nếu như dùng đến cực hạn, tổn hao chân nguyên khẳng định sẽ cực kì nghiêm trọng, còn có thể phản ngược lại đã thương bản thân. Như thế thì chẳng có cách nào tốc chiến tốc thắng với Tôn Ân, để mau chóng trở về Biên Hoang tập.

Nói khác đi, muốn giết được Lư Tuần tuyệt không phải là việc dễ dàng. Cái đó gọi là hành gia một khi xuất thủ, sẽ biết có được hay không. Chỉ từ một chiêu chặn kiếm này của Lư Tuần, thì cũng biết lộ số của y quý biến đa kì, rất khó nắm bắt, muốn tóm lấy chỗ yếu hại của y cũng sẽ là chuyện phi thường gian khổ.

Yến Phi thông dong nói: "Vậy tùy theo tôn ý."

Lư Tuần thở dài: "Mặc dù ta và Yến huynh thời gian qua ở vào lập trường đối địch, nhưng ta rất tán thưởng Yến huynh. Nói ra có lẽ Yến huynh không tin, bây giờ chuyện mà ta muốn nhất, không phải là giết Yến huynh, mà là muốn cùng Yến huynh đến một tửu quán, ngồi xuống nâng cốc nói chuyện vui vẻ, thảo luận các loại vấn đề nan giải của võ học."

Hắn lại nói tiếp: "Sự thật là từ khi ta được Thiên Sư truyền thụ Hoàng thiên đại pháp, thì suốt ngày chìm đắm trong trời đất của võ học, hết thầy chuyện khác đều trở nên không quan trọng nữa."

Yến Phi ngạc nhiên: "Nguyên lai Lư huynh lại có ý nghĩ này, đúng là ngoài suy nghĩ của ta. Trong ấn tượng của ta, Lư huynh trước nay là người máu lạnh vô tình, là loại người vì cầu thành công mà không từ thủ đoạn."

Lư Tuần nghiêm mặt nói: "Người vẫn là người, vẫn có huyết nhục và tình cảm. Yến huynh cũng không phải là ta, nên sẽ không hiểu được cừu hận của thế tộc bốn thổ Đông Ngô chúng ta đối với Tấn thất. Không nói nhiều nữa, Thiên Sư nhờ ta truyền lời với Yến huynh, Thiên Sư sẽ ở ngọn núi cao nhất Phiêu Miểu phong của Thái Hồ tây sơn đợi Yến huynh mười ngày. Mời Yến huynh phó ước đúng hạn."

Yến Phi gật đầu: "Ta biết rồi!"

Chàng thấy Lư Tuần muốn nói lại thôi, mỉm cười nói: "Lư huynh trong lòng có nghi vấn gì, cứ nói ra, xem ta có thể hồi đáp được không."

Lư Tuần lập tức hoàn toàn tiêu tan địch ý, vui vẻ nói: "Trước tiên muốn đa tạ hảo ý của Yến huynh. Cái ta muốn hỏi chính là lúc Yến huynh với Thiên Sư quyết chiến lần thứ hai, rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì? Thiên Sư sau khi trở về, như biến thành một người khác, đối với chuyện của Thiên Sư đạo từ đó phẩy tay không để ý nữa."

Yến Phi khó khăn đáp: "Ta nên trả lời như thế nào? Có thể nói như thế này. Do cơ duyên xảo hợp, khi quyết chiến chưa phân thắng bại thì đã kết thúc. Nhưng lệnh sư lại ngoài sở liệu của ta biết được việc thành tiên thành thánh tuyệt không phải là chuyện si tâm vọng tưởng, cũng có thể nói là lệnh sư đột nhiên giác ngộ được chí đạo."

Lư Tuần ngậy người một lúc rồi thi lễ: "Đa tạ Yến huynh chỉ điểm."

Sau đó lập tức rời đi.

HỒI 14

Binh Lai Tương Đáng ¹

Sảnh phía đông, Tổng đàn Đại Giang bang, Biên Hoang tập. Năm người Giang Văn Thanh, Mộ Dung Chiến, Hồng Tử Xuân, Lưu Mục Chi và Vương Trấn Ác ngồi xung quanh bàn. Bên ngoài cửa sổ mưa tuyết rơi xuống biến cả trời đất thành một màu trắng thuần khiết. Trong lòng bọn họ lúc này tâm tình lại rất trầm trọng.

Tin tốt duy nhất là nhận được phi cáp truyền thư của Trình Thương Cổ trên Hoang Mộng tam hào gửi đến báo tin chuyện đẩy lùi được Hướng Vũ Điền. Bất quá mọi người không có ai tỏ ra hân hoan bởi vì Hướng Vũ Điền càng ngày càng trở nên lợi hại, muốn đến là đến, muốn đi là đi, không ai cản trở được y.

Hồng Tử Xuân nói: "Tên gia hoả này không biết đã khôi phục lại công lực được chưa?"

Hắn hỏi câu này cũng chính là biểu hiện thái độ hoài nghi của hắn, vì vậy hy vọng có được câu trả lời.

Vương Trấn Ác đáp: "Căn cứ theo thời gian thì y đã vội vã lên đường sau khi ta quay lại Biên Hoang tập. Trừ phi y có bản lĩnh khôi phục công lực trong lúc đang phi hành trên đường, nếu không y căn bản không có thời gian rồi để luyện công."

Trong lòng mọi người đều căng thẳng. Hường Vũ Điền không ở trong trạng thái tốt nhất mà đã khó đối phó vậy. Lúc y ở trạng thái tốt nhất thì sẽ như thế nào? Bọn họ không dám tưởng tới.

Mộ Dung Chiên đưa mắt nhìn ra không gian trắng xoá mênh mông ngoài cửa sổ rồi nói: "Phương tổng lần này khẳng định phải tay trắng trở về. Bọn ta tính toán sao đây?"

Vương Trấn Ác trầm giọng đáp: "Chúng ta phải thu hẹp chiến tuyến lại. Chuyện này phải nói đến hai mặt. Trước tiên chúng ta phải tăng cường chuyện phòng ngự của bản thân Biên Hoang tập để phòng Bí nhân đến xâm phạm. Hường Vũ Điền là kẻ thông minh, ngày nào y chưa hiểu được phương pháp bọn ta có thể nắm được hành tung của y, ngày đó y sẽ không dám mạo hiểm. Nếu quả y có đảm lược tiến vào Biên Hoang tập, chiếc mũi linh diệu của Phương Tổng sẽ dạy cho y biết thế nào hồi hận không kịp."

Hồng Tử Xuân gật đầu nói: "Đúng! Kể cả khi Bí nhân toàn lực đến tấn công, với thật lực của chúng ta, bọn chúng chỉ như trứng chọi đá mà thôi. Muốn đến đây phá sao? Chính là điều bọn ta đang mong mỏi, còn hận sao chúng lại không đến."

Lưu Mục Chi cười nhẹ: "Vì vậy tình huống vẫn chưa phải là quá tồi tệ."

Vương Trấn Ác nói: "Mặt khác bọn ta phải tập trung lực lượng bảo hộ giao thông trên Dĩnh Thuỷ. Chỉ cần thuỷ lộ thông suốt, Biên Hoang tập có thể bảo trì được sự hưng thịnh. Bất luận là Yên nhân hay Bí nhân đều không giỏi thuỷ chiến. Đội chiến thuyền của chúng ta có thật lực để duy trì giao thông thuỷ lộ."

Khi đường bộ bị tuyết phủ khó đi, Dĩnh Thuỷ trở thành tuyến giao thông quan trọng của Biên Hoang tập, cũng thành tính mệnh của Biên Hoang tập. Nếu Dĩnh Thuỷ bị cắt đứt, tình huống khó mà tưởng tượng nổi.

Giang Văn Thanh thở dài một hơi, muốn nói mà không ra lời.

Mọi người đều hiểu tâm sự của nàng. Vì phải chi viện cho Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam ở phương Nam, Đại Giang bang đã điều một lượng lớn chiến thuyền và chiến sỹ đi. Lực lượng thuỷ sư hiện thời trở thành bạc nhược, chắc chắn không thể làm được cả hai việc là phòng thủ và đảm bảo an ninh trên Dĩnh Thuỷ.

Muốn đóng chiến thuyền mới lại không thể không tìm mua vật liệu ở phương Nam. Nhưng tiền bạc của Đại Giang bang đang thiếu thốn, thành ra khó khăn.

Lưu Mục Chi nói: "Thành trì ở bờ bắc Tứ Thuỷ danh nghĩa là vào trong tay người Yên nhưng trận cước của người Yên vẫn chưa ổn định, vô lực mở rộng phạm vi ảnh hưởng ra xa. Vì vậy hiện giờ bọn ta vẫn có thể dựa vào những Hoang nhân huynh đệ của mình đến phương Bắc mua hàng về rồi giao dịch với phương Nam. Nhưng Mộ Dung Thuỷ chắc chắn không muốn thấy chuyện này. Không sớm thì muộn hắn sẽ tìm cách phong toả liên hệ với phương Bắc của bọn ta."

Hồng Tử Xuân lắc đầu: "Chỉ cần có lời lẽ là không ai có thể hoàn toàn phong toả chuyện làm ăn giữa người phương Bắc và bọn ta. Lần này toàn quân của Mộ Dung Bảo bị diệt. Đại Yên tổn thất tám vạn tinh binh. Mộ Dung Thuỷ vẫn phải trú binh ở Quan ngoại để phòng quân hùng ở Quan Trung xuất quan tranh thắng. Chiến tuyến ở Bình Thành và Nhạn Môn cũng cần rất nhiều quân lính. Hắn muốn phong toả bọn ta tưởng dễ thế sao?"

Lưu Mục Chi thở dài: "Vấn đề chính là ở mùa tuyết thu đến sớm này. Làm cho Dĩnh Thuỷ trở thành yếu đạo giao thông duy nhất. Mộ Dung Thuỷ chỉ cần phái người phong toả cửa sông ở Tứ, Dĩnh, thiết lập bảo trại hai bên bờ rồi sau đó khoá chặt đường thuỷ. Bọn ta lập tức rơi vào tình thế hạ phong."

Mộ Dung Chiên gật đầu: "Đúng! Mộ Dung Thuỷ khẳng định sẽ làm vậy."

Vương Trấn Ác quyết đoán nói: "Phương pháp ứng phó chính là phải nhanh hơn Mộ Dung Thuỷ một bước chiếm lấy cửa sông. Bọn ta phải chiến thắng trong trận chiến này mới có thể từ bị động chuyển sang chủ động, rồi kéo Mộ Dung Thuỷ tới. Hiện tại ở Biên Hoang tập có rất nhiều vũ khí phòng ngự do người Yên, người Khương để lại. Chỉ cần chúng ta kiến lập được cứ điểm ở cửa sông là có thể thủ vững như Thái Sơn,

lại có thể chi viện cho đường thủy. Kể cả nếu Mộ Dung Thủy toàn lực tấn công, bọn ta cũng có thể tử thủ một đoạn thời gian."

Lưu Mục Chi cười nhẹ: "Đó là phương pháp phòng ngự tốt nhất, đưa chiến tuyến lên biên giới phía bắc của Biên Hoang. Trong thủ có công. Chỉ cần bọn ta phối hợp tốt ở mọi phương diện, cứ điểm ở cửa sông sẽ giống như Thạch Đầu Thành với Kiến Khang vậy."

Giang Văn Thanh thở ra một hơi nói: "Nếu vậy bọn ta chỉ cần có mười chiến thuyền có tính năng tốt là có thể bảo vệ được Dĩnh Thủy."

Mộ Dung Chiến đưa ra quyết định cuối cùng nói: "Vậy cứ thế đi. Ta phải đi tìm Thác Bạt đương gia, Hồ Lô đương gia và Cơ đại thiếu gia nói chuyện, xem ý kiến của họ thế nào."

Hồng Tử Xuân hỏi: "Đối phó với Bí nhân thế nào đây? Làm sao để biến bị động thành chủ động?"

Mộ Dung Chiến đáp: "Nhiệm vụ nặng nề đó cứ để lên người Cao tiểu tử đi. Ở Biên Hoang tập không ai so được với gã về chuyện tra xét tình báo. Thủ hạ của gã có rất nhiều thám tử giỏi. Bản thân Cao tiểu tử nắm rõ Biên Hoang như trong lòng bàn tay. Đối phương kể cả nấp trong Vu Nữ Khâu cũng khó mà lọt qua mắt gã. Bí nhân thủy chung vẫn là người ngoài đến đây, phải mất một đoạn thời gian mới nắm rõ được Biên Hoang. Vì vậy trong cuộc chiến tình báo này phải lấy nhanh chế chậm. Kẻ nào nắm được tình huống của đối phương trước, kẻ đó sẽ thắng lợi."

Hồng Tử Xuân lắc đầu than: "Ài! Cao tiểu tử! Đầu óc gã giờ bị Tiểu Bạch Nhạn chiếm hết rồi."

Giang Văn Thanh nói: "Nếu quả Biên Hoang tập bị huỷ, 'Tiểu Bạch Nhạn chi luyện' của gã cũng không thể hoàn thành được."

Lưu Mục Chi bỗng nhiên hiểu ra nói: "Nghe lời Chiến soái nói vừa rồi ta mới hiểu rõ vị trí của Cao thiếu gia trong lòng Hoang nhân. Không lạ khi Hướng Vũ Điền quyết ý hành thích Cao thiếu gia như vậy, bởi vì gã chính là người Hướng Vũ Điền cố kỵ nhất."

Vương Trấn Ác hỏi: "Hiện tại Tiểu Bạch Nhạn đã đến đây. Gã có thể phân thân sao?"

Giang Văn Thanh nói: "Đến lượt gã lựa chọn sao? Sự tình có việc nhanh việc chậm mà."

Lưu Mục Chi nói: "Chuyện Bí tộc là cấp bách thì không cần phải bàn. Nhưng nếu như gặp phải Hướng Vũ Điền, Cao thiếu gia tất sẽ hung đa cát thiểu."

Mộ Dung Chiến cười: "Lão cứ an tâm! Trước trận chiến Phì Thủy do có Yến Phi bảo hộ cho gã nên không ai dám động thủ với Cao tiểu tử ở trong Biên Hoang tập. Ai cũng tìm cách đợi khi Cao tiểu tử ra ngoài Tập làm việc thì thu thập gã. Có điều đến tận bây giờ vẫn chưa ai làm gì được. Tiểu Bạch Nhạn kia là ngoại lệ duy nhất. Tiểu tử đó tự có biện pháp sinh tồn ở Biên Hoang. Gã theo dấu người khác thì dễ, người khác muốn theo dấu gã khó bằng lên trời."

Rồi hắn lại nói tiếp: "Cứ quyết định vậy đi. Khi Cao tiểu tử quay lại cũng là lúc triển khai việc dò xét toàn diện ở Biên Hoang. Việc tiến chiếm cửa sông do đại tiểu thư và Trấn Ác phụ trách. Khi nào chuẩn bị xong thì lập tức xuất phát."

Mọi người lớn tiếng đáp ứng.

° ° °

Yến Phi quay về Thanh Khê Tiểu Trúc không thấy Tống Bi Phong, cũng không thấy Đồ Phụng Tam và Khoái Ân, chỉ có mỗi mình Lưu Dự đang ngồi ngây ngốc trong phòng.

Yến Phi ngồi xuống cạnh gã hỏi: "Tống đại ca chưa quay về sao?"

Lưu Dự quay sang nhìn chàng, khôi phục lại thần sắc trả lời: "Tống đại ca ra ngoài tìm các bằng hữu bang hội giúp đỡ tìm hiểu một vài việc. Người vừa rồi đến không thấy Tống ca đi sao?"

Yến Phi không trả lời mà hỏi lại: "Người sao lại có bộ dạng ngơ ngác thế?"

"Àm!"

Lưu Dự vỗ tay xuống mặt bàn làm Yến Phi cũng phải ngạc nhiên, sau đó mới đau khổ nói: "Lòng ta vô

cùng thống khổ, thật hận!"

Yến Phi thở dài hỏi: "Vẫn chưa bỏ được sao?"

Lưu Dụ hần học đáp: "Chuyện này có thể bỏ đi được sao? Đạm Chân ... Ôi! Ta thật sự không muốn nghĩ đến. Những lời này ta chỉ có thể nói với riêng người. Có một ngày ta sẽ tự thân giết chết Hoàn Huyền và Lưu Lao Chi, vì Đạm Chân tẩy rửa sỉ nhục."

Yến Phi nói: "Sống trong cừu hận không phải là giải pháp. Ta đã từng kinh qua tư vị đó, ăn không ngon, ngủ không yên. Lưu huynh sao không đem tinh thần vào mục tiêu và lý tưởng cao xa mang hạnh phúc đến cho khổ dân ở phương Nam đi."

Lưu Dụ đáp: "Ta hiểu điều đó. Sự thật ta đã khá hơn rất nhiều. Chỉ là hai ngày qua lại phóng tâm nghĩ ngợi nên mới có nhiều cảm xúc như vậy. Có lẽ việc ta không cần phải giấu người nên mới dễ dàng bộc lộ tình cảm trong nội tâm mình ra ngoài. Nhưng quả là mỗi khi nghĩ đến Đạm Chân ta lại khó mà khống chế được bản thân."

Yến Phi đáp: "Tâm bệnh phải dùng đến tâm được. Chẳng lẽ không ai có thể thay thế vị trí của Đạm Chân trong lòng người sao?"

Trong đầu Lưu Dụ không ngờ trước tiên lại nghĩ đến Tạ Chung Tú, sau đó là Giang Văn Thanh rồi cuối cùng là Nhậm Thanh Thị. Điều đó làm gã bản thân cũng phải giật mình.

Sao lại không phải là Giang Văn Thanh? Mỹ nữ đó với gã tình thâm nghĩa trọng. Bản thân nàng cũng không có gì phải chê trách, tài sắc song toàn, khẳng định sẽ là vợ hiền, dâu thảo.

Lờ mờ gã nắm được nguyên nhân đằng sau lại vậy. Đó là vì Tạ Chung Tú chính là một Vương Đạm Chân khác. Cũng kiêu khóc cười đậm tính nữ nhi nhà cao môn đại tộc đó làm gã khi đã ôm nàng rồi thì cảm thấy tư vị ngây ngất tưởng không bao giờ quay lại kia lại ulla về. Ôm ấp Tạ Chung Tú giống như ôm ấp Vương Đạm Chân. Cảm giác yêu thương ôm ấp Đạm Chân gã từng trải qua đó, không ai ngoài Chung Tú có thể thay thế được.

Lưu Dụ trong lòng nảy sinh ra cảnh báo nguy hiểm.

Tạ Chung Tú tuyệt không thể động vào.

Cao môn đại tộc Kiến Khang có thể chấp nhận gã là một Thống soái quân sự kế tục Tạ Huyền, nhưng tuyệt không thể chấp nhận thân phận hàn môn áo vải như gã lại cưới thiên chi kiều nữ của cao môn đại tộc được.

Giống như Đồ Phụng Tam đã nói, chỉ có thể trở thành Hoàng đế cừu ngũ chí tôn, gã mới có thể vượt qua cấm kỵ không thể vượt qua giữa cao môn và hàn tộc.

Yến Phi hỏi: "Người đang nghĩ gì vậy?"

Lưu Dụ trong lòng phát lạnh. Bản thân có ý nghĩ đó làm gã phải chấn kinh.

Không!

Tạ Chung Tú tuyệt không thể động vào, nghĩ tới cũng không được, hơn nữa gã còn từng trước mặt Đồ Phụng Tam và Tống Bì Phong nói rõ ràng.

Lưu Dụ cười khổ: "Nói ra được quả là dễ chịu. Không có nghĩ gì đâu. Người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta."

Yến Phi bình tĩnh đáp: "Ta vừa gặp Lư Tuần."

Lưu Dụ ngạc nhiên.

Yến Phi đem việc gặp Lư Tuần thế nào ra kể lại, cuối cùng nói: "Cuộc chiến với Tôn Ân tuyệt không thể tránh khỏi. Chỉ cần ta không chết sẽ quay lại Biên Hoang tập."

Lưu Dụ lo lắng: "Nghe lời người nói tựa như không có tin tâm nhiều."

Yến Phi cười khổ: "Đối đầu với nhân vật như Tôn Ân, ai dám mạnh miệng nói sẽ thắng? Cũng may võ

công ta mỗi ngày lại tiến bộ, giúp ta càng có lực."

Lưu Dụ nói: "Yến Phi sẽ không thua."

Yến Phi hỏi: "Cũng mong là như vậy! Tình hình của người thế nào?"

Lưu Dụ hồi phục lại trạng thái bình thường, hai mắt lấp lánh những tia kỳ dị, trầm giọng đáp: "Ta đã đến thời khắc quan trọng nhất trong cuộc đời. Thành hay bại không còn phụ thuộc vào thái độ của Tư Mã Đạo Tử với ta nữa mà phụ thuộc vào việc ta có thể đánh bại Thiên Sư quân hay không. Phụng Tam đã giúp ta định ra chiến thuật và sách lược. Con đường này tịnh không dễ đi, nhưng ta sẽ kiên trì mà bước đến khi ta chính thức thành người mà cao môn và hàn tộc không ai còn hoài nghi nữa. Khi đó ta coi như đã thành công bước đầu."

Yến Phi ngạc nhiên hỏi: "Vậy mà chỉ là thành công ban đầu sao?"

Lưu Dụ đáp: "Đây là con đường rất dài. Giải quyết xong Thiên Sư quân, còn có vấn đề khó khăn là Hoàn Huyền. Thế lực của Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn mỗi ngày một lớn trong khi bọn ta trong cuộc đại chiến với Thiên Sư Quân không tránh khỏi tổn thất. Trong cuộc chiến lâu dài này, bọn ta phải có sách lược linh hoạt, mới có thể đoạt được hy vọng thắng lợi cuối cùng trong tay."

Sau đó gã lại hỏi: "Người định khi nào thì đi Thái Hồ?"

Yến Phi trầm ngâm đáp: "Phải xem tình huống rõ ràng mới có thể quyết định được."

Lưu Dụ nói: "Lại phải chia tay với người rồi. Ài! Khó mà chia tay người được. Chỉ vài ngày tới bọn ta sẽ đến tiền tuyến tìm một cứ điểm thích hợp. Ha ha! Xém chút thì quên không nói với người. Tư Mã Nguyên Hiển tối nay thiết tiệc ở Hoài Nguyệt lâu tẩy trần cho Yến Phi người, cũng để tiễn bọn ta! Có chuyện gì cũng phải đến dự một phiên."

Yến Phi cười khổ không nói được gì.

1 Nguyên là "Bình lai tương đáng, thủy lai thổ yểm". Ý nghĩa là phải căn cứ vào tình huống cụ thể mà ra biện pháp thích hợp. Thành ngữ này có từ đời Nguyên. Tuy nhiên văn Huỳnh Dị vẫn thường dùng điển tích, câu thơ hay thành ngữ của đời sau dùng cho đời trước. Trường hợp này chỉ là tiêu đề nhưng nhiều lúc trong câu nói của nhân vật trong Biên Hoang lại dùng nguyên một câu thơ ở đời sau. Có lẽ tác giả vì muốn sử dụng hết kho tàng văn hóa của dân tộc mà làm như vậy chăng?

HỒI 15

Yêu Hận Lẫn Lộn

Trường Tử thành, hoàng hôn.

Chủ tì Kỷ Thiên Thiên sau khi ăn xong bữa tối đến tiểu đình trong vườn ngồi trò chuyện. Từ ngày hôm kia, khí trời bắt đầu chuyển lạnh, cả hai người đều mang áo ngự hàn ấm áp.

Kỷ Thiên Thiên nói: "Mùa thu chưa tới mà khí trời đã lạnh như vậy rồi. Năm nay mùa đông phương Bắc dường như có tư vị khác."

Tiểu Thi cúi đầu bước.

Kỷ Thiên Thiên giận dữ: "Nha đầu này, lại đang nghĩ gì đó?"

Tiểu Thi nhẹ nhàng nói: "Tiểu thư hôm nay tâm tình rất tốt đó!"

Kỷ Thiên Thiên thầm nghĩ sáng nay vừa mới cùng Yến lang "tương hội", tâm tình đương nhiên là vui vẻ rồi. Nàng cảm khái nói: "Con người khi đối diện với nghịch cảnh, không chỉ cần phải kiên cường, mà còn cần phải giữ cho tâm hồn luôn thư thái, lạc quan, mới có thể có cơ hội xoay chuyển thế yếu."

Tiểu Thi nhìn nàng hỏi: "Bên ngoài phải chăng lại sắp có chiến tranh?"

Kỷ Thiên Thiên dửng dưng hỏi lại: "Tại sao lại nghĩ đến chiến tranh?"

Tiểu Thi đáp: "Mấy ngày này thấy ai ai cũng khẩn trương, lại rất ít khi thấy hoàng thượng, muội cảm thấy rất sợ hãi."

Kỷ Thiên Thiên lấy làm lạ hỏi: "Sợ cái gì cơ chứ?"

Tiểu Thi cúi đầu đáp: "Sợ bọn họ sẽ tấn công Biên Hoang tập."

Kỷ Thiên Thiên than: "Chuyện đó sớm muộn gì rồi cũng xảy ra, chỉ mong Hoàng nhân huynh đệ của chúng ta tự có biện pháp ứng phó."

Tiểu Thi im lặng không nói.

Kỷ Thiên Thiên hiểu rõ tâm sự của Tiểu Thi. Nàng cũng bị thủ đoạn chiến tranh của Mộ Dung Thủy dọa cho chết khiếp, nàng sợ kết cục thảm bại của Mộ Dung Vĩnh sẽ tái diễn với Hoàng nhân.

Phong Nương xuất hiện trên con đường lát đá trong vườn, rào bước về phía bọn nàng.

Kỷ Thiên Thiên một khắc trước khi bà ta hiện thân, sinh ra cảm giác, ánh mắt tự nhiên hướng về phía bà ta, tiếp xúc với nhãn thần của Phong Nương. Trong mắt bà ta hiện xuất tia kinh ngạc.

Kỷ Thiên Thiên thầm kêu hồng bét, đồng thời trong lòng cảnh giác, sau này cần phải cẩn thận điểm này. Kỷ Thiên Thiên biết rằng loại phản ánh tự nhiên này có thể tiết lộ bí mật về sự đại tiến của công lực bản thân. Nếu như là nàng trước đây, với cự ly còn cách Phong Nương khoảng một trăm bước, thì không thể phát giác bà ta đang tiếp cận trước một bước như vậy.

Phong Nương đến tiểu đình, thỉnh an Kỷ Thiên Thiên trước rồi mới nói: "Hoàng thượng bảo ta đến báo cho tiểu thư biết, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ quay về Huỳnh Dương. Ta đã kêu người chuẩn bị hành trang cho tiểu thư."

Kỷ Thiên Thiên hồ hững hỏi: "Thiên Thiên còn có quyền tác chủ bản thân nữa sao? Hoàng thượng muốn thế nào thì cứ làm thế ấy thôi!"

Phong Nương hai mắt lộ vẻ bất lực, nói: "Không dám lại làm phiền tiểu thư ..."

Kỷ Thiên Thiên ngắt lời: "Đại nương!"

Phong Nương ngạc nhiên hỏi: "Tiểu thư có điều gì phân phó?"

Kỷ Thiên Thiên quay sang nói với Tiểu Thi: "Thi Thi cứ về phòng trước, ta có vài câu muốn nói với đại nương."

Sau khi Tiểu Thi vâng lời bỏ đi, Kỷ Thiên Thiên nói: "Mời đại nương ngồi."

Phong Nương thờ dãi đáp: "Ta đứng đây cũng được. Tiểu thư nên biết có nhiều việc ta không tiện nói, tiểu thư nếu muốn biết có thể trực tiếp hỏi Hoàng thượng."

Kỷ Thiên Thiên mỉm cười nói: "Chuyện ta muốn hỏi không có nửa điểm liên quan đến Hoàng thượng, cũng như tình huống hiện nay. Đại nương sẽ không bị gây khó khăn đâu."

Phong Nương lộ vẻ đau khổ nói: "Chuyện đã qua ta càng không nguyện nói tới, cũng không muốn nhớ lại."

Kỷ Thiên Thiên tức giận nói: "Được rồi! Nói như vậy chuyện gì ta cũng không cần hỏi. Có chuyện gì mà không phải là chuyện đã qua không?"

Phong Nương mềm lòng lại, thờ dãi: "Xin tiểu thư cứ hỏi."

Kỷ Thiên Thiên nở nụ cười làm người ta không cách gì cự tuyệt nổi, nhẹ nhàng hỏi: "Ta chỉ là muốn hỏi chuyện liên quan đến Yến Phi. Đại nương biết mẹ Yến Phi như thế nào?"

Phong Nương hai mắt lộ vẻ thương xót, đáp: "Việc này một lời khó nói hết. Ta đúng là không muốn nói đến, chỉ có thể cho tiểu thư biết chúng ta từng là tử muội thân thiết, nhưng đồng thời lại là ... Ôi! Lão thân phải cáo lui rồi! Mong tiểu thư thứ cho."

Kỷ Thiên Thiên giận dữ: "Đại nương!"

Phong Nương nói: "Ta đã từng cùng sống với mẹ của Yến Phi trong một khoảng thời gian ở một địa phương rất đặc biệt. Ta đã nhìn thấy tiểu Yến Phi mở mắt chào đời. Ta cũng không biết những ngày tháng đó là khoái lạc hay thống khổ, chỉ hy vọng có khả năng thần bí nào đó có thể xóa đi đoạn ký ức đó trong đầu ta."

Kỷ Thiên Thiên hỏi: "Người nhất định biết cha Yến Phi là ai?"

Phong Nương sợ hãi cúi đầu nói: "Mong tiểu thư thứ cho lão nhân phải cáo lui."

Nói xong quay người bỏ đi.

Nhìn theo bóng bà ta xa dần, Kỷ Thiên Thiên cắn khoắn trong lòng, phảng phất đoán câu mà Phong Nương chưa nói hết phải là "đồng thời cùng yêu một người đàn ông", mà người đó chính là cha của Yến Phi. Quan hệ giữa bọn họ thật không đơn giản, trong ân có oán, trong yêu có hận, cho nên Phong Nương mới cảm thán không biết đó là khoái lạc hay thống khổ.

Cha của Yến Phi có thể làm cho hai người con gái xuất sắc của Tiên Ti tộc đem lòng yêu mến, khẳng định không phải là một người bình thường. Nhìn Yến Phi bây giờ cũng có thể tưởng tượng được phong thái của cha chàng ngày ấy.

Ông ta rốt cuộc là ai? Tại sao mẹ Yến Phi lại không bao giờ đề cập đến bất cứ chuyện gì về cha chàng với Yến lang? Trong lòng Kỷ Thiên Thiên đầy rối rắm hoài nghi, hận không thể lập tức đuổi theo Phong Nương hỏi rõ ngọn nguồn. Đương nhiên nàng hiểu việc đuổi theo bà ta cũng không hỏi thêm được chuyện gì, càng không nhẫn tâm bức bà ta thêm lần nữa.

Việc này chỉ có cách tạm thời gác lại.

Thời gian luyện công lại đến rồi.

° ° °

Ba đại lãnh tụ của Biên Hoang Hồ tộc, Mộ Dung Chiến, Hồ Lôi Phương và Thác Bạt Nghi, cùng nhau đến trung tâm của khu hoang phế phía đông nam, nơi quần thể kiến trúc mà Cơ Biệt gọi là "xưởng binh khí".

Nếu như cần mở cửa làm ăn, khu hoang phế đương nhiên không phải là địa phương lý tưởng. Nhưng để làm công xưởng chế tạo binh khí và hỏa khí thì không nơi nào lý tưởng hơn. Điều hay nhất đây là khu vực rộng lớn bốn phía đầy tường lở ngói tan, tự nhiên trở thành nơi luyện vũ khí và hỏa khí.

Cho nên cái nhà hoang nơi công xưởng binh khí có một qui tắc bất thành văn, đó là cấm người ngoài vào. Nếu như bất hạnh bị trúng thương bởi tên lạc hay hỏa khí thì cũng không thể trách cứ người khác được.

Phòng vệ tại khu hoang phế cũng rất tốt. Mười tòa nhà xưởng lớn được xây bằng gạch và đá, bốn phía có tám tòa vọng lâu cao năm trượng, có thủ hạ của Cơ Biệt luân phiên tuần tiểu, bảo đảm cho an toàn của công xưởng binh khí.

Mộ Dung Chiến đến trước cửa lớn chủ xưởng, cười nói: "Mỗi lần ta đến công xưởng binh khí đều có loại cảm giác cổ quái này. Các người nói xem, ai có thể tưởng tượng một hoa hoa đại thiếu gia như Cơ công tử lại có công xưởng chế tạo lợi khí giết người, sát khí đằng đằng như thế này?"

Các đại hán canh giữ bên ngoài cung kính cúi đầu chào ba người, liền có người chạy vào trong thông báo với Cơ Biệt.

Tuyết lớn đã rơi chậm lại, chỉ còn những bông tuyết là bay không ngừng nghỉ. Khắp nơi một màu tuyết trắng, vẻ hoang vu của khu hoang phế cũng trở nên tinh khiết hơn.

Hồ Lôi Phương nói: "Nghe nói rằng tuyết nghệ chế tạo binh khí của Cơ đại thiếu gia là gia truyền, nhưng hẳn bản tính thích trêu hoa ghẹo nguyệt, suốt ngày cứ phải đối diện với cái lò than nóng bỏng cũng mệt mỏi đây? Đương nhiên hẳn phải thay quần áo hoa lệ, đến nơi rộn ràng oanh oanh yến yến, hưởng thụ tư vị ôn nhu khác biệt. Cái này gọi là biết điều tiết cuộc sống, Cơ thiếu gia của chúng ta càng biết hưởng thụ hơn bất cứ ai khác."

Thác Bạt Nghi không kiềm chế được nghĩ đến Hương Tố Quân. Nàng là người tình ôn nhu của hắn, chỉ có nàng mới có thể làm hắn quên đi tất cả.

Mộ Dung Chiến cười nói: "Có người nói nữ nhân như được tạo bằng nước. Chỉ có nước mới có thể lấy

nhu khắc cương, khắc chế được lửa. Ha ha ..."

Cơ Biệt từ cửa lớn chạy ra. Nếu như chưa nhìn qua bộ dạng quần áo hiện tại của hắn, khẳng định trong thoáng chốc không thể nhận ra là hắn đến. Lúc này hắn đang mặc một bộ quần áo tồi tàn bằng vải gai, đeo bên ngoài một cái tạp dề da trâu đầy những vết ố, chân mang ủng dài, đầu quấn một cái khăn dài, không có nửa chút bóng dáng của vẻ phong lưu tiêu sái lúc bình thường.

Hồ Lô Phương cười ha hả: "Đại lão bản cuối cùng cũng tự tay làm, thật khiến người khác không tưởng nổi!"

Cơ Biệt than: "Đại lão bản cái gì chứ, đừng nói nữa! Ta hiện tại tình hình tài chính rất khủng hoảng. Thủ hạ ba trăm nhân mạng chỉ có thể trả một nửa lương. May mà các huynh đệ đều biết ta chỉ là kéo dài thời gian trả nợ, lại vì Biên Hoang tập, mọi người mới khăng khái nghĩa khí, cùng ta chung vai trong giai đoạn khó khăn này."

Lại dùng tay lau vết bẩn trên người, hỏi: "Ba vị đại ca hạ cố đến tìm ta có việc gì thế? Đừng nói với ta là trời sắp đến nơi rồi nhé, người như ta không chịu nổi kích thích đâu."

Mộ Dung Chiến hỏi: "Gần gần như vậy. Có nơi nào yên tĩnh có thể nói chuyện không?"

Thác Bạt Nghi nói thêm: "Nơi yên tĩnh chỉ có cách quay lui mà tìm. Tại công xưởng sản xuất binh khí căn bản không thể không nghe thấy âm thanh rèn sắt."

Cơ Biệt vui vẻ nói: "Nơi yên tĩnh vẫn có chứ, đó là kho chứa binh khí được giấu sâu trong lòng đất. Bất quá ta không quen với việc không còn nghe tiếng rèn sắt và tiếng lò lửa. Đối với ta mà nói đó là những âm thanh kì diệu dễ nghe nhất trên đời này, có thể so sánh với tiếng ca tiếng đàn tao nhã nơi thanh lâu. Ha ha, đi theo ta nào."

Mọi người đang muốn cất bước thì tiếng vó ngựa gấp gáp từ xa truyền lại.

Ba người quay đầu nhìn lại, một người một ngựa đang phi nhanh tới. Người đang cưỡi ngựa chính là Diêu Mạnh.

Bốn người trong lòng chùng xuống, biết rằng Diêu Mạnh đến vội như vậy, đương nhiên không thể là chuyện gì tốt.

Diêu Mạnh phóng đến trước mặt bốn người, ghim gấp cương ngựa lại, chiến mã hí vang, dựng đứng người lên.

Hai vó trước chiến mã vừa chạm đất, Diêu Mạnh liền phi xuống, hỗn hển nói: "Phương tổng và Đinh Tuyên về rồi."

Mộ Dung Chiến ngay người hỏi: "Nhanh vậy sao?"

Diêu Mạnh đáp: "Cửa sông Dĩnh Thủy đã bị Mộ Dung Thủy chiếm. Bọn họ là bị bức phải quay về."

Bốn người đồng thời biến sắc.

HỒI 16

Tuyên ngôn tình yêu

Cao Ngạn đi về phía đuôi thuyền. Bốn, năm Hoang nhân huynh đệ đang tụ tập ngoài cửa khoang thuyền, nhỏ giọng cười nói. Bọn họ vừa thấy Cao Ngạn từ khoang thuyền đi ra thì lập tức im bặt.

Cao Ngạn tâm tình rất tốt, tuy khó có thể hình dung ra ngôn từ gì nhưng biết rõ bọn họ đang nói về mình. Tuy nhiên gã làm sao có thể chịu thiệt được, giả vờ nổi giận hét lên: "Hào tiểu tử! Các ngươi dám nói xấu sau lưng ta à."

Một tên trong bọn nói: "Cao thiếu gia người hiện tại có tài có thế, huynh đệ Dạ Oa tộc bọn ta còn cần phải theo người kiếm miếng ăn, sao dám nói xấu người? Bọn ta là đang ngưỡng mộ người. Tiểu Bạch Nhạn đúng là xinh đẹp, ngọt ngào như mật hoa, chẳng trách gì Cao thiếu gia thần hồn điên đảo."

Một tên khác tiếp lời: "Cao thiếu gia tuy diễm phúc tề thiên, nhưng huynh đệ bọn ta đều vì người mà lo

lắng."

Cao Ngạn buồn bực rên rỉ: "Lo lắng cái gì?"

Tên đó đáp: "Lo khi Tiểu Bạch Nhạn đá người xuống giường, trong lúc không chú ý đá nhầm chỗ, người có leo lên lại thì cũng không làm ăn được gì."

Cao Ngạn tức tối chửi: "Ta đi cái con mẹ bọn người!"

Nói xong ngang nhiên quay đi, bỏ lại sau lưng những tiếng cười sằng sặc của bọn kia.

Tuyết vẫn nhẹ nhàng rơi, hai bờ Dĩnh Thủy mênh mang một màu tuyết trắng. Tiểu Bạch Nhạn một mình cô độc đứng tại đuôi thuyền ngắm cảnh tuyết mùa thu đến sớm.

Cao Ngạn cảm giác như những nỗ lực, chờ đợi, lo âu, mất ngủ trong quá khứ chợt hiện về tại giây phút này. Huyết mạch chạy rần rật trong người, tình yêu khiến gã muốn hét to lên.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Doãn Thanh Nhã ở Biên Hoang tập, gã đã rơi vào miền cực lạc của tình yêu. Cái cảm xúc làm con người kích thích, mê man ấy từ đó không hề giảm đi mà ngày càng nồng cháy. Nếu như đó chính là tình yêu chân chính, gã sẽ tuyệt không nghi ngờ gì. Gã không có cách nào dùng lời biểu đạt được cảm giác trong lòng. Nhưng giờ phút này, nhìn thấy hình dáng nhỏ bé yêu kiều của nàng, đẹp như mộng như mơ tựa như hòa cùng hoa tuyết, gã không cần dùng lời để lý giải mọi thứ.

Cao Ngạn đến bên cạnh Doãn Thanh Nhã.

Doãn Thanh Nhã không nhìn gã, vui vẻ nói: "Ta là lần đầu tiên nhìn thấy tuyết mùa thu, đẹp thật đấy!"

Nàng liếc gã một cái, giận dỗi: "Sao lại nhìn chằm chằm người ta như thế? Không cho người nhìn đâu. Người không biết là nhìn con gái nhà người ta như thế là vô lễ à?"

Cao Ngạn một lần nữa không thốt nên lời.

Trong làn mưa tuyết lất phất, một hoang thôn hiện ra phía bờ bên trái, như ẩn như hiện.

Doãn Thanh Nhã quên cả trách cứ gã, chỉ tay vào hoang thôn hỏi: "Đó là hành cung thứ bao nhiêu của người?"

Cao Ngạn vui vẻ đáp: "Hình như là hành cung thứ ba."

Doãn Thanh Nhã ngây thơ hỏi: "Trong thôn đó có quỷ không?"

Cao Ngạn cười đáp: "Đó là Doãn gia thôn, dám quỷ thân thích nhà nàng khẳng định sẽ không hại nàng đâu."

Doãn Thanh Nhã tức giận nói: "Người ta hỏi làng hoàng, người lại đùa cợt. Có tin là ta sẽ một cước đá người xuống sông không?"

Cao Ngạn định thần lại nhàn nhã nói: "Nàng mà đá ta xuống nước sẽ bỏ qua cơ hội nghe tuyên ngôn tình yêu của ta đó."

Doãn Thanh Nhã yêu kiều cười khúc khích, lườm gã một cái, giận dỗi nói: "Tuyên ngôn tình yêu? Đúng là bốc phét mà! Thủ đoạn đó của người qua mắt được bản cô nương sao? Không gì hơn ngoài da mặt dày, miệng cứ leo lẻo, tự tăng bốc bản thân, muốn Thanh Nhã để ý đến người chứ gì! Nói cho ta biết đi, người còn có công phu nào nữa không? Nếu vẫn là những trò cũ thì tốt nhất là im đi còn hơn cứ trưng ra mà mất mặt đấy. Trêu tức ta rồi, người có muốn chịu lỗi rồi chạy làng cũng không xong đâu, bản cô nương giỏi nhất là trừng trị những tên trêu hoa ghẹo nguyệt!"

Cao Ngạn ung dung nói: "Lần này không như vậy đâu! Là vì ta đặt mình ở lập trường của Nhã nhi, vì nàng mà suy tính."

Doãn Thanh Nhã ngạc nhiên liếc gã một cái, thấy gã thần tình nghiêm chỉnh thành khẩn, lấy làm lạ hỏi: "Tiểu tử người lại có ý tưởng cổ quái gì nữa?"

Cao Ngạn đáp: "Không phải là ý tưởng cổ quái, mà là ý tưởng vĩ đại đầy tình cảm cao thượng, đầy tình thần hy sinh vì tình yêu. Vừa rồi sau khi nàng ăn no về phòng, nàng có thấy kì quái là ta không ghé qua tìm

nàng không? Là do ta phải ở một mình, tập trung suy tư, nghĩ ra biện pháp toàn mỹ có thể làm cho Nhã nhi cảm động."

Doãn Thanh Nhã cảm thấy hiếu kỳ giục: "Nói ra cho ta nghe đi! Nếu như vẫn không hay, ta tối nay sẽ không lý gì tới người nữa."

Cao Ngạn mười phần tự tin nói: "Nàng nghe đây! Ta đã hạ quyết tâm vượt qua mọi khó khăn..."

Doãn Thanh Nhã cắt lời gã, than: "Tên ngốc đáng chết, không phải vẫn là trò cũ sao?"

Cao Ngạn bất mãn hỏi lại: "Nàng có biết ta tiếp theo sẽ nói gì không?"

Doãn Thanh Nhã tức tối thốt: "Người có thể có chiêu thức mới gì? Ta sẽ không nói ra thay người đâu."

Cao Ngạn nói: "Lần này nàng không thể đoán được đâu. Cái ta muốn nói là một ngày chưa được nhạc trượng tương lai, sự phụ nàng tự thân thành hôn cho, ta sẽ không cưới nàng làm vợ."

Doãn Thanh Nhã nhìn gã chăm chăm, không nói nên lời.

Cao Ngạn đắc thắng nói: "Thật vĩ đại! Hiện tại nỗi lo lắng duy nhất của Nhã nhi là ý kiến của Nhiếp bang chủ. Chỉ cần người đồng ý cho hôn sự của chúng ta, cũng giống như vén mây mù thấy trời xanh, chúng ta sẽ có một tương lai tốt đẹp, hạnh phúc."

Doãn Thanh Nhã vẫn ngây ngốc nhìn gã.

Cao Ngạn lại nói tiếp: "Hay là cần phải giải thích thêm, ta vĩ đại ở chỗ nào?"

Doãn Thanh Nhã phát cáu la: "Tên tiểu tử chết bầm! Ai có tương lai cùng người? Người có thể ngừng nói làm nhảm được không? Ngoài ý muốn của bản thân ra, người còn hiểu được gì? Cũng không tự nghĩ xem bản thân người được bao nhiêu cân lượng? Sự phụ ta hận không ngũ mã phanh thây người được, người còn ngồi đó mong người sẽ đem ta cho người ư. Mau tỉnh lại cho ta, sau này không còn muốn nghĩ đến cái biện pháp được gọi là vĩ đại của người nữa. Nếu người an phận giữ mình, ta sẽ để cho người bồi tiếp ta trong hai, ba ngày du ngoạn Biên Hoang. Sau đó ta sẽ trở về Lương Hồ, sẽ không còn liên quan gì đến người nữa. Tối nay ta mặc kệ người!"

Nói xong kiên quyết bỏ đi, để lại Cao Ngạn đứng ngây ngốc tại đường trường.

° ° °

Yến Phi đang suy nghĩ đến một vấn đề.

Đó là vấn đề không thể không nghĩ đến, chính là làm thế nào để đánh bại Tôn Ân.

Thuyền nhỏ rời bến Thanh Khê tiểu trúc, do Tống Bi Phong điều khiển thuyền, chèo chèo và Lưu Dự đến gặp Tư Mã Nguyên Hiến để sắp xếp cho buổi dạ yến trên tầng thứ năm ở phía đông Hoài Nguyệt lâu.

Đồ Phụng Tam do vương sự vụ phải an bài cho toán quân đầu tiên đến từ Biên Hoang tập tiến nhập Dã Thành, nên một lúc nửa sẽ tự mình đến phó hội.

Lưu Dự thấy thần sắc suy tư của Yến Phi, im lặng không dám cắt đứt dòng suy nghĩ của chàng.

Cái duy nhất chàng có thể thắng Tôn Ân chính là Tiên Môn quyết. Nhưng chiếu theo tình huống của Lưu Tuấn mà suy thì bảy chiêu Tiên Môn quyết của chàng khẳng định không làm gì được Tôn Ân. Cho nên trước trận quyết chiến, phải nghĩ ra biện pháp một lần nữa đột phá Tiên Môn quyết.

Tiên Môn quyết của chàng hiện tại chỉ là cô chú nhất trích ¹, lần lượt phát xuất chân âm chân dương, thông qua Diệp Luyện Hoa tặng cho địch nhân, biến hóa còn thiếu sót, rất khó làm thế nào để liễu lĩnh chiến đấu bức người khác. Đó đương nhiên không tính đến lý tưởng của chàng, cũng như đi ngược lại với tinh thần "Nhật Nguyệt Lệ Thiên đại pháp" của bản thân chàng. Việc nội trong mười ngày ngắn ngủi này, phải sáng tạo ra chiêu mới có thể kích bại Tôn Ân là tuyệt không có khả năng.

Nhưng có thể nào dung nhập Tiên Môn quyết với kiếm pháp trước đây của chàng không? Điều này khẳng định là có khả năng.

Yến Phi chấn động hét lên: "Ta nghĩ ra rồi!"

Lưu Dụ và Tống Bi Phong quay nhìn chàng. Lưu Dụ nói: "Cái mà người nghĩ ra nhất định là rất quan trọng, vì ta chưa từng thấy thần thái như vậy của người bao giờ."

Tống Bi Phong cười nói: "Cái làm cho Yến Phi cũng phải kích động rồi cuộc là cái gì đây? Mau nói ta nghe nào."

Hai mắt Yến Phi phát ra tia nhìn sáng quắc chưa từng thấy trước đây, như thấu hiểu mọi bí mật của trời đất, từng chữ từng chữ chậm chậm nói: "Ta đã nghĩ ra được cách đánh bại Tôn Ân."

Hai người cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Chuyện này có thể nói "nghĩ" là "nghĩ" ra được sao? Lưu Dụ giật mình nói: "Lần này gặp người, toàn là bộ dạng ôm đầu tâm sự, nguyên lai là vì Tôn Ân mà đau đầu."

Yến Phi thầm nghĩ tâm sự của mình há có thể bằng đôi ba lời mà giải thích rõ được, càng không thể nói chân tướng. Đột nhiên trong lòng chàng nổi lên câu "tiết lộ thiên cơ", hiểu rõ lí do tại sao "thiên cơ" không thể tiết lộ cho người không có duyên được, tất cả là bởi vì lợi bất cập hại.

Tống Bi Phong vui vẻ hỏi: "Tiểu Phi nghĩ đến phương pháp trừ yêu gì?"

Yến Phi hàm hồ đáp: "Đệ chỉ là nghĩ thông một nan đề trong võ học, khiến đệ thêm phần chắc chắn thắng trong trận đấu với Tôn Ân. Nhưng có thành công hay không còn phải xem tình huống lúc đó."

Lưu Dụ nói: "Vô luận như thế nào, người cũng khôi phục lại lòng tin và đầu chí. Đúng không?"

Yến Phi gật đầu đồng ý.

Tôn Ân cố nhiên là phiền não lớn nhất hiện nay của chàng, nhưng cũng là nguyên tố không thể thiếu kích lệ chàng đột phá. Đồng thời với việc nhắm mục tiêu đả bại Tôn Ân mà tiến, chàng đối với chiêu số cuối cùng "Phá toái hư không" càng có tự tin hơn, qua xúc loại bàng thông [2](#). Nói không chừng có một ngày chàng có thể ngộ ra thủ đoạn phá không mà mang theo được cả mỹ nhân. Đó mới là nguyên nhân thật sự làm chàng vui mừng ngạc nhiên, nhưng không thể nói ra.

Yến Phi nói với Tống Bi Phong: "Nếu hiện tại chúng ta ghé qua Tạ gia thăm đại tiểu thư thì có thích hợp không?"

Tống Bi Phong đáp: "Sao lại có vấn đề? Đại tiểu thư còn không biết nên cao hứng như thế nào ấy chứ."

Lưu Dụ chấn động hỏi: "Tiểu Phi, có phải người muốn đi Thái Hồ càng sớm càng tốt không?"

Yến Phi thông thả đáp: "Nếu như tình trạng của đại tiểu thư cho phép, ngày mai ta sẽ lên đường."

Lưu Dụ ngây người một lúc, than: "Các người cứ đi đi! Ta ở lại thuyền đợi các người."

Tống Bi Phong thành khẩn nói: "Vừa rồi ta mới đến Tạ gia gặp đại tiểu thư, tâm tình và thân thể của người đều có cải thiện đáng kể, hỏi tiểu Dụ người sao không đến thăm người. Ta không có cách nào đành phải đem chuyện tuyệt tình của nhị thiếu gia ra kể lại. Đại tiểu thư nghe xong rất tức giận, muốn ta nói với người, bà vì nhị thiếu gia tạ lỗi với người, hy vọng người không để tâm đến chuyện nhị thiếu gia, còn mời người đến Tạ gia."

Lưu Dụ cười khổ hỏi: "Chuyện này có khác sao?"

Yến Phi cười nói: "Đương nhiên là khác rồi. Nếu như người cự tuyệt lời mời của đại tiểu thư, thì biểu hiện người tâm dạ hẹp hòi, là người không đủ lòng khoan dung, càng biểu hiện người vẫn còn oán hận Tạ Diễm."

Tống Bi Phong khích lệ: "Có đại tiểu thư chủ trì đại cuộc, làm gì đến phiên tên tiểu tử Tạ Hồn tác oai tác quái? Hiện tại ta mỗi lần về hẻm Ô Y, đều xem tên tiểu tử đó như không có, gặp mặt cũng tuyệt không thi lễ thỉnh an. Hắc! Khi ta phục vụ An công, hắn còn là tên tiểu tử miệng còn hôi sữa, căn bản không có tư cách nói chuyện."

Lưu Dụ đột nhiên nghĩ tới Tạ Chung Tú, trong lòng nảy sinh cảm giác nguy hiểm, nhưng vẫn buột miệng nói: "Được rồi!"

Lời vừa ra khỏi miệng liền thấy hối tiếc, nhưng đã không thu lại được.

Dưới bóng tịch dương.

Phía trước bụi bay mù mịt, vài chục thớt ngựa đang toàn lực bôn tẩu.

Thời tiết lạnh khác với bình thường, từng trận gió lạnh từ phía tây bắc thổi tới, làm người lữ khách càng hy vọng sớm đến mục tiêu.

Thác Bạt Khuê đang trong tình trạng giới bị cao độ, hạ lệnh cho mã đội ngừng tiến lên phía trước, tập kết lại bảo vệ xe chở vàng.

Nơi đây cách Bình Thành chỉ có mười dặm đường. Trên mỗi dặm hành trình bọn họ đều đề cao cảnh giác, tránh đường núi non hiểm trở, chỉ tìm đường bằng phẳng mà đi, nhằm tránh bị người khác phục kích đột tập.

Trưởng Tôn Đạo Sinh và Thôi Hoành từ phía sau cưỡi ngựa lên hai bên tả hữu y, nhất tề nhìn về phía đoàn ngựa đang đến.

Trưởng Tôn Đạo Sinh thở phào thư thái: "Là người mình."

Thác Bạt Khuê gật đầu nói: "Người đến là Trương Cỗn, sự tình có chút không bình thường."

Trương Cỗn và năm mươi chiến sĩ đến cách bọn họ khoảng hai trăm bước thì bắt đầu giảm tốc. Lúc đến trước mặt bọn họ, chiến mã đều thở ra hơi trắng.

Thác Bạt Khuê hỏi: "Đã phát sinh chuyện gì?"

Trương Cỗn ghì cương lại, đáp: "Địch nhân phản kích rồi."

Thác Bạt Khuê thần sắc không đổi hỏi lại: "Có phải là Mộ Dung Thùy đến không?"

Trương Cỗn đổi hơi đáp: "Hiện tại vẫn chưa rõ, mới nhận được báo cáo lúc trưa. Có đội ngựa địch trong vùng trũng ³ rộng lớn ở Bình Thành và Nhạn Môn, tàn phá bờ bãi, thiêu hủy kho thóc ruộng lúa, xua gia súc đi. Đó tựa như là dấu hiệu quân đối phương đại cử tiến công."

Thác Bạt Khuê than: "Hay cho Mặc Sĩ Minh Dao."

Trương Cỗn ngạc nhiên: "Mặc Sĩ Minh Dao?"

Thác Bạt Khuê nói: "Chuyện đó để sau nói. Còn chuyện gì nữa không?"

Trương Cỗn lấy một ống trúc nhỏ từ trong tay nải đang ôm ra, dâng lên bằng hai tay: "Đây là phi cáp truyền thư từ Biên Hoang tập, thỉnh Tộc chủ xem."

Thác Bạt Khuê tiếp lấy, gỡ dấu niêm phong, thần sắc điềm tĩnh đọc qua một lượt, tiện tay đưa cho Trưởng Tôn Đạo Sinh, trầm giọng nói: "Mọi việc đợi sau khi về đến Bình Thành rồi nói."

o o o

"Rượu đến rồi!"

Trác Cuồng Sinh nhìn thấy Cao Ngạn chán nản như con gà rù liền đến ngồi xuống cùng bàn với gã, đầu cúi hỏi: "Tình trường lại nổi sóng rồi. Các người cãi nhau à? Lại phát sinh chuyện gì rồi?"

Lúc này khách nhân đã ăn xong bữa tối, chỉ còn lại hai, ba bàn khách vẫn đang tán gẫu.

Cao Ngạn tức giận nói: "Còn không phải lão tặc ngươi hại ta. Con bà nó! Chuyện gì cũng vì người mà suy nghĩ, lại được đáp trả như thế này đây."

Trác Cuồng Sinh nhú mày: "Nói xem nào!"

Cao Ngạn giận dữ: "Có chuyện gì hay mà nói đâu?"

Trác Cuồng Sinh đang lo lắng cho Biên Hoang tập, nghe vậy liền nổi giận mắng: "Tên tiểu tử ngươi đừng quên ngươi và Tiểu Bạch Nhạn có ngày hôm nay toàn là nhờ lão tử bày mưu tính kế sau lưng. Nếu không Tiểu Bạch Nhạn đến giờ vẫn còn ở Lưỡng Hồ. Con bà ngươi, mỗi lần có chuyện là đến quấy rầy ta. Ngươi còn không biết mình may mắn đến thế nào đâu, may mắn đến mức làm người ta ghen tị. Người khác

muốn đựng vào Tiểu Bạch Nhạn, có cầu cũng không được. Thu cái bộ mặt rầu rĩ đó lại đi, còn không nói ra thì ta phạt nặng đó. Ha! Con bà nguoi!"

Cao Ngạn không còn cách nào đành kể hết mọi chuyện.

Trác Cuồng Sinh vỗ bàn nói: "Thật phải chúc mừng nguoi thôi!"

Cao Ngạn ngây ngốc hỏi: "Chúc mừng ta?"

Trác Cuồng Sinh nói: "Đương nhiên phải chúc mừng nguoi. Tiểu Bạch Nhạn chỉ là vì nghĩ cho nguoi, sợ tên tiểu tử nguoi phát cuồng lên, thật sự chạy đến Lưỡng Hồ năn nỉ lão Nhiếp gả ái đồ cho nguoi. Nhẹ thì bị nguoi ta sỉ nhục, nặng thì bị ngũ mã phanh thây. Minh bạch chưa? Hà! Ta bây giờ có chút tin rằng nàng ta thích nguoi rồi. Nhưng cái tên tiểu tử nhà nguoi căn bản không có chút nào xứng với nàng ta."

Cao Ngạn hoài nghi: "Có thật là như vậy không?"

Trác Cuồng Sinh ngạo nghễ nói: "Phân tích của bản quán chủ từ trước đến nay đã sai bao giờ chưa. Con bà nó, hiện tại là thời cơ thừa thắng xông lên."

Cao Ngạn chán nản: "Nàng nói là tối nay không lý gì đến ta. Ài! Thừa thắng xông lên ư? Đêm nay ta khẳng định là không ngủ được."

Trác Cuồng Sinh mắng: "Nhẫn nại một đêm cũng không được sao? Con bà nguoi! Hắc! Đợi ta nghĩ cái đã! Đúng rồi! Nàng ta không phải đã nói là sau khi đến Biên Hoang tập sẽ cùng nguoi vui vẻ rong chơi ba ngày sao? Đó có thể là cơ hội của nguoi, nhất định phải làm cho gạo đã nấu thành cơm. Thử tưởng tượng xem! Nếu như nguoi có thể làm cho Tiểu Bạch Nhạn hoài thai, Nhiếp Thiên Hoàn lại vì lời hứa với Yển Phi, không thể làm gì nguoi, chỉ còn cách tương thác tựu thác ⁴, đem Tiểu Bạch Nhạn gả cho nguoi. Hà hà! Đây khẳng định là biện pháp tốt nhất."

Cao Ngạn đầu tiên mắt sáng lên tia nhìn kỳ dị, nhưng sau đó thần tình lại ảm đạm, thê thảm than: "Nếu như ta dùng loại thủ pháp đó để có được Tiểu Bạch Nhạn, thì không phải là vì nàng mà nghĩ suy. Nàng xuất giá cũng không vui vẻ, lão Nhiếp càng không cao hứng, cho nên ta cũng chẳng vui sướng gì. Ài! Mọi người liên quan đều không sung sướng gì, kể cả nguoi trong đó."

Trác Cuồng Sinh cười khở: "Đó đúng không phải là thủ đoạn quang minh chính đại. Nhưng có biện pháp nào khác không? Muốn Nhiếp Thiên Hoàn cao cao hứng hứng đem ái đồ gả cho nguoi thì cũng giống như muốn mặt trời mọc ở phương Tây, lặn ở phương Đông. Căn bản là không thể."

Cao Ngạn cố chần khởi tinh thần, nói: "Kể đó là do nguoi nghĩ ra, nguoi phải động não mà nghĩ ra cách giải quyết cho ta chứ."

Trác Cuồng Sinh thất thanh kêu lên: "Ta nghĩ ra? Con mẹ nguoi! Ta chỉ kêu nguoi tìm cách làm cho Tiểu Bạch Nhạn yêu nguoi, chứ có kêu nguoi lấy lòng lão Nhiếp đâu. Nguoi nghĩ lão là con nít lên ba chắc? Lão không những là bá chủ hắc đạo hùng cứ một phương, mà còn là kẻ thù không đội trời chung của chúng ta, lão và đại tiểu thư thù sâu tựa bể. Nguoi nói lão có thể đem ái đồ gả cho một tên Hoang nhân được không? Lão làm thế nào mà ăn nói với Hoàn Huyền. Cái đầu của nguoi dùng để làm gì, hả?"

Cao Ngạn vẫn kiên trì: "Nguoi không phải là lão Trác cuồng suốt ngày ngồi nghĩ mưu kế thần sầu quỷ khốc mà ta biết hay sao? 'Tuyên ngôn tình yêu' của ta không phải chuyện đùa, mà là 'nhất ngôn kí xuất, tứ mã nan truy', nếu không Nhã nhi sẽ xem thường ta. Mau nghĩ cho ta đi! Nguoi cũng không muốn 'Tiểu Bạch Nhạn chỉ luyện' không có một đoạn kết viên mãn mà."

Trác Cuồng Sinh ngây nguoi trừng mắt nhìn hấn.

Cao Ngạn buông thõng tay nói: "Tục ngữ không phải có câu 'Lòng thành bày tỏ, vàng đá cũng tan' sao? Lão tử chính là người thành thật, đáng lẽ không nên với cao như vậy."

Trác Cuồng Sinh chấn động thốt: "Ta nghĩ ra rồi."

Cao Ngạn vui mừng: "Nghĩ ra cái gì rồi?"

Trác Cuồng Sinh cười khở: "Ta mỗi đêm trước khi ngủ đều cầu trời tác phúc cho nguoi và Tiểu Bạch Nhạn, chúc cho đôi tình nhân các nguoi có ngày được thành đôi thành lứa, hạnh phúc trọn đời."

Cao Ngạn thất thanh kêu lên: "Đó mà cũng gọi là biện pháp sao?"

Trác Cuồng Sinh thần nhiên đáp: "Đương nhiên là biện pháp rồi. Ta càng ngày càng tin người và Tiểu Bạch Nhận có ông trời phò trợ, trong trời đất không có một thế lực nào có thể chia cách các người. Huynh đệ! Người nghĩ gì thì cứ làm nấy, không cần lý tới ai, bao gồm cả Trác Cuồng Sinh ta. Đó chính là biện pháp tốt nhất, tất cả đều do ông trời tác chủ. Mọi chuyện nói đến đây thôi, người đi ngủ đi! Ta nhân lúc ký ức còn mới, sẽ ngồi viết chương Tiểu Bạch Nhận dựng cảm cứu Cao tiểu tử, một kiếm dọa lui Hưởng Vũ Điền."

-
- 1 Cô chú nhất trích: Trong tình huống nguy cấp đem tất cả lực lượng mà mình có mạo hiểm một phen cuối cùng.
 - 2 Xúc loại bàng thông: Nắm vững kiến thức và quy luật của một sự vật, sự việc. Từ đó suy ra tri thức và quy luật của các sự vật, sự việc đồng loại.
 - 3 Truân điền: ruộng canh tác của quân đội.
 - 4 Tương thác tựu thác: chỉ một sự việc đã bị làm sai rồi, không có cách nào khác phải thuận theo cách đó làm cho xong nốt.
Xuất xứ: Cuốn thứ mười sáu trong "Ngũ Đẳng Hội Nguyên" của Thích Phổ Tễ, đời Tống, có câu: "Tương thác tựu thác, Tây phương cực lạc".

HỒI 17

Tình chàng khó tỏ

Yến Phi cùng với Tạ Chung Tú và Tạ Phình Đình đến Vọng Quan hiến trị thương lần thứ hai cho Tạ Đạo Uẩn. Lưu Dụ và Tống Bi Phong thì do Lương Định Đô tiếp đãi, đợi tại biệt sảnh Đông viện nơi có thể nhìn thấy sông Tần Hoài.

Tạ Hồn có lẽ đã đi với hội của hắn, không thấy xuất hiện, cũng không ai nhắc tới hắn. Không có hai cha con Tạ Diễm, Tạ Hồn, hai người cảm thấy thoải mái hơn nhiều, tựa hồ như Tạ gia hồi phục lại một chút hào quang ngày trước. Đương nhiên, đó chỉ là ảo giác của riêng bọn họ. Thanh thế của gia tộc họ Tạ từ ngày Tạ An, Tạ Huyền tạ thế đã một đi không trở lại, liên tục chịu những sự đả kích nghiêm trọng, hết cái này đến cái khác.

Tống Bi Phong nhẹ hít lấy hương trà Tiểu Kỳ dâng lên, thấy Tiểu Kỳ còn ngồi bên cạnh, lão liền nói chuyện câu được câu chăng với nàng. Lương Định Đô cũng thường xuyên tham gia vào, câu chuyện không gì khác ngoài chuyện trong phủ Tạ gia.

Tiểu Kỳ trước đây là tì nữ hầu hạ Tống Bi Phong, tâm tính lương thiện, khéo hiểu ý người khác. Ngày đó Yến Phi gặp chuyện không may, tạm ở lại Tạ gia, Tống Bi Phong cũng phái nàng chăm sóc sinh hoạt hàng ngày cho chàng. Trước đây Tống Bi Phong nhiều lần về thăm Tạ gia nhưng không gặp nàng, lần này Tạ Chung Tú cho phép nàng ra gặp lại chủ cũ.

Lưu Dụ thần sắc bình tĩnh đứng trước cửa sổ, nhìn xuống sông Tần Hoài phía dưới, từng đợt sóng lòng trôi dạt, nguyên nhân là từ Tạ Chung Tú.

Trước khi rời sảnh, nàng có chút không kiềm chế được, đưa ánh mắt sâu thẳm nhìn gã làm gã chút nữa mất hết tự chủ. Như đề không ngăn nổi nước lũ, gã một lần nữa không thể khống chế tình cảm kích động đang dâng lên như sóng trong lòng. Ánh mắt đó gã dường như đã từng gặp qua.

Đúng rồi!

Gã đã từng gặp qua.

Đó là lúc Vương Đạm Chân bị ép gả đi Quảng Lăng, Lưu Dụ đến gặp từ biệt nàng trên thuyền. Gã muốn đem nàng chạy thật xa, nhưng bị nàng cự tuyệt. Lúc Lưu Dụ không thể không đi, nàng nhìn gã với ánh mắt nồng cháy ngọn lửa yêu thương pha lẫn với sự tuyệt vọng làm người khác đau xót tận tâm can. Tuyệt vọng và bi phẫn, ánh mắt đó đã làm tan nát trái tim gã.

Lịch sử lại lặp lại.

Gã đã mất Đạm Chân, nỗi nuối tiếc không bao giờ có thể sửa chữa. Gã có thể để xảy ra chuyện đó

thêm một lần nữa sao? Như vậy làm người còn có ý nghĩa gì? Gã không hiểu, một Tạ Chung Tú luôn kiêu ngạo hơn Vương Đạm Chân tại sao gần đây đột nhiên lại để ý đến gã. Nhưng Lưu Dụ gã không còn hoài nghi gì nữa, ánh mắt nàng đã biểu lộ tình cảm của nàng. Gã cũng không thể giải thích nổi, bản thân gã cũng không biết rõ mình có yêu nàng hay không, nhưng có một lực lượng không thể gọi tên gắn kết bọn họ với nhau. Bọn họ đã không còn là hai cá nhân không có quan hệ gì với nhau.

Mọi chuyện phát sinh đột ngột như trời long đất lở. Lưu Dụ đã luôn dùng lí trí để khắc chế cảm giác vì điều tựa như không có đối với nàng, nhưng tình cảm ấy vẫn dậy lên, lớn đến nỗi làm bản thân gã cũng phải kinh hãi.

Nhưng gã tuyệt đối không thể chạm vào nàng, thậm chí cho dù sau này gã có thể biến thành một Lưu Lao Chi khác, cho dù đánh bại Tôn Ân và Hoàn Huyền, một bước thành người có quyền lực nhất phương Nam. Nhưng gã vẫn là một kẻ áo vải. Nếu muốn lấy Tạ Chung Tú, sẽ làm cho cao môn Kiến Khang nổi giận, xem gã như kẻ phá hoại chế độ hiện có đã thành quy tắc. Đó chính là phương thức phá hoại mà cao môn Kiến Khang khó tiếp thu nhất.

Hào sữ của gã và Tạ Chung Tú là không thể có. Nàng cũng biết rất rõ điểm này, cho nên ánh mắt nàng mới u oán, vô vọng như vậy. Nàng càng hiểu rõ rằng gã tuyệt đối không thể cùng nàng trốn đi thật xa.

Ồi! Huống chi gã đã từng hứa với Đồ Phụng Tam và Tống Bi Phong rằng sẽ không gặp nàng nữa.

Nhưng gã đã để mất Đạm Chân rồi, còn phải mất thêm nàng nữa sao? Sinh mệnh còn có ý nghĩa gì đáng nói nữa đây? Vào sinh ra tử là vì cái gì? Biện pháp giải quyết duy nhất chính là phải trở thành hoàng đế của tân triều. Lúc đó thân ngồi trên ngai vàng, không còn là thân phận áo vải, gã muốn làm gì thì làm, ai dám nói chữ "không"? Kẻ áo vải muốn thành Hoàng đế, ở xã hội Nam phương hiện nay là gần như không thể, nhưng không phải là hoàn toàn không có biện pháp.

Từ khi nhà Tấn xuống phương Nam, an phận với Giang Tả, trực xuất rợ Hồ, thống nhất giang sơn luôn là đại nguyện vọng của Hán nhân phương Nam. Ai có thể huy quân Bắc phạt, thống nhất thiên hạ thì có đủ tư cách thành Hoàng đế tân triều. Điều đó đã trở thành niềm tin ăn sâu vào lòng người dân. Cho nên chỉ cần Lưu Dụ gã có thể nắm binh quyền, khống chế đại cục, sau đó tiến hành Bắc phạt, thu phục Trung nguyên, thì ngai vàng chí tôn kia sẽ như đồ nằm trong túi gã.

Chưa bao giờ có lúc nào Lưu Dụ lại kiên trì nghĩ đến việc muốn làm Hoàng đế như vậy. Từ trước đến nay, Lưu Dụ đều thấy việc này mơ mơ hồ hồ. Giờ phút này mọi chuyện đều trở nên rõ ràng, không những có phương hướng cụ thể, mà mục tiêu còn mở rộng. Là do gã biết tương lai bản thân gã sẽ hay khổ toàn bộ liên hệ tới quyết định trước mắt.

Đột nhiên gã nghĩ đến Giang Văn Thanh.

Từ khi chia tay với nàng ở Biên Hoang tập, gã càng ngày càng ít khi nghĩ tới nàng, ngược lại thời gian nghĩ đến Nhậm Thanh Thị còn nhiều hơn chút đỉnh. Có phải là gã đối với nàng không có tình cảm giữa nam và nữ với nhau? Tự vấn lòng mình, sự thật lại không phải như vậy. Khi ở cùng nàng, gã cảm thấy rất dễ chịu. Nàng bất luận là tính cách bên trong hay dáng vẻ bề ngoài đều rất tốt, lại cùng mọi người trải qua sinh tử kiếp nạn, tình sâu nghĩa nặng. Nhậm Thanh Thị và Tạ Chung Tú còn xa mới có thể so sánh với những điều đó. Nhưng tại sao bản thân gã lại không cảm thấy bị hấp dẫn như đối với Tạ Chung Tú hay Nhậm yêu nữ. Đạo lý bên trong gã có thể hiểu được, là vì gã khát cầu loại kích thích có thể làm gã quên đi tình yêu nồng cháy với Vương Đạm Chân.

Sức hấp dẫn của Nhậm Thanh Thị là vô cùng nguy hiểm, chưa kể bản thân thị hành vi phiêu hốt khó đoán. Tạ Chung Tú lại càng không cần phải nói, rõ ràng đó chính là một Vương Đạm Chân thứ hai, luôn cả hoàn cảnh cũng rất giống nhau.

Đối với Giang Văn Thanh là cảm giác có lỗi trong lòng, nhất là khi gã động tâm với nữ nhân khác, gã thấy như mình không công bằng với nàng. Hiện tại, nàng đem hy vọng phục cừu chấn bang toàn bộ kí thác trên mình gã, càng làm gã cảm thấy không thể phụ nàng.

Nhưng nếu như gã trở thành Hoàng đế thực sự, mọi chuyện đều có thể giải quyết thuận lợi. Gã tuyệt đối không nghĩ đến cuộc sống hậu cung với vô số phi tần, nhưng ...

Yến Phi đến bên cạnh gã, thấp giọng: "Vương phu nhân muốn gặp một mình người."

o o o

Tạ Đạo Uẩn ngồi một mình trong hiên, chỉ có hai ngọn đăng phong chiếu sáng hai bên. Bà mặc áo bông dày, tinh thần dường như khá tốt. Nếu như Lưu Dụ không biết, tuyệt không cách gì tưởng tượng ra ngày hôm qua bà không thể ra khỏi giường.

Lưu Dụ bước chân vào Vọng Quan hiên, trong lòng muôn vàn cảm khái. Gã nhớ lại ngày đó trước khi đến gặp Kỷ Thiên Thiên ở hội Vũ Bình đài, tại đây đã cử hành hội nghị nhỏ. Tạ Chung Tú vẫn là một hài tử ngây thơ, nũng nịu luôn thích quần quít lấy Tạ Huyền. Đạm Chân thì lại vô lo vô nghĩ, là một cô gái đang tuổi dậy thì. Lúc đó có ai nghĩ đến vận mệnh tàn nhẫn vô tình đang đợi các nàng ở phía trước. Hai nàng đáng lẽ phải như hoa kia, được nâng niu, chăm sóc trong đình viện, nào biết sẽ phải chịu phong ba, bão táp bên ngoài.

Tạ Đạo Uẩn nở một nụ cười thân thiết, nhẹ nhàng nói: "Tiểu Dụ trông càng ngày càng uy vũ, đáng đi như rồng hành hổ bộ. Tiểu Huyền đúng là không chọn nhầm người. Lại đây! Đến đây với ta"

Lưu Dụ thi lễ thỉnh an, cung kính ngồi xuống. Hiện tại ở Tạ gia, bà là người duy nhất có thể làm gã kính trọng. Truyền thống phong lưu, thi tửu của Tạ gia cũng chỉ có thể còn thấy được ở bà.

Tạ Đạo Uẩn rõ ràng đã hốc hác đi nhiều. Nhưng điều thay đổi lớn nhất ở bà chính là ánh mắt. Đó là thần sắc của người sau khi trải qua kiếp nạn, lòng đã khô héo. Bà ta vĩnh viễn không thể khôi phục được khí phách của vị phong lưu tài nữ trong Vọng Quan hiên ngày đó, cũng như gã không còn là Lưu Dụ của ngày nào.

Tạ Đạo Uẩn hỏi: "Giữa người và tiểu Diễm đã xảy ra chuyện gì thế?"

Chuyện bây giờ Lưu Dụ muốn nói nhất là chuyện liên quan đến hạnh phúc sau này của Tạ Chung Tú. Nếu được Tạ Đạo Uẩn đồng ý, gã sẽ cảm thấy thư thái hơn nhiều. Nhưng gã cũng biết đó chính là cần mao thất mao ¹, nếu có chuyện gì sơ xuất sẽ gây ra hậu quả không thể tưởng tượng nổi. Tạ Đạo Uẩn có thể không khó khăn gì khi xem gã là người kế thừa của Tạ Huyền. Nhưng nếu phạm vào điều cấm kị là hôn nhân giữa cao môn và áo vải, thì sợ con người cởi mở như Tạ Đạo Uẩn cũng không cách gì tiếp nhận nổi. Sự tình có thể tồi tệ đến cực điểm.

Gã thật sự không muốn làm ảnh hưởng đến việc phục hồi sức khỏe của Tạ Đạo Uẩn. Bề ngoài bà dường như đã khôi phục lại sự kiên cường ngày trước, nhưng gã lại biết rõ bà chỉ là đang cố hết sức ghé vai gánh vác trách nhiệm nặng nề là người chủ trì của Tạ gia.

Lưu Dụ cười khổ đáp: "Đại nhân là muốn tiểu nhân ám sát Lưu Lao Chi. Tiểu nhân đã nghiêm túc phân trần lợi hại nhưng đại nhân vẫn không thu hồi lại mệnh lệnh đã quyết, còn nổi giận một đao phân chia ranh giới với tiểu nhân. Ôi! Tiểu nhân cũng không tưởng nổi sự tình sẽ phát triển đến mức này."

Tạ Đạo Uẩn mắt phượng phát lạnh, nhưng vụt chốc lại trở lại thần sắc mệt mỏi vì lao tâm lao lực, mệt mỏi nói: "Tiểu Dụ người đừng trách hấn. Hấn từ trước đến nay đều như vậy, luôn hành động theo ý mình, tính tình lại khoa trương. An công cũng không có cách nào làm hấn thay đổi."

Lưu Dụ đáp: "Tình huống bế tắc nên tiểu nhân chỉ còn cách cầu cứu Tư Mã Nguyên Hiên, thỏa hiệp với hấn ta và Tư Mã Đạo Tử. Nếu không tiểu nhân chỉ có đường đào vong."

Tạ Đạo Uẩn than: "Ta đã nghe Tống thúc kể rõ tình huống, làm sao trách người được? Tình huống mà tiểu Huyền sợ nhất đã xảy ra, tương lai sẽ ra sao đây? Tiểu Dụ có thể nói cho ta biết không?"

Lưu Dụ ngây người, hỏi lại: "Tình huống Huyền soái sợ nhất?"

Tạ Đạo Uẩn ánh mắt xa xăm, như hồi tưởng chuyện ngày trước, có lẽ bà đang nghĩ đến Tạ Huyền, đau đớn nói: "Tiểu Huyền sợ nhất là tiểu Diễm bị Tư Mã Đạo Tử lợi dụng làm phân hóa Bắc Phủ binh, càng sợ hấn tâm cao khí ngạo, không trọng dụng người, lại lĩnh binh xuất chinh. Tất cả những gì tiểu Huyền lo lắng đã thành hiện thực. Người bảo ta nên làm sao đây!"

Lưu Dụ chết lặng không nói nên lời. Hiện tại mọi chuyện thành sự đã rồi. Tạ Diễm có thể quay lại hay không thì phải xem hấn đã đến lúc tuyệt mệnh hay chưa, bất cứ ai cũng không thể giúp được. Gã có thể nói gì đây? Tạ Đạo Uẩn khôi phục lại sự bình tĩnh, lãnh đạm hỏi: "Về mặt của tiểu Dụ đã cho ta câu trả lời. Tình huống thật sự xấu đến mức thế nào?"

Lưu Dụ đáp: "Chiến trường thiên biến vạn hóa, thành bại ai cũng rất khó đoán trước, có khi kết quả vượt quá cả mong đợi."

Tạ Đạo Uẩn tuyệt vọng nói: "Ta quá hiểu tiểu Diễm, cho nên luôn khuyên hấn cự tuyệt nhiệm vụ Tư Mã Đạo Tử giao. Chỉ là hấn để ngoài tai."

Lưu Dụ trong lòng nhiệt huyết dâng cao, phấn khích nói: "Chỉ cần Lưu Dụ còn chút hơi thở, tuyệt không để Tôn Ân hoành hành ngang ngược."

Tạ Đạo Uẩn hỏi: "Người biết rõ bọn họ sao?"

Lưu Dụ ngậy người hỏi lại: "Phu nhân là muốn ám chỉ Thiên Sư quân?"

Tạ Đạo Uẩn gật đầu, rồi hai mắt bộc lộ tràn trề thần sắc chán nản, thất vọng, hồi tưởng lại những việc không nên nhớ, nói: "Chỉ kẻ nào đã từng đến Cối Kê mới hiểu được lòng dân nơi đó, tuyệt không phải những người trốn ở Kiến Khang có thể hiểu được. Nói thẳng với người, ngày đó tiểu Huyền ủng hộ, tài bồi người, ta cũng có chút nghi vấn, đến bây giờ với thực sự hiểu rõ lựa chọn của tiểu Huyền là khôn ngoan. Chỉ có những người xuất thân áo vải mới có thể hiểu được nỗi lòng dân chúng. Tiểu Diễm lúc nào cũng cao cao tại thượng, chưa từng thử tìm hiểu xem dân chúng suy nghĩ gì. Hấn chỉ là một Vương lang khác, có khác là một người chỉ biết cách đăng đàn làm thơ, một người thì trầm mê trong thân phận quý hiển của cao môn đại tộc. Thất bại của bọn họ đã được định sẵn. Ta không có tư cách bảo người phải làm gì vì ta cũng là một phần tử của cao môn. Ngày đó bọn ta hoàn toàn không hiểu tại sao các thành trì xung quanh lại có thể thất thủ trong một thời gian ngắn như vậy. Bây giờ ta cuối cùng cũng minh bạch, đó chính là vấn đề lòng người hướng về đâu. Tiểu Huyền đã nói rất đúng."

Bà ta nói xong thì ngưng thần chăm chú nhìn Lưu Dụ, với ngữ điệu kiên quyết nói: "Vận mệnh của Hán nhân Nam phương bọn ta, bất luận là cao môn đại tộc, hay hàn môn áo vải chính là nằm trong tay người. Đó không phải là đoán trước tương lai mà là sự thật trước mắt. Lưu Lao Chi vốn là một nhân tài, nhưng tính cách và hành vi của hấn khiến người ta thất vọng. Huyền đệ chính là vì nhìn thấy bản chất của hấn nên mới đề bạt người thay thế hấn. Hiện tại hoàng tộc cao môn ở Kiến Khang thì vừa mến vừa sợ người, dân chúng thì vì câu chuyện 'Nhất tiễn trầm Ân Long' của người mà nảy sinh sự mong chờ vô cùng có cơ hội được thấy người tận mắt, xem người làm việc như thế nào. Chỉ cần có thể đoàn kết trên dưới, thành tựu của người có thể vượt cả Huyền soái của người, đừng phụ kỳ vọng của tiểu Huyền đối với người."

Lưu Dụ trong lòng nảy sinh cảm giác kính trọng. Tạ Đạo Uẩn khẳng định là người có tầm nhìn xa nhất trong cao môn ở Kiến Khang, đối với tình thế hiện tại có cái nhìn thấu triệt. Trong lòng gã sục sôi, buột miệng thốt: "Tôn tiểu thư,...! Tôn tiểu thư nàng..."

Tạ Đạo Uẩn mỉm cười: "Ta chút nữa thì quên đa tạ người, Chung Tú đã làm phiền các người. Nó niên kỷ còn nhỏ, đáng ra cũng không nên xuất giá vội như vậy. Ồi!"

Lưu Dụ vốn muốn bày tỏ với bà tình cảm gã dành cho Tạ Chung Tú, nào ngờ bà hiểu lầm, nghĩ rằng gã muốn thỉnh bà ta tác chủ cho Tạ Chung Tú, cự tuyệt hôn sự với Tư Mã Nguyên Hiên. Bà ta còn đa tạ gã, làm gã khó có thể làm tới, lời ra đầu môi rồi vẫn không thể thốt. Hơi thở dài cuối cùng của bà ta, không cần nói cũng là đang nghĩ đến cuộc hôn nhân của bản thân.

Tạ Đạo Uẩn than: "Chuyện của Đạm Chân làm ta rất đau buồn. Chung Tú cũng vì chuyện này mà u uất sầu muộn. Những chuyện như vậy bất cứ ai cũng đều không có cách nào."

Lưu Dụ thấy lúc bà ta nói đến Vương Đạm Chân, hai mắt đỏ lên. Bản thân gã trong lòng cũng khổ sở vô cùng, nhiệt tình và dũng khí cũng nguội lạnh đi, không cách gì bày tỏ sự quan tâm của mình với Tạ Chung Tú cho bà hay, vả lại chuyện đó tuyệt đối không thích hợp. Không còn gì để nói, gã đành cáo từ rồi đi.

o o o

Thác Bạt Khuê đến bên giường, ngắm Sở Vô Hạ đang đắp chăn nằm trên giường, mỉm cười: "Sắc mặt nàng đỡ hơn nhiều rồi đó."

Sở Vô Hạ dịu dàng nói: "Tộc chủ sao không ngồi xuống, cùng Vô Hạ nói chuyện đôi câu, để Vô Hạ giải sầu cho người."

Thác Bạt Khuê hờ hững nói: "Ta vẫn thích đứng tại đây, đó là một thói quen của ta, lúc vui vẻ cũng phải giữ cảnh giác. Đó là thói quen xấu hình thành từ hồi còn làm mã tặc, làm ta ngủ cũng khó ngon. Nếu như luôn cả chuyện đó mà nàng cũng có thể giải sầu cho ta, thì nói không chừng là nàng muốn quyến rũ ta."

Sở Vô Hạ ngạc nhiên: "Nguyên lai là tiếp nhận ta và yêu thương ta căn bản là hai chuyện khác nhau. Vô

Hạ này phải tận hết mọi sở trường đến giành lấy sự sùng ái của tộc chủ là muốn xem tộc chủ có đảm lượng thử một vài trò chơi nguy hiểm, có thể trả giá để chữa bệnh mắt ngủ hay không?"

Thác Bạt Khuê cảm thấy rất hứng thú: "Rốt cuộc nàng có đề nghị gì? Tại sao còn liên quan đến vấn đề đảm lượng, lại cần phải trả giá?"

Sở Vô Hạ với tay lấy túi gấm đang đặt bên gối, cho tay vào trong lấy ra một chiếc bình nhỏ cao chỉ ba tấc. Thị dùng hai ngón tay nhắc lên đưa ra trước mặt Thác Bạt Khuê, dịu dàng nói: "Đây là bảo bối ta lấy từ trong Phật tàng ra. Trong bình có ba viên Ninh tâm đan [2](#), được chế bởi đan học đại gia người Hán, Quách Cảnh Thuần, người được xưng là nửa thần tiên. Đó là trân phẩm mà cao môn Kiến Khang có cầu cũng không thấy, là bảo vật vô giá."

Thác Bạt Khuê cười ha hả: "Chẳng trách nàng nói là có trò chơi nguy hiểm, nguyên lai là chuyện này. Nàng xem Thác Bạt Khuê ta là người thế nào? Lúc này là lúc quan trọng đối đầu với đại địch, làm sao có thể giống như những vị kia được xem là danh sĩ phương Nam, trầm mê trong đan dược, còn xem là chuyện nghiêm chỉnh nữa sao?"

Sở Vô Hạ lãnh đạm đáp: "Vận mệnh của Vô Hạ hiện tại đã dính liền với tộc chủ. Làm sao ta có thể làm chuyện gì bất lợi cho tộc chủ được? Ninh tâm đan chứa trong này tịnh sẽ không ảnh hưởng gì đến thần trí, ngược lại còn làm cho tộc chủ đầu óc sáng suốt, quên đi ưu phiền, đảm bảo có thể ngủ ngon."

Thác Bạt Khuê không hề mảy may động lòng: "Nghe thì cũng có điểm hấp dẫn. Bất quá uống đan dược vào sẽ để lại di chứng về sau. Ta tuyệt không muốn đùa với những việc loại này."

Sở Vô Hạ mỉm cười: "Hoàn toàn ngược lại. Ninh tâm đan sở dĩ được xem là đệ nhất đan bảo, chính là do dược lực của nó làm người ta phải kinh hãi, có thể kéo dài trong mười ngày, và không hề để lại di chứng về sau. Trong bình này vốn có bảy viên Ninh tâm đan, Đại hoạt Di Lặc và Phật nương mỗi người phục một viên. Hai viên nữa đã bị ta phục trên đường quay về đây. Người thấy bộ dạng của ta có giống như vừa phục thuốc không?"

Thác Bạt Khuê hai mắt sáng ngời, chăm chú ngắm thị, hỏi: "Nàng có chuyện gì thế? Tại sao lại phục liền hai viên Ninh tâm đan."

Sở Vô Hạ thở dài một hơi, chậm chậm hỏi: "Người nói thử xem, trên đời này còn có chuyện gì đáng để ta mẫn nguyện không?"

Thác Bạt Khuê gần như á khẩu. Là vì theo ngữ khí u oán của thị mà nói, thị đang phản kích lại việc hấn chưa say mê thị. Gã đành lái chủ đề sang hướng khác: "Lời của nàng không phải là trước sau mâu thuẫn sao? Vừa rồi nàng mới nói đây là trò chơi nguy hiểm, cần phải trả giá. Bây giờ lại bảo là phục Ninh tâm đan không thể có hậu quả không tốt."

Sở Vô Hạ đem dược bình giấu vào trong chăn. Đôi mắt xinh đẹp của thị lóng lánh mỹ miều, nói: "Tộc chủ hiểu lầm rồi. Cái nguy hiểm mà Vô Hạ nói tịnh không phải là bản thân Ninh tâm đan, mà là tình huống xảy đến sau khi phục đan! Người nếu đã từng nếm qua hương vị của Ninh tâm đan, sẽ vĩnh viễn không quên được loại cảm giác đó, cảm thấy đó mới là khoái lạc chân chính, con người sống như vậy mới có ý nghĩa. Khi tình huống như vậy phát sinh, người sẽ không kiềm được truy cầu hiệu ứng của đan dược, cuối cùng là biến thành người trầm mê trong đan dược, biến thành người cùng một độc với bọn cao môn danh sĩ ở Kiến Khang. Đó mới là sự nguy hiểm lớn nhất."

Thác Bạt Khuê trầm ngâm một lúc lâu, rồi nhíu mày thắc mắc: "Nếu vậy làm thế nào Trúc Pháp Khánh và Ni Huệ Huy ngừng việc phục thuốc được? Theo như lời nàng nói, trong bình đáng ra không còn lấy nửa viên."

Sở Vô Hạ vui vẻ: "Hỏi hay lắm! Đầu tiên không nói đến việc bọn họ đều là những người có ý chí sắt thép. Điều chủ yếu là mục đích phục thuốc của bọn họ, có chút giống với Thần Nông nếm bách thảo, là muốn đem thân mình ra thử nghiệm dược tính của Ninh tâm đan, xem xem có thể chế tạo ra loại đan dược tương tự không. Chế đan luyện dược rồi bán cho Nam phương luôn là một nguồn thu nhập quan trọng của Di Lặc giáo bọn ta."

Thác Bạt Khuê hỏi tiếp: "Bọn họ có thành công không?"

Sở Vô Hạ đáp: "Quách Cảnh Thuần thiên nhân thông thái, đối với đan dược có sở trường độc đáo. Trừ phi người thử là Đan vương An Thế Thanh, nếu không, thiên hạ sợ không có ai có thể phục chế ra viên Ninh

tâm đan nào. Bất quá vậy cũng đủ cho chúng ta cải thiện rất lớn cách luyện chế Ngũ thạch tán, khiến bọn danh sĩ Nam phương cúi đầu quy lụy. Suýt nữa quên nói với người, Ngũ thạch tán là một món hời có tính cạnh tranh cao, chất lượng quan trọng phi thường, tuyệt không giấu được người phục đan lâu năm."

Thác Bạt Khuê cười nói: "Các người độc ác mới đúng. Không những moi tiền của túi của nhân sĩ Nam phương mà còn hại người ta không còn chí tiến thủ, trầm mê trong đan dược."

Sở Vô Hạ cười: "Có cầu thì ắt có cung, có chuyện gì là không tốt nào? Thói phục thuốc của bọn danh sĩ không phải do Di Lặc giáo bọn ta khởi xướng, bọn ta cũng chỉ là theo thế mà hành sự. Lợi và hại của Ninh tâm đan tất cả đã nói cho tộc chủ nghe rồi! Mọi việc đều do tộc chủ quyết định, ta chỉ là đưa ra một sự lựa chọn cho tộc chủ thôi."

Thác Bạt Khuê trầm ngâm: "Chỉ cần ý chí kiên định thì có phải là muốn dừng lúc nào là dừng không?"

Sở Vô Hạ đưa mắt nhìn gã, trong đôi mắt mỹ lệ lóe ra tia sáng kì dị, như muốn nói: Tộc chủ cuối cùng cũng động tâm rồi.

1 Cẩn mao thất mạo: Nghĩa đen của thành ngữ này xuất phát từ việc vẽ tranh chân dung. Nếu quá để ý vẽ từng sợi lông măng nhỏ sẽ không thể vẽ được khuôn mặt đẹp. Nghĩa bóng: nếu để ý quá đến việc nhỏ thì sẽ hỏng việc lớn.

2 Ninh tâm đan: Một loại đan dược có tác dụng an thần.

HỒI 18

Tiếng lòng công tử

Khi Lưu Dụ vừa rời khỏi Tạ gia, gã có cảm giác hoàn toàn khác. Cuộc đời của gã sẽ không phải lại sống với cừu hận và nuối tiếc quá khứ nữa, mà là phấn chấn đi tới, cố gắng cho mục tiêu và lý tưởng của chính mình. Nguyên nhân cho sự thay đổi này là ở Tạ Chung Tú.

Tạ Đạo Uẩn chỉ rõ cho gã thấy cao môn Kiến Khang đối với gã vừa yêu vừa sợ. Gã chưa bao giờ ở thế yêu hận khó phân với cao môn Kiến Khang. Gã là do Tạ Huyền, một người hiền hách nhất trong cao môn Kiến Khang, một tay đề bạt. Nhưng cũng là chế độ Kiến Khang môn phiệt đã khiến gã mất đi nữ tử mà gã yêu thương nhất. Gã luôn luôn là một người thật sự cầu thị, cho nên đã thỏa hiệp với Tư Mã Đạo Tử, cùng những chí sĩ có chí trong cao môn kết minh. Nhưng tuyệt không phải là gã đồng ý với thực tại "cao môn vĩnh viễn chà đạp hàn môn dưới chân" của chế độ môn phiệt. Chỉ là dưới tình thế bức bách, gã không thể không có chút thủ đoạn.

Vương Hoảng nói đúng, chế độ môn phiệt là thâm căn cố đế, không phải bất kỳ kẻ nào cũng có thể phá hủy trong thời gian ngắn. Điều đó chỉ mang đến đại nạn, khiến Nam phương chia năm xẻ bảy.

Yến Phi cũng đã nói, người ta không thể vĩnh viễn sống với cừu hận được, điều đó chỉ làm mục ruỗng nhân tâm mà thôi.

Dưới tình huống như thế và như thế, gã chỉ có thể nghĩ đến Tạ Chung Tú. Chỉ Chung Tú mới có thể khiến cho gã đem tình yêu dành cho Đạm Chân chuyển sang nàng. Đối với gã mà nói, việc triệt để phá hủy trở cách giữa cao môn và hàn môn cũng có thể mở đường cho gã đến với nàng. Nếu có thể đem đến cho nàng hạnh phúc, cũng là biện pháp tốt nhất để báo đáp ân tình của Tạ Huyền, hướng chi nàng đối với mình yêu thương như thế này. Trần ngập kì vọng, Lưu Dụ gã sao có thể mắc thêm lỗi lầm nữa, ngồi nhìn nàng trở thành vật hy sinh của trò chính trị của cao môn đại tộc, nối gót Đạm Chân ra đi.

Gã quyết không để cho tình huống như vậy phát sinh.

Gã phải trở thành thiên tử của triều đại mới. Điều đó đã trở thành lối thoát duy nhất của gã.

Thanh âm của Tống Bì Phong đưa gã trở lại với thực tại, chỉ nghe thấy lão ngồi cạnh Yến Phi hỏi: "Tình hình đại tiểu thư như thế nào?"

Ánh mắt Yến Phi đầy thâm ý nhìn Lưu Dụ nói: "Tống đại ca có thể hỏi Lưu huynh."

Lưu Dụ thu lại tâm sự, gật đầu nói: "Đại tiểu thư tinh thần rất tốt. Bề ngoài trông không giống như người

từng thụ trọng thương, nói chuyện rất nhiều vẫn không lộ ra thần thái mệt mỏi."

Tổng Bi Phong vui vẻ nói: "Thuật chữa thương của tiểu Phi khẳng định là hiện tại không ai bằng."

Yến Phi mỉm cười nhìn Lưu Dụ, nói: "Không hiểu có phải ảo giác của ta hay không nhưng thần thái của Lưu huynh tựa như có điểm khác hẳn với bộ dạng bình thường."

Lưu Dụ thiếu chút nữa nghĩ sẽ trút hết cả bầu tâm sự, lại biết ngàn vạn lần không thể. Đương nhiên không phải gã cố kị Yến Phi, mà là Tổng Bi Phong. Mâu thuẫn là gã phải có được sự hợp tác của Tổng Bi Phong thì mới có thể tiến hành quyết định chuyện của gã.

Đầu tiên gã phải bí mật gặp gỡ Tạ Chung Tú một lần nữa, biết rõ ràng tâm ý của nàng đối với mình. Đồng thời gã cũng phải biểu lộ tâm tình với nàng. Gã sẽ đem toàn bộ tình yêu trong tim dâng hiến hoàn toàn cho nàng, giống như tình yêu nóng bỏng đã từng dành cho Đạm Chân vậy.

Đây là một bước vô cùng quan trọng.

Tổng Bi Phong có vẻ cảm thấy không thỏa đáng, giương mắt nhìn gã.

Lưu Dụ sinh ra cảm giác như bị lão khám phá ra tâm sự, mỉm cười: "Đệ quả thật có một cảm giác hoàn toàn mới, đạo lý trong đó thế nào đệ xin bẩm báo sau."

Yến Phi gật đầu nói: "Sáng mai sau bữa điểm tâm, ta sẽ lập tức lên đường."

Chàng nghĩ thầm trước khi rời Kiến Khang, sẽ đi tạm biệt An Ngọc Tình, chỉ là không nói ra. Bởi vì cảm thấy không nên nói về nàng trong tình huống này.

Tổng Bi Phong nói: "Sau sự việc với Tôn Ân, tiểu Phi liệu có thể quay lại Biên Hoang, cho chúng ta biết tình hình an nguy không?"

Yến Phi mỉm cười: "Khi đó không phải mọi người vẫn ở Kiến Khang sao?"

Lưu Dụ đáp: "Sau yến tiệc chúng ta sẽ nói cho người thủ pháp để báo tin. Phương diện này là do lão Đồ phụ trách. Trong thời gian ngắn, y sẽ ở cơ sở truyền tin của Khổng lão đại, thực hiện việc mở rộng lưới tình báo của cho chúng ta. Chỉ cần người tại nơi nào đó lưu lại khẩu tín, chúng ta sẽ nhận được tin tức rất nhanh."

Yến Phi gật đầu nói: "Rốt cuộc các người cũng đại triển quyền cước rồi!"

Lưu Dụ chuyển ánh mắt về phía trước nhìn Hoài Nguyệt lâu, đang muốn nói gì đó, đột nhiên hít một hơi lạnh, la: "Ồi mẹ ơi! Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Yến Phi cũng ngạc nhiên thốt: "Bến cảng làm sao tập trung nhiều người vậy, mà đại bộ phận là các cô nương trong lâu. Có cái gì náo nhiệt hay ho à?"

Nhìn thấy thuyền nhẹ của bọn họ không ngừng tiếp cận, hơn trăm nam nữ đứng tại bến cảng cùng kêu lên hoan hô hát vang, không ngừng gọi tên Yến Phi. Yến Phi lập tức cảm thấy dựng tóc gáy, biết là một tình huống kỳ cục đang ụp xuống đầu chàng.

Tổng Bi Phong ha ha cười nói: "Các cô nương Tàn Hoài, ai mà không muốn nhìn ngắm dáng vẻ phong lưu của tuyệt đại khách Yến Phi, người đã lấy đi trái tim của Kỉ Thiên Thiên? Tiểu Phi lần này khó lòng có đường về!"

o o o

Sở Vô Hạ không trực tiếp đáp hần, bình tĩnh hỏi: "Có phải Tộc chủ muốn biết tại sao ta từng uống hai viên Ninh tâm đan?"

Thác Bạt Khuê rốt cuộc ngồi xuống mép giường nói: "Đó chính là thứ mà ta muốn biết."

Sở Vô Hạ thần sắc không đổi nhẹ nhàng nói: "Bởi vì thiếp hỏi hận về tất cả những việc làm trước kia, hy vọng tất cả như chưa từng xảy ra. Tốt nhất là có thể quên đi mọi thứ trước kia, để có thể bắt đầu một cuộc sống mới."

Thác Bạt Khuê trong lòng kích động trào dâng lên ý niệm và tình tự mà chính hần cũng không có cách

gì thanh lọc được. Nó bao gồm những cảm giác phức tạp không thể nói rõ như thương tiếc, đổ kỵ, khinh bỉ và nhục dục. Đột nhiên, hắn hiểu mình rõ ràng chẳng thể coi nàng như một thứ đồ chơi. Càng hiểu nàng, hắn càng cảm thấy sự hấp dẫn của nàng đối với mình. Ngoài diện mạo xinh đẹp, trong nàng còn ẩn chứa nữ tính đậm nét. Nàng là một người đàn bà rất đặc biệt.

Thác Bạt Khuê đè nén tâm tình đang cuộn cuộn trào dâng, ghì chặt nàng vào lòng rồi hỏi: "Nàng có thành công không?"

Sở Vô Hạ sâu thẳm nhìn hắn đáp: "Điều này đúng là Tộc chủ đã sớm có đáp án. Công hiệu của bất kỳ linh đan diệu dược gì chỉ là nhất thời, rất ít đan dược ngoại lệ có khả năng thay đổi hoàn toàn thể chất. Nhưng những loại này lại phải chịu nguy hiểm rất cao. Vô Hạ vốn tưởng rằng sau khi mang Phật tàng trở về, sẽ có được sự sủng ái của Tộc chủ, hiệu lực sẽ vượt xa tâm đan. Ôi!"

Thác Bạt Khuê cảm thấy khó có thể kiềm chế, cười khổ: "Nếu nàng hiểu được tác phong làm việc và đối xử trước sau như một của Thác Bạt Khuê ta, sẽ biết ta coi nàng như ánh sáng mới mẻ của cuộc đời. Bây giờ đối với ta mà nói, không có chuyện gì trọng yếu bằng việc đánh bại Mộ Dung Thùy. Huống chi trong chuyện nam nữ, phải dần dần phát triển mới có hứng thú. Nếu ta vừa mới gặp nàng đã có được nàng thì không phải là chuyện tốt. Vô luận như thế nào, nàng cũng đã nói cho ta đáp án. Bất kể là đan dược gì, cũng chỉ có hiệu dụng ma túy nhất thời, có điểm giống như uống rượu. Khi nghiện ngập thì tuyệt đối không phải chuyện tốt. Ý tốt của nàng, ta xin lĩnh nhận."

Sở Vô Hạ ôn nhu nói: "Tộc chủ tin tưởng vào cảm giác không?"

Thác Bạt Khuê bối rối đáp: "Tin tưởng cảm giác à? Câu này là như thế nào? Cảm giác đều là tự nhiên, căn bản không phải là người tin hay không tin."

Sở Vô Hạ cười duyên nói: "Chính bởi cái tự nhiên đó, cho nên chúng ta mới hòa hững với cảm giác, không coi trọng nó, cũng không đặc biệt để ý. Cũng giống như thói quen hít thở của chúng ta, nhưng khi người thở nạt điều tức xong, sẽ phát giác hít thở lại có thể quan trọng với chúng ta như vậy. Người không hiểu phương pháp thở nạt sẽ không biết đó là căn cơ cho việc luyện võ."

Thác Bạt Khuê cười khổ nói: "Ngoài việc quốc gia đại sự, những việc khác khó mà khiến ta cảm thấy hứng thú. Bất quá những điều nàng nói cho ta cảm giác thật mới mẻ. Được rồi! Ta sẽ kiên nhẫn lắng nghe nàng."

Hai mắt Sở Vô Hạ giống như bị che phủ bởi một lớp sương mù, từ từ nói: "Hương vị của thanh sắc là ở cảm nhận của con người, đó là cảm nhận cá nhân. Cho nên tưởng cảm xúc là nhiều nhưng lại bắt nguồn từ một gốc. Tất cả chỉ là từ "tâm" mà ra thôi. Chỉ có thể cảm thấy cái có thể nghĩ, đại biểu cho những sinh hoạt của chúng ta. Di Lạc giáo chúng ta bán đan dược, đúng là bán một loại cảm giác nhưng nó không giống cảm giác bình thường. Cảm giác bình thường giống một cái vĩnh viễn, như việc không ra khỏi nước như cá, suốt đời không hiểu được thế giới bên ngoài nước như thế nào. Nhưng sau khi nó dùng đan dược, sẽ lần đầu rời khỏi nước, thấy được thế giới bên ngoài, tỉnh ngộ không ngờ lại có một cảnh giới như thế này. Đương nhiên đây chỉ là thời khắc ngắn ngủi, nhưng ít ra nó cũng có cảm giác mới, hiểu được đạo lý có thể có một loại cảm nhận tư tưởng khác, đó là một loại cảnh giới của toàn bộ trái tim."

Thác Bạt Khuê không nhịn được bật cười: "Rốt cuộc nói như vậy, nàng nghĩ sẽ thuyết phục được ta dùng Ninh tâm đan sao?"

Sở Vô Hạ lắc đầu nói: "Đương nhiên không phải như thế. Hiệu quả đan dược sẽ khác nhau với từng người. Có trầm mê hay không phải xem ý chí cá nhân. Có điểm giống như thanh lâu, các cô nương ở thanh lâu cũng là bán cảm giác. Có người táng gia bại sản, nhưng cũng có người nhờ đó mà tìm được cuộc sống đầy lạc thú. Tộc chủ không phải muốn chữa chứng mất ngủ sao? Vô Hạ chỉ là cung cấp cho tộc chủ một phương pháp có thể có hiệu quả thôi mà."

Thác Bạt Khuê cười đáp: "Đây là một cuộc nói chuyện thú vị, khiến ta cảm thấy thoải mái rất nhiều. Tạm thời tình hình của ta chưa đến mức quá tồi tệ để phải cầu sự trợ giúp của đan dược. Vô Hạ hãy nghỉ ngơi cho tốt, ta vốn có một số việc muốn hỏi nàng, để tối mai đi nha!"

Dứt lời hắn đi khỏi phòng.

o o o

"Coong!"

Cụng ly xong, bốn người một hơi uống sạch, không khí cũng trở nên hòa hoãn.

Đông Ngũ tăng trở lại về như cũ. Người không biết chuyện khẳng định không có cách nào đoán được vài bữa trước nơi này đã phát sinh sự kiện ám sát. Cao thủ nổi tiếng như cừu Can Quy vì hành thích thất bại mà phải nuốt hận ở sông Tần Hoài.

Tư Mã Nguyên Hiền vô cùng vui vẻ, chăm tữu liên tục.

Bố trí đêm nay lại không giống với đêm trước, giữa sương phòng kê một chiếc bàn to. Tư Mã Nguyên Hiền, Yến Phi, Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam mỗi người ngồi một phía.

Tư Mã Nguyên Hiền cười nói: "Đêm nay khẳng định không ai dám đến hành thích, trừ phi không biết là Yến Phi đang uống rượu ở đây. Nhưng nếu tin tức không linh thông như thế, căn bản không có tư cách làm thích khách."

Đồ Phụng Tam hòa vào: "Có thể nói là chỉ có thích khách hạng bét."

Mọi người cười vang.

Tư Mã Nguyên Hiền thở dài: "Chúng ta lại được cùng nhau!"

Tổng Bi Phong vốn cũng được mời, nhưng lão lại từ chối vì không quen với những chốn phong hoa tuyết nguyệt, chỉ phụ trách đưa Yến Phi tới, không tham gia tiệc đêm. Ba người hiểu được ý tứ của Tư Mã Nguyên Hiền, chính là nhắc đến lúc cùng nhau đối chọi Hắc Trường Hanh trên Đại Giang, giờ lại cùng nhau ở một chỗ. Chỉ từ những lời này, cũng biết Tư Mã Nguyên Hiền đối với những việc xảy ra trong đêm đó không bao giờ quên được.

Tư Mã Nguyên Hiền cao hứng nói: "Đêm nay chúng ta dùng thân phận giang hồ huynh đệ để đối đãi nhau. Những cái như giai cấp địa vị hoàn toàn không cần để ý đến. Ài! Những lời này ta muốn nói từ lâu lắm rồi, nhưng đến đêm nay mới có cơ hội."

Yến Phi vui vẻ nói: "Lần này nhìn thấy công tử, giống như nhìn thấy một người khác, khiến ta vô cùng bất ngờ."

Tư Mã Nguyên Hiền nói: "Đã nói là giang hồ tụ hội, sao còn gọi ta công công tử tử làm gì. Cứ gọi là Nguyên Hiền cho tiện, trước tiên xin phạt Yến huynh một ly."

Lưu Dụ cười nói: "'Công tử' đó là biệt hiệu giang hồ của ngươi, gọi ngươi là 'công tử' cũng là thỏa đáng."

Tư Mã Nguyên Hiền cười quái dị: "Đúng! Đúng! Nên phạt chính mình mới đúng."

Nói rồi nâng ly uống cạn.

Ba người thấy hắn có vài phần túy lúy, nên không chăm tữu.

Tư Mã Nguyên Hiền thở dài: "Nói cho các ngươi có lẽ các ngươi sẽ không tin. Sự thật là ta lại vô cùng nhớ những ngày An công còn sống. Khi đó ta chẳng biết trời cao đất rộng gì cả, tối ngày trầm mê tửu sắc, luôn luôn không tự phán xét hành vi của chính mình, rất nhiều lần đụng đầu vào đá."

Địa vị Yến Phi khách quan, không giống hai gã Lưu, Đồ hai người nói chuyện cổ kị nhiều điểm nên tùy tiện cười nói: "Đã đụng đầu và đá nhiều, có gì đáng giá để mà hoài niệm về những ngày đó?"

Tư Mã Nguyên Hiền nói: "Hoài niệm sâu sắc nhất chính là làm cái gì cũng đều phải có trách nhiệm. Ài! Khi đó quả thật là ngu ngốc, dám cùng An công tranh phong cật thổ ¹. Khi trở về còn đặt những điều xấu xa để mách lẻo với cha ta, đúng là hoàn toàn không giác ngộ."

Yến Phi hỏi: "Từ khi nào ngươi bắt đầu tỉnh ngộ, cho rằng hành vi của mình có điểm không đúng?"

Tư Mã Nguyên Hiền đáp: "Đêm nay lão Tổng vắng mặt, chúng ta nói chuyện thuận tiện và thoải mái hơn. Bây giờ ta muốn nói đến một chuyện ta bị mất mặt, các ngươi có hứng thú nghe không?"

Lưu Dụ sinh ra cảm giác cổ quái. Nghe Tư Mã Nguyên Hiền trút bầu tâm sự, gã biết tên vương tộc công tử nắm quyền to này có nội tâm hoàn toàn không giống với vẻ ngoài phong quang khoáng lạc, cũng đầy ắp tâm sự, nhưng chỉ có thể giấu ở đáy lòng. Đến lúc này trong lúc trà dư tửu hậu, trước ba người bọn họ, những

người đã từng chen vai thích cánh cùng nhau tác chiến với hần, hần có cơ hội để trút bầu tâm sự.

Đồ Phụng Tam cười nói: "Công tử sẵn lòng nói, chúng ta đương nhiên là muốn nghe rồi."

Tư Mã Nguyên Hiển nói: "Sự tình là như thế này. Các người nghe qua Vương Đạm Chân, con gái của Vương Cung chưa? Nàng và con gái Huyền soái là Tạ Chung Tú được gọi là Kiến Khang song kiều, là giai nhân tuyệt sắc."

Ánh mắt Yến Phi không khỏi hướng về phía Lưu Dụ thấy thần sắc gã không đổi, nhưng chàng thấy trong ánh mắt gã chột lóe lên nét bi thương khi Tư Mã Nguyên Hiển nhắc đến tên Đạm Chân.

Đồ Phụng Tam tịnh không biết Lưu Dụ và Vương Đạm Chân có quan hệ, không lưu ý gật đầu nói: "Đương nhiên có nghe qua. Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Công tử đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội theo đuổi nàng."

Tư Mã Nguyên Hiển vô cùng hứng thú thảo luận, tự hận không thể trút hết mọi thứ trong đầu ra. Hần nói: "Tất nhiên là không buông tha rồi. Ta biết được nàng bí mật rời khỏi đô thành, lấy cớ đi đưa tang An công, đến Quảng Lăng cùng hội họp với cha nàng là Vương Cung. Nhịn không được ta bèn đem người đuổi theo, rồi bị trúng mai phục. Chẳng biết bị thằng vô lại nào đó bắn một mũi tên, sợ tới mức ta phải bỏ chạy về đô thành. Không dỗi gặt các vị, một mũi tên kia cũng đánh thức ta tỉnh ngộ biết rằng việc rời bỏ đô thành của mình là không thể chấp nhận được."

Lưu Dụ thầm nghĩ cái thằng vô lại kia chính là lão tử, đương nhiên không thể nói ra. Đồng thời trong lòng dấy lên một cảm giác quái dị. Tư Mã Nguyên Hiển bây giờ hoàn toàn tin tưởng bọn họ, coi bọn họ là bằng hữu. Nhưng tương lai có một ngày, nếu Tư Mã Nguyên Hiển trở thành chướng ngại trên con đường tranh đoạt đế vị của mình, liệu mình có thể tâm ngoan thủ lạt mà đối phó với hần không?

Lưu Dụ thật sự không biết.

Tư Mã Nguyên Hiển tiếp tục nói: "Nhưng việc chính thức toàn diện tỉnh ngộ là có quan hệ đến ba vị. Đêm đó ta gặp phản kích ác liệt, cuối cùng lại bị ba vị bắt sống. Có thể nói đó là sự khuất nhục lớn nhất đời ta, khiến ta nghĩ đến chuyện mình cũng có thể bị người giết chết. Cái khiến ta không thể tưởng được nhất, là Yến huynh chẳng những lấy lễ đãi ta, mà còn coi ta như huynh đệ bằng hữu, lại tín nhiệm ta. Cái loại cảm giác khi thuyền nhỏ của bọn ta trốn tránh sự truy sát của "Ân Long" ấy thật sự khó có thể hình dung. Đến tận hôm nay ta vẫn luôn nghĩ về tình huống đấu trí đấu lực lúc ấy. Hắc! Bây giờ chúng ta lại có thể sánh vai tác chiến rồi!"

Mọi người lại chăm tửu cùng uống.

Tư Mã Nguyên Hiển buông ly rượu cười khổ: "Những ngày trước kia đều chẳng biết sẽ đi về đâu? ù ù cạc cạc, giống như chẳng bao giờ thỏa mãn, mỗi ngày đều có điểm để mà phải suy nghĩ lặn lội. Bây giờ mặc dù trọng trách trên vai càng ngày càng nặng, phải quan tâm đến rất nhiều thứ, nhưng luôn luôn tin tưởng vào bản thân có đủ bản sự để giải quyết các vấn đề."

Yến Phi mỉm cười nói: "Đã như vậy, vì sao công tử còn nói vô cùng hoài niệm cuộc sống khi An công còn tại thế?"

Tư Mã Nguyên Hiển gật đầu đáp: "Đích xác là rất mâu thuẫn. Có lẽ là vì bây giờ trách nhiệm nhiều quá, trạng huống càng rõ ràng càng cảm thấy sợ hãi. May là có ba vị giúp ta, nếu không ta thật sự chẳng biết ứng phó như thế nào. Ở thời điểm đó, ta ngày ngày phong hoa tuyết nguyệt, cũng không biết là thống khổ hay là vui sướng, nhưng thực ra cảm thấy tất cả đều an toàn. Bất luận gặp phải tai vạ gì đều có cha ta xuất đầu lộ diện giúp đỡ, không bao giờ lo lắng sẽ bị người ta làm thịt. Cuộc sống như vậy, ít ít nhiều nhiều cũng có chút đáng giá để nhớ lại chứ!"

Tư Mã Nguyên Hiển vô cùng cảm khái nói: "Đêm nay là một đêm đặc biệt phi thường. Ta từ không nghĩ tới khả năng cùng ba vị gặp lại, mà giờ lại tụ họp ở Đông Ngũ tầng nổi tiếng nhất của Tần Hoài Hà, cũng chưa bao giờ nói cho người khác tâm sự của lòng mình. Nào! Chúng ta lại nâng ly chứ? Ta tuy không có tư cách so kiếm với Yến huynh, nhưng có thể đấu tửu."

Mọi người nâng ly lên cùng.

Lưu Dụ cười nói: "Công tử có biết tửu lượng Yến Phi, tuyệt không khác mấy so với kiếm pháp của hần."

Trong tiếng cười, bốn người lại nâng ly.

Lúc này ngay cả bọn Lưu Dự cũng có vài phần chũnh choáng.

Tư Mã Nguyên Hiển nói: "Một ly này là chúc Yến huynh kì này thắng lợi, đánh bại Tôn Ân, lập lại thành tích hào hùng giết Trúc Pháp Khánh ngày đó, khiến Thiên Sư quân không đánh cũng phải tan."

Yến Phi ngạc nhiên nói: "Làm thế nào công tử biết việc này?"

Đồ Phụng Tam đáp thay: "Là ta nói cho công tử."

Tư Mã Nguyên Hiển cao hứng thẳng thắn hỏi: "Lúc này trong trận chiến với Tôn Ân, Yến huynh nắm chắc bao nhiêu phần thắng?"

Thật ra chuyện Tư Mã Nguyên Hiển đề ra cũng là thứ Lưu Dự và Đồ Phụng Tam muốn hỏi Yến Phi nhất. Tất cả cùng tập trung toàn bộ tinh thần lắng nghe.

Ánh mắt Yến Phi nhìn ra ngoài cửa sổ, trên khóe miệng xuất hiện một tia tiếu ý mà người khác khó lòng hiểu nổi.

1 Tranh phong cật thổ: Ý nghĩa là vì quan hệ nam nữ mà đổ kỵ, tranh giành với nhau.

HỒI 19

Đoán Trước Chiến Quả

Thác Bạt Khuê bước vào thính đường, Thôi Hoành và Trương Tôn Đạo Sinh liền cung kính đứng dậy cung nghênh gã.

Ba người ngồi ở một góc phòng, Thác Bạt Khuê nói: "Tình huống chính xác đang như thế nào?"

Trương Tôn Đạo Sinh cung kính: "Tình huống không đến nỗi quá ác liệt, bởi đã sớm qua mùa gặt, một lượng lớn lúa thóc đã cho vào kho lương của Bình Thành và Nhậm Môn, ngay cả nếu bị Bí nhân phá hoại vẫn sẽ không bị ảnh hưởng đến việc cung ứng lương thực cho mùa Đông."

Thác Bạt Khuê trầm giọng hỏi Thôi Hoành: "Thôi khanh nghĩ sao?"

Thôi Hoành đáp: "Bí nhân muốn tạo ra khủng hoảng để làm suy giảm uy vọng của tộc chủ. Họ muốn giúp Mộ Dung Thùy tạo thế phản công nên muốn bọn ta phần nộ."

Ánh mắt Thác Bạt Khuê chớp sáng: "Làm thế nào để thực hiện sách lược cầm tặc tiên cầm vương của Thôi khanh?"

Trương Tôn Đạo Sinh hiện ra thần sắc vẫn còn sợ hãi nói: "Mặc Sĩ Minh Dao về mọi mặt công phu, kinh thân, và thất tiết nhuyển tiên đều quỷ dị khó dò. Đêm đó thuộc hạ và Thôi huynh cùng Sở cô nương hợp lực vây công nhưng cũng không làm gì được ả, cuối cùng nếu không có Sở cô nương liều mạng đánh trúng ả một chưởng bị thương thì hậu quả không dám nghĩ tới. Giết ả đã không dễ nói gì đến việc bắt sống."

Thác Bạt Khuê ngắt lời hỏi: "Theo Thác Bạt Khuê ta thì chẳng có gì không làm được, Thôi khanh có cách gì không?"

Thôi Hoành đáp: "Ý nghĩ trong lòng tộc chủ cũng giống thuộc hạ. Thế gian này nếu có người nào có thể bắt sống Mặc Sĩ Minh Dao thì đó là Yến Phi. Nhưng phải có xảo kế phối hợp, dụ Mặc Sĩ Minh Dao ra mặt, khiến ả từ tối ra sáng."

Thác Bạt Khuê than: "Tiểu Phi đúng là người lý tưởng cho việc này, chỉ hận là Biên Hoang tập đang càn gã như bọn ta, làm sao gã phân thân ra được?"

Thôi Hoành đáp: "Đó mới là sự trọng yếu của sách lược. Kế sách nào cũng phải phối hợp với thời cơ mới có hiệu ứng như sấm sét chớp giật."

Trương Tôn Đạo Sinh có vẻ không hiểu: "Thời cơ là sao?"

Thôi Hoành giải thích: "Lần này Bí nhân ly khai đại mặc đến giúp Mộ Dung Thùy đối phó với bọn ta và Hoang nhân, rõ ràng là nhắm vào tình huống đặc thù của cả đôi bên, dùng thủ đoạn phá hoại kinh tế để nhiễu loạn."

loạn nhân tâm, khiến bọn ta lâm vào khốn cảnh. Không những có thể làm bọn ta rơi vào cục diện bị động mạnh ai nấy đánh, mà còn làm suy giảm đầu chí và sĩ khí của chiến sĩ. Phương pháp vừa cao minh và cũng là chiến lược cực kỳ ưu tú mà Bí nhân nghĩ ra nên cơ hội thành công rất cao."

Thác Bạt Khuê gật đầu: "Lời Thôi khanh quả rất đúng. Trận cược chúng ta hiện tại chưa ổn, lòng dân Bình Thành và Nhạn Môn chưa quy về ta nên rất dễ bị địch nhân dao động. Thêm vào đó Thịnh Nhạc cách đây quá xa, chỉ cần Bí nhân có thể cắt đứt giao thông hai vùng sẽ cô lập hóa quân ta, như vậy Bình Thành và Nhạn Môn sẽ không thể tiếp ứng, lúc ấy chỉ cần Mộ Dung Tường cũng đủ thu thập chúng ta."

Thôi Hoành tiếp tục phân tích: "Điều hết sức trọng yếu ở chỗ Biên Hoang tập chính là mệnh mạch của chúng ta, nếu liên hệ giữa ta và Biên Hoang tập bị chặt đứt thì mùa Xuân năm tới cũng là ngày thảm bại của chúng ta."

Trưởng Tôn Đạo Sinh nhíu mày: "Làm gì nghiêm trọng đến mức đó! Lương thực tàng trữ của hai thành cũng đủ nuôi quân đến mùa Thu sang năm."

Thác Bạt Khuê trầm giọng: "Nếu là tình huống bình thường thì đúng là như vậy, tuy nhiên tình huống Thôi khanh nói không phải bình thường."

Trưởng Tôn Đạo Sinh suy nghĩ: "Thuộc hạ hiểu rồi, vì dân chúng ở các thôn trấn kế cận bị khủng hoảng nên đổ dồn về hai thành khiến lương thực tồn trữ không đủ để cung ứng với số lượng nhân khẩu tăng đột xuất."

Thôi Hoành: "Ai cũng đều biết ngựa kéo, chiến mã là do Thịnh Nhạc cung ứng nhưng lương thực vật tư thì ta phải thông qua Biên Hoang tập về Nam phương để tìm mua. Mục tiêu chiến lược của Bí nhân không những là cắt đứt giao thông từ Thịnh Nhạc cho tới Bình Thành mà trọng yếu hơn nữa là chặn đứng liên hệ của chúng ta với Biên Hoang tập. Như thế thì chỉ qua mùa Đông là chúng ta căn bản vô lực chống cự lại đại quân của Mộ Dung Thùy mà Hoang nhân lại không thể rục rịch thì vô phương cùng chúng ta liên thủ kháng địch."

Thác Bạt Khuê mỉm cười hỏi: "Mới rồi Thôi khanh đã chỉ ra thời cơ là thời cơ thể nào?"

Thôi Hoành vui vẻ đáp: "Tộc chủ đã nhìn ra rồi!"

Thác Bạt Khuê mỉm cười không nói.

Trưởng Tôn Đạo Sinh cười khổ: "Xin thứ cho Đạo Sinh ngu dốt nhưng thật vẫn chưa hiểu ra."

Thác Bạt Khuê cười: "Không phải Đạo Sinh ngu dốt mà vì Đạo Sinh đã quen đối đầu trực diện với địch quân ngoài sa trường và không quen với thủ đoạn mờ ám trong bóng tối. Thôi khanh muốn nói tới khi kho lương lớn nhất của chúng ta tại Bình Thành và Nhạn Môn đều bị địch nhân lèn vào hỏa thiêu, lúc ấy sẽ là thời cơ chúng ta chờ đợi."

Trưởng Tôn Đạo Sinh ngạc nhiên cũng phải.

Thác Bạt Khuê bình tĩnh: "Chúng ta có thể giả thiết Mộ Dung Thùy định mùa Xuân năm tới sẽ phản công, mọi kế sách đều dựa vào thời điểm này. Đối với Bí nhân phá hoại khắp nơi, chúng ta không có biện pháp ngăn ngừa, nên phải dùng sách lược lấy bất biến ứng vạn biến, chỉ cần giữ vững Bình Thành và Nhạn Môn thì chắc sẽ không thua. Hừ! Ta đã đoán được việc Bí nhân sẽ đốt kho lương, dĩ nhiên sẽ không để chúng đốt được đồ thật, chỉ cần làm chúng tưởng rằng ta không còn lương thảo là được."

Tiếp đó gã nói với Thôi Hoành: "Thôi khanh hãy nói tiếp đi."

Thôi Hoành đáp ứng: "Tuy binh lực Mộ Dung Thùy lúc này không đủ để cắt đứt liên hệ của chúng ta và Biên Hoang, nhưng muốn phong tỏa giao thông Dĩnh Thủy của Biên Hoang, lại có thừa. Khi giao thông phương Bắc của Biên Hoang tập bị cắt đứt, chúng ta vì thiếu lương nên phải cầu viện Biên Hoang tập, trung tâm của toàn cuộc chiến sẽ chuyển qua chuyện liên lạc của Bình Thành, Nhạn Môn và Biên Hoang tập. Làm thế nào để đột phá sự phong tỏa này của địch nhân sẽ là mấu chốt thành bại giữa ta và địch."

Trưởng Tôn Đạo Sinh rúng động tâm thần, giật mình nói: "Thuộc hạ hiểu rồi, nếu sau đó bọn ta mang năm hòm vàng đến Biên Hoang tập mua gạo thóc, địch nhân sẽ ra sức phá hoại chuyện này, Mặc Sĩ Minh Dao sẽ vì thế mà xuất đầu lộ diện, chỉ cần Yến Phi xuất thủ bắt sống nữ nhân này là sẽ giải quyết được vấn đề Bí nhân."

Thác Bạt Khuê vui vẻ: "Các người hãy bàn thảo với nhau về chi tiết, cấp tốc biến lương thảo thật thành giả không được chậm trễ. Việc này giao cho hai người toàn quyền xử lý."

Thôi Hoành và Trương Tôn Đạo Sinh lớn tiếng nhận lệnh.

Ánh mắt Thác Bạt Khuê hiện lên sát cơ dữ dội: "Bất cứ kẻ nào chống ta đều sẽ có kết cục thê thảm."

° ° °

Yến Phi mỉm cười: "Trận này sẽ bất phân thắng bại vì ta không thể thụ thương."

Ba người nghe vậy thì nhìn nhau hoang mang, cho dù người nói là Yến Phi họ vẫn thấy khó mà tiếp thụ, vì chuyện này vốn không thể đoán chắc được, mà Yến Phi lại hết sức chắc chắn với thái độ như là chuyện đương nhiên. Bất quá ba người có thể khẳng định một điều là Yến Phi không hề sợ hãi Tôn Ân.

Tư Mã Nguyên Hiển nói lên sự suy nghĩ của bọn họ: "Có phải Yến huynh biết chuyện quá khứ vị lai, nếu không làm sao có thể khẳng định như thế?"

Yến Phi bật cười: "Chẳng ai có thể biết được tương lai, nhưng ta lại biết người biết ta. Trên thế gian này chỉ e là không ai biết hư thật của đối phương như ta và Tôn Ân, vì thế ta có thể đoán trước được chiến quả."

Ba người đều từ đó hiểu được ý của Yến Phi, bởi Yến Phi và Tôn Ân đã qua hai lần quyết chiến, nên đương nhiên là hiểu rõ công phu của đối phương nông sâu thế nào. Họ không ngờ Yến Phi muốn nói đến công quyết của Thái dương hỏa và Thái âm thủy mới thực sự giúp chàng biết rõ nông sâu của đối phương.

Đồ Phụng Tam hỏi: "Yến huynh vừa nói vì sẽ không để mình thụ thương nên trận này sẽ bất phân thắng bại. Nói như thế có phải nếu Yến huynh chịu liều mạng thụ thương thì sẽ có thể trừ khử Tôn Ân không?"

Yến Phi ung dung đáp: "Tình huống giữa ta và Tôn Ân vi diệu dị thường, không thể dùng tình lý bình thường mà suy đoán được, nói ra thì rất dài. Luận về công lực ta không hơn được sự tinh thuần thâm hậu của y, nhưng nói về biến hóa thì ta lại hơn. Có thể nói vũ công đạo pháp của y đã đến cảnh giới cao nhất, muốn có đột phá thêm nữa thì khó còn hơn lên trời; còn ta thì vẫn còn trên con đường tìm hiểu, mỗi ngày đều có tiến bộ."

Lưu Dụ hỏi: "Trên đường đến đây Yến huynh có phải vừa nói đã nghĩ ra cách đánh bại Tôn Ân không?"

Yến Phi đáp: "Đó là nói về tương lai, ta thật đã có cách phá pháp môn khiếu quyết của Tôn Ân, tuy nhiên trước mắt thì còn quá sớm để nói thế."

Tư Mã Nguyên Hiển nhíu mày: "Ta hiểu rõ mỗi câu Yến huynh vừa nói, nhưng càng nghe lại càng thêm hồ đồ. Cao thủ giao đấu không phải chỉ cần ly hào khác biệt cũng đủ quyết định thắng bại sao? Trừ phi một bên hoàn toàn khống chế chiến cục trước khi phân thắng bại mới có thể bức bách đối phương biết khó mà lui, nếu không làm sao giữ được kết cục êm đẹp?"

Yến Phi vui vẻ đáp: "Vì thế ta đã nói tình huống này hết sức vi diệu khó mà miêu tả. Ta cũng biết nói ra sẽ làm các người như lạc vào trong sương mù, nhưng nói để các người có chuẩn bị về mặt tâm lý. Chuyện Trúc Pháp Khách sẽ không lập lại với Tôn Ân, ít ra sẽ không xảy ra ở trận chiến này."

Đồ Phụng Tam than: "Yến huynh quả là một người phi thường."

Tư Mã Nguyên Hiển nâng ly, bỗng có tiếng gõ cửa theo đó là giọng nữ nhân: "Thục Trang có thể vào không?"

° ° °

Kỷ Thiên Thiên được Phong nương đưa đến chủ đường gặp Mộ Dung Thùy. Thần sắc Phong nương nghiêm trọng, im lặng không nói gì. Kỷ Thiên Thiên biết khó mà tìm hiểu được gì từ bà nên cũng dè dặt không hỏi.

Đã hơn mười ngày nàng chưa gặp Mộ Dung Thùy, từ khi bị bắt tới giờ chuyện này chưa từng xảy ra. Mộ Dung Thùy không phải đã không từng bỗng nhiên biến mất không ai biết đi đâu, nhưng đều chỉ là chừng ba, bốn ngày, chứ chưa bao giờ lâu như lần này.

Họ đi vòng theo đường lát đá xanh trong vườn đến cửa chính chủ đường, từ xa đã thấy Mộ Dung Thùy

đang tiễn một người khách ra cửa, người này dáng vẻ hiên ngang thật là một bậc nhân tài, tuy đang chuyện trò với Mộ Dung Thùy nhưng vẫn không kiêu ngạo hay khúm núm, thần thái ung dung, khiến người nhìn vào có cảm giác không hề thuộc hạng bình phàm. Điều làm Kỳ Thiên Thiên có ấn tượng sâu sắc là người này không những không phải người Trung thổ, mà nàng cũng không nhận ra thuộc tộc người Hồ nào.

Kỳ Thiên Thiên không khỏi chú ý, nàng bỗng nghe tiếng Mộ Dung Thùy như có như không vo ve truyền vào trong tai: "Lần này mọi việc đều nhờ ở tiên sinh, nếu thuyết phục được Hách Liên Bột Bột, nhờ gốc rễ của Thác Bạt Khuê thì tên tiểu nhân Thác Bạt ấy chỉ còn cách ngồi tại Bình Thành chờ ngày mặt vận."

Người ấy vui vẻ: "Phương diện này tại hạ sẽ chu toàn, và tại hạ chỉ cần yêu nữ ấy."

Kỳ Thiên Thiên thầm giật mình, thì lại không còn nghe được đoạn sau của cuộc đối thoại, nàng không khỏi cảm thấy quá lạ lùng, vì đang đứng cách xa họ cả trăm bộ, họ lại còn hạ giọng khi nói chuyện nên nếu chiếu theo khả năng của nàng trước đây thì không thể nào nghe được.

Mộ Dung Thùy tiễn khách xong, quay lại nhìn nàng bằng ánh mắt yêu thương ngưỡng mộ, thần thái y lại có vẻ thư giãn giống như đã giải quyết xong mọi vấn đề khó khăn.

Kỳ Thiên Thiên đến trước mặt y, Phong nương lui sang một bên.

Mộ Dung Thùy bỗng nhìn nàng chăm chú, vẻ mặt có điều như không hiểu.

Lòng nàng bất an biết bị y nhìn ra công lực mình đã có tinh tiến rất lớn nên nói khỏá lấp: "Hoàng thượng triệu Thiên Thiên đến đây có chuyện gì thế?"

Mộ Dung Thùy liếc nhìn Phong nương rồi nói: "Chúng ta vào trong rồi hãy nói sau."

Hai người bước vào trong chủ đường ngồi đối mặt bên cạnh chiếc bàn tròn, nữ tỳ dọn lên trà thơm bánh mứt rồi lui ra ngoài, chỉ còn họ hai người.

Mộ Dung Thùy than: "Chuyện thật khó tin, vì sao lần này gặp lại Thiên Thiên ta có cảm giác Thiên Thiên xinh đẹp quyến rũ hơn, vẻ kiêu diễm toát ra cực kỳ tươi tắn và mỹ lệ."

Kỳ Thiên Thiên yên tâm trở lại vì biết y bị "kinh diễm" ¹ vì nhân thân của mình đã trở nên linh động có thần, sắc da tươi sáng, nhưng không hoài nghi nàng đã bí mật luyện công. Nàng thờ ơ nhắc lại: "Hoàng thượng vẫn chưa nói triệu Thiên Thiên đến có việc gì."

Mộ Dung Thùy cười khỏ: "Để trò chuyện thôi không được sao? Ta xa Thiên Thiên cũng đã mười ba ngày dài, Thiên Thiên cũng không hỏi một câu về việc ta đã đi đâu sao?"

Kỳ Thiên Thiên đáp: "Tốt lắm! Dám hỏi Hoàng thượng đã đi đâu suốt mười mấy ngày qua?"

Mộ Dung Thùy thiếu chút là ghen lời, tiếp theo lại cười khỏ: "Lời lẽ Thiên Thiên thật lợi hại khiến ta khó chống đỡ nổi. Sáng mai chúng ta sẽ quay về Huỳnh Dương, nghe nói gần đây nhiều chỗ đều đang có tuyết rơi, đi muộn sẽ khổ cực lắm."

Kỳ Thiên Thiên nói: "Thần thái Hoàng thượng rất thoải mái!"

Mộ Dung Thùy mỉm cười: "Nhân sinh vô thường, lúc lên lúc xuống, ta vừa mới trải qua thất bại nghiêm trọng, nhưng may thay đại cục bây giờ đã ổn nên ta mới thư giãn một chút."

Kỳ Thiên Thiên lạ lùng hỏi: "Đại cục đã ổn?"

Mộ Dung Thùy quả quyết: "Tối nay chúng ta sẽ không nói về Biên Hoang tập, cũng không nói về tên tiểu nhân vong bản Thác Bạt Khuê, còn thì chuyện gì Thiên Thiên muốn hỏi, Mộ Dung Thùy ta sẽ trả lời."

Kỳ Thiên Thiên thầm nghĩ chuyện khác ta chẳng có hứng để nghe, bất quá Mộ Dung Thùy sẵn lòng chỉ nói chuyện chứ không làm gì khác dĩ nhiên là lý tưởng quá rồi. Nàng trầm ngâm một thoáng rồi hỏi: "Đại nghiệp tranh bá của Hoàng thượng hiện tại như thế nào?"

Mộ Dung Thùy bật cười: "Thiên Thiên thật là khéo! Rất biết hỏi. Tốt lắm! Hiện tại quan nội quan ngoại là hai tình huống riêng biệt. Quan ngoại thì có vẻ sáng sủa, chỉ cần trừ khử mấy tên tiểu tặc là Mộ Dung Thùy ta sẽ ở thế xưng bá rồi. Còn quan nội thì khác! E rằng không ai biết rõ tình hình phức tạp bên trong."

Kỳ Thiên Thiên nói: "Chuyện này đâu thể làm khó Hoàng thượng được"

Mộ Dung Thùy nở nụ cười tràn ngập tự tin, bỗng nhiên hết sức cao hứng muốn được nói chuyện: "Để ta kể nàng nghe một chuyện thú vị liên quan đến Diêu Trường, dĩ nhiên là đối với hần thì chẳng thú vị gì!"

Kỷ Thiên Thiên cũng bị làm cho hiếu kỳ, gật đầu nói: "Thiên Thiên lắng nghe đây!"

Mộ Dung Thùy thấy đã làm mỹ nhân động lòng thì vội nói: "Chuyện là thế này, trước khi Diêu Trường siết cổ Phù Kiên đến chết trong chùa Tân Bình thì y chưa bao giờ ra trận mà không thắng, xem chừng Quan Trung phải rơi vào tay y. Khi Phù Phi con trai Phù Kiên đại bại trong tay Mộ Dung Vĩnh ở Tương Lăng rồi bị giết khi chạy trốn, khí thế Diêu Trường càng lên như cầu vồng, ngay cả ta y cũng không để vào mắt."

Kỷ Thiên Thiên tĩnh tâm chăm chú lắng nghe.

Mộ Dung Thùy kể tiếp: "Sau khi Phù Phi chết, cháu Phù Kiên là Phù Đăng lên kế vị, người này tính cách đặc biệt, thích gì làm nấy không câu nệ tiểu tiết, học nhiều biết rộng, hơn xa Phù Phi về mọi phương diện. Khi ấy ta đã biết Diêu Trường đã có một kinh địch, thế nhưng vẫn không tưởng rằng Diêu Trường vốn vô địch trên chiến trường vậy mà mỗi lần ra trận đối phó với Phù Đăng đều không thể chiếm được tiện nghi. Khặc! Vậy mà Diêu Trường không tự trách mình bất tài, lại nghi thần nghi quỷ, cho là bị quỷ hồn của Phù Kiên ám, mới xây một thần tượng của Phù Kiên ngay trong quân, hy vọng hồn Phù Kiên thỏa mãn mà không làm khó dễ y nữa. Ôi! Nếu sớm biết thế hà tất gây ra lỗi lầm chứ? Nếu y đã không siết cổ Phù Kiên đến chết mà chỉ để làm bù nhìn, thì nay đã không có tình huống như thế."

Kỷ Thiên Thiên biết rõ Mộ Dung Thùy dẫn dụ để nàng lên tiếng, nên cũng muốn làm y vui lòng: "Lập thần tượng xong, y ra trận có thắng không?"

Mộ Dung Thùy khịt mũi khinh thị, nói: "Trên đời này làm gì có chuyện dễ dàng như vậy được. Diêu Trường vẫn tiếp tục bị thất lợi, nên nổi điên chém đầu thần tượng gởi cho Phù Đăng, lại còn moi xác Phù Kiên lên đánh để tiết giận, y đã trở nên điên khùng rồi. Cũng may y gặp phải khắc tinh là Phù Đăng, bằng không y đã sớm xuất quan để cùng ta tranh thắng."

Kỷ Thiên Thiên lộ vẻ chán ghét, rõ ràng nàng đang nghĩ đến cảnh tượng hung ác khi Diêu Trường dùng roi quất xác Phù Kiên.

Ai có thể tưởng được, một vị đại bá chủ thống nhất Bắc phương không những khi chết đã thảm, mà chết rồi vẫn không yên ổn như thế.

Kỷ Thiên Thiên lại hỏi: "Phù Đăng có thể hồi phục được cho Tần quốc những ngày huy hoàng thuở xưa không?"

Mộ Dung Thùy đáp ngay: "Chuyện này nói dễ, làm khó. Phù Đăng được đặc ý nhất thời chỉ là sự hồi quang phản chiếu ². Vì đại thế từ ổn sang loạn, từ thống nhất thành phân liệt, có mười Phù Đăng cũng khó làm gì được, huống chi hần lại là một cột khó chống nổi cả nhà. Nếu Diêu Trường bị hần chọc tức mà chết thì cũng còn Diêu Hưng vốn cao minh hơn cha hần. Sở dĩ Phù Đăng nhiều trận không bại, chủ yếu là vì hần có một mãnh tướng tức trí đa mưu tên là Lôi Ác Địa. Khặc! Nói đến Phù Đăng này cũng có nhiều tin đồn thú vị, Thiên Thiên có muốn nghe không?"

Kỷ Thiên Thiên lấy làm lạ: "Những chuyện phát sinh ở Quan Trung làm sao Hoàng thượng lại biết rõ như lòng bàn tay thế?"

Mộ Dung Thùy cười đắc ý, thần nhiên đáp: "Đó gọi là quân tình đệ nhất ³, càng hiểu rõ tác phong của chủ soái đối phương càng có thể nghĩ được cách đánh bại những mưu lược thủ đoạn của đối phương. Ở mặt này ta tuyệt không khinh thường. Thiên Thiên tựa hồ không thích nghe chuyện của Phù Đăng lắm à?"

Kỷ Thiên Thiên không hề đáp thẳng, lại hỏi: "Ngoài Diêu Trường và Phù Đăng, còn có những nhân vật nào?"

Mộ Dung Thùy đáp: "Đã gọi là nhân vật thì chỉ đếm trên đầu ngón tay là cùng. Ta đã xếp hạng theo thứ tự là Khất Phục Quốc Nhân, Lữ Quang, Ngốc Phát Ô Cô, Tự Cừ Mông Tồn và Hách Liên Bột Bột."

Kỷ Thiên Thiên đã chờ y nói ra điều này để có thể hỏi về tình huống của Hách Liên Bột Bột mà y không thể nghi ngờ, nàng vờ vui vẻ tự nhiên hỏi: "Trong năm người này, Thiên Thiên chỉ nhận ra Hách Liên Bột Bột, y bị thua trận ở Biên Hoang tập hết sức tức tối, tình trạng bây giờ ra sao?"

Hai mắt Mộ Dung Thùy lóe sáng, chú ý nhìn nàng.

Thần sắc Kỷ Thiên Thiên vẫn như thường nhưng trong lòng sợ hãi, thầm nghĩ không hiểu Mộ Dung Thùy có bằng câu hỏi bề ngoài có vẻ không sợ hãi này của nàng mà đoán ra nàng đã nghe được cuộc đối thoại bí mật của y và người khách bên ngoài cổng trước đó không?

1 kinh điểm: Kinh sợ vì vẻ đẹp.

2 hồi quang phản chiếu: tình trạng sáng suốt của người trước khi chết.

3 quân tình đệ nhất: Tình báo về quân sự là quan trọng nhất.

HỒI 20

Cấp báo quân tình

Tư Mã Nguyên Hiển đích thân đi mở cửa, nghênh đón Lý Thục Trang xinh đẹp như ngọc như ngà tiến vào Đông Ngũ tạng.

Yến Phi và Đồ Phụng Tam đều là lần đầu tiên nhìn thấy vị "Thanh đàm nữ vương" danh chấn Kiến Khang này. Mới ban đầu nhìn tuyệt không nhận ra được nàng ta có chỗ nào đặc biệt. Đầu vấn hai búi tóc, thắt trên đỉnh đầu thành hình chữ thập, thần tình trang trọng nghiêm túc, nhưng đến khi trút bỏ bộ trường bào chấm đất, để lộ ra y phục màu nước hồ xanh biếc bó sát người ở bên trong, cộng thêm dải áo bảy màu rực rỡ quấn vòng xung quanh eo, làm khoảng không trước mắt ba người như bừng sáng, bị hấp dẫn bởi những đường cong tuyệt mỹ cùng dáng dấp đầy dụ hoặc của nàng.

Ba người theo lễ đứng dậy nghênh tiếp.

Lý Thục Trang đột nhiên ghé sát tai Tư Mã Nguyên Hiển mà thấp giọng thì thầm, Tư Mã Nguyên Hiển lập tức hiện ra vẻ mặt ngây ngất xúc động, không ngừng mỉm cười gật đầu lia lịa.

Sau đó Lý Thục Trang bèn rời ánh mắt về phía hai người, đồng thời hiển lộ ra khuôn mặt tươi cười tràn đầy vẻ phong lưu đa tình khó tả, yêu kiều nói: "Thục Trang xin được thỉnh an Lưu gia, Yến công tử cùng Đồ đại ca, cũng xin ba vị thứ tội cho Thục Trang vì quá mộ danh nên đã đường đột mạo phạm cửa trời. Bởi Thục Trang cảm thấy nếu bỏ lỡ cơ hội tốt để báỉ phòng này, thì cuối cùng Thục Trang sẽ cảm thấy hối tiếc không cùng, kính xin ba vị chớ động nộ mà tính toán so đo với Thục Trang, xin cho Thục Trang được làm trọn đạo đãi khách."

Yến Phi và Đồ Phụng Tam cùng phát sinh cảm nhận giống của Lưu Dụ khi đêm đó lần đầu gặp nàng ta. Toàn bộ khuyết điểm trên khuôn mặt của nàng như hoàn toàn biến mất, đổi lại là một vẻ ngoài đầy nét phong tình, căng tràn sức quyến rũ, mị lực của nàng ta đã đạt đến mức hoàn hảo, chẳng trách có thể làm điên đảo các danh sĩ công tử tại Kiến Khang! Tư Mã Nguyên Hiển đứng cạnh bên nàng chính là một thí dụ điển hình.

Lưu Dụ lại lần nữa không cách nào cảm nhận được chân khí của nàng ta. Có thể đêm đó nàng ta đang ở trong trạng thái giới bị, nên để lộ ra nội tình. Đương nhiên nàng ta cũng không ngờ rằng Lưu Dụ lại cao minh đến vậy.

Yến Phi đến thời khắc này vẫn chưa biết được Lý Thục Trang là thần thánh phương nào, vẫn còn tưởng rằng nàng ta giống Kỷ Thiên Thiên tại Tàn Hoài lâu ngày trước, là tài nữ nổi danh nhất Hoa Nguyệt lâu. Tất cả đều bởi Lưu Dụ chưa có cơ hội đề cập về nàng ta với chàng. Nữ nhân này khiến chàng ấn tượng sâu sắc nhất ở chỗ nàng ta tuy phô bày ra thần thái e lệ dịu dàng, đầu cúi thấp, chân bước khẽ, khiến lòng người mê hoặc nhưng ánh mắt của nàng ta lại trong trẻo sâu sắc. Với những nam nhân bị nàng mê hoặc điên đảo mà bám dưới ống quần nàng, có lẽ bản thân nàng cũng hoàn toàn chẳng có chút động lòng. Yến Phi nhãn lực cao minh, không cần cảm giác được chân khí của nàng ta, cũng có thể từ điệu bộ nhấc tay hạ chân của nàng mà mơ hồ nhìn ra được manh mối của việc nàng ta tinh thông võ nghệ, từ đó biết được rằng nữ nhân này tuyệt đối không hề đơn giản chút nào.

Ánh mắt sắc sảo của Đồ Phụng Tam chăm chú dò xét nàng từ trên xuống dưới, trong lòng lại có một cảm nhận khác biệt. Ánh mắt như vậy đối với nữ nhi con nhà gia giáo mà nói thì thực là cực kỳ vô lễ, nhưng đối với Lý Thục Trang thì lại rất phù hợp, còn đại diện cho sự ngưỡng mộ tán thưởng. Đồ Phụng Tam đương nhiên không động lòng với nàng ta, mà là gã tinh thông thuật quan sát nữ nhân, nhìn ra được nữ nhân này trời sinh đã hấp dẫn, đủ khả năng làm mê chết bất kỳ nam nhân háo sắc nào, chẳng trách lại được yêu mến đến vậy ở Kiến Khang.

Tư Mã Nguyên Hiền ngạc nhiên nói: "Cái cách Thục Trang gọi mọi người thực là cổ quái, vì sao không gọi là ba vị đại gia. Mà lại gọi một người là gia, một người là công tử, còn Đồ gia thì biến thành Đồ đại ca. Nếu lời giải thích của nàng không làm chúng ta hài lòng, thì phải phạt nàng uống cạn ba chén rượu lớn."

Quả thực khó có thể trong vài lời mà nói hết được về phong tình của Lý Thục Trang. Phạm vi sắc đẹp của nàng tuy mơ hồ không rõ, nhưng khi nghiêm túc trở lại lại có được tư vị lạnh lùng băng giá. Nói nàng ta lẳng lơ, nhưng lại là phong độ hoàn mỹ; biết rõ nàng ta chỉ lấy lệ gặp dịp mua vui, mà ở mọi điểm lại đều lộ ra vẻ chân thành có thể thuyết phục người. Từ sự kín đáo dè dặt, thể hiện vừa phải của nàng, có thể cho rằng nàng phong tình phóng đãng, dễ dàng thân cận, nhưng lại cũng cảm thấy nàng lạnh nhạt cự tuyệt người từ ngoài xa ngàn dặm. Cũng chính cái tư vị đủ mọi loại cảm giác mâu thuẫn tương hỗ cho nhau này, đã tạo thành phong thái độc đáo của riêng nàng, có sức quyến rũ hấp dẫn người vô cùng.

Khi ánh mắt của nàng ta hướng đến Đồ Phụng Tam, bằng vào tu dưỡng của y mà cũng không khỏi bất giác rung động trong lòng. Tựa như một cái liếc mắt thoáng qua ấy mà nàng dành cho y hoàn toàn khác biệt so với những người khác. Đến lúc này y mới hiểu rõ được vì sao đêm đó Lưu Dụ lại không có cách nào làm gì được nàng ta.

Lý Thục Trang hai bên má ngọc chột ửng hồng, như có chút ngượng ngập mà e lệ cúi đầu nhìn xuống đất, biểu tình phong phú sinh động, lộ ra thần thái thùy mị quyến rũ đầy nữ tính. Trông nàng lúc này chẳng còn có lấy nửa điểm giống một đại lão bản của Hoài Nguyệt lâu, một vị nữ trung hào kiệt có thể làm rung trời chuyển đất ở thành Kiến Khang.

Nàng nhẹ nhàng nói: "Nguyên Hiền công tử sao lại bỡn cợt như vậy. Những lời của nô gia đích thực xuất phát từ tận đáy lòng mà! Còn giải thích ra cho rõ ràng ư? Lưu gia là giống như cách gọi tiểu Lưu gia và đại Lưu gia, nô gia nào dám đổi danh xưng cho ngài. Yển công tử độc chiếm được hoa khôi Tàn Hoài, mà phàm là ân khách đã đến thanh lâu của bọn tiểu nữ làm khách, bọn tiểu nữ đều gọi là công tử, cho nên gọi Yển công tử là danh xưng với thực. Lẽ nào nô gia lại gọi Yển công tử là Yển tráng sĩ hay Yển đại hiệp? Như vậy không ăn nhập với tình cảnh tối nay ở Đông Ngũ tầng biết bao nhiêu? Còn như Đồ đại ca, tung hoành khắp chốn giang hồ bấy lâu nay, nhưng chưa từng bao giờ bước chân qua cửa thanh lâu. Phen này đại ca đến Hoài Nguyệt lâu, chẳng phải đã là một niềm vinh hạnh cho đám nữ nhi người ta hay sao. Gọi người là đại ca, trái lại càng thêm thân thiết. Giải thích như vậy Nguyên Hiền công tử nếu như vẫn còn chưa hài lòng, thì Thục Trang đành cam lòng chịu phạt."

Trong khi Yển Phi không có chút cảm nhận gì, thì Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam trái lại trong lòng thầm hô lợi hại. Nàng ta ngấm ngầm gieo rắc mầm ly gián, mục đích là muốn gọi lên lòng đố kỵ của Tư Mã Nguyên Hiền, nhất là khi Tư Mã Nguyên Hiền đã từng là kẻ một lòng cuồng si tranh giành bám theo gấu quần Kỷ Thiên Thiên, cùng với Yển Phi hai bên vốn có quan hệ tình địch.

Chỉ có điều Lý Thục Trang hiển nhiên đã đánh giá thấp mối giao tình giữa Tư Mã Nguyên Hiền và bọn họ, cũng đã đoán sai tính tình thực của Tư Mã Nguyên Hiền. Tư Mã Nguyên Hiền về mặt hoàn toàn không có chút gì lạ thường mà thoải mái cười rộ lên: "Thục Trang quả là có tài hùng biện không chút vấp vấp, thỉnh Thục Trang nhập tọa."

° ° °

Mộ Dung Thùy rời mắt khỏi Kỷ Thiên Thiên, nhìn lên xà nhà, trầm giọng nói: "Hách Liên Bột Bột chỉ là hạng vong ân phụ nghĩa, lòng lang dạ sói, Thiên Thiên vì sao lại có hứng thú đề cử hắn?"

Kỷ Thiên Thiên bình tâm trở lại, biết rằng bản thân đã không bị Mộ Dung Thùy nhìn thấu, mà chỉ bởi Mộ Dung Thùy nghĩ tới Hách Liên Bột bột, trong lòng giận dữ, nên có thần thái như vậy. Đồng thời nàng cũng thầm cảm thấy kinh ngạc, nếu mà như vậy, tại sao Mộ Dung Thùy lại làm theo chủ ý của Hách Liên Bột Bột.

Trí não của nàng lại lần nữa hoạt động trở lại, hỏi: "Danh dự của hắn có vấn đề gì ư?"

Bản thân nàng vốn không phải người giỏi dùng âm mưu thủ đoạn, chỉ là trong tình thế bất buộc, mới không thể không học tập thứ nghệ thuật này, cố hết sức mà làm như vậy.

Mộ Dung Thùy hồi phục lại bình tĩnh, đáp: "Bất kỳ người nào cho rằng Hách Liên Bột Bột là một kẻ có thể tin cậy được, đến cùng đều sẽ phải hối hận. Ta đã từng cảnh cáo Diêu Trường, nhưng hắn lại nghĩ rằng ta đang ly gián hắn với Hách Liên Bột Bột, bỏ mặc ngoài tai. Đến khi hắn tỉnh ngộ ra, thì hối cũng đã muộn rồi."

Kỷ Thiên Thiên vẫn duy trì im lặng, sợ Mộ Dung Thùy vì nàng quan tâm quá mức, mà nảy sinh nghi ngờ với nàng.

Mộ Dung Thùy đột nhiên bật cười: "Nếu như không để ý tới cái tính ấy, thì tên khốn này quả đúng là một nhân tài, binh pháp võ công, đều là tuyển chọn hàng đầu, lại to gan lớn mật. Ngay cả Mộ Dung Thùy ta mà cũng dám mưu toan tính kế. Nếu không phải hắn đã đi theo Diêu Trường, thì ta đã sớm lột da lột xương, ăn tươi nuốt sống hắn rồi."

Kỷ Thiên Thiên hỏi: "Có phải hắn đã phản bội Diêu Trường không?"

Mộ Dung Thùy lắc đầu đáp: "Tiểu tử này rất biết đạo lý nước đục thả câu, lợi dụng lúc Diêu Trường đang lún sâu trong xung đột cùng Phù Đổng khó tách mình ra được, bèn nuốt gọn tám ngàn thớt chiến mã do người Nhu Nhiên dâng tặng Diêu Trường. Hắn lại còn tụ quân ba vạn tập kích lúc nhạc trượng của hắn không có ở đấy, thu nạp và tổ chức lại quân đội của nhạc trượng, tự xưng là Đại Hạ Thiên Vương, phong đại ca Hữu Địa Đại làm thừa tướng, nhị ca Lực Sĩ Đề làm đại tướng quân, Sát Can A Lợi làm ngự sử đại phu, đệ A Lợi La làm Chinh Nam tướng quân, thiếu chút nữa đã làm Diêu Trường tức chết. Đến lúc này Diêu Trường mới hiểu được bản thân đã nuôi hổ gây họa, bằng không Hách Liên Bột Bột làm sao có thể có được cơ hội chuyển mình. Hạng người này nàng nói thử xem có đúng là loại bỉ ổi vô liêm sỉ hay không?"

Kỷ Thiên Thiên gật đầu hưởng ứng, thầm nghĩ phải mau chóng kể hết lại cho Yến Phi hay, để chàng thông báo lại cho Thác Bạt Khuê, đề phòng Hách Liên Bột Bột bất ngờ tập kích.

° ° °

Vị trí của Tư Mã Nguyên Hiến đã được nhường lại cho Lý Thục Trang, còn hắn ngồi xuống bên cạnh Yến Phi, biểu lộ rõ rệt địa vị được tôn sùng của Lý Thục Trang tại Kiến Khang. Lý Thục Trang khéo léo tươi cười rạng rỡ, ân cần hướng tới bốn người mà kính rượu từng người một, sau đó nói: "Yến công tử có biết bản thân ngài đã thành người được các cô nương ở Tần Hoài mong ngóng ước ao được phục dịch nhất hiện giờ hay không?"

Lưu Dự cùng Đồ Phụng Tam đưa mắt nhìn nhau, đều mắng thầm Lý Thục Trang liên tiếp nhiều lần lặp đi lặp lại, rêu rao về chủ đề này, chính vì muốn thổi bùng lên lòng đố kỵ của Tư Mã Nguyên Hiến. Nàng ta nói có vẻ rất thật tình, khiến người khác không cách nào xoi mói bắt bẻ được. Nhưng vấn đề dạng này khó tiếp nhận nhất chính là nó quá thật, khiến người ta không thể coi là những lời phóng đại hay nịnh nọt tăng bốc mà cười xòa cho qua chuyện.

Sách lược của nàng ta đối với một Tư Mã Nguyên Hiến mới trải đời ngày trước khẳng định sẽ có tác dụng nhất định. Nhưng điều quan tâm nhất của Tư Mã Nguyên Hiến hiện giờ chính là thịnh suy của Tư Mã hoàng triều, nên sẽ không để những lời này trong lòng, hướng chỉ hắn lại rất sùng bái Yến Phi.

Quả nhiên Tư Mã Nguyên Hiến cười nói: "Chúng ta cũng được thơm lây. Ta lăn lộn đã nhiều năm tại sông Tần Hoài, nhưng quang cảnh được toàn bộ các cô nương xô đẩy nhau nghênh đón ở bến đò thì quả là ta mới được thấy lần đầu."

Lý Thục Trang ngoài mặt không lộ ra thần sắc dao động xúc cảm gì, nồng nàn liếc nhìn Yến Phi một cái, rồi lại cúi đầu tựa như muốn che giấu nỗi khó xử bên lề ở trong lòng. Lại một lần nữa bằng đôi mắt phượng lẳng lơ thanh tú mà thế gian không có nam nhân nào có thể chống cự lại được, tình tứ nhìn Yến Phi một cái, dịu dàng hỏi: "Không biết Yến công tử sẽ lưu lại ở Kiến Khang bao lâu?"

Tư Mã Nguyên Hiến vui vẻ cười nói: "Thục Trang nếu muốn giành tình cảm của Yến công tử chúng ta, thì phải thể hiện chút tài nghệ, khiến cho Yến công tử đêm nay cam tâm tình nguyện ở lại không rời Hoài Nguyệt lâu nửa bước."

Lý Thục Trang thất vọng gạn hỏi: "Ngày mai Yến công tử đã phải rời khỏi Kiến Khang rồi ư?"

Yến Phi thông dong đáp: "Yến mỗ có việc quan trọng phải làm, nên khó có thể nán lại lâu."

Lý Thục Trang giận dỗi hỏi: "Chuyện gì có thể khiến công tử đến đi vội vã như vậy?"

Lưu Dự cùng Đồ Phụng Tam thầm kêu không ổn, đang muốn trả lời thay, thì Tư Mã Nguyên Hiến đã sớm hơn một bước mà đáp lời: "Yến huynh sáng mai phải vội tới Thái Hồ, cùng 'Thiên Sư' Tôn Ân quyết một trận sinh tử, trận chiến này sẽ là một trường quyết chiến lưu truyền thiên cổ."

Lý Thục Trang ngây người ngơ ngẩn, nâng chén nói: "Nô gia chỉ có thể kính Yến công tử một chén ở tại đây, chúc Yến công tử sau khi chém chết ác hòa thượng Trúc Pháp Khánh, lại có thể hàng phục yêu đạo."

Yến Phi đành phải nâng chén hồi đáp.

Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam tuy biết đã bị Lý Thục Trang thăm dò được tin tức tình báo, nhưng đều không thật sự lo lắng. Bởi vì bằng vào khả năng của Yến Phi, căn bản không sợ nàng ta giở bất kỳ thủ đoạn gì.

Chỉ có điều bọn họ đều cảm thấy Lý Thục Trang không mời mà đến, lại mang theo hàm ý phá hoại cùng thị uy, đúng là lai giả bất thiện, thiện giả bất lai ¹.

Nàng ta vì sao lại ngu xuẩn như vậy?

° ° °

Con thuyền nhỏ do Tống Bì Phong điều khiển rời khỏi bến đò Hoài Nguyệt lâu, lại đưa Yến Phi, Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam quay trở về Thanh Khê tiểu trú.

Yến Phi đứng tại mũi thuyền, gió sông mang theo cái lạnh ghê người, thổi áo quần của chàng tung bay phấp phới, tựa như thiên thần đang cưỡi gió vờn mây. Lưu Đồ hai người ngồi ở khoảng giữa của con thuyền. Chiếc thuyền nhỏ này dài hai trượng rộng bốn thước, đủ chỗ cho tám người ngồi.

Tống Bì Phong cười nói: "Món ăn của Hoài Nguyệt lâu rất nổi tiếng ở Kiến Khang. Tư Mã Nguyên Hiến khẳng định đã chiêu đãi các người những món đặc sắc nhất của Hoài Nguyệt lâu rồi."

Lưu Dụ nói: "Ta lại nghĩ rằng được vài món cơm canh đạm bạc đã là thỏa mãn lắm rồi..."

Đồ Phụng Tam cắt lời: "Nữ nhân đó mới là món ngon lành nhất, trong lời lại còn ngầm ẩn dao găm, rõ ràng là không để chúng ta vào mắt. Chỉ tiếc là không có thời gian để tính toán với thị, bằng không ta sẽ khiến thị minh bạch hậu quả dâm độc tội với chúng ta."

Tống Bì Phong ngạc nhiên hỏi: "Lý Thục Trang không ngờ lại chủ động đến gây chuyện với các người ư?"

Yến Phi im lặng không nói, tự chìm đắm trong thế giới của riêng mình.

Lưu Dụ vốn định nói cho chàng hay những chuyện có liên quan tới Lý Thục Trang, nhưng thấy chàng nghe đến tên của Lý Thục Trang mà vẫn không hề có phản ứng gì, bèn xua đi những suy nghĩ trong đầu, gạn hỏi Đồ Phụng Tam: "Chúng ta khi nào thì rời đi?"

Đồ Phụng Tam kiên quyết nói như chém đinh chặt sắt: "Hoàng hôn ngày mai thì rời đi, ta càng nghĩ càng cảm thấy không ổn. Ôi! Cuộc sống ở nơi đây quá thụ thái dễ chịu, ta có chút không quen."

Tống Bì Phong cau mày nói: "Hoàng nhân huynh đệ của chúng ta, hôm nay mới tới được một đoàn năm trăm người, không cần chúng ta chiêu cố sắp xếp sao?"

Chuyện Lưu Dụ đang nghĩ đến trong lòng lại là một chuyện khác, chính đang do dự không quyết, liệu gã có nên bí mật đến gặp mặt Tạ Chung Tú hay không? Trong lòng gã thực sự có sự thôi thúc rất muốn được biết rõ tâm ý của nàng, được hướng tới nàng mà lập ra lời thề vĩnh viễn không bao giờ thay đổi của một nam tử hán đại trượng phu. Nhớ tới nàng, trong lòng tựa như bùng lên một luồng lửa cháy bỏng.

Muốn gặp Tạ Chung Tú, ắt phải tiến hành trước khi khởi hành đi ra tiền tuyến, lại phải có sự trợ giúp của Tống Bì Phong mới được, nhưng việc ấy làm sao thành được đây? Tống Bì Phong không những sẽ cực lực phản đối, mà còn thất vọng về gã, đến mức phát sinh phản cảm.

Ài! Nếu như bản thân sau khi có được trái tim của nàng, lại mất mạng trên chiến trường, đối với nàng sẽ là một chuyện tàn nhẫn biết bao? Bản thân có lẽ nên thông minh một chút, đợi khi có được thành tựu mới thổ lộ tình yêu với nàng, lúc ấy muốn thuyết phục Tống Bì Phong cũng sẽ dễ dàng hơn chút ít.

Giọng nói của Đồ Phụng Tam truyền vào tai gã, hỏi: "Lưu gia có ý kiến gì không?"

Lưu Dụ căn bản không hiểu được Đồ Phụng Tam và Tống Bì Phong đang nói chuyện gì, thấy hai người đều chăm chú nhìn mình, đành hàm hồ đáp: "Tất cả những gì Đồ huynh sắp xếp đều ổn cả."

Đồ Phụng Tam phá lên cười khanh khách: "Người đang suy nghĩ chuyện gì vậy? Bộ dạng lơ đãng, mặt

mây ngơ ngác như thả hồn tận đâu tận đâu vậy? Ta đang hỏi ý kiến của người, xem ngày mai nên đi bằng đường bộ hay đường thủy? Nếu đi bằng đường thủy, ắt phải phiền Lưu gia người mượn Tư Mã Nguyên Hiên một chiến thuyền có tính năng siêu việt, có thể chịu được sóng to nơi biển lớn, vạn nhất có đụng độ thuyền của Thiên Sư quân, thì vẫn có thể có sức chiến đấu."

Lưu Dự cảm thấy ái ngại, trầm nghĩ cái này gọi là có tật giết mình, vội vàng phục hồi lại tinh thần, nói: "Trước tiên phải làm rõ một chuyện, từ giờ trở đi chúng ta liệu có nên bỏ qua không lý tới Lưu Lao Chi nữa hay không? Nói đến cùng thì trên danh nghĩa hấn vẫn là thượng cấp trực tiếp của ta."

Đồ Phụng Tam hai mắt lấp lánh tinh quang, trầm giọng: "Đây gọi là hấn mới bảo làm một, thì người đã làm tới mười lăm, với hấn còn có thể nói thượng cấp gì nữa. Chỉ cần chúng ta có thể đánh bại Thiên Sư quân, thì sẽ có thể ngang vai ngang vế cùng hấn, Tư Mã Đạo Tử lại càng hết lòng chống lưng cho người. Chuyện quan trọng nhất lúc này là đánh Thiên Sư quân một trận tan tác tơi bời tựa nước chảy hoa trôi, tất cả những chuyện khác đều không cần để ý. Cũng chỉ có ráng hết sức mình, chúng ta mới có thể có được tiền đồ tươi sáng, bằng không thì đừng mong nhắc đến chuyện gì nữa."

Lưu Dự nói: "Như vậy chúng ta trước hết phải bí mật tiềm nhập vào Quảng Lăng, vừa để dập đầu tham kiến ân sư Tôn Vô Chung của ta, lại cũng có thể nhân tiện mà gặp mặt Khổng lão đại, khẳng định có thể có chút đỉnh lợi ích."

Đồ Phụng Tam vui vẻ nói: "Kể hay!"

Tổng Bi Phong ngạc nhiên hỏi: "Đây không phải là muốn làm phân liệt Bắc Phủ binh ư?"

Đồ Phụng Tam cười lạnh: "Bắc Phủ binh đã sớm chia năm xẻ bảy từ sau khi Tà Huyền từ trần, chỉ còn coi xem ai thực sự có thể khôi phục lại Bắc Phủ binh. Có vẻ như Hồ Bân sẽ hoàn toàn đứng về phía chúng ta. Nếu như tên tiểu tử Lưu Nghị ấy không vong ân phụ nghĩa, thì tướng lĩnh theo phe Hà Khiêm đã đầu hàng theo phía chúng ta."

Lưu Dự trầm ngâm nói: "Sau khi đến được tiền tuyến, ta phải tìm cách tham kiến Chu Tự."

Đồ Phụng Tam gật đầu hưởng ứng: "Đầy quả là sách lược cao minh, nhưng thời cơ phải tính toán chuẩn xác, bằng không sẽ khiến Chu Tự tưởng rằng người đến kiếm chuyện."

Tổng Bi Phong cau mày: "Ta vẫn chưa hiểu!"

Lưu Dự giải thích: "Chu Tự là phó soái của Tà Diễm. Nếu như quân của Tà Diễm có sơ suất gì, trong lúc sợ hãi rút lui, biết được gần đó có chúng ta tiếp ứng, không còn lựa chọn đành chỉ còn cách chạy đến chỗ chúng ta. Điểm này chính là điểm ta đang muốn làm cho Chu Tự hiểu rõ."

Tổng Bi Phong giật mình hoảng hốt: "Chả trách bọn người lại cứ muốn chiếm được cứ điểm ở tiền tuyến."

Đồ Phụng Tam nói: "Vũ khí quan trọng nhất lần này là tình báo, tiếp đó là thời cơ. Chỉ khi có thể nắm chắc trong tay toàn bộ tình huống, chúng ta mới có thể tận dụng thời cơ. Đây là thuật 'hữu hình, vô hình' trong binh pháp. Trước khi chiếm lĩnh được cứ điểm, thì quân của chúng ta là vô hình, nhưng sau khi chiếm được sẽ từ vô hình biến thành hữu hình. Vì vậy sự chặt chẽ về thời gian là hết sức quan trọng. Quá sớm sẽ biến thành mục tiêu bị Thiên Sư quân điên cuồng tấn công mãnh liệt, quá trễ lại sẽ mất đi cơ hội tiếp ứng thu phục quân của Tà Diễm."

Tổng Bi Phong hỏi: "Nếu như nhị thiếu gia thực sự có thể thắng trận thì sao?"

Lưu Dự cười khở: "Thế thì chúng ta chỉ còn cách kéo toàn quân quay trở về Biên Hoang tập. Khi ấy chúng ta cũng sẽ mất đi giá trị lợi dụng trong mắt Tư Mã Đạo Tử, lại cũng đồng thời đắc tội với Lưu Lao Chi và Tà Diễm. Kiến Khang lại không còn đất cho chúng ta dung thân nữa."

Đồ Phụng Tam mỉm cười: "Tà Diễm liệu có thể biến thành một Tà Huyền khác được không? Điều này hoàn toàn không có khả năng. Tà Diễm bản thân hấn vốn nhỏ nhoi bất lực không đáng nói đến. Mọi khi còn có Lưu Lao Chi ở bên hỗ trợ hấn, chứ mình Tà Diễm thì há gặp may mắn mãi sao?"

Tổng Bi Phong thở dài: "Nghe những lời này của các người, khiến ta chân chính cảm nhận được tư vị của tình huống mà binh gia gọi là ngồi trong màn trướng bày mưu tính kế, quyết thắng ở ngoài ngàn dặm."

Lúc này Yến Phi đột nhiên xoay người trở lại, ngồi xuống ở mũi thuyền, hai mắt lấp lánh những tia sáng

kỳ dị, trầm giọng nói: "Ta phải lập tức gửi phi cáp truyền tin về Biên Hoang tập cho Thác Bạt Nghi, có cách nào làm được không?"

Ba người đều cảm thấy sửng sờ kinh ngạc.

Đồ Phụng Tam gạn hỏi: "Người nghĩ tới chuyện khẩn yếu gì vậy?"

Yến Phi vừa nhận được tâm linh truyền cảm của Kỳ Thiên Thiên, chàng có thể giải thích như thế nào đây? Đành hàm hồ đáp: "Ta đột nhiên nghĩ đến Hách Liên Bột Bột. Ngờ rằng hắn có thể lợi dụng tình thế lúc này, mà nước đục thả câu, vì vậy ta cần cảnh cáo Thác Bạt Khuê, việc này phải lập tức đi làm ngay."

Thuyền nhỏ đã đến tới Thanh Khê tiểu trúc, chậm chậm cập vào bờ.

Lưu Dụ trong lòng máy động, nói: "Để ta cùng người đi truyền tin."

Tống Bi Phong nói: "Chi bằng chúng ta cùng đi, quay đầu thuyền mà xuôi dòng đi xuống, sau khi ra tới Đại Giang cũng vẫn được xuôi dòng, chỉ nửa canh giờ là xong."

Lưu Dụ vội vàng nói: "Không cần phải hao tổn nhân lực như vậy. Tống đại ca và Phụng Tam cứ trở về nghỉ ngơi dưỡng sức."

Nói đoạn đưa mắt nhìn Đồ Phụng Tam đầy ẩn ý, biểu thị bản thân muốn nói chuyện riêng cùng Yến Phi.

Đồ Phụng Tam mặc dù tinh minh, nhưng đến cùng vẫn không phải là sâu trong bụng Lưu Dụ, nào nghĩ được ra suy nghĩ đang xoay chuyển trong lòng gã. Vui vẻ nói: "Tống đại ca, chúng ta quay về đi!"

Tống Bi Phong đành theo y lên bờ.

Khi Lưu Dụ thay thế Tống Bi Phong, tiếp nhận lấy tay chèo, gã hiểu rõ rằng, chuyện tình ái giữa gã và Tạ Chung Tú, đã giống như lửa cháy loang ra đồng cỏ, một khi đã bốc thì vĩnh viễn không cách nào vãn hồi lại được.

1 Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai: Người đến thì không có ý tốt, người tốt thì đã không đến.

HỒI 21

Một Giác Mộng Xuân

Yến Phi ngồi ở giữa thuyền, hướng mặt về phía Lưu Dụ đang xoay mái chèo, nhin không được hỏi: "Lưu huynh phải chăng có chuyện muốn nói. Vì sao lại có bộ dạng trùng trùng tâm sự, ngập ngừng muốn nói lại thôi vậy?"

Lưu Dụ cười khổ: "Bởi vì ta sợ sau khi nói ra, người sẽ trách cứ ta."

Yến Phi bật cười hỏi: "Phải chăng là chuyện có liên quan đến Tạ Chung Tú?"

Lưu Dụ kinh ngạc gạn hỏi: "Người làm thế nào mà đoán một phát là trúng phóc vậy?"

Yến Phi đáp: "Lúc Tạ Chung Tú quay đầu nhìn người, ta đang ở kế sau nàng, muốn giả vờ không thấy gì cũng không được. Hay lắm! Chuyện giữa người và nàng ấy xảy ra như thế nào?"

Lưu Dụ đành phải thú thực, bèn đáp: "Ta đã một lòng kiềm chế bản thân, nhưng ánh mắt nàng thoáng liếc nhìn ta tối nay, đã phá vỡ hoàn toàn sức phòng ngự của ta. Ài! Ta làm sao có thể nhẫn tâm để nàng giẫm vào vết xe đổ của Đạm Chân, nàng lại còn là cốt nhục của Huyền Soái nữa. Chỉ nhìn trên phương diện này, ta đã không thể bình thân mà tự thủ bàng quan được rồi."

Yến Phi nhẹ nhàng hỏi: "Người yêu nàng ấy à?"

Lưu Dụ chán nản đáp: "Ta cũng không rõ, sự tình đến quá đột ngột. Trước khi nàng ta nhào vào lòng ta mà khóc lóc thảm thương, ta cũng chưa từng nghĩ bản thân có thể tính chuyện gì với nàng được. Nhưng vào thời khắc ta ôm lấy nàng, cảm nhận được thân thể của nàng run run rẩy rẩy ở trong lòng ta, ta tự dưng quên đi tất cả. Bắt đầu từ khoảnh khắc đó, ta không cách nào quên được loại tư vị mê người ấy. Nhưng ta vẫn còn có thể khống chế được bản thân mình, thậm chí còn lập thế với Tống đại ca và Phụng Tam, sẽ không có ý

nghĩ không nên có đối với nàng. Thế nhưng người cũng thấy đấy, ánh mắt lúc nàng quay đầu lại nhìn ta ấy, thật khiến người ta nao lòng biết bao. Khi đó ta mới có suy nghĩ, đại trượng phu lập thân ở đời, là vì cái gì chứ? Vứt con mẹ nó những gì là cách biệt giàu nghèo, phân biệt dòng dõi sĩ phu áo gấm với thứ dân áo vải. Lưu Dụ ta lần này đến Kiến Khang, là muốn xoay trời chuyển đất. Nếu ngay cả một nữ tử yêu thương mình cũng bảo vệ không nổi, thì còn làm Hoàng đế thế nào nữa đây? Như vậy thì đánh sống đánh chết còn có ý nghĩa gì nữa?"

Yến Phi không ngừng gật đầu, tựa hồ biểu thị đồng ý, đợi gã dứt lời bèn hỏi: "Người định sẽ xử trí thế nào đối với Giang Văn Thanh?"

Lưu Dụ nặng nề thở dài một hơi, đáp: "Ta tuyệt sẽ không phụ nàng ấy đâu."

Yến Phi mỉm cười: "Những lời người vừa nói là hoàn toàn công bằng hợp lẽ, quyết không phải những ý nghĩ không nên có. Ta hoàn toàn đồng ý. Dám làm dám chịu, mới là hảo hán. Ta có thể hỗ trợ người ở điểm nào?"

Lưu Dụ nói: "Ta muốn tối nay đến gặp mặt nàng một lần, chỉ có người mới có thể giúp ta đột nhập vào Tạ gia, ghé thăm khuê phòng của nàng."

Yến Phi cười đáp: "Việc ấy chúng ta chỉ cần che mặt che mũi là được, khi bị người phát hiện, thì có thể giả vờ làm đám trộm vặt."

Lưu Dụ mừng rỡ hô: "Người đáp ứng rồi!"

Yến Phi chăm chú nhìn gã, hai mắt xạ ra cảm tình sâu sắc đáp: "Ta không chỉ vui lòng chu toàn cho việc tốt của người, mà còn cảm thấy cao hứng giúp cho người. Chính như ta vẫn thường nói, con người không thể sống mãi trong oán cừu và hối hận. Ông trời đã từng quá tàn nhẫn bắt nạt đối với người, bây giờ cũng nên là lúc bồi thường lại cho người. Nhưng người phải đáp ứng ta một chuyện, bất luận là Văn Thanh hay là Chung Tú, người đều phải có thủy có chung, đem tình yêu của người đối với Đạm Chân chuyển sang bọn họ, khiến bọn họ được hạnh phúc vui sướng."

Lưu Dụ dứt khoát quả quyết: "Ta tuyệt sẽ không quên những lời nói này của Yến huynh."

Yến Phi tiếp: "Đề ta chèo thuyền cho! Ta phải rút ngắn hành trình đi thuyền, để giúp người có thêm chút thời gian mà gặp mặt giai nhân."

° ° °

Trác Cuồng Sinh đến bên cạnh Cao Ngạn đang đứng ở dưới đuôi thuyền, cất giọng dọa dẫm: "Còn không quay trở về phòng ngủ, cẩn thận Hướng Vũ Điền lại đột nhiên phi lên từ dưới nước, bầu lấy yết hầu mỏng manh của người."

Cao Ngạn chán nản đáp: "Ta đang rất đau khổ."

Trác Cuồng Sinh lựa lời khuyên nhủ: "Đau khổ thì quay vào trong phòng mà đau khổ! Mặc dù tuyết đã ngừng rơi, nhưng vẫn có gió lạnh liên miên từng đợt. Người xem trên sàn thuyền ngoại trừ người ra, có còn người nào khác nữa đâu? Cứ đứng ngoài hóng gió vậy thử xem làm thế nào bồi tiếp được Tiểu Bạch Nhạn của người vui đùa đủ ba ngày ba đêm? Theo ta quay lại nào!"

Cao Ngạn thở dài: "Người làm sao hiểu được ta? Người cứ tự mình quay về đi! Ta chịu không nổi tự nhiên sẽ phải quay trở vào trong khoang."

Trác Cuồng Sinh giận dữ nói: "Ta không hiểu người? Người có nhiều điều khó hiểu nhỉ? Mẹ nó chứ! Cái tên tiểu tử người khẳng định là từ sau khi hiểu chuyện đời, đã phát điên mẹ nó rồi. Trước kia thì ăn chơi đàng điếm, rượu chè be bét, bây giờ lại phát cuồng vì Tiểu Bạch Nhạn."

Cao Ngạn cười khổ: "Đã bảo là người không hiểu được ta mà. Nghĩ lại mà xem, ta trước đây tối tối giết thời gian tại thanh lâu, thật ra là bắt buộc dĩ phải làm vậy, bởi vì chưa tìm được tình yêu chân chính. Nói đến cuộc sống khi đó, thật sự là buồn chán tột độ. Không phải như người thấy ta hàng đêm ca hát, trái ôm phải ấp, mà kỳ thực ta cảm thấy cô độc vô cùng, chỉ hy vọng có thể truy cầu được điều gì đó mới mẻ, bổ khuyết vào chỗ thiếu hụt trong lòng. Bây giờ ta rốt cuộc đã tìm được tình yêu thực sự, đã lạc vào vùng đất này, người bảo ta đêm nay làm sao có thể chợp mắt được đây?"

Trác Cuồng Sinh đang muốn thuyết giảng cho gã một bài, thì có giọng nói vang lên.

Một huynh đệ Hoang nhân sắc mặt đầy vẻ mừng rỡ chạy tới, lớn tiếng reo lên: "Tiểu Bạch Nhận có lệnh, cho triệu kiến Cao thiếu gia."

Cao Ngạn tức thì vui sướng như điên, vút đi như một cơn gió, bỏ lại Trác Cuồng Sinh và vị huynh đệ Hoang nhân nọ đưa mắt nhìn nhau ái ngại, không biết bực mình hay tức cười bây giờ.

o o o

Hai bóng đen, từ bức tường phía đông dọc sông vụt phi thân đột nhập vào Tạ gia, tiếp đó tung mình mấy cái, vượt qua đầu hai con chó dữ gác đêm, hạ xuống nóc buồng của một sảnh riêng biệt tại Đông viện.

Hai vị khách không mời này, chính là Yên Phi và Lưu Dụ, toàn thân đều mặc hắc y dạ hành, còn che kín diện mạo, chỉ để lộ ra đôi mắt.

Lưu Dụ nhìn đám phòng xá liên miên xa gần, hít sâu vào ngực một hơi khí lạnh rồi hỏi: "Làm thế nào để tìm thấy nàng?"

Yên Phi trầm ngâm đáp: "Năm đó khi ta dưỡng thương ở Tạ gia, trú ngụ ở phòng tân khách tại Bắc viện. Mà Bắc viện cũng là chỗ ở của gia tướng và người dưới, đương nhiên không thích hợp làm khuê phòng của Tạ Chung Tú, có thể suy xét là ở trong phạm vi loại trừ. Ở giữa là Tứ Quý viên chỗ có Vọng Quan hiên, có lẽ là chỗ Tạ gia dành để nghỉ ngơi ngắm cảnh. Như vậy chỉ còn lại Nam viện chỗ chúng ta đang đứng và Đông viện. Hai viện này đều ở gần sông Tân Hoài, cảnh quan cũng tươi đẹp nhất. Nếu như ta là phong lưu danh sĩ giống như Tạ An, Tạ Huyền, cũng sẽ chọn một trong hai viện này làm chỗ ở."

Lưu Dụ nói: "Người tựa hồ đã bỏ quên Tây viện."

Yên Phi đáp: "Bắc viện và Tây viện luận cảnh sắc còn xa mới hơn được hai viện Đông và Nam, khẳng định sẽ không phải là chỗ trú ngụ của Tạ An, Tạ Huyền. Trong giới thế gia đại tộc, những chuyện loại này là phải tỉ mỉ kỹ lưỡng, một chút cũng không thể cẩu thả được. Ha! Ta đã nhớ ra rồi! Lần đầu tiên ta gặp An công, là ở Vọng Hoài các tại Đông viện. Như vậy có thể thấy Tạ An có lẽ sống tại Đông viện, Tạ Diễm là con của Tạ An, cũng nên sống ở trong viện này."

Lưu Dụ hỏi: "Nói như vậy, chỗ ở của Chung Tú phải chăng nhiều cơ hội là đặt ở trong Nam viện?"

Yên Phi cười khỏ: "Sợ rằng chuyện đó chỉ có trời mới biết được, thực hối hận đã không thỉnh Tổng đại ca đi cùng. Ài! Người cũng biết là ta chỉ nói đùa thôi mà! Ý!"

Lưu Dụ khẩn trương hỏi: "Người nghĩ ra cái gì à?"

Yên Phi lộ ra thần tình hồi tưởng, đáp: "Ta nhớ ra rồi! Lần đầu tiên ta nhìn thấy Tạ Chung Tú, là ở trên hành lang chín khúc uốn lượn nối liền Đông viện và Bắc viện. Lúc ấy nàng và bằng hữu vừa từ bên ngoài trở về, khẳng định nàng đang quay trở lại Đông viện. Suy luận như vậy, thì nàng có lẽ phải ở tại Đông viện, cũng chính là viện mà chúng ta đang đứng bây giờ."

Lưu Dụ đưa mắt nhìn xa gần xung quanh, chán nản nói: "Chỉ là Đông viện thôi đã hơn trăm tòa nhà chỗ nhiều chỗ ít, cao cao thấp thấp, làm thế nào mới có thể tìm ra được bây giờ?"

Yên Phi mỉm cười: "Nếu ta không phải đã biết rõ tường tận về người, tuyệt sẽ đoán không ra người lại là thám tử xuất sắc nhất của Bắc Phủ binh. Nếu không tại sao lại nói ra những lời ngoài nghề như vậy."

Lưu Dụ bối rối đáp: "Ta là người trong cuộc nên mê muội. Đúng! Ba người có địa vị nhất ở Tạ gia lúc ấy là Tạ An, Tạ Thạch và Tạ Huyền. Nếu như Tạ An, Tạ Huyền đều ở tại Đông viện, thì Tạ Thạch có lẽ sẽ ở tại Nam viện. Mà chỗ ở của Tạ An, Tạ Huyền khẳng định phải là hai khu có quy mô hoành tráng nhất, có cảnh quan đẹp nhất. Như vậy địa điểm khuê phòng của Chung Tú đã quá là rõ ràng rồi."

Yên Phi quan sát bốn phía, chỉ vào một khu tổ hợp lâm viên gần sông, nói: "Đó chính là tổ hợp kiến trúc của Vọng Hoài các, có lẽ hiện giờ là chỗ ở của Tạ Diễm, Tạ Hồn."

Lại chỉ vào khu vực sát cạnh, tiếp: "Khu phía này thì thế nào? Chỉ có khu lầu các này là khả dĩ có vẻ đẹp tương xứng thôi."

Lưu Dụ nặng nề thở dài một hơi: "Thực không ngờ tìm một người ở Tạ gia lại trắc trở tốn công sức đến vậy. Tuy chỗ này vẫn có hơn mười khu nhà, nhưng dù thế nào thì so với việc phải tra tìm khắp toàn phủ vẫn tốt hơn nhiều. Làm phiền lão ca huynh canh chừng cho tiểu đệ, đệ phải tiến hành trò chơi truy tìm giai nhân

đây!"

Yến Phi nói: "Người có diệu pháp nào để tìm người? Ngàn vạn lần đừng có tìm nhầm khuê phòng của một vị tiểu thư nào khác đấy nhé."

Lưu Dự trong lòng đã có chủ định đáp: "Bằng vào cái mũi tuy không hơn được Phương tổng nhưng vẫn đủ thánh của ta. May mà ta và nàng đã từng gần gũi."

Yến Phi cười nói: "Chúng ta đi thôi!"

Hai người nhẹ nhàng trượt xuống từ nóc nhà, triển khai thân pháp, vụt biến đi về phía lầu phòng mục tiêu.

° ° °

"Vào đi!"

Cao Ngạn mở cửa mà lòng nơm nớp lo sợ, bởi vì Doãn Thanh Nhã dùng phương thức loại này đón tiếp gã, căn bản khiến gã không có cách nào để dò đoán được.

Doãn Thanh Nhã nhẹ nhàng nói: "Còn không lăn vào đi?"

Cao Ngạn trấn tĩnh trở lại, vội vàng khép cửa, vênh váo tiến vào, bước thẳng tới trước mặt Doãn Thanh Nhã đang ngồi bên cửa sổ, vươn tay nắm lấy hai bên tay vịn của chiếc ghế tựa nàng đang ngồi, không kìm lòng nổi khuất phục: "Ta đến rồi đây!"

Doãn Thanh Nhã nhấc tay ôm hai bên má ngọc, mắt đẹp trợn lên gắt: "Người muốn làm gì hả? Phải chăng muốn ăn đòn?"

Cao Ngạn ở vị trí cách nàng không đến nửa thước, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau. Hít vào khí vị mê người của nàng, mọi thứ bi ai khổ não đều sớm bay biến hết, cảm thấy cái gì cũng đều đáng cả, vui mừng nở gan nở ruột đáp: "Ta cái gì cũng đều không muốn, chỉ muốn cùng Nhã nhi từ nay về sau sẽ vĩnh viễn không bao giờ chia lìa, mọi ngày đều khiến Nhã nhi khoái khoái lạc lạc."

Doãn Thanh Nhã không vui rít khe: "Tiểu tử người thật đến chết tính nét vẫn không thay đổi. Nếu người còn không mau cút xéo sang ngồi xuống một bên, bồn cô nương sẽ lập tức quăng người ra ngoài cửa."

Cao Ngạn xoay người một cái, quay vòng lại mà dõng dạc, lại xoay mình thêm cái nữa, dùng tư thế mà gã cho là đẹp nhất để ngồi xuống một chiếc ghế cách nàng một cái bàn nhỏ, ha ha cười nói: "Cái này gọi là đại trượng phu biết co biết duỗi, lúc thời cơ chưa chín muồi, thì tạm thời thoái lui."

Doãn Thanh Nhã yêu kiều cười nói: "Biết co biết duỗi cái gì, toàn là nói quàng nói xiên."

Cao Ngạn hi hi cười khi đáp: "Duỗi ấy là lúc đứng, còn co là lúc ngồi. Vừa rồi ta duỗi, bây giờ ta co, còn không phải biết co biết duỗi thì là cái gì?"

Doãn Thanh Nhã tức thì ghen hòng giận dữ nói: "Tiểu tử chết bầm! Ngoại trừ mồm mép trơn như bôi mỡ ra, thì người còn có bản lĩnh gì nữa chứ?"

Cao Ngạn ngang ngạnh đáp: "Hùng biện trơn tru không vấp vấp, đó là một loại tài năng lớn. Nhớ năm xưa thời Xuân Thu Chiến Quốc, những vị thuộc trường phái tung hoành 1 như Tô Tần, Trương Nghi, đều bằng ba tấc lưỡi trơn tru như bôi mỡ, mà đoạt được công danh phú quý, lưu danh sử sách. Cao Ngạn ta bắt chước vậy mà đoạt được trái tim của Nhã nhi. Bởi vì ta biết rõ, trong thiên hạ chỉ có mỗi mình ta mới có thể chọc ghẹo cho nàng vui vẻ, những kẻ khác đều không thể làm được."

Doãn Thanh Nhã cau bẳn nói: "Đầu và miệng đều là của người, người thích nghĩ thế nào, muốn nói thế nào, cũng chỉ là suy nghĩ một phía của riêng người mà thôi. Ta thực là hết cách với người rồi. Được rồi! Tạm nhân lúc ta còn có chút nhẫn nại, hãy kể cho ta hay Biên Hoang tập có gì đặc biệt khiến người ta vui thích?"

Cao Ngạn trong lòng mừng rỡ, thầm nghĩ như vậy chẳng lẽ còn không phải tiếp nhận những lời khinh bạc gã nói, mà sẽ không hờ một tí là động võ. Cảm giác loại này giống như là bay bổng trên chín tầng mây, được khoái lạc tựa như thần tiên vậy, nói lâu lâu như thể đang đếm của quý trong nhà: "Biên Hoang tập có mười địa điểm có thể cho phép người ta ngày thì trốn trong nhà đêm mới ra vui chơi, ban ngày chúng ta có thể cùng ngủ, buổi tối mới ra ngoài hoạt động..."

Doãn Thanh Nhã giận dữ cắt lời gã: "Ai cùng ngủ với người?"

Cao Ngạn cười thâm: "Cùng ngủ với ngủ cùng một chỗ là có sự khác biệt, để ta giải thích cho nàng nghe..."

Doãn Thanh Nhã bịt chặt lỗ tai, má ửng hồng nói: "Ta không muốn nghe."

Sau một hồi lâu không nghe thấy tiếng của Cao Ngạn, quay đầu lại, thấy Cao Ngạn đang ngây người ngơ ngẩn nhìn nàng chăm chú, bèn hạ tay xuống, hậm hực nói: "Tiểu tử chết bầm! Có gì hay mà nhìn chứ?"

Cao Ngạn nuốt nước bọt trong miệng, khó khăn đáp: "Nhã nhi quả là đẹp mê người."

Doãn Thanh Nhã làm biểu tình "Trời ạ!" rồi thở dài: "Người làm ơn quy củ chút có được không?"

Cao Ngạn dè dặt hỏi: "Ta có thể hỏi Nhã nhi một vấn đề được không?"

Doãn Thanh Nhã đề phòng hỏi lại: "Vấn đề gì?"

Cao Ngạn đáp: "Lần trước lúc chúng ta chia tay ở Biên Hoang tập, nàng không phải đã hỏi qua câu 'Nhã nhi có điểm gì hay' này rồi mà? Nàng còn nhớ chứ?"

Doãn Thanh Nhã hai bên má ửng hồng, khiến nàng càng thêm vẻ kiều diễm nhu thuận. Khi Cao Ngạn vẫn còn chưa hiểu rõ là chuyện gì, thì nàng đã sớm tóm lấy ngực gã lôi ra khỏi ghế, quăng ra ngoài cửa.

° ° °

Lưu Dự rất cuộc cũng tìm được Tạ Chung Tú, nhưng không phải là người được khí vị của nàng, mà là nghe thấy thanh âm của nàng.

Chỗ thanh âm truyền lại là trên một tòa nhà lầu hai tầng. Trên lầu vẫn lập lòe ánh đèn yếu ớt, Tạ Chung Tú đang phân phó ti nữ đi ngủ, xem ra nàng đã chuẩn bị lên giường đi ngủ.

Phòng thủ tại khu vực này đặc biệt nghiêm mật. Ngoại trừ bọn hộ viện dất chó dữ đi tuần ra, còn có hai chốt canh ngầm. Đối với thám tử mà nói, đầu đầu nhất chính là chốt canh ngầm. Bởi vì đối phương tính phục ở chỗ tối, khiến người khó có thể phát giác ra được. Dịch trong tối ta ngoài sáng, rất dễ bị bại lộ hình tích. Nhưng đương nhiên vẫn khó có thể làm khó dễ hạng cao thủ hàng đầu như Yến Phi. Toàn nhờ chàng nhắc nhở, Lưu Dự mới có thể thành công lẩn vào trong bụi hoa cạnh bên tiểu lầu.

Yến Phi nhẹ nhàng như quỷ mị lướt đến bên cạnh gã, thấp giọng nói: "Trên lầu chỉ có mỗi mình nàng thôi. Người đột nhập vào từ cửa sổ phía Nam, thì có thể giấu được tai mắt cả trạm gác, quan trọng nhất là không để nàng hiểu lầm mà thất thanh kêu lên."

Lại chui vào cây đại thụ ở đằng sau cách đó hai trượng, nói: "Ta sẽ ẩn mình trên cây, lúc rời khỏi thì phải nhìn theo chỉ thị của ta."

Lưu Dự gạt đầu biểu thị đã hiểu. Tiếp đó Yến Phi hiện ra vẻ mặt chăm chú tập trung toàn bộ tinh thần, hiển thị đang lưu ý động tĩnh bốn phía chung quanh. Lưu Dự cảm thấy tim mình đang đập như điên, thấp tha thấp thỏm, cũng không biết là vì cái gì, mà khẩn trương đến bải hoải. Gã đang thầm mắng bản thân vô dụng thì Yến Phi quát khê: "Đi!"

Lưu Dự lướt vút đi như một làn khói, vòng đến một mặt cửa tiểu lầu, đằng thân bay lên, bám phập vào cửa sổ phía Nam.

Ánh đèn vụt tắt.

Lưu Dự trong lòng khen tuyệt, mở toang cửa sổ khép hờ, vô thanh vô tức tiến vào. Mùi hương như lan như ly bay vào trong mũi gã, không cần phải nói cũng biết quần áo và đồ dùng trên giường đều được ướp qua hương liệu. Đây còn là lần đầu tiên gã tự ý đột nhập vào phòng ngủ của khuê nữ, cảm giác loại này thật khó hình dung đến cực điểm, giống như đang muốn mạo phạm vào cấm địa thần thánh bất khả xâm phạm.

Tầng trên của tiểu lầu được phân cách làm hai bên bởi một bức màn trúc, ở giữa chỗ gã đang đứng có bày một chiếc giường nhỏ, bốn góc chằng rủ xuống màn thêu nhiều màu. Một bóng hình đẹp đẽ xinh tươi, đang yêu kiều bước tới bức màn trúc từ phía bên kia.

Lưu Dự trong lòng dấy lên cảm xúc mãnh liệt như nhiệt hỏa, quên hết mọi thứ mà đi về phía màn trúc,

dùng một tay ôm lấy mỹ nhân đang vén màn đi vào, còn tay kia bịt mồm nàng, ghé sát vào tai nàng khẽ nói: "Là ta! Là Lưu Dụ! Tôn tiểu thư không cần phải sợ hãi."

Trong bóng tối, Tạ Chung Tú nghe vậy vẫn kịch liệt giãy giụa hai cái, mới bắt đầu an tĩnh trở lại, thân thể mềm mại nhẹ nhàng rung rung.

Lưu Dụ có chút khó hiểu mà lại lần nữa thấp giọng nói: "Ta là Lưu Dụ!" rồi chậm chậm rời tay khỏi bờ môi anh đào mọng đỏ của nàng.

Tạ Chung Tú hồn hển hỏi: "Người tới làm gì? Còn không buông ta ra!"

Nhiệt tình đang dâng tràn của Lưu Dụ tức thì tựa như bị nước băng dội thẳng vào đầu, ngội lạnh đi quá nửa, vô ý thức buông lỏng tay xuống.

Tạ Chung Tú thoát thân ra khỏi, thối lui lại phía sau về phía bức màn trúc, cho đến khi chạm lưng vào tường, mồm mở to như muốn hô hoán kêu lên thật lớn, nhưng đến cuối lại không phát ra âm thanh nào cả.

Lưu Dụ cảm thấy cả người tựa như hoàn toàn tê dại, càng hoàn toàn không rõ, cũng chưa từng nghĩ tới phản ứng như vậy của Tạ Chung Tú. Trong thoáng chốc trong đầu óc gã chợt trở thành một màn trắng trống rỗng. Sau đó gã phát giác bản thân đã đi đến sát trước mặt Tạ Chung Tú đang dựa lưng vào tường mà đứng, gượng gạo nói: "Tôn tiểu thư, ta là ... ôi..."

Tạ Chung Tú có lẽ vì thấy gã không có thêm một hành động nào nữa, mới bình tĩnh trở lại, không vui hỏi: "Người tại sao lại có thể đường đột tới đây giữa nửa đêm canh ba như vậy?"

Lưu Dụ không cách nào liên hệ lại được một Tạ Chung Tú đã lao vào lòng gã ngày ấy với Tạ Chung Tú trước mắt gã, miễn cưỡng thở hắt mấy lời: "Tôn tiểu thư không phải muốn gặp ta ư? Chỉ có như thế này chúng ta mới có cơ hội để nói chuyện riêng tư."

Tạ Chung Tú giận dữ nói: "Người có thể thông qua Tổng thức sắp xếp mà! Ở đâu có cái kiểu vô lễ này, xông loạn khuê phòng của ta, truyền ra ngoài thì còn ra thể thống gì nữa chứ?"

Lưu Dụ thiếu chút nữa muốn tìm một lỗ để mà chui xuống, cười khổ: "Sai thì cũng đã sai rồi, Tôn tiểu thư có lời gì muốn nói với ta vậy?"

Tạ Chung Tú giận càn hông mà nói: "Ta chỉ muốn chất vấn người, vì sao muốn nương nhờ hạ bệ bỉ ổi vô liêm sỉ Tư Mã Đạo Tử ấy? Người đã quên cha ta dịu dặt người như thế nào rồi ư? Người còn mặt mũi nào để nhìn cha ta và Tạ gia chúng ta đây? Người còn mặt mũi nào để nhìn Đạm Chân đây? Có làm gì không tốt thì làm, nào ngờ lại muốn làm chó săn cho Tư Mã Đạo Tử, uy danh của cha ta đã mất hết vào tay người cả rồi."

Lưu Dụ giật mình hiểu ra, toàn bộ sự việc căn bản là một sự hiểu lầm. Ánh mắt nàng nhìn gã hoảng hốt hôm đó, quả là tràn đầy oán giận và hậm hực bất lực không biết làm sao, vấn đề không phải là nàng yêu thương gã, mà là oán gã phản bội Tạ Huyền, cam tâm làm chó săn cho Tư Mã Đạo Tử. Sự thật là nàng chưa bao giờ xem trọng gã, tất cả cũng đều chỉ là những mơ mộng hão huyền của riêng mình gã mà thôi.

Lưu Dụ phát sinh cảm giác xấu hổ không biết chôn mặt vào đâu, hận không thể lập tức tự tận, một phát có thể kết thúc hết hàng trăm ý nghĩ trong đầu.

Giọng nói của Tạ Chung Tú tiếp tục văng vẳng truyền vào tai gã: "Ta bây giờ mới hiểu được Diễm thức vì sao không cho phép người bước vào nhà chúng ta nửa bước. Ông đã đúng, Đạm Chân quả thực đã nhìn lầm người."

Lòng Lưu Dụ quặn đau, toàn thân không chút thoải mái tựa như bị ngàn mũi kim đâm vào, cũng có cảm giác khó hô hấp, miễn cưỡng phân chấn tinh thần nói: "Thỉnh tôn tiểu thư thứ cho Lưu Dụ tội đã tới làm phiền. Từ nay về sau ta sẽ không bao giờ quấy nhiễu tôn tiểu thư nữa."

Dứt lời cũng không để ý xem liệu có làm kinh động tới người trong Tạ phủ hay không, nhanh chóng theo đường cũ mà rời đi.

Tô Tần người ở Lạc Dương đi du thuyết 6 nước: Hàn, Ngụy, Triệu, Yên, Tề, Sở hợp nhau lại chống đánh nước Tần là nước mạnh nhất. Chiều dọc là "Tung". đất 6 nước đều ở theo một chiều từ bắc đến nam tại phía đông; đối với Tần ở phía tây, có một mình nên dùng danh từ "Hợp tung" để chỉ sự liên minh các nước. Tô Tần được vua Triệu phong làm Tung ước chưởng và cầm ấn là Tướng quốc 6 nước.

Trương Nghi người nước Ngụy, chủ trương trái lại thuyết của Tô Tần. Sau khi Tô Tần chết, tung ước sáu nước tan rã, Trương Nghi làm tướng nước Tần đi du thuyết sáu nước thờ Tần. "Hoành" là chiều ngang từ tây sang đông. Đất Tần ở về phía tây. Sáu nước ở về phía đông, không phải liên kết để chống Tần mà để hàng Tần, nên gọi là "Liên hoành".

1 Tung hoành. Thời Chiến Quốc, "Tung hoành gia" là một học phái trong Cửu lưu gồm những hạng sĩ xuất thân, có tài biện luận đi du thuyết các nước để chiến hay hòa. Người được tôn sùng trong phái này là Tô Tần và Trương Nghi. Tô Tần và Trương Nghi đều là học trò của Quỷ Cốc tiên sinh.

HỒI 22

Cơ hội duy nhất

Yến Phi xoay tay chèo thuyền, nhìn vào sau lưng Lưu Dự, nghĩ không ra lời nào có thể an ủi gã. Không một ai hiểu rõ đã kích nghiêm trọng mà Lưu Dự phải gánh chịu hơn Yến Phi, đã kích này so ra còn khiến Lưu Dự khó chịu hơn là lấy dao đâm gã hai nhát.

Lưu Dự vốn có dáng người hiền ngang, giờ suy sụp gục xuống, đại biểu cho nỗi khuất nhục, vỡ mộng cùng với tâm tình uể oải cực độ gây nên bởi chuyện đạt được rồi lại mất mà gã đang gánh chịu.

Lưu Dự vẫn quay lưng về phía Yến Phi đang ngồi trong thuyền, thờ dài nói: "Yến huynh chắc đang cười ta? Ôi! Hiện tại người ta hận nhất chính là bản thân, ta thực là không biết lượng sức, lại còn cho rằng năng ta là một Đạm Chân khác."

Yến Phi nói: "Người bắt tất phải tự trách mình, đổ lỗi lại ta là người, ắt cũng sẽ sinh ra hiểu lầm. Này! Đại trượng phu lo gì không có vợ, chuyện quan trọng nhất trước mắt, là tập trung tinh thần vào cuộc đấu tranh với Thiên Sư quân, tất cả những chuyện khác đều không quan trọng. Có thể sẽ có một ngày người hồi tưởng lại chuyện tối nay, sẽ chỉ biết cười thật lớn."

Lưu Dự xoay người lại, thần sắc như thường gật đầu đáp: "Đúng! So với Đạm Chân, chuyện tối nay chỉ là một việc nhỏ, bị một vợ cự tuyệt chửi mắng té tát coi như đã mua được một bài học tốt, chỉ ít cũng hiểu rõ được cách biệt sang hèn là hiện thật chắc chắn như thép. Từ nay về sau ta sẽ không bước chân vào Tạ gia nữa bước. Đa tạ người!"

Yến Phi ngạc nhiên nói: "Mọi người đều là huynh đệ, không cần nói đa tạ, chỉ là một chút đỉnh công sức thôi mà!"

Lưu Dự nói: "Người giúp ta đêm nay đột nhập vào Tạ phủ để đi gặp Tạ Chung Tú, ta đương nhiên cảm kích, nhưng những lời đa tạ vừa rồi, lại không có ý như vậy, mà bởi vì có người, ta hôm nay mới có thể đến được Tạ gia, dẫn tới chuyện tối nay, đã khiến ta bừng tỉnh lại từ trong mê mộng, lại một lần nữa đặt chân trở lại hiện thực mà làm người, không còn ảo tưởng mơ mộng hão huyền nào nữa, cũng không phải vướng víu vào những chuyện nam nữ phức tạp. Ta đúng là cần phải học tập Phụng Tam"

Yến Phi nói: "Ngàn vạn lần chớ có vì oán trách mà hãi sợ chuyện tình cảm nam nữ, Văn Thanh trên mọi phương diện so ra đều không hề thua kém Tạ Chung Tú, vả lại cũng thích hợp với người hơn Chung Tú. Chúng ta thủy chung vẫn là thường dân áo vải, sẽ không thể hiểu được cách nhìn của thế gia vọng tộc, càng không quen với phương thức sinh hoạt của bọn họ. Đương nhiên, Đạm Chân là một ngoại lệ. Bất luận như thế nào, người cũng đã từng giành được lòng ái mộ của một mỹ nữ con nhà danh giá, cũng đủ để có thể tự hào được rồi."

Lưu Dự lắc đầu: "Ta vừa nãy đã suy nghĩ lại lần nữa chuyện Huyền Soái ngăn cản ta bỏ trốn cùng Đạm Chân, thành thật mà nói, mãi cho đến tận vừa mới rồi ta vẫn có chút hận Huyền Soái, nhưng bây giờ hận ý đã hoàn toàn tiêu tan. Ngài ngăn cản ta là đúng. Tình yêu đôi lứa có lẽ chỉ coi trọng tới cảm giác, lúc mới phát sinh thì mãnh liệt tựa như trời long đất lở, nhưng khi chung sống lâu dài tại cùng một chỗ thì lại là một chuyện khác, Đạm Chân rồi sẽ phát hiện ra khuyết điểm của ta, nhiệt tình của chúng ta sẽ nguội lạnh mà giảm dần, cho tới khi trở thành một đôi vợ chồng lục đục bất hòa. Gần đây ta có tiếp xúc nhiều hơn với con cháu thế gia vọng tộc, lại càng rõ ràng hơn sự khác biệt giữa sĩ phu áo gấm và thường dân áo vải."

Yến Phi nói: "Không cần phải bi quan như vậy, cao môn tuyệt không phải là cao cao tại thượng không với tới được, mà chỉ là một loại phương thức sinh hoạt khác. Bọn họ có thể xem thường chúng ta, thì chúng

ta cũng có thể xem thường bọn họ. Con bà nó, hiện tại chính là lúc để chúng ta đi chứng minh cho bọn họ thấy, ai mới có tư cách để nói."

Lưu Dụ gạt đầu đồng tình: "Nói thật, cảm giác hiện giờ của ta đã thoải mái hơn rất nhiều, có điểm giống như vén sạch hết mây mù, nhìn rõ tình hình của bản thân. Bắt đầu từ thời khắc này đêm nay, Lưu Dụ ta sẽ không còn là Lưu Dụ của trước kia nữa, sẽ không tùy tiện làm việc theo cảm tính nữa. Món nợ của Đạm Chân ta nhất định sẽ vì nàng mà đòi lại, cũng phải khiến cho người trong thế gia vọng tộc thấy được rằng, thứ dân áo vải chúng ta, sẽ không vĩnh viễn bị bọn chúng chà đạp dưới chân."

Khi nói đến câu cuối cùng, hai mắt Lưu Dụ lấp lánh tinh quang, hồi phục lại sinh khí.

Yến Phi không khỏi nhớ tới Thác Bạt Khuê, hẳn cùng Lưu Dụ tuy hoàn toàn khác nhau về tác phong tính cách, nhưng lại có một điểm tương đồng, đó là không cam tâm ở dưới người khác, áp ủ chí hướng cao xa.

° ° °

Những tia sáng lung linh phản chiếu lên tuyết, làm bóng cây phía xa xa mờ mờ ảo ảo.

Sau một trận tuyết lớn, Biên Hoang tập đã biến thành một thế giới màu trắng bạc. Hiện tại tuyết tuy đã tạm ngưng, nhưng toàn bộ các ngôi nhà trong tập đều như được tân trang đổi sang một màu trắng xóa, đẹp một cách trong sạch và thanh khiết.

Thời tiết lạnh lẽo vẫn không hề làm hao tổn nhiệt tình của Hoang nhân, muôn người đều đổ xô ra đường ùn ùn kéo đến bến cảng, hoan nghênh phương giá của Tiểu Bạch Nhận quang lâm, nhiệt tình ấy cùng với khí trời giá lạnh hình thành nên sự đối lập mãnh liệt.

Nhóm thành viên nghị hội, bao gồm những người như Giang Văn Thanh, Mộ Dung Chiến, Hồ Lôi Phương, Phí Nhị Phiết, Âm Kỳ, Diêu Mãnh, Cơ Biệt, Hồng Tử Xuân, Thác Bạt Nghi, lại có một loại tâm tình hoàn toàn khác, bọn họ đến đây không phải vì nghênh tiếp Tiểu Bạch Nhận, mà là chờ đợi Trác Cuồng Sinh, Cao Ngạn và Trình Thượng Cổ, để có thể lập tức cử hành Chung Lâu nghị hội, nhằm triển khai toàn diện đại kế phản công.

Giang Văn Thanh cười nói: "Doãn Thanh Nhã đã trở thành nữ nhân nhận được nhiều hoan nghênh nhất ở Biên Hoang tập sau Kỷ Thiên Thiên."

Diêu Mãnh than: "Thực ngại phải nhìn thấy vẻ mặt của Cao thiếu, y luôn một lòng muốn được thỏa thích trùng phùng với Tiểu Bạch Nhận, mà giờ chúng ta lại phải chia cách bọn họ, cưỡng ép y ra tiền tuyến, phụ trách nhiệm vụ nguy hiểm nhất."

Mộ Dung Chiến nói: "Nếu có được lựa chọn khác, chúng ta sao dám phá hoại hảo sự của y. Chỉ hận y lại là lựa chọn thích hợp nhất, chỉ có y mới có thể xoay sở hoàn thành được."

Lưu Mục Chi tiếp: "Thật sự chỉ có y mới làm được ư? Ta sợ nhất là y không chuyên tâm, trái lại còn làm liên lụy đến đại sự."

Thác Bạt Nghi nói: "Quả thực không có người nào đảm nhiệm được ngoài y, tên tiểu tử này không chỉ nắm rõ Biên Hoang như lòng bàn tay, pháp bảo đầy mình, lại còn giỏi thuật ẩn mình xóa vết, quan trọng hơn là y có thiên phú cực cao trong nghệ thuật thám thính trinh sát, thám tử thông thường nhìn không ra dấu vết gì khác lạ, thì đối với y lại là đầu mối quý báu. Biên Hoang tập là địa phương chỉ xét đến thực lực, y có thể trở thành phong mô nổi danh nhất, tuyệt không phải do may mắn mà được."

Hồng Tử Xuân cười khở: "Hy vọng tiểu tử này lấy đại cuộc làm trọng!"

Mọi người chỉ còn cách nhìn nhau cười gượng.

° ° °

Tư Mã Nguyên Hiên trời chưa sáng đã đến, cùng ăn sáng một chỗ với tất cả mọi người, để tiễn biệt Yến Phi lên đường.

Nhìn bề ngoài, Lưu Dụ tựa như một người chưa hề gặp chuyện gì xảy ra, cười cười nói nói, nhưng Yến Phi lại hiểu được rằng gã so với trước kia đã biết giấu kín hơn tâm sự của mình.

Nhân cơ hội này, Lưu Dụ hướng Tư Mã Nguyên Hiến ngỏ lời: "Tối nay chúng ta sẽ dời đến tiền tuyến, trên đường sẽ đi qua Quảng Lăng, muốn thuận đường mà ghé vào bãi phồng Tôn Vô Chung Tôn tướng quân, nhằm hiểu rõ tình huống của Bắc Phủ Bình tại Quảng Lăng."

Tư Mã Nguyên Hiến do dự hỏi: "Việc này liệu có nên hỏi qua trước cha ta không?"

Yến Phi nói: "'Tướng ở bên ngoài, trong chừng mực nào đó có thể không nghe theo lệnh vua'. Đây không phải là trái lệnh phạm thượng, mà là chỉ có tướng lĩnh tác chiến tại tiền tuyến, mới minh bạch tình huống xác thực, hiểu được sách lược nào là phù hợp nhất. Hiện tại chúng ta đang ở trong tình huống giống như vậy, vương gia đương nhiên là người tinh minh, nhưng ông lại lo lắng kiêng dè quá nhiều, đối với tình huống ở tiền tuyến chỉ biết thông qua báo cáo của thám tử. Chúng ta nếu muốn thắng trong cuộc chiến này, tuyệt đối không thể vì dấn đo lo ngại quá nhiều, mà chịu ràng buộc trói chân trói tay trong hành sự, vì vậy ắt phải mạnh tay mà làm, giống như tình huống Hoang nhân hai lần khôi phục Biên Hoang tập vậy. Công tử phải hiển lộ ra chút胆魄, thì Lưu Dụ bọn họ mới có cơ hội thành công."

Nếu so sánh ra, Yến Phi có thể tính là người đứng ngoài cuộc chiến này, vả lại ai cũng đều hiểu được tác phong chí công vô tư của chàng, đã thế lại còn là người Tư Mã Nguyên Hiến ngưỡng mộ trong lòng, những lời do chàng nói ra đặc biệt có phân lượng.

Tư Mã Nguyên Hiến nghe xong lập tức hai mắt tỏa sáng, gật đầu đồng ý: "Đúng! Tựa như tình huống chúng ta ác đấu cùng Hắc Trường Hanh trên sông lần trước, lúc ấy còn có thời gian gì mà nghĩ đến vấn đề khác. Tất cả cứ như Lưu huynh đề nghị mà làm đi! Về phía cha ta đã có ta phụ trách."

Lưu Dụ, Đồ Phụng Tam và Tống Bi Phong đều như nhấc bỏ được tảng đá lớn trong lòng, đây có thể nói là trạm gác cuối cùng, chỉ cần có thể rời khỏi Kiến Khang, bọn họ sẽ như rồng về biển lớn, trời đất thỏa tình cho bọn họ tung hoành.

Sợ nhất là Tư Mã Đạo Tử đột nhiên thay đổi chủ ý, trong khoảnh khắc cuối cùng lại muốn bọn họ lưu lại Kiến Khang đợi lệnh, lúc ấy bọn họ chỉ còn cách ngồi nhìn Thiên Sư quân đoạt lấy giang sơn.

Nhưng nếu bọn họ có thể rời khỏi Kiến Khang, sẽ có thể thắng tay mà làm, thực hiện cái gọi là tướng ở bên ngoài "lệnh vua có lúc không phải nghe theo". Tư Mã Đạo Tử đương nhiên không hài lòng, nhưng khi tình thế phát triển đến tình huống khẩn trương mà chỉ có kì binh của bọn họ mới có khả năng xoay chuyển, thì Tư Mã Đạo Tử cũng có thể có lựa chọn nào khác được, chỉ đành toàn lực hỗ trợ cho bọn họ, thậm chí còn phải cầu thần bái phật phù hộ cho bọn họ nhất thiết không bị thua một trận tan tác, nát bét.

Lưu Dụ thực lòng rất lấy làm cảm kích Đồ Phụng Tam, tình thế trước mắt chính do gã một tay nghĩ cách tạo ra, lại thêm Yến Phi trợ giúp ủng hộ, cơ hội bọn họ khát khao nhất cuối cùng cũng đã nằm trong tay.

Lưu Dụ nhận thức sâu sắc được rằng, từ sau khi thành người kế thừa của Tạ Huyền, trải qua ngàn vạn thăng trầm, vui sướng khổ sở, may mắn bất hạnh, cơ hội mà gã vẫn luôn chờ đợi cuối cùng cũng đến.

Đây cũng là cơ hội duy nhất để gã trở thành vị anh hùng trong mắt, trong tim của tất cả người phương Nam.

Nếu sai sót, sự tồn tại của gã sẽ chỉ như một trò cười.

° ° °

Cao Ngạn đến trước khoang cửa Doãn Thanh Nhã, nhấc tay gõ cửa, reo lên: "Nhã nhi! Mau đến Biên Hoang tập nào!"

Giọng nói mệt mỏi biếng nhác của Doãn Thanh Nhã truyền ra: "Sáng sớm đã ồn ào ào ào, cho người ta xin đi, ngủ thêm một chút có được không?"

Cao Ngạn trong lòng mừng rỡ, không ngờ Doãn Thanh Nhã lại không quát gã cút xéo mà lại nũng nịu với gã, tức thì máu nóng dâng trào, toàn thân tê dại, lò dò mở cửa dò xét, phát giác cửa bên trong bị buộc lại, vội vàng dịu dàng khuyên nhủ: "Ngủ thêm một chút cũng không thành vấn đề, chỉ có điều nàng làm ơn mở cửa cho ta, để ta vào sắp xếp hành trang cho nàng."

Nói xong hai câu cuối cùng, ngay cả gã cũng cảm thấy bản thân đuối lý cạn từ, bởi vì Doãn Thanh Nhã chỉ có một bực hành lý nhỏ, làm gì cần phải thu thập sắp xếp hành trang? Chỉ hận là không nghĩ ra được có nào tốt hơn. Lẽ nào lại nói: "Ngoan ra cùng ta thân cận nào?"

Chuyện xảy ra càng khiến gã không thể tưởng tượng được.

"Ý da" một tiếng, dây buộc cửa được tháo ra.

Cao Ngạn mở cờ trong bụng, vội vàng mở cửa, lách mình tiến vào, rồi lại nhẹ nhàng đóng cửa.

Doãn Thanh Nhã đã sớm quay trở lại giường, mớ tóc mây rối bù lấp ló lộ ra khỏi chăn đắp và trên gối, tóc đen da trắng, cuốn hút mắt người.

Tim của Cao Ngạn không ngừng đập loạn, chân tay luống cuống run run tiến đến trước giường.

Cao Ngạn trong lòng thầm kêu mẹ ơi, không khỏi bị dấn dập tư thế ngủ mê người, đẹp khác thường của nàng hút hồn, cổ bình ổn lại hô hấp, sợ sẽ làm quấy nhiễu nàng, từng li từng tí cẩn thận tiến đến ngồi ở mép giường, vươn tay vén mấy sợi tóc rối trên mặt nàng, đầu ngón tay nhẹ nhẹ lướt qua gò má hồng hào thanh tú của nàng.

Doãn Thanh Nhã vẫn không chịu mở mắt, nói mớ: "Tay của người sao run lẩy bẩy thế?"

Cao Ngạn tâm thần mê mẩn, làm sao còn dằn lòng được nữa, cúi đầu muốn ghé môi xuống gò má trắng hồng tràn đầy nhựa sống của nàng, đột nhiên phát giác không thể tiến thêm một thốn nào cả, té ra là miệng gã đã bị tay ngọc của nàng ngăn cản ở cự ly cách má nàng một quãng nhỏ chừng ba tấc, đành hôn vào lòng bàn tay nàng rồi thoái lui chờ dịp khác...

Thân thể mềm mại của Doãn Thanh Nhã khẽ yêu kiều rung lên, nhanh chóng rút tay về như thể bị muỗi đốt, mở to mắt giận dữ nói: "Người có ý xấu!"

Cao Ngạn sợ nàng động thủ phản kích, vội vàng ngồi thẳng người dậy.

Doãn Thanh Nhã tựa như giận dữ lại tựa như vui mừng mà trừng mắt nhìn gã, vẫn không bỏ qua nói: "Người muốn hôm nay ta bỏ mặc không thèm để ý tới người nữa có phải không?"

Cao Ngạn xun xoe cười nịnh: "Nhã nhi đại nhân độ lượng khoan hồng, ta chỉ kim lòng không nổi trong thoáng chốc, cái đầu không khống chế được cái môi mà thôi. Ha! Tay của Nhã nhi thực là thơm à."

Doãn Thanh Nhã choàng chặn ngồi dậy, lườm nhác mỗi một vươn tay đuổi mình một cái, trách cứ Cao Ngạn: "Cái con người này của người! Muốn ngủ thế nào cũng đều bị người làm tan biến hết cả hứng."

Cao Ngạn hiện giờ hy vọng nhất là nhìn được khung cảnh mỹ lệ lúc chiếc mền che rơi khỏi thân thể của nàng, lại nịnh bợ cười đáp: "Cũng là lúc rời khỏi giường rồi mà! Chỉ trong một khắc nữa là có thể đến được Biên Hoang tập."

Đôi mắt đẹp của Doãn Thanh Nhã long lanh thu thủy liếc mắt lườm gã: "Tinh thần của người hôm nay rất tốt đấy nhỉ, tối qua chắc phải ngủ ngon lắm."

Cao Ngạn bối rối đáp: "Ngủ là sở trường của ta mà, cho dù ở trong hiểm cảnh, ta muốn ngủ là ngủ được, nhưng chỉ cần một tín hiệu nguy hiểm nhỏ thôi cũng đủ làm ta tỉnh lại."

Doãn Thanh Nhã vui vẻ nói: "Ta rất thích ngủ. Ôi! Không nói những lời vô ích nữa, chúng ta còn phải làm một ước pháp tam chương."

Cao Ngạn gãi đầu hỏi lại: "Ước pháp tam chương?"

Doãn Thanh Nhã giận dữ nói: "Đương nhiên phải có chút quy tắc chứ, bằng không làm sao quản cái tên tiểu tử nhà người cho được? Vừa có cơ hội là đã muốn chiếm tiện nghi của người ta rồi. Người rốt cục là nghe hay không nghe nào?"

Cao Ngạn bị dọa một phen sợ hãi, vội vàng nói: "Nghe! Nghe! Đương nhiên là nghe chứ, Nhã nhi xin cứ giáng chỉ."

Doãn Thanh Nhã "hi hi" cười: "Giáng chỉ?" rồi lại lườm gã một cái, nói: "Điều khoản thứ nhất là không cho phép người đề cập lại câu nói của tối hôm qua."

Cao Ngạn trong lòng mừng rỡ, cố ý cau mày làm bộ dạng vất óc suy nghĩ mà vẫn nghĩ không ra, hỏi: "Là câu nói nào nhỉ?"

Doãn Thanh Nhã giận dữ nói: "Cao Ngạn!"

Cao Ngạn sợ nàng nổi giận, bèn vội vã làm như đột nhiên đã nhớ lại: "A! Nhớ ra rồi! Là cái câu 'Nhã nhi có điểm gì tốt' đó hả. Nhớ ra rồi! Nhớ ra rồi! Sau này sẽ không nhắc lại nữa."

Doãn Thanh Nhã tròn tròn đôi mắt phượng, chống nạnh giận dữ nói: "Còn nói!"

Chiếc chăn rất cục cựa cũng trượt khỏi người nàng, lộ ra phần thân trên chỉ mặc độc một chiếc áo nhỏ, những đường cong mỹ lệ mê người của nàng được phơi bày trọn vẹn, Cao Ngạn không thể khống chế được ánh mắt như thể tự động dời tầm nhìn lên thân thể của nàng.

Doãn Thanh Nhã hai má ửng đỏ như lửa, hét: "Tiểu tử chết tiệt! Nhìn cái gì?"

Cao Ngạn vội vàng đưa mắt nhìn đi chỗ khác, cười trừ: "Cái gì cũng đều không nhìn thấy cả? Điều khoản thứ hai là chuyện gì nào? Hy vọng không phải là muốn ta bịt mắt lại! Như thế làm sao có thể dẫn Nhã nhi đi vui chơi thả cửa?"

Doãn Thanh Nhã ngọt ngào nở một nụ cười, nói: "Chưa tới điều khoản khác đâu à! Bây giờ người cút ra cho ta, ta mặc quần áo xong sẽ lại ra gặp người."

Cao Ngạn cao hứng đến mức muốn hát toáng lên một bài, nhảy nhót lộn mèo vài cái, như thể vừa nhận được thánh chỉ mà rời đi vậy.

° ° °

Yến Phi kiên quyết cự tuyệt việc mọi người muốn đi tiễn chàng một quãng, một mình rời khỏi Thanh Khê tiểu trúc, đi thẳng về hướng Quy Thiện tự đề từ biệt An Ngọc Tình.

Lệnh giới nghiêm đã được giải trừ từ trước đó nửa canh giờ, trên đường người xe đã bắt đầu đông dần trở lại, Kiến Khang tựa như một người khổng lồ đang say ngủ, chợt bừng tỉnh, hồi phục lại sinh khí và sức sống.

Lúc này trong lòng chàng không phải đang nghĩ đến vị hồng nhan tri kỷ đáng kính trọng đáng yêu An Ngọc Tình, mà là chuyện Kỷ Thiên Thiên truyền tới tin tức tình báo quan trọng cho chàng hồi tối hôm qua, tinh thần lực của nàng chưa hoàn toàn bổ sung được như trước, miễn cưỡng sử dụng tâm linh truyền cảm để phát cảnh báo cho chàng như vậy, liệu sẽ tạo nên ảnh hưởng như thế nào đối với nàng? Nói không lo lắng rõ ràng là tự dối mình mà thôi.

Theo miêu tả của Kỷ Thiên Thiên, vị khách mà Mộ Dung Thùy chiêu đãi, khẳng định là Ba Cáp Mã Tư, kẻ biết được tinh thần dị thuật, và nữ nhân mà hắn muốn đối phó, chắc phải là Sở Vô Hạ đã đi theo phe Thác Bạt Khuê.

Hách Liên Bột Bột vì sao lại có thể ở cùng một chỗ với Ba Cáp Mã Tư?

Hai người đều từng là thủ hạ dưới trướng của Diêu Hưng, một kẻ là quân sư, một kẻ là chủ tướng, chắc hẳn phải có mối giao tình nhất định.

Chàng tuy đã biết được chuyện Ba Cáp Mã Tư truy sát Sở Vô Hạ từ chỗ Thác Bạt Khuê, cũng đồng thời biết được ân oán giữa hai người, nhưng lại không ngờ nổi Ba Cáp Mã Tư có thể vì báo mối cừu hận này, mà bất chấp tất cả xúi bẩy Hách Liên Bột Bột tấn công Thác Bạt Khuê, đã thế lại còn ngấm ngầm câu kết với Mộ Dung Thùy.

Hách Liên Bột Bột khẳng định sẽ bị kích động, bởi vì hắn và Thác Bạt Khuê hai người là thế bất lưỡng lập, một ngày không thể loại trừ Thác Bạt Khuê, thì hắn cũng không cách nào bành trướng thế lực về phía Bắc được.

Càng đáng sợ chính là nếu để Thác Bạt tộc phát triển lớn mạnh, thì hắn sẽ rơi vào vận rủi sơ sẩy một tí là nước mất nhà tan.

Vì vậy, nếu Hách Liên Bột Bột có được tin tình báo xác thực từ chỗ Ba Cáp Mã Tư, biết rõ được Thác Bạt Khuê đang ở trong tình huống bấp bênh nguy hiểm như trứng xếp chồng, thì tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ cơ hội giấu hổ bìm leo lần này mà tiến công thành Thịnh Nhạc đang trong thời kỳ xây dựng lại của Thác Bạt tộc.

Hung Nô tộc của Hách Liên Bột Bột là một thế lực khác bên ngoài khu vực Hà Sáo của Thác Bạt tộc, đã

hiều năm cùng Thác Bạt tộc không ngừng giao tranh xung đột, thù oán cũng đã kết nút khó lòng tháo gỡ nổi.

Hiện tại Thác Bạt Khuê vì bảo vệ Bình Thành và Nhận Môn mà đem quân lực di chuyển vào trong Trường Thành, gây ảnh hưởng lớn đến lực lượng phòng ngự của Thịnh Nhạc, nếu như Hách Liên Bột dùng kỳ binh đột kích, thì cơ hội thành công là rất lớn.

Mất đi Thịnh Nhạc, Thác Bạt Khuê coi như đã mất đi căn cứ địa bên ngoài Trường Thành, những người thuộc Thác Bạt tộc du mục trong khu vực Hà Sáo, cũng sẽ đối mặt với một cuộc thảm sát tàn khốc, nếu như những cơ sở này bị nhổ cỏ tận gốc, Thác Bạt Khuê cũng coi như kết thúc.

Thủ đoạn của Mộ Dung Thùy quả là lợi hại, nắm vững không chút sai sót toàn bộ cục diện, lại dùng mọi thủ đoạn, mảnh khốc để phá hoại và công kích địch nhân, nếu như không có vị thám tử thần kỳ là Kỳ Thiên Thiên, thì e rằng Yến Phi chàng và Thác Bạt Khuê đã sớm tan nhà mất cửa mà vẫn chưa hay biết chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng chỉ cần Thác Bạt Khuê biết được có sự việc như vậy, gã sẽ có biện pháp để ứng phó, sẽ không vì trời mùa đông gió tuyết khắc nghiệt mà lơ là thiếu cảnh giác, để đến nỗi sai lầm khó có thể xoay chuyển được.

Yến Phi đã đến được tới bên ngoài cửa Quy Thiện tự, bởi vì thời gian hãy còn sớm, nên cửa chùa vẫn còn chưa mở, chỉ có một đường cửa bên để cho người ra vào.

Yến Phi trấn tĩnh lại tinh thần, bước vào trong chùa, thanh âm tụng kinh khóa sớm truyền lại từ chỗ chính điện, đã tẩy trừ đi những phiền não, buồn bực ở trong lòng chàng.

Mặc dù chàng có kiếm pháp cái thế, nhưng lực lượng một người rất cục cũng chỉ có hạn, những việc chàng có thể làm đều đã làm cả, hiện tại ắt phải gạt bỏ hết thấy, chuyên tâm vào trận quyết chiến đối phó với Tôn Ân.

Thông qua cánh cửa bán nguyệt, chàng tiến vào Quy Thiện viên có cảnh sắc tuyệt đẹp, trong đầu hiện ra khuôn mặt xinh tươi như hoa như ngọc của An Ngọc Tình.

Trong thoáng chốc chàng tựa như tiến vào một cảnh giới khác, thế giới ồn ào hỗn loạn ở bên ngoài Quy Thiện viên đã không còn lấy nửa điểm quan hệ với chàng.

Trong khoảnh khắc này, chàng nhớ lại tình cảnh năm xưa bị Khất Phục Quốc Nhân truy sát ở Biên Hoang, chiêu thức tùy tiện nghĩ ra để bảo mệnh đào tẩu đột nhiên như linh quang chợt hiện lại trong tâm trí chàng.

"Keng!" Điệp Luyến Hoa rời khỏi vỏ.

Yến Phi vận chuyển thái âm chân thủy, Điệp Luyến Hoa vạch ra ở không gian phía trước mặt hơn mười đường có quỹ đạo hình vòng tròn hoàn hảo đủ mọi kích cỡ to nhỏ, phát ra tiên thiên khí kinh chứa đựng dồi dào thái âm chân thủy liên tiếp hết đợt này tới đợt khác, ngưng tụ mà không tiêu tán.

Đột nhiên Yến Phi nhanh chóng lùi lại sau, rồi lại chợt vọt về phía trước, kiếm hóa thành vệt sáng dài nhọn, thái dương chân hỏa phả ra từ mũi kiếm, đem hơn mười vòng kiếm hoa nối liền lại với nhau.

"Ầm!"

Một tia chớp tựa hồ có thể xé toạc hư không, xuất hiện ngay trước mắt.

Tia chớp chợt lóe lên rồi chợt tắt, vẫn chưa thể thực sự phá mở hư không.

Yến Phi tra kiếm vào vỏ, toàn thân run lên, biết được bản thân rất cục đã khám phá ra bí quyết để dung nhập tiên môn pháp quyết vào "Nhật nguyệt lệ thiên đại pháp". Tuy đây chỉ là một bước khởi đầu, nhưng lại là một khởi đầu quá tốt.

Ngay lúc này chàng chợt nhìn thấy An Ngọc Tình.

HỒI 23

Nắm tay phó hiểm

An Ngọc Tình mở to đôi mắt đẹp, hỏi về khó tin: "Đó là thứ kiếm pháp gì vậy? Trong thiên hạ không ngờ lại có kiếm pháp thể này. Chẳng trách Trúc Pháp Khánh cũng phải ôm hận dưới kiếm của ngươi."

Yến Phi tra kiếm vào vỏ. Sự xuất hiện của An Ngọc Tình làm nhân gian lập tức biến đổi thành chân thật, làm chàng thấy khó mà tưởng tượng được trong Động thiên phúc địa có có người hoặc vật thể so sánh được với nàng. Chàng quả thật rất vui khi gặp nàng và ngắm nhìn đôi mắt đẹp của nàng. Khi ở một chỗ với nàng, cảm giác về tất cả đều được nhân lên nhiều lần. Đó tuyệt không phải là cảm giác giữa nam và nữ mà thuần túy là cảm giác giao tiếp giữa con người và nhân gian.

Chàng cười nhẹ: "Ta lĩnh ngộ được kiếm pháp này chính là khi tam bội Thiên, Địa, Tâm hợp nhất. Vì vậy ta đặt tên nó là 'Tiên môn kiếm quyết'. Ta vừa rồi thi triển thức khởi đầu có tên là 'Tiên tung sạ hiện'."

An Ngọc Tình đi đến trước mặt chàng, vẫn lộ rõ vẻ không tin vào những gì mắt mình vừa nhìn thấy nói: "Điều này tuyệt không có khả năng. Ngươi có thể đem nguyên lý khai mở tiên môn, rồi ứng dụng vào kiếm pháp. Thân thể ngươi lại không chịu thụ thương sao? Uy lực của đạo thiểm điện đó phi thường kinh nhân. Thiên hạ còn ai có thể chịu được một kiếm của ngươi đây? Kiếm pháp này căn bản là không thể kháng cự."

Yến Phi mỉm cười: "Tôn Ân khẳng định có thể chịu được. Hà huống chiêu đầu tiên đó của ta vẫn chưa luyện thành, bởi vì điện mang của nguyên âm nguyên dương mới chỉ có thể nương theo thân kiếm bắn thẳng ra. Người cao minh như Tôn Ân hoặc Mộ Dung Thùy khẳng định sẽ có thủ pháp ứng phó thích hợp. Đợi khi ta có thể dùng kiếm mang để công kích đối thủ từ bất kỳ vị trí hay góc độ nào, lúc đó mới tính là không ai ứng phó được."

An Ngọc Tình nhú mày hỏi: "Có khả năng vậy sao?"

Yến Phi đáp: "Khả năng đó thật sự tồn tại, đó cũng chính là sự khác biệt của 'Tiên môn kiếm quyết'. Khi ta dùng Thái Âm khí hình thành một vùng trường khí, rồi tùy tiện tổng xuất Thái Dương khí vào một điểm nào đó trong trường khí, ví dụ như sau lưng đối thủ chẳng hạn, sẽ giống như việc dẫn mở tiên môn, tập kích đối thủ. Đó chỉ là một ý tưởng. Công pháp của ta vẫn còn cách xa điều đó lắm."

An Ngọc Tình khẽ thở ra một hơi hỏi: "Quả thật là công pháp thần kỳ, đến lúc đó thiên hạ còn có ai là đối thủ của ngươi?"

Yến Phi đáp: "Ta vẫn khẳng định Tôn Ân có thể ứng phó được. Nếu quả kiếm quyết của ta đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hoá như thế, lão đồ thì không đỡ được nhưng vẫn có thể dựa vào công lực của bản thân, ở trong kinh mạch tiêu thụ được một kiếm của ta."

Đôi mắt thâm thúy của An Ngọc Tình chăm chú nhìn chàng hỏi: "Vừa rồi ngươi có biết Ngọc Tình ở bên cạnh không?"

Yến Phi vui vẻ đáp: "Đương nhiên là biết."

An Ngọc Tình ngạc nhiên: "Ngươi cố tình biểu diễn kiếm quyết đó trước mắt ta. Đúng không?"

Yến Phi gật đầu: "Đúng vậy! Làm vậy có hai mục đích. Trước tiên là để cô nương biết rằng ta có tin tâm có thể đạt đến cảnh giới 'Phá toái hư không' của võ học. Tam bội Thiên, Địa, Tâm trước sau vẫn chỉ là vật chết. Người lại là vật sống nên biến hoá của kiếm pháp sẽ càng nâng cao uy lực của tiên môn quyết. Thứ hai là lần này trước khi quyết chiến theo phước ước với Tôn Ân, ta muốn đến chào tạm biệt cô nương, không muốn cô nương lo lắng nên mới thi triển uy lực của tiên môn quyết trước mặt cô nương, dùng việc đó mà nói ta có khả năng đánh bại Tôn Ân."

An Ngọc Tình hân hoan nói: "Ngươi đạt mục đích rồi! Nhưng với Tôn Ân ngươi ngàn vạn lần không được khinh địch. Hoàng thiên đại pháp của lão đã đạt tới cảnh giới thiên nhân giao cảm, cũng giống như khi ngươi được tam bội Thiên, Địa, Nhân dẫn dắt khai mở tiên môn vậy."

Yến Phi cười nhẹ: "Đa tạ cô nương chỉ điểm. Mong cô nương bảo trọng. Nếu ta có thể giữ mạng quay về, ta sẽ đến Kiến Khang báai phỏng và thuật lại trận chiến cho cô nương nghe."

Nói rồi chàng vỗ vỗ vào Diệp Luyện Hoa sau lưng, rồi tiêu sái bước đi.

o o o

Biên Thành khách sạn, Biên Hoang tập.

Cao Ngạn cúi đầu ủ rũ đến trước cửa phòng trọ của Tiểu Bạch Nhạn, đưa tay lên gõ cửa.

Cửa phòng lập tức được mở ra, khuôn mặt của Doãn Thanh Nhã hiện ra, oán giận nói: "Họp hành gì mà lâu vậy, làm người ta chờ đợi khổ sở. Hôm nay ta phải được ăn đùi dê nướng."

Cao Ngạn tránh ánh mắt chờ mong của nàng, thấp giọng nói: "Sự tình có thay đổi."

Doãn Thanh Nhã trừng trừng nhìn Cao Ngạn đang bước vượt qua nàng, ngạc nhiên hỏi: "Sự tình có thay đổi? Phát sinh chuyện gì sao?"

Cao Ngạn bước thẳng tới ngồi xuống một chiếc ghế trong phòng khách, lộ vẻ sầu thảm đáp: "Ta phải lập tức lên đường chạy tới Tứ Thủy thám thính quân tình, không cách nào bồi bạn với nàng ở đây được nữa."

Doãn Thanh Nhã sắc giọng thốt ra: "Người sao có thể để mặc ta ở đây chứ?"

Cao Ngạn cất giọng khổ sở: "Huynh đệ hoang nhân của ta đúng là tàn nhẫn. Nhưng cũng không trách họ được. Tên hỗn đản Mộ Dung Thủy đó đã phái binh chiếm giữ phía bắc Dĩnh Khẩu chỗ Tứ Thủy và Dĩnh Thủy giao nhau. Khi tuyết mùa đông rơi xuống, Dĩnh Thủy trở thành con đường huyết mạch duy nhất nối bọn ta với phương bắc. Vì vậy bọn ta không do dự phải đoạt lại bắc Dĩnh Khẩu. Hai bên giao chiến, quân tình phải đặt lên hàng đầu. Ta vì vậy phải đi làm thám tử, sau khi tìm hiểu hư thật của địch nhân mới có thể quyết định được chiến lược phản công."

Doãn Thanh Nhã nhẹ bước chân đẹp đi tới trước mặt gã nhú mày hỏi: "Biên Hoang tập chẳng nhẽ có mỗi người là thám tử chắc? Phái người khác không được sao?"

Cao Ngạn cười khổ: "Biên Hoang Tập bọn ta đúng là có không ít nhân tài thám tử, đáng tiếc không có ai đảm nhận việc này bị được với ta cả. Bởi vì một số lớn Bí nhân như Hường Vũ Điền đã tiềm nhập Biên Hoang. Cả vùng Biên Hoang này chỉ còn mỗi Biên Hoang tập có thể tính là an toàn, các địa phương khác đã biến thành nơi nguy hiểm. Chỉ mỗi ta là có năng lực xuất nhập Biên Hoang một cách dễ dàng. Hắc! Nàng giờ có thể hiểu được địa vị thủ tịch phong môi của Cao Ngạn ta, chính là dựa vào thực lực mà có được."

Sau đó gã đưa hai bàn tay lên áp chặt vào mặt, cất giọng đau khổ nói: "Nếu có lựa chọn khác, ta lại có thể để nàng một mình sao?"

Doãn Thanh Nhã lại hỏi: "Người muốn đi bao lâu?"

Cao Ngạn ngẩng đầu đáp: "Cả đi và về đã mất hai ngày ba đêm. Nàng có thể tiễn ta không?"

Doãn Thanh Nhã bức tức: "Không thể."

Cao Ngạn thẳng thốt: "Nhã nhi."

Doãn Thanh Nhã phì cười nói: "Người ta đi cùng với người."

Cao Ngạn thất thanh: "Gì cơ?"

Doãn Thanh Nhã làm như không có gì đáp: "Có gì mà ra vẻ kỳ quái như vậy? Doãn Thanh Nhã ta thất lễ với người sao? Lần trước bị Sở Vô Hạ truy sát ở Biên Hoang, trong Bạch Vân Sơn toàn nhờ vào bản cô nương mới cứu được tính mệnh của người. Lần này nếu quả ta không đi cùng với người, người khẳng định không có mạng trở về."

Cao Ngạn than thở: "Nếu quả được đi cùng nàng, ta lại đi một mình sao? Lần này không giống lần trước. Lần trước chỉ là chạy trốn, đó lại là bản lĩnh lớn nhất của Cao Ngạn ta, nhưng lần này là chấp hành nhiệm vụ trinh sát quân địch, nguy hiểm theo đó nhân lên rất nhiều. Một cô nương thiên kiều bách mị như nàng mà bị rơi vào trong tay địch nhân, hậu quả khó mà tưởng tượng nổi. Nàng phải bỏ cái ý nghĩ này đi."

Doãn Thanh Nhã dậm chân bức tức: "Tên hỗn đản người chỉ được cái nói bậy. Bản cô nương đến Biên Hoang tập chỉ có thể du ngoạn ba ngày. Người lại lặn lên chiến tuyến phương bắc trinh sát địch tình, vậy bản cô nương ta biết làm gì? Ai bồi tiếp ta du ngoạn? Ta mặc kệ, người không chịu đáp ứng ta không cho phép người ly khai. Sau này ta cũng không lý gì tới người nữa."

Cao Ngạn lại vui mặt vào hai tay, thống khổ nói: "Nếu như chỉ có mình ta đi, ta có mười phần nắm chắc còn mạng trở về gặp nàng. Nhưng nếu quả ta và nàng cùng đi, ta đến nửa thành cũng không nắm chắc."

Doãn Thanh Nhã mỉm cười: "Hết lý do này lại lý do khác. Trước tiên thì phóng đại nguy hiểm để ta sợ

mà lùi bước. Giờ lại mang sự an nguy của bản thân ra uy hiếp ta. Cao Ngạn! Người nói gì cũng vô dụng. Ta đã sớm nhìn thấu người rồi."

Cao Ngạn ngừng đầu, ngây ngốc một hồi rồi mới chậm chậm nói: "Thật kỳ quái! Ta quả có cảm giác bị nàng nhìn thấu. Nhưng ta có thể để Nhã nhi của ta mạo hiểm hay sao? Bí nhân quả thật rất đáng sợ, như Hoa Yêu, như cái tên gọi là Hường Vũ Điền kỳ quái đó. Nếu nàng có bề gì, ta biết ăn nói với sư phụ Nhiếp Thiên Hoàn của nàng thế nào đây?"

Doãn Thanh Nhã phá ra cười đến hụt hơi rồi nói: "Da mặt người quả là dày thật. Không ngờ cũng lời sư phụ ta ra được. Tiểu tử chết bầm. Người nghe đây, đây là cơ hội duy nhất của người để chứng tỏ người là phong mai xuất sắc nhất của Biên Hoang tập. Chứng minh cho ta xem. Chỉ có sự thật mới có thể chứng minh người liệu có xứng với cái danh đó hay không."

Cao Ngạn nói: "Ta thật sự chịu sự bướng bỉnh của nàng. Bất quá nàng phải đồng ý với ta một chuyện, hơn nữa phải lập thề, nếu không ta sẽ không cho nàng đi cùng."

Doãn Thanh Nhã bình tĩnh giục: "Mau nói ra đi."

Cao Ngạn nghiêm nét mặt nói: "Nhã nhi phải thề tuyệt không để địch nhân bắt sống, nếu bị phải uống thuốc độc tự vẫn."

Doãn Thanh Nhã tủm tỉm cười: "Trước tiên phải đưa độc dược cho ta đã chứ."

Cao Ngạn lúng túng: "Lại bị nàng nhìn ra. Ôi! Sao ta có thể mang nàng đi theo chứ?"

Doãn Thanh Nhã tức giận: "Còn nói người yêu thương người ta. Yêu thương kiểu gì thế này? Có việc kích thích vui vẻ thì bỏ rơi ta mà đi hưởng thụ một mình. Người không thấy xấu hổ sao?"

Cao Ngạn ngây ngốc hỏi: "Vừa rồi có phải nàng nói yêu ta không?"

Doãn Thanh Nhã giận dữ đáp: "Ta chỉ là cùng người đi trinh sát chứ không đề cập gì đến chuyện yêu thương người gì hết. Đừng có nghĩ linh tinh. Nói nhanh. Có đưa ta đi cùng hay không? Ta chỉ cần một câu trả lời rõ ràng."

Cao Ngạn tận hết nỗ lực nói: "Hằng còn một việc nữa. Hai ta lần này mạo hiểm mạng sống đi cùng nhau từ sáng đến tối, ăn cùng ngủ cùng. Mặc dù định lực của ta rất khá, nhưng không phải là thánh nhân. Huống chi thánh nhân cũng có lúc lầm lẫn. Ha ha! Nàng hiểu rồi chứ. Nếu như quả ta không khống chế được bản thân. Nhã nhi nàng chẳng phải chịu thiệt thòi lớn sao?"

Doãn Thanh Nhã trợn mắt, thờ dài: "Kẻ xấu xuất chiêu quả làm người ta không muốn nghe. Người không khống chế được cũng chẳng sao. Quan trọng nhất là ta có biện pháp khống chế người. Còn lời nào để nói không?"

Cao Ngạn nghiêm mặt nói: "Điểm mấu chốt chính là ở đây. Nàng không được đánh ta, đã thương ta, nếu không sẽ ảnh hưởng đến năng lực bảo mệnh cầu sinh của ta, lại tuyệt không được chế ngự huyết đạo của ta. Bởi vì thủ pháp điểm huyết làm người ta thương tổn nguyên khí. Nguyên khí của ta bị tổn thương sẽ không thể thi triển 'Mãnh quý vật cần phù'. Biên Hoang có rất nhiều du hồn dã quỷ ..."

Doãn Thanh Nhã ngắt lời gã: "Không được nói đến từ 'quý'."

Cao Ngạn trong lòng mừng thầm, tiếp tục nói: "Trong tình huống như vậy, nàng lại không thể dùng vũ lực phản kháng, khẳng định sẽ thất thân vào tay ta. Thật chẳng đáng. Nếu quả phát sinh chuyện đó ta biết ăn nói với sư phụ nàng thế nào?"

Doãn Thanh Nhã nét mặt tươi như hoa đáp: "Sư phụ sớm đã nghĩ là ta từng ngủ với người rồi."

Cao Ngạn trợn mắt há miệng nhìn nàng.

Doãn Thanh Nhã đỏ bừng mặt, sáng giọng nói: "Tiểu tử chết toi. Có gì hay mà nhìn hả? Người chẳng phải từng rêu rao chuyện cộng độ xuân tiêu gì đó hay sao? Sư phụ đương nhiên nghĩ mấy lời dối trá đó của người là thật. Ta lại không thể giải thích loại chuyện này với người được. Được rồi. Tiểu tử chết bầm xấu xa, ta hỏi người lần cuối, người có đưa ta đi cùng hay không? Nếu quả người nói không, ta lập tức ly khai Biên Hoang, vĩnh viễn không quay lại, cũng vĩnh viễn không thèm nhìn đến tên hỗn đản chỉ có hư danh như người."

Cao Ngạn hỏi: "Nàng quả không sợ bị ta chiếm tiện nghi sao?"

Doãn Thanh Nhã lơ đãng đáp: "Có thể chiếm được tiện nghi của ta, thì coi như bản lãnh của người là giỏi."

Cao Ngạn cuối cùng hai mắt sáng rỡ, xoa tay nói: "Được! Đồng ý thì đồng ý. Ta đánh canh bạc này. Thoả thuận xong."

Doãn Thanh Nhã nhảy nhót nói: "Thế mới phải chứ. Bọn ta lập tức khởi hành."

Cao Ngạn đã quyết định xong, cả người thần thái bay bổng, đầu chí ngang trời, hưng phấn nói: "Có đại tiểu thư nàng cùng ăn cùng ngủ, khổ sở lập tức biến lạc sự. Trước khi đến Tứ Thủy hãy đến sào huyệt bí mật của ta lấy trang bị đã. Đó toàn là những thứ ta phải mất nhiều năm tích lũy. Hai ta đi nào."

° ° °

Kỷ Thiên Thiên mở mắt nhìn ra ngoài cửa sổ thốt khẽ: "Tuyết rơi rồi!"

Bên ngoài xe ngựa tuyết lát phát rơi.

Tiểu Thi ngồi bên cạnh nàng u buồn hỏi: "Tiểu thư! Tiểu thư đã khoẻ chưa?"

Xe ngựa theo đại đội đi trên quan đạo đến Huỳnh Dương, thì thoảng lại dừng lại ở các thành thị trên đường. Hiện tại toàn bộ đất đai Quan Đông đã lọt vào tay Mộ Dung Thủy nên họ không phải ẩn nấp đi đêm nữa.

Kỷ Thiên Thiên đưa tay vỗ nhẹ vào má ái tì cười đáp: "Đương nhiên là không sao. Ngủ một lúc là khoẻ như cũ ngay. Không cần lo lắng linh tinh."

Tiểu Thi hai mắt ngân ngấn nước nói: "Tiểu thư tối qua hẳn còn khoẻ mạnh, vậy mà sáng nay bỗng nhiên bị ốm. Híc."

Kỷ Thiên Thiên ôm lấy vai nàng, nhíu mày nói: "Đừng khóc. Ngoan nào."

Tiểu Thi bi ai nói: "Chỉ tại em không tốt. Tiểu thư ngày đó nếu không để ý đến em, theo Yến công tử rời đi, thì hôm nay đã không phải chịu khổ."

Kỷ Thiên Thiên miễn cưỡng phần chấn tinh thần nói: "Sau này không được nói những lời đó nữa. Chúng ta là chị em tử muội chứ không phải chủ tỳ. Mọi người cùng đồng cam cộng khổ. Cuộc chiến này chúng ta tuyệt không thể thua. Ta cũng vĩnh viễn không chịu khuất phục trước thế lực tà ác. Sẽ có ngày chúng ta hồi phục tự do. Ngày lành đó chính là đang tới gần. Ta sẽ không buông tay đâu."

Bên ngoài tuyết rơi càng lúc càng lớn.

° ° °

Ba Lăng Thành.

Nhiếp Thiên Hoàn đứng sau cửa sổ, nhìn ánh sáng mặt trời lặn tắt dần ở vườn hoa. Trong lòng lão đang nghĩ ngợi về Doãn Thanh Nhã. Nha đầu này chắc đã đến Biên Hoang Tập rồi. Có Hồng Tử Xuân bảo hộ chắc sẽ không xảy ra chuyện gì. Hy vọng nó hết giận rồi sẽ trở về nhà, ngàn vạn lần không dính líu gì đến tiểu tử Cao Ngạn đó.

Nghĩ tới Cao Ngạn lão lại bốc cơn nộ hoả.

Nghĩ lại cũng thấy buồn cười. Nhiếp Thiên Hoàn lão đậm chân có thể chấn động cả Đại Giang, vậy mà phải chịu thua một tiểu tử hoang nhân. Với tác phong vẫn dùng vũ lực giải quyết mọi việc của lão, chuyện này thật đã mang lại cho lão một cảm giác mới.

Tiểu tử đó sao có thể phúc lớn mệnh lớn như vậy? Lăn lảo thân tự xuất thủ có thể nói bị Yến Phi cản trở. Nhưng Hoàn Huyền phái Tiêu Nộn Ngọc đi cũng chẳng làm tiểu tử đó làm sao thật ra ngoài ý liệu của người ta. Nhưng cũng may tiểu tử đó không bị độc mà chết, nếu không lão phải đối diện Nhã nhi thế nào? Nghĩ đến đây lão cũng không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Nhã nhi có phải thật sự đã yêu tiểu tử đó không?

"Có Nhậm tiểu thư tới."

Nhiếp Thiên Hoàn gật đầu: "Mời nàng vào đây." Lão chậm rãi quay người nhìn Nhậm Thanh Thị từ cánh cửa thư trai đang mở rộng tiến vào trong. Nàng ta đã gầy đi ít nhiều nhưng vẫn động lòng người.

Nhậm Thanh Thị đi thẳng đến trước mặt lão thi lễ: "Nhiếp bang chủ phúc an."

Nhiếp Thiên Hoàn áp chế tình cảm do gặp nàng ta khởi lên, bình tĩnh nói: "Nhâm hậu gầy đi đấy. Trên đường chắc chịu khổ nhiều."

Nhậm Thanh Thị không trực tiếp đáp lời mà khẽ giọng nói: "Can Quy thích sát Lưu Dụ ở Kiến Khang thất bại, ngược lại bị Lưu Dụ giết chết."

Nhiếp Thiên Hoàn hai mắt tinh quang sáng rực, trầm giọng hỏi: "Không ngờ lại có chuyện đó. Hoàn Huyền phản ứng thế nào?"

Nhậm Thanh Thị môi khẽ xuất một vẻ khinh thường, thông dong đáp: "Hoàn Huyền lập tức trèo lên người quả phụ mới của Can Quy."

Nhiếp Thiên Hoàn hơi ngạc nhiên. Một lúc sau lão mới hỏi: "Sao nàng lại biết? Chuyện thất đức như vậy Hoàn Huyền phải tìm mọi cách giấu diếm chứ."

Nhậm Thanh Thị đáp: "Là ta đoán ra. Trước tiên là Hoàn Huyền bỗng nhiên cải biến thái độ với ta, tùy tiện tìm một cớ bảo ta ly khai Giang Lăng. Sau đó là lần cuối khi hắt gặp ta, ta cảm thấy có người tránh ở đằng sau bình phong. Với sự tự phụ của Hoàn Huyền, căn bản không cần cao thủ nấp sau bảo vệ. Hà huống ta còn ngửi thấy mùi thơm của phấn thơm trên thân Hoàn Huyền. Người nấp sau bình phong đó khẳng định là Tiêu Nộn Ngọc. Hẳn để Tiêu Nộn Ngọc chứng kiến lời hắt bảo ta ly khai để thể hiện rõ tâm ý của hắt với Tiêu Nộn Ngọc."

Nhiếp Thiên Hoàn nhất thời nói không ra lời.

Nhậm Thanh Thị nghiêm mặt nói: "Nhiếp bang chủ đang rơi vào vị thế vô cùng bất lợi."

Nhiếp Thiên Hoàn bực tức rửa: "Đúng là tiểu tử tâm lang cầu phước."

Nhậm Thanh Thị khẽ khàng nói: "Nhiếp bang chủ không phải hôm nay mới rõ Hoàn Huyền là dạng người nào sao. Quan hệ hiện tại của hai người Hoàn Huyền và Tiêu Tung nhờ có Tiêu Nộn Ngọc mà tiến thêm bước nữa. Nhiếp bang chủ lại biến thành người ngoài. Nhiếp bang chủ tính toán thế nào?"

Nhiếp Thiên Hoàn hồi phục sự bình tĩnh, cười đáp: "Ta có thể tính toán thế nào đây? Ngày nào chưa chiếm được Kiến Khang, ngày đó Hoàn Huyền tuyệt không dám động vào ta. Ngay từ ban đầu mọi người đều biết rõ đây là quan hệ tương hỗ lợi dụng lẫn nhau mà thôi. Có giờ thủ đoạn gì cũng không ai oán trách cả."

Nhậm Thanh Thị hỏi: "Hoàn Huyền nếu lấy được Kiến Khang thì sẽ thế nào?"

Nhiếp Thiên Hoàn đáp: "Khi đó phải xem hình thế các bên phát triển thế nào. Kiến Khang có thể không phải là điểm kết, mà là điểm bắt đầu."

Nhậm Thanh Thị nói: "Hình thế các bên phát triển thế nào có phải ý nói tới Biên Hoang tập, Bắc Phủ binh và Thiên Sư quân hay không? Thứ cho ta nhắc nhở bang chủ, ta từng đại biểu cho Hoàn Huyền đi mật hội với Lưu Lao Chi. Lưu Lao Chi tuyệt không phải là kẻ không bị dao động"

Nhiếp Thiên Hoàn ngạc nhiên: "Lưu Lao Chi?"

Nhậm Thanh Thị đáp: "Nếu Lưu Lao Chi lại đầu phục Hoàn Huyền lần nữa. Giá trị lợi dụng của bang chủ sẽ giảm xuống. Cần phải cẩn thận, 'thỏ chết, chó săn cũng hết đời' câu nói này ngàn đời vẫn có lý."

Nhiếp Thiên Hoàn nở một nụ cười cao thâm khó lường, thoải mái đáp: "Ta tuyệt không phải là chó săn của Hoàn Huyền. Nếu hắt nghĩ như vậy, sẽ phát giác mình đã tính sai cực lớn."

Nhậm Thanh Thị nói: "Bang chủ nắm chắc như vậy. Thanh Thị không cần phải nói nhiều nữa."

Nhiếp Thiên Hoàn ưu tư một hồi rồi hỏi: "Nhâm hậu có dự định gì không?"

Nhậm Thanh Thị đáp: "Nếu bang chủ không phiền, ta định tìm một địa phương thanh tĩnh ở Động Đình

hồ, nghỉ ngơi một đoạn thời gian. Thanh Thị thật đã quá mệt mỏi."

HỒI 24

Tổ Nữ Tâm Pháp

Lưu Dụ và Tống Bì Phong sau khi trời tối liền lên một chiếc thuyền hàng của Không lão đại vốn vẫn hay đi Quảng Lăng và Kiến Khang rồi thuận dòng đi tới Quảng Lăng. Đồ Phụng Tam đã đi trước một bước trên chiếc thuyền ban đầu đã chờ lão tới Kiến Khang, cùng với hơn mười thủ hạ lâu năm.

Khoái Ân lưu lại Kiến Khang một mặt vừa để thao luyện bộ đội Hoang nhân cho thuần thực, một mặt sẵn sàng đợi lệnh đi tới tiền tuyến tham gia vào chiến tranh.

Trong tình huống bình thường, Tư Mã Đạo Tử tuyệt không chịu tiếp thụ sự giúp đỡ từ bên ngoài thế này. Nhưng hiện giờ là thời khắc liên quan đến sinh tử tồn vong của Tấn thất, hơn nữa nhân số bộ đội Hoang nhân không quá hai nghìn, Lưu Dụ trước mắt chỉ có thể duy nhất kiểm chế tướng lĩnh Bắc Phủ binh của Lưu Lao Chi vì vậy Tư Mã Đạo Tử mới đồng ý.

Khoái Ân do Tư Mã Nguyên Hiến thân tự chiếu cố. Vương Hoảng ở bên phụ trợ. Đội ngũ Hoang nhân tử đệ binh này trên danh nghĩa ở trong biên chế của Nhạc Chúc quân nhằm che mắt mọi người. Sự thật bọn họ do Khoái Ân trực tiếp chỉ huy. Tư Mã Nguyên Hiến cũng phải thông qua Khoái Ân để phát lệnh.

Lưu Dụ đứng ở mũi thuyền. Từng trận gió lạnh trên Đại Giang làm y phục gã tung bay. Trong lòng gã tràn đầy đủ loại tâm trạng.

Sau bao lần sương khổ, gã cuối cùng đã vượt hẳn lên một đoạn, chính thức triển khai kế hoạch chiến tranh của gã ở phương Nam. Có thể tưởng tượng từ giờ trở đi, gã sẽ không bỏ lỡ cơ hội này, hết sức phấn đấu cho đến khi đánh bại địch nhân và những kẻ chống lại.

Kiến Khang đã bị bỏ lại đằng sau, như bỏ qua những giấc mộng trong quá khứ của gã. Nhưng gã đã tỉnh khỏi giấc mộng Kiến Khang chưa? Bất quá dù có thế nào, tòa thành này chính là nơi đã làm gã đau khổ thương xót tận cùng. Chính ở nơi đây gã đã gặp Vương Đạm Chân, bắt đầu một tình yêu với kết cục thể lương. Cũng là tối qua gã lại nhận một thất bại trong cuộc chiến Phì Thủy trên tình trường này, bị khuất nhục và nhận rõ ranh giới cách biệt không thể vượt qua giữa hàn môn và cao môn. Càng minh bạch tình cảm trân quý mà Đạm Chân đã dành cho mình, gã càng cảm thấy tan nát cõi lòng. Vì vậy gã luôn nhớ tới Đạm Chân và không quên nỗi hận cao môn hàn môn này.

Từ một thám tử vô danh của Bắc Phủ binh đến địa vị quyền thế hiện tại, gã đã trải qua vô số kiếp nạn luân hồi. Hiện tại gã đã xác định mục tiêu quân sự rõ ràng. Con đường trước mặt phải đi hiện ra chi tiết trước mắt gã, không còn phải cứ gặp thành thì vượt thành giống như cầu tòn giữa những làn sóng hung dữ trên biển khơi, không hề biết rõ phương hướng ở đâu nữa.

Đồ Phụng Tam đã phác họa một kế hoạch tác chiến tổng thể.

Trước tiên bọn họ phải chiếm lĩnh lại Hải Diêm đã bị rơi vào trong tay Thiên Sư quân, kiến lập nó thành một cứ điểm ở tiền tuyến có thể công và thủ, sau đó mới có thể triển khai đại kế đối phó với chúng.

Lưu Dụ quay đầu nhìn lại Kiến Khang vẫn ẩn hiện sau những ánh đèn hai bên bờ Đại Giang.

Gã hít vào một hơi dài, thầm nghĩ nếu có ngày gã có thể quay về Kiến Khang, Thiên Sư Quân lúc đó đã bị đánh bại hoàn toàn. Còn cuộc chiến giữa gã và Hoàn Huyền sẽ toàn diện được triển khai.

Nhưng gã có thể thật sự trở về để chứng tỏ với mọi người gã đúng là chân mệnh thiên tử như dao ngôn vẫn nói hay không? Trong lòng gã cảm giác trào dâng cuộn cuộn.

Từ lúc Đạm Chân uống thuốc độc tự tử, gã hiểu rằng mình không còn lựa chọn nào khác, cũng không có đường lùi, chỉ có cái chết mới làm gã dừng lại.

° ° °

Ở một sơn cốc kín đáo cách Biên Hoang tập ba mươi dặm phía tây bắc.

"Hành cung số một" của Cao Ngạn ở một tiểu thôn bỏ hoang trong mưa tuyết đầy trời thế này tựa như

nhập thành một thể với thiên địa, biến mất vô ảnh vô tung.

Trong khu rừng sau hoang thôn có một phòng xá đã được tu bổ cách thôn gần một nghìn bước chân. Kể cả địch nhân tới thôn tìm kiếm, trừ phi soi từng tắc trong cốc, nếu không cũng phải bỏ qua không tìm ra được chỗ này.

Nếu hành cung này không kín đáo như vậy thì đã không có tư cách là "Hành cung số một" của Cao Ngạn. Căn phòng này là trạm dừng chân đệ nhất của Cao Ngạn ở Biên Hoang. Trên đường gã đã thi triển các loại thủ đoạn nhằm làm cho địch nhân truy đuổi theo lạc dấu rồi sau đó mới đi tới nơi này.

Dưới "Hành cung số một" có một cái kho ngầm chứa các loại trang bị và công cụ của Cao Ngạn. Toàn là các pháp bảo giúp Cao Ngạn thành danh trở thành thủ tịch phong môi ở Biên Hoang. Ngoài tiểu Kiệt ra, không còn thủ hạ nào của Cao Ngạn biết có một chỗ thế này.

Lúc này dưới ánh đèn Cao Ngạn chính là đang lôi các công cụ trong kho lên sắp xếp ngăn nắp đặt trên một phiến đá trong phòng.

Chiếc đèn này cũng là loại đặc chế, bên trên có chụp đèn, chỉ chiếu sáng xuống dưới mà thôi. Ánh đèn không hề bị toả ra khỏi phòng có thể gây ra sự chú ý của người khác.

Doãn Thanh Nhã bỏ giày xuống ngồi bó chân trên giường. Trường kiếm để cạnh người, nàng vô cùng hào hứng ngắm Cao Ngạn đang bận rộn làm việc.

Cao Ngạn trong lòng cao hứng giơ lên hai chiếc áo bông đặc ý nói: "Xem ra ta có tài tiên tri. Bách bảo bào cũng chuẩn bị hai cái này. Đừng nghĩ đây chỉ là một cái áo ấm bình thường. Đây là chiếc áo ta phải chi khổng tiền thỉnh người ở Biên Hoang chế ra. Chất bông nhẹ mà vẫn đủ ấm, không sợ gió tuyết, đặc biệt nhất là có thể đổi màu, lộn một cái thành màu trắng hoàn toàn. Thiết nghĩ từ đầu đến chân trong áo trắng xoá thế này có thể ẩn thân rất tốt trên nền tuyết. Trong áo còn có hơn mười túi lớn túi nhỏ có thể dùng để chứa các loại pháp bảo hữu dụng nữa."

Cuối cùng gã liếc nhìn nàng một cái cười hỏi: "Nhã nhi đang buồn chán hả? Đợi ta sửa soạn hai đôi "Tuyết Trường Phi Ngoa" ¹ của bọn ta xong sẽ đến kể chuyện giải sầu cho nàng."

Doãn Thanh Nhã ngồi bó gối, hai tay ôm bắp chân, cất giọng gọi nhỏ: "Cao Ngạn! Cao Ngạn!"

Cao Ngạn bị nàng gọi làm cho mềm lòng, ngừng việc đang làm ngẩng lên dịu dàng hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Doãn Thanh Nhã hỏi: "Người có biết vì sao ta biết là nguy hiểm vẫn cứ theo người đi Biên Hoang làm nhiệm vụ không?"

Cao Ngạn trầm nghĩ đương nhiên vì nàng yêu ta, không thể rời xa lão tử này nên mới làm vậy chứ. Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng gã không dám nói ra sợ nàng giận thì hỏng không khí khó mà có được lúc này.

Gã vui vẻ nói: "Điều này cũng cần phải lý do sao? Chẳng phải có những chuyện không cần phải nói ra sao? Ví như nàng tìm ta, ta đưa nàng theo. Ha ha! Nói đi! Nhưng không được nói nhảm, ta hiện tại không chịu được sự kích thích như vậy đâu. Lần này đã thật quá kích thích, ta đã tiến cận đến biên giới chịu đựng rồi."

Doãn Thanh Nhã cười phì một tiếng lườm gã một cái tựa như dùng nhãn thần mà nói câu "Xú tiểu tử ngươi đến chết vẫn không chừa" rồi mới nói: "Người muốn nghe lời thật, ta sẽ mang lời thật ra nói cho người nghe. Nguyên nhân rất đơn giản. Đó là do kiếm pháp của ta đã tinh tiến rất lớn, đặc biệt trong một thời gian ngắn đã tiến bộ một cách thần kỳ."

Cao Ngạn ngạc nhiên nhất thời không hiểu ý tứ đằng sau câu Doãn Thanh Nhã nói vừa rồi, hoang mang gật gật đầu không biết nói gì.

Doãn Thanh Nhã nói tiếp: "Sự phụ đích xác có nhãn quang. Người nói về phương diện này ta thật sự có thiên phú. Vấn đề duy nhất là thiếu kinh nghiệm lịch duyệt và thật chiến, vì vậy người mới để ta nhiều lần đi cùng với Hác đại ca ra ngoài, cũng vì vậy mới gặp tiểu tử ngươi."

Cao Ngạn vẫn chưa nắm được động cơ sau lời nàng nói, chỉ còn cách hùa theo lời nàng: "Nhã nhi của ta đương nhiên không phải người tầm thường rồi."

Doãn Thanh Nhã cười: "Cái gì mà của ta của người chứ. Người thích nói gì thì nói nhưng đừng tưởng bỏ ta cũng nghĩ như vậy. Trở lại chủ đề chính. Ngày đó ở Biên Hoang bị Sở Vô Hạ truy đuổi gần trăm dặm làm ta không phục, vì vậy khi quay về Lưỡng Hồ bèn chuyên chú luyện công. Từ lúc trở về Lưỡng Hồ hàng ngày ta đều tìm người luyện tập nhằm từ thực chiến tìm ra yếu quyết rồi quán thông rõ ràng. Hiện tại nếu gặp lại Yến Phi, hắn vẫn muốn bắt sống ta hả? Đợi kiếp sau nhé."

Cao Ngạn nghe vậy bỗng thấy hồ đồ bèn hỏi: "Nàng tìm ai luyện kiếm?"

Cao Ngạn trầm nghĩ không lạ khi công phu của nàng lại giỏi như vậy. Nguyên lai là do vị cao thủ phương Nam, đứng thứ hai "Ngoại cửu phẩm cao thủ" Nhiếp Thiên Hoàn tự thân dạy dỗ.

Đôi mắt Doãn Thanh Nhã bỗng lộ ra nét cười cổ nhếch nhếch, lại làm cho nụ cười có vẻ giả hoạt, tiếp tục nói: "Căn cơ của người ta tuy là do sư phụ truyền thụ, nhưng bất luận là tâm pháp hay chiêu thức đều ngược hoàn toàn với sư phụ. Bởi vì sư phụ lấy một bảo điển kiếm thuật "Tổ Thân kiếm kinh" truyền lại cho người ta. Vì vậy kiếm thuật của ta mới có cái tên là 'Tổ Nữ'."

Cao Ngạn không nhịn được hỏi: "Nhã nhi sao tự nhiên lại đề cập đến chuyện này? Chuyện đó thì liên quan gì đến lời nàng bảo đi cùng với ta vừa rồi?"

Doãn Thanh Nhã không kìm được cười nói: "Đương nhiên là có quan hệ rất lớn! Ta mới đạt được cảnh giới sơ thành như 'Tổ Nữ kiếm kinh' miêu tả, vậy mà kiếm pháp đã đại tiến. Khi gặp lại Sở Vô Hạ không phải không có hy vọng chiến thắng, nếu không đã không chống được một cơn toàn lực của tên gia hỏa Hướng Vũ Điền đó, không cứu được tiểu tử người rồi."

Cao Ngạn gật đầu: "Nghĩ lại tình huống lúc đó, Nhã nhi đích xác lợi hại hơn trước rất nhiều."

Doãn Thanh Nhã cười lớn đắc ý nói: "Vì vậy ta mới đi theo người bởi vì ta có năng lực bảo hộ cho tiểu tử người, đồng thời cũng tìm cơ hội để luyện tập luôn."

Cao Ngạn mơ hồ gật đầu: "Tuyệt! Tuyệt!"

Doãn Thanh Nhã lại phì cười một tiếng, lườm hắn nói tiếp: "Nghĩa của chữ 'Tổ Nữ kiếm kinh' chính là phải giữ được thân thể xử nữ thì mới tập luyện được, nếu mà bị thất thân công lực sẽ đột ngột giảm mạnh, lại còn mắc bệnh. Tiểu tử chết bầm, đã hiểu chưa?"

Cao Ngạn cuối cùng đã hiểu rõ, ngây ngốc nhìn nàng, một hồi lâu mới khó nhọc hỏi: "Nàng đang nói đùa, đúng không? Căn bản là không có cái chuyện 'Tổ Nữ kiếm kinh' đó."

Doãn Thanh Nhã đắc ý đáp: "Ai thêm nói đùa người? Bỏn cô nương mà lại thừa hơi vậy sao. Để ta cảnh cáo người, ngàn vạn lần không được có lòng đen tối với ta. Nếu ta ở phương diện đó bị mất mát, ta chẳng những không còn có thể bảo hộ cho người, mà còn trở thành gánh nặng của người. Khi đó người không những không hoàn thành nhiệm vụ mà bọn ta cũng xong mệnh."

Cao Ngạn la lớn: "Điều này là không thể. Nàng nói dối ta. Mau nói là nàng dối ta đi."

Doãn Thanh Nhã đưa tay ra hiệu im lặng rồi mắng: "Không la lối ầm ỹ có được không? Định dẫn dụ Bí nhân tới đây hả? Nhân tiện nói thêm với người. Người tuyệt đối không được động thủ động cước với người ta, thi thoảng lại ôm ấp áp áp như vậy. Điều đó ảnh hưởng tới Tổ Nữ tâm pháp của bỏn cô nương. Đã rõ chưa?"

Nói xong không nhịn được cười. Bộ dạng đó nếu nói là dụ hoặc thì đúng là tràn ngập sự dụ hoặc.

Cao Ngạn ngây ngốc nhìn nàng, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nhưng cũng không có cách nào.

Doãn Thanh Nhã men tới một bên giường, đặt thanh kiếm xuống giữa giường nói: "Kiếm này chính là biên giới Hán Sở giữa chúng ta, muốn bảo trì hoà bình thì không được bước qua nửa bước. Người ta đặc biệt khai ân với người, đồng ý ngủ cùng một giường với người."

Cao Ngạn không nói ra được nửa lời.

o o o

Vương Trần Ấc ly khai tổng đàn của Đại Giang bang, theo Đông đại nhai đi tới Dạ Oa Tử nhằm rủ Lưu Mục Chi ở Thuyết Thư quán đi ăn tối.

Hắn cảm giác như đi từ chỗ tối sang chỗ sáng, vào một thế giới hoàn toàn mới. Trên đường ngập tràn Hoang nhân và đoàn khách Biên Hoang du. Ở đây con người có thể quên hết mọi chuyện phát sinh bên ngoài.

Vương Trấn Ác tuyệt không thích cảm giác này. Nó dẫn tới cảm giác mộng mị mê say huỷ hoại, không hợp với tính nết của hắn. Từ rất bé hắn đã luyện được tập quán kỷ luật, trái lại hắn khá phóng túng trên chiến trường. Vì vậy hắn nhất mực tin rằng mình là nhân tài trong chiến đấu, điều đó làm hắn cảm thấy thoải mái, không hề lo lắng trên chiến trường. Hắn tuyệt không hề sợ phải chính diện giao phong với Mộ Dung Thuý trên chiến trường, kể cả khi Mộ Dung Thuý được coi là thống soái xuất sắc nhất sau Vương Mãnh. Hắn thậm chí còn khát khao đợi cơ hội này để chứng minh rằng cháu nội của Vương Mãnh không hề kém một kẻ nào.

Nghĩ đến đây bỗng nhiên hắn nhận ra ở quảng trường Cổ Chung lâu, trong ánh đèn đuốc huy hoàng, trong gió tuyết rơi đó không hề làm ảnh hưởng tới mọi người tới đó tìm vui.

Hàng vạn Hoang nhân, chen vai thích cánh trong các quán hàng đủ loại, tận tình nhìn ngó, tận tình cười nói, tận tình hưởng thụ cuộc sống.

Vương Trấn Ác thầm nghĩ Biên Hoang tập đúng là một địa phương kỳ dị trong mộng ảo. Mỗi lần tiếp nhập quảng trường Cổ Chung lâu, hắn đều xuất hiện ý nghĩ này trong đầu. Bởi vì trước đây dù trong mộng hắn cũng không tưởng trên đời có một chỗ như thế này.

Cổ Chung lâu cao vút đứng ngạo nghễ ở giữa, tựa như không hề biết đến việc phát sinh xung quanh mình, cô ngạo bất quần. Ai ngờ được mới đây không lâu toà kiến trúc này đã quyết định đến sự thắng bại của một cuộc chiến kịch liệt.

Vương Trấn Ác giật mình dừng lại, mục quang chăm chú nhìn vào sau lưng của một người.

Người này đầu đội mũ trúc, thân phủ áo khoác màu vàng. So với mọi người mặc đầy áo xung quanh, trang phục của hắn thật đậm bạc, nhưng không hề tỏ ra chút yếu thế nào bởi vì hắn so với người bình thường cao hơn cả cái đầu. Tuy đứng ở hàng cuối chen chân ở một góc khuất nhưng hắn nhìn vẫn rất rõ ràng, không ngừng vỗ tay hoan hô, tựa như một đứa trẻ lớn nghịch ngợm vậy.

Vương Trấn Ác đề tụ công lực chậm rãi tiếp cận.

Đúng lúc Vương Trấn Ác cách hắn nửa trượng song chuông định xuất ra án lên lưng kẻ đó thì hắn tựa như sau lưng có mắt nhanh chóng quay người, cười nhẹ: "Xin chào Vương huynh."

Quả nhiên là Bí nhân Hướng Vũ Điền.

Vương Trấn Ác thầm tiếc mất cơ hội từ sau lưng tập kích, định nói to tên của y lên hy vọng huynh đệ tử muội Dạ Oa tộc xung quanh biết mà chạy đi báo tin.

Hướng Vũ Điền đi một bước nói trước: "Vương huynh tốt nhất không nên đề cập đến danh tự bản nhân, nếu không ta sẽ toàn lực xuất thủ kích sát Vương huynh sau đó bỏ trốn. Vương huynh ngàn vạn lần đừng có thử. Ta nói có sai không?"

Vương Trấn Ác cảm thấy bản thân ở thế hạ phong. Ngay cả việc Hướng Vũ Điền cố tình sắp mưu đợi hắn ở đây hay chỉ là vô tình gặp hắn cũng không nắm chắc. Bất quá có một việc Vương Trấn Ác có thể khẳng định. Nếu chọc giận Hướng Vũ Điền, người này tuyệt đối có năng lực làm loạn cả Dạ Oa Tử này lên. Điều đó với Biên Hoang tập chỉ có hại mà vô lợi.

Phân tích lợi hại xong, Vương Trấn Ác bỏ ý định xuất thủ trong đầu, nhíu mày hỏi: "Hướng huynh đến Dạ Oa Tử có mục đích gì vậy?"

Hướng Vũ Điền thấy người chen vào không ngớt giữa hai người, nói chuyện bất tiện bèn đề nghị: "Bọn ta ra chỗ khác nói chuyện được không? Ha ha! Tìm một chỗ vừa uống vừa nói được không? Không cần phải sợ. Ta tuyệt đối tôn trọng luật không được động thủ của Dạ Oa Tử, chỉ tìm vui mà thôi. Lời ta nói chưa từng không giữ."

Nói xong y bước về hướng Cổ Chung lâu trước tiên. Vương Trấn Ác không còn lựa chọn nào khác, cũng không muốn lạc mất y chỉ còn cách bước nhanh lên vai kẻ vai với y. Cảm giác thật vô cùng cổ quái.

Hướng Vũ Điền liếc hắn một cái cười nói: "Nếu quả như ta vừa rồi không quay lại, Vương huynh có thật sẽ thu thập ta không?"

Vương Trấn Ác ra vẻ đương nhiên đáp: "Hiện tại quý tộc và Hoang nhân đang toàn diện triển khai đấu tranh, không phải là đấu tranh kiểu giang hồ. Hướng huynh có nghĩ là ta vẫn phải tuân theo quy củ giang hồ hay không?"

Hướng Vũ Điền cười dài đáp: "Vương huynh thật thẳng thắn. Bất quá nếu Vương huynh là Yến Phi, huynh có tấn công ta từ sau lưng không? Không! Đúng không? Bởi vì Yến Phi tự tin có thể đánh bại ta trong tình huống mặt đối mặt. Sự thật có như vậy hay không đương nhiên phải quá chiều mới biết được. Từ điểm này có thể lấy lần thất bại của Vương huynh lần trước đã làm ảnh hưởng đến Vương huynh."

Vương Trấn Ác không vui hỏi: "Hướng huynh có phải đến để sỉ nhục ta không?"

Hướng Vũ Điền cười đáp: "Ta tuyệt không có ý đó. Chỉ là ta có tập quán tìm hiểu người ta, tìm cách nắm được bản chất của người khác. Thật ra tuy ta với Vương huynh là quan hệ giữa địch và địch nhưng ta rất có hảo cảm với Vương huynh. Bởi vì người có đảm sắc như Vương huynh trên đời này có rất ít."

Vương Trấn Ác cảm thấy hơi vui vẻ trở lại. Lúc này Hướng Vũ Điền đã đi qua Chung Lâu, bước về hướng Tiểu Kiến Khang, lại còn rất hứng thú nhìn lên tầng thượng Cổ Chung lâu.

Vương Trấn Ác hỏi: "Hướng huynh đến Biên Hoang tập không phải là vì tìm nhiệt náo ở Dạ Oa Tử chứ?"

Hướng Vũ Điền vui vẻ đáp: "Vương huynh lần này sai rồi. Ta thật sự là đến để tìm vui. Bí nhân bọn ta mỗi năm bốn quý, mỗi quý có một tiết cuồng hoan để cuồng ca nhảy múa cả đêm. Người người ai cũng bỏ hết quần áo bó buộc ngày thường hoà mình vào tiết cuồng hoan. Hôm nay chính là ngày tiết cuồng hoan của mùa thu. Ta đã quen với tập quán này! Vào đúng thời điểm là sự yêu thích ca hát trong lòng phát ra, không tự chủ được mà lại xâm nhập vào Tập. Vì vậy huynh phải tin ta, hôm nay ta không gây sự gì đâu. Khó mà tìm được người như Vương huynh thế này bầu bạn cho ta đỡ nỗi nhớ nhà. Ta lại dám đắc tội với huynh sao?"

Vương Trấn Ác nghe hần trả lời vậy càng không hiểu Hướng Vũ Điền là dạng người thế nào.

Hướng Vũ Điền lại cười nói: "Nói ta nghe, ta đã giết một Hoang nhân nào chưa?"

Vương Trấn Ác ngạc nhiên, lắc đầu đáp: "Ở phương diện này Hướng huynh đúng là vô cùng khắc chế. Bất quá nếu như Hướng huynh thành công giết được Cao Ngạn, Cao Ngạn đó sẽ là Hoang nhân đầu tiên chết bởi tay Hướng huynh."

Hướng Vũ Điền cười: "Nếu Cao Ngạn quả không phải là thành phần quan trọng trong cuộc đấu tranh này, ta có thể hạ độc thủ với hần sao? Ài! Thật hy vọng chuyện này sớm kết thúc, để ta sớm lấy lại tự do."

Vương Trấn Ác ngạc nhiên hỏi: "Hướng huynh không ngờ lại sợ giết người sao? Hôm đó huynh để ta đi có phải cũng vì lý do này?"

Hướng Vũ Điền trầm ngâm đáp: "Ta không nghĩ là do nguyên nhân đó. Nếu quả ta có thể giết Vương huynh ta sẽ không do dự vì chuyện đó mà không ra tay. Người khác không biết bản lĩnh trên chiến trường của Vương huynh, nhưng Hướng Vũ Điền ta lại không biết sao? Đến rồi! Ha ha! Thật nhiệt náo, bọn ta vào trong nâng chén nói chuyện nhé?"

Hướng Vũ Điền mở cánh cửa quán rượu đưa tay mời.

Chỗ này ở ven bờ Dạ Oa Tử, vượt qua cả Tiểu Kiến Khang. Vương Trấn Ác chỉ còn cách đồng ý, cùng tiến vào quán rượu với y.

1 Tuyết Tường Phi Ngoa: Giày trượt tuyết.

HỒI 25

Danh Sách Sát Nhân

Trong một quán rượu ồn ào, hai người ngồi xuống đối diện với nhau ở một bàn nhỏ trong góc. Rượu qua ba tuần, Hướng Vũ Điền cười "Thật muốn ca lớn một khúc. Hà! Tối nay thực là tốt! Tối nay ta cao hứng phi thường."

Trong lòng Vương Trấn Ác chợt động, thầm nghĩ xảo diệu hôm nay đúng vào ngày tiết cuồng hoan của Bí tộc. Lúc này, Hướng Vũ Điền đang ở trong trạng thái bình thường, nói không chừng có thể tìm hiểu được một số bí mật từ y. Hấn mời thêm một chén rồi nói: "Hướng huynh vì sao không dễ dàng động thủ sát nhân thế? Chừng như trái ngược với tác phong hung hãn thường thấy của Bí tộc."

Hướng Vũ Điền than: "Việc này nói ra thì dài lắm, một lời không thể nói hết. Vương huynh có cách nào kiếm được một vò Tuyết Giản Hương không? Nghe nói đó là đệ nhất danh tửu của Biên Hoang. Nhưng giờ uống Nữ nhi hồng ¹ cũng được rồi."

Vương Trấn Ác đáp: "Nếu như Hướng huynh khẳng khái lập tức đình chỉ can qua thì ta có thể làm được."

Hướng Vũ Điền cười khở: "Công là công, tư là tư. Đề nghị của ngươi rất không thực tế. Biên Hoang tập không hề có tương lai, Thác Bạt Khuê càng không có hy vọng. Vương huynh nếu là người thức thời vụ thì nên lập tức rời xa Biên Hoang tập, đến địa phương nào cũng được, còn hơn ngồi đây chờ chết."

Vương Trấn Ác cười nhẹ: "Chỉ cần chết một cách oanh liệt thì dù có chết cũng cam lòng."

Hai mắt Hướng Vũ Điền sáng bừng lên, cầm hồ rượu rót cho hấn và tự rót cho mình, rồi nâng chén nói: "Cách nhìn của Vương huynh đối với cái chết hoàn toàn không khác gì ta. Nhưng ta vẫn bội phục sự rộng rãi của Vương huynh đã nhìn thấu cả sinh tử. Nào! Chúng ta lại làm chén nữa. Tối nay không say không về."

Hai người lại cạn một chén.

Vương Trấn Ác nói: "Hướng huynh hiểu rất rõ tình hình Biên Hoang tập của bọn ta, không ngờ lại biết cả Tuyết Giản Hương nữa."

Hướng Vũ Điền thản nhiên nói: "Nhận thức của ta đối với Biên Hoang tập đại bộ phận là từ người Yên. Như tên gia hoả Cao Ngạn đó, nếu như người Yên không năm lần bảy lượt nhấn mạnh tác dụng của hấn trong cuộc chiến này thì dù có đánh chết ta ta cũng không tin hấn có thể ảnh hưởng đến kết quả cuộc chiến."

Vương Trấn Ác không nhịn được hỏi: "Bằng vào thân thủ Hướng huynh, lần trước ở Trấn Hoang cương đã có cơ hội đắc thủ rồi, tại sao lại dễ dàng bỏ qua thế?"

Hướng Vũ Điền lắc đầu đáp: "Bảo ta làm sao giải thích đây? Việc của ta, Vương huynh rất khó hiểu được. Có thể nói vì mục tiêu lớn hơn, xa hơn nên ta phải giới sát. Đương nhiên càng không thể lạm sát, nếu không, được không bằng mất."

Vương Trấn Ác không hiểu hỏi: "Câu này của Hướng huynh thực làm người ta khó hiểu. Theo như ta thấy, Hướng huynh là người không sợ trời, không sợ đất, thích gì làm nấy, không hề có cổ kị gì mới phải."

Hướng Vũ Điền gật đầu: "Ngươi nhìn đúng lắm. Chỉ là không hiểu tình hình của ta, mà ta rất khó giải thích. Nói ra rồi cũng sợ rằng ngươi sẽ không tin."

Y lại cười khở: "Không ngại nói cho ngươi biết, lần này ta có một bản Danh sách giết người. Danh sách chỉ giới hạn trong ba người. Từ lập trường của ta mà nói thì ba người này là những người cần phải giết nhất của Biên Hoang tập."

Vương Trấn Ác ngạc nhiên thốt: "Danh sách giết người? Ta có phải là một trong số đó không?"

Hướng Vũ Điền cười đáp: "Có thể có, mà cũng có thể không. Chỉ có hai người là do người Yên chỉ định, người cuối cùng là do ta chọn lựa để cho vào Danh sách ám sát của ta. Chỉ cần làm thật được ba người này là ta có thể không còn nợ nần gì với bản tộc nữa. Từ đó có thể thoát ly Bí tộc, chuyển sang cuộc sống tự do tự tại."

Vương Trấn Ác hỏi: "Một người là Cao Ngạn, còn người kia là ai?"

Hướng Vũ Điền cười nhẹ: "Với tài trí của Vương huynh thì làm sao mà không đoán ra được?"

Vương Trấn Ác giật mình thốt: "Yến Phi!"

Hướng Vũ Điền vui vẻ nói: "Kể cả người Yên không hề chỉ định ta nhất định phải giết chết Yến Phi nhưng Hướng Vũ Điền ta sẽ không tha cho hấn. Đối thủ như thế, dễ tìm được ư?"

Vương Trấn Ác thầm nghĩ nếu Hướng Vũ Điền quả có thể giết Yến Phi thì Biên Hoang tập khẳng định

không đánh cũng tan mà Hướng Vũ Điền cũng không phụ sự uỷ thác của Mộ Dung Thuỳ.

Hướng Vũ Điền hứng thú hỏi: "Vương huynh gặp qua Yên Phi chưa? Úc! Người đương nhiên là gặp rồi, nếu không sẽ không cho hần là kinh địch của ta. Hần rốt cuộc là người thế nào?"

Vương Trần Ác ngậy người một lát nói: "Ta thật không biết trả lời người vấn đề này như thế nào. Tuyệt không phải vì ta cố ý giấu giếm cho hần, mà là không biết miêu tả hần như nào cho sát thực tế. Hần là một người rất đặc biệt, nói tóm lại là hoàn toàn khác biệt với những cao thủ Hoang nhân khác. Nhưng chỗ khác thế nào thì ta không nói ra được. Ta tự thấy mình có năng lực nhìn người, những người khác khi ta đã lưu tâm thì sẽ hiểu người đó cao thấp mạnh yếu thế nào. Nhưng đối với Yên Phi ta không có cách nào nắm bắt được, có chút giống như tình hình khi gặp Hướng huynh."

Hướng Vũ Điền song mục thần quang loé lên một cái, gật đầu nói: "Đó là cao thâm mạt trắc. Xem ra Yên Phi đã đạt tới cảnh giới thiên đạo rồi, không lạ sao hần lại có tư cách chém chết Trúc Pháp Khánh đã luyện thành 'Thập Trụ Đại Thừa Công'. Hà! Ta hận không thể lập tức gặp hần."

Vương Trần Ác hỏi: "Hướng huynh rốt cuộc là người thế nào?"

Hướng Vũ Điền xòe tay ra nói: "Ta rốt cuộc là người thế nào ư? Nếu như người có thể cho ta một đáp án mỹ mãn thì ta sẽ thành thật trả lời. Con người ta rất khó hiểu rõ bản thân mình, một mặt vì đã hiểu về mình quá sâu sắc, hoặc là không muốn thành thực đối diện với chính mình. Nói chung là không ai có thể trả lời vấn đề này. Mà dù có nói ra thì thường đã có chút tô vẽ hoặc trang sức thêm, vì từ đầu người đã vĩnh viễn không muốn cho người ta hiểu rõ về mình đúng không?"

Vương Trần Ác không nói được gì.

Hướng Vũ Điền cười nhẹ: "Vương huynh có hứng thú như thế đối với ta, không phải vì ta là bằng hữu. Mà là vì ta là địch nhân nên mới dùng hết cách để hiểu hư thực của ta, rồi thiết kế đối phó ta. Nói cho người biết! Hoang nhân các người lần này tuyệt không còn may mắn gì nữa. Hiện giờ, con đường đi tới Tái Bắc đã bị gió tuyết phong toả, thủy đạo bắc thượng của các người lại bị người Yên cắt đứt, mà Thác Bạt Khuê lại rơi vào một cuộc khổ chiến không có hy vọng. Khi mùa xuân trăm hoa đua nở năm tới đến thì hần sẽ xong đời. Hoang nhân các người cũng sẽ kết thúc theo hần. Cứ tin ta đi! Nếu phải đi thì nên đi cho sớm, vận mệnh của Hoang nhân đã được định đoạt rồi."

Vương Trần Ác trong lòng chợt động hỏi: "Phải chăng Bí tộc chỉ có một mình Hướng huynh đến Biên Hoang?"

Nụ cười bên khoé miệng Hướng Vũ Điền không ngừng nở rộ, bình tĩnh nói: "Thứ cho tiểu đệ không thể trả lời câu hỏi này của Vương huynh."

Vương Trần Ác theo ánh mắt tỏ vẻ tán thưởng của y mà hiểu được đáp án, nắm được cơ hội, hần bỗng nhiên thay đổi chủ đề hỏi: "Hoa Yêu phải chăng là người của quý tộc?"

Hướng Vũ Điền khẽ rung mình, hạ thấp mục quang, đưa tay ra cầm lấy chén rượu.

Vương Trần Ác không tưởng nổi là y lại có phản ứng như thế, trong lòng phiền muộn, bèn rót rượu cho y, đồng thời nói: "Nếu như Hướng huynh không vui thì không cần trả lời đâu."

Hướng Vũ Điền chừng như bị khơi dậy niềm tâm sự vô hạn, nâng chén uống cạn, đặt chén xuống. Ánh mắt nhìn mặt bàn nói: "Hần không những là Bí nhân, mà còn là sư huynh của ta, nhưng đã sớm bị sư tôn trục xuất khỏi môn trường rồi. Nếu không phải thế thì sư tôn đã không thu ta làm đồ đệ."

Tiếp đó, hai mắt y phục hồi vẻ trong sáng, trừng trừng nhìn Vương Trần Ác hỏi: "Vương huynh có biết tại sao ta phải tỏ lộ bí mật đó ra không?"

Vương Trần Ác hoang mang lắc đầu đáp: "Chỉ cần Hướng huynh nói một câu, ta sẽ tuyệt không tiết lộ việc đó."

Hướng Vũ Điền gật đầu nói: "Vương huynh quả có phong thái của nội tổ."

Y lại tiếp: "Ta phải nói ra cổ sự đó vì Biên Hoang tập là nơi hần vui thân. Vương huynh lại là Hoang nhân. Nói với huynh cũng giống như là nói với Hoang nhân, giải thích oan khuất của hần. Như vậy thì coi như ta đã làm một việc tốt cho hần."

Sau khi Vương Trấn Ác đến Biên Hoang tập mới biết chuyện Hoa Yêu. Nghe thế ngạc nhiên hỏi: "Oan khuất? Hướng huynh phải chăng đang nói đùa?"

Hướng Vũ Điền cười khổ: "Ta đã sớm biết ngươi sẽ hỏi thế mà. Tình hình bên trong, ta thật khó giải thích cho tường tận. Nói một cách đơn giản thì hắc vốn không phải là người như vậy, nhưng ở trong một hoàn cảnh kỳ dị nào đó đã bị nhập ma, đến nỗi tính tình đại biến. Hắc không những bán đứng cả Tộc chủ làm ông ta bị gia gia ngươi bắt giam, mà còn tác ác khắp nơi. Các người giết được hắc thật là công đức vô lượng. Ta dám khẳng định nếu hắc ở trên trời có linh thiêng sẽ vô cùng cảm kích các người đã kết thúc giúp hắc sinh mệnh tà ác đó. Đó chính là món nợ của tề môn đối với Bí nhân, vì thế ta phải bồi thường cho họ."

Vương Trấn Ác trầm giọng: "Lời Hướng huynh câu nào cũng rõ ràng, nhưng ta càng nghe càng hồ đồ. Hướng huynh nói dưới một hoàn cảnh nào đó bị nhập ma, phải chăng là việc tự luyện công bị tẩu hỏa nhập ma? Nhưng ta chưa từng nghe qua có ai vì luyện công sai sót mà từ bản tính thiện lương biến thành Thái hoa Dâm ma cả."

Hướng Vũ Điền than: "Thiên hạ không gì là không có. Tình hình thực sự bên trong xin thứ cho ta không thể nói ra được. Ài! Người đã chết rồi, ta còn che giấu cho hắc làm gì nữa? Hà! Hoang nhân thật có bản sự, không ngờ lại có biện pháp giết chết được sư huynh ta, tránh cho ta khỏi mất một phen công phu."

Vương Trấn Ác ngạc nhiên hỏi: "Hướng huynh chuẩn bị tự tay giết chết hắc sao?"

Hướng Vũ Điền làm như vô sự đáp: "Cái đó đương nhiên rồi. Không do ta xuất thủ thanh lý môn hộ thì do ai phụ trách đây? Không ngại nói cho người biết một bí mật nữa. Ta sở dĩ không dám lạm sát, không dám làm việc tự ý mình là vì đã có vết xe đổ của sư huynh, ta sợ lại đi vào con đường sai lầm đó. Nghe những lời này của ta, Vương huynh có thể nghĩ 'Đương nhiên rồi! Người và hắc nếu cũng luyện một loại võ công tâm pháp giống nhau thì đường lối cũng giống nhau. Người cứ nghĩ như thế là hợp tình hợp lý, nhưng sai một ly đi một dặm. Tình hình thực sự hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng của người'."

Vương Trấn Ác hỏi: "Hướng huynh sẽ không nói ra đúng không?"

Hướng Vũ Điền nhún vai đáp: "Cái đó đương nhiên. Nhưng tuy chỉ mới nói ra một nửa mà ta đã cảm thấy thư thái hơn nhiều rồi. Hà! Tiểu Bạch Nhạn chẳng phải đã đến Biên Hoang tập rồi sao? Tại sao không thấy Cao Ngạn dẫn nàng ta đi lòng vòng ở Dạ Oa Tử?"

Vương Trấn Ác than: "Người chắc chuẩn bị ám sát Cao Ngạn ở Dạ Oa Tử rồi, nhưng tại sao lại nói cho ta biết?"

Hướng Vũ Điền ngạc nhiên đáp: "Tại sao Vương huynh đã nhìn ra được ý đồ của ta, nhưng không hề khản trương? Nhất định là có đạo lý. Đúng! Vì căn bản là Cao Ngạn sẽ không đến Dạ Oa Tử. Nói vậy thì gã đến Tứ Thủy thám thính địch tình rồi. Hà! Vương huynh cuối cùng cũng biến sắc rồi."

Vương Trấn Ác song mục sát cơ đại thịnh.

Hướng Vũ Điền vẫn thái độ ung dung như không có gì, nói: "Vương huynh không những rất có tình nghĩa, mà nói 'không để sinh tử trong lòng' chẳng phải là nói suông. Biết rõ không phải là đối thủ của ta nhưng vẫn muốn động võ. Nói thật, ta sẽ không giết người trong thời gian diễn ra tiết cuồng hoan đâu. Đó là truyền thống của Bí tộc. Ta cố ý nói đến chuyện Cao Ngạn là vì trong lòng nghi hoặc, nói ra để xem phản ứng của Vương huynh thôi."

Vương Trấn Ác điềm đạm hỏi: "Qua đêm nay rồi thì sao?"

Hướng Vũ Điền song mục tinh mang đại thịnh, không hề nhượng bộ nhìn thẳng vào mắt Vương Trấn Ác hỏi lại: "Chúng ta đánh cá một cuộc đua giốn thú vị được không?"

Vương Trấn Ác phát giác mình thực không có cách nào nắm được suy nghĩ của người này. Hành động của y đều ngoài dự liệu của người ta, bị hắc dắt mũi dẫn đi, rơi vào thế hoàn toàn bị động.

Vương Trấn Ác nói: "Hướng huynh nói ra đi."

Hướng Vũ Điền nói: "Từ giờ trở đi, ta cho các người mười hai canh giờ. Trong thời gian đó ta sẽ không rời khỏi Biên Hoang tập nửa bước. Chỉ cần các người có thể giống như lần trước tìm ra được ta thì sẽ có cơ hội giết chết ta. Nhưng một khi qua thời hạn đó rồi, ta lập tức động thân đến Tứ Thủy. Cao Ngạn gã khẳng định sẽ mất mạng. Cuộc đánh cá này có hứng thú không?"

Vương Trấn Ác nghe xong rợn cả tóc gáy. Đề nghị của Hường Vũ Điền không cho họ cự tuyệt. Nếu không, để y trong lúc hiểu rõ vị trí của Cao Ngạn, bằng tài trí võ công của y thì Cao Ngạn khẳng định khó thoát khỏi độc thủ.

Nói cho cùng, Hường Vũ Điền muốn biết bọn họ bằng cái gì mà có thể dễ dàng tìm được y. Không biết điểm này, Hường Vũ Điền ở Biên Hoang tập sẽ bước bước kinh tâm, ngủ cũng không yên.

Người này thực quá lợi hại.

Vương Trấn Ác bình tĩnh lại, đứng lên trầm giọng: "Hoang nhân bọn ta sẽ phụng bồi đến cùng. Hường huynh cẩn thận đó."

Nói xong lập tức bỏ đi.

° ° °

Trong bóng tối của gian phòng nhỏ.

Doãn Thanh Nhã kinh hãi gọi: "Cao Ngạn! Cao Ngạn! Người ngủ rồi à?"

Cao Ngạn chờ đã lâu, vội xoay người lại hướng về phía nàng hỏi: "Nương tử có phân phó gì?"

Doãn Thanh Nhã hỏi: "Vừa rồi là thanh âm gì thế? Phải chăng có người đang khóc lóc?"

Cao Ngạn đáp: "Ở Biên Hoang tập rất nhiều sói hoang và chim ưng. Vừa rồi là tiếng sói hoang tru đó. Nghe thanh âm chắc cách tiểu cốc của chúng ta năm, sáu dặm. Nương tử không cần lo lắng."

Doãn Thanh Nhã ngây thơ hỏi: "Chúng có ăn thịt người không?"

Cao Ngạn đáp: "Hễ là thịt thì dù là thịt gì chúng cũng chén. Chúng thích nhất là thịt thối. Vì thế, những dã quỷ ở Biên Hoang tập đều chỉ có một cái đầu lâu trơ xương nguyên nhân là thế."

Doãn Thanh Nhã vừa giận vừa điệu: "Người lại dọa người ta rồi!"

Cao Ngạn nói: "Hãy nói cho ta biết, lúc đầu nàng nói là không phải thật, dường như toàn là ta đang nói hoang."

Doãn Thanh Nhã giận nói: "Cao Ngạn à! Những gì người đã nói người có giữ lời không? Nói gì là chờ sự phụ ta đáp ứng chuyện của chúng ta, lại nói.....không nói nữa!"

Cao Ngạn không hề xấu hổ nói: "Những gì ta đã nói sao lại không giữ lời? Vấn đề nằm ở chỗ nương tử. Nàng khi đó tuyệt không đáp ứng ta. Tỷ dụ nàng nói nếu như sự phụ thế này thế nọ thì người ta phải thế lọ thế chài, việc đó đương nhiên là hồng rồi. Như vậy thì ta chỉ còn cách không làm anh hùng gì nữa, trước hết cùng nương tử thành thân, để nương tử sinh hạ nhi tử rồi mới về thỉnh tội với nhạc sự phụ đại nhân."

Doãn Thanh Nhã ngồi bật dậy tức giận thốt: "Người thật quá vô lại!"

Cao Ngạn hứng thú tiếp: "Trừ khi như thế này! Nàng trước hết phải tự miệng đáp ứng ta. Nếu như sự phụ nàng gật đầu thì nàng sẽ ngoan ngoãn gả cho ta thì ta đương nhiên sẽ chấp hành lời hứa. Như thế, tối đa là ta chỉ ôm ôm ấp ấp, hôn vài cái thôi, tuyệt không vượt quá quy củ."

Doãn Thanh Nhã dẫu môi đang đá: "Tiểu tử chết bầm! Còn muốn ta nói bao nhiêu lần nữa đây. Người ta căn bản không hề nghĩ sẽ gả cho người."

Cao Ngạn cười hi hi ngồi dậy, vui vẻ nói: "Nương tử thật biết lạc thú khuê phòng, biết khi nào thì sẽ cùng với ta chơi mấy trò hoa nguyệt. Trong đó chắc chắn là có một chiêu gọi là 'Cổ bài nghi trận', lại có một chiêu khác kêu là 'Muốn mà vẫn kiêu'. Hà hà! Không có ai hiểu tâm ý nương tử bằng ta."

Doãn Thanh Nhã nghe gã nói đến mức hứng thú, nhin không được bật cười ngặt nghẽo: "Người cứ gọi nương tử thêm vài lần thì người ta sẽ gả cho người sao?"

Cao Ngạn đề tỉnh: "Nàng lại mau quên việc đã ưng thuận rồi sao? Không những không được đánh ta, cũng không thể điểm huyệt ta. Nếu không, Bạch cốt tinh xuất hiện thì ai sẽ thi triển phù phép đuổi quỷ cho nàng?"

Doãn Thanh Nhã chán nản: "Người mới hay quên. Ta nói những cấm kỵ của Tổ nữ tâm pháp là thật,

không có chữ nào là giả hết."

Cao Ngạn hận đến nỗi nghiêng răng nghiêng lợi: "Thiên hạ làm gì có võ công như thế? Ta không tin."

Doãn Thanh Nhã yêu kiều cười nói: "Người tin cũng được, không tin cũng được. Sự thật vẫn là sự thật. Tối nay người không được vượt qua ranh giới."

Nói xong, nàng lại nằm về chỗ cũ, ngáp một cái nói: "Nói chuyện với tiểu tử người rất tốn sức lực. Nhã nhi mệt rồi! phải ngủ thôi!"

Cao Ngạn than: "Hôn một cái thôi có được không?"

Doãn Thanh Nhã nói như chém đinh chặt sắt: "Không được!"

Cao Ngạn cười khổ: "Hôn chỉ là lễ kiến diện trước khi cao thủ quá chiêu, lại không phải là dụng đao dụng thương, có ảnh hưởng gì đâu?"

Doãn Thanh Nhã thấp giọng mắng: "Miệng chó có bao giờ mọc được ngà voi. Đây miệng toàn lời lẽ dơ bẩn. Có quỷ mới gả cho người."

Cao Ngạn đựng đầu vào đá, chán nản nằm vật ra, không nói câu nào.

Được một lúc, Doãn Thanh Nhã lại gọi: "Cao Ngạn! Cao Ngạn!"

Cao Ngạn chán nản hỏi: "Chẳng phải nàng đang rất mệt mỗi cần phải ngủ sao?"

Doãn Thanh Nhã dịu dàng hỏi "Phải chăng người tức giận rồi?"

Cao Ngạn tinh thần đại chấn, nhưng không dám lộ ra. Gã tiếp tục dùng giọng điệu chán nản, vạ niệm như tro tàn, than thở: "Ta dám tức giận bất cứ người nào, nhưng làm sao dám giận Nhã nhi."

Doãn Thanh Nhã nói: "Đừng có giận nữa mà! Người hiểu rõ ta hơn là ta hiểu người mà. Lần này người thân mang trọng trách, nhớ phải hành sự theo khuôn phép. Nếu không, chúng ta sẽ không còn mạng mà về Biên Hoang tập đầu. Vì thế người phải làm một tên tiểu tử an phận. Ta thật không muốn lừa người đâu."

Cao Ngạn không phục hỏi: "Chỉ hôn một cái thì có vấn đề gì đâu?"

Doãn Thanh Nhã không vui: "Hôn một cái thôi thì có thể không có vấn đề gì. Nhưng cứ theo tính cách của người thì có thể chỉ hôn một cái không thôi sao? Hôn rồi lại không dừng lại được nữa thì nguy to đó?"

Cao Ngạn vui mừng nói: "Nhã nhi cuối cùng cũng đáp ứng cho ta hôn một cái rồi! Hà hà! Tính nhẩn nại đương nhiên lão tử không thể thiếu, nếu không làm sao làm thám tử được? Được rồi! Ngủ dậy rồi hãy nói. Thời cơ thích hợp thì có thể hôn. Lúc đó thì nàng không cần giục giã ta đâu."

Doãn Thanh Nhã lại tức giận hỏi: "Người ta chỉ lấy ví dụ thế thôi, ai đã đáp ứng cho người hôn?"

Cao Ngạn cười đáp: "Lời nói ra rồi làm sao thu hồi lại được nữa? Giờ thì đến lượt ta mệt rồi, ngủ thôi!"

1 Nữ nhi hồng: Một loại Thiệu Hưng tửu, rất ngon. Tục truyền khi sinh con gái, người ta sẽ chôn mấy chục vỏ rượu xuống đất. Đến khi con gái đi lấy chồng, thường là khoảng 18 tuổi, sẽ đào lên dùng cho đám cưới nên gọi là Thiệu Hưng Nữ Nhi Hồng, lâu năm, rất thơm ngon, hiếm có.

HỒI 26

Tìm Người Du hí

Tổng đường Đại Giang bang tại Đông đại nhai.

Những thành viên hội nghị Chung lâu tề tập trong Trung Nghĩa đường. Ngoài ra còn có Lưu Mục Chi, Phương Hồng Sinh và Vương Trấn Ác.

Nghe xong những tao ngộ vừa qua của Vương Trấn Ác, ai nấy đều biến sắc, đều biết trong cuộc đấu tranh với Hường Vũ Điền thì Hoang nhân đã bị rơi vào thế hạ phong.

Sự phòng vệ Trung Nghĩa Đường do cao thủ Đại Giang bang phụ trách, chưa bao giờ nghiêm mật như thế để tránh khỏi bị Hướng Vũ Điền xuất quỷ nhập thần đến nghe lén cơ mật. Nếu bị hắn nghe được thì quả là nguy to.

Cuối cùng, Vương Trấn Ác tổng kết: "Bất luận võ công hay tài trí, Hướng Vũ Điền đều làm người ta cảm thấy đáng sợ. Nếu y kiên quyết truy sát Cao Ngạn, lại biết rõ mục tiêu thám thính của Cao Ngạn thì tuy rằng Cao thiếu gia từng có kỷ lục chưa từng bị ai truy sát thành công trong Biên Hoang, nhưng lần này rất nhiều khả năng là ngoại lệ."

Trác Cuồng Sinh thăm hại nói: "Nếu như để Hướng Vũ Điền rời khỏi Biên Hoang tập thì lần này Cao tiểu tử chết chắc rồi."

Mộ Dung Chiến nhíu mày nói: "Tại sao Trác quán chủ bỗng nhiên bi quan về vận mệnh của Cao thiếu gia như thế? Theo ta thấy thì hươu chết về tay ai vẫn còn chưa biết, thắng bại vẫn chỉ năm mươi năm mươi thôi."

Diêu Mãnh chán nản nói: "Nếu như chỉ là một mình Cao tiểu tử thì lý đương nhiên là như thế. Nhưng Tiểu Bạch Nhận cũng cùng thất tung với Cao tiểu tử một lúc nên khẳng định tên tiểu tử đó sẽ không bỏ được Tiểu Bạch Nhận đã mang nàng đi theo rồi."

Hồng Tử Xuân giật mình nói: "Tên tiểu tử đó thật chẳng tiến bộ gì cả, yêu đến mức đầu óc mụ mẫm cả rồi. Gã nếu không nghĩ cho mình thì cũng phải nghĩ cho Tiểu Bạch Nhận mới đúng."

Thác Bạt Nghi trầm giọng: "Vì thế, chúng ta tuyệt không thể để Hướng Vũ Điền sống mà rời khỏi đây."

Gã lại cười khở: "Nhưng thế lại trúng vào gian kế của Hướng Vũ Điền. Y muốn bức cho chúng ta không còn đường nào khác, phải lật nhào cả Biên Hoang tập lên để tìm y."

Phượng Hồng Sinh mặt không còn chút máu, đưa mắt nhìn ra hoa tuyết đang không ngừng rơi bên ngoài, lắc đầu nói: "Mỗi khi gặp phải cơn mưa mùa hạ hoặc tuyết rơi thì cái mũi của ta lại không linh nữa. Trừ khi tuyết ngừng rơi, nếu không, ta quả không thể làm gì."

Hô Lôi Phượng nhìn Lưu Mục Chi hỏi: "Lưu tiên sinh có chủ ý gì hay không?"

Mọi người đều nhìn cả vào lão.

Vị trí giả này vẫn giữ phong thái ung dung tự tại, dường như trong thiên hạ này không có việc gì có thể làm lão khẩn trương. Lão thần nhiên nói: "Lần này, Hướng Vũ Điền cố ý hiện thân gặp Vương Trấn Ác để hạ chiến thư đối với chúng ta. Đó vốn là một chiêu tuyệt cao minh. Nhưng y cũng là người chân tình chân, thêm vào đó, tài trí Trấn Ác cũng không kém y, vì thế y bất giác đã tiết lộ huyền cơ của bản thân mình. Đối với chúng ta mà nói thì lợi, hại ngang nhau."

Phí Nhị Phiết hỏi: "Cũng có thể là Trấn Ác chỉ tấu xảo gặp y. Còn việc công khai khiêu chiến thì là ý niệm nảy sinh ngay vào lúc đó của y. Tiên sinh làm sao nói một cách khẳng định như thế được?"

Không ai cho rằng Phí Nhị Phiết cố ý bắt bẻ Lưu Mục Chi cả vì lời Phí Nhị Phiết cũng là nghi vấn trong lòng của đại đa số mọi người.

Lưu Mục Chi vuốt râu cười: "Từ khi Hướng Vũ Điền ám sát Cao Ngạn không thành ở Trấn Hoang cương, chúng ta đã thấy mỗi hành động của Hướng Vũ Điền đều là đã tính mưu trước rồi mới làm. Nếu y đạt được mục đích thì chúng ta sẽ rơi vào thế vạn kiếp bất phục. Lần này tưởng chừng như y tùy ý công khai tuyên chiến, nhưng lại rất hợp với phương châm của binh gia. Nếu như chỉ dựa vào sự xảo hợp mà làm thì Hướng Vũ Điền đó không phải là Hướng Vũ Điền ta đang lo lắng nữa. Y vốn cố ý ở Dạ Oa Tử để Trấn Ác bắt gặp, lại giả vờ tạo không khí uống rượu nói chuyện vui vẻ để thăm dò vị trí của Cao thiếu gia rồi mới quyết định có hạ chiến thư đối với chúng ta không."

Âm Kỳ kinh hãi thốt: "Đúng! Sau hoàng hôn hắn mới vào Tập. Vì tìm Cao tiểu tử không được nên mới bỏ qua tất cả, hiện thân gặp Trấn Ác. Con bà nó! Tên tiểu tử này đúng là to gan bằng trời."

Trình Thương Cổ nghiêng răng nói: "Tên tiểu tử này thật thông minh, còn lộ cho Trấn Ác về quan hệ sư huynh sư đệ với Hoa Yêu làm Trấn Ác có cảm giác y đối với mình rất tin tưởng. Sau đó mới đơn đao đánh thẳng, đề cập tới Cao tiểu tử làm Trấn Ác nhất thời không đề phòng bị y khám phá ra đầu mối. Hướng Vũ Điền được lắm! Ta chưa từng gặp ai thủ đoạn hơn y."

Diêu Mãnh không hiểu hỏi: "Mục tiêu của y là ở Cao tiểu tử, sao không trực tiếp đi truy sát gã lại còn nán lại ở Biên Hoang tập đến mười hai canh giờ nữa?"

Cơ Biệt mắng: "Tên tiểu tử người làm bạn với Cao Ngạn nhiều quá rồi, gần mực thì đen, cũng biến thành ngu xuẩn như gã vậy. Chiêu đó của Hường Vũ Điền gọi là một mũi tên bắn trúng nhiều con chim. Trước tiên, y muốn biết bọn ta bằng cách gì nắm được hành tung của y. Tiếp đó nếu chúng ta lật tung Biên Hoang tập lên để tìm y thì không những làm Biên Hoang tập nhân tâm hoảng hốt, dọa cho khách khứa khiếp sợ bỏ chạy hết, lại gián tiếp chứng thực Cao Ngạn không nấp ở xó xỉnh nào, mà quả thực là đã ra ngoài làm việc. Cuối cùng y có thể từ hành động truy tìm của chúng ta mà đưa ra phán đoán chính xác về khả năng động viên nhân lực của chúng ta trong Tập. Trong tương lai, nếu y muốn làm điên đảo nội bộ Biên Hoang tập của chúng ta thì sẽ biết thủ đoạn nào là hữu hiệu nhất."

Diêu Mãnh không phục nói: "Người không nên trút hết sự oán hận đối với Cao tiểu tử lên mình Diêu Mãnh ta. Gã là gã, lão tử là lão tử."

Giang Văn Thanh giận dữ la "Giờ là lúc nội bộ đấu đá sao? Mọi người hãy bình tĩnh lại. Việc quan trọng nhất trước mắt là chúng ta càng phải đoàn kết nhất trí hơn."

Đinh Tuyên chán nản nói: "Nhưng ta thực không nghĩ ra diệu pháp nào để giải quyết cả. Hường Vũ Điền hiểu quá rõ chúng ta rồi."

Hồ Lô Phương nói: "Động không bằng tĩnh. Chúng ta có nên nhẫn nại chờ đợi khi tuyết ngừng rơi rồi bằng vào chiếc mũi của Phương tổng nhanh chóng tìm ra nơi y ẩn thân, rồi giống như đối phó với Hoa Yêu, nhất cử giết chết y?"

Vương Trấn Ác lắc đầu đáp: "Thế chẳng khác gì chúng ta tự cho y biết chúng ta tìm hắn bằng mùi vị à. Nếu thế, chỗ khuyết trống trong bản Danh sách giết người của y sẽ do Phương tổng bù vào đó."

Phương Hồng Sinh lập tức hít một hơi khí lạnh. Dù trong nội đường có đốt hai chiếc hỏa lò, nhưng hắn vẫn thấy toàn thân ớn lạnh.

Thác Bạt Nghi hỏi: "Bản danh sách giết người của y phải chăng chỉ là do y bịa ra, là kẻ che mắt địch?"

Mọi người đều nhìn Vương Trấn Ác vì chỉ có hắn là có tư cách nhận xét việc này.

Vương Trấn Ác trầm ngâm một lúc, nói: "Không biết có phải ta cảm giác sai lầm hay không, nhưng y không phải là người thích nói dối. Hắc! Có thể nói thế này, y thật ra rất tự phụ, căn bản không cần nói chuyện giả dối."

Lưu Mục Chi cười nhẹ: "Trước tiên chúng ta cần phân tích mức độ hiểu biết của y đối với chúng ta. Theo ngu kiến của ta thì những hiểu biết của y đối với chúng ta chỉ giới hạn trong những tin tình báo do người Yên cung cấp. Do thời gian đến Biên Hoang tập chưa nhiều nên y vẫn chưa thực sự nắm được tình hình của chúng ta. Nhưng mười hai canh giờ sau thì lại là chuyện khác. Tên đối thủ của chúng ta đó là người tuyệt đỉnh thông minh, biết làm thế nào để đấu trí mà không đấu lực. Nếu như ta đoán không sai thì y không sợ bị chúng ta tìm ra. Dù chúng ta nhiều người nhưng y vẫn có kế sách thoát thân. Thử tưởng tượng mà xem. Nếu như y giống như là một Yến Phi khác thì mọi người có thể hiểu được ý của ta."

Trong nội đường yên lặng đến nỗi cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy. Chỉ thấy tiếng hô hấp trầm trọng của mọi người.

Giang Văn Thanh nói: "Nói thế thì chúng ta không những bị hãm vào thế tiến thoái lưỡng nan, tuyệt đối bị động, lại còn ở vào thế tất bại sao?"

Lưu Mục Chi ung dung đáp: "Nếu như giết không được y thì có thể coi là thất bại, chúng ta đúng là tất bại không thắng được. Nhưng thắng bại rõ ràng không giới hạn bởi cách đó. Chỉ khi Biên Hoang tập bị phá hủy triệt để thì chúng ta mới thực sự thua. Hiện giờ đối với chúng ta chỉ là được mất tạm thời mà thôi."

Trác Cuồng Sinh vỗ tay tán thưởng: "Nói rất tinh tế, làm bọn ta cảm thấy nhẹ cả người, thoát khỏi vũng lầy tiến thoái lưỡng nan."

Cơ Biệt nhíu mày hỏi: "Chúng ta phải chăng sẽ lấy bất biến ứng vạn biến?"

Lưu Mục Chi ung dung đáp: "Dương nhiên không nên tỏ ra yếu kém như thế. Yếu chỉ của binh pháp là hai câu 'Tri kỷ tri bỉ, bách chiến bất đãi'. Chúng ta hãy tạm để vấn đề an nguy của Cao thiếu gia sang một

bên, nghĩ xem làm sao đùa giỡn một trận với Hường Vũ Điền đây?"

Trác Cuồng Sinh dụng thần ngấm nghĩa lão, nói: "Công phu giữ bình tĩnh của tiên sinh, không một ai trong số chúng ta có thể bì được."

Hồng Tử Xuân: "Mời tiên sinh chỉ điểm."

Lưu Mục Chi nói: "Trước tiên, chúng ta hãy giả thiết Hường Vũ Điền lần này mạo hiểm mò vào Biên Hoang tập mục đích vẫn là để giết Cao thiếu gia. Phán đoán này của ta thật không sai quá xa vì Hường Vũ Điền để lộ hành tung chính là vì để ám sát Cao thiếu gia. Có thể thấy y muốn sớm hoàn thành bản Danh sách giết người của y để trả lại hết nợ nần đối với Bí tộc, có thể phục hồi tự do không bị ràng buộc điều gì."

Mộ Dung Chiến khen lớn: "Phân tích hay lắm, đúng là làm người ta phát sinh cảm giác hiểu được địch nhân."

Lưu Mục Chi điềm đạm nói: "Khi y tìm không thấy Cao Ngạn, lại phát giác ra chúng ta tuyệt không biết y đã quay trở lại Tập. Vì thế y nghĩ chúng ta có thể là bằng vào mùi vị để nắm được hành tung của y. Ở một phương diện khác, y cũng đoán Cao thiếu gia không ở trong Tập, nhưng y vẫn không tuyệt đối khẳng định được. Vì Cao Ngạn cũng có thể trốn ở đâu đó trong Tập cùng với tiểu Bạch Nhận hưởng thụ kiếp nhân sinh. Việc này phù hợp với ấn tượng mà Cao Ngạn tạo ra với người khác."

Thác Bạt Nghi vỗ trán nói: "Nói hay lắm! So với việc Cao Ngạn để Tiểu Bạch Nhận ở đây, một mình đi đến Bắc tuyến làm thám tử thì việc gã dẫn mỹ nhân theo để làm một nhiệm vụ tối nguy hiểm sẽ làm người hiểu không sâu về Cao Ngạn không thể tin được. Hà! Nói như vậy thì Hường Vũ Điền đối với việc Cao thiếu tử và Tiểu Bạch Nhận cùng lúc thất tung, rốt cuộc là đến Bắc tuyến hay là lưu lại ở chỗ nào đó trong Tập, vẫn chưa hiểu rõ."

Trác Cuồng Sinh vỗ đùi than: "Những lời của tiên sinh quả thực làm người ta cảm thấy như xua tan u ám, lại nhìn thấy trời xanh vậy. Biện pháp ứng phó cũng từ đó hé mở. Hắc! đương nhiên ta vẫn chưa nghĩ ra được biện pháp nào khả thi để đối phó với tên gia hỏa đó, nhưng khẳng định là tiên sinh đã có mưu kế rồi đúng không?"

Lưu Mục Chi vuốt râu cười: "Kế sách của ta chính là để đối phó với hạng người thông minh. Đối phương càng thông minh càng tốt, nhưng đối với người ngu xuẩn thì ngược lại sẽ không có tác dụng gì."

Mộ Dung Chiến thở ra nhẹ nhõm hỏi: "Ta giờ đã an tâm rồi, kế sách có thể đưa ra chưa?"

Trác Cuồng Sinh cướp lời: "Trước tiên chúng ta làm hời hợt cho xong, giả vờ như đang tiến hành các kiểu điều tra trong Tập, cho thấy chúng ta căn bản không để tâm tới việc có tìm được y hay không. Đúng không?"

Đại bộ phận mọi người đều gật đầu, tỏ ý đồng tình với ý kiến của Trác Cuồng Sinh vì đối phương đã là người thông minh thì có thể từ việc họ chỉ phô diễn điều tra sẽ khám phá Hoang nhân căn bản không nghĩ tới việc y có thể đi truy sát Cao Ngạn hay không.

Lưu Mục Chi không đồng ý, nói: "Kế sách của ta lại ngược lại vì nếu làm như thế thì quá lộ liễu, lại cho thấy chúng ta quá yếu kém. Phương pháp của ta là phải cho đối phương thấy chúng ta quyết tâm bắt chấp tất cả tìm bằng được y, cho thấy uy lực của sự đoàn kết nhất trí, trên dưới một lòng khiến y mất hẳn ý đồ điên đảo nội bộ Tập. Vậy thì dù hần một mình một ngựa hay là có một đám đông võ sỹ Bí tộc chờ y ra lệnh, nhưng nếu y muốn đường đường chính chính tấn công hay ngấm ngấm tập kích đều phải suy nghĩ rất kỹ mới dám làm."

Mọi người đều cảm thấy ngạc nhiên.

Phương Hồng Sinh chép miệng nói: "Nhưng mà quả thực là dưới tình hình hiện tại, ta không cách nào tìm ra y được."

Lưu Mục Chi hỏi: "Ở Biên Hoang tập ai là người vẽ giỏi nhất?"

Mộ Dung Chiến đáp "Nói về người nổi danh về hội họa ở Biên Hoang tập thì ta lúc nào cũng có thể nói ra mười mấy hai mươi cái tên. Phải chăng tiên sinh muốn dùng chiêu tìm người theo ảnh?"

Lưu Mục Chi nhìn Vương Trấn Ác.

Vương Trấn Ác tinh thần đại chấn: "Nét mặt Hưởng Vũ Điền đặc biệt phi thường, thân hình lại đặc biệt cao lớn. Chỉ cần theo lời miêu tả của ta, vẽ ra năm, sáu tấm truyền thần thì khẳng định người nào lưu tâm chỉ cần nhìn một cái là có thể nhận ra y."

Lưu Mục Chi nói: "Biên Hoang tập chỉ là một địa phương nhỏ bé. Nếu như mỗi người đều biết thân hình, tướng mạo Hưởng Vũ Điền thì y có thể trốn ở chỗ nào đây?"

Giang Văn Thanh nói: "Như vậy thì sẽ động viên người trong toàn Tập, chỉ sợ sẽ dọa khiếp du khách đến Biên Hoang mất."

Trác Cuồng Sinh cười như nắc nẻ: "Lần này ta lại có thể thi triển sở trường rồi! Trác Cuồng Sinh ta cái gì không làm được chứ diệu tướng thiên khai 1 làm tốt nhất. Để ta biến việc xấu thành việc tốt được không? Chúng ta sẽ tổ chức một trò chơi trốn tìm, làm cả chủ và khách đều vui, lại chỉ nhấn mạnh mục tiêu là tìm kiếm chứ không phải giết người lung tung. Hà! Đã đủ hoang đường chưa?"

Hồng Tử Xuân cười lớn: "Tinh tế! Con mẹ nó! Treo giải thưởng một trăm hai mươi lượng hoàng kim được không? Càng hấp dẫn hơn! Ai không mà muốn phát tài. Chỉ cần tìm thấy lão Hưởng là chúng ta có thể bao vây y, người báo tin sẽ được một trăm hai mươi lượng hoàng kim."

Thác Bạt Nghi gật đầu: "Chỗ tinh diệu nhất của phương pháp đó là vốn là một việc quá nhiều dân chúng trở thành một trò bắt kẻ quân hay dân đều có thể tham gia. Giữa thanh thiên bạch nhật, Hưởng Vũ Điền càng khó trốn tránh. Nếu bỗng nhiên tuyệt ngừng rơi thì y càng trốn không thoát khỏi cái mũi linh diệu của Phương tổng."

Mộ Dung Chiến nói: "Chúng ta chỉ cần chuẩn bị một đội cao thủ đủ lực giết chết Hưởng Vũ Điền là có thể ngồi chờ thu thành quả."

Hồng Tử Xuân quát: "Cứ thế mà làm. Thông qua kế hoạch."

Lưu Mục Chi cười nhẹ: "Đó chỉ là một nửa kế sách, còn một nửa nữa."

Mọi người vô cùng ngạc nhiên, yên tĩnh lại để nghe lão nói.

Lưu Mục Chi tiếp: "Chúng ta phải chế tạo ra một ấn tượng giả là Cao thiếu gia và Tiểu Bạch Nhạn vẫn còn trong Tập. Đó cũng là một cái bẫy, nếu như Hưởng Vũ Điền quá đề cao bản thân thì rất nhiều khả năng trúng kế."

Mọi người đã hiểu rõ.

Trác Cuồng Sinh suy nghĩ: "Nếu như Cao tiểu tử muốn tìm nơi nào đó để trốn cùng với Tiểu Bạch Nhạn chung giấc đêm xuân thì gã sẽ chọn chỗ nào đây?"

Diêu Mãnh đáp: "Khẳng định là chỗ an toàn nhất trong Tập."

Cơ Biệt nói: "Chỗ an toàn nhất chính là chỗ này. Nếu không, Lưu tiên sinh đã phải ở chỗ khác rồi."

Trác Cuồng Sinh nói: "Nhưng chỗ này quá nhiều phòng, về mặt phòng thủ tuyệt không dễ dàng."

Hồng Tử Xuân nói: "Có thể tính như thế này được không? Cao tiểu tử vì muốn an tâm hưởng một đêm ôn nhu không hề có nguy hiểm nên mới đến chỗ này của đại tiểu thư tá túc một đêm. Tiếp đó, Trấn Ác gặp phải Hưởng Vũ Điền, vô cùng kinh hãi lập tức chạy ngay đến đây cảnh cáo Cao tiểu tử, đồng thời triệu tập chúng ta đến thương lượng đại kế. Được sự đồng ý của mọi người, chúng ta lập tức triển khai hành động truy tìm đại quy mô, đồng thời đem Cao tiểu tử và tiểu Bạch Nhạn đến một nơi an toàn hơn để gã không bị nguy hiểm. Nơi mà an toàn hơn cả chỗ này, chỉ sợ là chỉ có.....Hắc! Chỉ có...."

Trác Cuồng Sinh, Âm Kì và Đinh Tuyên đồng thanh nói: "Chung lâu!"

Hồng Tử Xuân vỗ đùi: "Khẳng định là Chung lâu."

Mộ Dung Chiến tổng kết: "Giờ chỉ còn mười một canh giờ nữa thôi, chúng ta sẽ diễn một trò vui cho lão Hưởng xem, để y biết chúng ta có phương thức chơi đùa đặc biệt. Cho y thấy Biên Hoang tập của chúng ta chẳng những nhân tài đông đảo, lại có năng lực động viên kinh người và hiệu suất cực cao. Bất kể là y có trúng kế hay không cũng làm y nghi thần nghi quỷ, sinh tâm do dự không dám quyết định hành động."

Giang Văn Thanh hỏi: "Chúng ta có nên cử một đội quân khác đi tiếp ứng Cao tiểu tử không?"

Trác Cuồng Sinh nói: "Nếu làm thế thì kế che mắt địch sẽ không linh nghiệm nữa. Chỉ cần bị Hường Vũ Điền phát giác chúng ta thiếu đi mấy người thì tất cả kế hoạch sẽ trở thành phí hết tâm cơ."

Tiếp đó, mục quang lão nhìn ra hoa tuyết đang bay phấp phới bên ngoài nói: "Cao tiểu tử là người giỏi thuật tiềm tung ẩn tích nhất trong số chúng ta. Gã lại càng để ý lo lắng cho Tiểu Bạch Nhận hơn bất kỳ ai trong chúng ta, gã sẽ có đảm lượng mang Tiểu Bạch Nhận trở về. Chúng ta miễn cưỡng giúp gã chỉ làm hỏng việc. Chỉ cần Hường Vũ Điền vẫn hoài nghi về hành tung của họ là họ có thể thoát khỏi đại nạn, lại hoàn thành nhiệm vụ, làm chúng ta có thể đại phá sự phong tỏa của Yên binh. Thời gian làm việc đến rồi, xin Chiến gia phân phối công tác."

Mọi người hô vang hưởng ứng, sỹ khí dâng lên cực cao.

° ° °

Yến Phi đang lướt đi trên khu bình nguyên hoang dã.

Tối nay không hề có trăng sao, trên trời mây mù dày đặc.

Giả sử mình trở thành người trường sinh bất tử thì đã trở thành Địa tiên như người thường vẫn nói.

Ài! Làm tiên thì sẽ thế nào? Phải chăng vẫn tràn đầy khổ não? Nhưng chàng cũng không thể phủ nhận là bản thân mình thực đã biến thành một dị vật khác hẳn với người thường. Chàng không còn cách nào trở lại làm một sinh vật là "Người" như trước đây nữa.

Nếu chàng thực sự biến thành một "Người" dạng "Địa tiên" thì còn một "Địa tiên" nữa là Tôn Ân, vị Thiên Sư danh chấn thiên hạ. Lão không những cũng có linh giác giống như chàng, lại cùng chàng có nhận thức giống nhau, biết nhân thể chỉ là một trường ảo mộng, bên ngoài cõi mộng đó còn có một nơi chốn khác. Còn chỗ đó là Động thiên phúc địa hay là Tu la địa ngục thì chỉ có ông trời mới hiểu.

Yến Phi trong lòng cười khổ. Chàng thực không hiểu Tôn Ân tại sao vẫn nhìn không thấu? Đối với Tôn Ân mà nói, chẳng có việc gì quan trọng hơn là phá không mà đi. Nghĩ đến đây, trong lòng Yến Phi chợt động, dừng hẳn lại trên một đỉnh đồi nhỏ. Bốn bề là khoảng không đen tối vô tận.

Đúng! Tôn Ân là người có trí tuệ, tuyệt sẽ không làm những việc vô vị. Nếu đã như thế, lão ước hẹn cuộc chiến với mình khẳng định là có liên quan đến tiên môn.

Nghĩ tới đây, Yến Phi chút nữa thì toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Chàng cuối cùng cũng khám phá được động cơ Tôn Ân ước hẹn cuộc chiến với chàng, đồng thời nắm được yếu quyết đánh bại Tôn Ân.

Bỗng nhiên chàng cảm ứng thấy đang bị người nào đó nhìn. Người kia ở một nơi cao cách đây bảy, tám dặm đang nhìn chàng tràn đầy vẻ thù địch.

Với công phu tu dưỡng của Yến Phi mà trong lòng cũng thấy ớn lạnh.

Đối phương khẳng định không phải Tôn Ân, nhưng cũng là cao thủ hiếm có gần bằng Tôn Ân.

Người này là ai?

1 Diệu tượng thiên khai: Chỉ những ý tưởng kỳ cục, khác người.

HỒI 27

Cùng Chung “Chấn Gối”

Vào canh hai, Dạ Oa Tử bỗng nhiên sôi lên sùng sục vì các tờ thông báo treo giải thưởng vẫn còn chưa ráo mực giống như tuyết từ trên trời rơi xuống, đồng loạt xuất hiện khắp các nẻo đường Biên Hoang tập. Những tờ thông báo này được dán ở những nơi dễ nhìn thấy nhất, ghi rõ quy tắc trao thưởng, lại có ghi gợi ý. Ví dụ như người cần truy tìm giỏi thuật dịch dung tới mức có kỹ thuật có thể cải biến cả thể hình, cảm giác giống như là Hoa Yêu.

Chỗ ngoạn mục nhất là bốn chữ lớn dùng chu sa đỏ chói viết "HOÀNG KIM BÁCH LƯ'ƠNG"¹. Đối với bất kỳ người nào ở Biên Hoang tập mà nói thì đó là một tài sản vô cùng lớn. Chỉ cần không tiêu hoang phí thì có thể đủ cho một gia đình bình thường sống sung túc đến hai đời.

Không ai nghĩ rằng đó chỉ là trò đùa giỡn cho vui vì người trao thưởng là đại biểu của Biên Hoang tập, do Chung lâu hội nghị đứng ra đảm bảo, do toàn bộ thành viên hội nghị ký tên.

Phản ứng của mọi người thật không ai có thể tưởng tượng được, kể cả người đã nghĩ ra tuyệt chiêu này là Lưu Mục Chi.

Bị ảnh hưởng đầu tiên là quảng trường Cổ Chung lâu. Những người đến đó bán hàng, giờ bỗng nhiên thấy có cơ hội phát tài lớn, lại bị hạn chế thời gian nên vội vàng thu thập sạp hàng, toàn tâm toàn ý tham gia vào việc tầm bảo. Tiếp đó, tình hình tương tự lan rộng ra khắp các cửa hàng, cơ sở làm ăn ở Dạ Oa Tử. Người nào cũng đóng cửa tiệm, chạy ra đường tham gia náo nhiệt.

Những Hoang nhân và khách từ nơi khác đến Dạ Oa Tử uống rượu vui chơi đều không vì thế mà lấy làm khó chịu. Họ còn cảm thấy đó là một trò chơi rất kích thích, liền kết thành đội ngũ truy tìm người vẽ trên thông báo trao thưởng.

Người Dạ Oa Tử vốn hiếu sự, bình thường đã luôn muốn kiếm việc gì đó để làm. Hướng chi giờ là lúc có trò hay nên họ có tổ chức hơn bất kỳ nhóm nào khác, cười ngựa lung lay khắp đường to ngõ nhỏ, hò hét quát tháo càng làm tăng thêm không khí náo nhiệt.

Cuối cùng thì tất cả Biên Hoang tập được động viên hết, ánh đèn lửa soi tỏ từng góc phố, kể cả những nơi hoang phế. Công tác điều tra chặt chẽ, liên lạc như thế chưa từng có ở Biên Hoang tập. Nhà cửa trạch viện đều không được bỏ qua. Người nào có chút công phu khinh công liền treo tường vượt mái truy lùng. Đương nhiên là không ai dám không nghiêm cẩn giữ gìn quy củ của Biên Hoang tập, không thể thừa cơ ăn trộm hoặc lấy tài vật của người khác.

Những chỗ cao đều có người Dạ Oa Tử chiếm cứ giám thị. Chỉ cần Hướng Vũ Điền bị bức phải rời khỏi chỗ ẩn nấp khẳng định sẽ không thoát khỏi mắt họ.

Lưu Mục Chi, Mộ Dung Chiến và Thác Bạt Nghi đứng tại Quan Viễn đài trên nóc Cổ Chung lâu, từ trên cao giám sát toàn bộ tình hình Biên Hoang tập. Chỉ cần hành tung Hướng Vũ Điền bại lộ thì không có chỗ nào là không có người Dạ Oa Tử ở đó phóng pháo hoa báo hiệu vị trí địch nhân. Mấy chục hảo thủ đang chờ lệnh trên Cổ Chung lâu sẽ theo tín hiệu mới nhất để đi vây bắt Hướng Vũ Điền.

Thác Bạt Nghi nói: "Dưới bóng đêm yểm hộ, Hướng Vũ Điền có thể ẩn nấp một thời gian, nhưng khi trời sáng lên thì y khẳng định sẽ không còn chỗ mà giấu mình nữa. Hoang nhân chúng ta đều là lão giang hồ, chỉ cần y giữ đúng lời hứa không rời Tập thì lần này hẳn chắc chắn thua rồi."

Mộ Dung Chiến nói: "Ta lại không có lòng tin như ngươi. Cứ theo như Sóc Thiên Đại nói thì người này kỳ công tuyệt nghệ dùng mãi không hết. Nghĩ lại Hoa Yêu mà xem! Nếu như không có cái mũi linh của Phương tổng thì ai ngờ được y lại giả trang thành nữ nhân không nhận làm mới là lạ."

Thác Bạt Nghi cười nói: "Lưu tiên sinh đã sớm nhận ra điều đó nên điều quy chế đầu tiên là mọi người phải tụ tập thành đội để tiến hành tìm kiếm. Bất cứ người nào đi một mình đều làm người khác sinh nghi. Thử hỏi trong tình huống như vậy, Hướng Vũ Điền làm sao có thể đi lại một mình trên đường được? Vì thế sẽ làm giảm mạnh không gian hoạt động của y, y chỉ còn cách tìm chỗ nào kín đáo ẩn nấp. Nếu bị phát hiện thì y phải khó khăn rồi."

Lưu Mục Chi nhìn những bông tuyết vẫn không ngừng rơi xuống, cười nhẹ: "Có tìm được Hướng Vũ Điền hay không tuyệt không quan trọng. Vì ta tin rằng dù có bị phát hiện hành tung thì y vẫn có bản lĩnh thoát thân. Điều quan trọng nhất là làm y nhận định Cao thiếu gia và Tiểu Bạch Nhạn vẫn còn trong Tập. Vậy thì chúng ta đã thành công rồi."

Mộ Dung Chiến cười khổ: "Ta chính là đang lo lắng việc đó. Xe ngựa giả vờ chở Cao tiểu tử và Tiểu Bạch Nhạn từ Đại Giang bang Tổng đàn đi ra rồi đến Chung lâu này. Nhưng trong tình hình trước mắt thì tên gia hỏa họ Hướng đó khả năng đã ẩn nấp xong xuôi rồi, không thể giám thị được những tình hình phát sinh trong Tập. Ta thực sự sợ tên tiểu tử đó căn bản không biết việc này, vậy thì chúng ta uống phí tâm cơ rồi."

Lưu Mục Chi vui vẻ nói: "Chính là tình hình như thế mới có thể lừa được người thông minh như y. Hy vọng là ta không hề đánh giá y quá cao. Theo ta đoán thì y chắc là theo sát sau lưng Trần Ác, thẳng tới Tổng

đàn ở Đông môn, nhìn thấy những nhân vật trọng yếu nhất của chúng ta nhất tề đến đó và cũng nhìn thấy hết sự tình phát sinh. Người quan trọng rồi đi chỉ có hai vị. Nếu y quả thực thông minh như thế thì sẽ nghĩ trong Tổng đàn có người cần được bảo vệ nhất. Người đó đương nhiên là Cao thiếu gia rồi."

Mộ Dung Chiến nói: "Con mẹ nó mà tuyệt đỉnh thông minh thì sẽ không nghi ngờ gì. Chỉ hy vọng là y thông minh nhưng lại bị sự thông minh đó làm hiểu nhầm. Nếu không, tối nay Cao tiểu tử rất nguy hiểm."

Thác Bạt Nghi nói: "Ta có lòng tin đối với kế nghi binh của tiên sinh. Mấu chốt ở chỗ Hưởng Vũ Điền đã phát giác Tiểu Bạch Nhận cũng mất tung tích. Theo lý lẽ thông thường mà nói thì chúng ta tuyệt sẽ không cho Cao tiểu tử mang Tiểu Bạch Nhận theo đi tiền tuyến để thực hiện nhiệm vụ. Y làm sao đoán được Cao Ngạn cùng với mỹ nhân đã ngấm ngầm lên đường? Chúng ta cũng chỉ biết việc đó sau khi nó đã xảy ra rồi. Hưởng Vũ Điền vì trong lòng hoài nghi nên mới mạo hiểm quan sát phản ứng của chúng ta. Chỗ tối diệu của tiên sinh là hư hư thực thực lựa theo tâm lý của y, cho y thấy phản ứng kịch liệt nhất, sau đó cố tình bày ra nghi trận giả vờ Cao tiểu tử và Tiểu Bạch Nhận đang ở trong Tổng đàn Đại Giang bang."

Mộ Dung Chiến gật đầu nói: "Đúng! Ta quả chưa nghĩ tới điểm đó. Theo đạo lý thì Tiểu Bạch Nhận vừa mới tới Biên Hoang tập, chúng ta về tình về lý đều nên để Cao tiểu tử và Tiểu Bạch Nhận hưởng thụ một đêm. Sau đó Cao tiểu tử một mình lên đường làm việc."

Lưu Mục Chi nói: "Hưởng Vũ Điền cố ý tiết lộ Danh sách giết người của y là để Trần Ác lập tức đi cảnh cáo Cao thiếu gia. Tuy nói y từ phản ứng của Trần Ác lúc đó mà đoán Cao thiếu gia đã rời khỏi Tập, nhưng đó cũng có thể là kế lừa địch của Trần Ác. Vì thế ta dám khẳng định y đối với việc Cao thiếu gia có ở trong Tập hay không vẫn hoài nghi, khó kết luận được. Trong tình hình đó, y rất nhiều khả năng sẽ trúng kế."

Thác Bạt Nghi trầm ngâm nói: "Nếu như tiên sinh suy luận chính xác thì lúc này Hưởng Vũ Điền đang ở chỗ nào đó gần Tổng đàn Đại Giang Bang. Chúng ta liệu có nắm được cơ hội này không?"

Lưu Mục Chi đáp: "Hưởng Vũ Điền tuyệt không phải là người hành sự bất biến, mà ngược lại, là người linh động biến hóa làm người khác không nắm bắt được. Y tuy ra vẻ cuồng ngôn, nói cái gì là trong mười hai canh giờ không rời khỏi Biên Hoang tập nửa bước. Nhưng nếu tình thế biến chuyển nhanh chóng, uy hiếp sinh mạng thì y có thể lập tức chạy khỏi Biên Hoang tập, chịu thua trận này thì làm sao đây?"

Thác Bạt Nghi không hiểu: "Câu đó của tiên sinh thì có quan hệ gì tới chuyện ta nói? Phải chăng cho rằng chúng ta không cách nào giết chết y?"

Lưu Mục Chi ung dung đáp: "Ta đang phân tích tâm thái y. Nếu như y quả có ý tùy lúc bỏ chạy thì giờ đang ẩn thân ở rìa Tập, thuận tiện cho việc bỏ trốn. Chỗ thuận lợi nhất cho y chạy trốn khẳng định là Dĩnh Thủy. Tuyệt diệu nhất là nếu nói một cách miễn cưỡng thì Dĩnh Thủy chảy qua một phần Biên Hoang tập, nhưng có thể cho là thuộc bên trong Tập vì bên bờ bên kia có mấy tòa tiền lâu."

Mộ Dung Chiến giật mình thốt: "Tiên sinh quả không phụ với danh trí giả. Phán đoán của tiên sinh có thể khẳng định tuy không trúng hần nhưng cũng không sai là mấy. Chỗ y tàng thân chắc ở gần Dĩnh Thủy để lúc nguy cấp thì có thể dễ dàng nhảy xuống sông trốn đi. Đồng thời lại có thể giám sát tình hình trong Tổng đàn Đại Giang Bang."

Lưu Mục Chi nói: "Từ hành động của Hưởng Vũ Điền, chúng ta có thể nhìn ra được chiến thuật của Mộ Dung Thuỷ đối phó chúng ta chính là một kế hoạch chu toàn chỗ nào cũng nắm quyền chủ động. Trước tiên là do Hưởng Vũ Điền đánh trận đầu. Chỉ cần y thành công ám sát Cao Ngạn thì không những gây nên đại khủng hoảng ở Biên Hoang tập, mà còn làm người nào cũng cảm thấy nguy hiểm. Thêm vào đó Biên Hoang tập lại mất đi tai mắt thám thính địch tình, do đó sẽ không có sức phản kích quân Yên đang phong tỏa bắc Dĩnh khẩu."

Thác Bạt Nghi cười nói: "May là Cao tiểu tử phúc to mạng lớn. Hưởng Vũ Điền hai lần ám sát gã đều thất bại. Do vậy, Hưởng tiểu tử đã gặp lăm rồi. Tối nay đến đây mạo hiểm mục đích cuối cùng cũng là để giết Cao tiểu tử."

Mộ Dung Chiến nói: "May là y từng bị khám phá nơi ẩn thân khiến trong lòng cố kỵ nên mới phải đợi trời tối mới dám vào Tập, đã mất thời cơ tốt nhất để đối phó Cao Ngạn."

Thác Bạt Nghi nói: "Có thể là như thế. Nhưng còn một khả năng khác là y sau khi thất bại trong việc ám sát ở Dĩnh Thủy, lập tức đi tới bắc tuyến, tiếp xúc với người Yên để thu thập tin tức tình báo mới nhất. Sau đó mới quay trở lại Biên Hoang tập, y càng rõ hơn nhiệm vụ quan trọng nhất trước mắt là làm thịt Cao tiểu tử."

Lưu Mục Chi nói: "Cao thiếu gia thực có tác dụng quan trọng như thế sao? Nếu luận võ công thì ở Biên Hoang tập này không thiếu người thắng gã."

Mộ Dung Chiến giải thích: "Cái đó cần chia thành hai phương diện mà xét. Trước tiên là tình thế đặc thù của Biên Hoang tập. Khu vực hơn trăm dặm từ đây tới Tứ Thủy không có bóng người, chỉ có những đồng hoang thôn phế, chính là điểm mù về tình báo. Nếu muốn sưu tập tin tình báo, nắm được hư thực trong bố trí của địch thì chỉ còn cách phái thám tử đi. Địch nhân đương nhiên hiểu rõ tình hình này nên tất sẽ dùng mọi thủ đoạn phong toả tin tức. Trong tình hình đó, chỉ có loại thám tử xuất sắc nhất như Cao Ngạn mới có thể hoàn thành nhiệm vụ còn sống trở về. Một người khác cũng có tư cách đó là Yến Phi, nhưng hắn thân ở phương Nam. Giống như lần trước phản kích Biên Hoang tập toàn là nhờ vào Yến Phi ngấm ngấm tiến vào trận địch nên mới có thể một trận thành công."

Thác Bạt Nghi tiếp lời: "Cao Ngạn là nhân tài thám tử trời sinh. Không những đầu óc linh hoạt, tinh thông thuật thám sát, mà còn có trí nhớ kinh người. Nhìn qua cái gì là một lần thì tuyệt sẽ không quên, sau đó gã có thể thuật lại không hề sai sót. Về kỹ năng đó thì ở Biên Hoang tập không ai bằng gã. Chỗ mà gã làm người ta yên tâm nhất là những pháp bảo đầy người, sáng lập kỷ lục đáng tự hào là chưa có ai trong phạm vi Biên Hoang có thể truy đuổi được gã. Nếu không, gã đã không nổi tiếng ở Biên Hoang tập như thế. Ngày trước Phù Kiên vào Tập thì chỉ có một mình gã có thể an toàn rời khỏi."

Lưu Mục Chi thở nhẹ một hơi nói: "Ta hiểu rõ rồi. Hy vọng lần này cũng không là ngoại lệ. Thời gian không còn nhiều nữa!"

Mộ Dung Chiến phát ra mệnh lệnh. Tám vị nữ binh phụ trách đèn hiệu đang đứng đằng sau ba người liền vội bày đăng trận ra truyền tin tức đi, phát huy uy lực chỉ huy trên đài cao.

Dạ Oa tộc nhìn thấy đèn hiệu liền toàn lực truy tìm khi Tổng đàn Đại Giang bang ở Đông môn và khu vực thông với Chung lâu, giả vờ tạo ra quang cảnh hộ tống Cao Ngạn và Tiểu Bạch Nhạn đến đó.

Chỉ cần Hướng Vũ Điền tin rằng Cao Ngạn vẫn còn trong Biên Hoang tập, kéo dài việc rời Tập truy sát gã thì bọn họ đã thành công rồi.

° ° °

Cao Ngạn bên cạnh Doãn Thanh Nhã thấp giọng hô: "Cục cưng ơi! Dậy thôi!"

Doãn Thanh Nhã xoay người quay lưng lại gã, không dậy, nói: "Trời còn chưa sáng, ngủ thêm chút nữa được không?"

Cao Ngạn thò tay ra nhẹ nhàng nắm lấy vai nàng, lật nàng quay mặt lại. Thấy vẻ mặt đẹp đẽ như đoá hải đường đang ngủ xuân, vẻ phong tình động nhân của nét lười nhác uể oải của nàng, nhất thời gã chết lặng cả người.

Doãn Thanh Nhã bị gã nắm vai, khẽ hé đôi mắt xinh đẹp ra, rồi nàng trợn mắt, ngạc nhiên hỏi: "Người đã thay xong y phục rồi ư? Tại sao ta lại không biết?"

Cao Ngạn khổ sở trấn áp sự rung động trong lòng, đặc ý nói: "Ta có thể vô thanh vô tức làm được rất nhiều việc. Nàng mau dậy đi! Chúng ta phải nhân lúc trời chưa sáng rời khỏi đây tới điểm khởi đầu thứ nhất."

Doãn Thanh Nhã uể oải bò dậy. Mắt nhắm mắt mở cầm lấy chiếc Bách bảo bào, được Cao Ngạn tận tâm thị hầu, nàng xỏ tay mặc vào, không hiểu hỏi: "Cái gì mà điểm khởi đầu thứ nhất?"

Cao Ngạn kiêu ngạo đáp: "Cao Ngạn ta khác hẳn với những thám tử khác ở chỗ biết làm sao lợi dụng thời tiết. Bất kể là mưa gió mịt mù, gió to tuyết lớn, ta đều có thể biến thành nhân tố có lợi cho ta. Như bây giờ, toàn bộ Biên Hoang bị tuyết dày bao phủ thì 'Tuyết Tường Phi Ngoa' của ta có thể đại phát huy tác dụng. Chỉ cần mượn bóng tối yểm hộ đến được điểm khởi đầu thứ nhất là có thể làm những người truy đuổi đằng sau chúng ta tụt lại mãi xa mà hít bụi. Hà hà! Là hít tuyết thì mới đúng. Đến đây! Mau đến cạnh giường để ta xỏ giày trượt cho nàng. Ta còn phải dạy nàng cách sử dụng. Nếu như không biết dụng lực thế nào thì đảm bảo nàng sẽ ngã. Ta không biết là phải khổ công suy nghĩ bao nhiêu lâu mới có thể sáng chế ra kỹ thuật kỳ diệu 'Tuyết Tường' này đó."

Doãn Thanh Nhã ngần ngại dịch đến cạnh giường, thấy Cao Ngạn nâng niu hai bàn chân trần của mình, nàng tỉnh hẳn lại, chanh chua: "Có tin là ta sẽ đập cho người một nhát không?"

Cao Ngạn cười: "Cần đạp mạnh một chút, để ta chết sẽ hoá thành quỷ yêu nàng vĩnh viễn không rời khỏi nàng nữa."

Doãn Thanh Nhã rung mình mắng: "Không cho người dọa ta!"

Tuy nói thế, nhưng có lẽ trời sắp sáng, không còn thời gian chiếm tiện nghi của nàng nữa nên Cao Ngạn thành thực quẩn chân cho nàng, rồi đi vào một đôi Phi Ngoa hình dáng giống như là chiếc thuyền đáy bằng.

Doãn Thanh Nhã hoài nghi hỏi: "Đi cái đồ quỷ quái đó vào thì làm sao mà đi đứng được?"

Cao Ngạn mười phần tin tưởng nói: "Rất mau thôi nàng sẽ minh bạch thứ mà ta sáng tạo ra thần kỳ như thế nào. Lúc bình thường mà xỏ cái này vào đi lại trên đường thì đương nhiên là không tiện. Nhưng đi trên mặt tuyết lại là chuyện khác. Chỉ cần nàng biết làm sao để bay lượn, lợi dụng miếng ván trượt hai đầu vênh lên này thì có thể linh hoạt như con thuyền lướt trên mặt nước đạp tuyết mà đi. Cảm giác đó kỳ diệu không thể tả, tưởng chừng không cần phí sức. Quan trọng nhất là phải giữ thăng bằng và không lưu lại vết tích trên mặt tuyết."

Doãn Thanh Nhã nói: "Người không cần khoác lác như thế."

Cao Ngạn hoàn thành nhiệm vụ xỏ giày liền đứng lên nói: "Có phải là cường điệu khoác lác hay không lập tức có thể biết ngay."

Doãn Thanh Nhã nói: "Được! chúng ta lập tức đi thử."

Cao Ngạn cười: "Ta còn phải thu dọn chỗ này đã. Xem này! Phu tể như thế này tìm ở đâu ra? Phục thị nàng tận tụy tình tình."

Doãn Thanh Nhã có chút không vui giúp gã thu thập chỉnh trang để mọi thứ hồi phục tình trạng lúc đầu.

Tất cả chuẩn bị xong, Doãn Thanh Nhã theo sau Cao Ngạn ra cửa. Bên ngoài tuyết vẫn đang rơi, một vùng đen tối u ám.

Cao Ngạn quay đầu lại dịu giọng hỏi: "Đó là tập quán của Nhã nhi à?"

Doãn Thanh Nhã ngạc nhiên hỏi: "Tập quán quái gì?"

Cao Ngạn cười đáp: "Đương nhiên là việc sau khi dậy mà không rửa mặt đó."

Doãn Thanh Nhã giận nói: "Lạnh như thế này, người ta chưa từng nghĩ tới."

Cao Ngạn nói: "Chúng ta sẽ theo lộ tuyến mà ta đã tỷ mỷ thiết kế để đi thẳng tới Tứ Thủy. Đoạn đường đó đảm bảo an toàn, nhưng sau khi tới Tứ Thủy sẽ phải thử thách công phu. May là tên gia hỏa Hưởng Vũ Điền đó không biết chúng ta đã rời khỏi Biên Hoang tập. Cái tên gia hỏa xuất quỷ nhập thần đó thật không dễ đối phó."

Doãn Thanh Nhã không vui nói: "Mau mở cửa. Chẳng phải người nói trời sắp sáng sao?"

Cao Ngạn mở cửa ra, tuyết và gió lạnh ủa vào đầy đầu đầy mặt. Cao Ngạn vẫn còn tâm tình quay lại cười nói: "Nàng đừng quên chúng ta từng ngủ chung một giường. Sau này, nàng chỉ có gả cho ta, không được đa tâm."

Nói xong gã tri cơ liền chạy vụt ra khỏi phòng.

Doãn Thanh Nhã chỉ còn cách đóng cửa lại. Khi nàng đi ra bên ngoài mới phát giác đã không thấy bóng dáng Cao Ngạn đâu. Đáng hận nhất là nàng đi đôi giày quỷ quái này, đi trên đường bất tiện vô cùng. Ở trong rừng càng dễ vấp phải các loại chướng ngại như rễ cây chẳng hạn, không nói đi đến hai bước mà muốn nhấc chân lên đi một bước cũng đã khó khăn rồi.

Khi Doãn Thanh Nhã còn đang thăm chửi Cao Ngạn thì nàng bỗng phát sinh cảnh giác, nhìn về bên trái.

Chỉ thấy một đạo nhân ảnh chân không chấm đất, nhanh như quỷ mị, lại không hề khó khăn trong đám cây rừng rậm rạp. Y dùng tư thế vô cùng kỳ dị lướt như gió về phía nàng.

Doãn Thanh Nhã nghĩ tới khả năng Cao Ngạn đã nói về Bạch Cốt tinh, lập tức sợ đến nổi hoa dung thất sắc, kêu thét lên: "Cao Ngạn cứu ta! Quỷ đến rồi!"

Nàng đang định bật kiếm thì quỹ ảnh biến thành Cao Ngạn. Chỉ thấy tên tiểu tử đó rùn người xuống thấp, một tay cong lại thò ra sau lưng, tay kia thì giơ ra phía trước giống như chiêu "Tiên nhân chỉ lộ". Mắt thấy gã sắp đâm sầm vào nàng đến nơi rồi thì bỗng như có kỳ tích đứng sững lại.

Cao Ngạn đắc ý nói: "Nương tử không cần sợ. Vì phu vẫn còn sống, chưa biến thành quỹ yêu nàng đâu."

Doãn Thanh Nhã kinh hồn bất định, quên mất cả đôi co tính toán với gã, hay tay nắm lấy tay gã lắc lắc lắc để, vui mừng hỏi: "Người làm sao mà làm được thế?"

Cao Ngạn nghiêm túc nói: "Quan trọng nhất là vấn đề về tư thế. Nàng hạ thấp hai tay xuống, sống lưng thẳng. Đúng rồi! Chính là như thế."

Doãn Thanh Nhã vui mừng ngoan ngoãn đứng yên. Thấy Cao Ngạn hai tay ôm chặt eo, nàng phản đối hỏi: "Người định làm gì?"

Cao Ngạn ôm eo nhỏ nhắn mềm mại của nàng, chẳng còn biết nhân gian trần thế nữa, hàm hồ đáp: "Chỉ có làm thế này mới kiểm tra được xem tư thế nàng đứng đúng cách chưa. Trò này của ta quan trọng nhất là giữ được thăng bằng. Nhớ kỹ! Luôn phải giữ tư thế thăng bằng mới có thể hoàn toàn tự do thoải mái phát huy hết mức tính năng Phi Ngoa của ta."

Doãn Thanh Nhã thấp giọng mắng: "Đã ôm đủ chưa? Tên tiểu tử chết bầm."

Trong lòng Cao Ngạn vô cùng vui sướng, ghé sát vành tai nhỏ nhắn của nàng, không cho nàng kịp phản ứng, khẩn khoản tiếp: "Sau khi giữ thăng bằng thì đến thân pháp. Đi vào đôi Phi Ngoa của ta thì không thể chạy như bình thường được mà phải thi triển công phu bay lượn. Khi tiếp đất trên mặt tuyết là lúc khó khăn nhất, cần phải rùn thấp người xuống. Trước tiên để Phi Ngoa tiếp đất rồi mượn lực lướt đi, giống như đang vùn giá vũ. Bảo đảm nàng sẽ thích thú mê say."

Doãn Thanh Nhã mừng rỡ: "Tên tiểu tử người quả nhiên có cách thức quý quái. Buông ta ra được không? Ta phải thử chút mà!"

Cao Ngạn dùng dằng một lúc mới buông tay ra.

Doãn Thanh Nhã lại do dự nói: "Trước hết người hãy diễn lại một lần cho người ta xem đã."

Cao Ngạn nắm lấy tay nàng, cười: "Trước tiên thử công phu thăng bằng. Ra khỏi rừng thì sẽ học tập làm sao mà bay lượn. Đi thôi!"

Bỗng nhiên cước bộ tăng tốc. Doãn Thanh Nhã giữ tư thế thăng bằng, được gã kéo đi băng băng, luôn lách lướt ra khỏi rừng.

1 Một trăm lạng vàng.

HỒI 28

Lộng Xảo Phản Chuyết 1

Lưu Dụ tỉnh giấc do thuyền bỗng nhiên chạy chậm lại. Cảm thấy hơi mơ hồ, gã bèn ngồi dậy.

Một lát ngoài cửa có tiếng gõ rồi có người ở ngoài nói: "Lưu gia, có Khổng lão đại đến."

Lưu Dụ vội vã mở cửa. Khổng lão đại với thần sắc ngưng trọng đi vào khoang thuyền nhỏ hẹp, đằng sau hắn là cao thủ khiến thuyền xuất sắc nhất của Bắc Phủ binh, đã từng vào ra sinh tử cùng với gã - Lão Thủ.

Lão Thủ sau khi đóng cửa lại thì dựa người luôn vào cửa.

Khổng lão đại vỗ vỗ vào vai Lưu Dụ rồi khoác vai hắn đến ngồi ngay cạnh cùng nhau trên chiếc giường gần đó rồi nói: "Ta nhận được tin tức của người nên vội lên thuyền đuổi theo, thật may là không bị lỡ."

Lưu Dụ nhìn Lão Thủ. Lão Thủ cười khở không nói gì. Gã cảm thấy có gì không ổn bèn hỏi: "Phát sinh

chuyện gì sao?"

Khổng lão đại trầm giọng: "Phát sinh rất nhiều chuyện. Trước khi Lưu Lao Chi xuất chinh đã điều Tôn gia đi. Tôn gia tựa như bị người của Lưu Lao Chi áp tải. Lưu Lao Chi mặc dù nói điều chuyển chức vụ của Tôn gia nhưng không ai biết Tôn gia đi đâu. Nói không chừng đã bị hấn hại rồi."

Lưu Dụ giật mình: "Ta chửi mười tám đời tổ tông nhà lão Lưu Lao Chi. Nếu quả Tôn gia có mệnh hệ gì, ta tuyệt không tha cho hắn."

Khổng lão đại cũng gằn giọng: "Ta cũng muốn chửi mười tám đời tổ tông tên tiểu nhân ti bỉ đó. Nếu như quả ta phản ứng không nhanh, khẳng định đã chết rồi. Việc làm ăn của ta tại Quảng Lăng cũng bị hấn xoá sạch, lại còn một loạt huynh đệ bị hấn gán các loại tội trạng hàm oan tống ngục. Ta chửi con mẹ hắn. Thù này ta nhất định phải báo."

Thấy sắc mặt bi phẫn của Lưu Dụ, hấn vỗ vỗ vai gã nói: "Con mẹ tên đó còn chưa dám động vào Tôn gia đâu. Hy vọng Tôn gia cát nhân thiên tướng."

Lưu Dụ hỏi: "Tình hình hiện tại của người thế nào?"

Khổng lão đại hừ lạnh: "Lưu Lao Chi nghĩ ta chết rồi sao? Không dễ dàng thế đâu. Việc làm ăn của ta ở đâu? Cơ sở của ta ở đâu? Người không phải lo lắng cho ta. Ta sẽ ủng hộ người. Mang cả tính mệnh này để bồi tiếp có được không? Ta vẫn coi trọng người nhất."

Lưu Dụ nhìn sang phía Lão Thủ.

Lão Thủ hươ tay nói: "Lưu Lao Chi biết ta và các huynh đệ thủ hạ đều hướng về phía người nên đồng loạt cách chức tất cả. Hiện tại Khổng lão đại đang thu nạp bọn ta."

Lưu Dụ kim chế bi phẫn trong lòng hỏi: "Hiện tại ai là chủ sự ở Quảng Lăng?"

Khổng lão đại đáp: "Là kẻ không biết xấu hổ Hà Vô Kỵ. Mẹ nó chứ, ta vẫn nghĩ hắn theo Huyền soái bao năm thì cũng phải học được cách phân biệt tốt xấu. Ai ngờ cũng cùng một giuộc với Lưu Lao Chi. Lưu gia người ngàn vạn lần không được bước vào Quảng Lăng nửa bước, nếu không khẳng định sẽ mất mạng."

Lưu Dụ nhìn Lão Thủ hỏi: "Có cách nào kiếm được một chiến thuyền tính năng siêu việt không?"

Khổng lão đại đáp lớn: "Người hỏi rất hợp lúc. Ta vừa mới mua một chiếc chiến thuyền mới, được tự thân Lão Thủ và các huynh đệ tân trang lại, vốn định dùng khi nguy cấp sẽ chạy ra hải ngoại. Giờ người đang cần dùng, thì tặng lại cho người."

Lưu Dụ cảm động thốt: "Đó là thuyền cứu mệnh của người, sao có thể lấy được chứ?"

Khổng lão đại hào hùng đáp: "Mọi người đều là huynh đệ mà còn nói khách khí. Người đã giúp ta kiếm được bao nhiêu tiền, cứ tiện coi đó là hoa hồng đi."

Rồi quay sang Lão Thủ hỏi: "Thuyền chuẩn bị tốt chứ?"

Hai mắt Lão Thủ lập tức sáng rực, gật đầu đáp: "Lúc nào cũng có thể khởi hành."

Lưu Dụ nói: "Còn một việc nữa cần bàn với Khổng lão đại, ta muốn mượn Lão Thủ và các huynh đệ của lão..."

Khổng lão đại cười ha hả cắt lời gã: "Đó chính là nguyên nhân ta mang Lão Thủ đến đây đó."

Lão Thủ "bụp" một cái quỳ thụp xuống, nghiêm cẩn nói: "Lão Thủ và thủ hạ thề dù chết cũng đi theo Lưu gia."

Lưu Dụ vội đứng bật dậy đỡ Lão Thủ đứng lên. Trong lòng gã thầm thề sẽ có ngày cho Lưu Lao Chi hối tiếc vì việc hấn đã làm.

o o o

Tổng đàn của Đại Giang bang ở Đông môn mở rộng cửa, một chiếc xe ngựa với hơn chục người hộ tống từ trong đi ra. Mới nhìn thì thấy bình thường nhưng với người hiểu biết về Biên Hoang tập khi thấy người hộ giá toàn là những nhân vật tối cao có thể suy ra tầm quan trọng của người đang ngồi trong xe. Nếu

không làm sao có thể điều động những người này chứ? Toàn bộ Đông đại nhai là người của Dạ Oa tộc đang đi lại, đèn đuốc chiếu sáng như ban ngày, các lầu phòng cao đều có người, cả khu vực đều nằm trong sự khống chế của Hoang nhân. Không nói tới việc Hướng Vũ Điền không thể tiến hành việc ám sát, kể cả hoá thành chim nhỏ cũng khó tránh khỏi mắt mọi người.

Giang Văn Thanh, Trác Cuồng Sinh, Diêu Mãnh, Âm Kì, Phí Nhị Phiết, Trình Thương Cổ, Cơ Biệt, Hồng Tử Xuân, Phương Hồng Sinh và Đinh Tuyên mấy người đều theo cỗ xe đi trên đường, trong lòng hơi băn khoăn vì trong tình huống hiện tại, Hướng Vũ Điền muốn tìm một chỗ ẩn thân cũng khó, nói gì đến chuyện thấy việc phát sinh này rồi ra tay tiến hành thích sát.

Kể cả Hướng Vũ Điền có tự phụ thế nào cũng không có khả năng trong tình huống hiện giờ tập kích xe ngựa, càng không có khả năng thoát thân, đổi là Yến Phi cũng không làm được.

Nếu quả Hướng Vũ Điền căn bản không hiểu điều đó. Nghi trận bọn họ bố trí quả là sự phí phạm thời gian.

Cỗ xe đã đi vào Đông đại nhai, rồi hướng về phía Cổ Chung lâu ở Dạ Oa Tử.

Giang Văn Thanh và Hồng Tử Xuân vai kề vai cùng đi. Giang Văn Thanh cười khổ: "Bọn ta có lẽ đã đánh giá Hướng Vũ Điền quá cao."

Hồng Tử Xuân chính lúc đang định trả lời bỗng có tiếng kêu thét từ phía Tổng đàn truyền tới.

Mọi người đều ngạc nhiên.

Chẳng nhẽ một kẻ luôn sợ thụ thương như Hướng Vũ Điền trong tình huống không thể tiến hành thích sát như thế này, vẫn bất chấp bản thân mạo hiểm tiến hành sao.

Dạ Oa tộc bốn phía đều lao xao, người lên ngựa thì lên ngựa, kẻ rút đao thì rút đao. Ai ai cũng nghiêm trọng chờ đợi.

Tiếng kêu thét càng trở nên kịch liệt.

Bỗng có người trên lầu phòng quát lớn: "Từ trên cao đánh xuống đó."

Giang Văn Thanh và mọi người ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lên. Nhưng đã chậm một bước.

Chỉ thấy từ trên cao khoảng sáu, bảy trượng trong gió tuyết tung bay xuất hiện một đạo nhân ảnh, tốc độ kinh người tới cực điểm, khi mọi người còn đang nhìn xem có chuyện gì thì thích khách đã ở bên trên cách cỗ xe ngựa hai trượng, nhắm cỗ xe lao tới.

Tiếng hét kinh sợ nổi lên. Hướng Vũ Điền bị ánh đuốc soi rõ từng chân tơ kẽ tóc đã hiện ra, đang bay theo một trái thiết cầu đen bóng to khoảng nửa xích. Một sợi dây xích sắt nổi hần và thiết cầu, như viên đạn pháo bắn thẳng tới cỗ xe.

Mọi người cuối cùng cũng hiểu ra chuyện gì đang xảy ra, chỉ có cách này hần mới có thể tránh khỏi mọi người trên đường và người hộ tống để trực tiếp đột kích cỗ xe.

Tên gia hoả này rõ ràng một mực ẩn nấp trong Tổng đàn của Đại Giang bang, đợi cỗ xe rời khỏi Tổng đàn mới đột nhiên nhảy lên mái chủ đường. Sau đó nhảy lên cao ném thiết cầu nặng hàng trăm cân ra, rồi mượn lực bay của thiết cầu như chim ưng vỗ vỗ từ trên cao phát động tập kích.

"Ầmm!"

Nóc xe vỡ vụn. Cao thủ của Đại Giang bang đang đánh xe vội nhảy tránh sang ngang.

Hướng Vũ Điền liền theo trái cầu tiến ngay vào trong cỗ xe. Nếu quả trong đó có Cao Ngạn và Tiểu Bạch Nhận, khẳng định hai người lập tức sẽ bị giết ngay tại đương trường.

Đám người Giang Văn Thanh, Vương Trấn Ác và Trác Cuồng Sinh ai ai cũng không sợ mà lại vui mừng thầm nghĩ đây chính là thời khắc để giết chết Hướng Vũ Điền. Tất cả bèn hét lên một tiếng, nhất tề công tới cỗ xe đã bị phá nóc kia. Âm thanh như rống gầm của Dạ Oa tộc bốn phía cũng trào tới.

Cỗ xe bỗng nhiên hoá thành gỗ vụn bắn tung ra bốn phía. Đám ngựa sợ hãi tức thì mang cả người cưỡi nhảy dựng lên hí ầm ầm.

Nguyên lại ở bên trong cỗ xe Hường Vũ Điền dùng thiết cầu đập một vòng biến vách xe bốn phía thành một đám gỗ vụn bắn tung ra. Nội kinh bá đạo mạnh mẽ đó chưa ai từng thấy, cũng không ai từng nghĩ là có.

Đám ngựa kéo xe hí lên ầm ĩ, mang cỗ xe không thành hình đó chạy lồng lên trên đại nhai, gây ra một trận hỗn loạn nữa.

Thế công của mọi người lập tức bị đám ngựa hoảng sợ đó cản lại, không sao tạo thành áp lực uy hiếp bao vây được.

Ngay sau đó, Hường Vũ Điền lúc này đã đứng trên mặt đất lại huy động thiết cầu. Mọi người vừa thầm kêu bất diệu thì thiết cầu đã tích đủ lực đã lao vọt lên trên cao. Hường Vũ Điền như giao long bay lên, nhoáy chốc đã lên cao sáu, bảy trượng, rồi bay sang ngang tầm hai mươi trượng hướng về phía Dĩnh Thuỷ.

Hường Vũ Điền trên cao cười nói: "Bản nhân cần phải đến chỗ Cao Ngạn! Thứ cho ta không thể bồi tiếp được."

Mọi người giương mắt nhìn y đến, rồi lại trở mắt nhìn y bỏ đi, đến chéo áo của y cũng không chạm vào được, cảm giác khó chịu trong lòng quả khó có thể hình dung.

Chuyện tồi tệ nhất là biến xảo thành vụng, bị Hường Vũ Điền biết được hướng mà hai người Cao Ngạn, Tiểu Bạch Nhạn đi đến. Nguy hiểm của Cao Ngạn lần này bọn họ không làm gì giúp được, chỉ còn biết trông vào vận số của Cao Ngạn và Tiểu Bạch Nhạn.

Hường Vũ Điền thật quá lợi hại

o o o

Bình minh.

Trước mặt xuất hiện một thôn làng nhỏ, nhưng không có nửa điểm của cuộc sống, nhìn không thấy làn khói bếp đại biểu cho sinh hoạt của dân làng bay lên, cũng không thấy những thanh âm thân thuộc của làng quê như gà kêu chó sủa.

Yến Phi đi đến trước tấm biển tên làng thì dừng bước lại.

Trên biển viết ba chữ "Mã gia thôn". Dưới biển là xác của sáu bảy con chó. Vết máu vẫn còn chưa khô hẳn.

Trong lòng Yến Phi sát khí bốc lên ngùn ngụt. Từ sau khi giết chết Mộ Dung Văn, chàng hiếm khi có sát khí trong đầu. Nhưng hiện tại thấy mấy con chó vô cớ bị độc thủ mà sinh ra phản tức.

Có thể hiểu người hạ độc thủ giết lũ chó là người đến tìm Yến Phi. Chỉ vì chó sủa mà đã ra tay giết ngay, người này khẳng định trời sinh ra đã độc ác.

Yến Phi mặc niệm lũ chó một lát, đè nén nộ hỏa trong lòng, khôi phục lại tâm cảnh lãnh tĩnh, rồi bước vào trong làng.

Chàng cảm ứng thấy đợi chàng không chỉ có một người. Tổng cộng có tất cả ba người, đều là cao thủ gần cỡ với Tôn Ân. Nhưng chàng chẳng chút sợ hãi gì.

Đối phương rút cuộc là thần thánh phương nào?

¹ Lộng xảo phản chuyết: Đây là thành ngữ chỉ việc khi làm thì nghĩ là thông minh lúc có kết quả mới biết thực ra là ngu xuẩn. Thành ngữ này đồng nghĩa với "Lộng xảo thành chuyết"

HỒI 29

Ma Môn Cao Thủ

Cao Ngạn và Doãn Thanh Nhã cùng lúc nhảy lên ván trượt, cả hai nghiêng người. Sau đó mượn tính năng ván trượt có thể lướt trên mặt tuyết, lướt thẳng về phía trước.

Con dốc dài này được Cao Ngạn gọi "Trường mệnh tà" ¹, là sườn đồi phía bắc nơi sơn mạch của tiểu

cốc. Tuy có mấp mô nhưng địa thế thấp dần về phía bắc, trải dài vài dặm. Cao Ngạn tiện thì lấy đó làm chỗ luyện tập bản lĩnh dùng Phi Ngoa.

Mặc dù mọi kỹ xảo trượt trên mặt tuyết này Cao Ngạn đã cẩn thận truyền thụ hết cho Doãn Thanh Nhã, nhưng động tác nàng vẫn còn ngượng ngập. Lúc gặp phải chỗ mấp mô nếu trượt qua được thì trượt qua. Không trượt qua được bị nhảy bắn lên trên cao thì nàng lại kêu "oa oa", rồi nghiêng trái ngã phải, ra vẻ sợ hãi bốn phía nhưng lại tỏ ra rất thích cảm giác kích thích đó.

Cao Ngạn ra sức biểu diễn bản lĩnh, toàn nhằm những chỗ địa thế mấp mô để nhảy lên trên cao hoặc là lướt như gió, hoặc lẳng không bay lên giữ được thể trượt của mình.

Chưa đầy một dặm, Cao Ngạn đã bỏ Doãn Thanh Nhã lại ở đằng sau hơn ba mươi trượng.

"A!"

Cao Ngạn giật mình quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Doãn Thanh Nhã từ trên dốc ngã lăn xuống mặt tuyết làm tuyết bắn cả lên cho đến khi gặp một bụi cây mới chịu dừng lại, nằm yên không động đậy.

Trượt xuống thì dễ, trượt lên thì khó. Cao Ngạn vội vã thi triển các thủ pháp đi lên dốc, rồi lợi dụng đặc tính ván trượt không bị lún vào trong tuyết, nhanh chóng leo lên đến bên cạnh Tiểu Bạch Nhạn.

Mưa tuyết vừa dừng lại. Bầu trời tuy vẫn bị mây che phủ, nhưng sắc trời đã sáng. Mặt trời đã lấp ló sau những đám mây. Toàn thân Tiểu Bạch Nhạn bị bao kín trong đám quần áo trắng toát, chỉ lộ ra đôi má hồng, đôi môi đẹp mím chặt không ngừng phả ra từng đám hơi mờ, lồng ngực phập phồng.

Cao Ngạn lao tới nắm chặt lấy vai nàng kêu to: "Nhã nhi! Nhã nhi!"

Tiểu Bạch Nhạn mở to đôi mắt đẹp, lấp lánh có thần nhìn hắn rồi đuổi người nói: "Thú vị thật! Hoá ra thế gian có thứ kích thích như thế này."

Cao Ngạn cất giọng xuýt xoa: "Nhã nhi đau ở đâu? Để ta xoa bóp cho nàng. Công phu ở phương diện này của ta không cần phải nói tốt một lời nào, Nhã nhi sẽ là người hiểu rõ nhất."

Tiểu Bạch Nhạn lườm hắn một cái rồi ngồi dậy đưa mắt đảo một vòng, tấm tắc khen: "Xem kìa! Trời đất này thật là đẹp. Toàn bộ một màu trắng xoá, có chút lạnh. Ta không ngờ tuyết lại thú vị như thế này. Đeo ván trượt vào, tựa như giải thoát khỏi mọi ràng buộc, biến thành chim bay trên trời tự do tự tại."

Cao Ngạn hưng phấn nói: "Khó mà được Nhã nhi cùng ý kiến như vậy. Ta thích nhất là xuất động tại nơi băng tuyết thiên địa. Con người ở trên tuyết hoang dã thật tự do tự tại. Tự vị đó làm người ta lưu luyến say mê, tựa như rời khỏi nhân thế, lại như không phải còn là "người" nữa. Sau khi quay lại Biên Hoang tập phải đợi một hồi mới lấy lại cảm giác quay về nhân gian."

Tiểu Bạch Nhạn ngắm nhìn tuyết trắng trải tới tận chân trời, mê man đáp: "Ta hiểu được cảm giác của người. Ở thế giới trắng muốt tinh khiết thế này, đi lại theo cách truyền thống thì vô dụng. Nhưng chúng ta lại vận dụng được công năng của Phi Ngoa lên tới cực hạn, giống như cá bơi dưới nước, chim bay trên trời. Thật sướng chết đi được!"

Cao Ngạn ngạc nhiên nói: "Nhã nhi đã nói được những điều ta nghĩ trong lòng nhưng không biết biểu đạt thế nào. Không ngờ cảm giác của Nhã nhi lại sâu sắc đến thế."

Tiểu Bạch Nhạn hoan hỉ trừng mắt nhìn hắn một cái rồi dẩu môi xinh đáp: "Người cũng chịu tìm hiểu những gì người khác nghĩ sao? Trong não ngập tràn những ý nghĩ xấu xa, ví như tưởng làm sao chiếm được tiện nghi của người ta. Người mà không thay đổi, xem người ta trừng trị người thế nào."

Cao Ngạn ra vẻ suy nghĩ thâm sâu gật đầu đáp: "Đúng vậy! Dù không được ôm ấp nhưng được cùng nói chuyện với Nhã nhi cũng là một lạc thú lớn nhất rồi."

Doãn Thanh Nhã ngạc nhiên sầm soi Cao Ngạn, sau đó khó nhọc đứng lên. Cao Ngạn vội giúp nàng rồi lại hướng dẫn tư thế chính xác khi ở trên ván trượt, sau đó không nhịn được hỏi: "Nhã nhi vừa rồi sao lại nhìn ta với ánh mắt cổ quái như vậy?"

Doãn Thanh Nhã cười: "Không nói ra đâu!" Sau đó dùng lực đẩy một cái, Cao Ngạn đứng không vững tức thì ngã ra, lăn xuống dưới dốc.

Doãn Thanh Nhã nghiêng người lướt vọt qua người hắn như chớp, cất thanh âm trong trẻo như một trận

gió lùa lại phía sau, cười nói: "Bọn ta đấu lại một trận nữa. Lần này người ta không chịu thua nữa đâu."

o o o

Yến Phi bước vào đình làng, trong lòng cảm khái.

Làng này tuy có quy mô hơn trăm hộ dân. Mặc dù nhà tuy nhỏ, nhưng đầy đủ mọi thứ, phản ánh rõ ràng tình huống an cư lạc nghiệp của dân làng lúc hoà bình.

Tiểu trấn có sông núi bao quanh. Bàn thờ tổ đặt ở trong đình, sau đó là gian thờ tổ tiên. Hàng chục căn phòng bố trí tứ phương theo đúng hàng lối. Đường đi trong làng không thẳng tắp mà men theo địa thế vòng chuyển đến khi gặp con sông nhỏ bao quanh làng thì nối với chiếc cầu đá bắc qua sông. Còn có một tháp đá trấn áp phong thủy với miếu thờ ở bốn phía. Dân cư sống trong nhà với vườn xung quanh, hình thành một kiểu kiến trúc vườn nhỏ. Trong làng trồng rất nhiều cây, mộc mạc và giản dị biểu hiện rõ khí tức sinh hoạt tràn đầy, làm người ta có cảm giác như đi vào trong tranh.

Đáng tiếc là tất cả đã thành quá khứ. Hiện tại phòng ốc trống không. Tiểu trấn im lặng như quỹ vực làm Yến Phi càng cảm thụ rõ hơn dân thường vô tội. Chiến tranh đáng sợ như thế sao? Chính là một loại tà ác như thế này.

Yến Phi vượt qua từ đường. Ở phía bên phải không có đến nửa điểm khí tức của cuộc sống dân cư. Một con đường đá chạy dài. Trên đường đằng xa có một người cao gầy đứng đó. Người này có được sự tự phụ và tín tâm của một cao thủ nhưng lại không làm cho người khác thấy khí thế khiếp người của hắn. Yến Phi hiểu rõ hắn không những là cao thủ nhất đẳng mà còn là cao thủ có hoàn cảnh và lai lịch đặc biệt.

Lũ chó bị đồ sát bên ngoài thôn với người này không có quan hệ gì. Đó hoàn toàn chỉ là trực giác mà bản thân Yến Phi cũng không thể giải thích làm sao chàng có thể khẳng định được.

Tướng mạo của hắn chẳng có gì đặc biệt làm người khác phải có ấn tượng, trừ việc có dáng người cao thì mọi thứ đều bình thường. Nhưng Yến Phi luôn cảm thấy hắn không phải người thường, đặc biệt khi mục quang âm lãnh và cẩn trọng của hắn quét qua dò xét chàng.

Gió thu từng trận thổi tới, làm cho trường bào màu xám của đối phương phải lay động, lộ ra y phục màu đen bên trong.

Yến Phi trực tiếp đi về phía đối phương, khi cách người đó ba trượng thì dừng lại. Nhìn từ xa người này trạc ngoài năm mươi tuổi. Điều đó tuyệt không phải vì dấu vết năm tháng hằn trên mặt lão mà vì đôi nhãn thần linh hoạt của một nhân tài ở tuổi xế chiều.

Mục quang Yến Phi đưa xuống trường kiếm sau lưng lão, ung dung hỏi: "Người chặn đường kia là ai vậy?"

"Bịch!"

Cả con đường đá phẳng phất như đều bị rung chuyển một cái. Một âm thanh kêu "A a" thô bạo và đầy vẻ hung tàn từ phía sau truyền tới, sau đó có tiếng người ở phía sau lưng Yến Phi tầm năm trượng nói: "Lão Khuất người nghe thấy không? Lão với hắn chỉ là một kẻ chặn đường mà thôi, cái này gọi là Trường Giang sóng sau đè sóng trước. Mấy lão già không chết như bọn ta xuất lai chỉ tổ mất mặt thôi."

Yến Phi không cần quay đầu nhìn lại cũng biết đối phương dùng trường côn, thiết trượng nặng nề gì đó gõ xuống đất. Hơn nữa khí công đối phương chuyên về hướng cương mãnh đặc biệt, và đã đạt đến cảnh giới đăng phong tạo cực, có vậy mới có thể phát ra âm thanh và uy thế tranh đoạt người khác như vậy.

Cảm giác tối qua của chàng không sai. Bất luận người phía trước hay cao thủ phía sau đều đã tiếp cận với cao thủ cỡ Tôn Ân. Ngàn này cao thủ quyết chí đối phó với chàng, tuyệt không để chàng sống mà rời khỏi trấn này.

Bọn họ rốt cuộc là thần thánh phương nào? Vì sao chưa đưa chàng vào chỗ chết thì chưa dừng lại? Ngay lúc này trong lòng chàng xuất hiện hoa dung của Lý Thục Trang.

Yến Phi chậm rãi hỏi: "Người vừa đến là ai? Sao những con chó vô tội cũng không chịu bỏ qua?"

Người phía sau tỏ vẻ ngạc nhiên nói: "Lão Khuất người nghe thấy không? Cái này là sóng sau loại gì vậy! Tính mệnh của bản thân mình còn không giữ được, còn quản đến chuyện mấy con súc sinh của người

khác sao?"

Tiếng cười trong trẻo cất lên. Âm thanh nữ tử dụ người từ trên mái một phòng xá bên phải truyền đến: "Cáp Công, khi nào thì người thay đổi tính cách cuồng vọng tự đại này đi? Người có bản lĩnh sát tử Trúc Pháp Khánh tất có tư cách quản đến chuyện này. Đạo lý đơn giản như vậy mà không minh bạch, uống cho người hàng chục năm ở giang hồ."

Yến Phi hơi khẽ giật mình. Nữ nhân mới xuất hiện này trước đó không làm cho chàng cảm ứng chút gì, chỉ điểm này cũng đủ làm chàng không dám khinh thường. Chàng quay đầu sang nhìn, trong lòng không tìm được bỗng sửng sốt.

Nghe thanh âm, Yến Phi cứ nghĩ đối phương là một nữ tử trẻ trung xinh đẹp, có thể người này đã từng có những năm làm nhiều người phải mê đắm. Nhưng đó đã là chuyện của hàng chục năm trước. Hiện tại bà ta chỉ còn là một lão thái thái đầu tóc trắng toát, làm người ta cảm thấy thời gian quả thật vô tình.

Lão già tên gọi là Cáp Công ở đằng sau cười lên tà quái: "Tiểu Vệ, tính nét người đến chết cũng không thay đổi, vừa thấy đối phương tuấn tú đã nổi lòng dâm. Người nói giúp cho người ngoài như vậy sao?"

Yến Phi thờ dãi: "Bọn người đi đi!"

Cáp Công lại phát ra một tràng cười kỳ quái, cố làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi: "Các người có nghe thấy không? Hẳn bảo chúng ta lần đi kia. Đây là thế giới gì vậy? Hẳn dám bảo chúng ta biến đi sao?"

Yến Phi trong lòng thầm nuốt một hơi. Chàng thật sự không muốn động thủ với bọn họ bởi vì chàng đã biết đối phương là người thế nào. Đối lại trước kia, khi chàng chưa nắm được Tiên Môn Quyết, nếu giao thủ chàng tất bại không nghi ngờ gì. Bởi vì chàng biết rõ thực lực của ba người trước mặt. Hiện tại chàng tuy không nắm chắc phần thắng, nhưng khi động thủ không thể lưu tình. Nếu không người chết chính là bản thân chàng.

Lão Khuất lần đầu tiên cất tiếng: "Bọn ta lần này liên thủ đối phó với Yến tiểu ca cũng là bất đắc dĩ, hy vọng có thể giúp người chết thống khoái. Sau đó ta sẽ an táng tử tế cho tiểu ca. Đây không phải là thù oán cá nhân. Tiểu ca chỉ nên trách mình đoản mệnh."

Giọng điệu lão chẳng có gì đặc biệt, lại hoà hoãn như xuất phát từ nội tâm. Nhưng Yến Phi vẫn cảm thấy con người không chút đặc biệt này trong ba người là kẻ nguy hiểm nhất. Nếu không để ý đến lão, chàng sẽ gặp phải tai hoạ.

Lão bà được gọi là "Tiểu Vệ" đó cất giọng oanh vàng: "Tiểu Yến Phi à! Người biết nói ra chỉ rước lấy tiếng cười của bọn ta sao lại còn nói những lời ngu xuẩn như vậy? Gần mười năm nay bọn ta bọn ta hiếm khi phải xuất thủ. Giờ ba người cùng đồng thời xuất thủ phá lệ là lần đầu tiên. Từ đó có thể thấy tiểu Yến Phi người làm người ta phiền nhiễu thế nào."

Cáp Công lạnh lùng nói: "Tiểu Vệ người ngoài chuyện nói thừa thì còn biết nói gì nữa không? Hẳn căn bản không biết bọn ta là ai. Có chết cũng vẫn là một con quỷ hồ đồ thôi."

Yến Phi chậm rãi nói: "Ta đương nhiên biết rõ bọn người là thần thánh phương nào. Vì vậy mới bảo bọn người nên ly khai."

Ba người đồng thời im lặng không nói gì. Ba cặp mắt chăm chú quan sát chàng.

Yến Phi tiếp tục bình tĩnh nói: "Nhưng có một việc ta thật sự không rõ. Bọn người từ Lý Thực Trang biết được ta đến cuộc hẹn với Tôn Ân, sao không để cho Tôn Ân xuất thủ đầu tiên mà lại chặn ta ở đây? Hoặc sao không ngồi xem ta và Tôn Ân thắng thua thế nào? Rồi mới xem có điểm tiện nghi nào không. Đó mới là thượng sách. Có phải không?"

Sắc mặt ba người không chút biến đổi gì, nhưng Yến Phi cảm giác rõ quan hệ giữa Lý Thực Trang và bọn họ bị vạch trần, trong lòng bọn họ đã bị xáo động. Điều này tuyệt không thể giấu được trực giác siêu phàm của chàng.

Lão Khuất gật đầu: "Nói tiếp đi!"

Yến Phi nhíu mày tiếp lời: "Không còn lời nào nữa! Đến lượt bọn người giải thích. Hoặc nếu bọn người là đồng bọn với Trúc Pháp Khánh nên đến tìm ta báo thù cũng tốt. Ta không có thời gian lãng nhãng với bọn người. Hoặc bọn người lập tức ly khai, nếu không thứ cho ta phải đắc tội."

Cáp Công cất giọng cười âm trầm: "Tiểu tử này tựa hồ như thật sự biết được chúng ta là ai."

Lão Khuất vẫn với thần thái như vậy bình tĩnh hỏi: "Người thật sự biết bọn ta là ai sao?"

Yến Phi cười nhẹ: "Đã động thủ thì bọn người là ai cũng không quan trọng. Hoặc là mạng nhỏ của Yến Phi này khó giữ được, hoặc là bọn người ôm hận nằm xuống, tuyệt không có khả năng thứ ba. Ta muốn nương tay cũng không có khả năng. Sao phải khổ sở như vậy chứ? Ta với quý môn trước giờ nước sông không phạm nước giếng. Ta không có hứng thú can thiệp đến chuyện gì của quý môn. Đây là lần cuối ta dùng lời thuyết phục ba vị, khi đã động thủ tuyệt không còn cơ hội để nói nữa."

Lão bà tên "Tiểu Vệ" lại cất giọng cười "oanh vàng" rồi nói: "Hai lão gia hoá không xứng đáng để chết, bọn người có nghe thấy không? Hẳn thật sự biết rõ bọn ta là ai, chỉ đơn giản không để bọn ta vào trong mắt."

Lão Khuất lần đầu tiên để lộ ra nét cười, cất giọng bình tĩnh buồn bã nói: "Giả thiết tiểu Yến Phi người quả thật kéo đổ được ba bộ xương già này, bảo đảm tệ môn không ai dám tìm người để báo thù đâu."

Yến Phi ung dung cười hỏi: "Hương Vũ Điền đồ đệ của Mạc Di Minh thì sao?"

Mục quang của chàng thấy Lão Khuất và Tiểu Vệ cuối cùng cũng hiện lên thần sắc ngạc nhiên.

Kinh khí cường đại từ đằng sau đánh tới.

Yến Phi mặc dù lưng không có mắt, nhưng hoàn toàn nắm được động tĩnh của Cáp Công phía sau. Cao thủ Ma môn bề ngoài biểu hiện ra vẻ cương liệt táo bạo này tịnh chưa phát động thể công mà chỉ dùng vũ khí nặng nề trên tay phóng xuất một đạo kinh khí, nhằm tra xét sự nông sâu của chàng.

Mạc Di Minh có phải là phụ thân của chàng hay không? Giả như đó là sự thật, sao chàng lại không giống Mạc Di Minh một chút gì. Nếu không sao ba người này lại không nhận ra? Nếu như vậy Mạc Di Minh có khả năng lớn không phải cha chàng. Cha chàng phải là một người khác.

Kinh khí xâm nhập vào cơ thể.

Yến Phi cười nhẹ: "Cáp Công, kinh khí của lão thuộc về ngành công ngoại gia. Tuy đã đạt đến cảnh giới đăng phong tạo cực, nhưng so với nội gia chân khí, thủy chung vẫn còn một đoạn dài đấy!"

Tiểu Vệ cuối cùng cũng biến sắc. Chẳng những do những lời vừa rồi của Yến Phi mà còn vì thân hình Yến Phi một chút rung động cũng chẳng có. Chàng khẳng khái nghênh tiếp nhất kích từ xa của Cáp Công mà vẫn ung dung như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Mụ thầm nghĩ đổi lại là mụ cũng không thể làm được như Yến Phi khi không dùng kinh mạch hoá giải kinh khí của Cáp Công mà lại dùng chân khí hộ thể chống lại, nhưng vẫn tuyệt không để lực sát thương trong kinh khí của đối phương xâm nhập vào bên trong chút nào. Bởi vì mụ hiểu được Cáp Công lợi hại thể nào.

Lão Khuất vẫn có dáng vẻ lạnh lùng như không có gì, gật đầu nói: "Quả nhiên là Trường Giang sóng sau đè sóng trước, nhưng càng làm bọn ta muốn giết người hơn. Tôn Ân không làm được thì để bọn ta làm cho. Yến Phi người phải tự lấy làm tự hào. Trong quá khứ hai mươi năm qua, các phái hệ trong Thánh môn bọn ta chưa từng bao giờ phải liên thủ đối phó với bất kỳ người nào. Ta là Khuất Tinh Phủ, hai vị kia là Vệ Nga và Cáp Viễn Công. Đó là tên thật của bọn ta. Nếu quả người có bản lĩnh như vừa nói thì trên đường đến Hoàng tuyền cũng biết được ai là người bồi bạn đi cùng với người."

Hai người Vệ Nga và Cáp Viễn Công im lặng lắng nghe, tịnh không phản đối chuyện Khất Tinh Phủ báo tên bọn họ. Không khí trên chiến trường bỗng nhiên trở nên khẩn trương. Sự thật vẫn chưa có ai có động tác hay lời nói gây hấn nào, chỉ là sát cơ của ba đại cao thủ của Ma môn đại thịnh làm cho Yến Phi sinh ra cảm ứng vậy.

Yến Phi lắc đầu cười khổ: "Ta thật không hiểu tại sao bọn người dù phải hy sinh tính mạng cũng phải dón ta vào tử địa? Cố ý nói lộ ra cao tính đại danh, nói cho ta biết điều không được biết, đã làm cho giữa chúng ta không còn lối thoát nào nữa, chỉ hoặc sống hoặc chết mới dừng lại. Nhưng để ta nói với bọn người điều này. Bọn người căn bản không biết đang phải đối mặt với ai, cũng không nắm được sự nông sâu của ta. Khi đã động thủ tất cả mọi người đều không thể dừng tay. Các người coi ta cuồng vọng tự đại cũng được, hay là khuyến cáo cũng được. Đi đi, Yến Phi ta căn bản không có hứng thú đến việc của bọn người."

Cáp Viễn Công hừm lạnh: "Tiểu Yến Phi người chỉ còn biết tự trách mình mệnh khổ. Bọn ta đã quyết định huỷ diệt người, không một ai có thể cải biến được quyết định đó."

Vệ Nga uyển chuyển nói: "Kim trượng này chỉ gặp phải bại vong mới dừng lại, đó là sự an bài của vận mệnh, ba người bọn ta không có cách nào để cải biến. Tôn Ân kia cũng có chút tính nhẫn nại. Ta muốn hỏi, người sao lại biết được Lý Thục Trang và bọn ta lại có quan hệ? Sao biết chuyện Mặc Di Minh? Là ai đã nói với người?"

Yến Phi chậm rãi nói: "Là ai nói với ta cũng không quan trọng. Ta chỉ muốn hỏi một câu. Bọn người có nắm chắc được với sức của ba người sát tử được Tôn Ân không?"

Khuất Tinh Phủ mắng: "Người không muốn động thủ với bọn ta, khẳng định là đã hoảng sợ và kinh khiếp. Khi người vừa bước vào trong thôn, trong lòng ngập tràn sát cơ do tức giận với cái chết của mấy con súc sinh. Sao tự nhiên giờ lại không muốn đẩy động can qua như vậy?"

Yến Phi trong lòng thầm biết rõ trong ba người thì người này quả thật là cao minh nhất. Chàng trầm giọng đáp: "Nói thật ra cho đến tận bây giờ ta vẫn chưa biết được việc ác nào do Ma môn làm, vì vậy với bọn người có chút lòng không nở."

Chàng lại tiếp tục: "Hiện tại chỉ có một cơ hội cuối cùng. Khi đã động thủ, tuyệt không có cách nào dừng lại."

Vệ Nga bỗng nhiên hỏi: "Yến Phi, người và Mặc Di Minh có quan hệ thế nào?"

Yến Phi giật mình, lòng chùng ngay xuống, thầm tự hỏi chẳng lẽ Vệ Nga nhận ra nét nào đó của Mặc Di Minh giống mình sao? Vì sao mục đợi đến lúc này mới chịu "nhận ra" như vậy?

Trong lòng chàng chấn động làm cho ba đại cao thủ Ma môn đồng thời phát sinh cảm ứng. Phát động tấn công đầu tiên vẫn là kẻ thâm tàng bất lộ Khuất Tinh Phủ.

Chỉ một sát na lão đã đến vị trí bên trái của Yến Phi. Tay phải đưa ra sau lưng, tay trái giơ lên thành thế mở hạc, mổ thẳng vào phía cổ trái của chàng.

Vệ Nga từ trên cao lao xuống. Người vừa động, kinh khí đã cuồng loạn. Khu vực mười trượng xung quanh nơi Yến Phi đứng hình thành một ao kinh khí vây hãm. Ma công như vậy, lần đầu tiên Yến Phi gặp phải.

Cuối cùng là binh khí nặng nề của Cáp Viễn Công từ đằng sau, cùng với khí kinh cương mãnh kinh nhân trực tiếp đánh tới lưng Yến Phi.

Yến Phi thở dài, đưa tay ra phía sau.

1 Trường mệnh tà: Độc trường thọ.

HỒI 30

Lời Hay Phải Nói

Hoàn Huyền ngồi trong sảnh chính nhìn Tiều Nộn Ngọc dẫn một người đàn ông ăn vận theo kiểu văn sĩ đi vào sảnh.

Người này chừng ba mươi tuổi, vóc người cao dong đồng cỡ chỉ ung dung, ánh mắt sắc bén, dáng vẻ giống như không ngừng dò xét người khác.

Ấn tượng đầu tiên của Hoàn Huyền đây là người thuộc loại vô tình, mọi chuyện đều dựa trên quan hệ lợi hại, làm điều gì cũng không cảm thấy áy náy vì lương tâm khiển trách, tất cả đều dựa vào vũ lực và mưu kế lãnh khốc để đạt được mục đích.

Người đàn ông cùng Tiều Nộn Ngọc quỳ xuống hành lễ.

Hoàn Huyền nói: "Ngồi!"

Người đàn ông nói: "Kẻ hèn là Tiều Phụng Tiên nguyện trung thành đến chết vì Nam quận công, vĩnh viễn đi theo Nam quận công." Nói xong mới cùng Tiều Nộn Ngọc đứng lên, ngồi xuống bên cạnh.

Hoàn Huyền thầm nghĩ, người này có lẽ là nhân tài, nếu có thể khéo lợi dụng hẳn không chừng có thể

bỏ khuyết chỗ trống Can Quy để lại.

Tiêu Nộn Ngọc ồm ồm nói: "Tam thúc mới đến Giang Lăng, Nộn Ngọc liền dẫn thúc đến gặp Nam quận công!"

Hoàn Huyền trầm giọng nói: "Phụng Tiên đối với chuyến đi Biên Hoang lần này nắm chắc mấy phần? "

Tiêu Phụng Tiên từ tốn nói: "Nam quận công đừng trách tội, Phụng Tiên căn bản không nghĩ đến việc này, càng cho rằng không nên hành động như thế."

Tiêu Nộn Ngọc ngạc nhiên nói: "Tam thúc!"

Tiêu Phụng Tiên ra dấu ngăn ả nói tiếp rồi xoay qua Hoàn Huyền nói: "Can Quy bị hại khiến chúng ta trong lòng rất khó chịu, bất quá người đã chết, quan trọng nhất chính là nhìn về tương lai. Hiện tại vận mệnh Ba Thục Tiêu gia kẻ hèn đã đặt vào tay Nam quận công cùng nhau tồn vong, mọi chuyện cần lấy đại cuộc làm trọng, ân oán cá nhân chỉ là chuyện nhỏ không đáng bàn đến. "

Hơi ngừng lại mỉm cười nói: "Nộn Ngọc có thể theo hầu Nam quận công là vinh hạnh của Tiêu gia kẻ hèn, đại ca càng cảm thấy an ủi. "

Mỗi câu của hắn đều đánh thẳng vào tâm khảm Hoàn Huyền. Thật ra Hoàn Huyền vẫn không muốn Nộn Ngọc đến Biên Hoang mạo hiểm, mấy câu cuối cũng càng làm hắn như buông gánh nặng, gạt bỏ tảng đá lớn trong lòng. Bởi vì Tiêu Phụng Tiên nói như vậy khác nào Tiêu Tung chấp nhận mối quan hệ mới giữa hắn và Tiêu Nộn Ngọc.

Thần sắc Tiêu Nộn Ngọc tỏ vẻ không chịu nhưng không dám lên tiếng bác bỏ, từ đó có thể thấy phân lượng địa vị của Tiêu Phụng Tiên tại Tiêu gia và trong lòng ả.

Hoàn Huyền bề ngoài không lộ ra tình cảm trong lòng, bình tĩnh nói: "Không biết tiên sinh có cách nhìn ra sao về tình thế hiện thời ? "

Hắn đổi sang gọi Tiêu Phụng Tiên là tiên sinh, chính là tỏ rõ sự tôn trọng của hắn đối với Tiêu Phụng Tiên.

Tiêu Phụng Tiên nhìn chăm chú Huyền Huyền hồi lâu, đột nhiên hỏi: "Xin cho phép kẻ hèn lớn gan hỏi Nam quận công một vấn đề."

Hoàn Huyền bắt đầu cảm thấy người này không chỉ có tầm nhìn, có can đảm hơn nữa hết sức thú vị, bèn gật đầu mỉm cười nói: "Hỏi đi! Ta cũng muốn biết tiên sinh muốn hỏi vấn đề gì!"

Tiêu Phụng Tiên hân hoan hỏi: "Kẻ hèn chỉ muốn hỏi Nam quận công có tin số mệnh không?"

Hoàn Huyền ngạc nhiên đáp: "Số mệnh - thứ này quá huyền ảo, ta chỉ có thể nói ta nửa tin nửa ngờ, đã không dám hoàn toàn phủ nhận cũng không dám khẳng định. Vì sao lại hỏi một vấn đề như thế?"

Sắc mặt Tiêu Phụng Tiên vẫn bình tĩnh nói: "Bởi vì theo kẻ hèn thấy Biên Hoang tập khí số chưa tận, nên hai lần rơi vào tay Mộ Dung Thủy cuối cùng đều có thể mất đó rồi lấy lại. Điều này tạo nên niềm tin mạnh mẽ của hoang nhân, tất cả các điều kiện hợp lại sẽ hình thành một loại khí số. Khi mỗi một hoang nhân đều tin chắc Biên Hoang tập khí số chưa tận, họ sẽ biến thành một đạo quân đáng sợ. Gay go nhất là họ tuyệt không thiếu anh hùng, giống như Yến Phi ngồi vững vàng trên bảo tọa thiên hạ đệ nhất kiếm thủ. "

Hoàn Huyền gật đầu nói: "Ta không thể không nói những lời này của tiên sinh khiến ta có thứ cảm giác mới lạ. Nói như thế, có phải tiên sinh muốn chỉ ra rằng ta căn bản không nên chạm đến Biên Hoang tập? "

Tiêu Phụng Tiên nói: "Chỉ trong một tình huống chúng ta có thể chạm đến Biên Hoang tập, chính là khi Yến Phi được tiến đến hoàng tuyền."

Hoàn Huyền nhíu mày nói: "Yến Phi quan trọng đến thế ư? "

Tiêu Phụng Tiên đáp: "Yến Phi ở Biên Hoang tập giống như Tạ Huyền ở Bắc Phủ binh, dĩ nhiên cách thức khác nhau nhưng cũng có thể nói là tương tự. "

Hoàn Huyền nói: "Yến Phi từng thảm bại trong tay Tôn Ân, toàn dựa vào sau đó giết chết Trúc Pháp Khánh mới có thể khôi phục thanh uy. Trúc Pháp Khánh có lẽ chỉ là hạng hư danh, tiên sinh có phải quá đề cao Yến Phi? "

Tiêu Phụng Tiên từ tốn nói: "Trách nhiệm kẻ hèn là đưa ra các ý kiến để Nam quận công chọn lựa quyết định, nên không thể không nói thẳng, Nam quận công có thể tha trước cho kẻ hèn tội mạo phạm? "

Hoàn Huyền tinh thần chợt chấn động, cảm thấy hết sức hứng thú cười nói: "Kể từ lúc này tiên sinh nghĩ gì cứ nói, không cần bảo lưu bất kì điều gì."

Tiếp đó nhìn Tiêu Nộn Ngọc đang trề môi gương mặt đầy vẻ hờn dỗi, cười nói: "Nộn Ngọc có thể làm chứng cho câu nói này của ta."

Tiêu Phụng Tiên vui mừng nói: "Vậy thứ cho kẻ hèn nói thẳng. Mục tiêu của Nam quận công chắc không phải muốn làm thiên hạ đệ nhị cao thủ, mà là muốn hoàn thành chí hướng Hoàn Ôn đại tướng quân vẫn chưa làm xong, bước lên bảo tọa hoàng đế, có toàn bộ tài nguyên phương Nam, tiếp tục dẫn binh bắc phạt xua đuổi giặc Hồ hoàn thành công nghiệp bất hủ. Đúng không?"

Hai mắt Hoàn Huyền lấp lánh ánh sáng nói: "Nhưng Lưu Dụ sở dĩ có thể hô phong hoán vũ chính vì có Biên Hoang tập hậu thuận, không chạm Biên Hoang tập làm sao thu thập cái tên đáng ghét này?"

Tiêu Phụng Tiên mỉm cười nói: "Muốn phá Lưu Dụ trước tiên phải phá Biên Hoang tập, lại cần phải giết Yến Phi. Yến Phi vừa mất, Biên Hoang tập sẽ không công tự tan, đây chính là sách lược tốt nhất, không còn biện pháp thứ hai tốt hơn."

Hoàn Huyền lộ ra thần sắc suy nghĩ, một lúc sau trầm ngâm hỏi: "Không phá Biên Hoang tập làm sao có thể giết Yến Phi ? "

Tiêu Phụng Tiên trong lòng có sẵn sự tính toán đáp: " Muốn phá Biên Hoang tập cần phải dùng hành động quân sự với quy mô lớn, và đòi hỏi mạo hiểm rất lớn, nếu có gì sơ xuất sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch tấn công Kiến Khang, kẻ trí không làm. Nhưng muốn giết Yến Phi, sử dụng chính là thủ đoạn giang hồ, bất luận thành hay bại đều không ảnh hưởng đến hồng đồ bá nghiệp của Nam quận công, thỉnh Nam quận công minh xét. "

Hoàn Huyền than: "Không phá Biên Hoang tập làm sao có thể tiêu diệt dư nghiệt Đại Giang bang? Đây chính là điều kiện chủ yếu để Nhiếp Thiên Hoàn chịu hợp tác với ta."

Tiêu Phụng Tiên mỉm cười: "Trong lòng Nam quận công, Nhiếp Thiên Hoàn chỉ là một con cờ hữu dụng, con cờ này bước tiếp theo nên đi thế nào phải do Nam quận công quyết định, không phải do Nhiếp Thiên Hoàn độc đoán hành động."

Hoàn Huyền suy nghĩ hồi lâu, gật đầu nói: "Ai vì ta giết Yến Phi đây?"

Tiêu Phụng Tiên nói: "Chuyện này do Phụng Tiên phụ trách thì thế nào?"

Hoàn Huyền nhìn chăm chú hắn, không nói lời nào.

Tiêu Phụng Tiên đồng ý nói: "Hiện nay tình thế thiên hạ hết sức rõ ràng. Tình hình phương Bắc đang là cuộc tranh đấu giữa Thác Bạt Khuê và Mộ Dung Thủy, Biên Hoang tập vì Kỷ Thiên Thiên bị bắt mà cuốn vào cuộc chiến này, trở thành cái gai trong mắt Mộ Dung Thủy dẫn đến đại họa hủy tập nhân vong. Nếu kẻ hèn đoán không sai, Mộ Dung Thủy sẽ thừa dịp mùa đông lạnh giá băng tuyết lấp đường cắt đứt giao thông thủy lộ mạn Bắc Đĩnh Thủy của Biên Hoang tập, đến lúc đó chỉ cần chúng ta kéo chân sau hoang nhân có thể khiến hoang nhân lâm vào tuyệt cảnh."

Hoàn Huyền nói: "Có phải ý tiên sinh muốn nói công hãm Thọ Dương cắt đứt vận tải đường thủy từ Biên Hoang tập đến phương Nam?"

Tiêu Phụng Tiên nói: "Đây là việc chúng ta có thể làm được, luôn tiện làm yên lòng Nhiếp Thiên Hoàn. Do hoàn cảnh địa lý đặc thù của Biên Hoang tập, bất kể ai muốn tấn công Biên Hoang tập đều phải trả cái giá nặng nề. Phương pháp đối phó tốt nhất chính là cắt đứt nguồn sống của nó. Còn tình huống có thể dùng binh với Biên Hoang tập là khi hoang nhân mất đi niềm tin và đầu chí, cách nhanh nhất kích khởi tình huống này đó là giết chết Yến Phi, treo đầu hắn trên đỉnh Chung lâu tại Biên Hoang tập."

Hoàn Huyền cười lớn: "Nghe những lời này của tiên sinh, hồng đồ bá nghiệp của Hoàn Huyền ta đã thành công một nửa. Tiên sinh đi đường mệt nhọc cần nghỉ ngơi nhiều vào, đêm nay ta sẽ bày tiệc khoản đãi tiên sinh. Đến lúc đó chúng ta tiếp tục trò chuyện, thế nào?"

Tiêu Phụng Tiên vui mừng cáo lui.

Giang Văn Thanh đi vào đại sảnh, Mộ Dung Chiến đang ngây người ngồi cạnh bàn, dường như đang suy nghĩ điều gì. Trên bàn đặt một vật dài bao lại bằng vải bố.

Nàng ngồi xuống đối diện với hắn, nói: "Có phải huynh đang lo lắng cho Cao Ngạn? Nhưng lo lắng là chuyện vô ích, chúng ta cần phải cân nhắc lúc tình huống xấu nhất xuất hiện nên ứng biến như thế nào. Trận quyết chiến với Mộ Dung Thùy này đã triển khai toàn diện."

Mộ Dung Chiến ngạc nhiên nói: "Đại tiểu thư nhất định đuổi theo sau lưng ta, vì bây giờ ghế ta ngồi còn chưa nóng, có điều gì chỉ giáo không? "

Giang Văn Thanh mỉm cười nói: "Trước tiên nói vấn đề của huynh, huynh có tâm sự gì ư?"

Mộ Dung Chiến có chút buồn bã nói: "Ta bị người ta bán đứng!"

Giang Văn Thanh ngẩn người: "Ai dám bán đứng Chiến soái?"

Mộ Dung Chiến cười cười cay đắng, đẩy bao vải qua Giang Văn Thanh nói: "Đại tiểu thư cứ mở ra xem."

Giang Văn Thanh theo lời mở bao vải đen ra, thất thanh nói: "Đây chẳng phải thiết bút của Cổ thúc bị Hướng Vũ Điền 'trưng dụng' sao? "

Mộ Dung Chiến than: "Ta lần này thật là bị một vố đau. Mảnh vải đen vốn dĩ bọc trường kiếm của Hướng Vũ Điền, ta mới trở về lại phát giác đã bị người ta đổi mất, dĩ nhiên là tên đó làm. Dù là địch nhân ta cũng phải nói một chữ 'Phục'. "

Giang Văn Thanh cũng cảm thấy dựng tóc gáy.

Trong tình hình bình thường, dù với thân thủ như Hướng Vũ Điền muốn ngấm tiến vào đây thần bất quỷ bất giác đổi kiếm cơ hội thành công vẫn rất ít, nhưng trong tình hình hỗn loạn đêm qua Hướng Vũ Điền lại làm được dễ như trở bàn tay. Có thể thấy đồ ước tự phát giữa hắn và hoang nhân thật có hiệu quả một đá ném vài con chim.

Người này quá thông minh.

Giang Văn Thanh nhất thời vẫn chưa hiểu ý, hỏi: "Điều này và việc huynh bị bán đứng có quan hệ gì không?"

Mộ Dung Chiến nói: "Trong tình hình đêm qua, Hướng Vũ Điền muốn thâm thiên hoán nhật, với hắn đúng ra không quá khó khăn, chỉ khó ở chỗ hắn làm sao biết bội kiếm đặt trên cái bàn này."

Giang Văn Thanh nhíu mày hỏi: "Huynh muốn nói có nội gian?"

Mộ Dung Chiến lắc đầu nói: "Đương nhiên không phải nội gian. Bây giờ điều hoang nhân chúng ta tự hào nhất là không có phản đồ."

Giang Văn Thanh chợt giật mình nói: "Là Sóc Thiên Đại tiết lộ!"

Mộ Dung Chiến nói: "Đại tiểu thư đoán trúng rồi! Ài! Ta thật không ngờ nàng ta lại bán đứng ta."

Giang Văn Thanh ngưng thần quan sát hắn một hồi, nói: "Huynh rất có cảm tình với nàng ta phải không?"

Mộ Dung Chiến nói: "Sao không hỏi thẳng có phải ta yêu nàng ta không? Đáp án chính là 'có lẽ đúng'! Ban nãy ta cứ luôn tìm lý do, tỷ dụ như nàng ta cho rằng chuyện này không có ảnh hưởng gì lớn đối với ta, nên thuận tiện bán một món ân huệ cho Hướng Vũ Điền ... Bất quá trong lòng ta thật không thoải mái."

Giang Văn Thanh hơi cúi đầu hỏi: "Huynh có dự định gì?"

Mộ Dung Chiến ngạc nhiên nhìn Giang Văn Thanh một cái nói: "Ta vẫn chưa thỉnh giáo đại tiểu thư tìm ta có điều gì muốn nói, vì sao ta lại cảm thấy đại tiểu thư hình như có chút khó mở miệng? Chúng ta đều là người nhà nên chuyện gì cũng có thể thương lượng."

Giang Văn Thanh nói: "Trước hết trả lời vấn đề của ta, được không ?"

Mộ Dung Chiến cười khở nói: "Nếu ta nói đại tiểu thư hay ta căn bản không có dự định gì, chỉ có thể chờ đợi tin tức của Cao Ngạn nhất định sẽ khiến đại tiểu thư thất vọng. Nhưng ta thật nghĩ không ra biện pháp, Hường Vũ Điền quá lợi hại, chúng ta có thể bảo vệ giao thông giữa Biên Hoang tập và phương Nam đã không dễ dàng gì, chỉ có đợi Yến Phi trở về để hấn phụ trách thu thập Hường Vũ Điền, chúng ta mới có cơ hội phản kích Yến quân."

Giang Văn Thanh không biết nói gì.

Mộ Dung Chiến nhìn nàng hồi lâu, đột nhiên nói: "Ta hiểu rồi! Đại tiểu thư có phải muốn tự mình đến phương Nam trợ giúp Lưu gia, nhưng lại cảm thấy thời cơ không thích hợp để rời khỏi đây, vì vậy không tiện mở miệng?"

Thân thể Giang Văn Thanh hơi run, cười khở: "Để huynh nhìn ra rồi."

Mộ Dung Chiến mỉm cười: "Đại tiểu thư tính khi nào lên đường?"

Giang Văn Thanh nhìn hấn khở não nói: "Nhưng..."

Mộ Dung Chiến ngắt lời: "Ta hiểu, sự thật mỗi người trong Biên Hoang tập đều hiểu, bây giờ phải là thời điểm Đại tiểu thư đến phương Nam kể vai chiến đấu với Lưu gia cho đến lúc Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn bỏ tay chịu trói. Biên Hoang tập do bọn ta và Yến Phi trông coi, đại tiểu thư yên tâm đi đi! Đúng như lão Trác nói, Biên Hoang tập chúng ta khí số chưa tận, còn Lưu gia đích xác cần đại tiểu thư."

Giang Văn Thanh hai má đỏ bừng, hơi cúi đầu khở nói: "Đa tạ!"

Mộ Dung Chiến bị tư thái yêu kiều của nàng làm phân tâm nhất thời không nói nên lời. Lúc này người hầu đến báo, Thác Bạt Nghi cầu kiến.

Mộ Dung Chiến bắt giác thảm kinh ngạc, Thác Bạt Nghi trước giờ không có giao tình gì với hấn, dĩ nhiên vô sự không lên tam bảo điện, lần này vì chuyện gì lại đến gặp hấn?

° ° °

Hai bên vừa xuất thủ, Yến Phi liền biết dự đoán của mình không sai, trận chiến hôm nay kết cuộc chỉ có một bên bại vong, căn bản không có khả năng nửa đường ngưng chiến.

Đối phương xác thật không ai không là cao thủ cấp tông sư, hơn nữa mỗi người có tuyệt nghệ riêng, phối hợp lại uy lực càng tăng gấp nhiều lần.

Luận đơn thuần dùng chiêu thức, công lực, chàng có thể chịu đựng đến mười chiêu đã biến thành du hồn dã quỷ mất đi thân xác. Thứ duy nhất có thể bảo mệnh chính là Tiên môn kiếm quyết, hơn nữa cần phải dùng toàn lực sát thương đối phương, dồn ba cao thủ đáng sợ này vào chỗ chết trước khi chân nguyên hao tận.

Tình thế khiến chàng không có bất kì dư địa mà nương tay.

Yến Phi chột lui về sau, nhưng cái lui này tịnh không phải lui để tránh né tầm thường, trong đó ngầm chứa đạo lý ảo diệu tinh vi, tổn rất nhiều thời gian nghiên cứu.

Đầu tiên phải tránh khỏi đòn mỗ tới của Khuất Tinh Phủ từ bên trái. Đòn này nhìn bình thường nhưng sự thật vào lúc này lại là chiêu số chết người, khiến chàng chặn thì không ổn, không chặn càng không ổn.

Nếu chỉ hai người đối chiến, chàng chỉ cần Điệp Luyến Hoa xuất võ đẩy một cái thì có thể hóa giải, nhưng hai cao thủ ma môn khác đang phân ra công tới từ trên không và phía sau, lúc chàng ngạnh tiếp đòn công kích của Khuất Tinh Phủ cùng là lúc chàng mất mạng, tuyệt không xảy ra khả năng khác.

Theo khí kinh ập đến của Vệ Nga càng cổ quái đến cực điểm hoàn toàn bao trùm chàng, không gian quanh mình bộ dạng giống như lồm xướng, chẳng những làm yếu đi cảm quan nhạy bén còn khiến chàng sinh ra cảm giác khó chịu không thể dùng sức, tình huống có chút giống như cá dưới đáy biển sâu gặp phải xoáy nước ngầm thân không tự chủ vô lực vùng vẫy.

Còn thiếu ba tấc thì chớp được chuôi kiếm Điệp Luyến Hoa.

Cả người Yến Phi nghiêng về phía sau, khí kinh của Cáp Viễn Công từ sau ập đến, đang nhanh chóng theo vũ khí của hấn tiếp cận, dù Yến Phi có hộ thể chân khí, áp lực lưng chàng có thể chịu đựng đã đến ranh

giới sụp đổ.

"Keng!"

Ngay thời khắc quan trọng ngàn cân treo sợi tóc, Điệp Luyến Hoa phát ra tiếng kêu trong trẻo chấn động màn nhĩ.

Yến Phi giống như được đánh thức từ trong mộng ảo, tâm linh trong sáng không chút sơ sót, càng nắm được ba người đang hồi phục lại từ trong kinh hãi, tinh thần hiện ra kể hồ không nên có.

HỒI 31

Cuộc Chiến Quyết Tử

Thác Bạt Nghi ngồi vào chỗ ban nãy của Giang Văn Thanh, mắt nhìn binh khí thành danh của Trình Thương Cổ trên bàn, ngạc nhiên hỏi: "Chuyện này là sao?"

Mộ Dung Chiến sau khi giải thích nói: "Thác Bạt đương gia tìm ta có chuyện gì? "

Thác Bạt Nghi xoay đầu nhìn về hướng Giang Văn Thanh vừa khuất bóng nói: "Trước tiên ta nhiều chuyện hỏi một câu, sao ta cảm thấy Đại tiểu thư hình như xinh đẹp hơn bình thường? "

Mộ Dung Chiến cười khở: "Có thể do người ta gặp chuyện vui nên tinh thần sảng khoái, đại tiểu thư không lâu nữa có thể kề vai tác chiến cùng Lưu gia rửa sạch mối nhục của Đại Giang bang, tâm tình dĩ nhiên sẽ khác, cho nên nàng dung quang đặc biệt rạng rỡ, tỏa ra ánh sáng trí tuệ diễm lệ."

Thác Bạt Nghi ngạc nhiên: "Người chịu để Đại tiểu thư đi sao? "

Mộ Dung Chiến giang tay nói: "Đổi lại là người, người sẽ làm thế nào?"

Thác Bạt Nghi lắc đầu cười khở nói: "Đúng! Đây gọi là thành nhân chi mỹ, huống chi nàng cũng là Đại tiểu thư tất cả chúng ta đều yêu mến. Được rồi! Nói đến chuyện nghiêm chỉnh, ta vừa nhận được phi cáp truyền thư từ Kiến Khang của Yến Phi, truyền về một tin tức kinh nhân khiến người ta nghĩ một trăm lần cũng không hiểu nổi hần sao có thể biết, chính là Hách Liên Bột Bột bị Mộ Dung Thùy xúi giục nội trong thời gian ngắn sẽ tấn công Thịnh Nhạc."

Mộ Dung Chiến ngạc nhiên kể đó suy nghĩ, cuối cùng bưng tỉnh nói: "Đúng! Hiện giờ tin tức Nam Bắc đứt đoạn, cả Hoang nhân chúng ta cũng không nắm rõ tình hình phương Bắc, sao Yến Phi có thể biết việc sắp phát sinh tại phương Bắc? Hơn nữa là cơ mật quân sự của Mộ Dung Thùy."

Song mục Thác Bạt Nghi lắp loáng nói: "Giọng điệu hần không những khẳng định còn chỉ rõ có Ba Cáp Mã Tư ở giữa đưa lối dẫn đường thúc đẩy sự hợp tác giữa Mộ Dung Thùy và Hách Liên Bột Bột. Đây đã không phải lời đồn thông thường, giống như Yến Phi hần chính mắt nhìn thấy."

Mộ Dung Chiến nói: "Có phải lừa gạt không? "

Thác Bạt Nghi đáp: "Nếu là giả, trái lại đã giải khai tất cả nghi ngờ, nhưng thư này ngàn vạn lần là thật, xác thật bút tích Yến Phi, trong đó còn có vài chữ viết sai giống như sai sót mắc phải lúc hần học tộc văn thuở nhỏ, tuyệt không có khả năng là thư giả mạo. "

Mộ Dung Chiến cười khở: "Chỉ có do chính miệng hần nói ra đáp án, chúng ta căn bản không biết đường suy đoán."

Lại nói: "Người tính làm sao? "

Thác Bạt Nghi nói: "Tin tức của Yến Phi truyền về ta đương nhiên xử lý nghiêm túc."

Mộ Dung Chiến nhíu mày nói: "Bây giờ trời đất lạnh giá, tuyết lấp đường đi, bồ câu có thể bay từ Kiến Khang đến Biên Hoang tập đã khá lắm rồi, bây giờ chỉ có dựa vào sức người truyền tin tức đến Bình Thành."

Thác Bạt Nghi nói: "Ta sẽ phái tám chiến sĩ thân thủ cao cường, công phu khinh công cực giỏi chia làm tám lộ truyền tin đến Bình Thành, chỉ cần một lộ thành công thì hoàn thành sứ mệnh. Họ sẽ vòng qua phạm vi thể lực của địch nhân, tuy tốn thời gian nhiều chút nhưng nói chung đỡ hơn gặp phải Bí nhân."

Mộ Dung Chiến trầm ngâm giây lát, nói: "Ta bắt đầu tin suy đoán của Vương Trấn Ác, Bí nhân đến Biên Hoang chỉ có một mình Hưởng Vũ Điền."

Thác Bạt Nghi gật đầu nói: "Ta cũng nghĩ qua vấn đề này. Bí nhân lần này đáp ứng Mộ Dung Thùy ra tay trợ trận chắc phải có điều kiện, ví dụ chỉ cần Mộ Dung Thùy công hãm Bình Thành Bí nhân sẽ tập trung toàn lực đối phó tộc ta, đến Biên Hoang thì chỉ có một mình Hưởng Vũ Điền. Ài! Chỉ một mình hắn đã đủ làm bọn ta đau đầu."

Mộ Dung Chiến nói: "Tám tín sứ của ngươi lên đường rồi ư?"

Thác Bạt Nghi nói: "Họ đang chuẩn bị hành trang, sau khi ta trở về họ lập tức lên đường, đoạn đường đến Tứ Thủy sẽ mượn cước lực khoái mã, đến Tứ Thủy mới bỏ ngựa qua sông."

Mộ Dung Chiến than: "Yến Phi trong thư có đề cập hẳn khi nào về không?"

Thác Bạt Nghi đáp: "Hắn nói trong vòng mười lăm ngày sẽ trở về."

Mộ Dung Chiến chán nản nói: "Hy vọng lúc hắn trở về vẫn thấy Cao Ngạn sống sờ sờ, nếu không dù hẳn phân thân Hưởng Vũ Điền thành vạn đoạn chúng ta vẫn bỏ lỡ thời cơ Nam Bắc giáp kích Mộ Dung Thùy, hơn nữa sẽ thua rất thảm."

Mộ Dung Chiến cười khổ tiếp tục: "Mộ Dung Thùy ra oai!"

Hai người người nhìn ta, ta nhìn người trong tâm đều đồng cảm.

Mộ Dung Thùy xác thực là bậc thầy quân sự tài ba, cứ mãi dắt mũi họ đi, đầu tiên là lợi dụng thời tiết, chỉ cần số nhân mã có hạn đã cắt đứt liên hệ giữa Hoang nhân và Thác Bạt Khuê, rồi dùng Bí tộc cô lập Thác Bạt Khuê khiến hắn không rảnh tay chi viện; đồng thời lại xúi giục Hách Liên Bột Bột công phá Thịnh Nhạc còn đang xây dựng lại. Đến năm mới Xuân về hoa nở, Thác Bạt Khuê chẳng còn dư lực đối phó cuộc thảo phạt của hắn, còn Hoang nhân có thể tự bảo vệ mình đã là giỏi rồi, nói gì đến cho một đội quân tinh nhuệ lên phương Bắc trợ chiến.

Tình thế ác liệt đến cực điểm, họ lại chẳng có biện pháp.

Biên Hoang tập lễ nào khí số đã tận?

° ° °

Cao Ngạn và Tiểu Bạch Nhạn ngồi xỏm tựa vào cây cối ngoài rìa, liếc nhìn vùng đồi núi mênh mông ở mặt Bắc, trong thế giới trắng xóa trước mắt chẳng thấy dấu vết người hay thú.

Doãn Thanh Nhã phun ra làn khói trắng nhẹ nhàng nói: "Thật thú vị!"

Cao Ngạn lần này trái lại không có ý loạn tình mê, song mục tinh quang lấp loáng, tập trung tinh thần quan sát con đường phía trước nói: "Thủ đoạn đối phó thám tử hữu hiệu nhất là liệp ưng và ác khuyển đã qua huấn luyện. Cũng may bây giờ thời tiết lạnh giá, địch nhân sẽ không tùy tiện điều động ưng và chó, chủ yếu vẫn dựa vào người canh gác, chỉ cần trong vùng đất mấy chục dặm xung quanh Bắc Dĩnh Khẩu bố trí nhiều tháp canh ở chỗ cao, thì có thể ngăn cản hữu hiệu bọn ta tiếp cận."

Doãn Thanh Nhã thấy hắn nói rõ ràng mạch lạc liền hỏi: "Lần này chúng ta đi thám thính tình hình bên địch, có tác dụng gì không?"

Cao Ngạn giải thích: "Nhiệm vụ của chúng ta là phải nắm rõ quân lực, bố cục chiến lược và thiết lập của địch nhân. Gặp lúc băng tuyết khắp nơi thế này, địch nhân muốn trong thời gian ngắn xây dựng xong lũy trại có sức mạnh phòng ngự cường đại là không khả năng, nên ta phải tự mình đến tiến hành đánh giá chuẩn xác tình thế địch nhân, sau khi về tập đưa ra báo cáo tường tận cho Hoang nhân huynh đệ của ta, rồi quyết định sách lược phản công, đây gọi là tri kỷ tri bỉ. Cho nên chuyến thám thính lần này thật sự quan hệ đến thành bại của cuộc chiến giữa Mộ Dung Thùy và Hoang nhân bọn ta, bởi tác dụng có tính quyết định nên không cho phép có sơ sót."

Doãn Thanh Nhã gật đầu nói: "Ta bây giờ bắt đầu hiểu vì sao nhiều người trái lại sẽ hỏng việc. Ồ! Chúng ta căn bản không biết trạm gác địch nhân đặt tại đâu, làm sao có thể qua mắt chúng? Chúng ta có nên đợi trời tối rồi hành động không?"

Cao Ngạn ngạo nghễ nói: "Cao Ngạn ta là loại chỉ có hư danh sao? Nói cho nàng hay, trời tối ngược lại càng nguy hiểm, Yên nhân nhất định sẽ thả liệp ưng ra, sau khi phát giác có điểm khả nghi liền phái xuất tinh kỵ và ác khuyển từ các doanh trại rải rác khắp các cứ điểm chiến lược đuổi tới, chúng ta chắc chắn khó chạy khỏi kiếp số. Trái lại ban ngày an toàn hơn, chỉ cần chúng ta có thể dựa vào địa thế đoán trước một bước vị trí trạm gác của địch nhân, thì có thể đi như chỗ không người. Điều này để ta lo, lúc ta đi khắp Biên Hoang lữ Yên nhân vẫn còn đang bú sữa mẹ."

Doãn Thanh Nhã mắng: "Người chỉ biết nói khoác. Theo người nói càng tiếp cận Bắc Dĩnh Khẩu càng dễ dàng bị phát giác, cộng thêm Bí nhân thần xuất quỷ một, chúng ta không có khả năng đến gần doanh trại địch nhân."

Cao Ngạn đưa tay ôm bờ vai mềm của nàng cười nói: "Người khác làm không được, trái lại sao làm khó được Cao Ngạn ta? Hà! Cao Ngạn ta sở dĩ có thể thành phong môi xuất sắc nhất Biên Hoang tập toàn dựa vào đầu óc lão tử linh hoạt hơn người khác, biết lo trước tính sau. Vùng đất có tính chiến lược đặc biệt như Bắc Dĩnh Khẩu, lão tử có bố trí sẵn đài quan sát bí mật, chỉ cần âm thầm đến nơi đó thì giống như ngắm phong cảnh, vừa nhìn rõ mồn một tình hình địch nhân vừa có thể thân mật với Nhã nhi. Khà! Thật sáng khoái!"

Doãn Thanh Nhã nhú mào: "Ai thân mật với người? Mau bỏ tay thú vị người ra!"

Cao Ngạn khôi phục lại bản sắc vốn có, không còn vẻ trầm tĩnh của phong môi, cười hí hửng: "Ôm vai chút xíu có vấn đề gì ư? Nàng không thoải mái hả?"

Doãn Thanh Nhã nhún vai nói: "Ôm một cái hoàn toàn không có vấn đề, huống chi sớm quen bị người ôm rồi. Vấn đề ở chỗ sợ người không chế không nổi mình còn ta lại không dám đánh người, lúc xảy ra chuyện chẳng những chúng ta đi đứt mà huynh đệ Hoang nhân của người cũng tiêu tùng theo. Hi hi! Người thấy ta nói đúng không?"

Cao Ngạn chán nản thu tay lại, bức bối nói: "Đánh chết ta cũng không tin có tâm pháp luyện công đáng ghét như thế."

Doãn Thanh Nhã đứng dậy nói: "Người tin cũng được không tin cũng chẳng sao, ta chỉ nói sự thật. Nghỉ ngơi đủ chưa? Chúng ta cần phải đến bờ Nam Tứ Thủy trước khi trời tối, đây là điều người nói."

Cao Ngạn chợt đứng dậy, một tay phải tuyệt đỉnh trên người một tay vừa muốn ôm Tiểu Bạch Nhạn, Doãn Thanh Nhã đã sớm né ra xa cười yêu kiều nói: "Người tưởng ta không biết chiêu số chiếm tiện nghi người ta của người à? Nhanh lên nào! Tên họ Hướng đó không chừng đang lũng súc chúng ta khắp nơi."

Cao Ngạn hận đến ngứa răng đuổi theo sau nàng.

° ° °

"Bùng!"

Thi thể Cáp Viễn Công chạm mặt đất, mấy tấm thạch bản lập tức bể nát. Trước khi rơi xuống đất, cao thủ ma môn này đã sớm đoạn khí.

Khuất Tinh Phủ tránh khỏi thi thể bị ném tới, từ bên trái cấp tốc lướt tới Yến Phi như quỷ mị, nhưng bị cản trở như vậy cuối cùng đã chậm một chút.

Chính vì sai lệch một chút này đã quyết định số mệnh Vệ Nga.

Yến Phi biết đã thu được hiệu quả của việc giáng đòn phủ đầu.

Nhìn bề ngoài, chàng không những bức lui Khuất Tinh Phủ và Vệ Nga còn giết chết Cáp Viễn Công. Sự thật chàng thắng rất hiếm, chỉ cần có bất kỳ sai sót hay là nắm bắt thời gian không chuẩn xác, bây giờ kẻ phơi xác trên đường chính là chàng.

Hiện tại nguy cơ vẫn chưa trôi qua, uy lực liên thủ của hai đại cao thủ ma môn thật sự có sức mạnh hủy đi 'nhục thân' của chàng.

Ma công hai người đã đạt đến hóa cảnh, cũng may Điệp Luyến Hoa kịp thời réo vang khiến tâm linh họ xuất hiện kẽ hở không nên có, cộng thêm Tiên môn quyết xuất kỳ bất ý mới có thể tạo ra chiến công như thế.

Lần này địch nhân quay lại sẽ không tiếp tục phạm sai lầm ban nãy, cách bảo mệnh duy nhất của Yến Phi chính là giết chết Vệ Nga và trước mặt là cơ hội duy nhất.

Dải băng bắn ra từ hai ống tay áo Vệ Nga, một cái quấn lấy cổ, cái khác phất vào ngực chàng.

Yến Phi lui lại một đoạn trên đường.

Dải băng của Vệ Nga như có mắt tùy theo thể rơi nghiêng nghiêng xuống đất của ả, một công vào mặt, một đánh vào hạ âm cay độc xảo quyết. Mái tóc trắng của ả dựng đứng biểu thị nội công đã đến cảnh giới quán khí vào tóc, gương mặt lại như nước phẳng lặng, không lộ ra tình cảm trong lòng.

Khuất Tinh Phủ vẫn rút lại sau ả hai bước.

Điệp Luyến Hoa vẽ ra mười mấy vòng tròn lớn nhỏ bất đồng, bày bố Thái Âm chân khí hết lớp này đến lớp khác.

Dải băng của Vệ Nga đụng vào vòng Thái Âm chân khí thứ nhất, lập tức bị cản trở hiện ra hình dáng gọn sóng quỹ dị mà đẹp mắt.

Yến Phi biết chính lúc này liền biến Tiên dương hỏa thành Thối âm phù, lập tức tiếng kiếm rít nổi lên, Thái Dương chân kinh từ mũi Điệp Luyến Hoa bắn ra, xuyên qua một loạt mười mấy tầng Thái Âm chân khí ngưng mà không tán.

Một tiếng 'rắc' vang lên chấn nhiếp cả con đường, ánh chớp chợt lóe, thiểm điện hình dạng rẽ cây như có thể phá nát hư không xuất hiện trước mặt Vệ Nga, thắng bại đã phân.

Dải băng tan nát, trong tiếng rú thê thảm, Vệ Nga văng ngược về sau.

Yến Phi cũng bị lực phản chấn của chân khí ả làm loạn choạng lui lại sau, lúc vẫn chưa hồi khí, Khuất Tinh Phủ đã từ phía sau Vệ Nga đuổi tới, tung ra chưởng ảnh đầy trời, cuồng công mãnh mẽ, kì chiêu dị pháp nhiều vô cùng tận, nhất thời đánh Yến Phi không còn sức phản kích, chỉ có thể gập chiêu chiết chiêu, lùi về sau liên tục.

Yến Phi nhất thời vô lực thi triển lại Tiên môn quyết, đành phải lúc dùng Thái Dương chân kinh, lúc dùng Thái Âm chân khí, khiến Khuất Tinh Phủ không biết đầu mà lặn, dần dần vặn hỏi liệt thế.

"Bùng!"

Kinh khí giao kích, Yến Phi trước tiên dùng Thái Âm chân khí hút thủ đao của Khuất Tinh Phủ lướt chéo qua cổ, rồi dùng Thái Dương chân khí bức nó ra ngoài, chấn toàn thân đối phương lui lại.

Sau khi trải qua vất vả, chàng cuối cùng tranh thủ được cơ hội thở một hơi để giành chiến thắng.

Yến Phi biết đối phương tích lũy mấy chục năm ma công khí mạch kéo dài, sau khi hồi khí tất phát động một đợt tấn công bài sơn đảo hải khác nên nào dám sơ ý. Yến Phi nghiêng người về phía trước một chút, mũi chân điểm xuống đất, lập tức giống như đạn pháo bắn về phía đối phương, Điệp Luyến Hoa phân trung hạ bổ xuống.

Khuất Tinh Phủ vẫn chưa đứng vững, Điệp Luyến Hoa đã tới.

"Đùng", khi Khuất Tinh Phủ vội vã ứng chiến, dùng song chưởng bổ xuống ngăn cản Điệp Luyến Hoa, điện quang giữa kiếm và chưởng bùng nổ.

Khuất Tinh Phủ hừ một tiếng bi thảm, lui lại ba bước.

Điệp Luyến Hoa của Yến Phi huy động giữa không trung lại quét về phía vai trái hắn.

Khuất Tinh Phủ tức giận quát một tiếng dùng thủ đao đối đầu chân kiếm, bổ thẳng vào Điệp Luyến Hoa.

Ánh chớp chợt lóe lên.

Khuất Tinh Phủ bị Điệp Luyến Hoa đánh té sang ngang, mắt mũi tai miệng toàn bộ chảy máu, bộ dạng thê thảm chẳng còn phong phạm cao thủ thâm tàng bất lộ trước kia.

Lần này so với lúc đối đầu Sử Cừu Ni Quy, Tiên môn quyết của Yến Phi đã không như ngày xưa, không những thao túng tự nhiên mà còn có thể tuyển chọn góc độ công vào kinh mạch đối phương, bắt đầu có quy

mô 'chiêu thức', uy lực đương nhiên tăng nhiều lần.

Huống chi Khuất Tinh Phủ đang ở thời điểm nguy hiểm lực cũ vừa kiệt, lực mới chưa sinh, nên hắn lập tức nghĩ tới cách tối hậu.

Yến Phi như hình với bóng, cướp lấy góc độ chết người sau lưng hắn, kiếm theo ý chuyển động, quét ngang hông trái hắn.

Khuất Tinh Phủ gầm lên, không chú ý đến lợi khí đang chém vào hông, một quyền đánh vào mặt Yến Phi, chính là dùng chiêu số đồng quy ư tận.

Yến Phi nói lui liền lui, kiếm chàng thu lại, dưới khí cơ lôi kéo, Khuất Tinh Phủ nhào tới cực nhanh.

Điệp Luyến Hoa lại vẽ hết vòng này đến vòng khác trong không trung, khác ở chỗ không dùng Thái Âm chân kinh, chỉ thuần hư chiêu.

Có cái gương trước mắt của Vệ Nga, Khuất Tinh Phủ như chim sợ cành cong nào ngờ Yến Phi lúc này lại lừa gạt, lật đặt tránh sang ngang.

Yến Phi đã tích tụ đầy đủ chân lực, quát lớn một tiếng, Diệp Luyến Hoa đâm thẳng tới.

"Đùng!"

Thiểm điện từ mũi kiếm thoát ra, với tốc độ kinh nhân cả Yến Phi cũng nhìn không rõ, đuổi kịp Khuất Tinh Phủ đánh trúng ngực hắn.

Khuất Tinh Phủ như bao bố hoàn toàn không chịu sự điều khiển của mình bị ném bay lên không trung, vang lên tiếng xương cốt toàn thân gãy nát, rồi rơi ầm xuống thạch bản trên đường, sau khi chạm đất thì thể vận vẹo không tự nhiên.

"Phụt!"

Yến Phi há miệng phun máu tươi đầy trời, thân thể gần như hư thoát, lui sang ngang ngồi xuống bậc thềm trước một ngôi nhà của dân thường, không ngừng thở hồng hộc.

Ba đại cao thủ ma môn phơi thây đầu đường, khiến con đường vắng lặng không bóng người tăng thêm phần quỷ dị âm sâm.

Yến Phi vừa thở vừa tra Diệp Luyến Hoa vào vỏ, trong lòng xuất hiện cảm xúc phức tạp. Chàng thật không muốn giết chết ba người, chỉ hận trong hiểm cảnh ban nãy sinh tử chỉ một ý niệm, chàng không còn chọn lựa khác.

Người ma môn sau này đối đãi chàng ra sao? Từ giờ sẽ không dám động vào chàng? Hay là dốc toàn lực tìm chàng tính sổ? Xem ra dự đoán sau khả năng xảy ra lớn hơn.

Lần này ma môn phái ra ba người đến giết chàng biểu thị ma môn đang tiến hành âm mưu đoạt thiên hạ của họ, bằng không thì họ cần gì phải quan tâm đến chàng? Trước mắt kẻ có tư cách đuổi hươu phương Nam không ngoài những người như Hoàn Huyền, Nhiếp Thiên Hoàn, Từ Đạo Phúc, Lưu Lao Chi và Lưu Dự. Lưu Dự dĩ nhiên không có quan hệ với ma môn, nhưng trong những người kia kẻ nào là người của ma môn, hoặc người ma môn nhắm đến và ủng hộ? Chàng thật không có cách tìm ra.

Yến Phi lại thổ ra một búng máu nhỏ.

Ba người này tuy lợi hại nhưng làm bị thương chàng lại là lực phản chấn của Tiên môn quyết.

Mỗi lần thi triển Tiên môn quyết, bản thân chàng ít nhiều cũng chịu chút tổn thương, vì thế cũng làm giảm đi năng lực thi triển Tiên môn quyết, khiến chàng không thể thi triển liên tục, nếu không dù là Tôn Ân cũng phải ôm hận dưới kiếm Yến Phi chàng.

Yến Phi tuy thụ nội thương không nhẹ nhưng không chút quan tâm.

Đối với người tâm mạch đã đứt vẫn có thể nối lại được như Yến Phi, còn gì có thể khiến chàng sợ hãi?

HỒI 32

Đồng Mệnh Uyên Ương

Tuyết hoa lại rơi, sắc trời trở nên âm u.

Cao Ngạn và Doãn Thanh Nhã phục trên một ngọn đồi nhỏ, quan sát một doanh trại của địch nhân xa xa ngoài hai dặm.

Doãn Thanh Nhã khẽ sát tai Cao Ngạn nói: "Bây giờ nên làm sao đây? Chúng ta có thể vòng qua chúng không?"

Hơn mười doanh trại địch thiết lập trên đồi cao nhìn xuống vùng bình nguyên xa gần, giữ chặt các con đường đi đến Tứ Thủy, bên phải là dãy núi chạy dài ngăn cách Đông Tây.

Cao Ngạn đột nhiên nói: "Nghe gì không?"

Doãn Thanh Nhã đồng tai lên nghe: "Dường như là tiếng chó sủa."

Cao Ngạn vui vẻ nói: "Chính là tiếng sủa của chó. Hà! Tiếng sủa của chúng thật vui tai."

Doãn Thanh Nhã mắng: "Hay cho người còn có tâm tình nói ngược, lần này muốn không đi vòng đường xa cũng không được."

Cao Ngạn mỉm cười: "Bình quý thần tốc, chúng ta làm phong môi chuyển này càng phải lai vô ảnh khứ vô tung, quan trọng ở chữ 'Khoái', nếu không dù đem tin tức trở về chỉ là công toi, tin tức mới nhất biến thành cũ, cho tiền cũng chẳng ai chịu nghe nói chỉ đến bán với giá cao. Chúng ta trước lúc trời sáng nhất định phải đến được đài quan sát ở Bắc Dĩnh Khẩu, nhìn trọn một ngày, thời gian đối phương đối gác cũng phải rõ như lòng bàn tay, sau hoàng hôn trở về Biên Hoang tập thì đại công cáo thành. Hừ! Trước giờ ta chưa nghĩ qua làm thám tử có thể phong lưu khoái hoạt như vậy, vừa ôm chiếc eo thon của Nhã nhi vừa xem phe địch điều động thiên quân vạn mã."

Doãn Thanh Nhã tức mình nói: "Bớt nói lời thừa được không? Lần này làm sao qua ải đây?"

Cao Ngạn chỉ dãy núi chạy dài ở mặt Đông nói: "Hoang nhân bọn ta gọi núi này là dãy 'Tung Hoàn', Dĩnh Thủy nằm ở phía Đông dãy núi này cách hơn sáu mươi dặm, chỉ cần chúng ta vượt qua núi rồi men theo dãy núi đi lên phía Bắc, trước khi trời sáng có thể đến được đài quan sát."

Doãn Thanh Nhã lo lắng hỏi: "Trong núi có bí đạo không? Tối như thế lại đổ tuyết, leo núi đi đường quá nguy hiểm!"

Cao Ngạn tỏ vẻ đắc ý nói: "Một trong những bản lĩnh nhất của ta chính là đi đêm, về mặt này lão Yến cũng không sánh bằng ta. Một sở trường khác là biết lợi dụng hình thế địa lý, trong núi đương nhiên không thể có bí đạo nhưng ta lại biết lộ tuyến vượt núi dễ dàng nhất, bảo chúng sẽ không lạc đường, ta trước sau đã leo vượt qua núi này hơn mười lần, có thể nói đi mười lần an toàn đủ mười."

Doãn Thanh Nhã nói: "Nếu như lạc đường, ta sẽ làm thịt người cái tên tiểu tử rất thích tự tăng bốc mình."

Cao Ngạn đang muốn đáp lời, đột nhiên lộ ra thần sắc chú ý, tiếp đó sắc mặt hơi biến, xoay đầu nhìn về phía sau.

Doãn Thanh Nhã dõi theo ánh mắt gã, chỉ thấy ở đằng xa tuyết hoa bay bay, bụi tuyết bốc lên còn thấp thoáng có tiếng chó sủa truyền đến.

Cao Ngạn chấn động nói: "Hồng bát! Chúng ta bị lính đi tuần phát hiện rồi."

Doãn Thanh Nhã nói: "Có lẽ chỉ trùng hợp thôi, không phải nhắm vào chúng ta."

Lúc này đã có thể mơ hồ nhìn thấy kẻ đến là mấy chục kỵ binh địch, tiếng chó sủa có xu hướng rõ hơn.

Cao Ngạn vừa thò tay vào chiếc túi trong Bách bảo bào móc ra thứ gì đó vừa nói: "Nếu chúng chỉ tình cờ đi qua thì không chạy hết tốc lực như thế, càng không thả ác quỷ dẫn đường, khẳng định chó đã ngửi được mùi của chúng ta rồi."

Gã lấy từ trong túi ra một bao vải lớn chừng bàn tay, sau khi lột lớp vải thì ra thì thấy một bình sứ đã đục thủng hơn mười lỗ nhỏ, còn có dây buộc ở cổ bình.

Cao Ngạn một tay nhét bao vải vào lại trong túi, tay kia đeo bình lên cổ, kể đó kéo Doãn Thanh Nhã đứng dậy nói: "Chẳng có sóng gió nào ta chưa gặp qua, đây chỉ là trò trẻ con thôi!"

Lời chưa dứt, "Đùng" một tiếng, một mũi hỏa tiễn ở chỗ những kỵ binh đang tới vọt thẳng lên trời, bùng nổ thành pháo hoa đỏ như máu, trong mưa tuyết mù mịt có gì đó quý dị rất khó nói.

Doãn Thanh Nhã thoáng ngẩn người nói: "Chúng đang làm gì vậy?"

Cao Ngạn vội nói: "Chúng muốn thông tri cho người của chúng ở doanh trại phải thêm nhân mã đến trợ giúp, đi nào!"

Kéo bàn tay mềm mại của Doãn Thanh Nhã, trượt xuống đồi như cơn gió, chạy hết tốc lực vào dãy Tung Hoành.

° ° °

Yến Phi ngồi tại Ngaoan Đầu chữ 1 nổi danh nhất bờ Bắc Thái Hồ.

Ngaoan Đầu chữ là bán đảo ven bờ tiếp với núi hướng Tây ló vào trong hồ, núi non trùng điệp sơn hoàn thủy phục. Ở nơi này gần ven hồ cự thạch nằm trên sóng, vỗ vào tung tóe khí thế hùng vĩ; nhìn ra xa là một vùng xanh biếc nước và trời tiếp xúc với nhau mênh mông không thấy bờ. Nhìn thấy vậy Yến Phi cũng cảm thấy lòng rộng mở, phải tán thán trước sự bao la của biển trời.

Phiêu Miểu phong nơi ước hẹn sinh tử giữa Tôn Ân và chàng nằm ở vùng Nam Thái Hồ, bên kia hồ là hòn đảo lớn nhất và đẹp nhất trong hồ, đỉnh cao nhất của dãy Tây Sơn Động Đình, đứng sừng sững giữa đảo, các đỉnh núi khác đều thần phục quỳ mọp ở bốn phương tám hướng, thắng cảnh cực kỳ hùng vĩ.

Theo lời Tống Bi Phong từng bầu bạn với Tạ An du lãm Thái Hồ, Tây Sơn quái thạch lờm chờm, động huyệt nơi nơi, tùy theo khí hậu biến hóa trời lúc trong lúc ám, thu nguyệt văn yên, tích tuyết hàn mai 2 đẹp không thể tả xiết.

Yến Phi đang thể hội biến hóa của tiết trời, vào đêm tiết trời bắt đầu xấu đi, trên cao mây đen dày đặc, một cơn mưa lớn có vẻ không tránh khỏi.

Chàng dùng chủy thủ tùy thân đốn hạ cây gỗ làm một bè gỗ thô sơ để đi đến Tây Sơn Động Đình, đây là phương pháp nhanh nhất lại tránh được người khác quấy nhiễu một cách vô nghĩa và bị bức đại khai sát giới như sáng nay.

Hơn nữa chàng còn muốn tâm bình tĩnh lại, suy nghĩ nan đề trong vũ kỹ. Ba đại cao thủ ma môn làm chàng mang nội thương đến giờ chưa khỏi, nhưng cũng khai mở lĩnh ngộ đối với 'Tiên môn kiếm quyết' khiến chàng thu được lợi ích không nhỏ.

Bất chợt một ánh chớp lướt qua trời đêm đen kịt phía bên phải, chiếu sáng Thái Hồ mênh mông, tiếp theo tiếng sấm vang lên chấn động màng nhĩ ong ong, bạo vũ mờ hồ phía xa xa với uy thế che kín cả trời đất, hoành tảo Thái Hồ cuốn tới bóng dáng nhỏ bé của Yến Phi.

Mưa chưa tới cuồng phong đã đến trước, trong ánh chớp không ngừng lóe sáng cây cối sau lưng lắc lư cuồng loạn, trong phút chốc đại vũ rơi ồ ạt lên thân chàng. Trời đất bị đại vũ dung hợp thành một, chàng đã không rõ sấm chớp cái nào trước cái nào sau, tai không còn nghe thanh âm khác của đại tự nhiên, chỉ còn mỗi tiếng mưa gào gió rít và sấm chớp giao thoa ầm ì.

Trời đêm giống như sụp xuống, màn mưa như chớp giật quất xuống tứ bề.

Chàng tưởng tượng trước mắt chỉ là một huyền tượng nhưng điều đó gây nên cảm nhận không thể nghĩ bàn, cảm giác của Yến Phi thật như một hiện hữu của máu thịt.

Yến Phi chậm chậm đứng dậy, nhắc chiếc bè gỗ bên cạnh lên, bè gỗ đơn giản được chàng dùng sợi mây cột năm thân cây lại, dài không quá sáu thước, tay kia cầm lấy mái chèo chàng từng đao từng đao vót thành, đột nhiên hú dài để phát tiết khí trầm uất trong lòng.

Kể đó chàng ném bè gỗ xuống hồ rồi phóng người lên, đáp xuống bè gỗ nổi bồng bênh trong sóng to gió rít.

Yến Phi vừa chèo một nhát ở đuôi bè, thủy hoa tung tóe, đẩy bè gỗ đi gần mười trượng, lại một chèo

phát ra và chiếc bè giống như tên bắn, phá sóng mà đi trong sấm chớp bạo vũ.

Chàng nghĩ đến Hường Vũ Điền. Lẽ nào ngoài Tôn Ân và Mộ Dung Thủy thì hẳn cũng là kinh địch lão thiên gia an bài cho chàng, khiến họ định sẵn là tử địch thế bất lưỡng lập.

Hường Vũ Điền là người cực đoan biết tự kiềm chế, đối mặt với mỹ nữ mê người phong tư đặc biệt như Mặc Sĩ Minh Dao vẫn có thể không động tâm. Có phải vì lý tưởng của Ma môn hẳn nguyện hy sinh mọi thứ khác? Rốt cuộc hẳn truy cầu điều gì?

Dù trong Bí nhân, Hường Vũ Điền cũng là một người thần bí.

Yến Phi khi đó tuy là tình nhân của Mặc Sĩ Minh Dao nhưng cơ hội gặp Hường Vũ Điền tịnh không nhiều, cũng ít trò chuyện, có một lần nói chuyện tương đối lâu là lần Hường Vũ Điền gặp chàng một mình uống rượu giải sầu chủ động bước đến chào hỏi.

Còn nhớ lần đó hẳn và bản thân đàm luận thế giới trong mộng, chia sẻ với mình cách nhìn và tâm đắc đối với mộng của hẳn. Hành vi Hường Vũ Điền tuy thần bí, nói chuyện lại rất thẳng thắn, cũng không che giấu hảo cảm đối với Yến Phi.

Nếu đối địch với một người như thế, trong lòng thật sự khó chịu.

Chiếc bè dưới sự điều khiển của chàng đi trong sóng gió như trên đất bằng, không ngừng tiến sâu vào Thái Hồ.

Chính vào lúc này, chàng tiếp nhận được điều đang mong đợi tha thiết. Triệu hoán tâm linh đến từ Kỳ Thiên Thiên.

° ° °

Cao Ngạn gỡ bình thông khí nhỏ đeo ở cổ, tiện tay quăng xuống thâm cốc. Để thuận tiện leo núi, họ đã sớm cởi bỏ phi ngoa.

'Tiểu Bạch Nhạn' Doãn Thanh Nhã giật mình hỏi: "Sao ngươi ném nó đi?"

Cao Ngạn quàng tay qua ôm lấy eo nàng, thì thầm bên tai: "Nhã nhi mệt không?"

Lúc này họ đã đi sâu vào trong núi, không còn nghe tiếng chó sủa hay thanh âm của truy binh, họ có cảm giác đã thoát khỏi hiểm cảnh.

Trong thâm sơn động tuyết, gió thổi tuyết bay như bông xung quanh một vùng tối om, đừng nói tìm đường vì ngay cả thân đang ở nơi nào cũng khó biết rõ nhưng cũng không thấy Cao Ngạn có chút khó khăn nào ở phương diện này.

Doãn Thanh Nhã mặc cho hẳn ôm chiếc eo thon nói: "Không mệt! Mau trả lời người ta."

Cao Ngạn nói: "Vì nó đã hoàn thành nhiệm vụ rồi. Trong bình là sơn thảo dược phần được ta gọi 'Mê khuyến tán', chó ngửi phải nó mũi lập tức mất linh. Nhưng có được cũng có mất, giả như đối phương có cao thủ sở trường truy tung, vẫn có thể dựa vào mùi vị dược phần truy tìm bọn ta."

Doãn Thanh Nhã nói: "Sự phụ bảo nếu đối phương xác thực là cao thủ truy tung có thể từ khí tức chúng ta lưu lại mà lần theo dấu vết."

Cao Ngạn cười: "Nếu như ta dễ dàng bị người theo dấu như thế thì đã sớm mất mạng nào có thể cùng Nhã nhi nói lời âu yếm chàng chàng thiếp thiếp. Hi! Đừng tức giận. Trước tiên là Bách bảo bào của chúng ta có công năng phòng ngừa hơi trong người tiết ra ngoài, trừ phi là mũi thính của chó và thời gian phân cách không lâu, nếu không căn bản không có khả năng bị người thấy, thứ hai bây giờ đang lúc tuyết rơi cũng che đi tất cả mùi vị. Cuối cùng là khi chúng ta đến sườn núi phía Đông thì có thể dựa vào phi ngoa trượt một phát ngàn dặm, cao thủ truy tung gì gì đều bị chúng ta bỏ rơi. Con bà nó, nàng tưởng rằng uy danh thủ tịch phong môi Biên Hoang tập của ta là gạt người lấy về ư?"

"Bùng!"

Thiên không mặt Bắc xa xa bùng nổ một cụm pháo hoa màu bích lục thu hút sự chú ý của họ..

Cao Ngạn nhìn ngẩn ra.

Doãn Thanh Nhã hỏi: "Có gì mà ngạc nhiên đến thế? Địch nhân nhất định đuổi sai hướng rồi."

Cao Ngạn thần sắc ngưng trọng: "Nàng nhìn lại xem."

"Bùng!"

Lại một cụm pháo hoa bùng nổ tỏa hỏa quang huyết hồng ở mặt Tây, lần này gần hơn nhiều, cách không đến nửa dặm.

Doãn Thanh Nhã ngạc nhiên hỏi: "Đấy là gì?"

Cao Ngạn thả tay đang ôm nàng ra, bình tĩnh: "Nếu ta đoán không sai địch nhân bên đó dùng một loại thủ pháp phong hỏa ³ truyền tin, thông báo cho chủ lực phe địch ở Bắc Đĩnh Khẩu biết bọn ta đã xâm nhập phạm vi cảnh giới của bọn họ từ hướng này."

Doãn Thanh Nhã hỏi: "Pháo hoa lục sắc ban nãy thì đại biểu điều gì?"

Cao Ngạn nói: "Cái đó đại biểu địch nhân ở Bắc Đĩnh Khẩu đã phái ra cao thủ đến trợ giúp nên dùng hỏa tiễn pháo hoa dò hỏi, còn địch nhân đang truy lùng chúng ta phúc đáp vị trí đang ở."

Doãn Thanh Nhã hung dữ nói: "Chọc giận bản cô nương, ta sẽ đánh chúng toi bời hoa lá."

Cao Ngạn hỏi nàng: "Kẻ đến là Hướng Vũ Điền thì thế nào?"

Doãn Thanh Nhã tức thì ngẹn lời.

Cao Ngạn cười khò: "Khả năng này cực lớn, vì ngay từ đầu Hướng Vũ Điền đã xem ta là mục tiêu của hắn."

Doãn Thanh Nhã nói: "Vậy thì làm sao đây?"

Cao Ngạn cười: "Nếu là Hướng Vũ Điền đích thân đuổi tới, là chúng ta còn được thần linh ban phúc, vì chỉ cần chúng ta luôn bỏ rơi hắn ở phía sau thì sẽ càng lợi cho dự tính của ta. Được rồi Nhã nhi lại đây! Thời điểm vui vẻ nhất đã đến!

Gã tiếp tục dẫn Doãn Thanh Nhã leo lên phía trên.

° ° °

Chiến thuyền mới được mệnh danh 'Kỳ binh' thừa phong phá lãng đội mưa đi, không chút sợ sệt sóng lớn trong biển cả, bên trái thấp thoáng nhìn thấy đất liền.

Lưu Dụ đứng ở đầu thuyền, mặc cho nước mưa rơi lên người.

Gã cảm thấy đau đớn như tim bị dao đâm. Sau khi bị Tạ Chung Tú cự tuyệt, gã hơi có cảm giác ủ rũ mất đi mọi hy vọng, nhưng vẫn đang gượng chống đỡ vì gã không thể ngã xuống.

Từ khi cổ 'Kỳ binh' từ Đại giang tiến vào biển cả, trong lòng dâng trào hận ý đối với Tạ Chung Tú mà bản thân gã không hiểu cũng không khống chế nổi. Sau đó mới tỉnh ngộ rằng gã thật sự đã yêu Tạ Chung Tú. Không yêu thì hận đó đến từ đâu? Đã không có ý đối với ta, vì sao lại muốn nhào vào lòng ta?

Lần đầu tiên gặp Tạ Chung Tú là Vong Quan Hiên tại Tạ gia, Đạm Chân khi đó cũng do Tạ Chung Tú đưa lối dẫn đường để nàng có thể gặp Tạ Huyền người nàng sùng bái nhất. Gã dạo đó quả có chút cảm giác tự thẹn kém người trước mặt họ, có thể nhìn được họ đã khó, nói chi đến phát sinh duyên ái.

Bọn họ vì sao có thể làm rung động trái tim gã? Lưu Dụ tự đánh giá không phải là người không biết tự chủ, ở mặt này gã còn hơn cả người thường là khác. Nói cho cùng chính là loại cảm giác không xứng và tự ti, loại tư vị kích thích đã phá vỡ cấm đoán của xã hội, và được họ ưu ái khiến gã cảm thấy hết sức trân quý với cảm giác mê người.

Ngăn cách giữa hàn môn và cao môn, có phải là chỉ ý của lão thiên gia không? Bản thân gã vì xúc phạm chỉ ý nên phải chịu sự trừng phạt vô tình tàn khốc nhất, đã làm Đạm Chân chịu nhục mà chết cũng khiến Tạ Chung Tú làm gã tổn thương sâu sắc.

Đối với Tạ Chung Tú gã đã thất vọng triệt để, nàng rốt cuộc đang nghĩ gì? Như ý lang quân trong trái tim

nàng là vị công tử nào của cao môn Kiến Khang?

Tổng Bi Phong đến bên cạnh, mở dù che mưa cho gã.

Lưu Dụ nói: "Để làm gì chứ?"

Tổng Bi Phong thu lại dù hỏi: "Người có tâm sự gì vậy?"

Lưu Dụ cười khổ: "Có ai không có tâm sự? Cứ như vậy ở trên biển cả mặc cho gió thổi mưa tạt, cảm giác há chẳng phải thống khoái sao."

Mục quang nhìn về xa xa bên trái, nghĩ ngợi rồi nói: "Bên kia biển cả là nơi nào, thật khiến người ta hiếu kỳ."

Tổng Bi Phong biết gã cố ý đổi sang chuyện khác hỏi: "Trong lòng người có phải đang thống hận Lưu Lao Chi không?"

Lưu Dụ trầm nghĩ, cảm giác bản thân đối với Lưu Lao Chi sớm có chút tệ đại, 'thống hận' hai chữ cũng không đủ hình dung quan hệ giữa hai người, có một ngày gã sẽ buộc tên tiểu nhân phản phúc hối hận sâu sắc về tất cả hành vi hắn đã làm.

Gã đáp lời: "Đối với đệ, Lưu Lao Chi chỉ là một địch nhân giống như Hoàn Huyền hoặc Tôn Ân, đệ sẽ dùng tất cả biện pháp đã kích hắn cho đến khi hắn bại trận. Giữa đệ và hắn không còn tình nghĩa gì để nói, giả như Tạ gia có gì bất trắc, ta nhất định buộc hắn huyết trái huyết hoàn."

Tổng Bi Phong muốn nói gì đó lại thôi.

Lưu Dụ ngạc nhiên: "Tổng đại ca muốn nói điều gì? Xin cứ nói thẳng đừng ngại."

Tổng Bi Phong nói: "Tôn tiểu thư có thể sẽ theo Đại tiểu thư rời khỏi Kiến Khang."

Lưu Dụ nghe đến ba chữ 'tôn tiểu thư' trong tim chợt đau nhói, dâng trào tư vị khó chịu nổi nói: "Họ muốn đến nơi nào?"

Tổng Bi Phong nói: "Đại tiểu thư vẫn chưa quyết định, mới chỉ có suy nghĩ này thôi. Nàng quả thật nên ra ngoài tĩnh dưỡng cho khuây khỏa, Kiến Khang là nơi thị phi sóng gió, lại làm nàng nhìn vật nhớ người càng thêm uất kết khó giải. Ta tán thành cách nghĩ của Đại tiểu thư."

Lưu Dụ không nhịn được hỏi: "Tôn tiểu thư vì sao phải theo Đại tiểu thư cùng rời đi."

Tổng Bi Phong nói: "Điểm này ta không rõ, là Đại tiểu thư nói ta hay. Có lẽ tôn tiểu thư muốn tránh Tư Mã Nguyên Hiên hay là cảm thấy Kiến Khang không còn đáng để nàng lưu luyến."

Lưu Dụ ngẫm than, Tạ gia thật sự đã suy tàn, chỉ còn lại cái thứ tiểu tử không biết trời cao đất dày như Tạ Hồn chống đỡ đại cục. Nghĩ đến phong quang năm đó lúc Tạ An, Tạ Huyền còn tại thế quả khiến người ta cảm thán.

Nghe được tin này gã càng cảm thấy mất mát, song nói không ra nguyên nhân. Từ sau đêm Tạ Chung Tú 'cự ái' [4](#), gã tốt nhất là nên quên nàng triệt để, không tiếp tục để nàng ảnh hưởng đến tâm tình của bản thân, chỉ hận biết rõ như thế nhưng vẫn làm không được.

Tổng Bi Phong khuyên: "Đi vào thôi! Người không phải làm bằng sắt, cứ tiếp tục như vậy rất dễ cảm lạnh."

Lưu Dụ đặt tay lên đầu vai hắn rồi đi vào trong khoang tàu, cười gượng nói: "Tổng đại ca có lệnh, đệ sao dám không tuân? Kỹ thuật lái thuyền của lão Thủ thế nào? Sóng gió biển cả cũng không quật ngã được hắn."

Tổng Bi Phong cười: "Kỹ thuật điều khiển thuyền của lão Thủ trong Bắc Phủ binh nhận đệ nhị thì không có ai dám xưng đệ nhất. Lưu Lao Chi thật hết sức ngu xuẩn, kiên quyết đá lão Thủ qua bên bọn ta."

Lưu Dụ than: "Lưu Lao Chi nếu là người thông minh sẽ không làm đến mức như hôm nay bốn mặt thọ địch. Chúng ta cần nhớ kỹ điểm này, dù hắn là người tầm nhìn hạn hẹp nói không chừng hắn thật quay lại bên Hoàn Huyền, chuyện này không thể không đề phòng."

Lão Thủ đích thân mở cửa khoang tàu đón họ tiến vào.

Khi cửa sau lưng đóng lại, Lưu Dụ hạ lời thề, đây là lần cuối cùng gã nhớ đến Tạ Chung Tú, từ lúc này trở đi gã sẽ dồn toàn bộ tinh thần vào cuộc chiến với Thiên Sư quân cho đến khi phân thắng bại.

1 Ngoan Đầu chữ: bãi Đầu Rùa.

2 tích tuyết hàn mai: trăng Thu khói chiều, tuyết đóng hàn mai.

3 phong hỏa: Đốt lửa làm hiệu.

4 cự ái: từ chối tình yêu.

HỒI 33

Tiếng Lòng Từ Xa

Yến Phi cảm thấy bản thân vùng vẫy thoát ra khỏi sự ràng buộc của nhục thể, trở về miền đất yên ắng của tâm linh. Dù thể giới bên ngoài đầy rẫy phong vũ cuồng bạo nhưng chỉ do thể xác chàng cảm nhận và đảm đương. Tình yêu của Kỳ Thiên Thiên như ngọn lửa hừng hực, thiêu đốt hồn phách chàng, đó là sự yêu thương và quan tâm nóng bỏng nhất có thể đạt được giữa nam nữ, là ái điểm tình hòa 1 có thể chia sẻ cho nhau.

Về thể xác họ vẫn là hai cá thể riêng biệt, nhưng trên tinh thần không còn phân đây đó, tình yêu của họ sâu lắng như thế, cởi mở và mệnh mông như thế. Dù chàng muốn nói cho người khác hay lúc này chàng hạnh phúc, mãn nguyện và vui vẻ biết nhường nào, nhưng bất kì lời nào cũng khó mà hình dung được một phần vạn của nó.

Chàng hiểu rõ Kỳ Thiên Thiên cũng có cảm thụ đồng dạng, không còn chút hoài nghi, chính vì phương thức yêu thương đặc biệt tâm tâm tương ấn, sinh mệnh, mộng tưởng, tình cảm và nhớ nhung của họ mọi thứ lộ ra hết sức hoàn mỹ.

Trong tâm linh chàng Kỳ Thiên Thiên kêu gọi từ xa: "Yến lang à! Thiếp đã hồi phục trở lại, điều này không phải rất kỳ diệu ư? Chỉ là thời gian hai đêm ngắn ngủi! Chàng bây giờ ở Kiến Khang ư? Nơi đó đang nổi cơn mưa to gió lớn phải không?"

Yến Phi đáp lời trong tâm linh: "Thiên Thiên cần ghi nhớ cẩn thận, động năng của tâm linh lên xuống giống như thủy triều, trước mắt Thiên Thiên đang ở đỉnh sóng nên có thể nhanh chóng hồi phục trở lại, nhưng đừng quên cũng có thời khắc thủy triều xuống thấp, ngàn vạn lần đừng vì thế mà chán nản thất lạc."

Kỳ Thiên Thiên đáp lời: "Chỉ cần có tình yêu của Yến lang, Thiên Thiên sẽ trở nên kiên cường. Chàng rốt cuộc đang ở nơi nào vậy? Vì sao thiếp cảm thấy Yến lang dường như không muốn đáp lời thiếp, người ta thật sự cảm nhận được cảm giác nước mưa rơi trên người chàng, nơi đó lại đổ tuyết!"

Yến Phi than: "Ta không phải không muốn nói nàng nghe mà là đang nghĩ xem nên nói với nàng như thế nào. Ta bây giờ đang ở Thái Hồ mưa gió giao thoa, điều khiển chiếc bè nhỏ tiến về hướng Tây Sơn Động Đình, đi dự sinh tử quyết chiến với Tôn Ân, lão đang ở Phiêu Miểu phong đợi ta."

Kỳ Thiên Thiên trả lời trong tâm linh: "Vậy phải chúc Yến lang kỳ khai đắc thắng, Yến lang của thiếp sẽ tuyệt không thua Tôn Ân, đúng không?"

Yến Phi hân hoan đáp: "Ta sẽ không thua. Nhân cơ hội này, ta muốn nói Thiên Thiên hay một kế hoạch liên quan đến hạnh phúc tương lai của chúng ta, để Thiên Thiên hoàn toàn hiểu rõ ta."

Kỳ Thiên Thiên tràn đầy hứng thú nói: "Thiên Thiên đang nghe!"

Yến Phi trong lòng dâng lên vạn sự nhu tình, dùng ngôn ngữ đơn giản trực tiếp nhất, thông qua tâm linh truyền đạt không hề bảo lưu mọi chuyện có quan hệ với tiên môn đến Thiên Thiên ngoài ngàn dặm.

° ° °

Doãn Thanh Nhã nhìn lên trên tắc lười nói: "Người không phải muốn ta trèo qua ngọn núi này à! Người ta không còn sức nữa. Qua ngọn núi này còn ngọn núi khác, đây chính là thứ người gọi đường tắt trong núi

sao? Xưng hiệu thủ tịch phong môi của người khẳng định là gạt người ta mà có!"

Nàng lúc này đã hoàn toàn mất phương hướng, xung quanh tối om, việc duy nhất nàng có thể làm chỉ là theo Cao Ngạn không ngừng leo lên cao, đến khi gã dừng lại trên một khối đá nhô ra ở giữa núi, nàng mới thở ra hơi.

Cao Ngạn thở hồng hộc nói: "Đường tắt của ta căn bản không cần đi đường, bảo đảm Nhã nhi nàng hồ lớn tuyệt quá. Hà! Nhã nhi theo ta một tác không rời như thế, có cảm giác tuyệt diệu gả gả theo gả, gả chó theo chó không?"

Cuồng phong gào rú, tuyết hoa tung bay, càng leo lên cao càng cảm thụ được thiên uy của gió tuyết.

Doãn Thanh Nhã bức bối nói: "Tiểu tử chết tiệt người vào lúc này cũng không quên trêu chọc người ta, người còn không xuất bản lĩnh ra ta sẽ cho người biết tay."

Cao Ngạn đột nhiên lộ thần giác cảnh giác, dọa Doãn Thanh Nhã giật mình, nói: "Đừng dọa người ta, gan người ta bé lắm! Có đùa cũng nên tránh việc này."

Hai mắt Cao Ngạn tinh quang lấp lánh, khiến người ta cảm thấy công phụ dạ thị của gã có điểm khác với cao thủ thông thường, là loại người đặc biệt có dị bẩm thiên phú trong phương diện này. Lúc này gã đang liếc nhìn một ngọn núi ở mặt Bắc.

Doãn Thanh Nhã dõi theo hướng hẩn nhìn, ngọn núi này cách họ ít nhất hơn ba mươi trượng, trong tuyết hoa tung bay tối om om không thấy bất kì tình huống khác thường. Vợ kẻ sát tai Cao Ngạn nói khẽ: "Có gì không ổn ư?"

Cao Ngạn đưa tay ôm bờ vai thơm của nàng nói: "Đối diện có địch nhân."

Lời chưa dứt một tràng cười dài vang lên bên ngọn núi đối diện, Hướng Vũ Điền người khiến họ sợ nhất hiện thân trên một tảng đá lớn nói: "Cao Ngạn, người quả nhiên không thẹn nhân vật hàng đầu trong phong môi Biên Hoang tập lại có bản lĩnh xâm nhập đến chỗ này, bất quá vận may của các người đã không còn! Cao Ngạn người thức thời thì tự kết liễu, như thế ta có thể mặc cho tiểu tình nhân của người rời khỏi."

Cao Ngạn vẫn chưa trả lời, 'Tiểu Bạch Nhận' Doãn Thanh Nhã đã 'phì' một tiếng khinh thường nói: "Người khác sợ Hướng Vũ Điền người còn bọn ta thì không. Người muốn bắt kịp bọn ta vẫn phải xuống núi rồi leo lên, nói suông dọa dẫm có tác dụng rầm thoĩ gì! Người có bản lĩnh thì nhảy qua đây giết bọn ta, đừng chỉ biết ba hoa chích chòe."

Hướng Vũ Điền cười: "Nhảy qua! Ha ha! Đây lại là đề nghị rất hay, hơn nữa nói trúng tâm sự của ta."

Doãn Thanh Nhã chế giễu: "Muốn nhảy qua phải không? Trước tiên mọc thêm đôi cánh cho bọn ta xem nào! Người tưởng mình là thứ gì, nhiều lắm chỉ là chó săn của Mộ Dung Thùy."

Cao Ngạn thần sắc lại ngưng trọng, quan sát Hướng Vũ Điền từ trên xuống dưới.

Lời đối thoại của Hướng Vũ Điền và Doãn Thanh Nhã vang vọng giữa hai núi phá vỡ sự bình hòa và yên tĩnh trong thâm sơn cùng cốc.

Hướng Vũ Điền than: "Ta bây giờ quả có thể xem là chó săn của Mộ Dung Thùy, nhưng có biện pháp gì không à? Cũng may chỉ tạm thời thôi. À! Ta phải qua đây! Nếu có chọn lựa, ta nào hứng thú đến đây giết người."

Doãn Thanh Nhã còn muốn nói tiếp lại bị Cao Ngạn kéo tay quát: "Không ổn! Chúng ta chạy mau!"

Hướng Vũ Điền lấy ra thiết cầu từng giúp hẩn băng qua khoảng cao rộng mênh mông, kích trúng xe ngựa rỗng tại Biên Hoang tập, cười nói: "Chạy được sao?"

Cao Ngạn chạy dẫn đầu, nhìn bộ dạng muốn vòng đến bên kia núi. Doãn Thanh Nhã vẫn không rõ chuyện này là sao nhưng nàng tuyệt đối tin nhiệm Cao Ngạn ở phương diện này, buộc lòng phải liều mạng chạy theo gã.

Thiết cầu xoáy tròn 'xoẹt, xoẹt' trong không trung, gió núi gào rú vẫn truyền đến rõ ràng, mỗi lần quay đầu khua gỗ làm trống ngực hai người đập thành thịch, tùy theo dây xích thiết cầu quay càng nhanh tiếng rít càng trở nên sắc nhọn, càng tăng thêm ý vị khẩn cấp của tình huống.

Hướng Vũ Điền rủ dài phóng người qua chỗ họ mới đứng, đó cũng là điểm rơi tốt nhất. Tuy hai người đã cách xa mấy chục trượng nhưng với thân thủ của Hướng Vũ Điền bắt kịp họ chỉ là chuyện sớm muộn.

Cao Ngạn thét lớn: "Nhã nhi nhảy lên!"

Doãn Thanh Nhã giờ mới biết Hướng Vũ Điền quả có món đồ chơi quỷ thần khó lường, lại có thể mượn lực thiết cầu băng qua không gian hơn ba mươi trượng, cộng thêm nàng từng ngăn được Lưu mộc côn bắn ra từ tay hắn, biết được cân lượng của hắn nào còn lựa chọn, nàng vọt lên trên như điện chớp, thì ra nơi đặt chân là một tảng đá lớn khác.

Gió núi ào ào, phía dưới là vực sâu trăm trượng, phía trước không còn thấy ngọn núi nào khác chỉ có những đồi núi thấp bé nhấp nhô chạy dài.

Cao Ngạn đang làm động tác cổ quái gì đó nàng cũng không hiểu, giống như cưỡi bách bảo bào của gã.

Doãn Thanh Nhã nghe tiếng Hướng Vũ Điền nhảy xuống, càng không minh bạch Cao Ngạn lúc này sao còn làm những việc dư thừa.

Cao Ngạn quát: "Vòng ra phía trước ôm eo ta, sợ thì nhắm mắt lại."

Doãn Thanh Nhã hoàn toàn không hiểu Cao Ngạn đang nói gì nhưng tỏ rõ tín nhiệm của nàng đối với Cao Ngạn, bất chấp tất cả nhào tới trước ôm chặt eo Cao Ngạn.

Thanh âm y phục tung bay của Hướng Vũ Điền càng lúc càng gần, tốc độ kinh nhân.

Cao Ngạn gào lớn: "Chúng ta nguyện nhảy xuống vực chết cũng không rơi vào tay tên chết tiệt ngươi."

Tiếp đó nói khẽ: "Chỉ gạt hắn thôi."

Lúc này mới nhảy ra ngoài tảng đá, rơi xuống dưới.

Doãn Thanh Nhã hoảng sợ rú lên dựa sát vào lòng Cao Ngạn, gió rít ù ù bên tai nhanh chóng hạ xuống hơn mười trượng mới phát giác thể rơi chậm lại, thì ra tứ chi Cao Ngạn giang ra không biết làm sao mà mở rộng bách bảo bào giống như túp lều đón gió rơi xuống, nhất thời trong đầu nàng hoàn toàn trống rỗng.

Doãn Thanh Nhã nảy sinh cảm giác tuyệt xứ phùng sinh, đột nhiên Cao Ngạn xoay người biến thành nàng ở trên gã ở dưới, tiếp đó 'bùng' rơi mạnh lên đồng tuyết dày.

Cao Ngạn rên một tiếng đau đớn, mắt mũi tai miệng đều rỉ máu.

Doãn Thanh Nhã từ trên người Cao Ngạn lăn sang bên cạnh hoàn toàn không tổn thương, vội bò đến chỗ Cao Ngạn toàn thân đang vui trong đồng tuyết, bi thương gọi: "Cao Ngạn ngươi không sao chứ? Mau trả lời Nhã nhi a!"

Cao Ngạn khẽ rên một lúc sau mới nói một cách khó khăn: "Ta không sao, mau kéo ta ra. Tên họ Hướng chết tiệt không dễ dàng bị gạt như thế, đợi hắn xuống không thấy thi thể chúng ta nhất định sẽ hoài nghi."

Doãn Thanh Nhã hết sức vui mừng vội đỡ hắn ngồi dậy.

Cao Ngạn đặt tay lên vai Doãn Thanh Nhã làm điểm tựa đứng dậy, sau đó ngạc nhiên hỏi: "Nhã nhi vì sao khóc?"

Doãn Thanh Nhã mắng: "Ta không có khóc!"

Cao Ngạn phun ra một búng máu lại bật cười nói: "Đường tắt tạm thời này không tệ chứ!"

Doãn Thanh Nhã nói: "Nhìn bộ dạng ngươi còn có tâm tình nói cười sao? Cao gia của ta à! Bây giờ nên chạy trốn theo hướng nào?"

Cao Ngạn chỉ hướng Đông Bắc nói: "Ở giữa hai núi có một con suối, bảo đảm có thể bỏ rơi Hướng Vũ Điền."

Doãn Thanh Nhã đỡ gã bước cao bước thấp theo hướng gã chỉ rời khỏi.

o o o

Mưa gió dữ dội lắng xuống trở thành mưa bụi lất phất, phía chân trời thỉnh thoảng lóe lên ánh chớp biểu thị gió bão vẫn đang diễu võ dương uy, chỉ thay đổi địa điểm mà thôi.

Yến Phi vẫn hồi tưởng ước hẹn với Kỳ Thiên Thiên ban nãy, tình yêu cuồng nhiệt giữa chàng và Kỳ Thiên Thiên đã vượt xa mọi thứ chàng từng có. Là phúc phận chàng chưa từng mơ tưởng đến, là việc luôn mong đợi trong vô số đêm cô độc nhưng lại tưởng rằng vĩnh viễn không bao giờ phát sinh từ sau khi chàng rời khỏi Mặc Sĩ Minh Dao.

Thứ cảm giác khắc cốt ghi tâm, không chút bảo lưu đó, cũng vì gọi ý của tiên môn mà tăng cường vô hạn, đã nâng tình yêu của họ đến một tầng khác vượt quá tình yêu nam nữ của thế tục.

Họ rốt cuộc đang ở ranh giới thách thức sinh tử với lão thiên gia? Hay là lão thiên gia đang đùa bỡn họ? Chàng tịnh không rõ, chỉ biết nhắm thẳng mục tiêu tiến tới, vì bất luận thế nào chàng tuyệt không cho phép Kỳ Thiên Thiên chết già trong vòng tay chàng.

Nghe Yến Phi miêu tả chuyện lạ có quan hệ đến tam bội "Thiên, Địa, Tâm", tình huống liên quan đến khai mở tiên môn, Kỳ Thiên Thiên từ kinh ngạc khó tiếp nhận đến trở nên hiếu kỳ, chia sẻ cách nhìn của chàng đối nhân thế vì sự xuất hiện của tiên môn mà biến hóa như trời đất đảo ngược.

Chàng cũng đề cập An Ngọc Tình với nàng, giải thích rõ mối quan hệ vi diệu với nàng ta. Quả như Yến Phi dự liệu, Kỳ Thiên Thiên trong chớp mắt nắm rõ việc giữa chàng và An Ngọc Tình. Trong lúc trao đổi tâm linh không bị ngăn trở bởi khoảng cách, tuy không thể thăm dò ý nghĩ sâu lắng nhưng có thể cộng hưởng tất cả tình cảm và cảm giác. Điều này khiến họ hòa hợp gắn bó, hiểu rõ lẫn nhau vượt xa sức miêu tả của bất kỳ ngôn ngữ nào. Sự giả tạo và che giấu thông thường giữa người với người, căn bản không có chỗ dung thân.

Nếu nói giữa chàng và An Ngọc Tình không có chút dính dáng đến tình cảm nam nữ, chỉ là gạt người gạt mình. Sức hấp dẫn của An Ngọc Tình đối với chàng và hảo cảm của chàng với nàng ta, nói chung lúc ở với nhau bất tri bất giác lại hiện ra nhưng giao du của họ sớm thăng hoa đến tầng khác, còn Kỳ Thiên Thiên chính vì cảm thụ được tình hình của phương diện này, đã minh bạch quan hệ giữa chàng và An Ngọc Tình.

Chàng cũng không đề cập Mặc Sĩ Minh Dao với Kỳ Thiên Thiên vì chàng có một cách nghĩ đặc biệt, Mặc Sĩ Minh Dao chỉ thuộc về chàng của quá khứ, giống như việc phát sinh trong một khoảng không gian và thời gian khác, chàng không muốn để Mặc Sĩ Minh Dao tiến vào thế giới thuần tịnh không chút vết của chàng và Kỳ Thiên Thiên, cũng như chàng chưa từng nghĩ nhiều về chuyện cũ giữa Từ Đạo Phúc và Kỳ Thiên Thiên.

Mưa phùn rơi lất phất trên người Yến Phi. Đột nhiên chàng lại từ trong suy nghĩ sâu lắng trở về thế giới hiện thực, điều khiển chiếc bè nhỏ không ngừng tiến sâu vào vùng nước mê mông. Chính lúc này, chàng phát giác nội thương đã sớm không cánh mà bay. Sau khi giải quyết việc Tôn Ân, chàng sẽ quay trở về Biên Hoang tập, tiến hành một cuộc đấu tranh sinh tử khác.

° ° °

Cao Ngạn và Doãn Thanh Nhã cùng lúc té nhào trên tuyết, thờ dồn dập cực kỳ mỗi mệ.

Họ cuối cùng đã ra khỏi khu vực núi, đến vùng bình nguyên tuyết phủ dày ở giữa dãy Tung hoành và Dĩnh Thủy. Doãn Thanh Nhã thờ hớn hớn quan tâm hỏi: "Người khỏe lên chút nào chưa?"

Cao Ngạn thờ gấp nói: "Ta rất khỏe! Trước giờ chưa từng khỏe như thế này, Nhã nhi yên tâm, Cao Ngạn ta thân mang chân khí thần kỳ nhất thiên hạ, trúng độc cũng không chết vì độc hưởng chi con bà nó chỉ té nặng một cái."

Lần này trái lại Doãn Thanh Nhã không nói gã khoác lác, hiếu kỳ hỏi: "Người trước đây có phải mỗi lần đều nhảy từ giữa núi xuống giống như vậy à? Thật chưa từng thụ thương ư?"

Cao Ngạn cười khở: "Ta lần đầu tiên nhảy xuống như thế."

Doãn Thanh Nhã thất thanh nói: "Cái gì?"

Cao Ngạn than: "Thế có đường tắt nào phải lấy mạng ra cá cược không? Ban nãy là không còn lựa chọn buộc lòng phải nhảy xuống. Sự thật ở bên dưới là tuyết mềm dày hay là đá núi sắc nhọn ta căn bản không biết, chỉ biết không làm như vậy nhất định không còn mạng."

Doãn Thanh Nhã ngăn người nhìn gã, một hồi lâu mới nói: "Nhưng bách bảo bào của người xác thật có

công năng thần diệu làm chậm thể rơi."

Cao Ngạn giải thích: "Ta ban đầu lúc thiết kế hai tấm bách bảo bào này quả có ý tưởng nhảy từ trên cao xuống, nhưng mỗi lần muốn làm thí nghiệm đều vì lâm trận trong lòng khiếp sợ nên bỏ luôn. Hi hi! Nói chung đã thành công một lần."

Doãn Thanh Nhã nhíu mày hỏi: "Vậy đường tắt ban đầu của ngươi thế nào?"

Cao Ngạn nói: "Đường tắt ban đầu là vòng đến chân núi phía Đông dùng dây mây núi dài chuẩn bị sẵn trượt xuống núi. Bất quá khăng định trước khi đến đường tắt sẽ bị tên xấu xa họ Hưởng đuổi kịp hoặc bị hắn phát hiện đường tắt, vẫn khó trốn khỏi độc thủ của hắn."

Tiếp đó nhìn về phía sau nói: "Không biết đã bỏ rơi cái tên đáng ghét đó chưa?"

Doãn Thanh Nhã im lặng không nói gì.

Cao Ngạn vẫn ngóng về phía sau, đến lúc quay đầu lại phát giác thần tình cổ quái của Doãn Thanh Nhã, hỏi: "Nhã nhi đang nghĩ gì vậy?"

Doãn Thanh Nhã khẽ nói: "Không có gì, bây giờ nên làm sao?"

Cao Ngạn trầm ngâm rồi nói: "Bây giờ còn hai canh giờ nữa là trời sáng, nếu như thuận lợi không có gì trở ngại, dựa vào thần ngoa có thể bay lượn trên tuyết của chúng ta thì có thể đến đài quan sát trước khi trời sáng."

Doãn Thanh Nhã nói: "Gặp phải địch nhân mình sẽ ứng phó thế nào đây? Chúng ta đã bộc lộ hành tung, địch nhân sẽ điều động truy lùng chúng ta với quy mô lớn, càng đến gần Bắc Đỉnh Khẩu càng nguy hiểm."

Cao Ngạn vui vẻ nói: "Đánh đương nhiên đánh không lại, nhưng nếu bỏ chạy chúng ta lại dư sức. Con bà nó, theo ta thấy binh lực địch nhân không quá năm ngàn người, bằng không chúng ta bây giờ có thể nhìn thấy bóng dáng địch nhân. Cái khác không được chú ý quan sát địch nhân ta khăng định là nhân tài số một, chỉ từ sự phân bố lực lượng thì có thể đại khái đoán ra thực lực của địch nhân. "

Tiếp đó thò tay vào một cái túi trong bách bảo bào của Doãn Thanh Nhã, lấy ra giùm nàng một chiếc phi ngoa.

Thân thể mềm mại của Doãn Thanh Nhã hơi run, kháng nghị: "Ta biết lấy phi ngoa không cần người giúp, để người thò tay vào trong túi áo, cảm giác rất cổ quái. Úi! Tự ta sẽ mang vào! "

Cao Ngạn phì cười móc ra phi ngoa, ngồi xuống mang vào chân, nói: "Nhã nhi có thể yên tâm, không ai hiểu rõ hơn ta địa thế từ đây đến đài quan sát, cộng thêm chúng ta đến như gió đi như chớp, bảo chúng địch nhân chạm không được cái bóng của chúng ta."

Tuyết rơi càng lúc càng dày, tầm nhìn càng mờ hồ không rõ. Cao Ngạn nói: "Nhìn kia! Lão thiên gia đang ra sức giúp đỡ chúng ta, mặc cho lão Hưởng giỏi thuật truy tung tìm dấu vết thế nào cũng phải hết đường xoay sở. "

Doãn Thanh Nhã vừa mang xong phi ngoa nhìn về phía gã, trong màn đêm tuyết hoa bay bay đôi mắt nàng như bảo thạch phát sáng lấp lánh, rất giống tiểu tinh linh mỹ lệ của tuyết dạ.

Cao Ngạn nhất thời nhìn ngây người.

Doãn Thanh Nhã mắng: "Có gì đẹp mà nhìn? Thời gian không còn nhiều, chúng ta phải lên đường!"

Cao Ngạn trống đánh xuôi kèn thổi ngược tán tụng: "Nhã nhi thật đẹp!"

Doãn Thanh Nhã cúi đầu khẽ nói: "Ngươi là một hảo nhân!"

Cao Ngạn chấn động nói: "Nhã nhi đang nói gì vậy?"

Doãn Thanh Nhã nhảy lên phui tuyết hoa dính trên bách bảo bào hô lớn: "Không nói gì hết, cũng không cho phép ngươi nghĩ bậy, mau đứng dậy! Ngươi là chỉ huy du lịch Biên Hoang mà! Đương nhiên do ngươi làm trưởng đoàn."

Cao Ngạn hưng phấn nhảy lên nói: "Nhã nhi ban nãy nói ta là hảo phu tể của nàng phải không?"

Doãn Thanh Nhã mừng lớn: "Người ta khi nào nói người là hảo phu tể? Chỉ nói người là hảo nhân, người nghe gì vậy?"

Cao Ngạn mừng rỡ nói: "Cuối cùng từ miệng Nhã nhi lại nghe lời êm tai khen ta là người tốt, hì hì! Thông thường lúc yêu đối phương lại e lệ mới kín đáo khen đối phương là người tốt! Cao Ngạn ta nếu như còn không minh bạch sao xứng làm hảo phu tể của Nhã nhi."

Doãn Thanh Nhã giờ mới biết trúng gian kế của gã, đang tính phát tác chột trên không trung xa xa phía sau bùng nổ một đóa quang hoa lục sắc.

Cao Ngạn giật mình nói: "Hương tiểu tử đuổi đến rồi! Chúng ta mau trượt."

Gã nhảy lên một cái, lúc chạm đất thì trượt như bay mà đi, Doãn Thanh Nhã nào còn tâm tình so đo với gã vội đuổi theo sau.

1 ái điểm tình hỏa: ngọn lửa tình yêu.

HỒI 34

Hành Trình Phục Cừu

Bình thành.

Thác Bạt Khuê khoác ngoại bào lên, từ ngọ thất 1 bước ra nội đường. Thôi Hoành đã vũ trang toàn thân đang đợi hần.

Thác Bạt Khuê mỉm cười: "Bí nhân trúng kế rồi, đúng không?"

Thôi Hoành đáp: "Nửa canh giờ trước kho lương Thái Bình ở thành Tây bốc cháy. Lửa đồng loạt cháy ở hơn mười nơi nên thể lửa vừa phát đã không thể dập tắt, còn lan đến khu dân cư lân cận. Cũng may chúng ta đã sớm chuẩn bị nên chỉ bị thương mười mấy người. Hiện tại Đạo Sinh đang chỉ huy chữa cháy ở hiện trường."

Thác Bạt Khuê gật đầu: "Tuy biết Bí nhân sẽ đốt kho chứa lương chính, ta vẫn cảm thấy sự việc đến quá đột ngột. Trước khi xảy ra cũng không có một chút dấu hiệu, Bí nhân quả là cao thủ ở phương diện này."

Thôi Hoành nói: "Trước khi chúng ta tăng cường phòng thủ trong thành, đội phóng hỏa của Bí nhân đã sớm tiềm phục bên trong, nắm rõ tình hình. Đêm qua thừa lúc tiết trời trở lạnh, bọn chúng phát động ngay thời khắc phòng vệ lỏng lẻo, may mà lương thực dự trữ đã được phân tán ra các kho lương tạm thời trong thành. Bất quá trên thực tế, chúng ta tuy không có tổn thất nhưng đã bị Bí nhân thành công trong việc làm dao động dân tâm, rất có khả năng tạo thành tình huống dân trong thành trốn ra ngoài."

Thác Bạt Khuê kiên quyết nói: "Ai muốn đi thì để cho hần đi! Chiến sĩ tộc ta tuyệt đối không có loại lâm trận thối lui." Hần trầm ngâm rồi tiếp: "Bí nhân đã luôn tiềm phục trong thành, tình huống các người chuyển lương có lọt vào mắt chúng không?"

Thôi Hoành đáp: "Trước mỗi lần chuyển lương, bọn thuộc hạ đều tiến hành lục soát đến từng nhà từng hộ. Bí nhân chỉ một mực lo trốn tránh, căn bản không có cách nào chú ý đến chuyện khác. Bọn thuộc hạ lại dùng đủ loại thủ pháp che giấu nên Bí nhân thật sự tưởng rằng đã thành công đốt sạch phần lớn lương thực của chúng ta."

Thác Bạt Khuê suy nghĩ rồi nói: "Nếu như kho Thái Bình thật bị đốt sạch, số lương còn dư chỉ đủ cho chúng ta chống đỡ hơn hai tháng. Cho nên đội mua lương đến Biên Hoang tập nội trong thời gian ngắn cần phải xuất phát. Vậy mới có thể khiến Bí nhân càng tin tưởng không nghi ngờ."

Thôi Hoành nói: "Hơn mười Bí nhân phóng hỏa đã dùng móc câu leo tường bỏ đi từ thành Bắc, đã thương năm, sáu chiến sĩ của chúng ta. Theo thuộc hạ thấy, thành nội chắc không còn Bí nhân, nhưng sáng nay bọn thuộc hạ vẫn tiến hành lục soát với quy mô lớn, đã khẳng định được điểm này."

Thác Bạt Khuê gật đầu: "Cẩn thận chút vẫn tốt hơn."

Thôi Hoành hỏi: "Đội mua lương nên xuất phát lúc nào?"

Thác Bạt Khuê hỏi ngược lại: "Thôi khanh có ý kiến gì không?"

Thôi Hoành đáp: "Lần này chúng ta không cho phép có sai sót, chỉ có phương pháp này mới có thể dẫn dụ Mặc Sĩ Minh Dao hiện thân rồi bắt sống nàng ta. Cho nên chúng ta cần chờ đợi tin tức từ Biên Hoang tập, xem phối hợp với họ như thế nào. Nếu như Yến huynh có thể kịp thời đến thì càng lý tưởng."

Thác Bạt Khuê than: "Hiện thời rất nhiều nơi đều đổ tuyết lớn, khiến bồ câu đưa thư ngừng bay, tin tức truyền đi chỉ có thể dựa vào sức người. Chúng ta cứ yên lặng đợi mười ngày, nếu không có tin tức gì từ Biên Hoang tập, đội mua lương phải lập tức lên đường để tránh bị Bí nhân hoài nghi."

Thôi Hoành nói: "Nếu được tộc chủ ân chuẩn, thuộc hạ có thể phụ trách hành động lần này. Hơn nữa không cần dùng một binh một tốt của tộc chủ, hai chiến sĩ của Thôi gia thuộc hạ nội trong mấy ngày nữa sẽ đến được Bình Thành, nguyện liều mạng vì tộc chủ."

Thác Bạt Khuê vui mừng: "Được Thôi khanh phụ trách chuyện này, ta còn gì không yên tâm? "

Thôi Hoành cung kính nói: "Sau khi thuộc hạ sắp đặt hoàn chỉnh toàn bộ kế hoạch sẽ báo lên tộc chủ, rồi do tộc chủ quyết định."

Thác Bạt Khuê ngầm khen ngợi. Điểm khiến Thôi Hoành được người ta đánh giá cao nhất ngoại trừ trí tuệ và võ công, chính là việc y biết đạo cư xử với người. Cho nên y có thể giành được giao tình của Trương Tôn Đạo Sinh, cũng làm cho bản thân cảm thấy y mọi chuyện đều lấy Thác Bạt Khuê hấn làm chủ. Y không chuyên quyền độc đoán, tự cao tự đại, hay là được sủng ái sinh kiều ngạo.

Hắn gật đầu nói: "Cứ làm như thế đi! Được rồi! Giờ là lúc đi thăm nơi xảy ra tai họa. "

° ° °

"Đến rồi!"

Doãn Thanh Nhã đến bên cạnh Cao Ngạn, ngạc nhiên hỏi: "Vọng đài ở đâu?"

Đây là vùng rừng tuyết bên trong khu đồi núi, kéo dài mấy chục dặm. Cao Ngạn dừng bước tại một nơi địa thế tương đối bằng phẳng, có một con suối chảy xuyên qua rừng, bờ bắc là một ngọn đồi nhỏ chặn gió lạnh thổi tới, hoa tuyết vẫn đổ xuống không ngừng.

Cao Ngạn chỉ hướng Đông Bắc nói: "Đài quan sát nằm ở hướng này cách nơi đây hơn mười dặm."

Doãn Thanh Nhã không hiểu, hỏi: "Vậy tức là chưa đến nơi cần đến, vì sao ngươi lại nói đến rồi? "

Cao Ngạn đáp: "Nếu như chúng ta cứ phải trước khi trời sáng đến được đài quan sát, khẳng định ta và nàng sẽ làm một đôi đồng mệnh khổ duyên ương [2](#)."

Doãn Thanh Nhã lắc đầu: "Ta không minh bạch!"

Cao Ngạn nói: "Đạo lý rất đơn giản. Thời gian và địa điểm lão Hưởng mới vừa bắn ra hỏa tiễn pháo hoa, nàng không cảm thấy có điểm cổ quái sao? "

Doãn Thanh Nhã nói: "Có gì kì quái? Hắn phóng hỏa tiễn là muốn thông báo địch nhân ở bắc Dĩnh Khẩu chặn bọn ta ở phía trước mà!"

Cao Ngạn hỏi: "Vậy lão Hưởng có nhìn thấy chúng ta không?"

Doãn Thanh Nhã tuy kinh nghiệm giang hồ không đủ, nhưng dẫu sao vẫn là người thông minh lanh lợi, gật đầu nói: "Ngươi nói đúng! Hắn nếu phát hiện chúng ta, theo lý thì nên lặng lẽ tiếp cận, tấn công lúc chúng ta không phòng bị. Hừ! Tên xấu xa này đang có chủ ý quỷ quái gì đây?"

Cao Ngạn nói: "Nếu ta đoán không sai, khi đó hắn còn ở trên núi cách chúng ta một đoạn, nhìn thấy chúng ta đang chuẩn bị phi ngoa, biết chúng ta sắp lên đường, nên từ trên núi bắn hỏa tiễn về hướng chúng ta, tạo thành hiện tượng giả bắn hỏa tiễn lên bầu trời ở cự ly gần."

Doãn Thanh Nhã nhíu mày hỏi: "Điều này có tác dụng gì?"

Cao Ngạn đáp: "Nếu như chúng ta trúng kế sẽ kinh hãi liều mạng chạy trốn vì sợ hắn đuổi tới. Trong tình huống cuồng quýt không chọn đường, rất có thể sẽ xông thẳng vào thiên la địa võng của địch nhân. Lão

Hướng còn có thể theo sau chúng ta, không ngừng bắn hỏa tiễn pháo hoa lên trời chỉ điểm cho Yên nhân vị trí chúng ta xâm nhập. Như thế chúng ta há còn may mắn sao? Con bà nó! Lão Hướng muốn chơi ta vẫn còn thiếu chút đạo hạnh."

Doãn Thanh Nhã vui mừng nói: "Chơi cái tên tiểu tử nguoi! Chúng ta bây giờ nên làm sao? Nấp ở đây tịnh không phải biện pháp."

Cao Ngạn đáp với vẻ tự tin: "Phải nói ngược lại, nấp ở đây mới là thượng sách. Càng tiếp cận bắc Dĩnh Khẩu, nguy cơ bị phát hiện càng cao. Vấn đề lớn nhất là lão Hướng biết mục đích của chúng ta. Bây giờ bọn ta đang chơi một trò gọi là trốn tìm, một khi bị phát hiện thì xem như tiêu tùng."

Doãn Thanh Nhã hưng phấn nói: "Là trò trốn tìm kích thích nhất. Nhưng không đến được đài quan sát thì không cách nào hoàn thành nhiệm vụ."

Cao Ngạn nhìn lên bầu trời đêm tối mịt, nói: "Kế mề hoặc địch nhân của ta nhắm vào chính là tính nhẩn nại. Nhân cơ hội tốt hiện thời trời đổ tuyết lớn, chúng ta thần bất tri quỷ bất giác nấp mẹ nó hai ngày trong khu rừng này. Đợi lão Hướng tưởng rằng chúng ta hoàn thành xong nhiệm vụ đã bỏ đi, chúng ta mới đến đài quan sát ung dung quan sát địch nhân đang làm gì. Có cách nào thoải mái hơn cách này không? "

Doãn Thanh Nhã nghe vậy chân mày nhíu chặt, trề môi nói: "Phải ở chỗ quỷ quái này lâu như thế sao?"

Cao Ngạn cười: "Có ta bầu bạn với nàng bảo đảm không buồn chán, huống chi ta có chuẩn bị lều thần kì, nấp cũng phải nấp một cách thoải mái. Hi! Ta không nói sai chứ? Đi theo ta Nhã nhi tuyệt không phải chịu khổ."

Doãn Thanh Nhã hoài nghi hỏi lại: "Lều?"

Cao Ngạn vỗ vỗ bách bảo bào, nói: "Nếu ta muốn gạt Nhã nhi, sao lại tìm việc có thể vạch trần ngay lập tức để gạt nàng." Lại cười rồi nói: "Nhìn xem! Ngọn đồi nhỏ trong rừng này cũng không tệ! Quang cảnh u mỹ, cách tuyệt vời đời, tiện cho ta thử qua thể nào là cuộc sống phu thê đầu gối tay ấp, chăn ấm nệm êm? "

Doãn Thanh Nhã ung dung: "Đừng quên Tổ nữ tâm pháp của ta."

Cao Ngạn nhảy qua con suối nhỏ, cụt hứng: "Điều đó đã thành mũi dao đâm vào tim ta, sao quên được? Nhã nhi có thể làm ơn nói với ta lời của nàng không phải là sự thật không? "

Doãn Thanh Nhã phóng người lên vượt qua Cao Ngạn, dẫn đầu lướt đến đỉnh đồi, yêu kiều cười nói: "Người cho ta là người à? Thích nhất là nói mò làm trò quỷ. Người ta không tự hạ thấp mình như thế."

Cao Ngạn còn gì để nói, đành đuổi theo sau nàng lên đồi.

° ° °

Giang Văn Thanh đứng trên đài chỉ huy phát ra mệnh lệnh, soái hạm 'Đại Giang hiệu' của nàng tháo dây thừng xuất phát, rời khỏi bến tàu Tiểu Kiến Khang.

Đám người Trác Cuồng Sinh, Mộ Dung Chiến, Thác Bạt Nghi, Trình Thương Cổ, Phí Nhị Thiết, Diêu Mãnh, Lưu Mục Chi, Vương Trấn Ác và Hồ Lô Phương đến đưa tiễn, đồng loạt hoan hô tăng thêm khí thế trước khi xuất phát.

Đi xuôi dòng, song đầu hạm trong chớp mắt bỏ lại Biên Hoang tập ở phía sau.

Tuyết lớn trước khi trời sáng đã ngừng rơi. Gió lạnh vẫn tiếp tục thổi nhẹ nhàng làm ống tay áo Giang Văn Thanh khẽ lay động, trong lòng nàng hết sức thoải mái.

Từ khi phụ thân Giang Hải Lưu ôm hận dưới tay Nhiếp Thiên Hoàn, nàng giống như rơi vào một cơn ác mộng không bao giờ chấm dứt, chẳng những mất đi lòng tin, mà còn mất đi cả đầu chí. Bởi vì trong hiện thực tàn khốc, việc muốn gây dựng lại uy danh của Đại Giang bang căn bản là không có khả năng, nói chi đến việc giết Nhiếp Thiên Hoàn báo cừu rửa hận cho cha.

Nhưng Lưu Dự đã xoay chuyển tình hình một chiều này, khiến đội chiến thuyền của Đại Giang bang có thể quay trở lại Đại Giang. Nàng nhất định phải nắm thật chặt cơ hội này, dù sau này có cùng với Lưu Dự chiến tử, cũng vĩnh viễn không nói lời hối hận.

Sau khi đến Phượng Hoàng hồ, nàng sẽ hội hợp với chín chiếc song đầu hạm mới đóng xong, cùng đến

Kiến Khang. Còn có mười chiếc song đầu hạm khác đang ngày đêm gấp rút chế tạo, có thể trong thời gian ngắn lần lượt gia nhập cuộc chiến với Thiên sư quân.

Âm Kì đứng cạnh nàng cảm khái nói: "Lại kẻ vai tác chiến với Đại tiểu thư."

Lúc đầu, Giang Văn Thanh tịnh không thích con người Âm Kì. Đó không phải là vì Âm Kì đã làm chuyện gì có lỗi với nàng, mà là vì nàng trước giờ không tán thưởng loại người thích dùng âm mưu thủ đoạn như Âm Kì. Nhưng trải qua nhiều phen kẻ vai chiến đấu, vào sinh ra tử, giữa họ đã kiến lập nên giao tình và sự tín nhiệm tuyệt đối.

Giang Văn Thanh nói: "Sau khi rời Dĩnh Thủy, chúng ta mỗi người một hướng. Âm huynh dẫn năm chiếc chiến thuyền trực tiếp từ Hoài Thủy đi ra biển, đến Hải Diêm hội hợp với Lưu Dự. Còn lại năm chiếc sẽ do ta dẫn đầu đến Kiến Khang, đón các huynh đệ ở đó."

Âm Kì gật đầu nói: "Đại tiểu thư suy nghĩ chu đáo, sự an bài này hết sức thỏa đáng. Như thế Tư Mã Đạo Tử mới không cảnh giác, hắn còn tưởng rằng chúng ta nguyên khí vẫn chưa hồi phục."

Lão nói tiếp: "Nhưng cái tâm đề phòng người không thể không có, đặc biệt là loại tiểu nhân phản phúc khó dựa dẫm như Tư Mã Đạo Tử."

Giang Văn Thanh nói: "Nếu bị Tư Mã Đạo Tử nhìn ra chúng ta có tâm đề phòng hắn, hậu quả khó lường. Cho nên ta cần phải biểu lộ sự tín nhiệm tuyệt đối với hắn."

Âm Kì nghe vậy chân mày nhíu lại.

Giang Văn Thanh cười nói: "Âm huynh yên tâm! Nhờ uy thế của cha, ở Kiến Khang ta vẫn còn sức ảnh hưởng nhất định. Hơn nữa Tư Mã Đạo Tử một mặt biết cừu nhân lớn nhất của ta là Nhiếp Thiên Hoàn, mặt khác vẫn phải dựa vào Lưu Dự đối phó với Thiên Sư quân. Trong tình huống như thế hắn sẽ không ngu xuẩn tự hủy đi trường thành của mình."

Âm Kì đồng ý: "Là ta lo lắng quá nhiều. Có lẽ vì chúng ta luôn ở lập trường đối địch với Tư Mã Đạo Tử! "

Giang Văn Thanh trông về nơi dòng Dĩnh Thủy lượn quanh núi xa xa, nhớ đến phụ thân Giang Hải Lưu vì Dĩnh Thủy mà thảm bại thân vong, bản thân mình lại nhờ Dĩnh Thủy mà có thể đứng dậy, trong lòng cảm thấy bồi ngùi.

Lúc rời khỏi Biên Hoang tập, nàng đã hạ quyết tâm cùng Lưu Dự kẻ vai chiến đấu đến cùng. Một khi chưa giết chết Nhiếp Thiên Hoàn, nàng tuyệt không quay trở về.

Đây là cơ hội báo thù cho cha cuối cùng của nàng.

° ° °

"Bình hồ văn khuyên bích, phong ảnh thủy diện phù."

Vào lúc chính ngọ, Tây Sơn Động Đình cuối cùng cũng hiện ra trên mặt hồ mờ mịt trong sương khói.

Thời tiết vẫn chưa ổn định, mây đen lại kéo đến, mặt trời mùa thu vừa hiện ra, trong chớp lát đã bị mây che mất.

Nhìn từ xa, bóng núi Tây Sơn Động Đình trùng trùng điệp điệp, nhiều như bất tận, cảnh sắc đá núi thần kì mạc trắc. Có thể nhìn thấy trước mắt đầy rẫy vết tích tàn phá ở sườn núi hai bên bờ, hang động chông chênh, thiên kì bách quái, nham thạch tầng tầng lớp lớp, trong cảnh có cảnh, cảnh cảnh sinh tình.

Yến Phi nhìn đến tinh thần sảng khoái, nổi một nhọc vì cả đêm điều khiển bè cũng không cánh mà bay.

Đây là lần thứ ba quyết chiến với Tôn Ân. Trận đầu kết thúc với kết quả bản thân thảm bại, trận thứ hai có thể xem bất phân thắng bại, trận này sẽ ra sao?

Trên đường lái bè đến đây, chàng không ngừng suy nghĩ về nan đề vũ học, làm sao dung nhập Tiên môn quyết vào Nhật Nguyệt Lệ Thiên kiếm pháp, làm sao giảm bớt bị lực phản chấn của Tiên môn kiếm quyết tổn thương ngược lại bản thân, nhưng lại không hề nghĩ đến Tôn Ân.

Tôn Ân từ thiên, địa, tam tam bội hợp nhất thu được lĩnh ngộ gì? Luận tài trí võ công, Tôn Ân đều trội hơn chàng chứ không kém. Hơn nữa lão tích tụ công lực vượt quá một giáp tí cộng thêm kiến thức siêu

phạm, lần này đột nhiên hạ chiến thư với mình dĩ nhiên có sự chắc ăn nhất định.

Từ khi học được Tiên môn kiếm quyết, trước sau giao phong với địch như Nhiếp Thiên Hoàn, Sử Cửu Ni Quy, Lư Tuần và ba đại cao thủ Ma môn, chàng luôn luôn chiếm phần thắng. Nhưng lần này là Tôn Ân, kết quả có khác hay không? Chàng không thể khẳng định.

Kiểm pháp tuyệt thế mà đối đầu với nhân vật như Tôn Ân cũng cần phối hợp tốt với chiến lược. Nếu như đơn thuần dùng Tiên môn quyết đối chọi cứng rắn với đối phương, một đòn sơ suất sẽ thua rất thảm.

Có trời mới biết Tôn Ân có thể đỡ được bao nhiêu phát Tiên môn quyết của chàng.

° ° °

Doãn Thanh Nhã vừa tỉnh dậy. Cơn đau nhức cả người đêm qua trước khi đi ngủ đã không cánh mà bay. Mở mắt ra chính là đang ở trong căn lều trắng như tuyết khiến nàng cảm thấy hết sức kín đáo, nhưng lại biết chỉ là cảm giác an toàn giả tạo.

Căn lều đúng là được chế tạo đặc biệt, dùng tơ tằm dệt thành mỏng như cánh ve.

Nàng ta thò tay ra tìm kiếm nhưng không thấy Cao Ngạn.

Doãn Thanh Nhã ngồi dậy gọi khẽ: "Cao Ngạn!"

Cao Ngạn đứng lúc đó vén tấm màn chui vào, vui mừng nói: "Nhã nhi tỉnh dậy rồi!"

Doãn Thanh Nhã hỏi: "Bây giờ là lúc nào? Người đi đâu thế?"

Cao Ngạn ngồi xuống đối diện đáp: "Còn vài canh giờ thì trời tối, Nhã nhi ngủ cả một ngày. Ta đi đâu ư? Dương nhiên là đi thám thính tình hình bên địch. Trở về mấy lần mà Nhã nhi vẫn ngủ say chưa tỉnh, ta không dám quấy nhiễu giấc mộng đẹp của nàng đành phải thơm lên môi một cái rồi ra ngoài làm việc."

Doãn Thanh Nhã má phấn đỏ hồng, mắt lớn: "Người dám!"

Cao Ngạn lập tức lái sang chuyện khác: "Mọi chuyện quả như ta dự liệu, binh lực địch nhân bạc nhược, căn bản không có cách mở rộng phạm vi lục soát chỉ có thể gói gọn trong phụ cận bắc Dĩnh Khẩu. Đám Yên binh này cũng không phải quân tinh nhuệ của Mộ Dung Thùy, đi lục soát cũng chỉ làm qua loa cho xong. Điều này cũng khó trách chúng, cả đêm không ngủ yên, vừa buồn ngủ vừa chịu rét. Theo ta thấy thì tối nay chúng ta đã có thể hành động."

Doãn Thanh Nhã vẫn không chịu tha cho gã, đỏ mặt nói: "Người mau giải thích cho rõ, có làm qua chuyện gì xấu với ta không?"

Cao Ngạn giơ tay: "Quân tử động khẩu không động thủ, ta thật không chạm đến Nhã nhi dù muốn gần chết."

Doãn Thanh Nhã một quyền nện vào mặt gã.

Cao Ngạn té ngửa ra sau, khẽ cười: "Ta chỉ nói khoác thôi, thực tế cả 'khẩu' cũng không động qua."

Doãn Thanh Nhã hết cách với gã, tức giận không lên tiếng.

Cao Ngạn ngồi dậy cười nói: "Có câu nhất dã phu thâm bách nhật ân, tuy cách hai tấm bách bảo bào, chúng ta cũng xem như ..."

Doãn Thanh Nhã quát: "Cái tên tiểu tử chết tiệt ngươi, tiểu tử thú!"

Cao Ngạn hồi hận: "Sớm biết thì đã lấy bách bảo bào một tấm làm gối, một tấm làm chăn, chúng ta đã có thể chung chăn chung gối. Tối nay làm như vậy đi."

Doãn Thanh Nhã bực bội: "Ngươi nghĩ cũng chu đáo ghê. Ta còn chưa hỏi ngươi vì sao bách bảo bào có hai tấm, phi ngoại hai đôi, lều lại chỉ có một. Có phải ngươi cố ý giấu đi?"

Cao Ngạn kêu oan: "Lều trại thật chỉ có một cái, vì lo cho Nhã nhi mới đặc biệt mang theo. Đổi lại nếu một mình ta, cuộn bách bảo bào lại, chỗ nào cũng có thể ngủ ngon một giấc."

Hắn nói tiếp: "Đừng thấy ta tính cách không nghiêm chỉnh mà lầm, sự thật ta trước giờ làm việc cần

thận nghiêm chỉnh, cho nên bách bảo bảo và phi ngoa đều có dư. Hì! Phu quân như thế, đi nơi nào mới tìm được?"

Doãn Thanh Nhã hừ lạnh một tiếng chẳng ừ hừ gì hết. Nghĩ nghĩ rồi nói: "Chúng ta thật không cần đợi thêm một ngày nữa sao? "

Cao Ngạn nói: "Ta nói phải đợi hai ngày không phải vì sợ Yên binh mà là sợ Bí nhân. May mà ta ban nãy ngủ quên đi tuần, lại không thấy bóng dáng một tên Bí nhân nào. Bí nhân có thể đến Biên Hoang chỉ có một mình tên họ Hướng, những kẻ khác đều đến Nhạn Môn và Bình Thành tham dự nhiệt náo. Đây là phát hiện trọng đại."

Doãn Thanh Nhã nhíu mày hỏi: "Người không sợ gặp phải Hướng Vũ Điền sao?"

Cao Ngạn cười đáp: "Hướng Vũ Điền tuy lợi hại nhưng nói chung không phải đúc bằng sắt, hấn cũng cần ngủ và nghỉ ngơi. Hướng chỉ cách một quãng thời gian dài như vậy, hấn cũng không biết đã truy đến nơi nào, cơ hội đụng đầu hấn rất ít."

Doãn Thanh Nhã lo lắng: "Đừng khinh địch có được không?"

Cao Ngạn ngăn người: "Đúng! Ta quả thật có chút bị thành công tạm thời làm mê muội đầu óc. Ta dù không nghĩ cho mình cũng nên nghĩ cho Nhã nhi. Cứ như vậy! Đợi đến lúc một trận tuyết lớn đổ xuống, chúng ta mới hành động. Nhìn sắc trời, nội trong hai canh giờ tất có một trận gió tuyết khác."

Doãn Thanh Nhã lại dùng ánh mắt kì quái nhìn hấn.

Cao Ngạn cười: "Nhã nhi mệt không? Ta rất giỏi xoa bóp cho người khác, đảm bảo Nhã nhi sẽ thoải mái hơn bao giờ hết."

Doãn Thanh Nhã bực mình lườm hấn một cái, bò dậy chui ra khỏi lều.

1 Ngọa thất: phòng ngủ.

2 Đồng mệnh khổ uyên ương: Uyên ương cùng chung hoạn nạn.

HỒI 35

Tứ Đại Kỳ Thư

Hoàn Huyền một mình ngồi trong sảnh đường, tâm sự ngổn ngang.

Hấn nghĩ đến Tiều Nộn Ngọc. Nữ nhân này đúng là vưu vật trời sinh, là cực phẩm trong nữ nhân. Mỗi lần đều có thể làm cho hấn quên cả đường về, khiến hấn hoàn toàn quên đi Vương Đạm Chân, lại không có loại cảm giác phẫn hận, mất mát như lúc vừa mới mất nàng.

Tiều Phụng Tiên lại cũng là một trí sĩ trác tuyệt, tuyệt đối có thể thay thế Hầu Lượng Sinh và Can Quy, làm bản thân hấn đối với chuyện đoạt được thiên hạ càng thêm nắm chắc. Tấu xảo nhất chính là Tiều Phụng Tiên và Đồ Phụng Tam, danh tự hai người na ná giống nhau. Đây có phải là số mệnh kỳ dị không, Phụng Tam có phải sẽ có một ngày vì Phụng Tiên mà chết không?

Lúc này lính canh cửa báo có đường huynh Hoàn Vĩ cầu kiến.

Hoàn Huyền tinh thần phấn chấn, biết đã có tin mới đến. Từ sau khi Hầu Lượng Sinh tự sát mà chết, Hoàn Vĩ liền phụ trách chức vụ của Hầu Lượng Sinh. Đối với năng lực của Hoàn Vĩ, hấn tin nhiệm tuyệt đối, mà Hoàn Vĩ trong công tác tình báo cũng làm rất xuất sắc.

Hoàn Vĩ đi đến trước mặt hấn, sau khi thi lễ ngồi xuống.

Người này thân hình cao ốm, lưng thẳng như cán bút, thần sắc lãnh tĩnh tự tin, không thể coi là anh tuấn, nhưng khuôn mặt hình vuông lại cho người ta cảm giác ổn trọng, đáng tin cậy. Hai hàng lông mày dày càng khiến người ta cảm thấy y tính lực sung mãn, không bao giờ vì sự tình gian nan mà lùi bước.

Hoàn Huyền cười hỏi: "Bên phía Kiến Khang có tin tức gì tốt không?"

Hoàn Vĩ so với Hoàn Huyền lớn hơn hai tuổi nên hiểu rõ tính cách của Hoàn Huyền, cung kính đáp: "Đúng là có tin mới từ Kiến Khang đến, nhìn bề ngoài có vẻ như là tin xấu."

Hoàn Huyền không biết vì sao hôm nay tâm tình đặc biệt tốt nói: "Như vậy càng phải nghe!"

Hoàn Vĩ đáp: "Quân viễn chinh của Tạ Diễm và Chu Tự đã thắng trận đầu, liên tiếp thu phục hai thành Ngô Quận và Gia Hưng, dọn đường để có thể tùy lúc xuôi dòng Vận Hà về nam đánh thẳng tới Cối Kê."

Hoàn Huyền nhăn tít đôi lông mày hỏi: "Như vậy không phải là quá dễ sao?"

Hoàn Vĩ đáp: "Bởi vậy thuộc hạ mới nói ngoài mặt có vẻ là tin xấu. Đây rõ ràng là kế tránh mũi nhọn, dụ địch vào sâu của Từ Đạo Phúc. Bởi vì khi Tạ Diễm phái binh công đánh ba thành phụ cận là Hải Diêm, Ngô Nghĩa và Nghĩa Hưng, Thiên Sư quân lại tận lực giữ thành, không nhượng một tấc đất. Điều đó khiến Tạ Diễm chỉ có thể khống chế Vận Hà, lại không sao làm chủ được khu vực rộng lớn xung quanh Vận Hà."

Hoàn Huyền nói: "Tạ Diễm tuy quen thói danh sĩ, nhưng cũng đã từng đi theo Tạ Huyền đánh qua chiến dịch Phì Thủy, tính không phải là kẻ mới xuất đạo, nên phải biết là kẻ dụ địch của địch nhân."

Hoàn Vĩ nói: "Cho dù y không biết, Chu Tự cũng sẽ đề tính, nhưng y lại có tính toán khác. Vào thời khắc này, trong ba thành y công đánh thì Ngô Nghĩa và Nghĩa Hưng có thể hỗ trợ cho nhau, vững như bàn thạch, mặc cho quân viễn chinh công đánh mãnh liệt, vẫn không dao động tí nào. Thành còn lại - Hải Diêm là đại thành nằm sát biển, lại chỉ là một tòa cô thành, toàn là phải nhờ vào Cối Kê, Thượng Ngu và Dư Dao ở bên kia eo biển chi viện qua đường biển, mới có thể giữ cho khỏi mất. Tạ Diễm thấy vậy, lại thấy Ngô Quận và Gia Hưng đoạt lại dễ dàng, nên càng độc đoán, không lý tới phản đối của Chu Tự. Một bên chia binh đang kiểm chế Thiên Sư quân ở Ngô Hưng và Hải Diêm, còn mình đích thân dẫn binh Nam hạ, muốn công chiếm Cối Kê."

Hoàn Huyền nói: "Về mặt chiến lược, việc này là đúng. Chỉ cần chiếm được Cối Kê, liền có thể kiểm chế hai thành phụ cận Thượng Ngu và Dư Dao, khiến Thiên Sư quân không sao trợ giúp Hải Diêm qua đường biển. Như vậy Hải Diêm sẽ không chống được bao lâu."

Hoàn Vĩ nói: "Nhìn bên ngoài thì như vậy, nhưng Từ Đạo Phúc hẳn lại là người thiện dụng binh, chịu bỏ rơi hai thành Ngô Quận và Gia Hưng dễ dàng, tất phải xem lại. Mà thắng khờ Tạ Diễm này trận cược chưa ổn định, đã mạo hiểm Nam hạ, một khi đường về nam bị cắt đứt, khẳng định toàn quân mất hết."

Hoàn Huyền trầm ngâm hỏi: "Cánh quân viễn chinh còn lại do Lưu Lao Chi dẫn đầu có động tĩnh ra sao?"

Hoàn Vĩ mỉm cười đáp: "Thuyền đội thủy quân của Lưu Lao Chi, theo Đại Giang tiến ra biển, ven theo bờ đi về nam. Xem tình hình chắc là muốn đánh các thành dọc theo duyên hải của Thiên Sư quân, để phối hợp với Tạ Diễm tiến đánh Cối Kê. Nhưng cho dù hai cánh quân này có thể hội hợp lại ở Cối Kê, tình huống vẫn không có gì khác biệt. Hai cánh quân hợp lại, nhân số vượt quá năm vạn, hết sức hao tổn lương thực. Nếu bị Từ Đạo Phúc thành công cắt đứt đường vận chuyển lương thực trên Vận Hà, bọn hắn có thể chống cự được bao lâu?"

Hoàn Huyền nghe thấy hai mắt sáng rực lên, không tiếp tục truy hỏi về tình hình quân viễn chinh, lại hỏi về Dương Toàn Kỳ và Ân Trọng Kham.

Hoàn Vĩ đáp: "Ân Trọng Kham gần tháng nay cùng Dương Toàn Kỳ qua lại thân mật. Nghe nói Dương Toàn Kỳ đem con gái hứa gả cho con trai Ân Trọng Kham, tiến thêm một bước trong quan hệ giữa bọn hắn. Theo thám tử hồi báo, Dương Toàn Kỳ ngày đêm luyện binh, lại cùng Hoang nhân qua lại, bí mật mua lại chiến mã và quân bị từ Hoang nhân, lại tăng cường phòng thủ các thành trong địa hạt của hắn."

Hoàn Huyền không cảm được nghĩ đến Vương Đạm Chân. Ngày đó Vương Cung cũng có ý đem con gái gả vào Ân gia, để có thể thắt chặt quan hệ Vương, Ân hai nhà. Sau bị mình khám phá, đoạt được Vương Đạm Chân vào tay. Lấy địa vị môn phiệt cao thấp mà luận, Ân gia là muốn với cao tới Vương gia, hiện tại lại là Dương gia đang với tới Ân gia.

Hoàn Vĩ hạ giọng nói: "Dương Toàn Kỳ tinh thông binh pháp, nếu như cứ để phát triển, muốn thu thập y cũng phải tốn không ít công sức."

Hoàn Huyền mỉm cười nói: "Nếu như Ân Trọng Kham gặp nạn, Dương Toàn Kỳ có thể ngồi nhìn không cứu sao?"

Hoàn Vĩ gật đầu nói: "Về tình về lý, Dương Toàn Kỳ đều phải chi viện cho Ân Trọng Kham, huống chi bọn hần còn có quan hệ thông gia."

Hoàn Huyền khinh khi nói: "Ta hiểu rõ con người Ân Trọng Kham, gan nhỏ như chuột nhắt. Chỉ cần ta làm cho y cảm thấy bọn ta đang chuẩn bị công kích, y khẳng định sẽ hướng tới Dương Toàn Kỳ cầu viện. Chỉ cần Dương Toàn Kỳ rời khỏi địa hạt của y, sẽ như hổ xuống đồng bằng, để ta mặc sức chém giết."

Hoàn Vĩ gật đầu đồng ý, lại biết Hoàn Huyền đã sớm định ra kế, chờ đợi Hoàn Huyền nói ra.

Hoàn Huyền trầm ngâm nói: "Trước tiên bọn ta rút khỏi Giang Lăng, sau đó tập kết binh lực tại Nghi Đô, như vậy ắt có thể làm cho Ân Trọng Kham mất cả thần hồn, khốc lóc hướng Dương Toàn Kỳ cầu viện. Mặt khác, bọn ta hướng Tư Mã Đạo Tử yêu cầu khuếch trương lãnh thổ, đem quân quyền của Dương Toàn Kỳ và Ân Trọng Kham thu hết vào tay. Tư Mã Đạo Tử kẻ tiểu nhân bỉ ổi này, đương nhiên mong muốn xem bọn ta chia rẽ đánh nhau, khẳng định sẽ trúng kế."

Hoàn Vĩ kêu tuyệt: "Kế này của Nam Quận công thật là tuyệt diệu."

Hoàn Huyền cười khắc khắc nói: "Đó là trời đã giúp ta, thiên hạ của Tư Mã gia sẽ bị Hoàn Huyền ta thay thế. Ai muốn cản trở ta, người đó sẽ phải chết, mà lại phải chết một cách thê thảm."

Tiếng cười của hần tràn đầy tư vị tàn nhẫn, tràn ngập sảnh đường.

° ° °

Thác Bạt Nghi tiến vào chính đường của Bắc Kỳ Liên, Mộ Dung Chiến đang ngắm nghía một thanh chủ thủ tinh xảo, thấy hần bước vào, đem chủ thủ đeo vào thắt lưng.

Thác Bạt Nghi ngồi xuống đối diện với hần, nói: "Hôm qua ta đến kiểm người, người cũng đang ngồi nhìn như hiện tại, khiến ta có cảm giác cổ quái như ngày hôm qua lặp lại."

Mộ Dung Chiến cười nói: "Ta mà rảnh là lại ngồi ở đây nghĩ hươu nghĩ vượn. Nhưng người nói đúng, con người nói chung nếu cứ làm hoài một chuyện sẽ hình thành tập quán. Nói xa hơn một chút, phần lớn con người mỗi ngày đều lặp lại chuyện đã làm ngày hôm qua. Chuyện làm Hoang nhân bọn ta hạnh phúc hôm nay không biết ngày mai sẽ ra sao."

Thác Bạt Nghi thở dài: "Ta không dám đoán đó có phải là hạnh phúc hay không, giống như một chiếc thuyền nan đi trên sóng dữ, vào bất cứ giờ phút nào cũng có thể gặp họa lật thuyền chết người."

Mộ Dung Chiến thổ lộ tâm tình: "Bởi vậy bọn ta mỗi giờ phút đều phải phấn đấu, cho đến lúc đạt được thắng lợi. Viễn cảnh của Thác Bạt đương gia tốt hơn ta. Nguyên vọng duy nhất của ta chỉ là chủ tì Thiên Thiên bình yên trở về, Biên Hoang tập lại có những ngày tháng an lạc."

Thác Bạt Nghi nghĩ tới quan hệ với Thác Bạt Khuê, ngậm thở dài, nhưng đương nhiên không thể nói ra.

Tinh thần Mộ Dung Chiến phấn khởi lại, thở phào: "Được rồi! Lần này Thác Bạt đương gia có gì chỉ giáo đây?"

Thác Bạt Nghi chỉnh lại sắc mặt nói: "Ta lần này lại kiểm Chiến soái, vì không chịu được đám Diêu Mãnh năn nỉ, thay đám bạn ở Oa Dạ Tử chuyển lời tới Chiến soái. Bọn chúng hy vọng có thể được Chiến soái cho phép rời Tập tiếp ứng Cao Ngạn."

Mộ Dung Chiến hỏi: "Để làm gì?"

Thác Bạt Nghi thật thà đáp: "Ta cho rằng không làm được gì, nhưng cũng đồng ý với cách nhìn của bọn chúng. Làm sao có thể ngồi yên ở đây đợi được."

Mộ Dung Chiến nói: "Cũng có chút đạo lý."

Thác Bạt Nghi nói: "Tiểu Kiệt hiểu rất rõ Cao tiểu tử. Mỗi lần trời băng đất tuyết, từ Tứ Thủy trở về, gã tóm lại đều theo lộ tuyến đã chọn lựa cẩn thận. Bởi vậy bọn ta không phải là không có manh mối đi kiểm gã."

Mộ Dung Chiến nói: "Chuyện này giao cho Thác Bạt đương gia đi làm! Cần phải cân nhắc lợi hại, Thác Bạt đương gia cũng phải cẩn thận."

Thác Bạt Nghi muốn nói lại thôi.

Mộ Dung Chiến ngạc nhiên hỏi: "Thác Bạt đương gia lại có chuyện muốn nói?"

Thác Bạt Nghi đáp: "Đừng trách ta nhiều chuyện muốn hỏi một câu. Cây chủ thủ Chiến soái vừa mới ngấm nghĩa có phải là Sóc Thiên Đại đưa cho người?"

Mộ Dung Chiến ngạc nhiên đáp: "Thác Bạt đương gia thật tinh mắt."

Tự nhiên lấy cả chủ thủ và bao ra, đưa đến trước mặt Thác Bạt Nghi.

Thác Bạt Nghi không đụng tới chủ thủ, chỉ dùng mắt quan sát, nói: "Ta quả nhiên không có đoán sai, là "Thủ Trình Dao" của con gái Nhu Nhiên vương tộc."

Mộ Dung Chiến không hiểu hỏi: "Thủ Trình Dao? Sao lại có tên cổ quái như vậy?"

Thác Bạt Nghi đáp: "Đây là chủ thủ con gái Nhu Nhiên vương tộc được nhận khi đến tuổi thành niên, suốt đời đem theo bên mình, đến lúc nguy cấp có thể tự tận, tránh phải thọ nhục. Sóc Thiên Đại là con gái của Nhu Nhiên tộc chủ, thân phận cao quý, đao này càng có ý nghĩa đặc biệt. Hiện tại Sóc Thiên Đại chịu đem đao này tặng người, tất nhiên có thâm ý. Không cần ta nói Chiến soái cũng nên hiểu rõ ý của nàng."

Mộ Dung Chiến đột nhiên im lặng, nhưng mục quang lại không rời chủ thủ trên bàn.

Thác Bạt Nghi nghĩ tới Hường Tố Quân, hoàn toàn hiểu được tâm tình của Mộ Dung Chiến, đứng dậy đưa tay nắm chặt lấy vai hắn, không nói gì rồi bước đi.

Lúc y rời khỏi cổng ngoài của Bắc Kỳ Liên, trời đã chuyển tối, gió tuyết lạnh lẽo lại rơi xuống.

° ° °

Yến Phi lên đến Phiêu Miểu phong, Tôn Ân đã ngạo mạn đứng một bên đỉnh núi, đang ngắm nhìn mỹ cảnh mưa bụi mênh mang của phía bắc Thái Hồ.

Lúc Yến Phi lên đến lưng chừng núi, trời đêm lâm râm mưa bụi, muốn dừng rồi lại tiếp tục. Từ sau khi bước đến đông sơn Động Đình, chàng đã cảm ứng có một địch thủ đáng sợ đang đợi chàng ở Phiêu Miểu phong. Lực lượng tinh thần của Tôn Ân so với trước đây như một trời một vực, sâu rộng như biển cả, vô cùng vô tận. Có thể thấy sau khi khai mở được tiên môn, Tôn Ân nhờ đã ở đỉnh cao của võ đạo, khiến lão lần đầu tiên nghĩ đến không thể đứng nhìn chuyện có thể lại vượt mất.

Chàng lại không thể chắc chắn một cách tuyệt đối.

Đột nhiên, chàng hiểu được so về mặt tinh thần, bản thân mình đang ở thế hạ phong.

Nhưng chàng lại không có chút gì sợ hãi. Luận về hỏa hầu, Thái Dương chân hỏa của chàng đương nhiên không bằng được dương hỏa đã trải qua bao năm tu luyện của Tôn Ân. Nhưng chàng lại có cái Tôn Ân khiếm khuyết đó là Thái Âm chân thủy. Tôn Ân mạnh một bên, còn mình thì cả hai đều có.

Sự thiên lệch một bên của Tôn Ân có thể trở thành nguyên nhân thất bại của lão không? Mà thủy hỏa gồm đủ của chàng có thể giúp chàng thắng được trận quyết chiến này không? Tới tới nay mọi chuyện sẽ rõ.

Không có ai hiểu hơn được bọn họ về những điểm mạnh yếu của đối phương, cái mọi người muốn so sánh là chân công phu.

Ở một hòn đảo tựa như tiên cảnh dưới hạ giới, núi đèo trùng điệp, phong cảnh tuyệt mỹ, sông nước hữu tình, làm Yến Phi có thể hoàn toàn thư giãn, có phần không để trận quyết chiến sắp tới trong lòng, sinh ra một cảm giác hết sức kỳ quái.

Lấy thật làm giả, lấy giả làm thật.

Không tới một khắc, chàng có thể lĩnh hội về sinh mệnh thâm sâu như vậy, lĩnh hội được thời khắc trước mắt.

Đứng ở nơi này trên đỉnh của ngọn núi, phía đối diện là đại địch bình sinh "Thiên Sư" Tôn Ân. Gió núi nhẹ, mưa bụi bay bay, tựa như là một thế giới cô lập cách ly với bên ngoài. Những cuộc chiến đang xảy ra trong nhân gian, thay ngôi đổi triều, tranh bá đoạt lợi, tựa như không có chút gì quan hệ vào thời khắc này. Nhưng chuyện xảy ra ở nơi đây, lại sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến thành bại của cuộc đấu tranh khốc liệt ở bên ngoài.

Mang trên người chàng chính là vận mệnh của chủ tì Kỳ Thiên Thiên, vận mệnh của Biên Hoang tập cho đến cả Nam Bắc, tạo thành tình cảnh kỳ dị hiện tại của chàng, mà mọi chuyện lại tựa như huyền hoặc trong lòng. Ảo tưởng lấy giả làm thật của nhân loại, không may lại tựa như sự thật có máu có thịt, đã từng là sự thật huyết nhục tương liên trong người chàng.

Nhân vật trước mắt không những là kinh địch của mình, ở một mặt khác lại là người hiểu mình nhất, chỉ có lão và bản thân mình không chỉ "biết được", mà thật sự cùng lúc cảm ứng được tiên môn, đồng thời tình ngộ thiên địa đang ở trong chỉ là một tầng của hiện thực.

Từ góc độ của tiên môn mà nhìn, cuộc đấu tranh trước mắt lại hoàn toàn không có ý nghĩa gì cả.

Vậy thật ra sao lại phải đánh nhau?

Yến Phi ung dung nói: "Thiên Sư lâu không gặp có khỏe không?"

Tôn Ân đang say đắm ngắm nhìn mỹ cảnh mưa đêm mộng mang thăm thẳm ở phía dưới của Thái Hồ, chậm chậm xoay người lại đối diện với Yến Phi, mỉm cười vui vẻ nói: "Xin chào Yến huynh!"

Lúc Tôn Ân đang xoay người, Yến Phi cảm thấy toàn đỉnh núi tựa như chuyển động theo ý. Đây tịnh không phải là một ảo giác, mà là một loại cảm giác chân thật dị thường. Tuy rằng thân hình Tôn Ân rất cao, cũng vẫn là thân thể người phàm, nhưng lại làm cho Yến Phi cảm thấy khí thế đội trời đạp đất. Thoáng qua một sát na, Yến Phi đã biết được Tôn Ân vì sao lại có thể khiến chàng có thứ cảm giác kỳ quái như vậy. Cũng chỉ vì Hoàng Thiên đại pháp của đối thủ đã công thành viên mãn, đã có thể cùng "Hoàng Thiên" hòa thành một, không phân chia người và ta. Người chàng đối diện không còn là một cao thủ ở đẳng cấp tông sư nữa, mà là một dị nhân đoạt quyền tọa hóa của thiên địa chưa từng có trong lịch sử.

Mọi chuyện đều do tiên môn mà ra, chính vì Tôn Ân có thể dùng lực lượng của thiên địa cho riêng lão. Bởi vậy lão mới có thể áp chế bản thân mình cả về tinh thần lẫn khí thế, khiến Yến Phi sinh ra cảm giác không sao phá được võ đạo "người khổng lồ" trước mắt.

Yến Phi thở dài: "Ta không hiểu!"

Tôn Ân mục quang lấp lánh nhìn ngắm chàng, toàn thân phát ra thần khí thâm sâu khó dò, lại quý dị không sao giải thích, nhẹ nhàng nói: "Yến huynh hiểu hay không cũng không quan trọng, quan trọng nhất là huynh đã đến. Đêm nay trong bọn ta chỉ có một người có thể sống xuống núi, đây chính là định mệnh."

Tâm linh của Yến Phi biến thành lấp lánh trong suốt. Mọi chuyện đã rõ ràng trở lại, bao gồm cả những hạt mưa bụi rơi xuống trên người, cho đến Hoàng Thiên chân khí của Tôn Ân đang vây chặt lấy chàng.

Chàng mỉm cười hỏi: "Chuyện này thật sự không thể tránh sao? Thiên Sư sao lại quá cố chấp như vậy? Đối với ta mà nói, mọi chuyện chỉ là vấn đề chọn lựa, bao gồm cả tiên môn trong đó."

Tôn Ân định thần ngắm nghía chàng, đột nhiên nói: "Thế giới này của bọn ta là một nơi kỳ dị vô cùng, vận khí số trời lại tựa như một cái bánh lớn. Nhìn cả lịch sử ra mà nói, có thời đại chia ra nhiều phần, có thời đại lại biến thành âm đạm tối tăm, tình huống trong đó vi diệu khó nói. Từ thời Xuân Thu Chiến Quốc, chư tử bách gia hưng khởi, Lão, Trang, Khổng, Mạnh nở rộ rực rỡ. Tần, Hán sau đó lại chỉ có thể trùng hưng hoặc diễn giải thêm ra, cũng không sao vượt qua tiền nhân! Tiên môn lại là số trời của số trời. Có thể hưởng được tiên duyên cố nhiên là phúc phận không bị được. Việc có thể phá không mà đi, lại không phải người nào cũng có phần. Huynh tin cũng được, không tin cũng được, ta và huynh chỉ có một người có thể tiến nhập Động thiên phúc địa, những cái khác đều là lời dư thừa."

Yến Phi nhíu mày hỏi: "Cho dù ngài có thể đánh bại được ta thì sao? Như vậy lại có thể luyện thành Phá toái hư không, đến được bờ bên kia sao?"

Tôn Ân hiện xuất vẻ cười quý dị, lập tức hỏi lại: "Sao huynh lại biết đến chiêu tối hậu trong thiên hạ đệ nhất kỳ thư 'Chiến Thần đồ lục' là 'Phá toái hư không' này?"

Yến Phi mỉm cười đáp: "Ai nói với ta tịnh không quan trọng. Thiên Sư nếu quyết ý phải đánh, thì Yến Phi ta chỉ có thể phụng bồi thôi."

Tôn Ân vui vẻ nói: "Nói gì thì huynh cũng đã tới, ta cũng không cần phải nóng nảy nhất thời. Khó mà có được cơ hội như vậy, trước tiên hãy để cho bọn ta nói chuyện vài câu, nếu không chỉ sợ sau này lại không có cơ hội."

Tôn Ân tuy có vẻ thân thiện thoải mái, nhưng Yến Phi lại biết rõ y đang toàn diện thi triển Hoàng Thiên đại pháp. Một luồng chân khí nóng bỏng tựa như sóng lớn của đại dương đánh thẳng tới, lại không có chỗ hở để tìm ra nhược điểm của mình. Chỉ cần tâm thần của Yến Phi chàng có chút sơ hở, thế công dòn núi lấp biển của Tôn Ân sẽ đánh thẳng tới.

"Nhật Nguyệt Lệ Thiên đại pháp" của chàng lấy Tiên Môn kiếm quyết làm căn bản, cũng toàn lực thi triển để đối kháng với "Hoàng Thiên đại pháp" hợp thiên nhập địa của Tôn Ân, sinh mệnh đang ở trong tình huống hết sức dị thường.

Yến Phi lãnh đạm hỏi: "Thiên Sư có chuyện gì hay để nói ư?"

Tôn Ân hỏi: "Huynh đã nghe qua 'Tứ đại kỳ thư' chưa?"

Yến Phi hỏi lại: "'Chiến Thần đồ lục' phải chăng là một trong số đó?"

Tôn Ân gật đầu thừa nhận, sau đó nói: "Những quyển khác là 'Thiên Ma sách', 'Tứ Hàng kiếm điển' và 'Trường Sinh quyết'. Ngoại trừ 'Tứ Hàng kiếm điển' vẫn an nhiên được tôn thờ ở một thánh địa thần bí của Phật môn, ba bộ kỳ thư còn lại đều không biết kết cục ra sao. Bốn bộ kỳ thư này đều có một điểm giống nhau, là có quan hệ trực tiếp đến chuyện phá không mà đi, đại biểu cho ham muốn và truy cầu của con người đối với Động thiên phúc địa. Yến huynh minh bạch chưa? Trước chúng ta đã có vô số các bậc thánh hiền trí giả, suy nghĩ đủ cách, không sao tìm ra cách mở Tiên môn. Trong những người luyện võ mà nói, ta và huynh đã đích thân trải qua tình huống dị thường tiên môn khai mở, thật là phúc phận không bì được."

Yến Phi mỉm cười nói: "Ta minh bạch rồi!"

Tôn Ân ngạc nhiên hỏi: "Huynh minh bạch chuyện gì?"

Yến Phi lập tức đáp: "Ta minh bạch vì sao bắt buộc phải có trận chiến này, không thể tránh được."

"Keng!"

Điệp Luyện Hoa rời bao.

Vào thời khắc đó, mưa gió đầy trời tựa như toàn bộ tụ tập vào kiếm phong của Diệp Luyện Hoa.

HỒI 36

Trận Chiến Phiêu Miêu

Mưa gió trên trời đương nhiên không tập trung hết lên kiếm phong, nhưng kiếm khí của Diệp Luyện Hoa, lại đúng là làm người ta có cảm giác mưa gió trên trời tập trung hết lên đó, bắn thẳng tới Tôn Ân đang đứng nơi ven núi.

Tôn Ân hiện ra thần sắc ngạc nhiên, hiển nhiên chưa từng nghĩ tới Yến Phi có thể đơn độc sử dụng Thái Âm khí, không có chút Dương hỏa, tạo ra Âm thủy chí thuần chí tịnh, không có tạp chất gì khác.

Nên biết Âm Dương thuật có cái gọi là Thái Cực, tức là bất cứ vật gì, bất luận lớn nhỏ, đều là Thái Cực. Mà Thái Cực là do một âm một dương hợp thành, không có vật nào ngoại lệ.

Chẳng hạn như Hoàng Thiên đại pháp của Tôn Ân, cũng là do âm dương hợp thành. Thái Dương chân hỏa của lão cũng là một dương một âm, chỉ bất quá là 'dương trong dương', 'âm trong dương'. Chính vì như vậy, lão có thể đem 'âm trong dương' hóa thành 'âm trong âm'. Dưới tình huống bình thường, đây căn bản là chuyện không thể làm được.

Bởi vậy An Ngọc Tình tuy nhờ Động Cực đan nên luyện thành Thái Âm chi khí. Nhưng 'âm trong âm' của nàng vẫn hàm chứa 'dương trong âm', muốn luyện thành đối nghịch cực đoan 'dương trong dương' là chuyện không thể. Cũng như thủy và hỏa không thể cứ như vậy mà tồn tại cùng lúc, bổ túc thêm bớt, tăng thêm uy thế đối phương, cùng chung phát huy diệu dụng. Chỉ có âm không cũng không được. Muốn luyện thành khí Thái Âm thuần âm không có dương, thì khó lại càng khó, chưa nói đến đồng thời lại có cả thuần âm, thuần dương chi khí.

Từ góc độ đó mà nhìn, "Nhật Nguyệt Lệ Thiên đại pháp" ngày nay của Yến Phi, đúng là tuyệt học từ cổ chí kim chưa từng có.

Mục tiêu của Tôn Ân lại là muốn đem 'âm trong dương' của "Hoàng Thiên đại pháp", mượn Yến Phi để trở thành 'âm trong âm'. Yến Phi chính là Động Cực đan của lão. Sau khi uống xong lão sẽ biến thành một Yến Phi khác, có thể thi triển chiêu số chung cuộc "Phá toái hư không", khai mở tiên môn, qua bờ bên kia.

Lão ngạc nhiên là vì vậy, ngoài việc Yến Phi không giống như trận quyết chiến thứ nhất, âm dương đều thay đổi. Còn vì đặc tính của Thái Âm chân khí, vào lúc không khí rét lạnh như hôm nay, thì uy lực lại càng mạnh lên. Tựa như đang đứng trên đồng lửa, mà Yến Phi lại có thể lấy hết lửa để dùng riêng cho mình, khiến kiếm khí có uy lực có thể bẻ gãy được tất cả mọi thứ.

Về thiên thời, địa lợi, nhân hòa, lão đã mất đi thiên thời, mà trên hai mặt kia, lão cũng không chiếm được tiện nghi.

Muốn đánh bại Yến Phi, Tôn Ân tự biết có thể nắm chắc được cả mười phần. Vấn đề nằm ở chỗ nếu như thật sự giết chết Yến Phi, mộng tưởng tiên môn của lão coi như chấm dứt. Những năm còn lại của cuộc đời chỉ có thể tiếc nuối Động thiên phúc địa mà thờ dài, cố sống cho hết kiếp.

Chỗ khó khăn của Tôn Ân là muốn chiếm đoạt thượng phong, khống chế cục diện, xỏ mũi Yến Phi, khiến Thái Âm chân khí của Yến Phi không có chỗ tiết ra. Thái Dương chân khí lại từ từ tổn hao đến một giọt cũng không còn. Sau đó lão có thể thi triển chiêu số lĩnh ngộ từ tiên môn "Hoàng Thiên vô cực", ép Yến Phi độ công lực. Cuối cùng sẽ đem Thái Âm chân khí của Yến Phi hấp thụ hoàn toàn, liền có thể đại công cáo thành, hoàn thành chuyện không thể làm được.

Nhưng nếu Yến Phi chỉ dùng thuần âm chi khí kháng cự với mình, cái bị hao tổn chính là Thái Âm chi khí của Yến Phi. Khí âm của Yến Phi càng yếu, đối với đại kế của lão lại càng bất lợi. Lão làm sao mà không kinh ngạc cho được.

Có phải Yến Phi đã nhìn ra ý đồ của lão không?

Tôn Ân như thiểm điện bay ra, nắm tay nắm tới trước.

Mưa bụi gió rét trong khuôn viên hơn mười trượng, theo Điệp Luyến Hoa rời bao mà ra, với tốc độ kinh người tụ tập vào kiếm phong phát ra từ kiếm khí, đã đột phá được giới hạn cuối cùng của con người của một tôn sư về kiếm thuật, biến thành khí chí âm chí hàn, thật sự đã có được lực lượng đáng sợ mà không có ai có thể chống lại.

Nhưng vào thời khắc Tôn Ân nhích người khỏi chỗ đang đứng, Yến Phi lại cảm thấy nguyên cả thiên địa trên cao tựa như bị Tôn Ân kéo đi. Tôn Ân không còn là Tôn Ân, mà bản thân lại chính là thiên địa, cũng tựa như thiên địa tuy không ngừng chuyển hóa, lại không phải là không có tận cùng.

Đây chính là đỉnh cao nhất của Hoàng Thiên đại pháp. Hoàng Thiên đại pháp của Lư Tuần so ra chỉ như đứa bé mới học bò.

Thủ chưởng của Tôn Ân to dần về phía trước, biến thành một kích che trời phủ đất.

Yến Phi hiểu rõ cái mắt phàm thấy được chỉ là một loại ảo giác, nhưng vẫn bị tinh - khí - thần rộng lớn của Tôn Ân hút vào, không sao phá mê trở về hiện thực, cũng không sao biến chiêu hóa giải. Tựa như chàng bị thủ đao của Tôn Ân một chiêu chém ngay vào chỗ mạnh mẽ nhất của Điệp Luyến Hoa.

Không có đến một tiếng động của kinh khí giao kích, cũng không có tình huống bình thường vẫn xảy ra khi kinh khí giao nhau. Lúc kiếm phong bị Tôn Ân chém trúng, kiếm kinh như muối đổ biển, biến thành vô ảnh vô tung.

Yến Phi tỉnh ngộ lại, vào sát na đó đã hiểu rõ thế nào là Hoàng Thiên đại pháp, nhưng cũng đã đánh mất tiên cơ.

Đó chính là cảm giác cực hư cực vô, khắp người tràn đầy khí lực lại không chỗ phát tiết, khiến Yến Phi khó chịu đến cực điểm. Chàng lại không có chọn lựa nào khác phải đem Dương hỏa thay thế Âm thủy, đồng thời lùi nhanh ra sau. Điệp Luyến Hoa dùng Thái Dương chân khí vẽ ra từng vòng từng vòng kiếm khí, bày ra một trận tràn đầy dương kinh.

Đúng như dự liệu, Tôn Ân cười một tràng dài, Hoàng Thiên đại pháp từ không biến thành có, nhất thời trong khuôn viên mười trượng, nước dũ nóng bỏng mù mịt từ bốn phương tám hướng đổ về hướng Yến Phi. Bản thân lão lại đem song thủ hóa thành vô số chưởng ảnh, mỗi một chưởng đều chuẩn xác đánh vào vòng tròn kiếm khí Yến Phi vẽ ra, phá vỡ độc môn của Yến Phi.

Yến Phi vội lùi lại, Tôn Ân bám sát theo sau như hình với bóng, không cho chàng đến một cơ hội dễ thở.

Yến Phi hiểu rõ trong lòng, máu chốt của sinh tử thắng bại nằm ở giờ phút này. Cao thủ ở đẳng cấp hai người đối diện giao phong, thắng bại chỉ trong một chiêu, một khi đã rơi vào thế hạ phong, sẽ mất đi khả năng phản kích, đến chết mới thôi.

Đáng lo hơn nữa là nếu dùng dương khí chống dương khí, chàng căn bản không phải là đối thủ của Tôn Ân. Như vậy cũng như dùng sở đoản của mình chống với sở trường của địch, đã mất đi công năng ảo diệu của Thái Âm chân khí có thiên tính khắc chế với Thái Dương khí.

Giờ phút quan hệ đến thắng bại chính là lúc này. Đi sai một nước, ra sai một chiêu, sẽ khiến chàng thua đi trận này.

Cách duy nhất có thể chuyển bại thành thắng, chỉ có thi triển kiếm pháp Tôn Ân nằm mộng cũng không nghĩ tới - Tiên Môn kiếm quyết.

Yến Phi lúc này đã lùi đến ven núi. Nếu lùi thêm một bước nữa, sẽ rơi xuống từ đỉnh núi cao chót vót, liền mang Thoái Âm phù hóa thành Tiến Dương hỏa, vạch ra một vòng kiếm khí cuối cùng.

Thái Âm chân khí bày ra một màn kiếm khí đầy đủ.

Âm khí, dương khí vốn đều có những đặc tính của bản thân không thể thay đổi.

Dương chủ tiến, âm chủ thoái. Dương khí tiến nhanh thoái nhanh, âm khí lại là tiến chậm thoái chậm. Bởi vậy chiêu này của Yến Phi đem kỳ chiêu "Tiên Tung sạ hiện" của Tiên Môn kiếm quyết dung nhập với Nhật Nguyệt Lệ Thiên kiếm pháp. Chàng bắt buộc phải lợi dụng đặc tính âm dương bất đồng, trước tiên bày ra kiếm khí hình thành bởi khí thuần âm, rồi mới có thể dùng khí thuần dương, diềm nhiên dẫn dắt Tiên Môn kiếm khí sinh ra ở chỗ âm dương kích động.

Nói cách khác, nếu như chàng dùng Thái Âm chân khí xuất ra kiếm kinh, Tôn Ân tuyệt sẽ không như hiện tại thấy chiêu phá chiêu, coi thường đối thủ.

Chưởng đao của Tôn Ân xuyên qua vòng tròn hồ điệp cuối cùng này của chàng đánh tới, khiến người nhìn thấy mê mẩn tâm thần. Căn bản không sao nhìn ra lão xuyên qua vòng tròn cuối cùng chính là tả chưởng lại đổi thành hữu chưởng. Lấy chiêu thức mà nói, Tôn Ân thật đã đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, đăng phong tạo cực.

Yến Phi lại lấy Tiến Dương hỏa biến thành Thoái Âm phù. Thái Dương chân khí thông qua kiếm phong bắn ra, đánh thẳng tới thủ chưởng của Tôn Ân đang xuyên qua lớp cuối cùng của Thái Âm chân khí, thu hút sự chú ý của Yến Phi.

"Đừng!"

Điện quang kinh tâm động phách, lóe lên ở giữa kiếm phong và chưởng phong. Yến Phi toàn thân chấn động, mắt mũi miệng đều rỉ máu, nhưng hai chân lại trụ vững, không rơi xuống núi.

Tôn Ân lại như điều đứt dây bay ra đằng sau, lộn hai vòng liên tục trên không, hạ xuống bìa núi bên kia.

Mọi chuyện liền tựa như chưa có chuyện gì xảy ra. Chỉ có người trong cuộc mới biết rằng, vừa mới xảy ra một trận long tranh hổ đấu kịch liệt, phảng phất như tới trước Quỷ Môn quan rồi trở về, chỉ sai một bước là đã đi vào rồi.

Mục quang hai người giao nhau.

Chân khí trong người Yến Phi nhộn nhạo không ngừng, lục phủ ngũ tạng đảo lộn hết sức khó chịu. Hai cổ Thái Âm, Thái Dương chân khí kích động xung đột trong kinh mạch, vì vậy không sao thừa thế truy kích, không biết Tôn Ân có thể chống được bao nhiêu chiêu Tiên Môn quyết.

Tôn Ân cũng nhất thời không nói nên lời.

Sau hồi lâu, Tôn Ân trầm giọng nói: "Ta thật sự không nghĩ tới, ngươi lại luyện thành Tiểu tam hợp."

Yến Phi lấy tay lau đi vết máu nơi miệng, Diệp Luyện Hoa trong tay phải chỉ xuống đất, nhẹ nhàng hỏi: "Tiểu Tam Hợp là cái gì?"

Tôn Ân thần sắc bình tĩnh đáp: "Thiên, địa, tâm hợp lại thành Đại tam hợp. Người có thể dùng kiếm pháp diễn lại cảnh tam bội hợp nhất, nhưng uy lực vẫn chưa đủ để phá mở hư không, đó là Tiểu tam hợp."

Trực giác Yến Phi cảm ứng được Tôn Ân ngoài mặt dường như không có gì thay đổi thực ra đã thụ thương, nhưng so với vết thương của mình lại nhẹ hơn nhiều. Phát hiện này khiến chàng chấn động trong lòng, bởi vì sau khi tự ngộ ra "Tiên Môn kiếm quyết", đây là lần đầu chàng thi triển chiêu này, mà đối thủ vẫn có thể chiếm được tiện nghi. Từ đó mà xét, Hoàng Thiên đại pháp của Tôn Ân ở thời điểm trước mắt này, thật sự cao hơn "Tiên Môn kiếm quyết" của Yến Phi.

Sao lại như vậy? Chẳng lẽ "Phá toái hư không" tịnh không phải là chiêu số chung cuộc? Hay là "Tiểu tam hợp" của chàng vẫn chưa thành công? Chân khí của Tôn Ân lại bắt đầu vây chặt lấy chàng. Dưới sự phong tỏa của trường khí cơ thể, đối thủ lại là Tôn Ân, chàng muốn chạy cũng chạy không được, chỉ có tận hết khả năng, đã bại cường địch này.

"Tốt! tốt! tốt!"

Tôn Ân nói liền ba tiếng tốt, sau đó hai tay giơ cao lên, quần áo vốn phất phơ theo gió đứng im trở lại. Mà lão lại tựa như trở thành trung tâm của một trận cuồng phong, đem toàn bộ đỉnh núi đặt dưới uy lực vây phủ của gió bão do lão phát động.

Quang cảnh thiên địa tĩnh lặng trong một sát na, sau đó xung quanh chỗ Yến Phi đứng cuồng phong bắt đầu cất lên, mưa gió theo kinh khí hình thành hết vòng xoáy này đến vòng xoáy khác, tựa như toàn thể vật chất hóa thành binh đao cắt người, ngắn gọn mà đầy lực đạo, càng thổi càng mạnh, đột ngột công tới Yến Phi.

Nhất thời, mưa gió trên trời theo sự dẫn dắt của kinh khí của Tôn Ân, bay lộn cuồng loạn, hình dạng cảnh vật trên núi biến thành mơ hồ không rõ. Chỗ đất nơi Yến Phi đứng cũng tựa như biến thành phù sa đầm lầy không còn đứng vững được. Loại cảm giác này, nếu không phải đích thân trải qua, cũng sẽ không tin trong thiên hạ lại có chiêu thức uy lực như vậy. Công pháp đáng sợ tựa như không bao giờ dứt, vô cùng vô tận.

So với Tôn Ân, khí công của Ma môn tiền bối cao thủ Vệ Nga chỉ là đồ chơi của trẻ con.

Đây là chuyện không thể.

Biểu hiện về công lực của Tôn Ân đã hoàn toàn đột phá cực hạn của sức người cũng như của bất cứ tông sư võ học nào, cao thâm khó lường.

Bất quá sự thật nằm ở trước mắt, cũng như chàng từ tam bội hợp nhất lĩnh ngộ được "Tiên Môn quyết", Tôn Ân cũng từ đó đạt được lợi ích lớn, đem Hoàng Thiên đại pháp tới tầng lớp chí cao vô thượng.

Mỗi lần cơn lốc kinh khí quét ngang qua người, thì chân khí hộ thể của Yến Phi lại tổn hao đi một chút. Mà cơn này vừa qua thì cơn khác lại tới, nối nhau kéo lại, thậm chí có lúc hai, ba cơn lốc xoáy đánh tới người cùng một lúc, làm hao tổn của Yến Phi càng lớn.

Hoàng Thiên đại pháp của Tôn Ân mang lại loại cảm giác kinh người tựa như đem cuồng bạo của thiên địa vũ trụ tập trung hết vào nơi đây, khiến Yến Phi sinh ra cảm giác hoàn toàn bị cắt đứt liên lạc với thế giới bên ngoài, tuyệt đối cô lập, bị biển khí nhận chìm. Chỉ cần chàng chống đỡ không nổi, sẽ tựa như món đồ chơi để mặc kinh khí của Tôn Ân sắp đặt, mất đi khả năng tự chủ.

Tôn Ân lúc này, trong mắt chàng đã biến thành một người khổng lồ có thể khống chế thiên địa, mà chàng lại sinh ra cảm giác chán nản, thấy mình tầm thường và không biết tự lượng. Kinh khí cuồng nộ từ bốn phương tám hướng đánh tới, găm thét giạn dữ.

Lực lượng của đối phương tựa như dùng không bao giờ hết, mà của mình thì lại không ngừng hao tổn. Cái cảm giác đáng sợ người tăng mình giảm này, tạo thành một áp lực rất khó kháng cự.

Lập tức, chàng biết rằng mình lại rơi vào thế hạ phong, mà Tôn Ân đang bức chàng phải phản kích trong thế yếu kém cực độ.

Chàng làm sao mới có thể cân bằng lại đây? Điệp Luyến Hoa chỉ thẳng vào đối thủ.

Yến Phi thần sắc bình tĩnh, phảng phất tựa như một đỉnh núi đứng thẳng mặc cho mưa gió đập vùi vẫn không di động một phân nào. Song mục chàng đột nhiên cực thịnh, y phục toàn thân tung lên phản phật,

cộng thêm những vết mau rỉ ra từ mắt, tai, mũi, miệng vẫn còn chưa khô, hình thành tình cảnh quỷ dị đến cực điểm.

Dưới áp lực của Tôn Ân, Yến Phi buộc phải thi triển toàn bộ công phu thật sự quyết một trận sinh tử. Dưới tình huống quyết đấu như vậy, kế mưu thủ đoạn gì cũng không dùng được.

Luôn cả Tôn Ân cũng không hiểu, chiêu phản kích chàng đang chuẩn bị thi triển thật ra là bị Tôn Ân ép phải làm. Chàng cũng chưa từng thử qua xem có làm được không, chỉ biết rằng chỉ có chiêu này mới có thể phá đi công pháp mà sức người không sao kháng cự lại của Tôn Ân, không thành công thì cũng thành nhân, không còn lối thoát nào khác.

Thái Dương chân hỏa liên miên bắt tuyệt đồ vào chỗ Điệp Luyến Hoa đang chỉ tới Tôn Ân, tả thủ từ từ nâng lên, chưởng tâm hướng ra ngoài, khi Điệp Luyến Hoa đã lấy đủ năng lượng sẵn sàng bùng nổ, Yến Phi ung dung hỏi: "Không biết chiêu pháp của Thiên Sư có tên gọi là gì?"

Song mục Tôn Ân hung bạo, cười dài đáp: "Lại nói cho người biết à? Chiêu này trong tuyệt học Hoàng Thiên đại pháp của bản nhân kêu là 'Hoàng Thiên vô cực'. Nó cũng như 'Tiểu tam hợp' của người đã vượt lên trên phạm trù võ học bình thường, người thường không thể kháng cự lại."

Yến Phi mỉm cười hỏi: "Tiểu tam hợp lại như vậy sao?"

Vừa nói xong, tả chưởng đẩy ra.

Với nhãn quan kiến thức của Tôn Ân, nhất thời cũng không hiểu rõ huyền ảo trong chưởng của Yến Phi.

Chưởng này của Yến Phi vốn không những vô thanh vô tức, lại không trực tiếp công tới Tôn Ân. Ngược lại đánh tới chỗ trống phía bên trái chỗ Tôn Ân đứng, bề ngoài xem như không có tí gì kinh lực, nhưng lại kéo lui được trường khí của Tôn Ân đang vây quanh Yến Phi. Tất cả đều đi theo một chưởng cực kỳ hư vô này của Yến Phi, di chuyển đến bên trái của Tôn Ân.

Yến Phi cảm thấy hồn thân hợp nhất, biết rằng thành công hay thất bại là ở giờ phút này. Chàng nhanh như chớp đảo ngược dòng khí, nhân kiếm hợp nhất đâm tới Tôn Ân.

Tôn Ân thở dài: "Người muốn tìm chết?"

Song thủ giơ lên cao hợp lại, chưởng tâm hướng vào nhau, một cỗ khí kinh lập tức sinh ra giữa hai bàn tay, hướng tới Yến Phi đang bay tới bắn ra.

Yến Phi cười dài nói: "Thiên Sư trúng kế rồi!"

Đột nhiên xoay người lại, hóa ra là muốn chịu một chiêu của Tôn Ân, kinh khí phát ra từ mũi Điệp Luyến Hoa, Thái Dương chân hỏa như hồng thủy sau khi tích tụ bạo phát, bay tới chỗ hư không bên trái Tôn Ân.

"Bùng!"

Sau khi Yến Phi chịu một kích của Tôn Ân, như biến thành con quay bay ngược trở lại.

Cùng lúc đó, phía bên trái của Tôn Ân bị sấm chớp loàn ngoằn như rễ cây đánh tới. Tôn Ân không kịp đề phòng bị sấm sét đột ngột đánh trúng người loạng choạng, chút xíu nữa đã té xuống đất, hết sức rối loạn. Dương nhiên lão cũng không sao thừa thế truy kích Yến Phi.

Khi vắng đến cách triền núi khoảng một trượng, Yến Phi đã bắt đầu quay chậm lại, đến ven núi thì ngừng hẳn. Vừa mới ngừng chân, chàng đã mở miệng phun ra máu tươi, hiển nhiên đã bị nội thương nghiêm trọng.

Tôn Ân cuối cùng cũng đã ngừng, lại phải bước ngang một bước mới ngừng hẳn được, mở miệng phun ra một ngụm nhỏ máu tươi, nét mặt nhợt nhạt, nhìn sang Yến Phi. Trên mặt lão hiện lên thần sắc không thể tin được.

Khuôn mặt tuấn tú của Yến Phi đã mất hết sắc hồng, cũng cảm thấy thật khó tin, Tôn Ân lại có thể dưới tình huống trực tiếp bị Tiên Môn kiếm quyết đánh trúng, vẫn chỉ là phun ra một ngụm máu nhỏ, thương thế của lão còn nhẹ hơn của mình.

Chuyện này thật không thể nào.

Vấn đề nằm ở chỗ nào? Chí âm chí dương đánh vào nhau sẽ sinh ra lực lượng của Tiểu tam hợp. Hoàng Thiên Đại Pháp lấy Thái Dương chân hỏa làm chủ của Tôn Ân tuyệt đối không thể kháng cự lại được.

Tôn Ân đã dời đến phía bên phải của Yến Phi, đang trừng trừng nhìn Yến Phi với ánh mắt kỳ quái nói: "Ba chục năm nay, lần đầu tiên lại có người khiến cho Tôn Ân ta thọ nội thương không nhẹ, dám hỏi Yến huynh có còn lực tái chiến không?"

Yến Phi cố gắng hết sức không để ý đến thương thế trong kinh mạch, thờ dài nói: "Nếu Tôn thiên sư vẫn không muốn ngừng lại, Yến Phi ta chỉ có thể xả mệnh bồi quân tử. Bất quá giao phong lại chắc sẽ đưa đến chết chóc, chỉ sợ đó không phải là cái Thiên Sư muốn?"

Tôn Ân gật đầu nói: "Huynh có thể thi triển Tiểu tam hợp được như vậy, thật là nằm ngoài dự liệu của ta."

Lại cười nói: "Huynh đúng là người thông minh toàn diện, có đại trí tuệ, khám phá ra nguyên nhân phía sau trận quyết chiến của huynh và bản nhân. Lần này coi như huynh đã miễn cưỡng qua được ải, nhưng trận tới lại là chuyện khác. Nếu như huynh vẫn chỉ giới hạn trong công phu của Tiểu tam hợp, khẳng định sẽ thua thê thảm."

Yến Phi hỏi: "Thiên Sư có phải là muốn hẹn tái chiến?"

Tôn Ân đáp: "Bất luận huynh trốn đến chân trời góc biển nào, ta vẫn có biện pháp tìm ra huynh, về mặt này huynh chắc cũng đã rõ."

Yến Phi lãnh đạm nói: "Ta chưa từng nghĩ tới bỏ trốn. Đúng như Thiên Sư nói, trong bọn ta chỉ có một người có thể phá không mà đi, không phải người thì là ta. Trong mắt của Thiên Sư, Yến Phi ta là chìa khóa cho Thiên Sư có thể luyện thành 'Phá toái hư không', nhưng không biết Thiên Sư có biết rằng, người hiện tại cũng đã biến thành nhân tố quyết định giúp ta luyện thành 'Đại tam hợp'. Hay là như vậy, ngày này năm sau, bọn ta gặp lại nơi đây, quyết một trận tranh hùng thì sao?"

Tôn Ân ngửa mặt lên trời, cười nói: "Tốt! Vậy thì nhất ngôn vi định."

Nói xong tung người lên bỏ đi xuống triền núi bên phải, biến mất không thấy đâu.

Yến Phi toàn thân kịch chấn, té bệt xuống đất, lại phun ra thêm một ngụm máu nữa.

HỒI 37

Vào Sâu Vùng Địch

Doãn Thanh Nhã đến bên Cao Ngạn, nằm phủ phục xuống mặt tuyết như gã, nhìn về ngọn đồi ở phía bên kia, hỏi: "Có vấn đề gì sao?"

Chỗ bọn họ đang ở là vùng đồi núi trập trùng ở phía tây nam của bắc Dĩnh khẩu. Càng đến gần bắc Dĩnh khẩu, địa thế càng bằng phẳng lại. Lúc này bọn họ đã đến chỗ tận cùng của vùng đồi núi, rừng núi khắp nơi đều có tuyết bao phủ. Nếu không phải là hoa tuyết đang rơi, lại vào lúc trời tối, sẽ rất dễ bị bại lộ hành tung.

Cao Ngạn kề sát tai nàng nói: "Nguyên vùng đất rộng lớn bầy, tám dặm ngoài kia vốn là vùng thảo nguyên rộng lớn rất dễ ẩn nấp, hiện tại lại biến thành một vùng tuyết phủ kéo dài đến tận chân trời. Ở giữa chỉ còn có một cây cỏ thụ đang run rẩy chống chọi với giá lạnh."

Doãn Thanh Nhã nhíu mày thắc mắc: "Không cần phải nói quá, cây sao lại có thể như người mà lạnh phát run được?"

Cao Ngạn cười nói: "Khi nàng đang một mình nơi hoang dã buồn rầu đến phát điên, đến cả gốc cây cọng cỏ nàng cũng sẽ coi như con người. Như thế rừng núi hoang sơ mới biến thành thú vị được. Ài! Ở Biên Hoang bất luận là thú vật, cây cỏ hoa lá, cho đến rừng cao núi sâu, đều là bằng hữu của Cao Ngạn ta, còn có sơn thần thổ địa bảo vệ ta. Chỉ cần lúc nàng đi ngủ dựa sát vào ta, nhất định có thể lây được chút phúc khí của ta."

Doãn Thanh Nhã không vui nói: "Nói tới nói lui, quay đi quay lại, cuối cùng cũng là mấy lời đó. Bớt phí lời có được không? Trước khi trời sáng bọn ta phải đến được Quan Sát đài, nếu không khẳng định sẽ chết

rất thảm."

Cao Ngạn nói: "Tất cả những lộ tuyến đến Quan Sát đài, đều bị tuyết phủ không có chỗ ẩn nấp, rất dễ bị địch nhân phát hiện. Chỉ cần đối phương thiết lập một trạm canh trong rừng cây bên cạnh, bất cứ người nào nghĩ đến chuyện vượt qua đồng tuyết cũng đều không có chỗ tàng hình. Bởi vậy lộ tuyến này rất nguy hiểm."

Doãn Thanh Nhã hỏi: "Tự nhiên sao bây giờ người lại ngốc như vậy? Còn không nhanh đi đến lộ tuyến an toàn nhất, bọn ta đâu có còn nhiều thời gian hả?"

Cao Ngạn đã tính hết mọi chuyện đáp: "Trong số địch nhân làm ta lo lắng nhất chỉ có một người là Hướng Vũ Điền. Nếu như quả thật là y đang đứng một bên chờ bọn ta, khẳng định mạng bọn ta đã chấm dứt."

Doãn Thanh Nhã nói: "Xem bộ dạng của người, khẳng định y không có ở bên đồng tuyết này."

Cao Ngạn gật đầu nói: "Khẳng định là như vậy. Bởi vì Hướng Vũ Điền là một gã thông minh, mà người thông minh đương nhiên không nghĩ đến biện pháp ngu dốt như vậy. Nếu như ta không có đoán sai, bởi vì lão Hướng lòng sục khắp bờ tây Dĩnh Thủy không kiếm ra bọn ta, sẽ cho là bọn ta đã trốn sang bờ Đông hoặc là đã trốn đến vùng đầm lầy của Vu Nữ khâu nguyên. Y không biết Cao Ngạn ta can đảm trùm trời, vẫn còn ở lại bờ Tây."

Doãn Thanh Nhã nói: "Lời của người nói cũng hợp tình hợp lý. Ta cũng tin rằng Hướng Vũ Điền không ở vùng phụ cận, nhưng làm sao vượt qua được vùng đồng tuyết này mà không bị địch nhân phát giác?"

Cao Ngạn ngồi dậy, cười nói: "Cái đó phải dựa vào xe đi trên tuyết đặc chế của bọn ta!"

Doãn Thanh Nha theo y ngồi dậy, ngạc nhiên hỏi: "Xe tuyết?"

Cao Ngạn nói: "Bọn ta trước tiên lợi dụng sự tiện lợi của Phi Ngoa, thâm nhập vào đồng tuyết. Đến chỗ cách khu rừng cây bên cạnh được trên dặm, sẽ tháo hai đôi Phi Ngoa ra, lại lấy chân tay ta làm thành khung, Phi Ngoa biến thành bánh xe, sẽ có xe kéo chở hai người bọn ta qua vùng đồng tuyết. Như vậy có thể đi qua vùng rừng tuyết mà thần bất tri quỷ bất giác."

Doãn Thanh Nhã vui vẻ nói: "Tiểu tử người vốn khôn lanh tinh quái, nghĩ ra những cách quái quỷ."

Lại hoài nghi hỏi: "Người đã thử qua chưa? Xe kiểu này thật sự có thể chạy trên tuyết không?"

Cao Ngạn đáp: "Đương nhiên đã thử qua! Đó chính là nguyên nhân ta muốn làm hai cặp Phi Ngoa. Ta ở dưới nạng ở trên, chỉ cần đem tay biến thành mái chèo, coi tuyết như nước, có thể giống như thuyền trôi trên biển tuyết, nhanh chóng thuận tiện. Bởi vì Bách bảo bào của bọn ta phủ đầy tuyết, cộng thêm tuần binh của địch nhân thân môi mắt mờ, ở trong cảnh đầy trời gió tuyết, chắc chắn cho dù bọn ta có đi ngang qua trước mặt, địch nhân vẫn u mê không biết."

Doãn Thanh Nhã hỏi: "Nhưng ta không muốn đem cả thân mình nằm phục lên người người?"

Cao Ngạn cười nói: "Vợ chồng già, còn có cái gì để mà cãi nhau?"

Doãn Thanh Nhã kéo tay gã ra, cắn một cái để dấu lại trên tay, lúc gã nhăn mặt đau đớn, còn hung dữ nói: "Muốn chiếm tiện nghi với ta hả? Đây là cái giá phải trả trước đó. Nếu như ta phát giác không có địch nhân bên cạnh, ta sẽ đòi người cho coi."

Cao Ngạn đem tay bên kia duỗi ra trước mặt Doãn Thanh Nhã nói: "Cắn nữa đi, ta nguyện trả giá thật đắt, để chiếm thật nhiều tiện nghi."

Doãn Thanh Nhã phì ra cười nói: "Tiểu tử chết bầm!"

Cao Ngạn đưa miệng lại gần tai nàng hỏi: "Âu yếm chút nha?"

Khuôn mặt kiều diễm của Doãn Thanh Nhã đỏ bừng lên, hung hăng liếc gã một cái, nhảy lên, nói: "Bọn ta đi thôi!"

° ° °

Yến Phi đứng dậy trên Phiêu Miểu phong, đưa mắt nhìn lướt qua những ngọn núi cao thấp xa gần phủ phục dưới chân, trong lòng vui vẻ.

Mệnh mang mưa bụi rơi xuống không ngừng.

Trải qua gần hai canh giờ vận công trị liệu, chàng đã miễn cưỡng áp hạ được thương thế, nhưng muốn hoàn toàn thuyên giảm, ít nhất cũng cần phải mười ngày công phu.

Lực sát thương của Hoàng Thiên đại pháp của Tôn Ân đã vượt xa trên ba đại cao thủ của Ma môn. Đối với chàng đã tạo thành một tổn hại nghiêm trọng, khiến cho kinh mạch của chàng bị thương. Nếu không phải trên người chàng có đủ tiên thiên kỳ công chí thuần chí tịnh, chỉ sợ vĩnh viễn không thể nào hồi phục lại hoàn toàn.

Từ đó mà xét, lực lượng của Tôn Ân thật sự có thể "sát tử" chàng, hoặc có thể nói là có đủ sức để phá hủy nhục thể của chàng, khiến chàng biến thành du hồn cô tịch vĩnh viễn luân quần trong thế gian.

Cho dù chàng thật sự là người sống mãi không chết được, hồi tưởng lại tình cảnh vừa mới xảy ra, cũng có cảm giác kinh sợ, phải lau mồ hôi lạnh vì vừa mới thoát chết.

Chàng có thể bình yên vượt qua trận chiến này, tạo thành cục diện lưỡng bại câu thương, khiến Tôn Ân không thành công phải thoái lui, đương nhiên là nhờ vào thực lực và bản lĩnh. Nhưng càng quan trọng hơn chính là đi trước một bước khám phá ra ý đồ của Tôn Ân. Mà chàng có thể nắm vững được tình huống của Tôn Ân là vì chàng hiểu rõ lão.

Đối với Tôn Ân mà nói, chỉ có tiên môn mới có đủ ý nghĩa, bởi vậy lão muốn cùng chàng quyết chiến, khẳng định có quan hệ trực tiếp đến tiên môn, đó là có thể luyện thành "Phá toái hư không" hay không.

Yến Phi thăm thở dài, nếu như mục đích của Tôn Ân chỉ là muốn giết chàng, chỉ sợ chàng đã trở thành toi mạng trên Phiêu Miểu phong này. Hoàng Thiên đại pháp của Tôn Ân khẳng định cao hơn chàng, may mắn là trong lòng lão có ý đồ riêng.

Giả sử như ngày này năm sau, chàng không thể khám phá ra pháp môn đánh bại Tôn Ân, khoan nói cái gì mang mỹ nhân tiến nhập Động thiên phúc địa, chàng sẽ "chết" rất thảm.

Yến Phi lắc lắc đầu, không nhin được cười lên, bỏ đi xuống núi.

° ° °

Cao Ngạn và Doãn Thanh Nhã đang trượt trong rừng tuyết, cảm thấy hết sức tiêu dao thoải mái.

Bọn họ cuối cùng cũng vượt qua vòng canh gác cuối cùng của địch nhân, thâm nhập đất địch. Rừng tuyết này kéo dài bất tận, ngang dọc rộng đến mấy chục dặm, bao trùm luôn cả khu vực rộng lớn giữa bờ tây Dĩnh Thủy và bờ nam Tứ Thủy, cũng là lá chắn tốt nhất để trình sát địch nhân.

Vụ buôn bán này có thể nói là Cao Ngạn đã thắng cá. Đánh cược là Hường Vũ Điền đã đến bờ đông Dĩnh Thủy, tiền đặt cược lại là sinh mạng của bọn họ. Cách ẩn nấp của Cao Ngạn có thể dễ dàng che mắt tuần binh của Yên nhân, nhưng tuyệt đối không gạt được người cao minh cỡ Hường Vũ Điền.

Đột nhiên Cao Ngạn ngừng lại, rồi tung người lại một cây đại thụ gần đó, dán tai vào thân cây.

Doãn Thanh Nhã đến bên cạnh người, lại không dám làm phiền gã.

Sau hồi lâu, Cao Ngạn dời đầu khỏi thân cây, nói: "Có số lớn địch nhân đang từ mặt bắc chạy bộ tới đây."

Doãn Thanh Nhã kinh ngạc thốt: "Sao còn chưa chạy mau!"

Cao Ngạn đáp: "Bỏ chạy ở bất cứ hướng nào cũng nguy hiểm như nhau, địch nhân tinh thông thuật truy tung..."

Doãn Thanh Nhã cắt lời y hỏi: "Bọn ta ẩn núp trên cây thì sao?"

Cao Ngạn đáp: "Đó tuyệt đối không phải là biện pháp. Đầu đầu nhất là trước khi trời sáng bọn ta phải chạy tới được Quan Sát đài. Nếu không để mặt trời lên cao đến đầu ngọn sào, tuyết lại ngừng rơi, địch nhân thả ra liên ồng ác khuyến, bọn ta càng khó trốn thoát."

Doãn Thanh Nhã gần như muốn khóc: "Phải làm sao đây?"

Cao Ngạn bình tĩnh một cách kỳ lạ, đột nhiên nói: "Xuất giá tòng phu, đi theo ta!"

Doãn Thanh Nhã có chút không biết nên cười hay khóc. Chỉ là không có tâm tình để tranh cãi với gã, vội theo gã đi quanh co khúc khuỷu trong rừng. Hồi lâu sau đã đến cạnh một ngọn đồi nhỏ nhô lên trong rừng, cây cối ở chỗ này hết sức rậm rạp, một dòng suối quần quanh ngọn đồi chảy qua vùng đất thấp xung quanh, cạnh bờ sỏi đá lờm chờm.

Cao Ngạn nói: "Cởi Bách bảo bào ra đi, ngàn vạn lần chớ có làm tuyết trên áo rơi xuống."

Doãn Thanh Nhã bắt đầu hiểu một chút về cái trò Cao Ngạn muốn chơi, liền vội theo lời gã cẩn thận cởi Bách bảo bào xuống, lộ xuất kinh trang màu xanh và thân hình thanh tú kiều diễm.

Cao Ngạn đang chăm chú quan sát từng cụm đá một bên dòng suối, lựa chọn mục tiêu, lúc mục quang của gã dời đến chỗ Doãn Thanh Nhã, lập tức sáng cả lên, trầm trồ: "Nhã nhi thật là đẹp!"

Doãn Thanh Nhã giận dữ nói: "Chết đến nơi rồi mà vẫn không chừa cái tính đó."

Cao Ngạn nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng, kéo thẳng đến một đồng loạn thạch bên bờ suối, cười nói: "Bọn ta giả làm đá tảng thì sao? Tảng đá này nếu không gọi là Nhân Duyên thạch thì cũng phải là Phu Thê thạch."

Doãn Thanh Nhã lo lắng nói: "Nếu để Yên nhân đứng trên tảng đá này, bọn ta còn giữ được mạng sao?"

Cao Ngạn đáp: "Kỹ xảo là ở chỗ đó. Hòn đá này của bọn ta nằm giữa hai tảng đá lớn, một nửa chìm dưới dòng nước, cộng thêm bọn ta phúc lớn mệnh lớn, khẳng định có thể thoát qua ải này."

Doãn Thanh Nhã không còn đường lựa chọn, y theo chỉ dẫn của Cao Ngạn trước tiên co tròn nằm giữa hai tảng đá bên bờ suối, để Cao Ngạn đem Bách bảo bào phủ lên người. Sau đó gã chui vào trong, đem Bách bảo bào của gã phủ lên phía bên kia, xong xuôi đưa tay ôm chặt Doãn Thanh Nhã vào lòng, lại còn khẽ sát tai nàng hỏi: "Có thích không?"

Doãn Thanh Nhã "Ừ" lên một tiếng, không nói gì cả.

Cao Ngạn rút một tay lại, nhấc áo che lên, thò đầu ra nhìn, lại lập tức rút đầu vô, nhẹ giọng nói: "Ta nhìn thấy ánh mắt ngọn đuốc của Yên nhân!"

Môi gã không biết hữu ý hay vô tình lướt nhẹ lên làn môi thơm của Doãn Thanh Nhã.

Thân hình kiều diễm của Doãn Thanh Nhã run nhẹ, thì thầm mắng: "Tiểu tử chết bầm! Không được hôn ta."

Rồi vùi khuôn mặt yêu kiều vào cổ gã.

Cao Ngạn ôm thân thể mềm mại ôn nhu của nàng trong lòng, không còn biết thế gian là gì nữa? Hôm nay thật hên à? Mọi chuyện nguy hiểm đều vứt bỏ ra ngoài. Chỉ còn ngửi thấy mùi hương thơm tho đến say người phát ra từ thân thể của Doãn Thanh Nhã, cảm thụ được độ ấm của thân thể động lòng người của nàng, thầm nghĩ sinh mệnh lại có thể thỏa mãn được nhu cầu xa xỉ này sao?

Doãn Thanh Nhã hỏi: "Người trước đây đã giả làm đá tảng rồi à?"

Cao Ngạn đáp: "Nhã nhi yên tâm. Giả làm đá là một bản lĩnh của ta, giả làm đá có tuyết lại mười phần ổn hết chín, tuyết đối sẽ không có chuyện gì đâu."

Tiếng người truyền lại.

Không biết có phải bắt đầu sợ hay không, Doãn Thanh Nhã chủ động ôm chặt lấy eo gã, tựa như dụng hết lực, Cao Ngạn mừng đến độ muốn mất cả thần hồn, vô cùng hoan hỉ.

Trong lúc mê mê hồ hồ, bốn bên vang lên tiếng sột soạt của giày đạp lên tuyết, tiếng ngọn đuốc phụt phù trong gió hòa với tiếng quát tháo truyền lại.

Chỗ nguy hiểm nhất ngược lại cũng là chỗ an toàn nhất, khiến hai người sinh ra cảm giác đồng mệnh uyên ương.

Tiếng huyền não dần dần mất đi, đột nhiên có tiếng vó ngựa truyền lại.

Cao Ngạn thầm kêu nguy hiểm, bởi vì gã chút xíu nữa đã nhấc tấm áo phủ để xem tình huống bên ngoài.

Đột nhiên cảm thấy Doãn Thanh Nhã dùng ngón tay viết một chữ trên lưng gã, chỉ tiếc gã đang để tâm thần ở ngoài, nên đã mất đi những nét khởi đầu, nên căn bản không biết Doãn Thanh Nhã đã viết chữ gì. Nổi tính tình nghịch, trên lưng Doãn Thanh Nhã viết một chữ "Thê".

Tiếng vó ngựa đến chỗ tảng đá nơi hai người ẩn thân thì ngừng lại.

Hai người không dám thò ra đến nửa hơi không khí, vì sợ đến động tác nhỏ nhất cũng có thể làm địch nhân phát giác. Chỉ có tim Doãn Thanh Nhã thì lại nhảy "bình bịch", hiển nhiên nàng đang sợ hãi trong lòng. Ngược lại tiếng tim đập của Cao Ngạn lại càng nhẹ đi, có thể thấy qua công phu lãnh tĩnh của Cao Ngạn thật sự đã cao hơn Doãn Thanh Nhã.

Cao Ngạn tịnh không chút lo lắng. Tiếng ngựa phun hơi "phì phì", tiếng ngọn đuốc cháy, có thể át hết bất cứ thanh âm nhỏ nào. Huống chi lại còn cách một lớp áo ngoài che phủ.

Một giọng nam nhân cất lên: "Cao Ngạn và Tiểu Bạch Nhạn có thể thật sự đã đến bờ Đông rồi."

Cao Ngạn lại là lần đầu nghe được thanh âm của người này, càng kỳ quái là hắn không nói tiếng Tiên Ti mà nói tiếng Hán.

Giọng một nam nhân khác nói: "Cao Ngạn tên tiểu tử này chuyện khác thì không giỏi, nhưng làm thám tử thì đúng là xuất sắc vô cùng, lại giảo hoạt như hồ ly. Ta từ đầu đã cho rằng Hưởng Vũ Điền đã đánh giá gã quá thấp. Hừ! Con người y thật là kiêu ngạo, căn bản không để người nào trong mắt."

Cao Ngạn có cảm giác nghe quen giọng, nhưng trong nhất thời không sao nghĩ ra người này là ai.

Nam nhân đầu tiên nói: "Hưởng Vũ Điền có tư cách kiêu ngạo hay không, chỉ cần y có thể giết chết Yến Phi, Hoang nhân sẽ không chiến mà tan. Ài! Xem ra lòng sục lằn này lại không có kết quả, Cao Ngạn thật ra là ẩn náu ở đâu?"

Nam nhân kia nói: "Ta không lo gã ẩn ở đâu. Đúng như lời của Hưởng Vũ Điền, gã luôn luôn muốn đến bắc Dĩnh khấu. Bọn ta ở nơi đó giăng lên thiên la địa võng, chờ gã và tiểu tình nhân của gã đâm đầu vào."

Hồ Bái!

Cao Ngạn cuối cùng cũng nhớ lại hắn là Hồ Bái, đồ đệ của "Đại Hoạt Di Lặc" Trúc Pháp Khánh, đã từng tiếm phục trong Hán bang ở Biên Hoang Tập trước đây. Hắn lấy được lòng tin của Long đầu Hán bang Chúc lão đại, bỏ trốn sau khi đánh trọng thương Chúc lão đại. Chúc lão đại cuối cùng mất đi. Không ngờ hắn lại trở thành con chó của Mộ Dung Thùy, lần này lại bị Mộ Dung Thùy phái lại đối phó Hoang nhân bọn họ. Người này đối với tình thế của Biên Hoang biết rất rõ. Thảo nào phòng thủ canh gác lại nghiêm mật như vậy, luôn cả Cao Ngạn gã chút xíu nữa cũng tìm không ra.

Bất quá lần này có thể ở bên cạnh nghe lén được hắn nói chuyện, hiển thị bản thân vẫn cao hơn hắn một bậc.

Nam nhân lên tiếng đầu tiên nói: "Lúc tuyết ngừng rơi, bọn ta liền có thể thả ra liệt ưng. Lúc đó Cao tiểu tử và Tiểu Bạch Nhạn chắc chắn sẽ không còn chỗ tàng hình nữa."

Hồ Bái cười nịnh nọt nói: "Bọn ta lần này chắc chắn thắng. Chỉ cần bọn ta dựng nên sáu tòa bảo trại sát bờ, cho dù Hoang nhân hung hãn dũng mãnh ra sao, cũng khó mà vượt qua bắc Dĩnh khấu nửa bước. Tông tướng quân lập được kỳ công này, tương lai sẽ được Hoàng thượng trọng dụng. Khi đó Tông tướng quân ngàn vạn lần chớ có quên Hồ Bái ta."

Cao Ngạn chấn động trong lòng, từ ba chữ "Tông tướng quân" gã đoán được người kia là Tông Chính Lương có ngoại hiệu là "Tiểu Hậu Nghệ".

Tông Chính Lương nói: "Lần này trước khi Hoàng thượng phái ta lại, từng kiểm ta nói chuyện, hỏi ta có biết vì sao lại giao cho ta phụ trách nhiệm vụ quan trọng này?"

Hồ Bái hết sức hứng thú hỏi: "Tông tướng quân trả lời ra sao?"

Tông Chính Lương thở dài: "Nói trắng ra, ta thật sự không biết. Nói cho đúng thì ta đã phạm sai lầm, mấy lần thua trong tay bọn Hoang nhân. Vì vậy ta chỉ có thể nói là không biết. Người nói Hoàng thượng trả

lời ta ra sao? Người nói chính vì ta đã bao lần thất bại, vốn sẽ không có lòng khinh địch, chỉ cần ta có thể từ trong thất bại rút ra được bài học, hiểu rõ thủ đoạn của Hoang nhân, lần này sẽ không phụ ủy thác của người."

Hồ Bái trở nên trầm mặc, Cao Ngạn cũng thấy tội cho hắn, bởi vì hắn đã võ mông ngựa sai chỗ.

Tông Chính Lương nói: "Bởi vậy ta tuyệt đối sẽ không cho rằng mình chắc chắn thắng. Trận tuyết tới sớm này, đối với bọn ta có lợi cũng có hại. Chỗ tốt là Hoang nhân trước khi bọn ta dựng xong bảo trại khó có thể phản công. Chỗ xấu là đội ngũ cung ứng của bọn ta trước khi gió tuyết ngừng lại không có cách gì tiến tới bắc Dĩnh khấu. Lần này ta phải hết sức tỉnh táo, không chấp nhận có thất bại."

Hồ Bái nói: "Hoàng Thượng thật biết dùng người, Tông tướng quân khẳng định là nhân tuyển thích hợp nhất chủ trì nhiệm vụ này. Chỉ cần viện quân của bọn ta kéo tới, lúc đó chỉ cần giữ vững được trại, giữa trại này với trại kia lại có thể hỗ tương hô ứng, dĩ dật đãi lao. Hoang nhân có đến tấn công, so với đi tìm chết cũng không có gì khác biệt."

Tông Chính Lương nói: "Hiện thời chuyện quan trọng là bắt cho được Cao tiểu tử, khiến Hoang nhân không biết được hư thực của bọn ta. Đến khi dựng xong bảo trại, Hoang nhân dù có muốn phản công, cũng đã mất đi thời cơ."

Sau đó cười dài một tràng, giục ngựa bỏ đi.

Hơn trăm thớt ngựa theo hắn chạy về nam, nhanh chóng đi xa.

Doãn Thanh Nhã buông ngọc thủ đang ôm Cao Ngạn.

Cao Ngạn đợi giây lát, kề tai Doãn Thanh Nhã hỏi: "Nhã nhi mới đây viết chữ gì trên lưng ta?"

Doãn Thanh Nhã cựa nhẹ ra khỏi vòng tay gã, không nói gì, chỉ "ừ" lên một tiếng.

Cao Ngạn tìm đến má của nàng, thơm nhẹ một cái, hỏi: "Có phải là chữ 'Phu' không?"

Doãn Thanh Nhã nắm chặt lấy cằm gã, khiến gã không sao buông lời khinh bạc với nàng, giận dữ nói: "Người ngậm miệng lại! Ta tuyệt sẽ không gả cho tên vô lại người đâu, mau thả ta ra."

Cao Ngạn nói: "Cho hôn một cái...ái!"

Tay kia của Doãn Thanh Nhã thụi vào sườn gã một cái, khiến gã toàn thân đau đớn.

Doãn Thanh Nhã giận dữ nói: "Nếu không phải thấy người nửa thân ngâm trong nước, muốn người thoải mái hơn, đừng hòng người ta mới ôm ấp."

Cao Ngạn nói: "Ta cũng vậy thôi, nàng ôm ta nhẹ lắm sao? Chút nữa luôn cả trứng....ái! Không có gì."

Doãn Thanh Nhã cởi áo ngoài có đầy hoa tuyết trên người xuống, đẩy gã ra rồi ngồi dậy.

Cao Ngạn cũng ngồi dậy, cười hỏi: "Lúc này có thoải mái không?"

Mặt phấn của Doãn Thanh Nhã vẫn còn đỏ bừng, liếc gã một cái nói: "Không được nói bậy bạ, bọn ta còn phải lên đường!"

HỒI 38

Niềm Vui Lật Thuyền

Đến rồi!"

Doãn Thanh Nhã chạy tới bên cạnh Cao Ngạn, nhìn thấy phía trước một màn tối đen như mực, cũng chẳng phân biệt được là cây cối hay rừng núi, không hiểu hỏi: "Quan Sát đài của người nằm ở đâu?"

Cao Ngạn lùi ra sau ngồi xuống. Vốn phía sau có một tảng đá lớn, tiểu tử này ngồi xuống yên yên ổn ổn, thông thả nói: "Nhã nhi ngồi xuống cạnh ta nè. Ta phải chọn tảng đá này cẩn thận lắm à, vừa bằng phẳng lại trơn tru, chắc chắn Nhã nhi ngồi xuống sẽ rất thoải mái."

Doãn Thanh Nhã thật sự đã mệt lắm, chỉ còn cách y lời ngồi dựa vào gã, lại vụt đứng lên, đổi lại ngồi

xuống bên kia, kê lưng vào lưng gã, thở dài: "Như vậy mới là thoải mái! Ui! Đùi của ta đau muốn chết luôn."

Hành động chủ động thân mật này của nàng, khiến Cao Ngạn mừng rỡ, cảm thấy ngọt ngào đến tận tâm can, vội hỏi: "Có muốn ta bóp chân cho Nhã nhi không?"

Doãn Thanh Nhã cảnh cáo: "Đừng có được đằng chân lân đằng đầu, ta chỉ là mượn cái lưng của người nghỉ một chút, nếu như tảng đá quái quỷ này lại là Quan Sát đài của người, ta sẽ đánh người chết."

Cao Ngạn kiêu ngạo nói: "Tháo giày ra rồi hãy nói! Mới đây nàng còn không nghe à? Luôn cả địch nhân cũng phải tôn xưng ta. Tảng đá này chỉ là cửa vào bí đạo dẫn tới Quan Sát đài. Nàng hiện tại đang thấy chính là rừng rậm Kinh Cức. Năm đó không biết tổn của ta bao nhiêu công phu, mới làm thành Quan Sát đài bí ẩn này, nàng hiện tại đang hưởng thụ thành quả tâm huyết của ta."

Doãn Thanh Nhã tỏ ra đang lắng nghe, hỏi: "Đó là tiếng gì vậy?"

Cao Ngạn tháo giày ra, nhét Bách bảo bào vào hai túi riêng biệt, tự nhiên đáp: "Đó là tiếng tù và bên trại địch nhân, một dài ba ngắn, biểu thị vẫn chưa phát hiện có ngoại nhân xâm nhập. Con bà nó, sao lại không có ngoại nhân xâm nhập? Bọn ta không phải là ngoại nhân sao? Chỉ là bọn người vô dụng, không có phát hiện ra bọn ta thôi!"

Doãn Thanh Nhã vừa tháo giày vừa cười nói: "Tiểu tử người thích nhất là nổi điên. Thật ra tháo giày ra để làm gì? Mang giày để đi trên tuyết không phải là tiện à?"

Cao Ngạn cười đáp: "Nhã nhi đã quen bảo bối do ta thiết kế rồi! Có phải là sau khi tháo giày ra, mỗi một bước có vẻ như nặng thêm mười cân không?"

Doãn Thanh Nhã nói: "Bớt nói tào lao lại, bí đạo nằm ở đâu? Có phải nhấc hòn đá này lên là có thể thấy cửa vào?"

Cao Ngạn nhảy lên, đồng thời đỡ lấy hai bờ vai thom của Doãn Thanh Nhã, giúp nàng đứng dậy, cười nói: "Để ta làm ảo thuật cho nàng coi."

Nói rồi đi đến trước rừng cây Kinh Cức, cúi người nắm lấy cây kinh cức bị chặt còn khoảng nửa thước trên mặt đất, dùng sức kéo mạnh, hoa tuyết bay tung ra xung quanh. Kinh cức nhẹ nhàng di chuyển, lộ ra một lối nhỏ vừa đủ cho người khác bò vào.

Cao Ngạn đắc ý nói: "Nhã nhi bây giờ đã hiểu vì sao phải tháo giày ra chưa? Bởi vì phải bò vào đó!"

Doãn Thanh Nhã nhíu mày hỏi: "Cái động quái quỷ này sâu bao nhiêu?"

Cao Ngạn đáp: "Ước khoảng bảy, tám trượng. Đào bí đạo này cũng khổ như xây Trường Thành, là do ta và tiểu Kiệt hai đứa làm ra. Trước đây ta nhiều lần bị người truy sát, toàn là nhờ bí đạo này thoát thân. Nhã nhi mời!"

Doãn Thanh Nhã nói: "Người đi trước đi!"

Cao Ngạn thở dài: "Ta không phải là không muốn đi trước, chỉ là còn phải phụ trách đóng cửa, phải đem cái cửa làm bằng kinh cức này đóng cho kín."

Doãn Thanh Nhã không cãi lại gã, chỉ còn nước phải bò vào trước.

Cao Ngạn nói nhỏ: "Mật đạo chạy thẳng đến Quan Sát đài, Nhã nhi cứ tiến thẳng về phía trước sẽ tới."

Sau đó kéo cây kinh cức về lại vị trí cũ, hai người bọn họ liền giống như biến mất.

Trong lúc bọn họ vẫn còn đang lẩn mò trong bí đạo tối om, một đội tuần binh đi ngang qua Kinh Cức lâm, hoàn toàn không thèm đi qua những khu khác, thật là nguy hiểm vô cùng.

° ° °

Lúc hoàng hôn, Yến Phi tại bờ bắc Thái Hồ rời bè lên bờ, đi về hướng Kiến Khang.

Lúc này chàng mới có thời giờ suy nghĩ về trận quyết chiến với Tôn Ân tại Phiêu Miểu phong. Chuyến hành trình trở về so ra dùng đến gấp đôi thời gian, bởi vì một bên chàng phải chèo chống bè, một bên phải lo liệu thương, tinh thần tựa như rời khỏi thể xác.

Đối với Hoàng Thiên đại pháp của Tôn Ân, chàng đã có hiểu biết thâm sâu. Hai lần đối địch với Tôn Ân trước đây, đều không có hiểu biết và cảm thụ như lần này. Tôn Ân tưởng có thể từ trên người chàng tìm ra công pháp khai mở tiên môn, sự thật lại là lão cũng đã khai mở giúp chàng nắm được bí mật của "Phá toái hư không".

"Hoàng Thiên vô cực" của Tôn Ân cho thấy lão đã luyện thành một nửa công pháp "Phá toái hư không". Lấy thiên, địa, tâm tam bội làm thí dụ, thì lão đã có được tâm bội, chỉ còn phải hợp thiên địa bội lại thôi.

"Hoàng Thiên vô cực" không có giới hạn, đã hoàn toàn vượt lên trên phạm trù sức người và võ công, cùng thiên địa hòa thành một thể. Hoàng Thiên đại pháp có thể đạt vô cực, chỉ vì Tôn Ân có thể dùng năng lượng của trời đất, đoạt lấy tinh hoa của thiên địa tạo hóa, vì vậy có thể nhanh hơn một chút, ép chàng phải đánh tới.

Nếu như không phải Yến Phi nhanh trí, trước tiên dùng thiên tính của khí chí âm hấp dẫn khí chí dương, di chuyển khí trận của Tôn Ân, lại dùng kỳ chiêu đả thương Tôn Ân, khiến lão không sao thi triển lại "Hoàng Thiên vô cực", hậu quả thật không sao tưởng tượng nổi.

So với Tôn Ân, Tiên Môn quyết của Yến Phi tựa như hai bên đều không nhìn thấy bờ, vốn chỉ có thể thi triển cái Tôn Ân gọi là Tiểu tam hợp. Nhưng nếu như Thái Dương và Thái Âm của chàng đều có thể dùng năng lượng của thiên địa đến vô hạn, chàng có thể làm ra được Đại tam hợp, phá không mà đi không? Chàng sinh ra cảm giác đã ngộ ra được "Phá toái hư không", tuy nhiên thật sự làm sao có thể thực hiện, chàng vẫn hoàn toàn chưa nắm được đầu mối. Nhưng nếu Tôn Ân có thể thành công, chàng đương nhiên cũng có khả năng làm được.

Đột nhiên, chàng cảm thấy tâm hồn mở rộng đến nơi vô tận, đã nắm được bí mật của thiên địa.

Mặt trời buổi chiều tà sau đám mây đẹp như tiên, chiếu xuống chút ánh nắng còn sót lại của ngày, bình nguyên mỹ lệ như tiên cảnh.

Yến Phi cười lên một tràng dài, tăng tốc đi tới nơi dự định.

o o o

"Kì Bình Hào" từ từ tiến vào trong vịnh, đây là nơi ước định hội họp với Đồ Phụng Tam, cách Hải Diêm thành chỉ có một ngày thủy trình.

Mặt trời đã lặn xuống phía sau dãy núi kéo dài ở phía tây vùng vịnh. Ngọn phong đăng hai xanh một vàng treo cao trên cột buồm "Kỳ Bình Hào" đang tỏa ra ánh sáng quỳnh di, đây chính là đèn hiệu đã ước định với Đồ Phụng Tam.

Lưu Dụ, Tống Bi Phong và Lão Thủ ba người đứng trên đài viễn vọng, dụng thần quan sát tình huống vùng vịnh và trên bờ.

Hai mươi lăm huynh đệ tinh thông thuật lái thuyền đi theo Lão Thủ cũng toàn thần cảnh giới, đề ứng phó với bất kỳ tình huống gì có thể đột ngột xảy ra.

Tống Bi Phong nhíu mày hỏi: "Hay là Phụng Tam vẫn chưa đến?"

Lưu Dụ lắc đầu đáp: "Luận tốc độ thuyền của y không thua bọn ta, so với bọn ta lại đi trước gần một ngày thời gian, nên đến rồi mới phải."

Lão Thủ đưa mắt nhìn mặt biển, trầm giọng nói: "Trước đây không lâu, nơi này đã xảy ra một trận thủy chiến kịch liệt. Mọi người xem này, mặt biển vẫn còn thấy nổi vết dầu."

Tống Bi Phong chấn động nói: "Phụng Tam có thể đã trúng phục binh."

Lão Thủ trầm tĩnh nói: "Không cần phải lo, Đồ gia chắc đã thành công đột vây đào thoát, nếu không vết dầu sẽ không loan ra đến ngoài vịnh."

Lưu Dụ thần sắc ngưng trọng, theo lời Lão Thủ quan sát mặt biển.

Lão Thủ nói: "Bọn ta nên lập tức ly khai, vịnh này không nên ở lâu."

Lưu Dụ nói: "Bọn ta hãy rời vịnh này, nhưng không nên đi xa quá. Nếu Phụng Tam đào thoát thành công, tất sẽ trở lại hội họp với bọn ta."

Tổng Bi Phong kêu lên: "Xem kia!"

Lưu Dụ vui mừng nói: "Là Phụng Tam!"

Chỉ thấy trên một ngọn núi nơi cửa vào vịnh có ánh đèn chớp sáng theo tiết tấu, chính là thủ pháp đánh đèn hiệu của Hoang nhân.

Không đợi Lưu Dụ hạ lệnh, Lão Thủ đã sớm sai thủ hạ lái "Kỳ Binh Hào" qua đó.

o o o

"Nhã nhi! Nhã nhi!"

Doãn Thanh Nhã mở to mắt, sau đó giật mình ngồi dậy, hỏi: "Bây giờ là lúc nào? Ta đã ngủ được bao lâu?"

Cao Ngạn trong bóng tối của tiểu trướng, ngồi trước mặt nàng, âu yếm nói: "Bây giờ chắc khoảng canh một, Nhã nhi đã ngủ được một ngày nửa đêm rồi."

Doãn Thanh Nhã thấy bóng của Cao Ngạn bắt đầu rõ dần, sự thật là đã rõ cả người. Màn trướng mỏng như cánh ve cũng đã rõ lại, nhìn thấy ánh sáng màu vàng, mê mê hồ hồ ngạc nhiên hỏi: "Sao lại sáng như vậy?"

Cao Ngạn đưa tay nắm lấy bờ vai thơm của nàng, nhẹ nhàng nói: "Là ánh trăng đỏ! Hôm nay sau Ngọ thời tiết đổi thành quang đăng, trời xanh kéo dài tới chân trời. Lại đây! Mau khoác lên Bách bảo bào, đến lúc ly khai rồi."

Doãn Thanh Nhã đã tỉnh lại một chút, hỏi: "Người đã hoàn thành nhiệm vụ của mình chưa?"

Cao Ngạn tựa như đang chờ tiểu công chúa để giúp nàng mặc Bách bảo bào, cười nói: "Ta ở trên Quan Sát đài xem suốt cả ngày, đã thấy rõ mọi thứ, lúc này không đi, còn đợi lúc nào?"

Doãn Thanh Nhã yêu kiều cười khi, liếc gã một cái: "Cái gọi là Quan Sát đài của người, bất quá chỉ là một cây đại thụ mọc thật cao, ta còn tưởng là chỗ gì kinh khủng lắm."

Cao Ngạn đang giúp nàng chỉnh đốn quần áo, vui vẻ nói: "Có siêu cấp thám tử như ta trưng dụng nó, cây đại thụ này cũng tự nhiên trở thành siêu cấp Quan Sát đài, lại sẽ vang danh trong lịch sử Biên Hoang, nhờ "Thiên Thụ" của lão Trác diên từ nay truyền tụng."

Doãn Thanh Nhã ngửa khuôn mặt kiều diễm lên, nhìn lên đỉnh trướng, tựa như có thể thấu qua trướng nhìn thấy minh nguyệt trên trời đêm, bực mình nói: "Người thích nhất là mèo khen mèo dài đuôi. Ái chà! Đẹp quá!"

Cao Ngạn nhờ ánh trăng chiếu vào trong trướng, nhìn ngắm hoa dung mỹ lệ như thiên thần của nàng. Thần tình chân thiện rực rỡ của Doãn Thanh Nhã dưới ánh trăng lại càng không thể diễn tả. Cao Ngạn nhất thời tâm thần say đắm, tìm tới gần môi thơm của nàng.

Ai ngờ Doãn Thanh Nhã lách qua một bên, chui ra khỏi trướng, hại gã không những công cốc, lại còn chút xíu nữa chúi nhủi, té ngã trong trướng.

Cao Ngạn buồn rầu chui ra khỏi trướng, chỉ thấy Doãn Thanh Nhã vừa đuổi người, vừa ngẩng đầu nhìn lên mặt trăng đang treo trên trời đêm. Nàng đang đứng chỗ trống ở ngay giữa Kinh Cức lâm, nhìn giống như một tinh linh mỹ lệ, khả ái đã sống bao nhiêu năm trong rừng tuyết.

Cây quan sát đứng một mình lẻ loi gần góc Đông Bắc trong đất địch, chọc thẳng lên trời đêm.

Tiếng tù và từ phía trận địa bên địch chỉ cách một cánh rừng truyền lại, lại ầm ưóc nghe được tiếng nước sông Dĩnh Thủy đang chảy.

Cánh rừng Kinh Cức rậm rạp này kéo dài đến mặt Nam của Tứ Thủy và khu đồi núi ở bờ Tây của Dĩnh Thủy, mà Quan Sát đài chính là nằm ở chỗ cao trên núi, sau khi leo lên cây có thể thấy toàn bộ tình huống của bắc Dĩnh khẩu.

Mục quang Doãn Thanh Nhã nhìn qua phía Cao Ngạn, lộ ra nụ cười tinh quái, nói: "Người nên giở trò lúc người ta còn chưa tỉnh ngủ, hiện tại đã mất cơ hội rồi!"

Cao Ngạn thu thập doanh trướng, lại làm như không có chuyện gì nói: "Nhã nhi yên tâm, mỗi lần ta từ trên cây leo xuống đất nghỉ ngơi, ta đều vào trong trướng hôn môi Nhã nhi, bởi vậy tuyệt không có chuyện đánh mất cơ hội."

"Cái gì?"

Cao Ngạn đem màn trướng gấp lại nhét vào trong túi, quay đầu lại, chỉ thấy Doãn Thanh Nhã chống tay lên eo, mở to mắt giận dữ trừng trừng nhìn gã.

Cao Ngạn đáp: "Không có gì, hắc! Ta đã kiểm chế lắm rồi, miệng của Nhã nhi thiệt là thơm."

Doãn Thanh Nhã tức giận la: "Người chỉ có phịa chuyện thôi! Mau nói cho ta nghe, người chỉ có phịa chuyện thôi."

Cao Ngạn nhún vai nói: "Đúng rồi! Ta chỉ có phịa chuyện thôi."

Doãn Thanh Nhã cười khì khì, liếc gã một cái nói: "Tiểu tử thú vị người, xú tiểu tử. Nếu như quả thật đã chiếm tiện nghi với bổn cô nương, ta sẽ một mắt một còn với người."

Cao Ngạn nhìn lên trời đêm, nói: "Từ ngày đầu tiên nhìn thấy nàng, ta đã một mắt một còn với nàng rồi. Ài! Nói đến chiếm tiện nghi thì... Hắc!"

Doãn Thanh Nhã thần sắc không vui hỏi: "Người vừa nói cái gì?"

Cao Ngạn vội đáp: "Không có nói gì! Thời gian không còn nhiều, bọn ta phải lập tức ly khai. Chỗ này hết sức nguy hiểm, sợ nhất là tiểu tử Hường Vũ Điền ấy tìm đến."

Doãn Thanh Nhã hỏi: "Bọn ta không đợi thêm một trận tuyết lớn nữa à?"

Cao Ngạn đáp: "Nhìn sắc trời, những ngày sắp tới sẽ không có tuyết rơi. Nếu ngày mai có mặt trời lại, sẽ rất nguy hiểm cho bọn ta."

Doãn Thanh Nhã lại không có hứng thú để cãi nhau với Cao Ngạn, đi trước tới cửa vào bí đạo.

° ° °

Sau khi Đồ Phụng Tam cùng hơn mười huynh đệ lên thuyền, "Kì Binh Hào" nhanh chóng rời khỏi vịnh.

Đồ Phụng Tam ở trong khoang thuyền kể lại chuyện đã qua. Thuyền của y vốn đã tới vùng vịnh sau giờ trưa, may mắn là y luôn luôn cẩn thận, lúc nào cũng ở trong trạng thái cảnh giác cao độ, không thả neo hoặc cập vào bờ, mà lại chọn chạy dọc theo bờ vịnh, mới tránh được đại nạn.

Không có dấu hiệu gì báo trước, hơn mười chiến thuyền của Thiên Sư quân đột nhiên đánh ập tới. Đám Đồ Phụng Tam chỉ có thể vừa đánh vừa chạy, bằng chiến thuật tốt đột vây ra biển, ven theo bờ Nam bỏ chạy. Tiếc là chiến thuyền bị thiệt hại quá nặng, nhiều chỗ bắt lửa và bị nước tràn vào, cuối cùng chỉ còn cách bỏ thuyền lên bờ, lại trốn về vùng vịnh đợi Lưu Dụ.

Đồ Phụng Tam tổng kết lại nói: "Lần này là trong cái rủi có cái may, chỉ có năm huynh đệ bị tên đá bắn trúng, nhưng đều không bị trọng thương." Nói xong hiện ra vẻ tươi cười.

Tổng Bi Phong ngồi ở phía bên kia bàn ngạc nhiên hỏi: "Ta có làm không, Phụng Tam tựa như vô cùng hưng phấn?"

Đồ Phụng Tam mỉm cười đáp: "Tổng đại ca không những không nhìn sai, lại còn nhìn rất đúng, tâm tình của ta đúng là rất tốt."

Sau đó nhìn Lưu Dụ hỏi: "Lưu gia có minh bạch tâm tình của ta không?"

Lưu Dụ cảm thấy ấm áp trong lòng, nhớ lại Đồ Phụng Tam từ lập trường đối địch, bắt lưỡng lập với mình, phát triển đến mức trở thành chiến hữu tuyệt đối tín nhiệm và sinh tử chi giao. Toàn bộ quá trình, thật sự làm người ta nhớ không hết được. Gã cười hỏi: "Lại là khảo thí ta à? Người không phải đã sớm cho rằng ta là chân mệnh thiên tử hay sao mà vẫn còn muốn thử?"

Đồ Phụng Tam và Tổng Bi Phong đưa mắt nhìn nhau, đồng thời cười phá lên.

Lưu Dụ gật đầu nói: "Được rồi! Tâm tình của Đồ huynh sở dĩ tốt như vậy, chỉ vì biết rằng món nợ lật

thuyền lần này, không những có thể lấy lại vốn, mà còn có thể thu lãi to."

Tổng Bi Phong cười khổ: "Ta nghĩ không nhận dốt không được, ta vẫn không hiểu có gì hay để mà hưng phấn?"

Đồ Phụng Tam giải thích: "Bọn ta trước giờ không rõ Từ Đạo Phúc đang giở âm mưu thủ đoạn gì. Hắn dám bỏ rơi Ngô Quận và Gia Hưng hai thành trì trọng yếu nằm dọc theo Vận Hà, định sẽ xem lại, nhưng là xem lại cái gì? Bọn ta nhìn không ra cũng hiểu không thấu. Dưới tình huống bây giờ, Từ Đạo Phúc có thể giữ được ba thành Hải Diêm, Ngô Hưng và Nghĩa Hưng cũng không dễ gì, chưa nói đến có thể đoạt lại hai thành Ngô Quận và Gia Hưng. Hiện tại thủy sư thuyền đội của Lưu Lao Chi cũng đã đến Hải Diêm, lên bờ nam, cùng với binh lính do Chu Tự chỉ huy liên thủ công đánh Hải Diêm. Dưới tình huống như vậy, mất Hải Diêm chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Một khi mất đi Hải Diêm, đại quân của Tạ Diễm sẽ tiến xuống dưới, công đánh Cối Kê. Mà Lưu Lao Chi sau khi đoạt được Hải Diêm, cũng sẽ qua giúp Tạ Diễm công đánh Cối Kê. Khi Cối Kê bị quân viễn chinh lấy được, thì thời khắc quyết định thắng lợi của cả cuộc chiến sẽ đến. Mà thành bại của Thiên Sư quân, chính là nối liền với việc đoạt ba thành Ngô Quận, Gia Hưng và Hải Diêm. Như vậy có thể cắt đứt đường lương thực của quân viễn chinh, khiến cho quân viễn chinh rơi vào vùng thế lực của Thiên Sư quân, biến thành cô quân không viện trợ."

Tổng Bi Phong nhú mày thắc mắc: "Ta vẫn không hiểu, như vậy có quan hệ gì với chuyện Phụng Tam bị tập kích trong vịnh?"

Đồ Phụng Tam nói: "Không có quan hệ trực tiếp. Nhưng Thiên Sư quân lại để lộ hình tích, khiến bọn ta biết rằng ở vùng phụ cận vịnh có căn cứ bí mật của chúng. Bởi vậy tính cảnh giác mới cao như vậy, bọn ta ngừng lại chưa tới hai canh giờ, Thiên Sư quân đã có thể điều động thủy sư lại vây bắt chiến thuyền của bọn ta. Mất đi một chiến thuyền đối với bọn ta mà nói thì không có gì quan trọng, nhưng để bọn ta biết được Thiên Sư quân có căn cứ bí mật ở gần vịnh, đối với Thiên Sư quân lại là một sai lầm hết sức nghiêm trọng. Bởi vậy tâm tình của ta mới tốt như vậy."

Tổng Bi Phong đột nhiên hiểu ra, gật đầu đồng ý.

Lưu Dụ thờ ra, không nói gì.

Đồ Phụng Tam lãnh đạm nói: "Đây là tin tình báo quý giá phải dùng mạng đổi mạng mới lấy về được, chỉ có thể để cho bọn ta dùng riêng. Nếu như mục tiêu của bọn ta chỉ là giúp quân viễn chinh thắng được trận này, ta sẽ thỉnh Lưu gia lập tức thông tri cho Chu Tự. Nhưng tình huống hiện tại đương nhiên không phải như vậy, lại càng là bước ngoặt trọng yếu trong sự nghiệp quân sự của Lưu gia. Tổng đại ca đồng ý không?"

Tổng Bi Phong cười khổ: "Ta có thể nói gì đây? Nếu như quân viễn chinh đạt được toàn thắng, người đầu tiên mất mạng khẳng định là Lưu gia của bọn ta."

Đồ Phụng Tam nhặt nhổ nói: "Ta dám cả gan nói một câu. Cho dù bọn ta tiết lộ cho quân viễn chinh tin tình báo quan hệ đến thắng bại, quân viễn chinh vẫn không có cách gì cứu vãn được. Bởi vì Từ Đạo Phúc đã giám sát và canh phòng cẩn mật quân viễn chinh, chỉ có bọn ta là kì binh, nằm ngoài dự tính của Từ Đạo Phúc, vốn có thể xoay đổi tình thế. Lưu gia nghĩ ta nói có đúng không?"

Lưu Dụ quả quyết nói: "Mọi chuyện cứ theo lời của người mà làm."

Tổng Bi Phong hỏi: "Căn cứ bí mật của Thiên Sư quân nằm ở đâu?"

Đồ Phụng Tam cười đáp: "Bọn ta sẽ sớm biết thôi."

HỒI 39

Khó Cầu Trí Sĩ

Thành Hải Diêm là một thành thị cỡ trung, chia làm hai phần, ở giữa có Nha thành ¹, là nơi đặt cơ cấu cai trị địa phương. Ngoại thành có bảy cửa, được chia vùng bởi hai đường chính. Đương nhiên đường thông tới Nam môn phần hoa nhất, bởi vì ngoài Nam môn là khu bến tàu. Bình thường ngựa xe như nước, hàng hóa suốt ngày lên xuống, bởi vậy đường chính tới Nam môn được dân trong thành gọi là đường để ra tiền, là mạch máu thương mại của Hải Diêm thành.

Sự phòng thủ của Hải Diêm cũng không phải dễ đánh phá. Xung quanh có thành hào che chở, có nước

biển dẫn vào nên trở thành hộ thành hà, lại có cầu treo dùng cho việc ra vào. Tường ngoài thành cao đến hai mươi trượng, cửa thành có tiền lâu, tăng cường thêm sức phòng thủ.

Hải Diêm hiện tại không còn phồn thịnh nữa. Sau khi Thiên Sư quân khởi nghĩa, phần lớn cư dân di tản về phương Bắc, buôn bán ngừng trệ. Năm ngày trước, Bắc Phủ binh từ Gia Hưng tiến tới, không kể ngày đêm mãnh liệt công đánh Hải Diêm. Hôm qua đại quân thủy sư do Lưu Lao Chi dẫn đầu, lên bờ ở bến tàu ở phía nam, công đánh Hải Diêm. Mọi người đều biết Hải Diêm đại thế đã tận, mất thành chỉ là chuyện sớm muộn.

Từ Đạo Phúc đứng trên đầu thành phía nam, nhìn Bắc Phủ binh thoái lui theo thủy triều. Phía trước thành để lại số thi thể lên đến mấy trăm, trong đầu vẫn còn hiện lên cảnh trận công phòng kịch liệt vừa mới xảy ra.

Bắc Phủ binh dựa vào tính áp đảo của binh lực, phát động từng đợt từng đợt công kích vào Hải Diêm, khiến Thiên Sư quân ở Hải Diêm mệt mỏi vì phải liên tục chống đỡ, đầu chí từng bước bị tan vỡ. Hiệu quả sách lược của Bắc Phủ binh tuy bắt đầu xuất hiện, nhưng lại không phải việc kẻ trí nên làm. Bởi vì cái giá phải trả thật sự là quá đắt, lại càng làm cho binh lính ý thức được bản tính chỉ vì thành công bất chấp thủ đoạn của chủ soái, vì vậy làm suy yếu sĩ khí.

Nếu đổi lại là Tạ Huyền, tuyệt sẽ không vội vã cầu thắng như vậy. Từ đó cũng có thể thấy được Tạ Diễm và Lưu Lao Chi là loại người nào.

Quân viễn chinh của Đại Tấn quyết định lấy cho bằng được Hải Diêm, bởi vậy tập trung lực lượng lại công đánh Hải Diêm. Còn việc dùng binh ở hai thành phụ cận Ngô Hưng và Nghĩa Hưng thì chỉ có tác dụng cầm chừng. Từ phương diện đó mà nhìn, Từ Đạo Phúc hiểu được Tạ Diễm và Lưu Lao Chi đã rơi vào bẫy lầy do hấn dầy công an bài.

Sau khi lấy được Hải Diêm, quân viễn chinh sẽ tiến đến Cối Kê, hy vọng có thể dùng Cối Kê làm cứ điểm, thu phục những thành trì khác ở vùng phụ cận duyên hải. Đây chính là mong muốn của quân viễn chinh. Nhưng Từ Đạo Phúc biết, dự tính của quân viễn chinh không những không làm được, mà còn phải thua thảm thương.

Lư Tuần lại bên Từ Đạo Phúc than: "Lưu Dụ vẫn chưa chết."

Từ Đạo Phúc mỉm cười nói: "Sư huynh chịu cực nhọc nhiều rồi, đêm qua trận sấm sét thật là dữ dội."

Lư Tuần ngẩng lên quan sát bầu trời đêm quang đãng, nói: "Trận sấm sét đêm qua đúng là dữ dội, nhưng ta lại có cảm giác hết sức thống khoái. Vào lúc trời đất khó phân, dưới tình huống oai trời không rõ, đầu óc con người sẽ sinh ra những ý niệm kỳ quái. À! Người có muốn biết tình huống hai lần ta ám sát Lưu Dụ không thành không?"

Từ Đạo Phúc đáp: "Đệ đại khái cũng đã biết qua tình huống. Không cần phải lo, cái chân mệnh thiên tử của Lưu Dụ chỉ là giả thôi, gã tuyệt đối không phải là quái vật giết không chết, chỉ là tạm thời mệnh vẫn chưa tuyệt thôi."

Lư Tuần ngạc nhiên hỏi: "Đạo Phúc làm sao dám nói chắc như vậy?"

Từ Đạo Phúc đáp: "Là Thiên Sư chính miệng nói cho đệ biết. Trước khi người đến Phiêu Miểu phong ở Thái Hồ quyết chiến với Yến Phi, có đến Hải Diêm gặp đệ, đã nói như vậy. Nhưng khi đệ hỏi thêm, Thiên Sư lại cười không nói."

Lư Tuần nhíu mày suy nghĩ: "Thiên Sư sao lại có thể khẳng định như vậy? Hay người chỉ là muốn an ủi đệ?"

Từ Đạo Phúc lắc đầu nói: "Sư huynh và đệ đều hiểu rõ Thiên Sư thế nào mà. Người chưa từng dựng chuyện nói dối, chỉ thấy sao nói vậy."

Tiếp đó nói: "Nhưng đệ cũng thật sự không rõ, sao người lại có thể nói một cách chắc chắn như vậy? Từ khi người quyết chiến lần vừa rồi với Yến Phi không thành trở về, Thiên Sư tựa như biến thành một con người khác. Đối với chuyện của Thiên Sư đạo bọn ta không nghe không hỏi, tựa hồ trong thiên hạ chỉ có Yến Phi là có thể khiến người khấn trương. Thật ra đã xảy ra chuyện gì giữa người và Yến Phi?"

Lư Tuần trầm giọng nói: "Lúc ta ở Kiến Khanh đưa chiến thư của Thiên Sư cho Yến Phi, đã qua lại một chiêu với Yến Phi."

Từ Đạo Phú ngạc nhiên thốt: "Một chiêu? Đó không phải là tác phong xưa nay của sư huynh."

Lư Tuần cười khở đáp: "Yến Phi chỉ một chiêu đã khiến ta biết khó mà lui. Chân khí của hắn quái dị vô cùng, thủ không phải thủ, công chẳng ra công, chỉ có thể ngạnh tiếp xem có chịu nổi không. Võ công như vậy, ta cũng chưa từng nghe chứ không nói là thấy. Đúng là nằm mộng cũng chưa từng nghĩ tới."

Từ Đạo Phúc chỉ biết đực người ra nghe, không biết nói gì khác.

Lư Tuần nói tiếp: "Trước khi rời đi, ta không nhịn được hỏi hắn về tình huống trận chiến thứ nhì giữa hắn và Thiên Sư. Lúc đó hắn nói nhiều câu hết sức kỳ quái, tuy nhiên hàm ý của mỗi câu lại hết sức rõ ràng, không có chút gì hàm hồ, nhưng ta nghe được tựa như rõ lại không rõ, tựa như hiểu lại không hiểu. Sau đó nghĩ lại, càng nghĩ càng hồ đồ, lại ần ước cảm thấy Yến Phi nói sự thật, chứ không phải là nói cho qua chuyện."

Từ Đạo Phúc hết sức ngạc nhiên hỏi: "Yến Phi đã nói gì vậy?"

Lư Tuần hiện vẻ nhớ lại chuyện cũ, từ từ nói: "Y nói.....y nói.....Ài! Yến Phi nói 'Ta làm sao trả lời người đây? Có thể nói như vậy, nhờ cơ duyên xảo hợp, khi quyết chiến vẫn còn chưa phân thắng bại đã kết thúc. Lệnh sư lại tình cờ biết chuyện thành tiên tịnh không phải là si tâm vọng tưởng, cũng có thể nói là lệnh sư đã ngộ đạo'."

Thấy Từ Đạo Phúc ngỡ ngàng, Lư Tuần cười khở: "Người nói đi! Lời như vậy có phải là khiến người ta càng nghe càng hồ đồ không?"

Từ Đạo Phúc hồi tỉnh lại nói: "Nếu như lời của Yến Phi là sự thật, Thiên Sư sao lại chưa thành tiên? Lại còn muốn lưu lại lẫn lộn trong trần thế? Lại còn muốn thư hùng với Yến Phi?"

Lư Tuần nói: "Đêm qua trong lúc sấm chớp, trong lòng ta cuồng loạn, nghĩ đến đủ chuyện. Theo thời gian mà tính, lần cuối Thiên Sư quyết chiến với Yến Phi, vào cùng thời gian có truyền ngôn 'Hỏa thạch thiên giáng'. Hai chuyện này không biết có liên quan với nhau không?"

Từ Đạo Phúc đáp: "Khả năng đó rất lớn, chính vì Thiên Sư biết rõ Thiên giáng hỏa thạch là chuyện gì, vì vậy mới quyết đoán là không quan hệ gì đến 'Nhất tiễn trầm Ân Long' của Lưu Dự, gã lại càng không phải là cái gì chân mệnh thiên tử. Hà! Không giấu sư huynh, lời này của Yến Phi giúp đệ cảm thấy nhẹ nhõm, như bỏ được gánh nặng trong lòng."

Lư Tuần cười lạnh nói: "Lưu Dự hiện tại đã trở thành người mà Ma môn muốn làm thịt sớm. Can Quy ám sát gã không thành, trái lại ôm hận ở Hoài Thủy, càng tăng thêm lòng thù hận của Ma môn đối với gã. Chỉ cần Lưu Dự còn ở Kiến Khang, tránh được một lần tai họa, không có nghĩa là gã vĩnh viễn sẽ may mắn như vậy. Chỉ cần Đạo Phúc có thể đánh bại quân viễn chinh, liền có thể tiến lên phương Bắc. Tư Mã Đạo Tử bằng vào cái gì để chống lại Đạo Phúc?"

Từ Đạo Phúc song mục thần quang sáng rực nói: "Lưu Dự có chút thủ đoạn, nhưng còn lâu mới nên chuyện, chỉ cần gã không phải là chân mệnh thiên tử là được rồi."

Lư Tuần đưa mắt nhìn ra ngoài thành hỏi: "Đạo Phúc tính chừng nào thì thoái lui?"

Từ Đạo Phúc mỉm cười nói: "Đại quân của Lưu Lao Chi vẫn chưa ổn định trận cước, thế hợp vậy chưa thành, đệ nói đi là đi, ai ngăn được đệ?"

Lư Tuần vui vẻ nói: "Nếu như Đạo Phúc rút lui trong vòng ba ngày, ta có thể giúp Đạo Phúc đùa chơi ở đây một chút."

Từ Đạo Phúc cười nói: "Nếu vậy thì cứ quyết định là ba ngày! Khó lắm sư huynh mới có hứng thú, để Bắc Phủ binh ném thử cái tư vị dấm đến vuốt râu hùm Thiên Sư quân của bọn ta!"

Lư Tuần vui vẻ hỏi: "Thủ thành mà không ra đánh chỉ là tử thủ, để ta dẫn một cánh quân xuất thành công địch thì sao?"

Từ Đạo Phúc đáp: "Lần này sư huynh tới Kiến Khang tuy không giết được Lưu Dự, nhưng phơi bày được huyền thoại 'Nhất tiễn trầm Ân Long' của Lưu Dự, tác dụng cũng như đã giết gã, giải trừ được chướng ngại trong lòng đệ. Hiện tại đệ tràn đầy lòng tin đấu chí, có chút cảm giác thư thái như nắm được thắng lợi trong tay. Để đêm nay bọn ta kéo hết ra đánh, dạy cho địch nhân một bài học, khiến bọn chúng không sao hình thành được thế hợp vậy. Cho dù có thể chiếm được Hải Diêm, cái được không bằng cái mất, ý sư huynh

thế nào?"

Hai người đưa mắt nhìn nhau, cùng cười vang.

° ° °

Hai đạo nhân ảnh di động trong rừng tuyết nhanh như làn khói, thẳng đến bìa rừng, đột nhiên dừng lại. Chính là Cao Ngạn và Doãn Thanh Nhã.

Rời khỏi Quan Sát đài đặt tại Kinh Cúc lâm, tuy không gặp phải Bí nhân làm bọn gã cố kỵ là Hường Vũ Điền, nhưng Yên nhân sẵn dịp tuyết ngừng rơi, trời quang mây tạnh, truy lùng khắp nơi tìm kiếm bọn gã. Yên nhân lại thả ra điệp ưng và ác khuyển trợ giúp, phải nhờ Cao Ngạn dùng hết pháp bảo toàn thân, trở hết bản lĩnh, mới thành công đến được nơi này.

Cao Ngạn nói: "Địch nhân gần bọn ta nhất, đang canh gác trên cây đại thụ ở bên trái cách hơn ba mươi trượng."

Doãn Thanh Nhã nhìn đồng tuyết ở ngoài rừng không có gì che chắn, hỏi: "Bọn ta lại phải dùng xe tuyết nữa hay sao?"

Cao Ngạn thở dài nói: "Nói đúng ra ta muốn làm như vậy muốn chết, bởi vì có thể hưởng thụ tư vụ rung động lòng người là được Nhã nhi yêu quý nằm trên lưng ta. Chỉ hận mặt trăng đang chiếu sáng trên đầu, làm xe tuyết chạy trốn chỉ là trò cười, lại ảnh hưởng đến tốc độ và tính linh hoạt của bọn ta, chắc chắn không làm được."

Doãn Thanh Nhã nhíu mày hỏi: "Vậy phải làm sao?"

Cao Ngạn cười nói: "Ngầm trốn đi không được thì cứ thẳng thắn xông ra, bằng đôi giày thần bọn ta có thể bay lượn trên mặt tuyết. Hiện tại Nhã nhi điều khiển giày bay cũng đã thành thạo rồi, có thể so cước lực với kỵ mã trên mặt tuyết."

Doãn Thanh Nhã kiêu ngạo nói: "Cho dù có gặp phải tên gia hỏa Hường Vũ Điền, ta cũng không sợ, trên bình nguyên ai có thể đuổi kịp ta, tính luôn cả tiểu tử ngươi cũng vậy."

Cao Ngạn nói: "Quan trọng nhất là có lòng tin, gặp phải địch nhân chớ có sợ hãi. Bọn ta còn có một ưu thế khác, đó là không có ai thông thuộc địa hình Biên Hoang bằng ta, bởi vậy bất luận ở trong tình huống nào, Nhã nhi cần phải theo sát ta. Đây đúng là như câu 'xuất giá tòng phu', tuyệt đối không thể tự ý hành động, hoặc là có ý khác."

Doãn Thanh Nhã giận dữ nói: "Lại còn nói mấy lời đó nữa, muốn ta sau này không để ý đến ngươi à?"

Cao Ngạn đáp: "Nếu ta không nói những lời chiếm tiện nghi như vậy, có phải sau này Nhã nhi sẽ để ý đến ta?"

Doãn Thanh Nhã không vui nói: "Kiểu như ngươi kêu là đến chết cũng không đổi tính, quay đi quay lại cuối cùng cũng là nói những câu giống vậy, ngươi có nhiều thời gian lắm sao?"

Cao Ngạn nói: "Chuẩn bị!"

Doãn Thanh Nhã khần trương trở lại, nói: "Đã sớm chuẩn bị lâu rồi!"

Cao Ngạn nói: "Tâm lý của nàng phải có chuẩn bị, một khi xông ra ngoài rừng, hiệu lệnh báo động sẽ vang rền. Yên nhân đang truy tìm bọn ta sẽ từ mọi nơi kéo lại, đương nhiên là không phải lo về tội truy đuổi phía sau, nhưng địch nhân ở phía trước sẽ toàn lực ngăn chặn bọn ta. Nhã nhi cần phải theo sau bước vào đúng vết chân của ta, bởi vì mỗi bước chân của ta đều có tính toán."

Doãn Thanh Nhã vui vẻ nói: "Hiểu rồi!"

Cao Ngạn hét to: "Đi!"

Gã đi trước dẫn đường, sau đó bắt đầu nhảy, xa hơn hai trượng.

Thân thủ của Doãn Thanh Nhã lộ vẻ còn xuất sắc hơn cả Cao Ngạn, như bóng với hình, bám theo bóng của Cao Ngạn.

Đúng như Cao Ngạn dự liệu, tiếng báo động cất lên từ phía sau, hiển thị địch nhân đã phát giác ra bọn họ.

Cao Ngạn kêu lên một tiếng quái dị, hạ xuống đất rồi đưa tay lấy lại thăng bằng, cất chân lướt tới trước không một tiếng động. Doãn Thanh Nhã theo sát sau lưng gã, tựa như hai con chim không cần phí sức, bay lượn trong thế giới trắng sáng, nhẹ nhàng thoải mái không sao tả xiết.

Thuận đà Cao Ngạn lướt lên tới đỉnh một sườn núi thấp, tung người lên, vẽ một đường cong mỹ lệ phía trên mặt tuyết, rơi xuống mặt đất cách xa vài trượng, tốc độ không giảm còn tăng thêm, nhanh chóng biết mất đằng xa, vượt lên trên tốc độ chạy trên tuyết của bất cứ cao thủ nào.

Doãn Thanh Nhã đã quên đi nỗi lo lắng trong lòng, yêu kiều kêu lên một tiếng, theo sau Cao Ngạn tung lên trời cao, bám sát theo sau gã.

Yên nhân đứng trên chòi cao trên cây ở phía sau nhìn thấy đờ cả người ra, trợn trừng mắt nhìn theo hai người thoát ần thoát hiện trên đồng tuyết nhấp nhô lên xuống, trong chớp mắt đã biến mất.

° ° °

Tổng Bi Phong trở về phòng nghỉ ngơi, trong sảnh đường chỉ còn lại Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam hai người.

Đồ Phụng Tam nghe hết chuyện Lưu Dụ đến Quảng Lăng đi qua cửa mà không vào, nói: "Lúc ta thấy 'Kỳ Binh Hào' tiến vào trong vịnh, trong lòng có cảm giác hết sức kỳ quái."

Lưu Dụ ngạc nhiên: "Cảm giác kỳ quái?"

Đồ Phụng Tam gật đầu nói: "Đúng là cảm giác hết sức kỳ quái. Đối với hiểu biết về chiến thuyền, ta là một đại hành gia. Bất cứ chiến thuyền nào chỉ cần để ta nhìn qua một lần, liền có thể phân loại chia kiểu, nói chung đã nắm được ưu điểm và khuyết điểm của chiếc thuyền đó, nắm vững luôn cả tính năng cấu trúc. Nhưng khi 'Kỳ Binh Hào' xuất hiện trước mắt ta, ta lại có cảm giác nhìn không ra, hiểu không thấu. Vỏ thuyền phía ngoài của 'Kỳ Binh Hào' tựa như đã được cải tiến, hai bên có gắn ván nổi, hình dáng như cánh chim, rẽ sóng như đi trên đất liền, như hải âu lướt mặt nước, nhưng khí thế lại như tàu chiến tiến tới. Hơn nữa đầu thuyền bọc sắt, khi tác chiến có thể tông vào thuyền địch như cây đất. Thuyền này là chiến thuyền nhất lưu, mà người điều khiển thuyền lại là cao thủ trong cao thủ. Chỉ cần nhìn tư thế oai hùng của nó lúc tiến vào vịnh không sợ gió to sóng dữ, liền cảm thấy được khí phách cai trị thiên hạ. Lưu gia cuối cùng cũng đã có được soái hạm."

Lưu Dụ vui vẻ nói: "Lão Thủ là nhân vật trứ danh trong Bắc Phủ binh thủy sư. Năm đó khi Huyền soái sai lão đưa bọn ta đến Biên Hoang tập, bọn ta đã có giao tình. Đến khi cùng Tiêu Liệt Vũ tác chiến, mọi người đã biến thành chiến hữu cùng chung hoạn nạn sinh tử."

Đồ Phụng Tam nói: "Thế sự họa phúc khó liệu, tựa như lần này ta tuy chút xíu nữa thì mất mạng, lại trong khi vô ý nhìn ra được bố trí của Thiên Sư quân, khiến ta đối với trận này lại càng thêm chắc chắn."

Lưu Dụ thờ dãi một hơi.

Đồ Phụng Tam ngạc nhiên hỏi: "Lưu gia lo lắng chuyện gì vậy?"

Lưu Dụ đáp: "Ta có chút lo lắng trong lòng, bởi vậy không lạc quan như người."

Đồ Phụng Tam không hiểu hỏi: "Người đối với trận này không có lòng tin?"

Lưu Dụ nói: "Tuy nói trên chiến trường thiên biến vạn hóa, nhưng ta lần này đã có chuẩn bị đầy đủ, sách lược thích đáng, thật sự có cơ hội đoạt được thắng lợi. Nhưng ưu tư của ta tịnh không phải là kẻ mạnh thắng trên chiến trường, mà là vấn đề nhân tâm. Trước đây ta có gặp qua Vương phu nhân ở Kiến Khang, bà có hỏi ta một câu."

Đồ Phụng Tam lộ ra thần sắc chú ý, hỏi: "Bà hỏi người câu gì?"

Lưu Dụ đáp: "Bà hỏi ta có rõ lòng dân ở vùng Cối Kê hay không. Bọn ta có thể bằng vào vũ lực chiếm được một tòa thành, nhưng lại không sao cải biến được lòng của dân trong thành. Đó là cái gọi là người thuận dân thì thành công, kẻ trái dân sẽ thất bại. Sự quật khởi của Thiên Sư quân thần tốc như vậy, chính là vấn đề hướng tới lòng dân. Thiên Sư quân theo Tôn Ân đến Lư Tuấn, Từ Đạo Phúc và đám tướng lĩnh đều là

đám hào phú địa phương bị áp bức, bọn họ đại biểu cho lợi ích của người dân địa phương. Bọn ta nếu không thể xoay chuyển lòng dân, cuối cùng chỉ có kết thúc thảm bại, loạn lạc sẽ tiếp tục kéo tới, tựa như cỏ dại nhỏ mãi không hết."

Đồ Phụng Tam lộ thần sắc suy nghĩ thâm sâu, gật đầu nói: "Lưu gia nói rất đúng, Thiên Sư quân đã lấy được sự giúp đỡ rộng lớn của dân chúng địa phương, mới có thể lớn mạnh nhanh như vậy. Nhưng nếu muốn tranh thủ dân chúng về bên bọn ta, thì phải cần một sự phối hợp về mặt chính sách, mà đây lại chính là nhược điểm lớn nhất của bọn ta. Lưu gia đối với phương diện này có được phương thuốc nào đúng bệnh không?"

Lưu Dụ cười khỏ nói: "Ta ở phương diện này lại càng thiếu kinh nghiệm, chuyện này khi tại thế An công còn làm chưa được, ta lại càng không làm được! Đối lập của cao môn đại tộc và hàn môn, đã là mâu thuẫn xã hội kéo dài hơn trăm năm. Dịch ý giữa thế tộc tới ở nhờ và hào môn địa phương, cũng không phải cười một cái là hết. Đây là vấn đề khiến người ta nhức đầu, cũng là mấu chốt cho việc bọn ta có thể tiêu diệt Thiên Sư quân hay không."

Đồ Phụng Tam gật đầu nói: "Bọn ta cần một trí sĩ cỡ như Hầu Lượng Sinh có tầm nhìn xa, và có mưu lược, chỉ tiếc....."

Lưu Dụ phẩn chấn tinh thần nói: "Bọn ta tạm thời không cần phải lo lắng về mặt này, hiện tại quan trọng nhất vẫn là làm sao đoạt được Hải Diêm!"

Đồ Phụng Tam nói: "Bí mật của thành công như tên của Soái hạm của Lưu gia, là bình tĩnh chờ thời cơ, dùng kỳ binh để thắng."

Tiếp đó lại nói: "Ta muốn hỏi Lưu gia một câu."

Lưu Dụ nói: "Hỏi đi! Người không phải là muốn khảo sát ta nữa chứ?"

Đồ Phụng Tam cười nói: "Phụng Tam sao dám? Từ khi lão ca người nhất tiễn trầm Ân Long, ta không có tí gì hoài nghi đối với năng lực của người. Ta muốn hỏi người chính là, nếu như Tư Mã Nguyên Hiên trở thành chương ngại của bọn ta, người có đủ tàn nhẫn để đối phó hắn không?"

Lưu Dụ trầm ngâm giây lát, cười khỏ: "Người có thể sao? Hắn thật sự coi bọn ta là bằng hữu."

Đồ Phụng Tam nói: "Trên con đường tranh bá, tuyệt không thể nói chuyện nhân từ. Trên Tư Mã Nguyên Hiên còn có Tư Mã Đạo Tử. Cha của hắn tuyệt sẽ không nói chuyện nhân từ với bọn ta. Để ta nói cho người biết! Đến cuối cùng, mỗi một cá nhân đều chỉ có thể nghĩ cho mình, dùng lợi ích của đoàn thể đại biểu cho mình mà tính toán, Tư Mã Nguyên Hiên cũng không ngoại lệ, hắn chính là đại biểu cho Hoàng triều vào thời mặt đã mất hết lòng dân. Sẽ có một ngày hắn nhìn ra bọn ta là nhân tố quyết định sự tồn vong của Hoàng triều, khi không còn chọn lựa, hắn cũng sẽ bỏ rơi bọn ta."

Lưu Dụ thở dài nói: "Hy vọng tình huống như vậy sẽ không xuất hiện."

Đồ Phụng Tam nói: "Không nên ôm ấp loại nguyện vọng chủ quan đó. Ta không có ý ép người đối phó Tư Mã Nguyên Hiên, chỉ là muốn người có chút chuẩn bị về mặt tâm lý. Đối với Tà gia cũng như vậy, nhân từ kiểu đàn bà sẽ làm hư chuyện, lần này bọn ta không thể thất bại."

Lưu Dụ nghĩ đến hình dáng của Tà Diễm và Tà Hồn, nhớ tới Vương Đạm Chân, lại không tránh được nghĩ tới Tà Chung Tú, nhất thời bao nhiêu cảm xúc ứa tới, không nói ra được gì.

Đồ Phụng Tam mục quang nhìn ra ngoài cửa sổ, trầm giọng nói: "Trên mặt biển ở phía đông nam cách Hải Diêm ba mươi dặm, có một dãy các hòn đảo, người địa phương gọi là quần đảo Trường Xà. Đó thật sự là một địa phương ngọa hổ tàng long, lại càng là căn cứ địa trời cho. Bọn ta có thể tập hợp thuyền đội ở nơi này, yên tĩnh nằm chờ thời cơ tốt nhất để xuất kích, lại không có ai có thể ngăn trở bọn ta."

¹ Nha thành: Nha(衙) thành là chỗ các quan làm việc. Ta thường gặp từ nha trong các cụm như "nha dịch", "nha môn", v.v...

HỒI 40

Đào Xuất Sinh Thiên

Dưới ánh trăng sáng, Cao Ngạn và Doãn Thanh Nhã trượt vù vù trên mặt tuyết. Doãn Thanh Nhã bồng từ phía sau phóng tới, hô: "Cứ chạy thế này chẳng phải quá nguy hiểm sao? Tại sao không chạy trốn vào trong khu núi non?"

Cao Ngạn giơ tay trái ra, Doãn Thanh Nhã tuyệt không do dự đưa bàn tay ngọc cho gã nắm lấy. Một người tinh thông tuyệt kỹ Phi Ngoa, một người có thuật khinh công cao minh. Hai người tay trong tay tưởng chừng hòa nhập thành một, nhấp nhô phóng đi, tốc độ không hề thay đổi.

Khi trượt ở nơi bằng phẳng, họ tổng chừng phong ra giống như đẩy mái chèo vào trong nước, tạo ra động lực lượn vọt đi.

Doãn Thanh Nhã nói thế là có đạo lý.

Họ vốn chạy men theo bờ tây Dĩnh Thủy, nhưng lại có kỵ binh địch từ phía nam đuổi tới, bức bách họ phải thay đổi lộ tuyến bỏ chạy, chọn đường rời xa Dĩnh Thủy để tránh khỏi địch nhân chặn đầu.

Nhưng chạy chưa tới năm dặm đường lại có mấy chục kỵ binh địch từ phía trước tràn tới làm họ không thể không chạy về phía Tung Hoành sơn mạch ở phía tây, rồi tiến vào khu đồi bên sườn đông của sơn mạch, để chạy về phía nam. Theo như cách thức địch nhân truy đuổi bọn họ thì nếu họ chạy men theo Tung Hoành sơn mạch về phía nam thì khẳng định sẽ đụng đầu với đội ngũ địch nhân chặn đường.

Cao Ngạn lạnh lùng nói: "Nếu chúng ta tiến vào khu vực núi non, khẳng định sẽ trúng gian kế của tên gian tặc Hưởng Vũ Điền đó. Con bà nó! Tưởng Cao Ngạn ta là lần đầu tiên bước chân vào giang hồ sao? Nhưng tên gia hỏa đó đúng là giáo hoạt. Biết chúng ta có phương pháp có thể nhanh chóng vượt qua Tung Hoành sơn mạch nên y cố ý bố trí người chặn đường chúng ta trên con đường trở về Biên Hoang tập ở mặt đông của dãy núi, dùng thế như ngư ông giăng lưới, bức chúng ta phải chạy theo đúng đường cũ. Ta dám khẳng định y đang ở đó đợi chúng ta đâm đầu vào. Lão tử sẽ không trúng kế đâu."

Doãn Thanh Nhã kêu: "Nhưng phía trước mặt cũng có địch nhân mà!"

Cao Ngạn mười phần tin tưởng, nói: "Chỉ cần không có tên gia hỏa Hưởng Vũ Điền ở đó thì bằng vào Phi Ngoa của chúng ta sẽ không thành vấn đề đâu."

Tiếp đó, gã ngửa mặt nhìn trời, cười: "Đến liệp ưng cũng không đuổi kịp chúng ta đủ thấy chúng ta chạy nhanh thế nào."

Hai người đồng thanh hoan hô, từ trên một đỉnh đồi nhảy vọt ra chừng năm trượng rồi nắm tay nhau yên ổn hạ xuống mặt tuyết, tiếp tục phóng đi. Cảm giác sảng khoái sung sướng đến cực điểm.

Cao Ngạn nói: "Nghe thấy tiếng vó ngựa rồi! Để chúng ta xem xem đối phương có bao nhiêu người. Trên mặt tuyết, ngựa của chúng tuyệt không thể nhanh bằng Phi Ngoa của chúng ta được. Về tính linh hoạt lại càng kém xa."

Khi hai người đang lướt lên một ngọn đồi thì thấy cách khoảng một dặm có một đội nhân mã của địch khoảng sáu, bảy chục người đang phóng tới chặn đường.

Doãn Thanh Nhã giật nảy mình, yêu kiều hô lớn: "Đồng quá!"

Họ nhìn thấy địch, địch nhân cũng phát hiện bọn họ. Chúng lập tức tản ra thành hình dẻ quạt, như một chiếc lưới lớn quét tới. Người nào cũng giương cung đặt tên, tuyệt không khách khí.

Thuật cưỡi ngựa của người Yên lừng danh thiên hạ. Chỉ năm, sáu kỵ binh đã khó ứng phó rồi. Hơn nữa, đây là vùng đồi núi thuận lợi, đối phương lại tới năm, sáu chục người. Bảo đảm nếu hai người vọt lên không trong tầm bắn của chúng thì sẽ biến thành bia hứng tên.

Cao Ngạn lại cười rộ, thần tình bình tĩnh, nắm chặt cánh tay mềm mại của Doãn Thanh Nhã nhằm một ngọn đồi nhỏ khác phóng đi. Gã dụng kinh vào hai chân, Phi Ngoa phát sinh tác dụng trượt đi như trên mặt nước, làm bản thân gã giống như một con thuyền nhẹ trên mặt biển tuyết trắng, tiêu sái ung dung mà không ngừng tăng tốc.

Nhất thời, Doãn Thanh Nhã hoàn toàn dựa vào gã điều động. Nhưng nàng hoàn toàn tin tưởng vào bản lĩnh chạy trốn của Cao Ngạn nên ngoan ngoãn đi theo.

Cao Ngạn vội vã nói: "Trước khi đến sườn núi, ta sẽ ném Nhã nhi ra phía trước. Nhã nhi không cần làm

gì, chỉ cần vòng qua địch nhân đến một khu rừng tuyết ở phía trước cách chỗ này chừng mười dặm đợi ta đến hội hợp."

Doãn Thanh Nhã lo lắng hỏi: "Còn người làm sao?"

Cao Ngạn đáp: "Ta tự có diệu pháp thoát thân. Nói không chừng còn có thể đến rừng tuyết sớm hơn Nhã nhi đó. Không còn thời gian nữa. Nhã nhi chuẩn bị."

Lúc này đã tới chỗ sườn núi. Cao Ngạn bỗng nhiên theo sườn núi vọt lên, rồi gã lợi dụng đặc tính độ dốc của sườn núi, nắm chặt tay Doãn Thanh Nhã vận lực quay tròn, làm Doãn Thanh Nhã văng ra phía trước. Khi Doãn Thanh Nhã văng được nửa vòng tròn thì gia tốc đạt tới mức cao nhất, Cao Ngạn quát lớn một tiếng, lấy thân mình làm trục, Doãn Thanh Nhã biến thành như Liên tử thiết cầu trong tay Hướng Vũ Điền, sau khi quay ba vòng thì động lực đã đủ.

Cao Ngạn buông tay. Doãn Thanh Nhã phóng vọt đi trong không gian như một con chim nhỏ, vượt qua hơn mười trượng mới hạ xuống đất rồi trượt đi như sao băng hơn hai mươi trượng nữa, thoát khỏi hiểm cảnh.

Doãn Thanh Nhã đúng là tri kỷ của Cao Ngạn, quen thuộc tính tình gã, biết gã tự có phương pháp độc đáo chạy trốn nên nàng vội thay đổi phương hướng, lướt nhanh về phía đông nam, trong thoáng chốc đã tới bình nguyên tuyết bên trái ngoài tầm bắn của địch, nhanh chóng chạy về phía nam.

Cao Ngạn tung Doãn Thanh Nhã ra xong, không hề chậm trễ lướt về hướng ngược lại. Gã còn dùng tiếng Tiên Ti quát lớn: "Cao Ngạn ở đây, đồ tên ngu xuẩn nào đuổi được ta."

Tiếp đó, gã biểu diễn cho thân mình lướt lên một đỉnh đồi nhỏ rồi bay vọt ra chạy thẳng về mạn Tây khu núi non.

Tên vèo vèo bắn tới. May là toàn bắn vào phía sau gã, nhưng mũi tên gần nhất xẹt qua người gã chỉ cách ba bốn thước. Quả là nguy hiểm đến cực điểm.

Quân địch tức giận quát tháo liên hồi, chia ra hơn hai mươi tên đuổi theo Tiểu Bạch Nhạn, nhưng rõ ràng đã bị bỏ rơi lại một quãng xa. Cao Ngạn từ trên không quay đầu nhìn lại, thấy người tình trong mộng Tiểu Bạch Nhạn đã biến thành một điểm trắng nhỏ, hòa lẫn vào bóng tối trùng trùng.

Gã tuyệt không lo lắng cho Tiểu Bạch Nhạn. Chỉ cần lướt đi ở khu vực rộng rãi, không phải đối phó với tên cứng của người Yên thì nàng đủ năng lực tự bảo vệ.

Ngược lại, gã vẫn chưa thoát khỏi hiểm cảnh. Gã chạy trước, người Yên vẫn đang đuổi sát phía sau tiến vào khu vực núi non.

Bùng!

Cao Ngạn từ trên không hạ mình xuống đất lướt thẳng về phía núi non. Kỵ binh địch giờ hết tốc lực từ phía đông nam đuổi tới. Đi đầu là mấy tên chỉ cách trong vòng ngàn bước.

Một tay Cao Ngạn thò vào trong chiếc túi bách bảo lớn của gã, lấy ra chiếc hộp có cơ quan bắn dây câu. Vật này do xảo thủ lành nghề của Giang Nam chế tạo. Gã có được nhờ dùng tin tình báo đổi lấy của Lưu Dự khi hai gã mới gặp nhau. Cao Ngạn vận dụng xảo diệu bách bảo này tuyệt không kém Lưu Dự.

Tiếng dây cung bật vang lên.

Cao Ngạn lại tăng tốc độ, nhanh như một mũi tên lướt lên một ngọn đồi khác.

Tên lại lạc hết đằng sau.

Lúc này Cao Ngạn đã tiến vào bìa khu rừng mặt Tây sơn mạch, không phải là khu đồi trống vắng không có vật gì yểm hộ nữa.

Gã cười lớn, thân hình như một viên đạn vọt lên không.

Kỵ binh địch như một đám ong độc bị chọc đến tổ, ào ào lên đèo xuống dốc đuổi theo.

Cao Ngạn thầm nghĩ may mà trong đám địch kỵ truy đuổi phía sau không có Tông Chính Lương. Nếu không thì tên cao thủ bắn tên danh xưng Tiểu Hậu Nghệ đó sẽ là uy hiếp rất lớn đối với gã.

Khi Cao Ngạn còn đang nghĩ thế thì phía sau bỗng truyền tới một tiếng quát lớn, Cao Ngạn nhận ra chính là thanh âm Tông Chính Lương.

Cao Ngạn không kịp suy nghĩ, dây móc câu trong tay bắn về phía một cây cổ thụ bên trái. Nếu tên được bắn ra từ cung cứng của Tông Chính Lương thì chỉ do dự một chút là tên nhọn đã xuyên vào sau lưng rồi.

Gã đột ngột thay đổi phương hướng, tạt sang ngang.

Mũi tên vù qua ngay bên tai gã. Chỉ cách hai tấc là mũi tên đó đã xuyên vào cổ gã, thật nhanh như điện chớp.

Cao Ngạn thi triển bản lĩnh giữ nhà, đạp chân vào cành cây cổ thụ mọc vươn ngang ra, dùng thủ pháp gỡ móc câu đã cắm vào trong cành lớn của cây cổ thụ ra. Hai chân gã lại vận kinh, lợi dụng sức bật của cành cây bắn mình về khu núi non. Tuyết trắng tích tụ trên cành lá lập tức đổ xuống đất như mưa.

Trong không trung, gã liên tục lộn vèo hai vòng, thuận thế nhìn lại phía sau, thấy Tông Chính Lương đã từ mình ngựa vọt lên, lăng không giương cung căng như trăng tròn, nhằm gã phát xạ mũi tên thứ hai.

Khoảng cách giữa hai người đặt trên ngàn bộ. Nhưng Tông Chính Lương đã nắm chắc, bắn tên ra thì ai cũng không thể khinh thường.

Vèo!

Dây câu lại bắn ra.

Cao Ngạn hoành thân sang ngang. Mũi tên xé gió phóng vút qua sát người gã mà dư kinh vẫn chưa giảm, cắm ngập vào thân một cây lớn gần đó.

Trong lòng Cao Ngạn thầm hô "nguy hiểm quá", đoạn gã cười dài: "Tông huynh không cần tiến nữa!"

Người gã hạ xuống một cành cây nằm ngang khác, rồi thi triển cách cũ, phóng về phía sườn núi, biến mất vào khu rừng tuyết giữa lưng chừng núi.

Tông Chính Lương hạ xuống đất, mắt nhìn theo Cao Ngạn biến mất trên sườn núi. Y lấy trong bọc ra một cây hoả tiễn, châm lửa rồi ném lên cao, nổ bùng ra một đóa hoa lửa đỏ rực.

Doãn Thanh Nhã đứng chờ bên bìa rừng tuyết mà lòng như lửa đốt. Hơn hai mươi địch kỵ truy sát nàng bị nàng dẫn dụ về phía Dĩnh Thuỷ, thành công cắt đuôi. Giờ nàng chỉ chờ Cao Ngạn đến hội hợp là họ thành công trong việc vượt qua cửa quan lần này.

Chỗ nàng đứng chỉ cách Biên Hoang tập sáu, bảy chục dặm. Bằng 'Ngoa Trình' của họ thì không đến hai canh giờ là có thể tới Biên Hoang tập.

Ài! Tên tiểu tử này...

Trên mặt tuyết trắng bao la xuất hiện một đạo bạch ảnh, linh hoạt như chim phóng tới.

Doãn Thanh Nhã vô cùng vui mừng chạy ra khỏi rừng. Người đến quả nhiên là Cao Ngạn. Khi Doãn Thanh Nhã không hề phòng bị, gã ào tới ôm bổng nàng lên tiến vào rừng tuyết, hô lớn: "Thành công rồi!"

Doãn Thanh Nhã bị gã ôm chặt, thân thể xinh đẹp mềm nhũn ra, vừa mừng vừa nhột, tức giận nói: "Đặt ta xuống!"

Cao Ngạn xoay hơn mười vòng mới đặt nàng xuống, rồi nắm bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của nàng dắt nàng tiến sâu vào trong rừng.

Doãn Thanh Nhã quên cả việc trách móc gã, ngạc nhiên hỏi: "Bọn ta không trực tiếp chạy về Biên Hoang tập sao?"

Cao Ngạn đáp: "Ta vốn tính như thế, nhưng tên ngu ngốc Tông Chính Lương lại phóng pháo hoa hân hoan từ biệt ở phía sau nên làm ta phải thay đổi chủ ý. Nói không chừng y thông tri cho cái tên gia hoả Hướng Vũ Điền đó. Nếu như chúng ta chạy thẳng về Biên Hoang tập thì sẽ rơi vào tính toán của tên gia hoả họ Hướng đó. Người trí không nên làm thế."

Doãn Thanh Nhã hỏi: "Vậy làm thế nào thì tốt? Ta bị chúng truy đuổi hoảng sợ lắm rồi!"

Cao Ngạn đáp: "Chơi trò cút bắt ở Biên Hoang tập với Cao Ngạn thì lão Hường không tự lượng sức rồi. Để chúng ta trước tiên đến hành cung số một, rồi vòng sang phía tây nam mới vào Tập, đảm bảo lão Hường không sờ được vào vạt áo của chúng ta."

Doãn Thanh Nhã vui vẻ: "Coi như tên tiểu tử nguoi có chút khả năng đó!"

Cao Ngạn được Doãn Thanh Nhã tán thưởng, lập tức cảm thấy lâng lâng sung sướng. Gã kêu lên một tiếng quá dị, dẫn Doãn Thanh Nhã luồn rừng tiến về phía tây nam.

° ° °

Trác Cuồng Sinh, Vương Trấn Ác, Phương Hồng Sinh, Thác Bạt Nghi, tiểu Kiệt, Hồng Tử Xuân và Cơ Biệt ngồi trên lưng ngựa chăm chú nhìn ra xa. Trên mặt tuyết trắng bao la vẫn không thấy bóng người.

Ngoài bọn họ còn có gần ngàn chiến sỹ Dạ Oa tộc, dừng ngựa trên một ngọn đồi nhỏ mặt bắc Biên Hoang tập, cách Biên Hoang tập khoảng hơn hai mươi dặm.

Sau giờ ngộ, họ rời tập để đón Cao Ngạn và Doãn Thanh Nhã. Lúc đầu thì chia binh thành nhiều lộ, nhưng khi phát hiện tung tích Yên binh thì họ mới tập trung về đây.

Người Yên thấy họ đại cử xuất động, lập tức lui về phía bắc. Hoang nhân cũng cố kỵ không dám tiếp tục tiến lên, sợ trúng kế mai phục.

Trác Cuồng Sinh nói: "Theo tình hình người Yên mà xét thì Cao tiểu tử và Tiểu Bạch Nhạn vẫn chưa rơi vào tay địch. Nếu không, người Yên không cần phải đuổi đến đây."

Thác Bạt Nghi nói: "Như người nói thì địch nhân đã bố trí quân đánh chặn đường ở chỗ cách bắc Dĩnh khẩu trăm dặm. Đó không phải là điềm tốt, cho thấy địch nhân trùng trùng phong tỏa đường về của Cao tiểu tử, bày ra thiên la địa võng, toàn lực ngăn trở Cao tiểu tử."

Diêu Mãnh nói: "Ta thấy chỉ cần chúng ta cẩn thận tiến quân lên phía bắc là có thể nhiễu loạn địch nhân, phá rối mạng lưới chặn bắt của chúng, tạo ra hỗn loạn làm Cao tiểu tử và tiểu tình nhân của gã có cơ hội thoát thân."

Vương Trấn Ác nói: "Đó là một biện pháp trong khi không có cách nào. Mặc dù phải mạo hiểm, nhưng cũng có giá trị."

Hồng Tử Xuân nói: "Chỉ cần chúng ta chia làm ba đường tiến lên, hỗ trợ lẫn nhau, tránh không vào rừng là có thể không sợ địch nhân mai phục."

Tiểu Kiệt muốn nói lại thôi.

Thác Bạt Nghi nói: "Tiểu Kiệt hiểu rõ nhất thủ đoạn của Cao tiểu tử. Nguoi có lời gì muốn nói thì cứ bạo dạn nói ra đi."

Tiểu Kiệt nói: "Cao đại ca mỗi lần đến bắc Dĩnh khẩu đều xuyên qua Tung Hoành sơn mạch. Lần này vì để tránh kẻ địch nên rất có khả năng sẽ theo khu núi mặt tây quay về."

Trác Cuồng Sinh gật đầu: "Theo tính cách của Cao tiểu tử thì khả năng đó rất cao."

Thác Bạt Nghi nói: "Chúng ta nghĩ tới khả năng đó thì địch nhân cũng sẽ nghĩ tới. Vì thế Cao tiểu tử sẽ chọn đường nào để về Tập rất khó nói cho chính xác được."

Cơ Biệt nói: "Ta có một đề nghị lưỡng toàn kỳ mỹ là lập tức chia quân thành hai đường. Để chủ lực tập trung ở đây, lại phái một đội đến mặt kia tiếp ứng Cao tiểu tử."

Thác Bạt Nghi đồng ý: "Đó đúng là một biện pháp hay. Ở đây do ta, Cơ đại thiếu gia, lão Hồng chủ trì. Đội nhân mã kia do Trác quán chủ chỉ huy, Tiểu Kiệt phụ trách dẫn đường, Trấn Ác, tiểu Mãnh làm phó. Thế nào?"

Trác Cuồng Sinh đáp: "Mặt đó không cần đánh nhau nên chỉ cần cho ta năm chục người là được."

Phương Hồng Sinh hỏi: "Ta sẽ theo đội nhân mã nào?"

Thác Bạt Nghi đáp: "Phương tổng cứ theo bên cạnh ta. Nếu như người thấy khí vị của Cao tiểu tử thì

chúng ta không cần phải thâm nhập vào đất địch."

Trác Cuồng Sinh hét lớn: "Cứ thế mà làm! Các huynh đệ theo ta."

° ° °

Lưu Dụ vẫn mở mắt nằm trên giường. Nhất thời gã không biết mình đang ở Kiến Khang hay là ở trên biển. Đối với sóng gió trên biển gã đã quá quen như là thở hít tự nhiên vậy.

Lên giường nằm đã mấy canh giờ rồi mà gã không hề buồn ngủ, trong đầu không ngừng vang lên những lời của Tạ Đạo Uẩn nói với gã ở Kiến Khang.

"Người có hiểu họ không?"

Nói thật ra, gã tuyệt không hiểu rõ tín đồ của Thiên Sư đạo. Đồ Phụng Tam cũng không hiểu. Nhưng chỉ xét việc Thiên Sư đạo ở miền duyên hải phương Nam được sự ủng hộ rộng rãi là biết Thiên Sư đạo rất được hoan nghênh và chấp nhận.

Trước đây, gã chỉ nghĩ làm sao để đánh bại địch nhân, làm sao để giành thắng lợi mỗi trận chiến. Nhưng đối phó với Thiên Sư đạo thì đó không phải là biện pháp hay. Trừ đi một Từ Đạo Phúc thì sẽ còn vô số Từ Đạo Phúc khác vì nhân tố gây họa loạn vẫn tồn tại mà không thể dùng mấy cuộc chiến tranh là có thể giải quyết được. Đến việc làm thế nào vừa tác chiến đánh Thiên Sư quân, vừa tranh thủ được dân chúng vốn ủng hộ Thiên Sư đạo thì gã hoàn toàn không có đầu mối.

Gã không thể ngủ nổi.

Gã có cảm giác không biết mình đang làm gì, phấn đấu vì cái gì. Nhưng gã biết, khi vàng thái dương xuất hiện thì gã sẽ phục hồi đầu chí, những suy tư đang làm khổ gã lúc này cũng sẽ hoàn toàn tiêu biến. Nhưng vào lúc này, tất cả chừng như không còn ý nghĩa, không còn giá trị gì nữa. Mọi nỗ lực cuối cùng chỉ là ngu xuẩn phí công mà thôi.

Suy nghĩ này làm gã cảm thấy trong lòng trống vắng, giống như một con thuyền đang đi trên biển nhưng lại mất hết sức gió, lang thang theo sóng, trôi đi một cách vô chủ cô hồn.

Kể cả là lúc chán nản nhất, gã cũng chưa từng trải qua cảm giác mất mát như lúc này.

Bỗng nhiên gã tỉnh ngộ.

Tất cả đều đến từ Tạ Chung Tú. Mặc dù lúc đó ý thức gã có chút mơ mơ hồ hồ, thật ra gã đã sớm ở trạng thái bất tri bất giác, yêu Tạ Chung Tú một cách sâu sắc rồi.

Tình yêu của gã đối với Tạ Chung Tú đến một cách vô cùng đột ngột, mau lẹ mà mãnh liệt. Khi nàng ta nhào vào lòng gã thì tất cả đã không còn do lý trí gã khống chế nữa.

Chính vì yêu quá sâu sắc, mơ tưởng quá nhiều, quá hoàn mỹ nên nỗi thương tâm mà nàng gây ra cho gã mới nặng nề đến vậy.

Lưu Dụ ngồi bật dậy, thở hổn hển.

Kiếp trước không biết mình đã tác nghiệt gì mà kiếp này lại phải chịu nỗi đau khổ dày vò đến thế?

Tạ Chung Tú tuyệt không phải là một Đạm Chân khác. Nàng ta căn bản không coi một tên hàn môn như mình ra gì. Bất kể thành tựu của mình cao đến mấy thì trong mắt nàng mình vẫn không thể thay đổi thân phận nô tài được.

Trong lòng Lưu Dụ bùng lên một ngọn lửa tức giận, tuyệt không chỉ đối với Tạ Chung Tú, mà cả đối với bản thân mình.

Lưu Dụ ta là nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, làm sao có thể mềm yếu vô dụng như thế. Gã đã sớm quyết tâm quên nàng đi, nhưng trong canh đêm khuya thanh vắng thì gã lại bị hình bóng nàng dày vò.

Con bà nó! Có một ngày ta sẽ làm nàng phải hối hận. Hối hận đã từng cự tuyệt ta, hiểu lầm ta, chỉ trích ta mà không hề để lại lối thoát như thế.

Trong lòng Lưu Dụ nổi lên một niềm khoái cảm đầy thống khổ. Đúng, với thân phận và thành tựu trước

mất thì đương nhiên gã không xứng với nàng. Nhưng có một ngày, tình hình này sẽ thay đổi.

Lưu Dự đối với Tạ Chung Tú không thể dùng lý trí suy nghĩ để tha thứ cho nàng mà gã bị tình cảm cực đoan và không theo lý tính khống chế, sinh ra hận ý. Nhưng vào lúc này, gã mất tính nhẫn nại để tự đề tỉnh mình đối với tình cảm sai lầm đó vì chỉ khi tưởng tượng tới khả năng trong tương lai như thế mới có thể làm nhẹ đi nỗi bất bình và khổ sở trong lòng.

Lưu Dự tin tưởng sâu sắc rằng có một ngày, Tạ Chung Tú sẽ phải hối hận không kịp đã đối đãi với mình tàn nhẫn như thế.

HỒI 41

Chàng chàng thiếp thiếp

Cao Ngạn than: "Từ khi lão tử làm phong môi đến giờ, có thể nói nguy hiểm nhất là lần này. Đặc biệt lại còn lo lắng về sự an toàn của đại tiểu thư nàng nữa. Áp lực đó thật khiến ta không chịu nổi. May là cuối cùng đã hoàn thành nhiệm vụ. Người Yên lần này gặp họa rồi!"

Doãn Thanh Nhã ngồi bên cạnh giường, im lặng nhìn gã mang các loại pháp bảo cất vào kho bí mật, không lên tiếng.

Cao Ngạn tình tự dâng trào, tiếp tục: "Ta có một cảm giác kỳ quái, dường như những sự việc trong mấy ngày qua chưa từng xảy ra. Đây là lần đầu tiên dẫn Nhã nhi vào hành cung số một của ta. Trước khi trời sáng, chúng ta sẽ rời khỏi chỗ này. Hà! Suy nghĩ này thật đáng sợ, may là không phải sự thật. Ô! tại sao Nhã nhi lại không nói gì?"

Doãn Thanh Nhã cúi đầu, thấp giọng nói: "Ta phải đi thôi!"

Cao Ngạn vẫn chưa tỉnh ngộ, cẩn thận đóng địa khóa lại, gật đầu nói: "Ta thật muốn ôm Nhã nhi ngủ con bà nó một giấc say như chết, đến khi hết mỗi một sẽ trở về Biên Hoang tập. Nhưng nghĩ tới lão Hưởng thì lại có cảm giác vẫn đang trong hiểm địa. Trước tiên là về Biên Hoang tập yên ổn. Sau khi ta ứng phó với nghị hội xong thì có thể cùng Nhã nhi đi ăn món đùi dê nướng. Ta bảo đảm Nhã nhi chưa từng được nếm qua thịt đùi dê ngon như thế bao giờ."

Giọng Doãn Thanh Nhã càng nhỏ hơn, nói: "Ta cần phải về a!"

Cao Ngạn nghe Doãn Thanh Nhã uể oải nói thế, cuối cùng cũng phát giác có chỗ không thỏa đáng. Gã xoay người lại đối mặt với Doãn Thanh Nhã.

Doãn Thanh Nhã thoáng vẻ khổ não, tránh ánh mắt gã nói: "Ta cần phải trở về Lương Hồ."

Câu này như sét đánh ngang trời, Cao Ngạn giật mình đứng bật dậy thẳng thốt: "Nhã nhi đùa ta đấy à?"

Doãn Thanh Nhã đón ánh mắt gã, nghiêng rằng nói: "Ai nói đùa với ngươi? Ta chỉ đáp ứng ngươi đến du ngoạn Biên Hoang tập ba ngày. Bây giờ đã là ngày thứ tư rồi."

Cao Ngạn nhảy chồm lên, hai tay bấu chặt vào đầu vai Doãn Thanh Nhã, kinh hoàng thất thanh: "Ài! Nàng mới đến Biên Hoang tập chưa đến hai canh giờ, làm sao đã đủ ba ngày. Thế này đi! Tất cả để sau khi về Biên Hoang tập mới nói được không? Coi như ta cầu xin nàng đó!"

Doãn Thanh Nhã kiên quyết lắc đầu: "Ta không về thì sự phụ sẽ lo lắng chết mất!"

Cao Ngạn chút nữa thì òa lên khóc, vẻ mặt đau khổ hỏi: "Nàng đi như vậy thì ta biết làm thế nào? Lần trước cùng nàng chia tay, ta thiếu chút nữa thì bị chứng tương tư dày vò đến chết. Nếu nàng đi rồi ta tuyệt không muốn sống nữa."

Doãn Thanh Nhã không vui nói: "Đường đường là một nam tử hán lại yếu đuối như thế sao? Ta quả thực phải đi rồi. Nếu ở lại đây, ta sẽ bứt rứt lắm, cảm thấy không phải với sự phụ."

Cao Ngạn thống khổ hỏi: "Nàng chỉ nghĩ đến sự phụ, thế lão tử ta làm sao đây?"

Doãn Thanh Nhã đáp: "Sự phụ đối với ta ân trọng như núi, rất thương yêu người ta, người có hiểu không?"

Cao Ngạn nhảy bật lên nói: "Ta đương nhiên là biết. Được! Nhã nhi trước tiên về Biên Hoang tập cùng với ta. Đợi sau khi ta báo cáo hết tình hình địch nhân với hội nghị rồi ta lập tức theo nàng trở về Lưỡng Hồ."

Doãn Thanh Nhã ngưng thần nhìn gã, một lát sau ngạc nhiên thốt: "Cái đầu của tên tiểu tử người dùng làm bằng cái gì mà lại tối tăm u ám như thế? Cho người biết sự thật nhé! Ta và người sẽ không có kết quả gì đâu, càng không có tương lai. Từ lúc đầu chỉ là người tình nguyện đơn phương nghĩ vậy thôi."

Cao Ngạn như bị sét đánh, lùi lại nửa bước, mặt không còn chút máu, ánh mắt hoảng loạn hỏi: "Chẳng lẽ Nhã nhi không hề có đến nửa điểm ý tứ đối với ta sao?"

Doãn Thanh Nhã chống nạnh mắng: "Tên tiểu tử người thật không hiểu gì cả. Ta đối với người có ý tứ cũng được, không có ý tứ gì cũng được. Nói chung là sự phụ sẽ quyết không đồng ý cho ta và người ở chung một chỗ đâu. Doãn Thanh Nhã ta lần này đến Biên Hoang tập là tốt với người lắm rồi! Vậy mà vẫn còn chưa đủ sao?"

Cao Ngạn lại bùng lên hy vọng, ngồi xuống bên cạnh Doãn Thanh Nhã, hai tay nắm chặt vai nàng nói: "Nhã nhi hãy nghe ta nói. Nàng tôn trọng sự phụ là việc hoàn toàn hợp lý, nhưng cũng phải nghĩ cho chung thân hạnh phúc của mình, cũng nên nghĩ một chút tới Cao tiểu tử ta luôn một lòng si mê nàng chứ. Nói cho cùng, ta và sự phụ nàng ngày xưa vô oán, ngày nay vô cừu. Nếu ông ta thật sự đối tốt với nàng thì đương nhiên cũng hy vọng nàng có một nơi chốn nương thân tốt đẹp. Ài! Ta nói có chút lộn xộn không thứ tự rồi."

Doãn Thanh Nhã để mặc cho gã nắm vai nàng, lườm gã một cái hỏi: "Người lại là nơi chốn nương thân tốt đẹp của ta sao?"

Cao Ngạn vui mừng nói: "Cái đó đương nhiên. Nàng thử nhớ lại mấy ngày vừa qua mà xem. Nàng không cảm thấy thời gian trôi qua đặc biệt nhanh sao, mỗi phút trôi qua đều thấy vô cùng mới mẻ không? Nhã nhi đã từng trải qua niềm hạnh phúc như thế bao giờ chưa? Có cảm thấy những lời yêu đương ngọt ngào nói mãi không hết không? Phải chăng....."

Doãn Thanh Nhã cười phì một tiếng, sau đó cố nhịn cười nói: "Tên tiểu tử người thích nhất là tự thối da trâu, lại miến cưỡng cho rằng người ta cũng như thế. Nói thật cho người biết, ở chung với người một chỗ cũng như chỉ như chơi đùa thôi! Nhưng tuyệt không thể hiện là ta yêu người đâu."

Cao Ngạn lắc đầu nói: "Nhã nhi không cần tự dối mình nữa. Nếu như quả thật nàng không thích ta thì tại sao lại cho ta nắm vai nàng như thế này?"

Doãn Thanh Nhã khẽ nhún vai, làm như vô sự đáp: "Có thể là do bị người nắm nhiều quá thành quen rồi!"

Cao Ngạn giận đến nổi bỏ tay ra, hận đến nghiến răng nghiến lợi nói: "Nhã nhi hãy nhìn ta."

Doãn Thanh Nhã mỉm cười, đón ánh mắt phẫn nộ của gã hỏi: "Ta nhìn người đây! Thế nào?"

Cao Ngạn chút nữa thì tắc họng, vội nói: "Nếu quả nàng không yêu ta thì tại sao lại không sợ sự phụ không vui, vượt trăm sông ngàn núi đến Biên Hoang tập? Lại biết rõ là nguy hiểm những vẫn theo ta đến bắc Dĩnh khẩu?"

Doãn Thanh Nhã ung dung đáp: "Đạo lý rất đơn giản vì ta đi để tham quan mà."

Cao Ngạn tắc miệng không nói được gì. Cả khuôn mặt đỏ bừng lên.

Doãn Thanh Nhã cười khở: "Không cần náo nê như thế chứ? Quên Nhã nhi đi mà! Chúng ta sẽ không có kết quả tốt đâu. Sự phụ ta và Hoang nhân ở thế bất lưỡng lập, cùng Đại Giang bang càng có mối thâm thù không giải được. Sự phụ sẽ không bao giờ cho phép ta yêu một Hoang nhân đâu. Ta lại càng không thể làm ông thương tâm."

Cao Ngạn nói: "Trước tiên hãy cho ta biết nàng không phải đến Biên Hoang tập để du ngoạn mà là vì....."

Doãn Thanh Nhã gờ hai ngón tay khẽ đặt lên môi gã, ngăn không cho gã nói tiếp, dịu dàng "Đồ ngốc! Rất nhiều chuyện không cần phải nói ra. Thế này được không? Người nhắm mắt lại để ta im lặng bỏ đi. Việc tương lai để sau hãy nói."

Cao Ngạn lại không nhịn được, nước mắt trào ra, thê lương nói: "Trừ khi nàng giết ta, nếu không. Ta sẽ

không để nàng rời xa ta đâu."

Doãn Thanh Nhã vội rút tay lại, lồng mày nhăn tít hỏi: "Người có phải là nam nhân không vậy? Người ta còn chưa khóc, người đã khóc trước rồi!"

Cao Ngạn nước mắt rùng rùng, hồ đồ nói: "Là nam nhân cũng được, không phải nam nhân cũng được. Ta quyết không để nàng đi đâu."

Doãn Thanh Nhã than nhẹ, giọng dịu dàng như dỗ dành trẻ con: "Có thể cho người ta một thời gian không?"

Cao Ngạn lập tức ngừng khóc, ngạc nhiên nhìn nàng hỏi: "Nhã nhi đúng là yêu ta rồi phải không?"

Doãn Thanh Nhã tức giận quát: "Không hề! Ai thích người? Người ta căn bản chưa có chủ ý, người lại muốn bức bách người ta, ta sẽ đi tìm huyết người rồi quay về Lương Hồ đó."

Cao Ngạn giơ hai tay đầu hàng, nói: "Nhã nhi trước tiên hãy theo ta về Biên Hoang tập đi! Cho ta một thời gian đi. Nói đi là đi luôn như thế ta làm sao mà chịu được?"

Doãn Thanh Nhã giận hỏi: "Nam tử hán đại trượng phu sao lại cứ lằng nhằng không dứt như vậy?"

Cao Ngạn trầm ngâm một lát, gật đầu: "Được rồi! ta sẽ để Nhã nhi về Lương Hồ, nhưng Nhã nhi phải tự miệng đáp ứng ta nếu như sự phụ nàng đáp ứng hôn sự của bọn ta thì Nhã nhi sẽ gả cho ta."

Doãn Thanh Nhã lộ vẻ khổ não than: "Việc đó không thể nào. Cần ta phải nói bao nhiêu lần nữa người mới tin đây?"

Cao Ngạn đáp: "Không cần biết có khả năng hay không. Nếu như sự phụ gật đầu thì Nhã nhi có nguyện ý hạ mình gả cho Cao tiểu tử ta không?"

Doãn Thanh Nhã giậm chân tức giận: "Ta là nữ nhân mà! Bảo người ta làm sao trả lời vấn đề ngu xuẩn đó của người đây? Tiểu tử chết bầm, xú tiểu tử!"

Cao Ngạn hoan hô một tiếng, từ mép giường nhảy bật lên, hô: "Thành công rồi! Nhã nhi cuối cùng cũng chịu gả cho ta rồi!"

Doãn Thanh Nhã dẫu môi: "Người thích nhất là tự nói tự nghe. Người ta đáp ứng người khi nào?"

Cao Ngạn thần thái dương dương nói: "Ta minh bạch rồi! Thế mà còn không biết thì thật là đại ngu đần. Hà! Chúng ta trước hết về Biên Hoang tập có được không? Chậm thì đã chậm rồi, cũng không có gì phải sợ nếu chậm thêm vài canh giờ nữa. Ăn đùi dê nướng xong thì nàng hãy đi! Ngồi thuyền mà đi còn hơn chạy trên đất tuyết."

Doãn Thanh Nhã hoài nghi hỏi: "Ăn xong đùi dê nướng rồi người thật sẽ để cho ta đi sao?"

Cao Ngạn vỗ ngực đáp: "Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy. Nhã nhi cứ yên tâm!"

Doãn Thanh Nhã vui vẻ đứng lên, dáng vẻ phong tình thiên kiều bách mỹ liếc gã một cái.

Cao Ngạn mở cửa phòng nói: "Nhã nhi, mời!"

Doãn Thanh Nhã đến trước cửa, chuẩn bị bước qua ngạch cửa thì bỗng nhiên rùng mình.

Cao Ngạn vừa nhìn ra bên ngoài cũng lập tức biến sắc, huyết dịch toàn thân tưởng chừng bị đông cứng lại thành băng.

Hướng Vũ Điền đang ngồi vắt vẻo trên cành một cây đại thụ bên ngoài. Y quay đầu lại nhìn hai người, lắc đầu than: "Nếu như các người không mất thời gian để chàng chàng thiếp thiếp thì ta làm sao có thể ở đây cung hầu hai vị đây?"

HỒI 42

Kịch Giả Tình Thật

Cao Ngạn mau chạy!"

Doãn Thanh Nhã vừa quát vừa cướp lối phóng ra, lợi kiếm rời vỏ, hóa thành mấy chục đạo kiếm ảnh ào ạt tràn tới Hướng Vũ Điền. Đây toàn là những chiêu số tấn công bất chấp tất cả. Nhất thời, kiếm quang xé gió rít lên veo veo, hiển thị rõ công phu cao cường của Doãn Thanh Nhã.

Với thân thủ Hướng Vũ Điền mà cũng khó khăn trong việc đối phó với kiếm chiêu ào ạt kín kẽ như thủy ngân của nàng. Y thở dài, xoay mình một vòng đối mặt với Doãn Thanh Nhã, song chưởng như hồ điệp xuyên hoa phách ra, mỗi cái phát tay đều trúng vào kiếm chiêu công tới. Bất luận Doãn Thanh Nhã biến chiêu cải hướng thế nào đều không vượt qua được song chưởng của y.

Chưởng kinh kiếm khí giao kích phát ra hàng tràng tiếng "bình bình" liên miên bất tuyệt.

Kiểm khí của Doãn Thanh Nhã vốn vô cùng lợi hại. Đẹp mắt nhất là thân pháp mau lẹ như quỷ mỵ của nàng. Tựa hồ nàng biến thành ảo ảnh như sương như khói, không còn là thực thể. Mỗi khắc lại từ một vị trí khác nhau thi triển thế công như bài sơn đảo hải vào vị cao thủ Bí tộc đáng sợ đó.

Cao Ngạn đã ra khỏi cửa, rất muốn liều chết giúp nàng, nhưng lại không có cách nào nhúng tay vào, chỉ còn cách đứng mắt đứng nhìn.

Sau một đợt tấn công gấp gáp, Doãn Thanh Nhã đã toàn lực xuất thủ, cuối cùng cũng kiệt lực.

Choang!

Chỉ phong Hướng Vũ Điền trầm trọng đánh vào mũi kiếm.

Doãn Thanh Nhã kêu thảm một tiếng, cả người lẫn kiếm loạng choạng lùi lại. Cao Ngạn vội vàng đỡ nàng, không ngờ dư thế của Doãn Thanh Nhã vẫn chưa hết, cả người đổ ập vào lòng Cao Ngạn. Hai người ngã ngửa ra, lăn ngược vào trong phòng. Tình trạng khốn đốn vô cùng.

Doãn Thanh Nhã loạng choạng đứng lên, vừa tức giận vừa đau lòng, thiếu chút nữa thì phát khóc lên hỏi: "Tại sao ngươi không chạy?"

Đáp lời nàng không phải là Cao Ngạn mà lại là Hướng Vũ Điền. Cao thủ thanh niên thiên tài tiêu dật của Bí tộc đó đến trước cửa, nhìn qua hai người, thần thái trầm buồn nói: "Nếu gã bỏ ngươi mà chạy thật thì không phải là Cao tiểu tử nữa."

Cao Ngạn dù huyết khí vẫn đang nhộn nhạo đã đứng lên trước cả Doãn Thanh Nhã. Gã đứng chắn trước mặt Doãn Thanh Nhã, giữ thế thủ, ưỡn ngực quát: "Oan có đầu nợ có chủ. Hãy cùng lão tử đại chiến ba trăm hiệp. Tại sao lại ý mạnh hiếp yếu thế?"

Hướng Vũ Điền lắc đầu đáp: "Trước hết, Tiểu Bạch Nhạn của ngươi không những không hề yếu ớt, mà còn là một kiếm thủ có thiên tư tuyệt cao. Tiếp theo là Cao thiếu gia ngươi đến sức tiếp ba chiêu của ta cũng chưa đủ chứ đừng nói đến ba trăm chiêu."

Doãn Thanh Nhã cuối cùng cũng đứng dậy phía sau Cao Ngạn, một tay cầm kiếm, một tay vịn vào vai Cao Ngạn mới miễn cưỡng đứng vững lại được.

Hướng Vũ Điền lại lắc đầu cười khở, tự nói một mình: "Tại sao lại biến thành thế này chứ?"

Cao Ngạn cuối cùng cũng phát giác thần thái Hướng Vũ Điền có chỗ khác lạ, gã hỏi dò: "Ngươi nghĩ cái gì vậy?"

Hướng Vũ Điền hướng về phía Cao Ngạn, song mục sát cơ đại thịnh trừng trừng nhìn gã.

Cao Ngạn biết y chuẩn bị xuất thủ, gã lại bị uy thế của y trấn nhiếp, bất chợt không tự chủ được lùi lại hai bước. Mới lùi được hai bước thì bị Doãn Thanh Nhã chặn lại, nàng vừa thở hổn hển sau lưng gã vừa nói: "Đằng sau là tường rồi không lùi được nữa!"

Thần quang trong mắt Hướng Vũ Điền bỗng hoàn toàn biến mất, bật cười nói: "Tên tiểu tử ngươi! Ài!"

Cao Ngạn giục: "Nhã nhi mau chạy! Ta đến đánh y đây."

Doãn Thanh Nhã giậm chân tức giận: "Ngươi ta bảo ngươi chạy, ngươi không chạy. Bây giờ ta tại sao lại phải nghe lời ngươi?"

Hướng Vũ Điền lại cười khở: "Mắng hay lắm! Đó đúng là những lời ngu xuẩn nhất."

Doãn Thanh Nhã yêu kiều quát: "Việc của chúng ta không đến lượt người quản tới. Muốn động thủ thì động thủ đi! Sự phụ ta sẽ tìm người tính sổ."

Cao Ngạn thét lớn một tiếng, định tiến lên cùng Hường Vũ Điền liều mạng nhưng lại bị Doãn Thanh Nhã đứng sau giữ chặt, không thoát ra được.

Hường Vũ Điền thần tình cổ quái trừng mắt nhìn hai người, bỗng nhiên hỏi: "Bọn ta nói chơi vài câu được không?"

Cao Ngạn đang định há mồm chửi lớn thì Doãn Thanh Nhã đã hỏi: "Người muốn nói chuyện gì?"

Cao Ngạn cảm thấy Doãn Thanh Nhã sau lưng gã viết một chữ "nhẫn" lên lưng mình, biết Doãn Thanh Nhã đang dần phục hồi năng lực tác chiến. Gã vội vàng ngậm miệng lại.

Hường Vũ Điền ngồi xuống chỗ ngạch cửa nói: "Ta ghét nhất là tự cho là thông minh. Vì muốn hiểu được Hoang nhân các người nên ta đã đến Thuyết Thư quán làm khách hai đêm liền, nghe hết các chuyện trong hai đêm đó."

Cao Ngạn và Doãn Thanh Nhã nghe xong cảm thấy như lạc trong sương mù, không hiểu tại sao Hường Vũ Điền đang chiếm hết thượng phong và ưu thế mà không lập tức động thủ giết người, lại còn nói những chuyện đầu Ngô mình Sở hoàn toàn không ăn nhập gì.

Hường Vũ Điền nhìn Cao Ngạn điềm nhiên nói: "Trong các chuyện thuyết thư, hấp dẫn ta nhất không phải là cái gì 'Yến Phi giận chém giả Di Lạc', càng không phải là 'nhất tiễn trầm Ân Long', mà lại là 'Tiểu Bạch Nhạn chi luyến' của Cao thiếu gia người đó."

Hai người nghe xong bốn mắt nhìn nhau. Mặc dù vẫn chưa rõ Hường Vũ Điền nói chuyện đó với mục đích gì, nhưng cũng cảm thấy ít nhất thì vào thời khắc này Hường Vũ Điền hoàn toàn không có địch ý đối với bọn họ, ngược lại còn có cảm giác ngừng chiến nói chuyện tâm tình.

Cao Ngạn giảm bớt nỗi kinh hoàng, bộ não hồi phục sự linh hoạt, trầm nghĩ chỉ cần động khẩu không động thủ thì đương nhiên là lý tưởng nhất rồi. Gã thuận theo khẩu khí của y nói: "Theo đạo lý thì việc người quan tâm nhất phải là việc liên quan đến Yến Phi chứ không phải là tư tình nhi nữ giữa ta và Nhã nhi mới đúng."

Hai mắt Hường Vũ Điền lộ thần sắc thương cảm chán nản, tràn đầy cảm xúc nói: "Thật ra, Hường Vũ Điền ta còn thiếu cơ hội tranh hùng đấu thắng với người khác sao? Một cuộc chiến với Yến Phi đã ở vào thế tất phải diễn ra. Đã là như thế thì không cần phải để trong lòng nữa. Nhưng ta thành thực cho người biết ta đã bị lời nguyên không thể bước chân vào cửa ái tình được. Vì thế tình yêu li kỳ khúc chiết của các người hấp dẫn đặc biệt ta vì đó chính là khiếm khuyết duy nhất của ta. Đạo lý bên trong lại càng vi diệu, các người có hiểu không?"

Cao Ngạn lộ vẻ đồng tình, gật đầu: "Thì ra người bị khiếm khuyết bẩm sinh ở phương diện đó. Thật làm người ta nhìn không ra."

Hường Vũ Điền không hài lòng nói: "Hoàn toàn không phải là việc người nghĩ đâu. Người dám cho rằng ta là thiên yêm sao ¹?"

Doãn Thanh Nhã từ sau lưng Cao Ngạn thò đầu ra hiếu kỳ hỏi Cao Ngạn: "Thiên yêm là cái gì vậy?"

Không khí trong phòng vô cùng kỳ quái. Thích khách đáng sợ một lòng vì giết người mà tới lại cùng với mục tiêu ám sát nói nói cười cười, lại còn đề cập tới những vấn đề riêng tư nữa.

Hường Vũ Điền sợ Cao Ngạn càng nói càng không phanh lại được bèn đáp thay gã: "Thiên yêm dùng chỉ nam nhân vì khiếm khuyết bẩm sinh mà không thể hợp thể giao hoan cùng với nữ nhân được. Hiểu chưa? Nhưng ta có thể đảm bảo ta tuyệt không có vấn đề về mặt đó. Nếu Cao thiếu gia người dám rêu rao lung tung thì ta sẽ tuyệt không tha cho người đâu."

Doãn Thanh Nhã thấy y nói thần nhiên như thế, mặt mũi đỏ bừng, vội vàng nấp vào sau lưng Cao Ngạn.

Cao Ngạn lại ngăn người nhìn Hường Vũ Điền, muốn nói lại thôi. Rõ ràng lời Hường Vũ Điền nói có ẩn hàm ý không động thủ giết người. Nếu không, Cao Ngạn làm sao có thể có cơ hội đi lại khắp nơi nữa? Nhưng gã lại không dám hỏi thẳng, sợ Hường Vũ Điền bỗng nhiên thay đổi chủ ý.

Hướng Vũ Điền lại lắc đầu cười khổ: "Nói cho các người biết! Tình hình của ta có thể hình dung như thế này. Ta hiện đang tiến hành luyện một loại công pháp có thể kéo dài tuổi thọ rất nhiều nên cần siêu thoát khỏi thất tình lục dục của con người. Nếu không chỉ một chút sơ sót sẽ gặp họa tẩu hỏa nhập ma."

Doãn Thanh Nhã lại từ sau lưng Cao Ngạn thò đầu ra khỏi vai gả, khuôn mặt vẫn còn đỏ bừng ngạc nhiên hỏi: "Trên thiên hạ này làm gì có võ công kéo dài được tuổi thọ? Sư phụ nói con người có thể sống được bao lâu chính là do lão thiên gia quyết định."

Hướng Vũ Điền hỏi ngược lại: "Vậy tại sao người biết là ta đã bị trời định không thể hưởng trường thọ được?"

Doãn Thanh Nhã lập tức ngenh lời.

Cao Ngạn thăm dò hỏi: "Hướng huynh phải chăng quyết định tha cho bọn ta?"

Hướng Vũ Điền không vui nói: "Thuyết thư của ta vẫn còn đoạn dưới, người có thể nhẫn nại một chút được không?"

Doãn Thanh Nhã cười phì một tiếng, hỏi: "Thuyết thư của người? Phải chăng người nghe quá nhiều thuyết thư nên đã mê muội rồi, biến thành một thuyết thư tiên sinh?"

Hướng Vũ Điền cười khổ: "Ta đúng là bị mê muội rồi. Khi ta nghe 'Tiểu Bạch Nhạn chi luyện' của các người thì hoàn toàn hoà nhập vào câu chuyện, tự hoá thân thành Cao thiếu gia, cùng với Tiểu Bạch Nhạn người nói chuyện yêu đương, giống như là tự thân mình trải qua vậy. Con mẹ nó! Uy lực của thuyết thư quả thật kinh người."

Doãn Thanh Nhã hai má đỏ bừng lên, "ôi" một tiếng rồi lại vội vàng nấp vào sau lưng Cao Ngạn.

Cao Ngạn lộ vẻ cảnh giác, ấp úng: "Người chẳng phải.....Ài! Chẳng phải người....."

Hướng Vũ Điền không vừa ý, nói: "Đương nhiên không phải là ta nghĩ như thế. Chỉ là ta nghe câu chuyện đó chăm chú đến nỗi hoà mình vào câu chuyện. Nhưng ý muốn giết người của ta rất kiên định, vì thế mới nhiều lần hạ thủ với người. Ài! Nói thật ra, sát cơ của ta đối với người vẫn chưa đủ, nếu không chỉ sợ người đã hồn du địa phủ rồi. Con mẹ nó! Tại sao lại biến thành như thế này chứ?"

Cao Ngạn và Doãn Thanh Nhã đều khần trương, sợ Hướng Vũ Điền đột nhiên lại biến trở lại thành một thích khách vô tình đáng sợ. Vì sắc mặt Hướng Vũ Điền lúc bừng lên, lúc âm trầm, cho thấy những suy nghĩ mâu thuẫn trong lòng y đang giao chiến quyết liệt.

Hướng Vũ Điền mắt nhìn xuống đất, thần sắc hòa hoãn nói: "Vừa rồi ta toàn lực đuổi tới, đã hạ quyết tâm vừa nhìn thấy Cao thiếu gia là lập tức hạ sát thủ. Chỉ hận ta chưa thấy người thì lại nghe thấy thanh âm các người nói chuyện trước. Những lời riêng tư của các người lại không ngừng chui vào tai ta, giống như ta đang nghe một đoạn thuyết thư sống động vậy."

Tiếp đó, y nhìn hai người, song mục thần quang lấp loé, giọng điệu có phần hưng phấn hỏi: "Các người hiểu không? Cảm giác đó vô cùng cổ quái, giống như Thuyết Thư quán bỗng nhiên kết hợp với hiện thực thành một, biến thành chân giả khó phân, làm ta không còn cách nào nổi lòng ác độc để hạ sát thủ đối với Cao thiếu gia người nữa."

Cao Ngạn thở nhẹ, vui mừng nói: "Nghe lão ca nói câu này ta cảm thấy vô cùng vinh dự. Nói thực, mọi người đều chưa từng có con bà nó thâm cừu đại hận gì cả, người giết ta, ta giết người, sao lại phải khổ như thế?"

Hướng Vũ Điền hồi phục vẻ ung dung, cười nhẹ: "Người dường như quên mất chúng ta đang khai chiến. Ta đứng bên phía Mộ Dung Thuý. Không ngại mà cho người biết lý do về việc ta không giết người là vì môn công pháp ta đang tu hành không cho phép ta lạm sát, lại tuyệt không thể vì giết người rồi sẽ sinh ra tâm ma do hối hận đã giết người. Ài! Ta nói nhiều quá rồi, chỉ muốn thương lượng với người một chút, xem có biện pháp lưỡng toàn kỳ mỹ không."

Hai người lại khần trương, vẫn sẵn sàng tiếp chiến.

Hướng Vũ Điền điềm đạm nói: "Không cần khần trương. Ta không có ý làm tổn thương các người đâu. Nhưng theo tình theo lý thì ta phải nghĩ cho Mộ Dung Thuý. Thế này được không? Tiểu Bạch Nhạn có thể tự do ly khai, Cao thiếu gia sẽ theo ta về. Yên tâm đi! Ta tuyệt không giao Cao thiếu gia cho người Yên đâu, chỉ

tìm một chỗ nào đó giữ người tám ngày, mười ngày. Đến khi người Yên hoàn thành việc xây dựng cơ sở quân sự ở bắc Dĩnh khẩu thì sẽ lập tức thả người ra. Hướng Vũ Điền ta đã nói gì thì chưa bao giờ không giữ lời."

Doãn Thanh Nhã vượt lên đứng chắn trước mặt Cao Ngạn, giận quát: "Không được!"

Hướng Vũ Điền khổ não hỏi: "Thế cũng không được sao?"

Y lại chuyển hướng sang Cao Ngạn hỏi: "Người khuyên tiểu Nhã nhi của người được không? Ta không thể chế phục được nàng nếu không làm nàng tổn thương được."

Cao Ngạn nhớ lại tuyên bố hùng hồn của Doãn Thanh Nhã là cho dù với khả năng của Yên Phi, nếu muốn bắt sống nàng cũng rất khó khăn nên gã mới hiểu nỗi khổ não của Hướng Vũ Điền là có đạo lý. Không biết tại sao, gã không hề hoài nghi lời Hướng Vũ Điền. Vì nếu như Hướng Vũ Điền có lòng muốn giết gã thì cần gì phải nói những lời thừa này? Hơn nữa, mỗi câu của Hướng Vũ Điền đều lộ rõ ý chân thành, lý do nói ra lại không phải vì bản thân mình nên càng làm người ta dễ tin tưởng.

Tình thế trước mắt rõ ràng dễ hiểu. Doãn Thanh Nhã tuy có sức đánh một trận, nhưng tất bại không sai. Nếu như nàng bị Hướng Vũ Điền đánh trọng thương thì càng không được. Vì Doãn Thanh Nhã, gã không còn lựa chọn nào khác.

Cao Ngạn cười khổ: "Nhã nhi...."

Doãn Thanh Nhã rung tay chấn động thanh trường kiếm, chân khí tập trung vào thân kiếm phát ra tiếng "oong" vang rền, xeo xéo chéch lên chỉ vào Hướng Vũ Điền, giận nói: "Cao Ngạn người im mồm! Y muốn mang người đi thì phải hỏi thanh kiếm của ta đã."

Hướng Vũ Điền xoè tay ra hỏi: "Sao lại phải khổ thế?"

Bỗng nhiên y lộ vẻ nghe ngóng, rồi song mục thần quang bừng lên, trừng mắt nhìn Doãn Thanh Nhã quát lớn: "Đừng có bức ta!"

Doãn Thanh Nhã thét lớn một tiếng, trường kiếm trên tay hoá thành vô số điểm kiếm mang hướng về phía đối thủ. Những điểm kiếm mang này lại tụ mà không tan, cảm giác như tuỷ lúc có thể mở rộng ra. So với lần xuất thủ trong lúc đang kinh hãi của nàng vừa nãy thì có uy thế hơn hẳn.

Choang!

Trường kiếm của Hướng Vũ Điền rời vỏ, bình ổn đánh ra một chiêu về phía Doãn Thanh Nhã. Chiêu này không hề hoa mỹ xảo diệu, nhưng lại có khí thế bá đạo như hoành tảo thiên quân.

Cao Ngạn thầm than 'xong rồi'. Hướng Vũ Điền rõ ràng đã động nộ, xuất thủ không lưu tình nữa. Nếu như Doãn Thanh Nhã có bị làm sao thì gã cũng không muốn sống nữa.

° ° °

Yến Phi đến hoang trấn nơi chàng từng huyết chiến với ba đại cao thủ Ma môn. Xác ba người đã biến mất không còn tăm tích gì nữa, làm chàng phát sinh cảm giác ở đây chưa từng xảy ra chuyện gì, có ảo giác tất cả chỉ là một giấc mộng.

Chàng quay lại chỗ này vì nghĩ sẽ mai táng cho họ khỏi phải phơi thây ngoài đường. Giờ thì chàng đương nhiên không cần phải làm nữa, đủ thấy Ma môn hành sự có kế hoạch chu toàn, không hề lưu lại bất kỳ dấu vết nào có thể trở thành đầu mối để người khác truy đuổi điều tra bọn chúng.

Chỗ đáng sợ nhất của Ma môn là căn bản không biết ai là người của Ma môn. Như Lý Thục Trang, ai tưởng được thị lại là yêu nữ Ma môn?

Yến Phi rời khỏi cổ trấn, phát hiện thấy cả đến xác những con chó bị chết cũng biến mất tiêu, trong lòng bất chợt kinh dị trước tác phong hành sự cẩn mật và chu đáo của Ma môn. Chàng lại đề tỉnh mình phải ghi nhớ điểm này, nếu như lơ là sẽ rất có khả năng phải thảm bại. Chàng biết mình đã trở thành địch nhân hàng đầu của Ma môn rồi, là chương ngại lớn nhất trên con đường tranh bá của Ma môn.

Ma môn sẽ dùng hết mọi thủ đoạn để huỷ diệt chàng, chàng tuyệt không thể khinh địch.

Khi chàng và ba đại cao thủ Ma môn quyết chiến sinh tử thì phải chăng có một cao thủ Ma môn nữa ẩn

nấp gần đó, đã nhìn trộm một trường huyết chiến này?

Khả năng này rất cao.

Lúc đó, ba đại cao thủ Ma môn tạo uy hiếp và áp lực cực lớn lên Yến Phi, làm chàng không thể không toàn tâm ứng phó, căn bản không còn rảnh rỗi để phân thần quan tâm đến những sự việc bên ngoài cuộc kịch chiến. Nếu như có cao thủ Ma môn quan chiến bên cạnh thì quả thực có thể giấu được chàng.

Chính người đó đã dọn sạch dấu vết cuộc huyết chiến, mang thi thể ba người kia đi.

Đối phương chỉ có một người vì nếu như nhiều hơn thì không thể tránh được linh giác của chàng. Người đó nhiều khả năng là người có Ma công tâm pháp theo hệ phái của Vệ Nga. Hơn nữa, ma công không dưới Vệ Nga. Sở dĩ chàng có ý nghĩ như thế vì lúc đó chỉ có Vệ Nga có thể giấu được cảm ứng của chàng.

Nếu như chàng đoán không nhầm thì Ma môn thực quá đáng sợ. Người ẩn nấp chỗ kín đáo đó, có thể là có nhiệm vụ đánh lén, nhưng vì ba người bọn Vệ Nga thất bại quá nhanh làm người đó không có cách gì viện thủ, nhưng y đã chứng kiến toàn bộ quá trình.

Yến Phi phóng nhanh trong vùng hoang dã, trong lòng nổi lên trùng trùng suy nghĩ.

Chàng thực không muốn là địch nhân của Ma môn. Tiếc là bản thân không làm chủ được, đã trở thành địch nhân của Ma môn rồi. Điểm mấu chốt nhiều khả năng vì quan hệ giữa chàng và Lưu Dụ. Nghĩ tới đây, chàng chút nữa thì muốn thay đổi phương hướng đến Hải Diêm để cảnh cáo Lưu Dụ, cho Lưu Dụ biết những địch nhân đáng sợ đang tụ tập trong bóng tối tìm cách hại gã.

Đương nhiên chàng không có cách nào phân thân được vì Biên Hoang tập càng cần chàng hơn. Để cảnh cáo Lưu Dụ, chàng có thể dùng mạng lưới thông tin của Đồ Phụng Tam truyền tin tức tới cho gã.

Ngoài ra, chàng còn phải đi cảnh cáo Lý Thục Trang, phải tận hết sức lực làm việc cho Lưu Dụ.

Ài! Phiền não của chàng quả là chỉ có tăng không giảm.

Trong đầu chàng lại nổi lên một vấn đề khác. Mặc Di Minh phải chăng là thân phụ của mình? Việc này chàng phải tìm hiểu cho rõ ràng. Vì truyền nhân đặc ý của Mặc Di Minh là Hường Vũ Điền cũng chính là kinh địch mà chàng không thể tránh né. Việc này chỉ còn cách do Người yêu dấu Thiên Thiên của chàng nghĩ phương pháp, chỉ đồng đánh tây, từ chỗ Phong Nương dò ra bí mật cho chàng.

Một ý niệm nữa cũng nổi lên trong lòng chàng.

Bản lĩnh giữ nhà lợi hại nhất của chàng hiện tại là 'Tiên môn kiếm quyết', nhưng làm sao chàng có thể thi triển kiếm chiêu cuối cùng, vô cùng bá đạo và không thể khổng chế này đối với Mặc Sĩ Minh Dao? Nhưng nếu chàng không dùng Tiểu tam hợp thì chàng thực không nắm chắc sẽ đánh bại được Mặc Sĩ Minh Dao.

Việc này làm chàng vô cùng đau đầu.

Vì thế, trước khi đối trận với Mặc Sĩ Minh Dao, chàng phải làm cho 'Nhật Nguyệt Lệ Thiên đại pháp' tăng tiến một bậc, có đột phá so với kiếm chiêu trước đây. Lợi dụng Thái Dương, Thái Âm hai loại chân khí bất đồng này sử dụng vào kiếm pháp để tạo ra đột phá, sáng tạo ra 'Nhật Nguyệt Lệ Thiên đại pháp' mới. Sau đó thì mới có vốn để tranh đấu với Mặc Sĩ Minh Dao.

Chàng rất rõ Mặc Sĩ Minh Dao, mỹ nữ người Bí tộc từng làm chàng điên đảo mê say này có thể biến thành tuyệt đối vô tình. Chỉ hận là chàng lại không thể không niệm tình cũ.

Nghĩ tới đây, trong lòng chàng nổi lên một cơn phiền não khó chịu.

Yến Phi ngấm ngầm thất kinh, biết đó là dấu hiệu nội thương phát tác. Hoàng Thiên đại pháp của Tôn Ân quả thực vượt hơn ba đại cao thủ Ma môn rất nhiều. Thương thế còn lại không thể trong một thời gian ngắn mà trừ diệt được.

Yến Phi không dám suy nghĩ lung tung nữa, thu thập tâm tình, bỏ tất cả những suy nghĩ ra ngoài não bộ, ý niệm chuyên nhất chạy thẳng về Kiến Khang.

¹ Ý là thiếu bộ phận sinh dục bẩm sinh.

HỒI 43

Điều Kiện Trao Đổi

Một kiếm đó của Hướng Vũ Điền dùng vụng về đầu lại xảo diệu của Doãn Thanh Nhã, thực là một chiêu số hữu hiệu để đối phó với Doãn Thanh Nhã. Khi đối phương công lực thua y quá xa, lại thêm phía sau Doãn Thanh Nhã là Cao Ngạn và bức tường nên nàng không thể lùi, và vì để bảo vệ Cao Ngạn nên cũng không thể tránh né.

Một kiếm chém ngang này dùng đơn giản chống lại hoa mỹ, chỉ cần bức bách Doãn Thanh Nhã phải biến chiêu là y có thể sử dụng thủ pháp tá kinh đánh dạt Doãn Thanh Nhã sang ngang, làm Cao Ngạn hứng trọn đòn tấn công của y.

Nhưng Doãn Thanh Nhã lại yêu kiều cười lớn, nhảy vọt lên không. Mũi chân như thiểm điện điểm vào kiếm phong, kiếm ảnh vẫn giữ nguyên thức cũ, mở rộng ra, chỉ thay đổi góc độ tấn công, từ trên cao mặt đối mặt đánh ập xuống Hướng Vũ Điền.

Bất kể là thân pháp hay kiếm chiêu đều được sử ra vượt trên mức bình thường của Doãn Thanh Nhã. Rõ ràng mỹ nhân này vì Cao Ngạn nên đã không quản đến bản thân, phát huy ưu điểm đến hết mức.

Đầu óc Cao Ngạn cực kỳ linh động, lập tức trầm eo xuống tấn, kích ra một quyền, phát xuất một cỗ kinh phong đánh thẳng vào chỗ yếu nhược của Hướng Vũ Điền là hạ âm.

Hướng Vũ Điền quát lớn "Giỏi!", thanh kiếm đang quét ngang lại biến thành gạt mạnh lên trên. Toàn thân dịch sang bên trái. Tay trái lẳng không phách một chưởng cách không về phía Cao Ngạn. Động tác như hành vân lưu thủy, không hề có vẻ lúng túng biến chiêu lúc nguy cấp, lại vô cùng tiêu sái dễ nhìn. Phảng phất như là y đã sớm tính toán hết rồi.

Doãn Thanh Nhã đang lơ lửng trên không, không tưởng nổi một kiếm toàn lực của Hướng Vũ Điền lại có thể muốn biến chiêu là biến ngay, đang chém ngang bên dưới lại đánh xéo lên nhằm vào mũi chân nàng. Nếu bị y quét trúng, không những bị y hoá giải hết thế công mà còn bị y tổng văng ra chỗ khác. Vậy Cao Ngạn khẳng định không giữ được cái mạng nhỏ của gã. Nàng thấp giọng mắng "tên gia hỏa xấu xa", đoạn hai chân rút lại, lẳng không lạng người một cái, kiếm quang vẫn nhằm đánh vào mặt Hướng Vũ Điền. Biến hoá này thể hiện hết công phu đề khí khinh thân của nàng.

"Bùng!"

Quyền phong của Cao Ngạn bị cách không chưởng của Hướng Vũ Điền phách trúng, lập tức thảm bại. Gã bị sức phản chấn đẩy lùi lại đập mạnh lưng vào tường đất, xương cốt toàn thân tưởng chừng gãy vụn hết cả, đau đớn như dằm, khí huyết trào ngược. Gã không ngã xuống là đã cố gắng phi thường rồi, càng không cần nói tới có thể tấn công địch nữa.

Hướng Vũ Điền cười rộ: "Tiểu Nhã nhi trúng kế rồi!"

Nói đoạn, trường kiếm hoá thành bạch quang vọt lên đánh thẳng vào kiếm mang của Doãn Thanh Nhã.

Doãn Thanh Nhã vô cùng tức giận quát: "Không được gọi là tiểu Nhã nhi".

Tuy miệng nàng không nhường người ta một chút, tay chân lại không hề nhàn rỗi, kiếm chiêu từ hoa mỹ biến thành đơn giản, chém chéo vào trường kiếm của Hướng Vũ Điền đang đâm thẳng lên. Chỉ cần có thể mượn lực là nàng có thể vọt lên mái nhà, rồi có thể tấn công bất cứ vị trí nào trong nhà, làm Hướng Vũ Điền không có cách nào hạ thủ Cao Ngạn.

Hướng Vũ Điền cười lớn: "Thú quá thú quá! Bây giờ ta bắt đầu hoà nhập vào cảm giác động nhân của thiên địa bên trong thuyết thư rồi, trực tiếp can dự vào sự phát triển của 'Tiểu Bạch Nhạn chi huyền'."

"Choang!"

Hai kiếm giao nhau, ngừng lại giữa không trung.

Tính toán của Doãn Thanh Nhã không dùng được nữa vì trường kiếm của Hướng Vũ Điền phát sinh sức hút cực mạnh như nam châm hút sắt, làm Tổ Nữ kiếm của nàng đánh "chát" một tiếng dính chặt vào kiếm của y. Doãn Thanh Nhã mắng nhỏ, đôi chân xinh đẹp từ trên không hạ xuống đá vào ngực Hướng Vũ

Điền như điện chớp.

Cao Ngạn vẫn chưa phục hồi, dựa lưng vào tường thở hổn hển, bỗng tinh thần chấn động hô lớn: "Có người đến rồi!"

Hướng Vũ Điền ung dung nói: "Tai của ngươi kém quá."

Tiếp đó y dạt người sang ngang như thiểm điện, tránh khỏi liên hoàn cước của Doãn Thanh Nhã. Y lại xoay tròn một vòng làm Doãn Thanh Nhã bay vèo về phía cửa.

Hai kiếm rời nhau.

Doãn Thanh Nhã bắt đầu hiểu gian kế của Hướng Vũ Điền. Nàng khản cập đến mức muốn khóc, hét: "Cao Ngạn!"

Hướng Vũ Điền cười dài: "Quá muộn rồi!"

Doãn Thanh Nhã thảm hô nguy hiểm quá, vội sử dụng thiên cân truy hạ mình xuống trước cửa, thân hình xoay tít như cơn lốc, không đuổi theo được, trường kiếm trên tay không cách nào đánh tới được.

Hướng Vũ Điền cùng Cao Ngạn đứng dựa vào tường, lợi kiếm kề vào cổ Cao Ngạn vốn đã sợ đến mặt cắt không còn hạt máu.

Tiếng xé gió từ bốn phương tám hướng truyền tới. Người đầu tiên vọt vào phòng như mãnh hổ là Trác Cuồng Sinh, nhưng thấy tình cảnh Cao Ngạn bị Hướng Vũ Điền khống chế, lão không xông tới nữa. Dừng lại bên cạnh Doãn Thanh Nhã, lão thét lớn: "Không được vọng động."

Tiếp đó, Vương Trấn Ác, Diêu Mãnh và tiểu Kiệt đồng thời vào phòng. Bên song cũng ló nhỏ bóng người, sát khí đằng đằng. Hành cung sổ một cửa Cao Ngạn bị huynh đệ Hoang nhân bao vây trùng điệp.

Hướng Vũ Điền cười dài, không hề lộ vẻ sợ hãi, lại còn ra vẻ vô cùng sung sướng, khuôn mặt rạng rỡ.

Chỉ cần y khẽ cử trường kiếm một cái, đảm bảo mạng nhỏ của Cao Ngạn không thể giữ được. Đại la Kim tiên cũng không cứu được mạng của gã.

Trác Cuồng Sinh vội nói: "Việc gì cũng có thể thương lượng được. Thế này nhé, chỉ cần ngươi thả Cao Ngạn ra, bọn ta sẽ để cho ngươi tự do bỏ đi."

Hướng Vũ Điền lắc đầu than: "Trác quán chủ căn bản không có tư cách ra điều kiện với Hướng Vũ Điền ta. Kể cả ta giết chết Cao tiểu tử vẫn có thể nắm chắc bỏ chạy giữ thân được. Trấn Ác huynh đương nhiên biết không phải là ta thổi da trâu."

Tiểu Bạch Nhạn khóc nói: "Y..... Tên gia hỏa xấu xa đó muốn mang Cao Ngạn đi. Các người mau nghĩ biện pháp đi."

Vương Trấn Ác là người giữ vẻ lạnh lùng nhất, đi đến bên kia Doãn Thanh Nhã, ngạc nhiên hỏi: "Cao thiếu gia chẳng phải là người nằm trong danh sách phải giết của Hướng huynh sao? Tại sao lại không giết gã mà là mang gã rời khỏi đây vậy?"

Bọn Trác Cuồng Sinh đều nảy sinh hy vọng. Với thân thủ của Hướng Vũ Điền, y quả thực có bản lĩnh có thể giết người xong rồi đột vây đào tẩu. Nhưng nếu y muốn mang theo một người rời khỏi đây thì tuyệt không thể. Vì vậy có thể thấy sự thông minh của Tiểu Bạch Nhạn. Tuy lo lắng đến phát khóc lên, nhưng vẫn không quên đề tỉnh bọn họ một vấn đề quan trọng nhất đó. Vương Trấn Ác lại càng tỉnh minh, trực tiếp hỏi Hướng Vũ Điền, tạo không khí như hai bên gặp mặt nói chuyện, làm giảm bớt tình thế khẩn trương kiếm bặt cung giương, khẽ chạm vào là bùng phát giữa hai bên.

Hướng Vũ Điền than: "Việc này một lời không thể nói hết được. Hướng Vũ Điền ta từ khi đến Biên Hoang tập không biết gặp phải vận số quái quỷ gì, chẳng lúc nào được thoải mái hành động. Nói ít lời thừa đi. Tình hình hiện giờ đã rõ ràng, chỉ có các ngươi phải nghe theo lời ta, hiểu chưa?"

Cao Ngạn bị kiếm chẹn vào yết hầu không thể nói năng, chỉ ngậy người nhìn Doãn Thanh Nhã chân tình bộc lộ, khóc như mưa như gió vì gã.

Diêu Mãnh tức giận quát: "Bọn ta tuyệt không cho ngươi mang Cao thiếu gia đi đâu. Nếu như ngươi dám làm tổn thương Cao thiếu gia...."

Hướng Vũ Điền cắt lời hắn: "Người tên là Diêu Mạnh đúng không? Hiện giờ tính mạng Cao tiểu tử đang ở trong tay ta. Tốt nhất là đừng có chọc giận ta, hiểu chưa?"

Tiểu Kiệt thét: "Nếu là anh hùng hảo hán thì không nên dùng thủ đoạn hạ lưu đó. Mau thả lão đại của ta ra, chúng ta động thủ phân cao thấp."

Hướng Vũ Điền bật cười: "Từ trước tới giờ ta chẳng phải là anh hùng hảo hán gì cả, lại càng không phải là một tên ngu ngốc. Các người tỉnh táo lại chưa? Có thể bình tâm tĩnh khí nghe ta nói mấy câu được không?"

Vương Trần Ác hét: "Nói đi!"

Trong ngoài phòng lập tức yên tĩnh như tờ, chỉ còn tiếng Cao Ngạn thở gấp.

Tiểu Bạch Nhận đã ngăn đôi dòng lệ, lộ thần sắc kiên quyết.

Trác Cuồng Sinh xòe tay ra hỏi: "Được rồi! Mọi người đều đã bình tĩnh lại. Hướng huynh có đề nghị gì tốt đây?"

Hướng Vũ Điền ung dung đáp: "Ta luôn vô cùng bình tĩnh. Hà! Các người tỉnh mà xem! Không cần cùng các người nhùng nhằng nữa. Trước hết hãy để ta phân tích tình hình hiện tại đã."

Vương Trần Ác gật đầu: "Bọn ta rửa tai cung kính nghe đây."

Hướng Vũ Điền cười nhẹ: "Ta là người rất thông tình đạt lý. Điều kiện nói ra đảm bảo các người sẽ vui vẻ tiếp thu....."

Doãn Thanh Nhã giậm chân tức giận: "Thông tình đạt lý cái quái gì? Tên gia hỏa xấu xa nhà người nói gì thì cuối cùng cũng là muốn mang Cao Ngạn đi. Bọn ta tuyệt không thể đáp ứng y."

Trác Cuồng Sinh khuyên nhủ: "Cứ để y nêu điều kiện ra, xem bọn ta có thể chấp nhận không."

Hướng Vũ Điền nhìn Trác Cuồng Sinh nói: "Vẫn là Trác quán chủ hiểu việc, vì người biết kết cục của câu chuyện thuyết thư 'Tiểu Bạch Nhận chi luyến' đang nằm trong sự khống chế của ta. Thật ra, vận mệnh của cả Biên Hoang tập cũng bị ta nắm rồi. Chỉ cần ta cửa ngang thanh kiếm một nhát thì không chỉ 'Tiểu Bạch Nhận chi luyến' phải thảm đạm kết thúc, mà Hoang nhân các người cũng mất đi hy vọng đoạt lại quyền khống chế bắc Đỉnh khẩu. Vì thế ta mới nói các người chỉ còn cách nghe theo ta vì con tin đang nằm trong tay ta. Nghe rõ chưa? Ta chỉ nói muốn các người thuận theo, tuyệt không hề nói cần các người phải khuất phục. Hai từ này khác nhau một trời một vực. Vậy có thể biết điều kiện ta nêu ra, các người có thể chấp nhận được."

Mọi người không nói được gì. Lời lẽ người này sắc bén lợi hại, sinh động truyền thần, nhất là cách thức mà y miêu tả tình hình trước mắt.

Trác Cuồng Sinh cười khổ: "Được rồi! Cho là người chiếm hết thượng phong đi. Nói ra yêu cầu của người xem bọn ta có thể chấp nhận không."

Hướng Vũ Điền cười nhẹ: "Ta có thể phóng thích Cao tiểu tử mà không hề làm tổn hại chút nào, nhưng Trác quán chủ phải đại biểu cho Chung lâu hội nghị đáp ứng ta mấy việc."

Trác Cuồng Sinh nhíu mày: "Ta mặc dù chủ trì hội nghị, nhưng lại không có quyền đại biểu cho toàn thể hội nghị phát biểu. Truyền thuật lại cho người thì đương nhiên là không vấn đề gì."

Hướng Vũ Điền điềm nhiên nói: "Không thể làm thế thì thôi vậy."

Vương Trần Ác vội vàng nói: "Hướng huynh giận rồi, sao không nói đề nghị của người ra trước để bọn ta châm chước xem có khả năng làm được không."

Hướng Vũ Điền không vui nói: "Ta không nhàn rỗi để nói chuyện chơi. Xin Trác quán chủ nói cho rõ ràng, người có thể phát ngôn thay cho hội nghị hay không?"

Trác Cuồng Sinh không còn cách nào, đáp: "Được rồi! Ta đại biểu cho hội nghị thỏa thuận điều kiện với người."

Doãn Thanh Nhã yêu kiều giận dữ: "Người ta không phải Hoang nhân, không chịu ước thúc của Chung

lâu hội nghị. Kể cả các người đáp ứng để y mang Cao Ngạn đi thì ta vẫn không cho phép."

Hướng Vũ Điền ngạc nhiên nói: "Thường nói chết tốt không bằng sống tồi. Nếu người để Cao thiếu gia đi theo ta thì ít nhất Cao thiếu gia cũng có một tia sinh cơ. Tiểu Nhã nhi tại sao vẫn kiên trì ý kiến riêng của mình, không sợ ta tức giận lên giết phăng tình lang của người đi sao?"

Lập tức hai má Doãn Thanh Nhã đỏ bừng lên như ráng chiều, làm nàng càng thêm kiều diễm động lòng người. Nàng lại giận mắng: "Đã bảo người không được gọi tên người ta loạn lên rồi mà người vẫn không thay đổi. Cao Ngạn không phải là tình lang của ta, chỉ là chiến hữu và bạn tốt. Người hồ ngôn loạn ngữ làm gì?"

Mọi người nghe xong đều ngơ ngác. Doãn Thanh Nhã rõ ràng vì Cao Ngạn mà rơi lệ, vậy mà vẫn không thừa nhận tình yêu với Cao Ngạn mà thiên hạ đều biết, thực là làm người ta cảm thấy mờ hồ.

Hướng Vũ Điền hứng thú hỏi: "Chỉ cần người nói thêm một câu không cho ta mang Cao Ngạn đi, ta lập tức giết gã. Người có dám nói câu đó không?"

Doãn Thanh Nhã vô cùng tức giận la: "Tên ngu ngốc chết bầm nhà người, tên đào tường khoét vách, cái đồ chỉ biết khi phụ người yếu đuối, lại dám uy hiếp ta? Ta....."

Trác Cuồng Sinh quả thực rất sợ nàng tức giận mà bất chấp mọi thứ nói ra câu đó kích động y, vội xó: "Để Hướng huynh nêu điều kiện trước rồi xem chúng ta có thể chấp nhận hay không đã."

Doãn Thanh Nhã bỗng nhiên cười nói: "Bọn ta căn bản không cần sợ sự uy hiếp của y. Ta đã nhìn thấu cái tên gia hỏa chẳng làm nên trò trống gì này rồi. Y tuyệt sẽ không giết Cao Ngạn đâu. Chỉ cần bọn ta lập tức phát động tấn công, ta dám bảo đảm y chỉ còn cách phóng thích Cao Ngạn, ôm đầu bỏ chạy như chuột. Nói không chừng bọn ta còn có thể đánh cho y một trận khốn đốn cho bớt giận."

Mọi người nghe xong lại ngơ ngác, ánh mắt tập trung vào Hướng Vũ Điền.

Hai mắt Hướng Vũ Điền đảo một vòng, lộ vẻ hứng thú quái dị, lập tức làm giảm mạnh không khí khẩn trương giằng co sinh tử giữa hai bên, khiến bọn Hoang nhân Trác Cuồng Sinh biết Doãn Thanh Nhã nói không phải là mũi tên không có mục đích.

Vương Trấn Ác ra hiệu cho Diêu Mãnh đừng nói gì.

Tình thế lúc này rất vi diệu, không ai biết một khắc sau sẽ có biến hoá gì.

Hướng Vũ Điền cười khò: "Tại sao lại biến thành như thế này chứ? Mẹ ta ơi!"

Vương Trấn Ác nói: "Mời Hướng huynh nói ra điều kiện thả người đi."

Câu này chỉ mang tính chất thăm dò xem Hướng Vũ Điền có thành ý thả người hay không để trao đổi việc Hoang nhân đáp ứng yêu cầu gì đó của y. Nếu như có thể tin tưởng, đương nhiên là lý tưởng nhất rồi.

Nhưng không ai dám buông lỏng giới bị vì Hướng Vũ Điền không những hành sự làm người ta không dự đoán được, mà còn chính tà khó phân, mỗi lúc đều có những hành động ra ngoài ý liệu người khác.

Hướng Vũ Điền lại trừng trừng nhìn Doãn Thanh Nhã, trầm giọng: "Nếu như ta giết Cao tiểu tử của người, Doãn cô nương sẽ làm sao?"

Doãn Thanh Nhã làm như vô sự nói: "Tối đa là một mạng đèn một mạng mà thôi! Người còn muốn ta làm gì nữa?"

Hướng Vũ Điền cười rộ nói: "Tinh tế! Đúng là tinh tế! Vở thuyết thư này quả là tinh tế. Hà! Trở lại chuyện chính, làm thế nào để ta phóng thích Cao tiểu tử? Các người phải đáp ứng ta hai điều kiện."

Doãn Thanh Nhã mắng: "Nói lắm lời thừa! Mau nói ra đi!"

Hướng Vũ Điền cười khò: "Mắng hay lắm! Hôm nay đúng là ta luyện thuyên toàn lời thừa, chỉ vì trong lòng ta không phục. Các người đừng có hiểu nhầm, là ta không phục đối với lão thiên gia chứ không có liên quan gì đến các người cả. Nghe cho rõ đây! Điều kiện thứ nhất là chỉ cần ta y theo quy củ của các người thì ta có thể ra vào tự do tại Biên Hoang tập. Các người không được can thiệp."

Mọi người đều ngạc nhiên, không ngờ điều kiện đầu tiên của Hướng Vũ Điền lại là việc này.

Trác Cuồng Sinh trầm ngâm một lát, khổ não nói: "Nếu như người đem hết tình hình hư thực của bọn ta nói cho người Yên biết thì bọn ta còn có cơ mật quân sự gì nữa?"

Hướng Vũ Điền tức giận: "Nếu ta muốn làm thám tử cho người Yên thì hành động của các người có thể giấu nổi tai mắt của ta sao? Ài! Nói thật cho các người biết. Xong việc ở đây, ta sẽ quay về bắc Dĩnh khấu, cảnh cáo người Yên là trong vòng ba ngày các người sẽ tấn công bắc Dĩnh khấu. Còn việc người Yên đối phó thế nào là việc của người Yên, không liên quan gì đến bản nhân."

Diêu Mãnh đứng đằng sau khẽ đẩy Trác Cuồng Sinh một cái, giục lão đáp ứng.

Trác Cuồng Sinh gật đầu nói: "Người nói hợp tình hợp lý. Ta đại biểu cho Chung lâu hội nghị đáp ứng yêu cầu này của người. Chỉ cần người y theo quy củ của Biên Hoang tập của bọn ta thì lão huynh có thể giống như những khách nhân đến tham quan, tùy ý hoạt động."

Vương Trấn Ác nói: "Mời Hướng huynh cho biết yêu cầu còn lại."

Hướng Vũ Điền cười nhẹ: "Một yêu cầu khác càng dễ dàng. Đó là trong vòng ba ngày sau khi Yên Phi về tập, phải tiến hành một trận quyết chiến công bằng với ta. Thời gian, địa điểm do bản nhân quyết định."

Mọi người thở ra khoan khoái.

Trác Cuồng Sinh cười dài: "Hướng huynh quả là có đảm sắc. Nói thật ra, lão huynh người khẳng khái đơn đả độc đấu một trận cùng Yên Phi là việc mà bọn ta cầu còn chưa được, làm sao lại ngu ngốc mà cự tuyệt chứ? Giao dịch hoàn thành! Có thể thả người chưa?"

Choang!

Hướng Vũ Điền vẻ mặt tươi cười tra kiếm vào vỏ, đồng thời bỏ bàn tay đang bấu vai Cao Ngạn làm gã mất hết khí lực ra. Y lại khẽ đẩy Cao Ngạn một cái. Cao Ngạn chưa hồi phục kinh mạch bị y đẩy loạn choạng nhào về phía bọn Trác Cuồng Sinh.

Vương Trấn Ác và Diêu Mãnh đang định tiến lên nâng đỡ gã nhưng bị Trác Cuồng Sinh cản lại. Bóng người nhoáng lên, Tiểu Bạch Nhạn đã giữ chặt Cao Ngạn, vui mừng như điên nói: "Người không sao rồi! Bọn ta thành công rồi!"

Cao Ngạn kinh hồn bất định, cả người nhào vào lòng Tiểu Bạch Nhạn làm Hoang nhân đồng thanh hò hét khen hay.

Hướng Vũ Điền thần thái ung dung đi ra cửa. Bọn Trác Cuồng Sinh vội nhường đường.

Hướng Vũ Điền bước qua cửa, bỗng nhiên dừng lại nói: "Vương huynh định nói lại thôi, rốt cuộc là có lời gì muốn nói?"

Vương Trấn Ác đáp: "Ta chỉ muốn hỏi Hướng huynh nếu không hoàn thành danh sách giết người thì làm sao ăn nói với người Yên?"

Hướng Vũ Điền ngửa mặt nhìn trời, điềm đạm như không nói: "Trước tiên ta muốn cho các người rõ là ta căn bản không cần quan hệ với người Yên, chỉ quan hệ với bản tộc thôi. Hà! Trong thiên hạ này làm gì có việc gì bất biến. Ta cũng không phải là người ngu trung ngu hiểu, đương nhiên cần hiểu rõ thời thế. Có việc phải làm nhưng cũng có việc không nên làm, chỉ cần vấn tâm không thẹn là được."

Y bỗng xoay người lại, tươi cười nói: "Mục tiêu chân chính của người Yên là Thác Bạt Khuê. Chỉ cần đánh bại hắn thì Hoang nhân các người còn có tác dụng gì? Kể cả khi các người có thể đoạt hồi lại bắc Dĩnh khấu, cũng chỉ có thể duy trì thêm những ngày tháng thoi thóp sống mà thôi, không có ích gì cho đại cục cả."

Diêu Mãnh giận nói: "Phàm người nào khinh thị Hoang nhân bọn ta đều sẽ có một ngày hiểu được đã sai lầm tệ hại như thế nào."

Hướng Vũ Điền hoàn toàn không để ý vẻ ngang ngược của hắn, tiêu sái cười hỏi: "Thực là như thế sao?"

Y vỗ vỗ vào thanh trường kiếm trên lưng, xuyên rừng bỏ đi, cười dài: "Chỉ cần ta đánh chết Yên Phi thì Biên Hoang tập không đánh cũng tan. Thất bại của Hoang nhân các người đã được định sẵn rồi."

Nói xong câu cuối cùng, bóng lưng y đã mất hút bên ngoài rừng.

Mọi người nhìn Cao Ngạn. Cao Ngạn vẫn nằm phục trên lưng Doãn Thanh Nhã, giả vờ bị thương để hưởng phúc.

Trác Cuồng Sinh hét: "Người không hề thụ thương phải không?"

Cao Ngạn ưỡn ngực, hùng hồn đáp: "Với võ công của ta, làm sao có thể dễ dàng thụ thương như thế được?"

Lời gã nói làm bốn phía nổi lên từng trận cười vang dội.

Doãn Thanh Nhã thấp giọng mắng: "Tiểu tử chết bầm! Thật không biết liêm sỉ."

Cao Ngạn cười hi hi hỏi: "Bọn ta lên đường về nhà rồi nói tiếp được không?"

Doãn Thanh Nhã liếc gã một cái rồi cúi đầu xuống không nói gì.

Cao Ngạn nhảy bật lên lộn một vòng, hô lớn: "Lần này đúng là thành công rồi"

HỒI 44

Bạch Nhạn Về Nam

Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam leo lên đỉnh núi nhìn khắp xa gần, tinh thần chấn động. Trên mặt biển mênh mông, một dãy hải đảo lớn nhỏ khác nhau tên là Trường Xà giống như một con rùa biển nửa chìm nửa nổi không sợ sóng gió bơi về phía tây nam.

Đồ Phụng Tam đón gió nói: "Đó chính là căn cứ địa trên biển bí mật nhất. Khi tình thế có lợi cho bọn ta thì bọn ta có thể từ đó phản công Thiên Sư quân, xây dựng vương quốc quân sự của chúng ta."

Lưu Dụ nhíu mày nói: "Thiên Sư quân là thế lực địa phương ở đây nên sẽ không sợ suất bỏ qua đám đảo có giá trị chiến lược về quân sự như thế. Nếu bị chúng phát hiện ra chúng ta thì kế dùng kỳ binh của chúng ta chắc chắn sẽ tan như bọt nước."

Đồ Phụng Tam ung dung nói: "Dưới tình hình bình thường thì chúng ta khẳng định khó thoát khỏi tai mắt Thiên Sư quân. Nhưng giờ là thời kỳ khác thường, Từ Đạo Phúc phải tập trung toàn lực ứng phó quân viễn chinh. Đối với quần đảo cách xa bờ như thế không rảnh để lý tới."

Tiếp đó, y chỉ khu vịnh mà "Kỳ Binh Hào" đang đậu nói: "Đó là eo biển tốt nhất và bí mật nhất của quần đảo Trường Xà. Nước vừa sâu lại rộng rãi, sóng gió bình yên. Chỉ cần chúng ta xây dựng bến cảng tạm là có thể cho hơn ba mươi đại chiến thuyền cập bờ. Tuyệt diệu nhất là những thuyền khác nếu đi ngang qua thì căn bản không nhìn thấy tình hình trong eo biển. Đối phương phải tiến vào trong quần đảo mới có cơ hội phát hiện chúng ta."

Lưu Dụ hỏi: "Nếu quả tình huống đó xảy ra, chúng ta làm sao cho tốt?"

Đồ Phụng Tam vui vẻ nói: "Trừ khi chiến thuyền đối phương với hàng trăm chiếc đến xâm phạm, chúng ta không cách nào đối phó. Nhưng nếu chỉ là một, hai chiếc thuyền thám tử thì chúng ta có thể lợi dụng hoàn cảnh đặc thù, phối hợp trên biển và trên bộ đánh cho địch manh giáp không còn, làm tin tức không thể tiết lộ đến nửa điểm ra ngoài."

Lưu Dụ đồng ý nói: "Đó đúng là biện pháp tốt nhất. Nhưng trong đó cách biệt với thế gian, chúng ta làm sao nắm được những việc phát sinh bên ngoài. Mà có thể nắm được tin tình báo hay không chính là mấu chốt thắng bại của chúng ta trận này."

Đồ Phụng Tam đáp: "Chúng ta ở Ngô Hải, phụ cận Hải Diêm còn có một căn cứ địa bí mật khác. Ta sẽ dẫn người đến đó, theo dõi cục thế biến hoá, sự phát triển cuộc chiến giữa quân viễn chinh và Thiên Sư quân rồi sẽ quyết định lúc nào xuất kích, khẳng định có thể đánh cho Thiên Sư quân trở tay không kịp."

Lưu Dụ nhíu mày hỏi: "Chỗ đó giao cho ai chủ trì?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Nếu mọi việc thuận lợi thì trong vài ngày tới, đội hùng sư trên biển do Chấn Kinh hội và Đại Giang bang tạo thành do Âm Kỳ lãnh đạo sẽ tới đó. Âm Kỳ còn thành thuộc quần đảo đó hơn cả ta. Có hán chủ trì đại cục thì Lưu gia có thể yên tâm."

Lưu Dụ cười: "Đồ huynh kế hoạch chu toàn, ta đương nhiên là yên tâm. Chúng ta bao giờ thì khởi hành về căn cứ gần Hải Diêm?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Khi vầng thái dương qua giữa trời thì chúng ta sẽ ngồi 'Kỳ Bình Hào' xuất phát, mượn trời đêm yểm hộ âm thầm tiến tới căn cứ."

Tiếp đó hắn thở ra một hơi khoan khoái nói: "Cho tới lúc này, đứng ở đây, ta mới cảm thấy sướng khoái, sàu muộn hoàn toàn tiêu biến, càng cảm thấy những nhẩn nhục, tân khổ làm ăn quả là xứng đáng. Lưu gia có cảm giác thống khoái như trời cao bể rộng mình ta vậy vùng không?"

Trong lòng Lưu Dụ nổi lên muôn vàn cảm xúc, nhưng toàn bộ bị thiên địa mệnh mông thay thế, cảm thấy tinh thần sáng láng, những khuất nhục trong phải chịu trong quá khứ chỉ như vết ngứa ngứa ngoài da.

Đồ Phụng Tam ngưng thần nhìn về phía Hải Diêm nói: "Hải Diêm là khởi điểm để chúng ta tranh bá thiên hạ. Khi Hải Diêm rơi vào tay chúng ta thì toàn bộ người trên thiên hạ sẽ biết 'Nhất tiến trăm Ân Long' chẳng phải chỉ là dao ngôn, mà là một sự thật. Uy lực của Lưu gia rồi cuộc lớn đến mức nào sẽ thể hiện ở phản ứng của dân chúng, sẽ chân chân thực thực giao thiệp với chúng ta."

° ° °

Cao Ngạn mở cửa tiến vào sương phòng khách sạn. Doãn Thanh Nhã đang ngây người ngồi trên ghế bên song. Trên tiểu kỷ bên cạnh để bao hành lý nhỏ của nàng. Nàng không nói một lời, tựa hồ không biết Cao Ngạn đã tới.

Cao Ngạn hưng phấn nói: "Ta đã an bài xong rồi. Nhã nhi có thể ăn món đùi dê nướng ngon nhất của Biên Hoang tập."

Doãn Thanh Nhã chỉ chỉ chiếc ghế khác cạnh bàn nói: "Người ngồi xuống rồi hãy nói."

Cao Ngạn cuối cùng cũng phát giác thần thái Doãn Thanh Nhã có khác lạ, tri cơ liền theo lời nàng ngồi xuống.

Doãn Thanh Nhã điềm đạm nói: "Lần nghị hội này ngắn hơn lần trước rất nhiều, chỉ hơn nửa canh giờ."

Cao Ngạn nói: "Bọn họ vẫn đang họp. Chỉ là họ khai ân, cho ta trở lại bồi bạn với Nhã nhi. Giờ ta đã tự do rồi! Có thể bồi tiếp Nhã nhi cho tới lúc trời tối."

Doãn Thanh Nhã cười nhẹ hỏi: "Lần này người lập đại công, họ có tán thưởng gì không?"

Cao Ngạn vui vẻ đáp: "Kể cả Yên Phi giết chết Trúc Pháp Khánh, xoay chuyển cả cục diện chiến tranh, để bọn ta cuối cùng đoạt lại được Biên Hoang tập mà cũng không một ai trước mặt tán dương hẳn nửa câu. Huống chi là Cao Ngạn ta? Vì Biên Hoang tập, tất cả đều là chuyện đương nhiên."

Doãn Thanh Nhã nhẹ nhàng nói: "Ta phải đi thôi!"

Cao Ngạn thất thanh: "Cái gì?"

Doãn Thanh Nhã bình tĩnh nói: "Ta bồi tiếp người về đến Biên Hoang tập, lại đợi người đến hội nghị báo cáo xong mới đi, đối với người như thế đã là tốt lắm rồi! Người không nên tham lam đến mức không biết thế nào là đủ như vậy, toàn nói những lời làm người ta phiền lòng, biến thành người tính khí đàn bà, phá hỏng ấn tượng tốt của người trong lòng người ta."

Cao Ngạn ngây người nhìn nàng, nói không nên lời.

Doãn Thanh Nhã dịu dàng nói: "Trong lòng ta, Cao Ngạn không những là phong môi xuất sắc nhất, còn là người rất có biện pháp, biết làm sao có thể sống một cách khoái lạc. Những ngày đi chung với người đều phong phú sống động, lại kích thích ngoạn mục."

Tiếp đó, nàng quay đầu nhìn gã một cái, khuôn mặt đỏ bừng lên nói: "Có thể cho người ta một thời gian không? Sau khi về Lương Hồ, ta cần ở một mình yên tĩnh suy nghĩ. Không có sự đồng ý của ta, người không được đến Lương Hồ tìm ta."

Cao Ngạn thâm trầm đáp: "Nàng đi rồi, những ngày sắp tới của ta sẽ qua như thế nào đây? Không biết đợi đến bao giờ, lại không cách nào thông tin với nàng được."

Doãn Thanh Nhã nói: "Ta đương nhiên có cách thông tin với người. Việc này người không cần quan tâm. Người xuất thân từ phong môi mà! Đương nhiên có tính nhẫn nại hơn người khác. Người ta nói những lời này, đối với người đã tốt lắm rồi! Người không thể lại bức bách người ta hiểu không? Người đúng là quân ngu xuẩn vô lại."

Cao Ngạn nói: "Nhưng mà....."

Doãn Thanh Nhã duyên dáng đứng lên nói: "Hoang nhân các người phản công bắc Dĩnh khẩu đến nơi rồi, người tất phải toàn lực tham gia vào cuộc chiến này, phấn đấu vì tồn vong của Biên Hoang tập. Hiện giờ, đối với tình hình của người Yên, không một ai hiểu rõ hơn người, vì thế người trở thành mấu chốt thành bại của cuộc chiến. Đây cũng là lúc tốt nhất để ta ly khai. Người phải phấn chấn lên, đừng có cúi đầu buồn bã nữa."

Cao Ngạn đỡ đỡ ngồi yên, muốn nói không mà không có lời nào để nói.

Doãn Thanh Nhã cảm bao hành lý lên, đến trước mặt gã, cúi đầu nhìn vào mắt, dịu dàng nói: "Ngoan ngoan ngồi yên ở đây đừng có nói gì. Cho người biết! Nhã nhi tuyệt không hề hối hận đã đến Biên Hoang tập chuyển này, sau này cũng không thể nào quên. Nói thế đã đủ chưa? Người nghĩ người ta thế nào đây?"

Cao Ngạn chỉ chỉ vào môi mình.

Doãn Thanh Nhã lộ vẻ vừa thẹn vừa giận, thần tình động lòng người. Rồi với tốc độ nhanh như điện chớp khẽ hôn gã, chỉ thoáng chạm môi gã như tinh đình điểm thủy ¹ rồi bắn lùi lại, mở cửa, đóng cửa, phóng đi như một trận gió.

° ° °

Kiến Khang. Tạ phủ, hẻm Ô Y.

Tạ Chung Tú mặc hành trang dùng để đi xa, tiến vào Vong Quan hiên, đến bên Tạ Đạo Uẩn ngồi xuống nói: "Chung Tú chuẩn bị xong rồi! Lúc nào cũng có thể lên đường."

Tạ Đạo Uẩn hỏi: "Thuyền đến chưa?"

Tạ Chung Tú đáp: "Đến rồi! Đang ở bến thuyền nam viện chờ chúng ta."

Tạ Đạo Uẩn nhìn hai nữ tỳ đang đợi phục vụ phía sau nói: "Các người lui ra đi."

Hai nữ tỳ biết họ có chuyện cần nói, vâng lời ra đợi bên ngoài cửa.

Tạ Chung Tú cúi đầu, chừng như sợ Tạ Đạo Uẩn từ ánh mắt mà phát hiện tâm sự nàng.

Tạ Đạo Uẩn thương yêu hỏi: "Tú Tú quyết định theo ta ly khai sao?"

Tạ Chung Tú quả quyết đáp: "Kiến Khang không còn là một nơi Tú Tú lưu luyến nữa, cũng hy vọng vĩnh viễn sẽ không trở lại."

Tạ Đạo Uẩn than: "Hy vọng Tú Tú không phải là nhất thời xúc động mà nói vậy. Nói cho cùng, Tú Tú sinh ra ở đây, lớn lên ở đây. Chỗ này không còn gì làm người lưu luyến nữa ư? Tú Tú và ta không giống nhau, còn thời gian dài đẹp để chờ người thương thức..."

Tạ Chung Tú cắt ngang lời bà: "Cô cô!"

Tạ Đạo Uẩn đón ánh mắt nàng ngẩng mặt lên nhìn mình, hỏi: "Tú Tú có tâm sự gì thế?"

Tạ Chung Tú tránh ánh mắt bà, cúi đầu xuống khẽ lắc đầu: "Con không có tâm sự gì, chỉ muốn thay đổi hoàn cảnh thôi. Từ khi cha mất đi, con luôn muốn rời khỏi hẻm Ô Y. Con sợ lưu lại chốn này."

Tạ Đạo Uẩn bình tĩnh nói: "Tú tú không nên giấu ta. Mấy ngày nay, Tú Tú bộ dạng tâm sự trùng trùng. Có chuyện gì vậy? Sầu muộn trong lòng sẽ sinh thành bệnh đó, sao không nói ra để cô cô giải trừ nỗi ưu sầu cho. Cô cô sẽ giữ bí mật cho con."

Tạ Chung Tú lắc đầu: "Con không có tâm sự gì cả."

Tạ Đạo Uẩn than: "Vậy sao con lại khóc?"

Tạ Chung Tú thề lương đáp: "Con chỉ nhớ đến cha!"

Tạ Đạo Uẩn đến bên nàng, nắm vai nàng nói: "Hài tử khờ, đừng có giấu cô cô được không? Người phải chẳng có tâm sự, cô cô làm sao lại không biết? Rốt cuộc là chuyện gì? Mau nói cho cô cô."

Tạ Chung Tú hoàn toàn mất khống chế, khóc vui trong lòng Tạ Đạo Uẩn, giọng nghẹn ngào: "Không có tác dụng gì đâu. Nữ nhân của Tạ gia chúng ta phải chẳng bị chú định không thể có kết cục tốt đẹp? Giờ con chỉ hy vọng có thể rời xa Kiến Khang, từ nay về sau không cần biết những sự tình phát sinh ở Kiến Khang nữa. Bình tĩnh yên ổn sống nốt nửa đời còn lại."

Tạ Đạo Uẩn cũng nhin không được, để đôi dòng lệ tuôn trào, thề thắm nói: "Tú Tú tại sao lại bị quan tiêu cực như thế? Cuộc sống của con chỉ mới bắt đầu, ai cũng không dự báo được tương lai có những biến hoá gì. Chạy trốn tuyệt không phải là biện pháp duy nhất để giải quyết vấn đề."

Tạ Chung Tú lệ châu tầm tã, lắc đầu: "Vấn đề của con ai cũng không có biện pháp giải quyết được. Yêu một người, nhưng lại phát giác ra tình yêu của mình sẽ chỉ huỷ diệt chàng, lại còn phải dùng từ ngữ nghiêm khắc cự tuyệt chàng, vũ nhục chàng. Trời cao đã quá tàn nhẫn đối với con rồi."

Tạ Đạo Uẩn ngạt nhiên, không nói nên lời.

Một lúc sau, Tạ Đạo Uẩn hỏi: "Tú Tú yêu ai vậy?"

Tạ Chung Tú ngừng khóc, nhẹ giọng: "Là ai không còn quan trọng nữa. Tất cả đã thành quá khứ. Hy vọng sau này không gặp lại chàng nữa."

Lúc này có người hầu đến báo hành trang đã mang lên thuyền, lúc nào cũng có thể khởi hành.

° ° °

Trác Cuồng Sinh tiến vào sương phòng. Cao Ngạn vẫn ngồi trên ghế, thần thái tương tự khổ sở.

Trác Cuồng Sinh ngồi xuống một bên, lầy lăm lầy hỏi: "Tiểu Bạch Nhận đâu?"

Cao Ngạn nhẹ nhàng nói: "Nàng đi rồi!"

Trác Cuồng Sinh thất thanh: "Cái gì?"

Tiếp đó tập trung nhìn gã, hoài nghi hỏi: "Phải chăng người thương tâm đến phát điên rồi nên mới không biết đau khổ nữa?"

Cao Ngạn không thoải mái đáp: "Người mới phát điên. Nhã nhi nói đúng lắm, ta và nàng đều cần một thời gian bình tĩnh một mình. Ài! Con bà nó! Mấy tháng trước đây không biết đã trôi qua thế nào nữa. Đầu óc cứ nóng bừng bừng rồi căng phồng lên. Lúc ngủ thì nhớ tới nàng, lúc ăn cũng nhớ nàng, cảm giác đó thật khó tả, đó là khoái lạc sao? Kỳ thực là đau đớn thống khổ, thề thắm nói không hết được sao? Ta chưa từng trải qua khoái lạc kiểu đó. Con bà nó, tư vị của ái tình Ài! Đó đúng là tư vị của ái tình rồi."

Trác Cuồng Sinh thăm dò hỏi: "Tiểu Bạch Nhận quay về Lương Hồ rồi, người quả thực không buồn sao?"

Cao Ngạn đáp: "Người chẳng phải đã khuyên ta phải đặt mình vào địa vị của nàng mà nghĩ sao? Hiện giờ chính là lúc ta nghĩ vì nàng, để nàng có một không gian bình tĩnh nghỉ ngơi. Một bên là sự phụ, một bên là tình lang của nàng. Cái mà nàng cần chính là thời gian."

Trác Cuồng Sinh vỗ đùi nói: "Hào tiểu tử! Giờ thì đến cả ta cũng bị mối tình của người đối với Tiểu Bạch Nhận làm cảm động rồi. Vì Tiểu Bạch Nhận, người đã thay đổi, không còn là một Cao Ngạn chỉ biết mình trước đây nữa. Nếu không, người sẽ không để nàng đi."

Cao Ngạn hùng hổ nói: "Cũng vì ta mười phần tin tưởng vào bản thân mình. Hắc! Và ta cũng có đầy đủ lòng tin đối với Tiểu Bạch Nhận nàng. Bọn ta tuy không thể non hẹn biển, nàng lại từ đầu đến cuối không thừa nhận là yêu ta, nhưng những hành vi và động tác của nàng đã bán đứng nàng rồi. Ta chưa có cơ hội nói cho người biết những việc tình diệu bên trong. Hà! Nhưng kể cả có cơ hội thì ta cũng sẽ không nói cho người biết đâu, vì đó là những bí mật riêng tư của ta."

Trác Cuồng Sinh giận nói: "Phần tình diệu nhất bản quán chủ lại chưa được xem ư? Con bà nó! Đó chính là lúc Tiểu Bạch Nhận khóc lóc thề thắm, lệ đổ như mưa vì Cao tiểu tử. Ta cảnh cáo người đừng hòng

có thể ăn cơm chay xong lại phải đi vào mặt hoà thượng. Không có vở 'Tiểu Bạch Nhạn chi luyện' của ta thì người liệu có được phong quang như ngày hôm nay không? Nếu không phải Hướng Vũ Điền mê say 'Tiểu Bạch Nhạn chi luyện' thì đã sớm làm thịt tiểu tử người rồi. Nói như vậy có thể thấy ta là ân nhân cứu mạng của người đó."

Cao Ngạn mềm mỏng nói: "Đề khi ta có thời gian nhàn rỗi sẽ nói cho ân công người biết được không? Con bà nó! Người đến tìm lão tử ta có việc gì? Thương lượng xong đại kế phản công chưa?"

Trác Cuồng Sinh cười nhẹ đáp: "Tiểu Bạch Nhạn đi rất đúng lúc vì Cao thiếu gia người lại phải xông pha chiến trường, lập tức xuất phát."

Cao Ngạn giật mình thốt: "Cả đến thời gian ngủ một giấc cũng không được sao?"

Trác Cuồng Sinh đáp: "Một canh giờ nữa chúng ta sẽ khởi hành, đương nhiên là do người dẫn đường, chẳng lẽ lại do ân nhân cứu mạng của người là ta dẫn đường sao? Hà! Thực sảng khoái! Hướng Vũ Điền mà cũng trở thành người mê say thuyết thư của ta thì đủ biết vở 'Tiểu Bạch Nhạn chi luyện' được viết bay bổng hấp dẫn như thế nào."

Cao Ngạn không vui nói: "Người làm ta nhớ lại mình ngày trước, thích nhất là tự thổi phồng mình lên. Con mẹ nó! Các người đã nghĩ xong kế hoạch tác chiến toàn diện rồi sao?"

Trác Cuồng Sinh đáp: "Chiến lược của chúng ta là bốn chữ chân ngôn 'tốc chiến tốc quyết'. Nhân lúc viện quân của địch chưa tới, trận cước chưa ổn định, bọn ta sẽ như lời đình vạn quân đánh vỡ trận địa địch nhân, giết cho chúng không còn manh giáp. Hà! Nói thế đương nhiên là rất thống khoái rồi. Trác mỗi khi viết bản thiên thư thì đại khái cũng phải dùng từ lựa chọn để người nói cũng thống khoái mà người nghe cũng thống khoái."

Cao Ngạn như lạc vào sương mù nói: "Giờ không phải lúc ta nghe người kể chuyện, mà là muốn biết nhiệm vụ của lão tử ta phải làm."

Trác Cuồng Sinh nói: "Kế hoạch tác chiến do bốn cái đầu của Chiến gia, Nghi gia, Trần Ác và Lưu tiên sinh nghĩ ra. Người chỉ cần đến báo cáo là được. Ta còn cho rằng để thuyết phục Tiểu Bạch Nhạn thì cần mất một phen công phu, nhưng giờ thì tốt rồi! Người đã hồi phục tự do rồi."

Cao Ngạn mắng: "Tự do kiểu này ta không thêm. Ài!"

Trác Cuồng Sinh hỏi: "Tại sao người lại ai oán thở than thế?"

Cao Ngạn đáp: "Ta bây giờ vui buồn lẫn lộn. Buồn đương nhiên là không biết năm nào tháng nào mới lấy được Tiểu Bạch Nhạn."

Trác Cuồng Sinh: "Tất cả là do lão thiên gia an bài. Theo ta thấy, nhân duyên của người và Tiểu Bạch Nhạn đã được chú định rồi. Căn bản không cần người lo lắng, cũng không đến lượt người phải lo lắng đâu."

Cao Ngạn nói: "Lão tử tuyệt không phải là người phó mặc mệnh mình cho ông trời. Nếu quả như thế thì ta đã sớm mất Tiểu Bạch Nhạn rồi. Tất cả đều là do ta tranh thủ giành lại. Lúc Tiểu Bạch Nhạn ra đi, ta đã hạ quyết tâm sẽ tận lực cứu Thiên Thiên và Tiểu Thi. Làm xong việc đó rồi mới nghĩ tới Tiểu Bạch Nhạn. Nếu không ta sẽ bị lương tâm khiển trách."

Trác Cuồng Sinh vui vẻ nói: "Đó là thái độ rất đúng đắn. Sự tình có phân biệt hoãn cấp khinh trọng. Nếu như Biên Hoang tập kết thúc thì tất cả mọi thứ đều xong. Việc giữa người và Tiểu Bạch Nhạn cũng tan như bọt nước. Đi thôi! Nhiệm vụ của ta là áp giải người đến bến thuyền."

Cao Ngạn đứng lên, vặn mình hỏi: "Người nói xem Hướng Vũ Điền có giúp người Yên chống lại bọn ta không? Tên gia hỏa đó thật làm người ta sợ hãi."

Trác Cuồng Sinh nói: "Nếu như Hướng Vũ Điền tùy tiện đại khai sát giới thì Biên Hoang tập bây giờ không còn được như thế này nữa. Yên tâm đi! Mục tiêu duy nhất của Hướng Vũ Điền hiện giờ là Yên Phi. Chỉ có làm thịt Yên Phi, hoặc bị Yên Phi làm thịt thì y mới có thể thoát thân."

Cao Ngạn đi về phía cửa phòng, tính toán: "Hướng Vũ Điền lợi hại đến thế sao? Ta dám khẳng định y sẽ bị Yên Phi làm thịt."

Trác Cuồng Sinh đứng lên, vừa mở cửa phòng vừa nói: "Ở Biên Hoang tập chỉ sợ không tìm ra một

người nào lo lắng về việc đó. Con bà nó! Hướng Vũ Điền lại lợi hại hơn Tôn Ân sao? Việc mà Tôn Ân không làm được thì Hướng Vũ Điền cũng không thể làm được."

Cao Ngạn theo lão rời khỏi phòng, gật đầu: "Đúng! Hướng Vũ Điền tuyệt không xứng là địch thủ của Yến Phi. Y khiêu chiến Yến Phi là tự tìm đường chết."

Trác Cuồng Sinh vịn vai gã, theo hành lang dài đi về cửa chính của khách sạn, thấp giọng: "Để ta cho người biết một bí mật quân sự. Lượng hoả khí dùng để đối phó người Bí tộc đã chế tạo được rất nhiều, hiện đang vận chuyển lên hai chiếc chiến hạm để chở tới bắc Dĩnh khẩu để chào hỏi người Yên. Nhưng khinh kỵ của chúng ta đánh thẳng vào tiền tuyến, đánh cho người Yên không kịp trở tay. Người thử nghĩ mà xem, Hướng Vũ Điền vừa cảnh cáo người Yên thì đại quân bọn ta đã áp sát tới rồi. Thật sảng khoái biết bao!"

Cao Ngạn vui vẻ nói: "Lão tử phụ trách dẫn đường, người phụ trách ném hoả khí. Bọn Chiến gia phụ trách xung phong hãm trận, mỗi người một việc. Hà hà! Người và ta đều không chết được, nếu không 'Tiểu Bạch Nhận chi luyến' làm sao có thể lưu truyền thiên thu đây?"

Hai người đồng thanh cười lớn, loạng choạng nghiêng ngả như người say rượu đi ra.

1 Tinh đình điểm thủy. Tinh đình nghĩa là con chuồn chuồn. Khi bạn quan sát chuồn chuồn bay trên mặt nước sẽ thấy nó có lúc chạm nhẹ lướt qua mặt nước rồi bay đi ngay. Thành ngữ này chỉ việc chỉ lướt bên ngoài mà không đi sâu vào trong. Ở đây nói Tiểu Bạch Nhận chỉ hôn lướt rất nhanh Cao Ngạn. Thành ngữ này có xuất xứ từ thơ Đỗ Phủ
Xuyên hoa kiếp điệp thâm thâm kiến
Điểm thủy tinh đình khoản khoản phi

HỒI 45

Hành Động Phản Kích

Trên mặt biển sóng to gió lớn, "Kỳ Bình Hào" phá sóng tiến lên. Nó không trực tiếp đi đến địa điểm mục tiêu mà trước hết vòng một vòng lớn ở phía đông, rồi xa bờ. Sau khi xác định không bị địch nhân phát hiện hành tung mới tiến về phía căn cứ địa.

Nếu thuyền đi trên sông, kể cả là sông lớn như Đại Hà, Đại Giang thì muốn giấu tai mắt địch nhân là một việc vô cùng khó. Nhưng trên mặt biển, lại do cao thủ điều khiển thuyền như Lão Thủ thì có thể khẳng định tới lui vô ảnh vô tung.

Mấu chốt thắng bại của lần này là có thể bí mật hành sự hay không. Rất nhiều khả năng là cho tới lúc này, phía Thiên Sư quân vẫn cho rằng Lưu Dự đang ở Kiến Khang.

Hoàn Huyền đang làm gì?

Lưu Dự một mình đứng trên đài chỉ huy, mặc cho gió biển thổi tới. Đồ Phụng Tam và Tống Bi Phong đều nghỉ ngơi trong phòng. Gã muốn ở một mình để có thể tĩnh tâm nghĩ về tình cảnh bản thân.

Gã rất ít khi nghĩ tới Hoàn Huyền vì mỗi lần nghĩ tới Hoàn Huyền, gã lại liên tưởng tới Đạm Chân và nỗi sỉ nhục với hắn, cùng với đó là nỗi cừu hận xé lòng. Đó là những tình cảm mà gã hết sức tránh né.

Ài! Yến Phi nói rất đúng. Con người không thể vĩnh viễn sống trong cừu hận. Đó cũng là việc mà không ai có thể làm được.

Lưu Dự chưa từng chính diện giao phong với Hoàn Huyền, nhưng theo lời Đồ Phụng Tam thì gã cũng rõ Hoàn Huyền không chỉ là đao thủ siêu quần, còn là một tài năng về quân sự. Chỉ xét việc hắn có thể nhẫn nhịn đến hôm nay, vẫn không thu thập Ân Trọng Kham và Dương Toàn Kỳ là biết hắn hiểu rất sâu về binh pháp, không làm việc theo tình cảm.

Sự thất bại của quân viễn chinh là việc không thể tránh khỏi. Từ tất cả các loại dấu hiệu mà xét thì bại cục của quân viễn chinh đã trở thành sự thật. Nhược điểm lớn nhất của quân viễn chinh là sự cố kỵ lẫn nhau giữa hai người chỉ huy cao nhất là Tạ Diễm và Lưu Lao Chi. Tình hình này làm hai người không thể hợp tác tốt đẹp để phát huy sức chiến đấu.

Tên tiểu nhân ti bỉ Lưu Lao Chi sẽ đâm sau lưng Tạ Diễm. Hắn sẽ lợi dụng sự ngoan cố ngu xuẩn của Tạ Diễm để tiêu diệt toàn bộ người của Tạ Diễm và người vốn thuộc hạ của Hà Khiêm. Vậy thì Bắc Phủ binh sẽ hoàn toàn rơi vào tay hắn. Nhưng dù Lưu Lao Chi mưu kế sâu xa thế nào cũng không tưởng nổi Lưu Dụ gã lại rình mò bên cạnh, đợi cơ hội tốt để thu nhận thành quả.

Sở dĩ Lưu Dụ nghĩ tới Hoàn Huyền vì sau khi gã đánh bại Thiên Sư quân, gã sẽ phải đối mặt với Hoàn Huyền. Đó là việc đã được chú định rồi, ai cũng không thể thay đổi được.

Đồ Phụng Tam đến bên gã, nhíu mày thắc mắc: "Vì sao người không nhân cơ hội này nghỉ ngơi cho tốt. Tối nay chúng ta sẽ tới Hải Diễm quan sát tình hình Thiên Sư quân và quân viễn chinh giao chiến."

Lưu Dụ đáp: "Chỉ cần chúng ta có thể liên lạc được với Ngụy Vịnh Chi là có thể hiểu tường tận tình hình quân viễn chinh."

Đồ Phụng Tam hỏi: "Người đó vẫn có thể tin tưởng được sao?"

Lưu Dụ quả quyết đáp: "Tuyệt đối có thể tin tưởng được. Ta không nhìn lầm hắn đâu."

Đồ Phụng Tam hỏi: "Việc đó dễ thôi. Khi Hải Diễm thất thủ, bọn ta ngấm ngầm vào Hải Diễm tìm hắn được không?"

Lưu Dụ nhíu mày đáp: "Chỉ sợ ta chưa vào thành đã bị người ta nhận ra rồi."

Đồ Phụng Tam cười nói: "Không ai cần người phải dùng bộ mặt thật, ngênh ngang vào thành cả. Người chẳng phải là thám tử xuất sắc nhất của Bắc Phủ binh sao? Phàm là thám tử đều biết dịch dung cải trang mà."

Lưu Dụ bật cười thốt: "Ta thật hồ đồ."

Gã bất chợt nhớ lại tối hôm cùng Yến Phi đột nhập Tạ gia. Mình vì quá khẩn trương, không giữ được bình tĩnh nên mất hết cả tỉnh táo, quên cả bản lĩnh thám tử của mình.

Ài! Tạ Chung Tú!

Bỗng nhiên, trong lòng gã ẩn hiện hình bóng mỹ lệ của Giang Văn Thanh.

° ° °

Trên bến thuyền tiểu Kiến Khang của Biên Hoang tập có hơn hai mươi chiếc thuyền hàng. Chiến mã không ngừng được đưa lên thuyền.

Hai mươi lăm chiếc thuyền hàng này chuyên dùng để chở ngựa, được trang bị đầy đủ, đảm bảo ngựa trên thuyền sẽ được thoải mái nghỉ ngơi, không phải khổ sở chịu cảnh gió tuyết.

Hiện giờ, thứ mà Biên Hoang tập không thiếu nhất là chiến mã. Không những có thể đủ dùng cho nhu cầu chiến đấu, mà còn có thể cung ứng với số lượng lớn cho phương Nam.

Một chiến lược hoàn chỉnh chủ yếu do Vương Trấn Ác suy nghĩ đề xuất. Kế hoạch của hắn được các Hoang nhân mà đứng đầu là Mộ Dung Chiến hết sức ủng hộ, mọi người nhất trí, hành sự theo đúng kế hoạch của hắn. Quả thật có thể 'nhân tận kì tài, vật tận kì dụng', dùng sở trường của mình đánh sở đoản của địch.

Bộ đội Hoang nhân dùng để đánh bắc Dĩnh khấu lần này chỉ cốt tinh không cốt nhiều. Quân chủ lực chỉ hai ngàn người, nhưng đều là tinh nhuệ của Hoang nhân. Họ không những công phu cưỡi ngựa rất giỏi còn có kinh nghiệm phong phú chiến đấu trên đất tuyết. Ba người Vương Trấn Ác, Mộ Dung Chiến và Thác Bạt Nghi cũng là những thống soái tinh thông việc chiến đấu trên đất tuyết.

Bộ đội tiên phong xuất phát trước, chia làm hai đội theo bờ sông tiến lên. Mỗi đội trăm người do Diêu Mãnh và Tiểu Kiệt mỗi người suất lĩnh một đội, thăm dò tình hình phía trước.

Tiếp đó là hai lộ quân mỗi lộ một ngàn khinh kỵ do Thác Bạt Nghi và Mộ Dung Chiến mỗi người chỉ huy một lộ, men theo Dĩnh Thủy tiến lên phía bắc, có thể cứu ứng lẫn nhau nếu bị địch nhân đánh úp.

Nhưng khả năng bị đánh úp rất thấp vì địch nhân không đủ binh lực để chống lại Hoang nhân đánh vỗ mặt. Theo thống kê của Cao Ngạn thì nhân số của địch khoảng ba ngàn, nhưng đa số là lính công binh. Có

thể tham gia chiến tranh không quá một ngàn năm trăm người.

Bộ đội trên bộ sẽ hành quân không ngừng, toàn tốc tiến lên. Trước khi mặt trời lên sẽ dừng lại. Khi đó đội thuyền hàng do hai chiếc Song Đầu chiến thuyền dẫn đường sẽ theo đường thủy đến, dùng chiến mã khoẻ mạnh trên thuyền thay thế chiến mã đã mệt mỏi do hành quân. Nếu như trời không có tuyết lớn thì trước khi trời sáng bọn họ sẽ ở chỗ cách bắc Dĩnh Thủy không quá hai mươi dặm.

Đội thuyền hàng sẽ chở chiến mã mỗi một quay về Biên Hoang tập, còn hai chiếc Song đầu chiến thuyền do Cơ Biệt và Hồng Tử Xuân mỗi người chỉ huy một chiếc. Trên thuyền chở đầy hoả khí lợi hại sẽ tùy thời phối hợp với bộ đội trên bộ toàn diện tấn công địch nhân, đánh thẳng vào trận địa địch.

Toàn bộ kế hoạch tác chiến được tính toán dựa trên cơ sở sức phòng ngự của địch nhân yếu ớt, binh lực không đủ và sỹ khí thấp. Dưới sự hành hạ của gió tuyết, địch nhân sẽ biến thành đám quân mệt mỏi. Ngược lại, Hoang nhân lại được chuẩn bị đầy đủ, khí thế lên cao như mặt trời.

Khi Trác Cuồng Sinh và Cao Ngạn đến bên bọn Mộ Dung Chiến, Vương Trấn Ác, Lưu Mục Chi, Phí Nhị Phiết, Hồ Lôi Phương, Bàng Nghĩa và Phương Hồng Sinh thì Thác Bạt Nghi và một ngàn kỵ sỹ đã chuẩn bị sẵn sàng ở bờ bên kia, tùy lúc có thể lên đường.

Một đội một ngàn kỵ binh khác, người nào cũng tinh thần phấn chấn. Chỉ cần Mộ Dung Chiến ra lệnh một tiếng là có thể lên ngựa, phi theo bờ sông lên đường.

Hành động trên quy mô lớn của họ hấp dẫn một đám đông Hoang nhân đến tận hành. Lại có một đám khách du ngoạn Biên Hoang đến như thể để xem một tiết mục nhiệt náo, làm cả khu bến cảng như một biển người, đám đông náo nhiệt vô cùng hùng tráng.

Bàng Nghĩa lấy làm kỳ hỏi: "Ồ! Tại sao không thấy Tiểu Bạch Nhạn nhỉ? Nàng không đến tận tình lang ra chiến trường ư?"

Phí Nhị Phiết tiếp sức: "VẬY chẳng phải sẽ bị Tiểu Bạch Nhạn đá đít sao? May là người ngồi thuyền chứ nếu người cưỡi ngựa thì móng ngựa sẽ gặp tai ương rồi."

Mọi người cười rộ.

Trước khi Cao Ngạn kháng nghị thì Trác Cuồng Sinh đã đáp thay gã: "Tiểu Bạch Nhạn bay về phương Nam rồi. Cao thiếu gia đang thương tâm muốn chết, các vị có thể tích đức, tha cho Cao thiếu gia tình thâm nghĩa trọng của chúng ta chăng?"

Mộ Dung Chiến ngạc nhiên hỏi: "Ta còn tưởng Tiểu Bạch Nhạn sẽ vĩnh viễn không bỏ đi nữa."

Cao Ngạn cười khò: "Các người nói đủ chưa? Con bà nó! Chẳng phải giờ là lúc đi đánh nhau sao? Các người lại dường như nhàn rỗi quá hoá cuồng, chuyên quản chuyện trong nhà của lão tử vậy."

Mọi người lại cười ồ.

Cao Ngạn bất mãn nói: "Ta muốn cho các người biết ta đã báo cáo hết rồi. Lão tử vừa mới vào sinh ra tử về, hoàn thành nhiệm vụ gian nan nhất. Vậy mà vừa mới về đã lại phải đến chiến trường ngay. Các người muốn làm lão tử mệt chết sao?"

Trình Thương Cổ cười đáp: "Cao thiếu gia người thân thể cao quý, chúng ta làm sao dám không nghĩ cho người? Vì thế lần này mới đặc biệt cho người dùng thuyền thay chân, sau khi lên thuyền có thể ngủ con mẹ nó vài canh giờ. Khi thời gian hành động đến, Trấn Ác và Lưu tiên sinh sẽ gọi người dậy. Với sự thông thuộc của người đối với địa thế, hoàn cảnh của bắc Dĩnh Thủy mà quyết định chi tiết tấn công. Người nói xem, người không đi làm sao được? Chúng ta không phải muốn làm khó cho người mà chính là tôn trọng người."

Cao Ngạn chán nản nói: "Các vị đại ca có lệnh, tiểu đệ còn nói gì được nữa?"

Gã chuyển sang Lưu Mục Chi hỏi: "Tiên sinh cũng đi đánh nhau sao?"

Lưu Mục Chi có chút không vui đáp: "Ta chưa từng trải qua chiến tranh nên không muốn bỏ lỡ cơ hội."

Mộ Dung Chiến vui vẻ nói: "Đến giờ rồi."

Chiến sỹ phụ trách truyền tin nghe thấy lập tức đưa tù và lên miệng thổi một tràng "tu tu tu".

Đội kỵ binh bờ bên kia hò hét vang lừng rồi thúc ngựa tiến lên. Chiến sỹ bên bờ bên này cũng lên ngựa. Người xem hò hét hoan hô cổ vũ, khung cảnh vô cùng tráng lệ.

Mộ Dung Chiến cười lớn: "Lần này không những chúng ta phải đoạt lại bắc Đĩnh khẩu mà còn phải làm thịt cái tên ngu ngốc lang tâm cầu phế Hồ Bái nữa để báo thù cho Chúc lão đại."

Nói xong, hấn lên ngựa dẫn đầu phóng đi.

° ° °

Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam từ đỉnh đồi nhìn ra. Hải Diêm lửa cháy bùng bùng, chiếu sáng cả bầu trời. Tiếng vó ngựa, tiếng la hét không ngừng truyền tới. Bên thuyền phía nam thành đậu đầy nhóc thủy sư chiến thuyền Bắc Phủ binh, phải đến hơn trăm chiếc. Cờ xí trên đỉnh cột buồm bay phấp phới dưới ánh lửa cháy. Dưới tình cảnh đó, ngoài việc diễu võ dương oai, chúng lại còn gây cảm giác nhe nanh múa vuốt, làm người ta cảm thấy sự tàn nhẫn và lạnh khốc của chiến tranh.

Lưu Dụ nói: "Hải Diêm thất thủ rồi!"

Đồ Phụng Tam trầm giọng: "Có lẽ là Từ Đạo Phúc đã cung kính hai tay dâng Hải Diêm lên cho quân viễn chinh. Nhưng quân viễn chinh khẳng định không được vui mừng cho lắm vì đó chỉ là một toà thành không, không có dân, cũng chẳng có lương thảo. Dưới tình huống đó, bọn ta chỉ sợ không cách nào trà trộn vào thành tìm Ngụy Vĩng Chi được."

Lưu Dụ nhíu mày suy nghĩ.

Đồ Phụng Tam ngạc nhiên hỏi: "Người nghĩ gì thế?"

Lưu Dụ đáp: "Ta đang nghĩ trận chiến giữa tiểu Phi và Tôn Ân thắng bại thế nào? Cuộc quyết chiến của họ chắc có kết quả rồi. Thật kỳ quái, khi Thiên Sư quân và người Yên liên thủ tiến tới xâm phạm Biên Hoang tập, Tôn Ân luôn có bộ dạng là Tổng chỉ huy. Lão không những khiêu chiến tiểu Phi, mà còn tự thân hoà nhập vào chiến tranh. Nhưng từ đó trở đi, lão lại biến thành không ưu ái lo lắng cho Thiên Sư quân nữa. Đến khi Thiên Sư quân công hãm Cối Kê, Tôn Ân đại sự không quản, lại chỉ truy kích Đạo Uẩn phụ nhân, dùng đó để hạ chiến thư đối với tiểu Phi. Chừng như trên thế gian này, ngoài tiểu Phi thì không còn sự vật nào có thể làm lão hứng thú nữa. Người thấy có kỳ quái không?"

Đồ Phụng Tam gật đầu: "Quả thực vô cùng kỳ quái. Cứ theo như tin tình báo ta nhận được thì Tôn Ân sau cuộc chiến lần thứ hai với Yên Phi đã đem quân vụ giao cho Từ Đạo Phúc, giáo vụ giao cho Lư Tuấn phụ trách. Còn bản thân lão lại một mình ở Ông Châu, không những không lý gì tới sự việc của Thiên Sư quân, mà còn không nghe không hỏi đối với thế sự. Đến Từ, Lư hai người cũng không hiểu sự thay đổi của lão."

Hắn lại không hiểu hỏi: "Người chừng như đã từng thảo luận qua chuyện này với ta. Phải chăng giờ người có suy nghĩ gì mới hơn?"

Lưu Dụ đáp: "Ta từng đề cập tới việc tam bội hợp nhất với người để thuyết minh cho người biết không hề có thiên thạch gì rơi xuống cả, ta càng không phải là chân mệnh thiên tử gì. Nhưng người không những không để chuyện đó trong lòng, lại còn thừa nhận rằng tiểu đệ là người quật khởi ứng với thiên mệnh nữa."

Đồ Phụng Tam than: "Ta tuyệt không phải là không đem chuyện người nói cho biết để ở trong lòng. Mà là những dị sự như tam bội hợp nhất đó đã vượt qua tầm hiểu biết của ta. Ài! Ta chỉ là một người bình thường, chỉ hy vọng những việc phát sinh quanh mình theo thường tình hợp đạo lý, như vậy thì ta mới có cảm giác an toàn. Nhưng việc tam bội hợp nhất rõ ràng là việc vượt quá khỏi thường tình đạo lý, làm ta nghĩ đến vỡ đầu không không hiểu được, làm người ta khó tin hơn cả thuyết quỷ thần nữa. Vì thế, rất tự nhiên là ta gạt việc đó ra khỏi đầu, không nghĩ đến nó nữa. Người nói xem bọn ta có thể làm gì? Việc đó làm người ta suy nghĩ tới phát điên mất."

Lưu Dụ trầm ngâm không nói.

Đồ Phụng Tam hiền kỳ hỏi: "Rốt cuộc là người nghĩ ra được cái gì? Tại sao khi nhìn Hải Diêm, lại liên tưởng tới việc đó?"

Song mục Lưu Dụ kỳ quang lấp lánh đáp: "Cứ theo như lời tiểu Phi thì tam bội hợp nhất có thể khai mở tiên môn."

Đồ Phụng Tam hỏi: "Đó chính là vấn đề ta đã hỏi người ngày trước. Tam bội sau khi hợp bích thì tiên

môn đã xuất hiện sao?"

Lưu Dụ đáp: "Ta cũng hỏi tiểu Phi cùng một câu đó. Khi đó thần thái hắn có chút cổ quái, tuy trả lời không chứng thực được tiên môn, nhưng ta hiểu được hắn nói chưa hết."

Đồ Phụng Tam xua tay: "Ta hiểu rồi. Phải chăng ngươi nghĩ khi tam bội hợp nhất, tiên môn thực sự đã mở ra. Yển Phi cũng cảm giác được sự tồn tại của tiên môn, nhưng chỉ vì nguyên nhân nào đó nên Yển Phi không nói cho ngươi biết sự thật."

Lưu Dụ đáp: "Chỉ có cách giải thích đó là hợp lý nhất. Không chỉ tiểu Phi cảm giác được tiên môn, mà Tôn Ân cũng đồng thời cảm giác được. Chính vì thế, từ đó đến nay, Tôn Ân ngoài trừ việc liên quan đến tiên môn thì hoàn toàn không còn hứng thú gì nữa."

Đồ Phụng Tam lắc đầu: "Lời ngươi chỉ nói đúng một phần. Ít nhất thì Tôn Ân vẫn có hứng thú rất lớn đối với tiểu Phi."

Lưu Dụ đáp: "Lão đối với tiểu Phi có hứng thú có khả năng vẫn là có quan hệ với tiên môn."

Đồ Phụng Tam hít sâu một hơi nói: "Ngươi nói làm ta cảm thấy rợn cả gai ốc lên rồi. Những việc đó có lẽ ít nghĩ đến thì tốt hơn."

Tiếng vó ngựa từ xa vọng tới. Một đội kỵ quân Bắc Phủ binh đang phóng về phía bọn họ.

Hai người vội rời khỏi nơi ẩn nấp.

o o o

Yển Phi đã hiểu rõ.

Trước khi trời sáng vài canh giờ, chàng đứng trên mái một nhà dân ở bờ nam sông Tần Hoài, nhìn sang cảnh sắc ban đêm bờ đối diện. Phía trái là Tần Hoài lâu và Hoài Nguyệt lâu đối diện với nhau qua một con sông. Tiếp đó là Chu Tước kiều nối liền hai bờ.

Lúc này, Kiến Khang vẫn trong trạng thái giới nghiêm. Trong thành đèn lửa tối thui, chỉ có tiếng bước chân của từng đội vệ binh tuần tra, cảm giác vô cùng khẩn trương.

Tuy nói An Ngọc Tình là nữ nhân không câu nệ tục lễ giang hồ, nhưng lúc nàng đang ngủ mà đến đánh thức nàng thì cũng không hay lắm. Vì thế chàng chỉ còn cách ở đây đợi đến lúc trời sáng.

Chàng đã nghĩ thông tại sao Ma môn lại phái cao thủ chặn đánh chàng trước khi chàng phó ước với Tôn Ân.

Trận này, Ma môn không được như tính toán chỉ vì đã đánh giá quá thấp chàng. Nhưng cũng không nên trách chúng vì dù chúng liên thủ quyết chiến với những cao thủ kinh nghiệm phong phú, mưu kế sâu xa, nhưng tính không ra được trên thế gian lại có công pháp đáng sợ hoàn toàn vượt khỏi võ học thông thường của thế gian là "Tiên Môn kiếm quyết".

Tôn Ân từng hai lần giao thủ với chàng, cũng không cách gì giết chết chàng. Người của Ma môn chính là sợ lịch sử lặp lại nên mới giúp Tôn Ân một tay. Theo tính toán của chúng thì dù Yển Phi ba đầu sáu tay nhưng dưới sự vây công liên thủ của ba đại cao thủ hàng đầu của Ma môn, chàng có thể giữ mạng đột vây đã là vô cùng khó khăn rồi, nhưng kiểu gì cũng thụ thương thể nhất định. Vậy thì khi chàng giao thủ với Tôn Ân tất không cách gì sống sót được.

Kết quả đương nhiên nằm ngoài ý liệu của Ma môn. Yển Phi đúng là đã thụ thương, nhưng ba đại cao thủ Ma môn lại đều nuốt hận ở hoang trấn, tổn thất thảm trọng.

Thương thế mà ba đại cao thủ Ma môn gây ra cho Yển Phi chỉ là tạm thời. Trước khi tới Động Đình Tây Sơn, chàng đã phục nguyên rồi, có thể toàn lực ứng phó Tôn Ân. Cũng vì thế mà không bị thất bại, lần thứ ba vượt qua Tôn Ân toàn lực thi triển "Hoàng Thiên đại pháp" mà vẫn có thành quả huy hoàng an toàn rút lui.

Nhưng thương thế mà Tôn Ân gây ra rõ ràng khác với thương thế do ba đại cao thủ Ma môn gây ra cho chàng. Nếu đem so sánh thì ba đại cao thủ Ma môn chỉ có thể gây thương thế ngoài da, nhưng thương thế do Tôn Ân gây ra lại thâm nhập lục phủ ngũ tạng. Đó đương nhiên chỉ để so sánh, nhưng nếu nói cho hết thì cuộc chiến với Tôn Ân làm chàng tổn hại tới căn nguyên, tuyệt không dễ dàng khỏi được.

Trên đường trở lại Kiến Khang, chàng toàn lực trị liệu thương thể, nhưng đến lúc này vẫn chưa thấy khởi sắc chút nào. Một ngày thương thể chưa lành thì chàng không cách gì thi triển "Tiên Môn kiếm quyết". Nếu không, sẽ giống như tự sát không sai.

Làm chàng kinh sợ nhất là chàng mất đi cảm ứng về linh giác. Như lúc này, chàng thân ở Kiến Khang nhưng không cách nào cảm ứng được An Ngọc Tình trong Quy Thiện tự. Nói cách khác, trước khi thương thể thuyên giảm, chàng không thể liên hệ thông tin với Thiên Thiên. Đây là việc chàng lo lắng nhất.

Chàng có cảm giác như đã bị phế hết võ công. Nếu như ba đại cao thủ Ma môn từ địa phủ sống lại, vậy công thì chàng tất "chết" không sai.

Suy nghĩ này làm chàng không thể không thừa nhận sự uy hiếp của Ma môn đối với chàng. Chỉ có Lý Thục Trang biết chàng phải đi phó hội sinh tử với Tôn Ân, chỉ trong một đêm đã có thể an bài ba đại cao thủ Ma môn đến tập kích chàng trên đường đi là đủ biết Ma môn ở Kiến Khang có đồng đảng rất nhiều mới có thể trong thời gian ngắn như vậy mà điều động được nhân thủ.

Lý Thục Trang đương nhiên hiểu được nếu chàng có thể giữ mạng không chết tất sẽ toàn lực trở về Biên Hoang tập, mà Kiến Khang là nơi chàng phải đi qua. Quy Thiện tự cũng là nơi chàng tất sẽ đến.

Ma môn còn thủ đoạn nào đối phó với chàng nữa?

Mình có nên tiên phát chế nhân, đến Hoài Nguyệt lâu cảnh cáo Lý Thục Trang không? Giả sử Lý Thục Trang là cao thủ đã nhìn trộm bên cạnh khi chàng và bọn Vệ Nga quyết chiến. Lại giả thiết thị không nhìn ra được ta đã thụ nội thương nghiêm trọng thì thị có biết khó mà lùi, hoặc không dám khinh cử vọng động không?

Suy nghĩ này làm chàng cảm thấy kích thích, là cảm giác hiểm trung cầu thắng, càng làm đối phương đoán không ra chàng đã thụ thương.

Chỗ làm Yến Phi do dự nhất là chàng không hiểu rõ chỗ ở của Lý Thục Trang. Đến như việc bây giờ thì có ở Hoài Nguyệt lâu hay không chàng cũng không rõ.

Nghĩ tới đây, trong lòng Yến Phi phát sinh cảnh giác, đưa mắt nhìn qua liền thấy một đạo nhân ảnh từ trên bình đài sát cạnh sông của Hoài Nguyệt lâu nhaoáng lên, chạy về phía Đại Giang.

Yến Phi giữ tâm tĩnh lặng, triển khai thân pháp vọt đi.

HỒI 46

Thái Âm Vô Cực

Nhân lực Yến Phi vô cùng lợi hại, chỉ liếc qua một lần đã từ hình thể phán đoán người đó không phải Lý Thục Trang. Nhưng đối phương thân thủ cao minh, không dưới đám cao thủ Ma môn như Vệ Nga, lại theo thể hình làm Yến Phi có cảm giác khó đoán cương hay nhu, nam hay nữ.

Chẳng lẽ lại là Trần công công?

Trong lúc tâm niệm nổi lên, Yến Phi đã tới Hoài Nguyệt lâu, âm thầm lọt vào khu vườn bên cửa lâu, chỗ người kia phóng ra.

Yến Phi tuyệt không biết nơi chàng đang đạp chân vào chính là khu vườn "Giang Hồ địa" danh trấn Kiến Khang thuộc Hoài Nguyệt lâu. Nhưng chàng cũng cảm thấy khu vườn này bố cục kỳ xảo, thâm u sâu sắc.

Nếu quả người vừa rời đi là Trần công công thì lão rất nhiều khả năng là người của Ma môn, đến đây để gặp Lý Thục Trang. Yến Phi phải điều tra cho rõ việc này.

Yến Phi đi trong vườn nhanh như quỷ my, chớp mắt đã tới Lâm Hà đình đài mà Lý Thục Trang từng gặp Lưu Dự. Loáng thoáng có tiếng người từ trên đình cao vọng xuống.

Yến Phi nghệ cao mật lớn, không hề e sợ đối phương là cao thủ Ma môn. Chàng đi đến chỗ cao nhất của đồi nhỏ ở phía bắc đình rồi vọt lên, hạ xuống tàng một cây đại thụ, vừa vận thu hết vào tầm mắt tình cảnh trong đình bên dưới cách nơi chàng ẩn thân khoảng hơn ba chục bước.

Trong đình có hai người, một nam một nữ đang nói chuyện. Họ ngồi cách một chiếc bàn, thần thái nhàn

nhã như một đôi tình nhân ước hẹn gặp gỡ lúc đêm khuya thanh vắng.

Do góc nhìn hạn chế nên Yến Phi chỉ có thể nhìn thấy sau lưng người nam. Tuy không nhìn thấy mặt nữ tử, nhưng theo thanh âm chàng nhận ra là Lý Thục Trang.

Lúc này, Lý Thục Trang nói: "Sự tình đúng là làm người ta nghĩ mãi mà không hiểu. Nếu quả không nhận được phi cấp thuyền thư của Quỷ Ảnh thì ta tuyệt không tin trận quyết đấu giữa Tôn Ân và Yến Phi lại kết thúc khi chưa phân sinh tử, hai người bỏ đi như thế."

Nam tử nói: "Phu nhân nói rất đúng vì cuộc chiến giữa Tôn Ân và Yến Phi không phải là thách đấu giang hồ bình thường, mà là quyết chiến sinh tử. Chỉ có người thắng mới có thể sống mà bỏ đi. Với công phu hai người cũng không thể có chuyện thấy tình thế không được mà thoát thân đào tẩu. Nhưng hai bên lại đều an toàn thối lui, bên trong chắc chắn có nguyên do mà chúng ta không biết."

Đến lúc này, tự tai nghe được, Yến Phi mới biết Ma môn có cao thủ ngấm ngầm giám sát cuộc quyết chiến giữa chàng và Tôn Ân. Mà người này có ngoại hiệu là Quỷ Ảnh đương nhiên là sở trường khinh công. Nhưng cho dù khinh công Quỷ Ảnh có cao cường như thế nào, nếu bản thân không bị nội thương ảnh hưởng đến linh giác thì đối phương không thể giấu được chàng.

Nam tử đang mặt đàm với Lý Thục Trang thần thái ung dung, nói chuyện lời lẽ phân minh, chỗ nào cũng thể hiện rất tự tin. Điều đó cho thấy người này trí dũng song toàn, tuyệt không đơn giản. Bất luận thân phận hay địa vị đều không dưới Lý Thục Trang. Ít nhất thì cũng phải ngang hàng với thị.

Lý Thục Trang than nhẹ: "Ta rất hy vọng có tin tốt lành bẩm lại với tiên sinh. Chỉ tiếc việc không như nguyện. Yến Phi kiếm thuật cực cao, không từ ngữ nào có thể hình dung nổi. Hắn đã đạt tới cảnh giới mà trời đất, quỷ thần cũng đều phải khiếp sợ."

Nam tử điềm đạm nói: "Đây là lần thứ hai phu nhân tán tụng kiếm pháp của Yến Phi. Từ đó có thể biết kiếm thuật của Yến Phi trong lòng phu nhân đã lưu lại ấn tượng sâu sắc khó phai. Phụng Tiên to gan muốn hỏi Phu nhân một việc. Khi bọn họ giao thủ, phu nhân ẩn thân chỗ nào?"

Yến Phi thầm nghĩ thì ra cao thủ Ma môn nhìn trộm lại là bản thân Lý Thục Trang. Chàng thầm khen nam tử tên Phụng Tiên này hỏi rất hay vì nhờ đó chàng mới hiểu đáp án.

Lý Thục Trang đáp: "Họ giao thủ trên đường trong trấn. Ta ẩn ở trên một chiếc tháp phong thủy ở một góc trấn, nhìn rõ toàn cảnh trận chiến. Chỉ là do cự li quá xa nên không nghe thấy họ nói gì."

Yến Phi trong lòng cười nhẹ. Người không nghe rõ đối thoại của bọn ta khi đó thì đối với ta chỉ có lợi không hại.

Nam tử tên Phụng Tiên bỗng nhiên cười lên. Yến Phi phát sinh cảm giác không thoải mái không phải vì tiếng cười của người đó, mà vì chàng cảm giác được hai người trong đình đang đề tụ công lực. Đây là một cảm ứng vi diệu của khí trong cơ thể. Mặc dù năng lực về mặt linh ứng của chàng bị giảm mạnh do thụ thương, nhưng đây chỉ là cảm ứng thuần túy giữa chân khí với nhau làm chàng phát sinh cảnh giác.

Trong sát na, Yến Phi hiểu nam tử tên Phụng Tiên đó cao minh đến mức có thể điều tra ra sự tồn tại của chàng, ngấm ngầm ra hiệu cho Lý Thục Trang để cùng thị phối hợp.

Yến Phi thầm than, vô thanh vô tức phóng mình rời khỏi tàng cây đại thụ rơi xuống bờ dốc. Chàng lại đằng thân một cái, gieo người vào làn nước sông giá lạnh.

Chàng dám bảo đảm hai người trong đình chỉ còn cách nghi thần nghi quỷ, vĩnh viễn không biết có hay không người ẩn nấp một bên nghe họ nói chuyện.

Nam tử tên Phụng Tiên này khẳng định là một đối thủ khó chơi, làm chàng đối với sự uy hiếp của Ma môn càng không dám khinh thường.

° ° °

Cao Ngạn tỉnh giấc, thấy Trác Cuồng Sinh đang ngồi phục trên án cạnh giường đốt đèn làm việc, cầm cúi viết thiên thư của lão. Gã xoay người lại, định tiếp tục hành trình trong miền đất mộng mơ của mình.

Trác Cuồng Sinh quát: "Tỉnh rồi thì đừng có ngủ nữa! Trấn Ác đến tìm ngươi hai lần, thấy ngươi ngủ say như chết nên không dám kêu ngươi dậy. Mau lăn xuống khỏi giường cho ta."

Cao Ngạn không còn cách nào, uể oải ngồi dậy, than: "Người không được đem lời khi ta ngủ mơ viết vào thiên thư đâu đấy."

Trác Cuồng Sinh dừng bút nhìn gã giận ca thán: "Lời nói mơ của người thì có giá trị gì? Trước sau gì đều là mấy câu đó."

Cao Ngạn hiểu kỳ hỏi: "Là những câu gì vậy?"

Trác Cuồng Sinh ôm bụng cười: "Đã là nói mê, đương nhiên là hàm hồ không rõ. Nhưng có một câu có thể hiểu rõ, là 'đừng có đập ta khỏi giường chứ'. Có thể thấy khi tên tiểu tử người ngủ thì đầu óc cũng toàn nghĩ những chuyện dơ bẩn."

Cao Ngạn bấy giờ mới biết đã bị lão hý lộng. Gã không phục bèn phản công: "Ăn uống và tình dục không gì là không chính đáng cả. Xem ra tên gia hoả người căn bản không phải là người bình thường, vì thế mới không ngừng nghĩ viết thuyết thư. Nhưng theo như tin tình báo ta thu hồi được thì có nhiều người có những lời phê bình rất xấu đối với thuyết thư của người đó! Họ còn nói tài người chỉ đến thế là hết."

Trác Cuồng Sinh bật cười: "Từ ngày đầu tiên Thuyết Thư quán được thành lập thì đã có người đến phê phán lão tử rồi. Ngoài ra những người thuyết thư khác càng ầm ỹ phụ họa, nhưng thuyết thư quán của lão tử chẳng phải khách vẫn đến như mây sao? Trác Cuồng Sinh ta quản cái con mẹ nó ấy. Những kẻ không làm gì được ta, lại đến vũ nhục ta, đã sớm lộ rõ sự hèn kém của bản thân, cho thấy bản tính ti tiện của chúng. Con bà nó! Vở thuyết thư đầu tiên của lão tử còn chưa kể hết, đã có kẻ nói ta tài năng chỉ đến đó là hết. Nhưng đến giờ, ta không biết là đã hoàn thành biết bao nhiêu vở thuyết thư rồi, chúng chỉ còn biết diễn lại tích cũ. Từ đó người có thể thấy những tên tiểu nhân đó không tiến bộ như thế nào, không có tư cách như thế nào. Biên Hoang tập là nơi trăm hoa đua nở, các loại lạc thú vui vẻ thích gì có nấy, có ai không thích nghe thuyết thư của lão tử không? Đến tận nơi xa xôi như thế để tìm lạc thú, lại không có ai cầm đao kiếm gì vào bụng bắt hấn phải đến Thuyết Thư quán cả. Nếu quả Thuyết Thư quán không có ai đến chiếu cố, không cần đến hai ngày là phải đóng cửa rồi, căn bản không cần bọn chúng phải dèm pha như thế. Hiểu rõ chưa? Trong lòng lão tử rất rõ Thuyết Thư quán của ta là một trong những lựa chọn để nhiều người đến tìm vui. Lão tử vui thích thì mới thoải mái mà viết tiếp. Chỉ cần vẫn có người đến thì ta vẫn tiếp tục viết. Nếu quả thực ta làm cho người ta chửi rủa thì sẽ lòng tro ý lạnh, buông bỏ không viết thuyết thư nữa. Hướng Vũ Điền tối qua cũng đã làm thịt tên tiểu tử người rồi."

Cao Ngạn cười khò: "Ta chỉ buột mồm nói một câu mà người lại phát ra tràng giang đại hải luyên thuyên như thế."

Trác Cuồng Sinh gác bút đứng lên, cười nhẹ: "Đó gọi là viết đến mức hứng thú, vì thế mà mở mồm mắng vài câu cũng cảm thấy đặc biệt nhẹ nhõm thống khoái. Còn chưa lăn khỏi giường ư, trời sắp sáng rồi đó! Người đã ngủ đến bảy, tám canh giờ rồi."

° ° °

Khi tia sáng đầu tiên ló ra ở chân trời thì Yến Phi đến bên ngoài tĩnh thất An Ngọc Tình tạm trú, trong lòng chàng vô cùng bình hoà.

Sự chuyển biến này bỗng nhiên tới. Một khắc trước, trong lòng chàng còn ngổn ngang trăm mối tơ lòng. Nào là thương thế trong nội thể, nào là sự uy hiếp của Ma môn, hay trước khi khỏi hẳn sẽ không thể khai thông khúc nhạc lòng với Kỷ Thiên Thiên. Nhưng từ khi chàng cảm ứng được An Ngọc Tình thì bao nhiêu phiền não lập tức biến sạch.

Trong đầu bừng tỉnh, chàng đã hiểu rõ rồi.

Từ khi An Ngọc Tình uống Động Cực đan, luyện thành Thái Âm chân thủy thì mỗi lần tiếp xúc với nàng, bất luận chỉ thuần bằng tâm linh hoặc mặt đối mặt, chàng đều có cảm giác bình tĩnh như thể lạc vào chốn đào nguyên quên hết tất cả tình thế hiểm ác bên ngoài.

Cảm giác đó chẳng phải là ngẫu nhiên. Nguyên nhân xuất phát từ Thái Âm chân thủy chí tinh chí thuần của nàng khi giao hội với Thái Dương chân hoả của chàng đã sinh ra tác dụng và hiệu ứng đó.

Trong lòng Yến Phi chợt động, nghĩ tới một khả năng.

"Yến Phi!"

Trong phòng truyền ra tiếng kêu gọi của An Ngọc Tình tràn đầy sự kinh hãi và vui mừng.

Yến Phi không chút do dự, mở cửa vào phòng, thấy một gian tĩnh thất rất rộng, không có một vật gì, chỉ có một chiếc bồ đoàn mà An Ngọc Tình đang ngồi xếp bằng trên đó. Hai mắt nàng lấp lánh nhìn Yến Phi.

Yến Phi nhẹ nhàng đóng cửa lại, đến ngồi xếp bằng xuống trước mặt cách nàng khoảng ba thước, cười nhẹ: "Xin chào An cô nương! Ta về rồi!"

An Ngọc Tình tập trung thăm dò chàng, tiếp đó mi xinh khẽ nhú lại nói: "Yến huynh thụ thương rồi!"

Yến Phi ung dung hỏi: "An cô nương có muốn biết kết quả cuộc chiến không?"

An Ngọc Tình hơi giận hỏi lại: "Việc đó còn phải hỏi sao?"

Yến Phi cảm thấy cự ly giữa chàng và mỹ nữ này lại tiến gần thêm một chút. Nhưng tại sao mình lại có cảm giác đó thì bản thân chàng cũng không rõ. Chàng khẽ thở ra một hơi, từ từ đáp: "Nhìn bề ngoài thì ta và Tôn Ân lưỡng bại câu thương, ngang phân, nhưng thật ra ta bị thua một trận, lại còn hãm thân vào cảnh ngộ vô cùng nguy hiểm."

An Ngọc Tình nói: "Huynh phải chẳng chỉ việc mình bị thương nặng hơn Tôn Ân? Nhưng ta không hiểu rõ câu cuối của huynh."

Yến Phi đáp: "Nếu như lần này phải phân sinh tử thì khẳng định ta không thể sống mà về đây gặp nàng."

Chàng lại cười khổ tiếp: "Hoặc vẫn có thể về, nhưng chỉ là một du hồn dã quỷ đã mất đi thân xác trú ngụ."

An Ngọc Tình trách móc: "Coi huynh đó! Vẫn còn tâm tình nói chuyện cười nữa."

Tâm tình Yến Phi thoải mái lại. Gánh nặng trên vai chàng tưởng chừng tạm thời được bỏ sang một bên, không còn là gánh nặng nữa. Chàng nói: "An cô nương làm sao cảm giác được ta thụ thương rồi?"

An Ngọc Tình đỏ mặt, có chút bối rối nói: "Mỗi lần ta gặp mặt Yến huynh, trường khí của ta đều phát sinh cảm ứng vi diệu, chừng như thiên địa dung hợp, âm dương điều hoà, tất cả đều tròn trịa đầy đủ. Nhưng lần này ta gặp Yến huynh lại cảm thấy có gì khiếm khuyết. Vì thế, bằng trực giác cảm thấy Yến huynh đã thụ thương rồi."

Yến Phi mỉm ý gật đầu: "Ta hiểu cảm thụ của nàng vì ta cũng đồng cảm sâu sắc với nàng. Như hiện tại ta thân thụ nội thương, nhưng giờ ngồi đối diện với cô nương thì ta có cảm giác khó có thể hình dung, như thể cây khô ẩn hiện sinh cơ, hoặc như đất đai khô cằn bỗng được cơn mưa xuống vậy."

Má phấn của An Ngọc Tình càng hồng thêm, cúi đầu hỏi: "Thái Âm khí của ta có thể liệu thương cho Yến huynh không?"

Yến Phi nảy sinh cảm giác khác thường, đáp: "Thái Âm khí của cô nương đã phát huy hiệu dụng. Chúng ta chỉ nhàn nhã nhẹ nhàng ngồi ở đây thôi mà hiệu quả lại cực tốt, không thấy dấu vết. Ta từng cho rằng thương thế của ta vĩnh viễn khó hoàn toàn phục nguyên, nhưng giờ thì đương nhiên không nghĩ thế nữa."

An Ngọc Tình khẽ ngẩng mặt lên, phục hồi vẻ bình tĩnh hỏi: "Tôn Ân đã chiếm hết thượng phong, làm sao lại để huynh sống mà ly khai?"

Yến Phi đáp: "Việc đó nói ra thì dài, tóm lại là thế này, Tôn Ân đã luyện Thái Dương chân hoả đến cảnh giới đẳng phong tạo cực, tới mức có thể thu hút Thái Âm chân thủy của ta vào trong người lão. Nếu lão thành công thì sẽ luyện thành chiêu 'Phá Toái Hư Không'. Tiếc là lão mất công toi, lại còn bị ta đánh bị thương nên mới không thể không để ta bỏ đi. Nếu như đánh đến phân sống chết thì kể cả có thể giết ta, nhưng những ngày tháng tới lão chỉ có thể nghĩ về tiên môn mà than thở thôi."

An Ngọc Tình hỏi: "Thế gian này lại có công pháp như thế sao?"

Yến Phi vui vẻ: "Cuộc chiến này của ta với Tôn Ân thực được nhiều hơn mất. Đặc biệt là chiêu 'Hoàng Thiên vô cực' trong 'Hoàng Thiên đại pháp' của lão càng khai mở rất nhiều đối với ta."

An Ngọc Tình sửng sốt: "Hoàng Thiên vô cực?"

Yến Phi giải thích: "Nói một cách đơn giản thì 'Hoàng Thiên vô cực' là một loại công pháp có thể thu hút lực lượng vô cùng thần bí vô hạn của trời đất. Công pháp này làm Tôn Ân vĩnh viễn đứng vào thế bất bại. Bất kỳ võ công nào của trần thế đều không làm khó được lão. Nó ngang với việc luyện được nửa chiêu 'Phá toái hư không'. Chiêu thức duy nhất có thể đánh bại lão là luyện thành chiêu 'Phá toái hư không' hoàn chỉnh."

Đôi mắt đẹp của An Ngọc Tình sáng bừng lên nói: "Ta hiểu rồi. Chỉ cần huynh có thể luyện thành 'Thái Dương vô cực' và 'Thái Âm vô cực', là có thể thi triển chiêu thức 'Phá toái hư không' chân chính vì huynh có thể thu hút vô hạn lực lượng tinh hoa của đất trời. Vì thế, về mặt lý thuyết thì huynh có thể mở rộng tiên môn đến vô hạn."

Yến Phi than: "Tôn Ân làm sao mà luyện được như thế nhỉ? Ta thực không nắm được chút nào."

Hai mắt An Ngọc Tình thoáng qua một tia sáng kỳ dị chưa từng có, nhẹ giọng nói: "Tôn Ân hiểu được cái gì thì ta cũng hiểu cái đó. Lão đã có thể luyện thành 'Thái Dương vô cực', sợ ta cũng có thể luyện thành 'Thái Âm vô cực'! Việc này cứ giao cho ta suy nghĩ phương pháp phá giải u mê đi."

Nàng lại tiếp: "Nhưng người vẫn chưa giải thích tại sao lại cho rằng mình hãm thân vào tình huống nguy hiểm phi thường?"

Yến Phi cười khổ: "Vì Tôn Ân đã nhìn rõ bản lĩnh giữ nhà của ta là 'Tiên Môn kiếm quyết', biết kỹ thuật của ta chỉ dừng ở mức này. Lão sẽ không phạm sai lầm như thế nữa. Giữa hai chúng ta tuy có lời ước một năm sau tái chiến ở Phiêu Miểu phong, nhưng ai cũng biết ước hẹn đó không hề có ý nghĩa thực sự. Ngày Tôn Ân khởi thương thế cũng là lúc lão đến tìm ta. Kể cả khi đó ta đã phục nguyên, nhưng nếu ta chỉ có mấy chiêu đó thì sẽ thua rất thảm."

An Ngọc Tình không hiểu hỏi: "Nhưng nhìn bề ngoài, kinh mạch huynh tuy xuất hiện tình trạng yếu ớt, tắc nghẽn, nhưng tuyệt không nghiêm trọng. Chỉ vài ngày là phục nguyên. Tại sao người lại nói về tình hình của mình một cách nặng nề khấn trương như thế?"

Yến Phi giải thích: "Tổn thương nhục thể thì ta căn bản không để trong lòng. Cũng có thể nói thương thế do các loại võ công thông thường tạo ra đối với ta chỉ là tạm thời. Chân Dương, Chân Âm của ta có thể tự nhiên trị lành bất kỳ thương thế nào, chỉ cần một thời gian là khỏi. Nhưng Hoàng Thiên đại pháp của Tôn Ân lại có thể tạo thành thương thế thực sự đối với ta, trực tiếp ảnh hưởng tới nguyên thần của ta, làm tổn hại đến nguyên khí. Việc làm sao để trị liệu nguyên thần vô ảnh vô hình thì ta lại không có biện pháp nào trong tay. Cho tới vừa rồi, được nguyên âm của cô nương khơi dậy, dẫn dắt thì nguyên dương của ta bắt đầu hồi phục sinh cơ, cũng khuấy động đến Thái Âm chân thủy, hình thành hiện tượng Âm Dương tuần hoàn tác động lẫn nhau. Nguyên khí bắt đầu được trị liệu. Nhưng lúc nào có thể hoàn toàn khôi phục thì vẫn chưa biết rõ."

An Ngọc Tình kinh hoàng thốt: "Nói như thế thì Hoàng Thiên đại pháp của Tôn Ân lại có năng lực tiêu diệt cả thân thể và tinh thần của huynh sao?"

Nàng lại tiếp: "Huynh đã bị như vậy thì tình hình của Tôn Ân cũng không tốt hơn huynh bao nhiêu đâu. Chỉ sợ không có một năm rưỡi công phu thì lão không cách nào đến tìm huynh quyết chiến. Vì thế chúng ta phải cạnh tranh về thời gian với lão, lợi dụng đoạn thời gian đó để nghiên cứu ra phương pháp có thể phá được công pháp 'Hoàng Thiên vô cực' của Tôn Ân."

Yến Phi nói: "Ta còn có một mối ưu tư là cô nương mình mang tiên đạo kỳ công Thái Âm chân thủy, sẽ tự nhiên hấp dẫn Tôn Ân. Kiến Khang lại là nơi tất phải đi qua trước khi đến Biên Hoang tập nên nếu quả thật Tôn Ân phát sinh cảm ứng sẽ tuyệt không tha cho cô nương đâu."

An Ngọc Tình ngăn người thốt: "Đúng! Nếu quả lão có công pháp có thể hấp thụ Thái Âm chân thủy của người khác thành của mình thì lão tìm ta hay tìm huynh không hề khác nhau."

Yến Phi nói: "Phương pháp duy nhất là mời cô nương theo ta cùng rời khỏi đây. Chúng ta có thể chiếu cố cho nhau."

An Ngọc Tình cười nhẹ: "Đó quả thực là biện pháp sao?"

Yến Phi ngăn người một lát, nhất thời không thể nắm được ngụ ý của nàng trong câu nói đó.

An Ngọc Tình nói: "Ta đúng là nên theo huynh rời Kiến Khang. Nhưng không phải là cùng một đường. Ta có tập quán là độc lai độc vãng, chỉ ở một mình thì ta mới có thể tĩnh tâm suy nghĩ xem làm sao luyện

thành tuyệt kỹ 'Thái Âm Vô Cực'. Vì thế ta sẽ quay về Ngũ Thái Sơn, nơi cha mẹ ta đang ẩn cư. Có cha mẹ ta ở đó thì Tôn Ân không có gan đến làm phiền đâu."

Yến Phi cảm thấy trong lòng thư thái, gạt đầu: "Đó là biện pháp tốt hơn. Vì nếu theo ta về Biên Hoang tập thì cô phải đối mặt với sự đối kháng và đấu tranh không ngừng nghỉ, sẽ ảnh hưởng tới tiên tâm không nhiệm tục trần của cô nương."

An Ngọc Tình yêu kiều cười phì một tiếng, liếc gã một cái nói: "Ta chỉ là một phàm nhân. Phàm nhân làm sao lại có tiên tâm đây? Hoang nhân các ngươi quả là hay khoa trương. Được rồi! Chúng ta phải chăng sẽ lập tức lên đường?"

Yến Phi đáp: "ta còn phải đến Mã Hành ở khu bến thuyền lớn để trao cho họ tin tức. Chi bằng chúng ta thuận đường đi ăn sáng luôn. Mấy ngày nay ta không được ăn uống gì, bụng đói gần chết rồi."

An Ngọc Tình ngạc nhiên: "Ta còn cho rằng huynh đã đạt đến cảnh giới tích cốc tuyệt lập, phục khí luyện hình ¹ rồi, chỉ cần hấp thụ tinh khí đất trời là đủ."

Yến Phi cười khỏ: "Có thể là vì tiên pháp của ta chưa tới! Ngoại trừ việc ngấm ngấm cảm thấy dương thần thì ở tất cả các mặt khác, ta tuyệt không khác gì người thường. Một quá thì phải nghỉ, đói bụng thì muốn ăn cả mâm."

An Ngọc Tình vui vẻ nói: "Trong bọc ta có ít tiền, hay để Ngọc Tình làm chủ chi, mời huynh một bữa ra trò được không?"

Trong lòng Yến Phi dâng lên một sự cảm thụ kỳ dị và chàng khá thích thú với loại cảm giác này. Đây là cảm xúc tràn đầy sức sống động, những gì bình thường thật sự hiển hiện. Tiên môn rời rất xa bọn họ, tới mức tạm thời có thể quên nó đi.

Trong lòng chàng vì thương thế có biến chuyển nên đã hồi phục sinh cơ và đầu chí. Chàng cần mau chóng phục nguyên, không chỉ phải ứng phó với tương lai tràn đầy gian nan và khiêu chiến, mà càng quan trọng là phục hồi năng lực siêu phàm tâm linh truyền cảm với Kỳ Thiên Thiên. Nếu như Kỳ Thiên Thiên hiểu lầm chàng đã mất mạng trong tay Tôn Ân thì rất nguy hiểm.

¹ Tích cốc tuyệt lập: không cần ăn uống. Phục khí luyện hình: dùng khí luyện hình.

HỒI 47

Đường Cụt Tim Sống

Ở một chỗ trên thượng du cách phía bắc Dĩnh Thủy mười lăm dặm, bộ đội thủy, lục của Hoang nhân hội sư bên bờ đông. Các thuyền hàng chở ngựa đậu ở bãi, tám bến cảng mới được dựng tạm sơ sài. Chiến mã nối đuôi nhau lên bờ, thay thế những con ngựa đã mỏi mệt do phải hành quân liên tục một ngày một đêm.

Những điểm cao chiến lược bên bờ đông đều bị chiến sỹ Hoang nhân chiếm cứ để có thể ứng phó với bất kỳ địch nhân nào dám đến chọc giận bọn họ.

Hơn hai ngàn chiến sỹ người nào cũng ý khí hùng hực. Mặc dù tối qua đã có một trận tuyết nhỏ, nhưng lúc này mây rất thưa thớt, trời trong xanh, tầm nhìn không bị hạn chế.

Các lãnh tụ đại quân Hoang nhân tụ tập trên một gò cao ở gần bờ, nghiên cứu sách lược tiến quân.

Một bức bản đồ tình thế quân địch đơn giản do Cao Ngạn vẽ ra, được trải rộng trên mặt đất tuyết, bốn góc dùng bốn hòn đá chặn lên.

Mộ Dung Chiến dùng thân phận chủ soái nói: "Mời Cao thiếu gia nói ra tình hình trận địa bên địch."

Cao Ngạn thấy mọi người chú ý nhìn mình, gã liền lập tức phẩn chấn, háng giọng một tiếng, oang oang nói: "Bên địch có sáu tòa lũy trại bằng gỗ phân ra hai bên bờ, mỗi chiếc cách nhau ước chừng ngàn bộ, nhưng mới chỉ hoàn thành gần một nửa, căn bản không có sức phòng ngự. Nhưng nếu để chúng hoàn thành xây dựng thì chỉ sáu lũy trại này là có thể chống cự lại được sự tấn công mạnh mẽ của thiên quân vạn mã bên ta. Chúng lại tăng cường thêm hầm bẫy và tiễn lâu thì chúng ta vĩnh viễn sẽ không thể đoạt bắc Dĩnh khẩu lại được."

Hồng Tử Xuân hỏi: "Nguyên liệu để chúng xây dựng lũy trại phải chăng được lấy tại chỗ?"

Cao Ngạn lắc đầu đáp: "Khảng định là được vận chuyển đến từ phương Bắc. Nguyên vật liệu không những được chất như núi gần đó, còn có hơn hai mươi chiếc thuyền hàng vẫn đậu ở bên bờ Dĩnh Thủy."

Thác Bạt Nghi gật đầu: "Lý là như thế. Nếu ta là Mộ Dung Thủy cũng sẽ phải xây dựng lũy trại trong thời gian ngắn nhất. Như vậy mới có thể giữ được bắc Dĩnh Khẩu."

Cơ Biệt hỏi: "Địch nhân có làm gì để bảo vệ đường sông không?"

Vương Trấn Ác đáp thay: "Nói một cách nghiêm chỉnh thì không có. Người Yên lần này không những đến rất vội vã lại chuẩn bị chưa đủ, cố gắng xây dựng xong sáu tòa doanh lũy trước khi bị chúng ta tấn công. Không ngờ gặp phải tuyết sớm đầu mùa, không chỉ viện binh bị trì hoãn mà công trình xây dựng cũng tiến triển chậm chạp. Mọi tính toán của người Yên đều hỏng."

Cao Ngạn tiếp lời: "Ở phía hạ du lũy trại, người Yên thiết lập tám tòa tiền lâu, mỗi tòa cao hai trượng, lại đào công sự, hầm bẫy. Các vị xem bản đồ của ta sẽ rõ vị trí tiền lâu và công sự. Theo ta thấy thì đó chỉ là thừa giầy vẽ voi chứ làm sao chống lại được sự xung kích của đại quân chúng ta?"

Lưu Mục Chi nói: "Trong tình hình bình thường, trước khi doanh lũy phòng thủ được hoàn thành thì người Yên sẽ bố trí chiến thuyền bảo vệ mặt sông. Nhưng Cao thiếu gia không thấy chiến thuyền người Yên, đủ biết người Yên trải qua nhiều cuộc chiến tranh, chiến thuyền tổn thất nghiêm trọng. Chúng không có cách gì điều phối chiến thuyền về phòng thủ bắc Dĩnh khẩu được."

Cao Ngạn đề nghị: "Ven bờ sông, người Yên đã bố trí hơn hai mươi chiếc máy bắn đá, lại thêm vào hỏa tiễn. Nếu chúng ta chỉ tấn công bằng đường thủy mà không có đường bộ phối hợp thì người gặp thất bại chính là bọn ta đó."

Mộ Dung Chiến tổng kết: "Bây giờ, tình hình địch nhân đã rõ ràng. Tuy đó là những gì Cao Ngạn thấy cách đây hai ngày, nhưng trong hai ngày qua, những việc mà người Yên có thể làm được rất hạn chế. Vì thế chúng ta mới quyết định dùng nhanh đánh nhanh, thế như lời đình vận quân đánh một đòn khắc địch. Mấu chốt quan trọng là sách lược chỉ đánh bờ đông. Đây là do Trấn Ác nghĩ ra."

Hắn chuyển sang phía Vương Trấn Ác nói: "Người tự nói ra đi."

Vương Trấn Ác nói: "Cao thiếu gia mang về tin tình báo rất rõ ràng, làm chúng ta hoàn toàn nắm được tình hình của địch. Trước tiên, địch nhân ngày đêm xây dựng lũy trại, lại bị mưa tuyết làm khổ, sớm đã người mỗi thân mệt, sức chiến đấu giảm mạnh, sĩ khí xuống thấp. Kể cả như thế, nếu chúng ta phát động tấn công toàn diện đối với người Yên thì trong tình huống không có chỗ bỏ chạy hay tránh né, sẽ khơi dậy đầu chí liều chết phản kháng của bọn chúng. Chúng ta có thắng thì thương vong tất cũng thảm trọng. Vì thế chúng ta dùng chiến thuật mở một con đường sống cho chúng, trước tiên từ đường thủy phát động tấn công. Bộ đội trên bộ tập trung toàn lực đánh phá trận địch ở bờ Đông, tận dụng hình thế đặc thù của Dĩnh Thủy, phá tan đầu chí của địch nhân về thực chất cũng như về tâm lý. Đó chính là ngu kiến của Trấn Ác, nói ra để các vị đương gia xem xét."

Trác Cuồng Sinh cười dài: "Đó chính là sách lược cao minh nhất. Mời Chiến gia điều binh khiển tướng. Mọi người tay chân ngựa ngáy lăm rồi!"

Mọi người hưởng ứng vang trời.

o o o

"Bình!"

Thác Bạt Khuê đập mạnh tay lên chiếc bàn nhỏ bên cạnh, âm thanh chấn động đại đường. Hai mắt hắn hăm chứa sát khí, lấp lánh phát quang, thần thái uy mãnh.

Trưởng Tôn Đạo Sinh và Thôi Hoành đứng trước mặt gã không dám nói gì.

Thác Bạt Khuê tức giận: "Mặc Sĩ Minh Dao, phải chăng ngươi chán sống rồi!"

Theo tin tức vừa truyền về, một đội vận chuyển ngựa từ Thịnh Nhạc tới bị người Bí tộc tập kích giữa đường. Gần trăm người chết, năm trăm chiến mã thượng đẳng bị cướp đi, làm Thác Bạt Khuê nổi trận lôi đình, lập tức triệu kiến hai tướng lĩnh đắc lực nhất là Trưởng Tôn Đạo Sinh và Thôi Hoành.

Trưởng Tôn Đạo Sinh nói: "Người Bí tộc rõ ràng muốn cô lập Bình Thành và Nhạn Môn. Lại nhằm lúc mùa đông tuyết lạnh, căn bản không sợ chúng ta phản kích, vì thế mới dám hành động, không hề cố kỵ điều gì."

Hai mắt Thác Bạt Khuê sát cơ đại thịnh, nói: "Người Bí tộc không để ta vào trong mắt rồi."

Tiếp đó, ngoài ý liệu của mọi người, hắn bật cười: "Ta đã dùng chiến thuật mã tặc đối phó với Phù Kiên, không tưởng nổi bây giờ lại có người dùng chiến thuật mã tặc đối phó lại ta. Đó phải chăng là nhân quả tuần hoàn?"

Trưởng Tôn Đạo Sinh và Thôi Hoành đều không dám đáp lời hắn.

Thác Bạt Khuê nhìn hai người, trầm giọng: "Nếu như ta buông bỏ Bình Thành và Nhạn Môn thì sẽ có hậu quả gì?"

Hai người đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy ngạc nhiên. Với tính cách Thác Bạt Khuê thì hắn sẽ không bỏ cuộc giữa đường, cứ thế nhận thua như vậy.

Thôi Hoành cung kính đáp: "Nếu quả chúng ta buông bỏ hai thành này thì chẳng khác nào làm mọi nỗ lực trước đây trôi sông trôi biển hết. Không những mất cơ hội duy nhất có thể thống nhất phương Bắc, mà còn phải triệt thoái về Tái Bắc, trở lại sinh hoạt kiểu du mục, di cư theo nguồn nước và cây cỏ."

Thác Bạt Khuê gật đầu: "Nói hay lắm! Trước tiết xuân năm mới trăm hoa đua nở sắp đến, chúng ta bất kể thế nào cũng phải giữ vững Bình Thành và Nhạn Môn. Ta thật không hiểu, người Bí tộc kể cả có thể cắt đứt liên hệ với Thịnh Nhạc thì cũng có tác dụng gì đâu?"

Trưởng Tôn Đạo Sinh đáp: "Với thực lực của người Bí tộc không có khả năng cắt đứt liên hệ của chúng ta với Thịnh Nhạc. Chỉ cần chúng ta có đủ quân là có thể bảo đảm tuyến đường vận chuyển thông suốt."

Hắn lại tiếp: "Đạo Sinh nguyện phụ trách việc điều tra người Bí tộc. Chỉ cần giao cho hạ thần binh mã, nếu Bí nhân vẫn không rút lui thì hạ thần cảm chắc sẽ nhổ tận gốc rễ bọn chúng."

Thác Bạt Khuê hỏi: "Thôi khanh thấy thế nào?"

Thôi Hoành đáp: "Bí nhân muốn kích cho Tộc chủ tức giận."

Thác Bạt Khuê ngạc nhiên hỏi: "Bọn chúng còn cho rằng ta chưa đủ tức giận sao?"

Thôi Hoành đáp: "Bí nhân luôn tự mình hành động. Tuy làm việc cho Mộ Dung Thùy, nhưng là để báo ân chứ không phải biến thành con chó trung thành, chỉ tuân theo mệnh lệnh của lão. Vì thế hạ thần cho rằng giữa Bí tộc và Mộ Dung Thùy có hiệp nghị bí mật. Ví dụ như chỉ cần Bí tộc hoàn thành những mục tiêu nào đó thì sẽ thành công mà rút lui. Sau này sẽ không liên quan gì với Mộ Dung Thùy nữa."

Trưởng Tôn Đạo Sinh lạnh lùng hỏi: "Giả sử mục tiêu hiệp nghị bí mật là Bí nhân sẽ giúp Mộ Dung Thùy thống nhất phương Bắc thì sao?"

Thác Bạt Khuê cười nhẹ: "Đạo Sinh tức giận rồi! Vừa rồi ta đã đại động can hỏa, hận không thể gặp một Bí nhân mà giết, nhưng qua sự đề tỉnh của Thôi khanh lập tức bình tĩnh lại. Đối thủ chân chính của ta là Mộ Dung Thùy chứ không phải Bí nhân, làm sao có thể để Bí nhân làm loạn hết sách lược tổng thể được?"

Trưởng Tôn Đạo Sinh bi phẫn nói: "Chúng ta làm sao để cho máu của tộc nhân cứ chảy một cách vô ích như vậy? Món nợ giữa chúng ta và Bí nhân tất phải tính toán cho rõ ràng, nợ máu phải trả bằng máu."

Thôi Hoành nói: "Bí nhân trước tiên làm các việc phá hỏng ruộng vườn, đốt lương thảo, cắt đứt đường vận chuyển tới Thịnh Nhạc... Chỉ có một mục đích là nhiễu loạn tâm lý dân chúng, tước giảm đầu chí và sỹ khí quân ta, cô lập quân ta, để Mộ Dung Thùy chuẩn bị phản công. Vì thế chúng ta phải bình tĩnh ứng phó, tuyệt không thể tự làm loạn trận cước, nếu không sẽ rơi vào vòng của Mộ Dung Thùy."

Trưởng Tôn Đạo Sinh nhíu mày: "Nếu như chúng ta tiếp tục để cho Bí nhân hoành hành, không sợ sẽ làm nhuệ khí của các chiến sỹ xuống thấp sao?"

Thác Bạt Khuê nói chen vào: "Hiện nay, ta đã rõ ràng tình thế địch. Quân lực chúng ta chỉ có thể bảo vệ được hai thành, có điểm giống tình hình ngày xưa giữa Phù Kiên và chúng ta. Binh lực của Phù Kiên tuy gấp ta hàng trăm lần, nhưng do chúng ta dùng chiến lược vừa đánh vừa chạy nên hắn có lực mà không làm gì được. Nếu như bây giờ chúng ta lao sư động chúng, đại cử binh mã đi truy bắt Bí nhân thì bề ngoài có vẻ

như chúng ta nắm được quyền chủ động, nhưng thật ra lại bị Bí nhân dắt mũi dẫn đi. Cuối cùng đuổi mãi tới lúc mệt mỏi, sẽ tới lúc quân sỹ không còn đầu chí. Việc đó, người trí làm sao làm được?"

Trưởng Tôn Đạo Sinh hỏi: "Chẳng lẽ chúng ta chỉ ngồi một chỗ nhìn Bí nhân dương oai diễu võ, nhe nanh múa vuốt sao?"

Thác Bạt Khuê đã hoàn toàn hồi phục về ung dung lạnh lùng bình thường, trầm giọng: "Ta hiểu rõ tâm tình của Đạo Sinh. Nhưng để đánh bại Mộ Dung Thuý, chúng ta tất phải nhẫn nại, nhẫn nại cho tới lúc xuất hiện cơ hội tốt nhất. Khi đó sẽ do Thôi Khanh đề xuất sách lược 'cầm tắc tiên cầm vương', triệt để thu thập Bí tộc. Việc này sẽ phát sinh trước khi Mộ Dung Thuý phản công, lập tức có thể gây phản chấn dân tâm và sỹ khí, từ mất thành được, càng dă kích mạnh mẽ Mộ Dung Thuý."

Thôi Hoàn nghe không ngớt gật đầu.

Trưởng Tôn Đạo Sinh lộ vẻ suy nghĩ, cho thấy tâm tình kích động của hắn đã dần dần hồi phục lại.

Thác Bạt Khuê than: "Ta chỉ lo lắng một việc thôi."

Thôi Hoàn và Trưởng Tôn Đạo Sinh đều ngạc nhiên, chờ hắn nói tiếp.

Thác Bạt Khuê từ từ nói: "Sở dĩ Bí nhân có thể muốn gì làm nấy là vì chúng đã nhìn ra nhược điểm của chúng ta là chiến tuyến quá dài. Vì thế chúng có thể dùng binh lực không đến ngàn người là có thể cắt đứt giao thông giữa Thịnh Nhạc và Biên Hoang tập. Ta lo lắng là Bí nhân đã nhìn ra nhược điểm của chúng ta thì Mộ Dung Thuý đương nhiên cũng nhìn ra. Với tính tình của Mộ Dung Thuý thì sẽ tuyệt không bỏ lỡ cơ hội."

Trưởng Tôn Đạo Sinh và Thôi Hoàn đều muốn nói nhưng lại không biết nói gì. Trừ khi buông bỏ Bình Thành và Nhạn Môn. Nếu không, tình hình như Thác Bạt Khuê vừa nói sẽ không cách nào thay đổi được.

Thác Bạt Khuê lại tiếp: "Trước đây, việc chúng ta làm xuất sắc nhất chính là công tác tình báo, rõ như trong lòng bàn tay mọi động hướng của người Yên. Nhưng bây giờ tình hình đã xoay chuyển ngược lại. Mộ Dung Thuý thông qua Bí nhân đã hoàn toàn nắm được bố trí thực hư của chúng ta. Nhưng chúng ta lại như một kẻ bị bịt mắt, bịt tai, hoàn toàn không biết gì về những sự việc bên ngoài phạm vi hai thành. Ngày nào mà tình hình này vẫn chưa thay đổi được thì ngày đó chúng ta vẫn hăm thân trong thế yếu chờ người đến giết."

Trưởng Tôn Đạo Sinh gật đầu: "Ta vẫn chủ trương lập tức phản kích bí nhân vì việc này đã trở thành mấu chốt quan trọng ảnh hưởng tới thành bại của cuộc đấu tranh giữa chúng ta và Mộ Dung Thuý. Chỉ khi trừ diệt được Bí nhân thì chúng ta mới có thể thay đổi hoàn toàn thế yếu."

Thác Bạt Khuê điềm đạm nói: "Tháng này, khí lạnh không ngừng tràn về. Năm ngày nữa là ngày lập đông. Nên biết những ngày tới sẽ là những ngày đông giá rét, cuộc chiến tranh của chúng ta với Bí tộc sẽ kéo dài. Nhất thời không cần gấp gáp và cần định mưu kế rồi mới hành động, một kích là thành công. Bí nhân giống như là một con độc xà hung mãnh ẩn nấp trong đồng cỏ, lựa người mà cắn. Chúng ta đã không xuất thủ thì thôi, nếu xuất thủ tất phải đánh trúng chỗ yếu hại của nó. Nếu không, bị nó cắn lại một miếng thì sẽ rất nguy hiểm đó."

Trưởng Tôn Đạo Sinh hỏi: "Chúng ta rốt cuộc là chờ đợi cơ hội như thế nào?"

Thác Bạt Khuê đáp: "Chính là khi Hoang nhân đột phá được sự phong tỏa của người Yên, cùng chúng ta nổi lại được liên hệ."

Trưởng Tôn Đạo Sinh tắc họng không nói gì được.

Thác Bạt Khuê cười khò: "Chúng ta chính là đang bị hăm trong thế bị động, chỉ có thể chờ đợi, chỉ có thể khổ tâm nhẫn nại. So với bất kỳ người nào khác, việc giết cho Bí tộc không còn manh giáp, ta mong muốn hơn nhiều. Nhưng cũng biết Bí nhân là những ác ngư ở sông hồ. Nếu như chúng ta lại tiến vào trong nước để truy sát chúng thì sẽ chỉ bị chúng cắn cho sứt da trầy vảy. Phương pháp duy nhất là bắt sạch giết tuyệt bọn chúng. Chỉ nên đấu trí đấu lực với chúng, không nên chỉ dùng cái dũng của kẻ thất phu."

Hắn hai lần dùng hai ví dụ để hình dung về Bí nhân, cho thấy hắn từng suy nghĩ rất sâu sắc về vấn đề của bọn chúng.

Lúc này, ngoài song hoa tuyết đã lát phát rơi, như để báo hiệu cho họ biết mùa đông giá lạnh đã tràn ngập đất trời.

Ánh mắt Thác Bạt Khuê nhìn ra thiên địa mênh mông trắng xóa bên ngoài, cảm xúc nói: "Ta chưa từng nghĩ rằng sau trận đại thắng lại hãm thân vào tình cảnh thế này. Ta không những lo lắng cho Biên Hoang tập, mà còn lo cho Thịnh Nhạc."

Thôi Hoàn và Trường Tôn Đạo Sinh đều cảm thông sâu sắc.

Bí nhân tham gia vào cuộc chiến có tác động làm thay đổi cán cân lực lượng. Bí nhân không những kiên dũng thiện chiến, mà còn có thể phát huy sức chiến đấu siêu nhiên trong những hoàn cảnh thời tiết khắc nghiệt. Với chiến lược cao minh của Mặc Sĩ Minh Dao, tuy Thác Bạt tộc hơn về binh lực, nhưng không cách nào tiêu trừ được sự uy hiếp của Bí nhân.

Chỉ xét việc Bí nhân có thể hai lần tập kích xa đội chờ hoàng kim và đội vận chuyển ngựa là biết về mặt tình báo, Bí nhân đã chiếm hết thượng phong. Hiện giờ, Thác Bạt tộc chỉ có thể khống chế tình hình bên trong cứ địa, còn khu vực rộng lớn bên ngoài là trời đất của Bí nhân.

Tình thế Biên Hoang tập cố nhiên là ác liệt, càng khiến người ta lo lắng là vẫn phải đang xây dựng lại Thịnh Nhạc. Tuy có các đại tướng như Trường Tôn Tung chủ trì, nhưng bất kể là sức phòng ngự và binh lực đều vô cùng bạc nhược. Nếu như Mộ Dung Thuỷ phái quân đánh phá thì thật không chịu nổi một đòn.

Điều may mắn duy nhất là người Yên ở chiến dịch đèo Tham Hợp đã bị thiêu huỷ số lượng lớn chiến thuyền nên trước mắt, người Yên thiếu thốn chiến thuyền, khó có thể theo đường thuỷ tấn công Thịnh Nhạc. Đường bộ thì gió tuyết toi bời. Nếu không, Thác Bạt Khuê chỉ còn cách hồi sư rồi tử thủ Thịnh Nhạc.

Thác Bạt Khuê hỏi Trường Tôn Đạo Sinh: "Có tin mới nhất về Hách Liên Bột Bột không?"

Trường Tôn Đạo Sinh đáp: "Tin tức mới nhất đã cách đây năm ngày. Nghe nói Hách Liên Bột Bột vì lấy số lượng lớn chiến mã mà người Nhu Nhiên chuyển cho Diêu Trường nên quan hệ với Diêu Trường trở nên căng thẳng như nước và lửa."

Hắn lại tiếp: "May là Hách Liên Bột Bột tự lo cho mình chưa xong, nếu không, tình cảnh của chúng ta càng thêm ác liệt."

Thác Bạt Khuê nhíu mày hỏi: "Hách Liên Bột Bột quả thực tự lo cho mình không xong ư?"

Thôi Hoàn đáp: "Hách Liên Bột Bột không phải là người ngu xuẩn! Hắn từng phản bội Mộ Dung Thuỷ. Theo lý mà nói thì phải toạ sơn quan hổ đấu, sau đó mới mưu đoạt lợi. Hơn nữa, hành quân trong vùng tuyết rất không thích hợp nên chắc hắn có thể nhẫn nại được."

Thác Bạt Khuê khẽ lắc đầu, chùng chùng như muốn dùng động tác đó để trừ bỏ những phiền não trong đầu.

Ngay vào lúc này, hắn nghĩ tới Sở Vô Hạ. Mấy ngày nay, thương thế của nàng tiến triển rất nhiều, đã có thể rời khỏi giường. Nữ nhân này vô cùng thông minh, giỏi đoán ý người, đàm đạo với nàng quả là một việc khoan khoái, có thể giải bớt lo sầu.

Ài!

Chỉ hận là mình lại không cách gì bỏ hết lòng đề phòng đối với nàng. Không chỉ vì những kỷ lục bất lương của nàng trong quá khứ, mà nói cho cùng thì Yến Phi chính là cừu nhân giết cha của nàng, làm hắn không thể không hoài nghi động cơ của nàng đối với mình.

Phải chăng hắn đã hiểu nhầm về nàng rồi?

Nếu như nàng không hiến tặng cho hắn số lớn hoàng kim thì giờ đây thì liệu có tình hình như bây giờ không?

Vì quan hệ với Biên Hoang tập, tác dụng mà số lượng lớn hoàng kim đó mang lại quả không tính nổi. Ít nhất thì trước mắt làm hắn tràn đầy chờ đợi và hy vọng.

Thác Bạt Khuê hỏi: "Phía Biên Hoang tập có tin tức gì mới không?"

Trường Tôn Đạo Sinh đáp: "Chúng ta phái đi hơn hai mươi thám tử đến Tứ Thuỷ thám thính tình hình, chỉ có ba người sống sót trở lại. Nghe báo cáo là người Yên đã tiến tới bắc Dĩnh khẩu, cắt đứt giao thông đường thuỷ của Biên Hoang tập lên phương Bắc. Vì kỵ binh người Yên không ngừng tuần tra ở Tứ Thuỷ nên người của chúng ta không cách gì vượt qua Tứ Thuỷ thám sát tình hình địch được."

Thác Bạt Khuê cười khở: "Lại có tin tức xấu như thế nữa."

Lại hỏi: "Không có ai từ Biên Hoang tập đến sao?"

Trưởng Tôn Đạo Sinh lắc đầu ra hiệu không có.

Thác Bạt Khuê đưa mắt nhìn Thôi Hoành.

Thôi Hoành nói: "Ba trăm gia tướng thủ hạ của hạ thần tối qua đã tới Nhạn Môn, được Trương tiên sinh an bày ổn thoả rồi."

Thác Bạt Khuê bật cười: "Đó là tin tức tốt duy nhất."

Thôi Hoành nói: "Hy vọng Yến huynh có thể trở lại sớm, chúng ta có thể tiến hành kế dụ địch 'Cầm tặc tiên cầm vương'."

Thác Bạt Khuê lo lắng trầm trọng: "Liệu Yến Phi có thể đến giúp chúng ta không, cần phải xem Hoang nhân có thể một lần nữa sáng tạo kỳ tích, đoạt lại bắc Dĩnh khẩu về tay hay không. Vì thế hiện tại, cuộc đấu tranh với Mộ Dung Thuý đã chuyển về Biên Hoang tập rồi."

Thôi Hoành nói: "Đối với việc đó, hạ thần có đủ lòng tin. Quan trọng là Hoang nhân không những nhân tài đông đúc, mà sỹ khí lại như mặt trời. Biên Hoang là địa bàn của họ. Người Yên và Bí nhân đều là quân lao sư viễn chinh, cao thấp tự nó đã phân biệt rất lớn rồi."

Thác Bạt Khuê tinh thần phấn chấn hỏi: "Quả thực như thế sao?"

Thôi Hoành đáp: "Đó chính là suy nghĩ trong lòng hạ thần, một chữ cũng không giả dối."

Ánh mắt Thác Bạt Khuê lại chuyển ra ngoài song cửa, tự nói một mình: "Tiểu Phi à! Rốt cuộc là người đang ở đâu?"

Trưởng Tôn Đạo Sinh và Thôi Hoành đều nảy sinh cảm giác khác lạ. Từ trước tới nay, Thác Bạt Khuê trước mặt người khác luôn cho thấy mặt kiên cường, tràn đầy lòng tin, chỉ huy quyết đoán của hân. Nhưng dưới áp lực to lớn của địch nhân, hân cuối cùng cũng lộ ra một mặt yếu nhược, vì thế mới mong đợi Yến Phi tới đến thế.

Hiện giờ tình thế vô cùng rõ ràng. Vận mệnh Thác Bạt Khuê đã gắn chặt với vận mệnh của Hoang nhân. Bất kỳ bên nào diệt vong thì ngày tàn của bên kia cũng không còn xa mấy.

HỒI 48

Thần Hoả Phi Nha

Cao Ngạn và Trác Cuồng Sinh dừng ngựa trên một ngọn đồi cao, từ trên mình ngựa nhìn ra tình hình trận địch. Hai trăm chiến sỹ Hoang nhân bố trận trên đỉnh và sườn đồi.

Ngọn đồi mà họ đang đứng ở bờ tây Dĩnh Thuỷ, chỉ cách bắc Dĩnh khẩu hơn một dặm. Sự xuất hiện của họ chỉ có tính chất kiềm chế, làm người Yên không hiểu được chiến lược của họ. Nếu như địch nhân xuất trận tấn công, thì chính là lo lắng của họ, tùy tình hình có thể ở lại cự địch, hoặc vừa đánh vừa chạy, phân tán binh lực địch.

Vàng thái dương đang ngả dần về tây. Dưới ánh tịch dương, bờ sông đầy tuyết lấp lánh phát sáng, có sáu toà bảo lũy hình vuông được xây bằng gỗ chỉ mới hoàn thành bộ khung cơ bản, vẫn còn thiếu hơn mười ngày làm nữa mới có thể mong có năng lực phòng ngự.

Ven sông xây dựng hơn mười toà tiền lâu để hô ứng với hai chiến hào quan trọng, lại có sức phòng ngự cao hơn mấy toà bảo lũy chưa hoàn thành.

Hai ngàn quân địch đang bố phòng trong trận địa, nghiêm trận chờ đợi làm không khí bắc Dĩnh khẩu dần dần khẩn trương.

Hai chiếc phù kiều tạm vắt ngang sông làm trận địa hai bên bờ nối liền lại với nhau, làm người Yên có thể tùy theo tình hình phát triển mà thông qua phù kiều hỗ trợ lẫn nhau. Hơn hai mươi chiếc máy bắn đá đều bố trí ở chỗ cao khu vực hạ du dưới trận địa để đối phó với chiến thuyền của Hoang nhân đánh tới theo

đường thủy.

Về mặt phòng thủ, đó là sự bố trí hữu hiệu nhất của người Yên. Nhưng Trác Cuồng Sinh và Cao Ngạn đều biết người Yên bề ngoài có vẻ mạnh, nhưng bên trong yếu kém, sỹ khí rất thấp. Chỉ xét việc bọn họ đến chiếm cứ ngọn đồi cao này để khiêu chiến đã hai canh giờ rồi mà người Yên vẫn không dám rời khỏi trận địa đến đánh là biết người Yên đã mất hết dũng khí.

Tác dụng của cánh quân này bên họ chỉ là gây áp lực lên địch nhân, làm người Yên vốn đang mệt mỏi không cách nào được nghỉ ngơi, càng không rõ thủ đoạn của họ.

Trác Cuồng Sinh nói: "Vương Trấn Ác đúng là một nhân tài hiếm có, trong hội nghị đề xuất chiến lược 'bên nào sỹ khí cao hơn thì thắng', cho rằng chỉ cần duy trì được đầu trí, sỹ khí của Hoang nhân thì tất có thể một trận thành công. Vì thế được Chiến gia và hội nghị tin tưởng, để hắn trừ tính toán bộ sách lược. Người xem kìa! Thủ đoạn của hắn chính là lấy chỗ sở trường của mình làm bọn địch ón gan. Chỉ xem việc bọn ta với binh lực ít ỏi không đủ này lại là một chiêu số hư hư thực thực, kiềm chế ba quân của địch là đủ biết công phu của hắn."

Cao Ngạn gật đầu: "Thật ra, khi bọn ta đến ngọn đồi này thì ta sợ muốn chết, sợ địch nhân sẽ rời trại đánh trả. Nhưng đến giờ thì ta yên tâm lại rồi. Hà! Con người ta phải chăng đặc biệt nhất gan?"

Trác Cuồng Sinh vui vẻ nói: "Người không những không hề nhát gan mà gan dạ hơn người nữa. Nếu không, làm sao người thâm nhập vào trận địch, nắm rõ địch tình? Vấn đề là người đã quen việc ẩn nấp, không có tập quán đối mặt với địch nhân. Nhưng người có thể yên tâm. Để đáp tạ công lao của người, hội nghị không những cho người nhiệm vụ ít nguy hiểm, mà còn do bản quán chủ làm cận vệ cho người, đảm bảo người không mất mạng. Hắc! Người có biết tại sao họ lại chỉ định ta bảo hộ cho người không?"

Cao Ngạn ngạc nhiên hỏi: "Lại có lý do đặc biệt sao?"

Trác Cuồng Sinh kiêu ngạo đáp: "Hoang nhân bọn ta chiến tướng như mây, mưu sỹ như mưa, mỗi khi làm việc gì đằng sau đều có thâm ý. Sở dĩ do ta bảo vệ người là vì ở Biên Hoang tập thì bản quán chủ quan tâm tới mạng nhỏ của người nhất. Thử nghĩ nếu tiểu tử người một mạng ô hô thì thiên thư của ta làm sao mà viết được đây?"

Cao Ngạn bật cười: "Ồ diên. Hà! Người khẳng định là một tên diên. Vì viết thiên thư mà người biến thành diên rồi."

Trác Cuồng Sinh cười nhẹ: "Có thể vì một việc gì đó mà phát diên thì cũng là một kiểu hạnh phúc vì như thế mới có thể có thành tựu. Như người vì Tiểu Bạch Nhạn mà phát diên mới có thể đã động được trái tim non trẻ của nàng ta. Lão tử vì viết thiên thư mà phát diên mới có thể tạo ra tác phẩm 'Ấu tâm lịch huyết' ¹. Chỉ cần phương hướng chính xác, không phát diên thì làm sao cho tốt được?"

Cao Ngạn lập tức không nói được gì, một lúc sau than: "Tên diên nhà người, lúc nào cũng có những lý do sai lệch, bẻ cong vấn đề. Đen có thể nói thành trắng, hươu có thể nói thành ngựa được."

Trác Cuồng Sinh ngưng thần nhìn trận địch, thần nhiên nói: "Lý do sai lệch cũng được, lý do đúng cũng được, đều là đạo lý cả. Tương lai, người có thể cùng Tiểu Bạch Nhạn lưu danh muôn đời hay không toàn là nhờ tên diên này có tiếp tục phát diên nữa hay không đó."

Cao Ngạn xí xòa: "Dùng ngựa mới thay ngựa cũ quả là tuyệt diệu. Là chủ ý của ai vậy?"

Trác Cuồng Sinh đáp: "Đó chính là một biện pháp bảo trì sỹ khí của Trấn Ác. Nếu không, chiến mã mỗi mệt rồi, chiến sỹ cưỡi trên lưng nó làm gì còn sỹ khí nữa?"

Cao Ngạn hỏi: "Rốt cuộc là bao giờ thì bọn ta bắt đầu tấn công?"

Trác Cuồng Sinh vuốt râu cười đáp: "Thời khắc tấn công chính là một bước rất quan trọng. Người nghĩ xem! Khi màn đêm buông xuống, địch nhân không thể không đốt lửa lớn để chiếu sáng thì sẽ tạo thành cục diện ta ám địch minh, làm địch nhân căn bản không biết bên ta có bao nhiêu người, sẽ bị rơi vào cục diện hoàn toàn bị động. Lần này chúng ta phải đánh cho thật đẹp mắt, tuyệt không cho địch nhân dễ dàng thoát thân. Tổng Chính Lương và Hồ Bái hai người đều phải chết. Nếu không, làm sao hiển lộ được thủ đoạn của Hoang nhân chúng ta?"

Tia sáng cuối cùng tắt ở phía trời tây, mặt đất trở nên đen tối. Trong trận địch ánh lửa bùng lên.

Cao Ngạn thoải mái thở ra một hơi nói: "Hà! Địch minh ta ám. Về cảm giác thấy an toàn hơn nhiều."

Thùng! Thùng! Thùng!

Bờ đông Dĩnh Thuỷ. Ở khu vực bằng phẳng ở mặt Đông của trận địch, từng hồi trống trận nổi lên truyền lại. Mỗi tiếng trống như đánh thẳng vào tâm khảm người nghe.

Cao Ngạn tinh thần chấn động hỏi: "Phải chăng bắt đầu tấn công?"

Trác Cuồng Sinh đáp: "Làm sao nhanh thế được? Việc đánh trống một mặt là để tăng thêm áp lực lên địch nhân, mặt khác để che giấu âm thanh phát ra khi điều động quân mã. Đợi khi quân ta tiến vào vị trí công kích thì chiến tranh có thể phát động bất cứ lúc nào."

Cao Ngạn nhìn về phía hạ du Dĩnh Thuỷ. Hai chiếc Song Đầu chiến thuyền vừa lọt vào trong tầm mắt, từ từ tiến về phía trận địch.

Trác Cuồng Sinh đánh giá khí thế bên địch, trầm giọng: "Ta dám đảm bảo người Yên bên trong trận địch đại bộ phận không biết mình đang ở đây làm gì, tại sao phải đến đây, khốn khổ phòng thủ một cửa sông hoang vu này. Không những phải lao tâm lao lực mà còn tắm gió gọi sương. Ngược lại, Hoang nhân người nào cũng hiểu rõ không đoạt lại bắc Dĩnh khẩu thì Biên Hoang tập sẽ mất, không còn cách nào tiến hành hành động giải cứu chủ tì Thiên Thiên nữa. Chỉ từ góc độ này mà xét thì sự khác biệt về sỹ khí đã rõ ràng rồi."

Bóng đêm cuối cùng cũng phủ trùm lên vạn vật. Trên trời lấm chấm các vì sao, trong địch trận ánh lửa chiếu sáng rực.

Bỗng nhiên, ở nơi cách trận địch nửa dặm bên bờ Đông bưng lên ba ngọn đèn hồng quỳ dị phi thường.

Trác Cuồng Sinh hào khí dâng lên tận trời nói: "Trải qua nhiều lần chiến dịch, Hoang nhân chúng ta đã từ một đám ô hợp biến thành đội hùng sư có tổ chức, kỷ luật, lại thiện dụng chiến thuật đánh trong đêm tối dùng đèn hiệu chỉ huy. Đây chính là lấy sở trường của mình đánh sở đoản của địch. Tiểu tử ngươi hãy chờ xem! Một chương hồi mới "Hoang nhân nộ thủ bắc Dĩnh khẩu" [2](#) khẳng định là một chương tình xảo trong thiên thư của ta."

° ° °

Sau khi ăn sáng, Yến Phi và An Ngọc Tình chia tay. An Ngọc Tình tự mình lên đường. Yến Phi đến Mã Hành mới biết Giang Văn Thanh vừa tới Kiến Khang. Yến Phi thầm nghĩ việc Ma môn phải do Giang Văn Thanh tự thân truyền đạt cho Lưu Dụ mới thích hợp. Chàng lại muốn biết tình hình mới nhất của Biên Hoang tập nên sai người tìm cách liên lạc Giang Văn Thanh đến gặp. Khi biết phải chờ hai canh giờ, Yến Phi tranh thủ nghỉ ngơi. Chàng hành khí vận công, tiến vào cảnh giới vật ngã lưỡng vong trong một phòng nhỏ ở Mã Hành.

Khi Yến Phi mở mắt ra thì mặt trời đã ngả về tây.

Cửa mở.

Giang Văn Thanh xuất hiện trước mắt, tươi cười nói: "Thật không tưởng nổi đây? Vừa mới tới Kiến Khang đã được gặp đại anh hùng của Biên Hoang tập chúng ta. Người có biết cả Biên Hoang tập đang chờ người trở về không?"

Tiếp đó, nàng ngồi xuống, tỏ ý xin lỗi: "Xin thứ cho Văn Thanh tội đến trễ vì không những phải ứng phó Tư Mã Nguyên Hiến mà còn phải ứng phó với người cha gian ngoan giáo hoạt của hần nữa. Tinh thần mà không đầy đủ thì không thể chịu nổi. Hic! Vì sao ngươi lại trừng trừng nhìn Văn Thanh như vậy? Ta chỉ thay đổi nam trang thôi mà! Người ta trước đây cũng thường thích ăn mặc thế này."

Yến Phi cười: "Đại tiểu thư khơi dậy ký ức của ta ngày trước đối với Biên Hoang công tử. Nhưng tuyệt không chỉ đơn giản vì nàng đóng giả nam trang mà còn vì đại tiểu thư đã hồi phục hết thần thái ngày trước, giống như Biên Hoang công tử đã sống lại rồi vậy."

Giang Văn Thanh vui vẻ nói: "Ta thực đã có một thời gian dài trầm mê, không biết nên tiếp tục thế nào, cũng không có phương hướng. Đều vì từ nhỏ ta đã sống dưới sự bao bọc của cha ta. Cho đến khi cha bị tên gian tặc đó hại chết, ta không thể không học tập để sống độc lập.... Ài! Tư vị đó tuyệt không dễ chịu."

Yến Phi hỏi: "Ai phòng thủ bên ngoài thế?"

Giang Văn Thanh ngạc nhiên thốt: "Người không biết sao? Là Khoái Ân đó à! Hắn kiên trì theo ta, nói sợ có thích khách."

Yến Phi gật đầu: "Hắn là người có mưu có dũng, làm như thế là đúng. Kiến Khang bề ngoài xem chừng hoà bình yên ổn, nhưng ngầm ngầm lại có sóng gió hung dữ, tuyệt không thể sơ sót đại khái được."

Giang Văn Thanh nhíu mày hỏi: "Yến huynh dường như có ý gì đó, rốt cuộc là chuyện gì vậy? Chút nữa thì quên không hỏi người, Tôn Ân phải chăng đã mất đầu dưới Điệp Luyến Hoa của người?"

Yến Phi đem chuyện quyết chiến với Tôn Ân và Ma môn nói lại những điểm chính, lại nhờ Giang Văn Thanh truyền tin cho Lưu Dự.

Giang Văn Thanh nghe xong sắc mặt lúc sáng lúc tối xầm, nhất thời nói không ra lời cho thấy việc Yến Phi nói cho nàng biết xung kích nàng mãnh liệt thế nào.

Yến Phi tổng kết: "Nếu ta đoán không nhầm thì Trần công công là thuộc một hệ phái nào đó của Ma môn. Lão trường kỳ làm gián điệp nội ứng bên cạnh Tư Mã Đạo Tử. Người mà Ma môn ủng hộ hiện nay rất nhiều khả năng là Hoàn Huyền, làm Hoàn Huyền thực lực đại tăng, ngàn vạn lần không nên khinh thị hắn."

Giang Văn Thanh gật đầu đồng ý với nhận xét của chàng. Yến Phi tuyệt không phải là dự đoán không có cơ sở mà là có chứng cứ vì Lý Thục Trang và Can Quy ngầm ngầm câu kết là việc tự miệng Lý Thục Trang thừa nhận với Lưu Dự.

Yến Phi hỏi: "Tình hình Biên Hoang tập thể nào?"

Giang Văn Thanh bất chợt nhớ lại Cao Ngạn chưa biết sống chết thế nào, ảo não cúi đầu, đem tình hình nguy cấp của Biên Hoang tập nói lại hết cho Yến Phi.

° ° °

Cuộc chiến do hai chiếc Song Đầu chiến thuyền khai hỏa. Dưới sự yểm hộ của bóng tối, hai chiến thuyền ngược dòng tiến về phía trận địch. Đến cách trận địch hai ngàn bước, vẫn nằm ngoài tầm bắn của máy bắn đá và cung tên của địch nhân thì từ trên thuyền mấy chục tia lửa phóng vọt lên không bắn về phía trận địch. Lửa khói tạo thành từng vệt dư ảnh với quỹ đạo diệu kỳ, sáng rực tuyệt đẹp.

Đó chính là hỏa khí 'Thần hỏa phi nha' do Cơ Biệt đốc thúc thợ lành nghề chế tạo binh khí ngày đêm không nghỉ gấp rút chế ra, lại dựa trên tình hình địch nhân mà cải tiến thiết kế. Hình dạng như con quạ, dùng vải bông quấn lại, bên trong chứa hỏa dược, chế thêm đuôi và cánh để tăng cường sự ổn định và sức bay xa khi phi hành trong không trung. Khi bắn ra giống như chim bay.

Dưới bụng quạ có gắn bốn mũi hỏa tiễn, trở thành động lực phi hành rất mạnh, làm hỏa khí bay xa hơn trăm trượng. Khi đến mục tiêu thì hỏa dược phát nổ, không những làm mục tiêu bén lửa bốc cháy mà còn phóng ra độc khí chủ yếu là tì sương, có thể làm địch nhân trúng độc hôn mê. Hơn nữa khói mù mịt, che hết tầm nhìn của địch, vô cùng hữu hiệu.

Dưới tình hình hai quân đối lũy thì dùng hỏa khí công kích đối phương chỉ có tác dụng hữu hạn. Nhưng khi địch nhân cố thủ trong một không gian cố định, lại trong thế bị động như tình hình trước mắt thì hỏa khí sẽ phát huy sức sát thương và sức phá huỷ lớn nhất.

Đại bộ phận 'Phi Nha' rơi xuống trận địch, nhất thời tiếng nổ liên hồi, hỏa quang loé sáng, từng đám khói đen theo gió tản ra bốn phương tám hướng. Nếu như không có gió tây bắc thì tình hình quân Yên càng ác liệt. Nhưng hiện giờ thì khói độc bao trùm toàn bộ trận địa máy bắn đá dưới hạ du.

Hai toà tiền lâu nhiều chỗ bắt lửa, địch nhân muốn cứu không được.

Đá tảng không ngừng từ máy bắn đá bắn ra, nhưng vì tầm nhìn người Yên bị khói che khuất nên đều mất độ chuẩn xác.

Lập tức trận cước Yên quân đại loạn, không chịu nổi khói độc nên tranh nhau bỏ vị trí, loạn đến nỗi trận thế tan tành, nhất thời mất sức phản kích.

Hai chiếc Song Đầu chiến thuyền không ngừng tiến lại gần trận địch, phát xạ đợt 'Thần hỏa phi nha' lần

thứ hai, cũng là đợt cuối cùng. Lập tức lại có mấy toà tiễn lâu bốc cháy, người Yên kêu khóc chạy loạn lên.

Chiến sỹ Hoang nhân trên Song Đầu thuyền dùng hết hoả khí liền dùng tên lửa thay vào đối phó địch nhân. Bọn họ đã dùng vải ướt bịt chặt mũi miệng nên không sợ khói độc.

Trác Cuồng Sinh, Cao Ngạn và một đám chiến sỹ Hoang nhân thấy Song Đầu thuyền tiến vào đoạn sông Dĩnh Thuỷ bị khói mù bao phủ, không nhìn thấy nữa nhưng vẫn hò hét vang trời trợ uy.

Bọn họ biết thắng lợi đã nắm vào trong tay. Khi Song Đầu thuyền húc gãy phù kiều tạm thời nổi liền hai bờ chính là lúc bộ đội lục quân toàn diện tiến công.

Họ vẫn đang chờ đợi.

° ° °

Yến Phi đứng ở bờ bắc Đại Giang, quay đầu nhìn toà đô thành vĩ đại ở bờ bên kia.

Bất kỳ thành nào cũng sẽ có một ngày rơi vào tay một bên nào đó, đó là tính tất yếu của lịch sử. Mỗi triều đại cuối cùng sẽ có một ngày không thoát khỏi vận mệnh diệt vong, bất kể nó từng hưng thịnh cường mạnh đến thế nào đi nữa. Chia lâu rồi sẽ hợp, thịnh cực tất suy. Nhưng Kiến Khang từng có những tướng soái phong lưu như Tạ An, Tạ Huyền nên khẳng định sẽ danh lưu thiên cổ, mỹ danh không phai mờ.

Kiến Khang là địa phương ngoài Biên Hoang tập làm Yến Phi cảm thụ sâu sắc nhất. Trên Vũ Bình đài của Tần Hoài lâu bên bờ sông Tần Hoài, chàng đã gặp được nữ thần của lòng chàng là Kỷ Thiên Thiên.

Ở Kiến Khang, chàng đã trải qua những ngày tháng mát mẻ và ảm đạm nhất. Chàng nghĩ tới Vương Đạm Chân, nghĩ tới vận mệnh bi thảm của nàng và quan hệ của nàng với Lưu Dự.

Nàng là vết thương vĩnh viễn không lành trong lòng Lưu Dự. Kể cả Lưu Dự sau này trở thành chủ nhân phương Nam, nhưng quãng đời quá khứ gắn với Vương Đạm Chân sẽ vĩnh viễn đồng hành với gã.

Yến Phi xoay người lại, đối mặt với Kiến Khang đèn lửa huy hoàng, trong lòng trăm mối tơ vò.

Chàng hiểu rõ sở dĩ tâm lý chàng đa sầu đa cảm như thế, nguyên nhân một phần khẳng định là do nguyên khí bản thân bị tổn thương làm định lực giảm mạnh, trở lại trạng thái tinh thần như thời kỳ trước khi thai tức trăm ngày. Nhưng chàng lại có chút hưởng thụ cái cảm giác 'Người' đó, làm chàng có những cảm thụ 'mới lạ'. Một nguyên nhân khác là do Giang Văn Thanh vừa đưa chàng quá giang, nàng biến thân trở lại bộ dạng Biên Hoang công tử như ngày nào, làm dấy lên ký ức của chàng về những ngày đó.

Không thể phủ nhận là cuộc chia tay với An Ngọc Tình cũng khơi dậy trong lòng chàng một tình cảm khó hình dung. Liệu còn có ngày gặp lại nàng không? Những suy nghĩ này tuyệt không xuất hiện trước khi chàng bị Tôn Ân đả thương. Nhưng sau lần quyết chiến thứ ba với Tôn Ân, lão đã làm chàng phát sinh cảm giác nguy hiểm.

Ngay vào lúc chán nản đó, trong lòng chàng xuất hiện cảnh báo.

Yến Phi từ từ quay lại, thấy một nam tử trung niên mặc kiểu văn sỹ, dáng vóc cao lớn. Y chấp tay sau lưng đứng cách hai trượng, nhãn thần lợi hại tưởng chừng có thể nhìn thấu hư thực của chàng, mục quang hần đang lấp loé như thềm ước lượng chàng. Yến Phi bề ngoài thần sắc không đổi, nhưng trong lòng vô cùng ngạc nhiên. Kể cả linh giác của mình đã giảm mạnh, nhưng người này có thể âm thầm tới cách hai trượng sau lưng chàng mới bị chàng phát hiện đủ biết võ công người này cao minh lợi hại như thế nào.

Người kia ha ha cười nói: "Bản nhân Ba Thục Tiều Phụng Tiên chào hỏi Yến huynh."

Y vừa lên tiếng, Yến Phi lập tức nhận ra y là cao thủ Ma môn tối qua bí mật gặp gỡ với Lý Thục Trang ở tiểu đình trong vườn của Hoài Nguyệt lâu, bất chợt trong lòng kêu khổ. Nếu như Lý Thục Trang và Trần công công đang ẩn thân trong rừng cây ngoài mười trượng phía sau lưng chàng chờ cơ hội liên thủ tấn công mình, trong khi mình không thể sử ra 'Tiên Môn kiếm quyết' thì chàng quả thực lành ít dữ nhiều rồi.

Lý Thục Trang và Trần công công đương nhiên sẽ không tuý tiện xuất thủ vì sẽ làm lộ thân phận họ. Nhưng nếu Tiều Phụng Tiên có thể đôi co với mình, hoặc chứng thực được chàng đã bị thương thật thì chàng lập tức gặp nguy hiểm vô cùng.

Yến Phi giả vờ như chưa từng gặp y, nhíu mày hỏi: "Các hạ với Tiều gia ở Ba Thục có quan hệ gì?"

Tiêu Phụng Tiên thần thái lạnh lùng, phong phạm của một cao thủ nhất phái cười nhẹ: "Tiêu Túng chính là gia huynh."

Tiếp đó song mục thần quang đại thịnh, diễm đạm: "Hiện giờ Yến huynh đã biết ta 'lai giả bất thiện, thiện giả bất lai'. Tiêu gia chúng ta đang toàn lực ủng hộ Nam Quận công mà Yến huynh lại là cái gai trong mắt Nam Quận công."

Yến Phi thăm hồ lợi hại. Người này thẳng thắn nói rõ ý định đến đây, không phải vì y là người thẳng thắn. Mà vì y muốn thăm dò tình hình của mình, từ phản ứng của Yến Phi chàng mà y phán đoán, xem chàng phải chăng đã lưỡng bại câu thương với Tôn Ân. Đó là cách giải thích duy nhất đối với việc chàng và Tôn Ân đồng thời vẫn còn sống.

Nói cách khác, Tiêu Phụng Tiên chính là cho rằng mình thân thụ nội thương nên cố ý đến chiếm tiện nghi. Y có động thủ hay không còn phải xem phản ứng và biểu hiện của Yến Phi.

Chỉ cần Yến Phi có thể làm y cảm thấy mình hoàn toàn không bị thương thì Lý Thục Trang và Trần công công sẽ không dám mạo hiểm xuất thủ làm tiết lộ thân phận. Nếu không, dù có thể thoát thân đào tẩu, nhưng những tháng ngày trước khi chàng khỏi hẳn thương thế sẽ tuyệt không dễ dàng vì Ma môn sẽ toàn lực tìm giết chàng.

Nhưng làm sao đây?

Yến Phi ung dung nói: "Tiêu huynh động thủ đi! Yến Phi xin lĩnh giáo cao minh."

Tiểu Phụng Tiên song mục bừng lên dị mang màu tím xanh, cho thấy y đang đề tụ Ma công. Cùng lúc đó, Yến Phi cảm thấy không khí xung quanh vốn thanh tân bỗng đột ngột loảng ra, Ma công của đối phương đã khoá chặt chàng.

Cao thủ Ma môn đó ngửa mặt nhìn trời cười lớn: "Quả nhiên ta đoán không sai. Yến Phi người đúng là đã thụ thương, lại là nội thương nghiêm trọng khó có thể khỏi được. Người không thể thi triển kiếm chiêu bá đạo có thể đoạt mất hồn phách người ta nữa. Nếu không, người sẽ không bị ta đến cách sau lưng có hai trượng mới phát sinh cảnh giác, càng không động thủ chỉ động khẩu như bây giờ."

Yến Phi cuối cùng cũng chứng thực được suy nghĩ vừa rồi.

Lý Thục Trang và Trần công công đang rình mò bên cạnh, xem giờ có phải là cơ hội tốt để giết Yến Phi chàng không. Câu nói của Tiêu Phụng Tiên không để cho Yến Phi nghe mà là nói cho bọn họ.

Yến Phi tĩnh tâm lại, bỏ hết tạp niệm khỏi đầu, lập tức cảm giác được khí trường Ma công của Tiêu Phụng Tiên có đặc tính chuyển động không ngừng, phiêu hốt khó đoán. Lòng thăm hồ nguy hiểm. Nếu như không phải chân khí 'âm trong âm' của An Ngọc Tình làm nguyên khí bị thương tổn của mình có chuyển biến thì khẳng định không thể phát hiện được đặc tính kỳ dị ma khí của đối phương.

Ý nghĩ này vừa nổi lên, trong lòng Yến Phi đã có mưu kế.

1 Ấu tâm lịch huyết. Thành ngữ này có nghĩa dồn hết sức lực, tâm lực để làm việc gì. Việc này giống như một chuyện thời xưa có một thể cờ tiên là 'Ấu Huyết Phổ', tiên bày thế cờ khó, người mê chơi cờ suy nghĩ mãi đến thổ huyết mà không nghĩ ra được.

2 Hoang nhân nộ thủ bắc Dĩnh khẩu: Hoang nhân tức giận đoạt lấy bắc Dĩnh khẩu.

HỒI 49

Chiến Tuyến Phía Bắc

Trong sáu toà lũy trại thì bốn toà bên lửa bốc cháy. Tiễn lâu không may mắn như thế, toàn bộ chìm trong biển lửa, khói đen cuộn cuộn trào ra. Người Yên càng không thể giữ trận địa trong không gian hữu hạn được nữa, tranh nhau rời khỏi trận địa theo tiễn hào chạy ra khu đất rộng bên ngoài.

Tình hình hai bờ Đông, Tây hoàn toàn khác nhau. Vì bộ đội Hoang nhân tập kết bên ngoài trận địa bờ Đông nên chủ soái quân Yên là Tông Chính Lương đem toàn bộ một ngàn hai trăm bộ đội chủ lực trong tay điều sang bố phòng bên bờ Đông. Một ngàn người Yên nữa chủ yếu là lính công binh thì phụ trách thao tác

máy bắn đá và công tác hậu cần.

Năm trăm người còn lại thủ hộ trận địa bên bờ Tây. Bọn họ không những chưa từng ra trận, lại không phải là người Tiên Ti, mà là dân thường bị cưỡng bức tới đây để phụ trách việc xây dựng trại, tiền lâu và công sự.

Hoang nhân dùng hai chiếc Song Đầu thuyền làm bộ đội xung phong hãm trận đã nằm ngoài dự liệu của Tông Chính Lương. Họ dùng hoả khí khói độc phá trận từ xa lại càng làm hấn trong lúc trở tay không kịp không còn sức đánh trả.

Vấn đề lớn nhất của quân Yên là liên tục nhiều ngày nay phải xây trại, tiền lâu và đào hào. Thêm vào đó là tuyết lớn liên tục, lại bị Cao Ngạn làm náo loạn đến nghiêng trời lệch đất, người ngựa mỗi mệt, sỹ khí tiêu tan, đã sớm mất đầu chí và sức chiến đấu vốn có.

Khi Song Đầu thuyền dùng đầu thuyền bọc thép húc gãy hai đạo phù kiều, cắt đứt liên hệ hai bờ Đông – Tây, rồi không dừng lại tiến lên thượng du thì sự khùng khiếp hoảng loạn đã như ôn dịch lan tràn khắp nơi. Bị ảnh hưởng trước tiên là người thợ Hán tộc bên bờ Tây, họ tranh nhau chạy tứ tán khỏi trận địa bị khói lửa bao trùm, trận thế tan vỡ, hoàn toàn sụp đổ.

Số người bỏ chạy bên bờ Đông cũng nhiều, nhưng vẫn còn gần ngàn chiến sỹ dưới sự chỉ huy của tiếng tù và, rời khỏi khu lửa cháy đến khu bằng phẳng rộng rãi tiến hào phía đông bố trận nghênh chiến, muốn dùng thế bối thủy ¹.

Một ngàn hai trăm chiến sỹ tinh nhuệ của Hoang nhân do Mộ Dung Chiến chỉ huy, Vương Trấn Ác làm phó tướng chia thành ba quân tả, hữu và trung, tiến thẳng tới cách chỗ Yên quân bố trận hơn hai ngàn bước. Toàn bộ đều là kinh kỵ, binh cường mã tráng, chờ đợi thời khắc xuất kích.

Nhìn thấy địch nhân cờ xí ngả nghiêng, kỷ luật hỗn loạn, hơn nửa người và ngựa đã bỏ chạy mất, Mộ Dung Chiến song mục lấp lánh nhìn qua phía địch nhân rồi cười nói với Vương Trấn Ác bên cạnh: "Không có lúc nào như lúc này làm người ta hiểu rõ tầm quan trọng của việc nắm vững thời cơ. Lần này có thể thu được kết quả huy hoàng như vậy toàn là nhờ Cao tiểu tử thăm dò rõ địch tình, lại được Trấn Ác trừ mưu, định ra sách lược tấn công tinh tế như thế. Nói thật ra thì ta rất thông cảm với Tông Chính Lương. Lần này hấn đúng là có tội không chiến, thua tại vận khí."

Thấy mất Vương Trấn Ác không ngừng lùng sục phía địch nhân, hấn hỏi: "Người phải chăng đang tìm Hướng Vũ Điền?"

Wương Trấn Ác than: "Đúng là ta đang tìm hấn. Nói thật, cảm giác của ta đối với y có chút mâu thuẫn. Vừa hy vọng y có trong đội ngũ địch nhân, có thể một trận thu thập y. Lại hy vọng y không dính dáng đến sự việc, tránh được kiếp nạn."

Mộ Dung Chiến gật đầu: "Ta hiểu tâm tình phức tạp của Trấn Ác. Cái tên gia hoả Hướng Vũ Điền thật làm người ta vừa yêu vừa hận. Nhưng trên chiến trường thì không có tình người nào đáng nói, chỉ còn cách dùng hết mọi phương pháp đả kích và sát thương đối phương."

Tiếp đó hấn thét: "Đánh trống!"

Mười người phụ trách đánh trống đằng sau đồng thanh đáp ứng, tiếng trống trận vang lên động trời.

Tiếng hò hét vang lừng khu hoang dã đen tối bên dòng Dĩnh Thuỷ. Theo mệnh lệnh của Mộ Dung Chiến, ba trăm quân cánh trái do Diêu Mạnh suất lĩnh phóng ra trước tiên, đánh giết thẳng vào trận địch. Người nào cũng giương cung đặt tên, không quản thân mình.

Tiếp đó là hai trăm quân cánh phải do Đinh Tuyên chỉ huy cũng giục ngựa tiến lên, đánh về phía trái trận địch. Nhất thời tiếng vó ngựa vang rền, sát khí xung thiên.

Quân đối phương chưa đánh tới thì Yên quân đã loạn, một bộ phận vứt bỏ binh khí chạy về phía trái. Lại có người không kể trời đông giá lạnh, quay đầu chạy về trận địa nhảy xuống sông bơi sang bờ bên kia.

Mộ Dung Chiến thấy địch chưa đánh đã khiếp sợ liền không do dự, thét lớn ra lệnh. Trung quân hùng mạnh tiến lên, nhưng không như hai quân trái phải toàn lực phóng đi, mà từ từ tiến đánh. Hai cánh nhanh, một cánh chậm, càng tăng thêm uy thế và áp lực lên địch.

Bên địch số người bỏ chạy càng lúc càng nhiều làm chủ soái Tông Chính Lương và Phó soái Hồ Bái dù

hò hét thế nào cũng không hề tác dụng.

Ai cũng biết đại thế đã mất.

Yên quân cuối cùng cũng toàn thể tan rã.

o o o

Ưu thế lớn nhất của Yên Phi là biết rõ Tiều Phụng Tiên là thần thánh phương nào, cũng hiểu ý đồ và thủ đoạn của đối phương. Tiều Phụng Tiên lại vẫn có thái độ hoài nghi về việc chàng có bị thương hay không. Nếu không, y đã sớm gọi Lý Thục Trang và Trần công công đến toàn lực đánh chàng rồi.

Cao thủ quá chiêu, thắng bại chỉ cách nhau một đường tơ. Trí giả tính toán, chỉ cần cò sai một nước là hỏng cả bàn.

Yên Phi chính nhờ một điểm ưu thế đó, nghĩ được mưu kế sách lược cầu sinh. Dương thần của chàng được nguyên âm của An Ngọc Tình dẫn phát, hé lộ sinh cơ, cũng làm chàng hồi phục một phần linh lực, có thể cảm ứng được tình hình vi diệu trong khí kinh của Tiều Phụng Tiên. Không những phán đoán ra võ công Tiều Phụng Tiên không dưới bất kỳ người nào trong bọn ba đại cao thủ Ma môn Khuất Tinh Phủ, mà chàng còn từ đặc tính lưu động của chân khí y mà biết được người này giỏi chuyển hoá chân khí, làm công phu thân pháp của y có thể làm những việc ngược với quy luật vật lý thông thường, nhanh như quỷ mỵ.

Chính vì Tiều Phụng Tiên lấy khinh công thân pháp làm sở trường nên mới có thể đến rất gần Yên Phi mới bị phát giác. Y còn tự cho rằng nếu có gì không hay thì có thể dùng khinh công bỏ chạy dễ dàng. Vì thế y không sợ một mình đối mặt với Yên Phi.

Yên Phi phát sinh một loại cảm giác hoàn toàn khác, vô cùng mỹ diệu nắm được toàn bộ tình hình đối phương, lại cảm thấy vô cùng tươi mới thích thú. Vì từ khi chàng kết Kim Đan thì đã không dùng hết trí lực để 'tri dịch' như thế nữa.

Chàng cười nhẹ: "Tiều huynh thích nghĩ thế nào thì nghĩ. Cái đầu của Tiều huynh là của Tiều huynh. Nhưng để Yên mỗ đề tỉnh Tiều huynh một chuyện. Đó là một khi động thủ rồi, Yên mỗ có muốn lưu thủ cũng không được. Nếu như Tiều huynh cho rằng bằng vào thân pháp hơn người, khi tình hình không hay thì tùy thời có thể chạy đi thì là sai lầm lớn đó."

Đồng tử trong mắt Tiều Phụng Tiên co thắt lại. Mặc dù sắc mặt không hề biến hoá nhưng Yên Phi đã phát giác lòng y chấn động, không những bị mình khám phá khinh công cao cường, mà còn bị khơi dậy kỷ ức về câu chuyện do Lý Thục Trang kể lại việc mình đại phá ba đại cao thủ Ma môn.

Sắc tím xanh trong mắt Tiều Phụng Tiên càng thịnh, không chớp nhìn Yên Phi, trầm giọng: "Ta không hề có ý muốn làm địch nhân với Yên huynh. Chỉ hận là Yên huynh đắc tội với Nam Quận công. Nếu như Yên huynh lập lời thề vĩnh viễn không qua Hoài Thủy nửa bước thì Phụng Tiên có thể thay Nam Quận công làm chủ, ân oán của chúng ta một nét xoá ngang."

Yên Phi đương nhiên không tin lời quỷ quái của Tiều Phụng Tiên. Nói cho cùng thì y vẫn đang thăm dò mình, xem có phải Yên Phi chàng đang nhẫn nhục chịu đựng không, từ đó phán đoán tình hình thực sự của mình.

Yên Phi ngửa mặt nhìn trời cười nói: "Tiều huynh chừng như mới bước chân vào giang hồ nên mới nói được những lời ấu trĩ như thế. Yên Phi ta là loại người nào, lại phải bị người quản thúc? Tiều huynh chưa thấy chết sợ là sẽ chưa từ bỏ ý đồ. Động thủ đi!"

Tiều Phụng Tiên nhíu mày: "Yên huynh tuy nói rất hùng hồn, nhưng lại toàn lời thừa. Cuộc chiến hôm nay không tránh được rồi. Bất kể Yên huynh có kỳ công tuyệt nghệ thế nào, bản nhân cũng phụng bồi đến cùng, xem Yên huynh có cao minh như lời tự mình nói ra hay không."

Yên Phi lòng trong mắt sáng, nắm được nguyên nhân đằng sau việc tại sao cho đến lúc này mà Tiều Phụng Tiên vẫn chưa chịu thôi. Chính là vì Tiều Phụng Tiên cho rằng cùng với Lý Thục Trang và Trần công công liên thủ thì uy lực sẽ lợi hại hơn bọn ba người Vệ Nga. Thêm vào đó, Tiều Phụng Tiên nhận định chàng vì quyết chiến Tôn Ân nên đã bị nội thương nên không muốn bỏ lỡ cơ hội khó gặp như vậy. Giả sử Yên Phi chàng vẫn tiếp tục nhẫn nhịn thì có thể khẳng định Tiều Phụng Tiên sẽ lập tức phát động.

Yên Phi cười khỏ: "Ta chỉ muốn dùng lời tốt để khuyên giải vì không muốn đại khai sát giới. Cách đây

chưa lâu, có ba người lai lịch bất minh, không nghe theo lời trung ngôn nghịch nhĩ của ta đã cầu chết được chết rồi. Nếu như bây giờ chỉ có một mình Tiểu huynh thì Yến mỗ đã lập tức động thủ rồi. Nhưng Tiểu huynh không những có bạn hữu đồng hành, lại là cao thủ không dưới Tiểu huynh. Vì thế Yến mỗ mới dùng lời tốt đẹp mà khuyên can, xem có thể kết thúc trong hòa khí hay không."

Choang!

Điệp Luyến Hoa rời vỏ, chỉ sang Tiểu Phụng Tiên.

Tay phải Tiểu Phụng Tiên đưa ra sau lưng mò một cái, lập tức trên tay xuất hiện một cây trúc tiết thiết giản chỉ dài thước rưỡi, có thể cứng có thể mềm, có đặc tính kỳ dị trong cương có nhu. Nếu phối hợp với thân pháp lưu động khó đoán của y thì quả thực có thể thi triển hết công phu của thiết giản.

Chân khí từ mũi Điệp Luyến Hoa vọt ra.

Tiểu Phụng Tiên hơi ngạc nhiên, bước lên nửa bước, rồi lại lùi lại hai bước.

Tiểu Phụng Tiên cuối cùng cũng biến sắc.

Trong lòng Yến Phi vô cùng thống khoái. Vào lúc đối diện với đại địch, sinh tử quan đầu thì "Nhật nguyệt lệ thiên đại pháp" của chàng lại có sáng tạo mới, phát huy được chỗ tinh kỳ độc đáo dị thường.

Đầu tiên, chàng dùng Thái Âm chân khí từ xa công địch, Tiểu Phụng Tiên lập tức bị rơi vào thế bị động, bắt buộc phải toàn lực vận công chống lại. Nhưng lại bị đặc tính chí âm chí nhu của Thái Âm chân khí trói chặt lại, giống như Vệ Nga, có thể sinh ra lực trói buộc làm không gian bị thu hẹp lại.

Tiểu Phụng Tiên không chống đỡ được, bị Thái Âm chân khí kéo đi, phải bước lên trước nửa bước mới có thể làm tiêu loại lực đạo kỳ quái đó.

Tiếp đó, Yến Phi biến Tiến Dương hoá thành Thoái Âm phù, Thái Âm chân khí tự nhiên chuyển thành Thái Dương chân khí, từ chí hàn chuyển thành chí nhiệt. Không gian đang bị thu hẹp lại bành trướng nở ra rất nhanh giống như một vụ nổ. Tiểu Phụng Tiên cảm thấy khốn đốn như một cây cỏ dại không còn gì chống đỡ giữa cuồng phong, bị kinh khí đẩy lùi lại gần hai bước.

Nhưng Yến Phi cũng dò ra được công lực của Tiểu Phụng Tiên còn trên cả Khuất Tinh Phủ, không lạ tại sao y dám đơn thân đến thăm do hư thực của chàng.

Vì trường khí của cơ thể đã khoá chặt Tiểu Phụng Tiên nên bất kể đối phương có biến hoá gì đều bị Yến Phi nắm bắt được.

Tiểu Phụng Tiên cuối cùng cũng mất hết lòng tin, không dám khẳng định Yến Phi thân bị trọng thương nữa.

Cũng không lạ tại sao Tiểu Phụng Tiên sợ hãi vì "Tiên môn kiếm quyết" của Yến Phi đúng là kiếm pháp xưa nay chưa từng có. Thương thế của chàng do "Hoàng Thiên đại pháp" của Tôn Ân gây ra lại không phải là nội thương bình thường, vô hình vô tướng, chỉ nhìn bên ngoài thì không thể nhận thấy được. Chỉ có Yến Phi tự mình hiểu rõ trong lòng, một ngày nguyên khí chưa phục hồi thì chàng vẫn không cách gì thi triển "Tiên Môn kiếm quyết" được.

Dù đã giao thủ đấu nhau, nhưng Tiểu Phụng Tiên cũng không cách gì khám phá hư thực của Yến Phi. Việc đó đã hoàn toàn vượt khỏi phạm trù kiến thức hiểu biết của y. Vì thế, y làm sao lại không biến sắc thất kinh cho được?

Chỉ cần dọa cho Tiểu Phụng Tiên khiếp sợ bỏ chạy thì Yến Phi có thể giải quyết xong nguy cơ này. Nếu không, chàng chỉ còn cách toàn lực đột vây đào tẩu, nhưng sau này sẽ không còn ngày nào an lạc nữa.

Yến Phi ung dung nói: "Đây là cơ hội cuối cùng ta dành cho Tiểu huynh đó."

Chân chàng đạp theo những bước kỳ diệu, tay huy kiếm chém ra.

Tiểu Phụng Tiên nhất thời nhìn đến ngây người.

Đó vốn là một chiêu số bình thường không có gì kỳ lạ, nhưng từ tay Yến Phi sử ra lại vô cùng trôi chảy tự nhiên, tuyệt diệu đến mức trở thành một tuyệt nghệ. Lúc này hai người vẫn cách nhau tới hai trượng, nhưng Tiểu Phụng Tiên cảm giác rõ ràng khi kiếm của Yến Phi đưa lên đến ngang vai thì cũng là lúc chàng

đã đến trước mặt y chỉ còn cách nửa trượng. Đó chỉ là một chiêu kiếm đơn giản của chàng, nhưng tốc độ kiếm đi lại không ngừng biến hoá, lúc nhanh lúc chậm. Đó không những là điều Tiều Phụng Tiên cố kỵ nhất, mà thứ làm y mất hết ý chí phản kích còn là kiếm kinh lúc hàn lúc nhiệt, cương nhu giao tế, làm người ta không biết làm sao vận kinh chống lại được. Nếu như có gì sai sót thì hậu quả khẳng định là Tiều Phụng Tiên y sẽ phơi thầy dưới kiếm Yên Phi. Càng lo ngại hơn nữa là kiếm chiêu mà Yên Phi đang đánh tới có thể là kiếm chiêu đáng sợ mà Yên Phi dùng giết chết ba người bọn Vệ Nga như lời Lý Thực Trang kể lại.

Tiều Phụng Tiên cười dài một tiếng, vụt lùi lại như thiểm điện, cất giọng: "Xin thứ cho Phụng Tiên không bồi tiếp được nữa."

Yên Phi đứng lại, dứt kiếm về vỏ, cao giọng: "Yên mỗ không tiến nữa!"

Nhìn theo bóng Tiều Phụng Tiên biến mất trong rừng, Yên Phi ngấm ngầm gạt mồ hôi lạnh.

° ° °

Hai chiếc Song Đầu thuyền dưới sự chỉ huy của Hồng Tử Xuân và Cơ Biệt, sau khi húc gãy hai chiếc phù kiều liền tiếp tục tiến lên thượng du, rời khỏi địch trận bị khói độc bao trùm đi thẳng tới cửa sông. Khi tới Tứ Thủy, trên thuyền liền thấp phong đăng lên, các ngọn đèn chiếu sáng về phía bắc Dĩnh khẩu. Các chiến sỹ trên thuyền người nào cũng cầm sẵn cung cứng tên nhọn, chuẩn bị bắn chết bất kỳ người nào xuất hiện trong tầm bắn.

Đối với địch nhân mà nói, bọn họ vào lúc này, ở chỗ này giống như là hoá thân của tử thần vậy. Điều đó khiến địch nhân định men theo sông chạy về phương Bắc sợ hãi, phải chạy bừa về hai phía đông, tây, lại làm địch nhân không còn dám tụ tập lại chống cự nữa.

Song Đầu thuyền vượt qua bắc Dĩnh khẩu thì chiến sự đã kết thúc. Tàn quân do Tông Chính Lương và Hồ Bái chỉ huy bị chiến sỹ Hoang nhân xung kích đánh cho tan nát, quân không thành quân.

Hai bên vừa mới tiếp cận, Yên quân đã giữ không nổi, vút cả giáp trụ binh khí bỏ chạy thục mạng. Lúc này, ba trăm quân tinh nhuệ do Thác Bạt Nghi suất lĩnh đang mai phục trong khu rừng rậm ở thượng du trận địch, cách bờ đông Dĩnh khẩu hơn một dặm.

Mục tiêu chính là chủ soái Tông Chính Lương và Hồ Bái.

Địa điểm mai phục đã được tính toán cẩn mật, trên cơ sở tính toán chuẩn xác tâm thái địch nhân.

Vì chủ lực Hoang nhân bố trí tại bờ đông Dĩnh Thủy nên thân là chủ soái Tông Chính Lương và Hồ Bái tất phải ở bờ đông chủ trì đại cục. Khi Song Đầu thuyền dùng hoả khí khói độc công hãm trận địch, lại húc gãy phù kiều, chặt đứt giao thông liên hệ giữa hai bờ thì Tông, Hồ hai người không còn lựa chọn nào khác, phải xuất trận nghênh chiến.

Bộ đội chủ lực của Hoang nhân lúc đó sẽ như sét đánh ngang tai tấn công mạnh mẽ, đánh tan quân Yên.

Tông, Hồ hai người thấy đại thế đã mất, chết hay không bằng sống dở, sẽ bỏ chạy theo Dĩnh Thủy về phương Bắc. Nhưng dưới sự uy hiếp của hai chiếc Song Đầu chiến thuyền, chúng buộc phải thay đổi lộ tuyến đào tẩu. Trong tình thế không thể nhảy vào Dĩnh Thủy bỏ trốn vì như thế sẽ trở thành bia tên của các chiến sỹ trên thuyền nên chỉ còn cách chuyển hướng chạy sang phía đông, sẽ bị Hoang nhân mai phục ở đây chặn đường.

Toàn bộ kế hoạch do Vương Trấn Ác nghĩ ra, cho thấy 'cha hổ thì không sinh con chó' là sự thật. Cuộc chiến này đã khẳng định địa vị là một đại gia quân sự của Vương Trấn Ác trong lòng Hoang nhân.

Tiêu Kiệt khấn trương nói: "Đến rồi!"

Mấy chục kỵ binh đang vong mạng chạy đến. Đám Yên binh này chính là số bỏ chạy khỏi chiến trường trước khi tiếp chiến, lại đang cưỡi ngựa nên chạy tới đây đầu tiên.

Thác Bạt Nghi lạnh lùng nói: "Đó chỉ là lâu la tiểu tốt, để chúng chạy đi!"

Địch kỵ hoảng hốt chạy qua bên ngoài rừng, chớp mắt đã biến mất trong khu rừng núi hoang dã tối đen.

Tiếp đó là địch nhân chạy bộ tới, đại bộ phận chúng chạy vào khu rừng tuyết bên trái nơi Hoang nhân

mai phục. Chúng không có cái lợi cưới khoái mã nên chỉ còn cách mượn rừng rậm yểm hộ để trốn khỏi sự truy sát của Hoang nhân.

Khu rừng rậm này nằm ở bờ nam Tứ Thủy, phía đông bắc Dĩnh Khẩu, kéo dài liên tiếp đến mấy dặm. Đó là nơi rất tốt để giấu thân giữ mạng, cũng là nơi thuận tiện để mai phục tập kích địch nhân.

Thác Bạt Nghi vận dụng hết nhãn lực, nhìn kỹ đám địch nhân đang chạy vào rừng. Ngay lúc này, không ngờ trong lòng hắn lại nghĩ về Hương Tố Quân.

Nàng từng yêu cầu được tham gia hành động lần này, nhưng bị hắn kiên quyết từ chối. Hắn có một suy nghĩ là hy vọng nàng có thể rời xa chiến trường, không nhúng vào máu tanh của chiến trường. Nghĩ tới nàng, lại nghĩ tới hoàn cảnh của mình hiện tại, Thác Bạt Nghi lại có cảm giác vô cùng chán nản.

Trong thời đại chiến tranh này, mỗi khắc tình thế lại có biến hoá mới, làm người ta luôn có cảm giác nguy cơ sáng còn sống, nhưng không biết có giữ được đến buổi chiều không. Tương lai trở nên bất ổn định và rất khó dự đoán.

Chỉ cần Thác Bạt Khuê ra một mệnh lệnh là hắn phải rời khỏi Biên Hoang tập. Hắn không thể tự nắm lấy tương lai được. Đối với mỗi một quân nhân mà nói thì vận mệnh tuyệt không nằm trong bàn tay mình, mà nằm trong tay thống soái cấp trên.

Giống như đám địch nhân đang chạy thực mạng như chó nhà có tang kia, họ tuân theo mệnh lệnh của Mộ Dung Thủy mà đến đây, gặp ách vận thê thảm này.

Tiểu Kiệt lại nói: "Đúng là đang đến rồi!"

Trước khi hắn mở miệng hô hoán thì Thác Bạt Nghi đã sớm thấy một đoàn hơn trăm địch kỵ đang phóng nhanh về phía họ, đội hình tán loạn. Hai người dẫn đầu chính là hai tướng lĩnh của địch, thân mặc quân phục của tướng. Trong đó có một tên mà dù cháy thành tro họ cũng nhận ra chính là Hồ Bái, phản đồ của Hán bang. Một người khác thì theo tuổi tác ngoại hình có thể khẳng định là tiền thủ và thích khách trứ danh Bắc phương Tiểu Hạo Nghệ Tông Chính Lương.

Thác Bạt Nghi hạ lệnh: "Tiến hành theo đúng kế hoạch đã định. Mục tiêu của chúng ta là Tông Chính Lương và Hồ Bái. Những người khác thì không cần."

Mệnh lệnh truyền ra, các chiến sỹ giương cung lắp tên, nhắm chuẩn xác vào địch nhân đang không ngừng chạy tới gần.

Tiểu Kiệt thấp giọng: "Thật không tưởng nổi Tông Chính Lương với tiền pháp danh trấn phương Bắc cuối cùng lại chết thảm bởi loạn tiễn. Hà! Dám đến chọc giận Hoang nhân bọn ta thì sẽ không có kết quả tốt."

Thác Bạt Nghi ngấm ngầm thở ra một hơi, thầm nghĩ nếu trong đám kỵ sỹ đang chạy tới mà có Hương Vũ Điền thì càng lý tưởng, sẽ làm Yên Phi khỏi phải mất công.

Khi Tông, Hồ hai người tiến vào khu vực trong vòng hai trăm bước, Thác Bạt Nghi hét lớn: "Loạt tên thứ nhất!"

Gần một trăm mũi cường tiễn từ trong rừng rào rào bắn về phía địch.

Tông Chính Lương quả nhiên rất khá, trước khi tên bắn tới nơi đã nhanh chân lộn xuống đất, hung hiểm tránh thoát.

Hồ Bái lại không được may mắn như hắn, tung mình vọt khỏi mình ngựa, bị một mũi tên do Thác Bạt Nghi kịp thời bắn ra trúng tim, rơi bộp xuống đất không bò dậy được nữa.

Cung tên vô tình, địch nhân trong phạm vi xạ trình bị tên bắn cho người đổ ngựa ngã, không có ngoại lệ.

Tông Chính Lương sau khi lăn tròn trên mặt đất hai trượng liền từ mặt đất vọt lên không thì loạt tên thứ hai gần trăm mũi theo mệnh lệnh của Thác Bạt Nghi đã rào rào bắn tới như quỷ đòi mạng. Trong tình hình đó, đổi lại là Yên Phi cũng khó mà thoát khỏi vận mệnh bị tên cấm đầy người, huống chi là Tông Chính Lương.

Trong tiếng la thảm thiết, không biết Tông Chính Lương trúng bao nhiêu mũi tên, từ trên không rơi xuống, chết ngay tại chỗ.

1 Bối thủy: Nghĩa là dựa lưng vào sông để liều mạng đánh nhau vì không còn đường lui.

HỒI 50

Tra Xét Tận Tường

Lưu Dụ trở về cứ địa lúc bầu trời đầy mây đen thật thấp và gió thổi ào ạt, xem chừng sắp có mưa lớn. Hai ngày qua thời tiết bất thường, khi thì mưa lớn lúc mưa nhỏ cũng đã trợ giúp cho nhiệm vụ thám tử của gã.

Hai ngày qua, gã và Đồ Phụng Tam, Tống Bi Phong chia ra chỉ huy ba tổ, mỗi tổ gồm bốn người, đến bãi biển nơi Đồ Phụng Tam bị tập kích làm khởi điểm rồi chia làm hai đường từ gần đến xa truy lùng cứ địa giấu quân của Thiên Sư quân, không ngừng lan rộng thêm phạm vi, kết quả vẫn không được gì nên Lưu Dụ đang hết sức thất vọng.

Lẽ nào bọn họ đã đoán sai?

Đồ Phụng Tam và Tống Bi Phong y hẹn lần lượt trở về cứ địa.

Cứ địa này ở Diêm thành chỉ là một ngư thôn bị bỏ hoang, có chừng hơn chục gian nhà nhỏ bằng đất đá xây nên, cạnh nơi dòng sông nối liền ra biển. Thuyền của kỳ binh đậu ở khúc sông này chỉ nửa ngày là có thể tới Diêm thành.

Ba người họp lại trong một gian nhà nhỏ để trao đổi tình hình.

Đồ Phụng Tam cười khỏ: "Ta vốn cho việc tìm kiếm cứ địa giấu quân của Từ Đạo Phúc là chuyện dễ dàng, vì theo đạo lý cứ địa của chúng bắt buộc phải nằm ở nơi tiện cho việc thủy lục giao thông, cách ba thành Ngô Quận, Gia Hưng, Hải Diêm không quá xa. Ai ngờ đã đi hết cả khu vực duyên hải nhưng vẫn không phát hiện ra tung tích địch quân."

Tống Bi Phong: "Ta chuyên tìm các đường sông đến ba thành này, cũng nghĩ như Phụng Tam có thể dễ dàng tìm ra nơi giấu binh của Thiên Sư quân, đáng tiếc cũng chỉ uống công."

Lưu Dụ nhìn sững ánh nến lung linh, trầm ngâm: "Từ Đạo Phúc quen thuộc với tình hình của khu vực này, việc giấu quân viễn chinh không dễ bị khám phá chính là mấu chốt của thành bại, vì thế cứ địa giấu quân khẳng định phải được an bài một cách xảo diệu và cẩn thận không chút sơ hở, để bọn ta không thể dễ dàng khám phá."

Đồ Phụng Tam gật đầu: "Ta cũng có ý tưởng tương tự. Theo ta đoán, bộ đội tác chiến đường bộ và hạm đội đường biển phải được chia ra để xử lý, lúc phản công mới họp lại xuất kích."

Tống Bi Phong gật đầu: "Hợp lý! Muốn giấu đi cả một số lượng lớn của hạm đội tất phải cần đường sông tương tự Trường Giang và Đại Hà, nhưng điều này rất khó. Một khả năng khác là đem hạm đội giấu trong Thái Hồ, nhưng cuối cùng vẫn phải ly khai Thái Hồ, khi hạm đội vào sông thì vừa dễ bị phát giác, và dễ bị phục kích, kẻ trí sẽ không làm. Lý tưởng nhất là để hạm đội lưu lại ngoài biển, tương tự như kiểu bọn ta dùng Trường Xà đảo ngoài biển để làm cứ địa bí mật."

Đồ Phụng Tam vui vẻ: "Đúng! Bởi khi ta âm thầm dùng thuyền theo đường biển đến liền bị hạm đội Thiên Sư quân đang ẩn trên biển phát giác nên mới không phòng bị để chúng tấn công bất ngờ."

Tống Bi Phong hết sức vui mừng: "Người có nhớ đã đi ngang đảo nào không?"

Đồ Phụng Tam cười khỏ: "Biển rộng mênh mông, đảo gần đảo xa nhiều vô số kể, căn bản không có cách nào để phân biệt. Huống chi dù biết hạm đội chủ lực của Thiên Sư quân đang ẩn nấp ở đâu thì rồi sao? Với thực lực của bọn ta, chọc chúng cũng giống như lấy trứng chọi đá."

Lưu Dụ bình tĩnh nhìn qua hai người, cuối cùng ngừng lại ở Đồ Phụng Tam, hỏi: "Lúc chiến thuyền Thiên Sư quân tấn công Phụng Tam, chúng dùng loại chiến thuyền gì? Chiến lực của thuyền ra sao?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Năm chiến thuyền tấn công bọn ta đều thuộc loại hải thuyền nhanh nhẹ, hai chiếc có đầu thấp đuôi cao, trước to sau nhỏ, là loại thuyền biển nhỏ Hải Thước 1, hai bên có phao, dài chỉ năm trượng, rất dễ nhận ra. Còn ba chiếc kia là Khai Lãng thuyền, đầu thuyền nhọn hoắt, dài hơn bảy trượng. Khả năng người điều khiển thuyền và trang bị của thuyền đều đáng kể, tất cả đều thuộc loại chiến thuyền hạng

nhất."

Lưu Dụ gật đầu: "Điều này chứng thật suy nghĩ của ta. Thiên Sư quân tuy được xem là binh lực tới ba mươi vạn, hơn ngàn chiến thuyền, nhưng thật ra đại bộ phận binh lính chỉ là loạn dân trang bị bất đồng. Chiến thuyền lại càng chỉ là thuyền đánh cá bình thường cải thiện lại mà thành. Cứ xem binh lực Thiên Sư quân tấn công Biên Hoang tập ngày trước có thể nói Thiên Sư quân tinh nhuệ sẽ không hơn quá mười vạn. Đó là đã tính cả số quân đã được sung thêm sau trận Biên Hoang. Ngay cả chiến thuyền, tính sơ lược phỏng chừng khoảng hai, ba trăm chiếc đã không dễ có."

Tổng Bi Phong: "Ta hiểu rõ ý tứ của tiểu Dụ, lần này chiến lược phản công của Từ Đạo Phúc là tiên tủng hậu cảm ². Mấu chốt của thành bại ở chỗ bảo mật thì kỳ binh mới có hiệu quả. Nên chiến sĩ tuyển nhập tất phải là quân tinh nhuệ nòng cốt của Thiên Sư quân, và không có vấn đề về mặt trung thành, sẽ không tiết lộ cơ mật. Chiến thuyền phải là chiến thuyền hạng nhất lưu, nếu sử dụng ngư thuyền phổ thông vô dụng cho đủ số chỉ sẽ làm ảnh hưởng đến sức cơ động và chiến lực, như thế chỉ trở thành một gánh nặng vĩ đại không gánh nổi."

Đồ Phụng Tam cười: "Lưu gia lại thêm lần nữa chứng tỏ sự lãnh đạo sáng suốt, từ chỗ không đầu mối chỉ ra đường lối, bọn ta thành vua hay thành giặc là dựa vào câu nói này tới nay."

Từng trận gió lớn thổi bên ngoài làm cây lá nghiêng ngã xào xạc, cánh cửa sổ bị gió thổi va vào tường vang lên, theo đó mưa trút xuống từ nhẹ trở thành nặng hạt, cuối cùng trở thành ào ạt như trút.

Lưu Dụ hoàn toàn không bị uy thế của trời đất làm động lòng, trầm giọng: "Lần này ta bị ép phải ra mặt, bằng tính tình ham lập công của Tà Diễm, những ngày này sẽ theo hai đường thủy lục tấn công Hội Kê. Khi Cối Kê lọt vào tay quân viễn chinh, Từ Đạo Phúc sẽ triển khai phản công bất cứ thời khắc nào. Hiện tại có thể nói là không thể trì hoãn, bọn ta tất phải nhanh chóng tìm ra cứ địa bí mật của Từ Đạo Phúc ngõ hầu chiếm đoạt tiên cơ, dùng binh lực hữu hạn đến công phá địch nhân hùng mạnh."

Tổng Bi Phong cười khò: "Ta không muốn nhận mình ngơ ngáo cũng không được, lời hai người nói đối với ta tựa như câu đố phải đoán, thật ra cứ địa bí mật của Thiên Sư quân ở đâu?"

Lưu Dụ không ngần ngại: "Giả thiết huynh là Từ Đạo Phúc, khi bốn đại trọng trấn là Hải Diêm, Hội Kê, Ngô Quận và Gia Hưng đều rơi vào tay quân viễn chinh, tình thế cực kỳ khẩn cấp, huynh phải xoay chuyển tình thế thất bại thì sẽ làm gì? Nên nhớ là phó tướng của Tà Diễm là Chu Tự là người biết dùng binh, Lưu Lao Chi thì càng không phải nói, đương nhiên sẽ dùng thiên phương bách kế ngăn phòng Thiên Sư quân không để chúng phản kích thành công."

Tổng Bi Phong: "Ta sẽ dùng hết sức để bảo vệ hai thành Ngô Quận và Gia Hưng, chỉ cần bảo trì đường kênh thông suốt thì binh viện vật tư từ Kiến Khang sẽ có thể ào ạt đổ tới từ Hội Kê, một khi giữ được Cối Kê sẽ dùng binh đối phó với thành trì duyên hải phụ cận, được như vậy thì cũng được quá nửa."

Lưu Dụ lại hỏi: "Quân thủ hai thành Ngô Quận và Gia Hưng có kênh vận trợ giúp, lực lượng phòng thủ dĩ nhiên hùng mạnh hơn xa Hải Diêm, tại sao lão ca lại bỏ dễ giữ khó, không chiếm lấy Hải Diêm trước rồi mới tấn công hai thành?"

Tổng Bi Phong: "Đạo lý rất đơn giản rõ ràng, nếu trước đoạt lại Hải Diêm chẳng những làm quân viễn chinh cảnh giác mà đối với quân viễn chinh chủ lực chiếm lĩnh Cối Kê lại không có tác dụng. Chỉ có cắt đứt giao thông kênh vận mới có thể khiến quân viễn chinh vào chỗ thiếu thốn lương thảo."

Đồ Phụng Tam cười: "Chiến lược phản kích này của Từ Đạo Phúc rất rõ ràng là dùng xuất kỳ chế thắng, công kì vô bị ³, dùng sự ẩn tàng của bộ đội thủy lục, đột xuất phát động tấn công kịch liệt, một loạt đoạt lại hai thành Ngô Quận và Gia Hưng, và như thế Hải Diêm không đánh đã mất, làm quân viễn chinh Cối Kê biến thành cô lập, mặc cho Thiên Sư quân chém giết. Đây là quan điểm đơn giản nhất, Từ Đạo Phúc trí mưu dùng đủ loại thủ đoạn hư hư thật thật, khi quân thủ thành Ngô Quận và Gia Hưng không ứng chiến nổi mới đột nhiên phát động."

Tổng Bi Phong than: "Nhị thiếu gia quả thật còn kém xa Đại thiếu gia, lại cho mình phá địch như thần, phạm vào bệnh khuyếch trương quá gấp mà không tự biết. Hiện tại trận tuyến của quân viễn chinh quá dài làm lực lượng bị phân tán, ngược lại Thiên Sư quân bắt đầu tập trung, thế mạnh yếu không nói cũng biết."

Lưu Dụ lãnh đạm: "Dù cứ địa bí mật của Thiên Sư quân khẳng định tại phía đông của Ngô Quận và Gia Hưng ngoài biển không xa, khi hấn phát động cho dù quân thủ thành hay biết nhưng cũng sẽ không kịp cầu

viện."

Tổng Bi Phong lắc đầu: "Ta không rõ tại sao là ngoài biển không xa? Từ Đạo Phúc rất có thể chia hai đội quân thủy lục hành động riêng rẽ."

Lưu Dụ mỉm cười: "Tổng đại ca nghĩ cần bao nhiêu binh lực thì có thể tiến chiếm Ngô Quận hoặc Gia Hưng?"

Tổng Bi Phong không hiểu: "Chuyện này có quan hệ gì chứ?"

Đồ Phụng Tam chấn động, hai mắt rực sáng: "Đương nhiên có quan hệ rất lớn. Muốn công hãm Ngô Quận hoặc Gia Hưng, trước tiên phải cắt đứt hai thành và mọi liên hệ bên ngoài để cô lập chúng, sau đó chặn giữ một trong hai thành, tắt công mãnh liệt thành kia, sách lược này mới có khả năng thành công. Bình thường mà nói, muốn công hãm một thành trì có quân lực thủ thành hùng mạnh thì quân công thành ít nhất phải nhiều hơn gấp đôi hay hơn nữa. Theo ta đoán, Từ Đạo Phúc nếu muốn tốc chiến tốc quyết phải có binh lực không dưới năm vạn và trăm chiến thuyền."

Lưu Dụ trầm giọng: "Muốn tìm một địa phương bí mật có thể giấu được năm vạn quân trong tình huống hiện nay là điều không thể được. Chỉ việc mang vật tư lương hóa qua qua lại lại đã khó tránh được tai mắt thám tử. Nên địa điểm ẩn giấu của Thiên Sư quân phải nằm ở đâu đó trên hàng ngàn hòn đảo xa ngoài biển, như vậy mới có thể qua mắt được viễn chinh quân."

Tổng Bi Phong như lạc vào sương mù: "Nói vậy chúng không có cứ địa bí mật trên đất liền sao?"

Lưu Dụ ung dung đáp: "Kiểu chiến thuật này càng cần cứ địa trên đất liền để kiến tạo công cụ dùng để công thành, khi cơ hội đến, chiến hạm Thiên Sư quân có thể khoảng vài ngàn sẽ đem binh viện đến cứ địa này, rồi mới chia làm hai đường thủy bộ đại tấn công. Theo như sách lược thì kế hoạch này rất cao minh."

Đồ Phụng Tam: "Vì bọn ta hiểu sai sách lược của Từ Đạo Phúc nên trước đây đã không thể tìm ra cứ địa bí mật của địch nhân. Cứ địa này rất có khả năng chỉ cách sông một khoảng cách nhất định, để phòng ngừa bị người vô tình phá hoại."

Tổng Bi Phong bỗng hiểu ra: "Ta minh bạch rồi, sở dĩ cứ địa này không thể cách bờ quá xa là để thuận tiện cho việc điều động quân đội."

Đồ Phụng Tam nôn nóng: "Ta thật muốn đi nữa, tìm cho ra ổ bí mật của Thiên Sư quân."

Lưu Dụ: "Chuyện này tuyệt không thể khinh cử vọng động ⁴, nếu đối phương biết bí mật đã lộ thì sách lược ngư ông đắc lợi của bọn ta sẽ khó thành."

Đồ Phụng Tam gật đầu: "Bọn ta ba người hãy tự thân làm thám tử, như thế có thể không sơ sót."

Gã lại nói tiếp: "Mặt này xem như đã quyết định. Bất quá việc tìm ra vị trí cứ địa bí mật của địch chỉ hoàn thành một nửa đại kế phá Thiên Sư quân của bọn ta, nửa còn lại là liên lạc với Ngụy Vĩnh Chi như thế nào, biết rõ tình huống quân viễn chinh để khi chúng tan rã hàng ngũ bọn ta có thể chiêu hàng bại quân."

Lưu Dụ: "Ngụy Vĩnh Chi từng cùng ta mang văn kiện làm nhiệm vụ thám sát, có nhiều cách liên lạc chỉ ta và hắn hiểu được. Chỉ cần hắn có mặt tại Diêm thành, ta chỉ có thể ở ngoài thành để lại ám ký, hắn thấy được sẽ đến nơi chỉ định, lấy tín hàm của ta, rồi tìm đến gặp ta."

Đồ Phụng Tam cả mừng: "Đã có cách này thì mọi sự đều dễ dàng. Lưu gia là chủ soái đương nhiên không cần phải bồn ba phí sức, chuyện này giao cho bọn thủ hạ đi làm, bảo đảm sẽ thỏa đáng."

Lúc này có tiếng chân phía ngoài nên ba người ngừng nói.

Không lâu sau lão Thủ đẩy cửa bước vào, vui vẻ nói: "Âm gia đã đến!"

Ba người đều cảm thấy yên lòng, Âm Kỳ đến có nghĩa là mọi việc đều y theo kế hoạch mà làm.

Lần này bọn họ không thể để sơ sót, rủi thất bại sẽ ô nhục và vĩnh viễn sẽ không có cơ hội ngóc đầu lên được.

o o o

Hác Trường Hanh tiến vào sảnh đường, Nhiếp Thiên Hoàn đang cẩn thận trải một quyển đồ hình trên

mặt bàn, vẻ mặt chăm chú, trên mặt quyền là đồ hình địa lý của dải Thái Hồ.

Trong lòng hần dấy lên cảm giác sùng mộ, càng cảm thấy may mắn vì có thể được theo nhân vật siêu trác như Nhiếp Thiên Hoàn thật sự là phúc khí của hần. Hần hầu như chưa hề thấy Nhiếp Thiên Hoàn bị thất bại, lần duy nhất bị thất thế là lần bị Yến Phi thắng cuộc đồ ước. Từ một nhân vật giang hồ không đáng nhắc tới trở thành một vị long đầu đại ca của bang hội; từ một nhân vật hắc đạo trở thành hùng bá nhất phương, bản thân Nhiếp Thiên Hoàn là một truyền kỳ.

Hác Trường Hanh đặc biệt thích thủ đoạn trị dân của Nhiếp Thiên Hoàn, đem lợi ích của Lương Hồ bang và dân chúng Lương Hồ kết hợp thành một khối, chính vì sự trên dưới hòa hài này đã làm thế lực Lương Hồ bang không ngừng bành trướng, cuối cùng đã đánh tan kẻ địch Đại Giang bang.

Nhiếp Thiên Hoàn không quay đầu lại hỏi: "Có tin tức gì mới của Nhã nhi không?"

Hác Trường Hanh đến cạnh Nhiếp Thiên Hoàn cung kính: "Trường Hanh chính là đến để báo cáo cho bang chủ rõ vừa mới tiếp nhận phi cấp truyền thư 5 từ Thọ Dương nói là Thanh Nhã đã ly khai Biên Hoang tập."

Nhiếp Thiên Hoàn toàn thân chấn động: "Nhã nhi trở về rồi!"

Hác Trường Hanh cảm thấy rõ ràng điều Nhiếp Thiên Hoàn đã nói, tình thương yêu của y đối với Doãn Thanh Nhã quả thật là vô bờ, chỉ có Doãn Thanh Nhã mới có thể khiến Nhiếp Thiên Hoàn mất bình tĩnh, khiến y hồi hận và suy nghĩ lại.

Hác Trường Hanh cười khổ: "Đúng ra là sẽ về!"

Nhiếp Thiên Hoàn ngăn người ra, rồi sau đó gật đầu: "Đúng! Không ai biết nó đã về chưa." Rồi y cau mày: "Tại sao không hỏi thẳng Hồng Tử Xuân? Hần lẽ ra phải biết hơn bọn ta."

Hác Trường Hanh: "Hồng Tử Xuân đã đi về phía Bắc Dĩnh Khẩu, tìm không được y."

Nhiếp Thiên Hoàn ngạc nhiên: "Hoang nhân phản kích Mộ Dung Thùy! Ha! Cao Ngạn có phải đã đi về phía Bắc Dĩnh Thủy không?"

Hác Trường Hanh than: "Người bọn ta phải tới Biên Hoang tập tuy theo phái đoàn tham quan Biên Hoang tập nhưng vẫn là người ngoài khó nắm được tình huống của chúng."

Nhiếp Thiên Hoàn quay lại nhìn quyền đồ hình: "Quân viễn chinh của Bắc Phủ binh liên tiếp đoạt ba thành, được nhưng cũng xem như mất, vì đã đi thẳng vào bẫy rập của Từ Đạo Phúc cẩn thận thiết kế. Tà Diễm khẳng định là một kẻ ham công, ngu xuẩn đến thế, nhưng Lưu Lao Chi không nên sơ sót như vậy. Theo người đoán Lưu Lao Chi có phải thật đã bị Hoàn Huyền mua chuộc rồi không?"

Hác Trường Hanh: "Không thể! Lưu Lao Chi từng phản bội Hoàn Huyền, theo đệ tử thấy, Lưu Lao Chi chỉ muốn mượn Thiên Sư quân để thanh trừ ảnh hưởng của Tà gia ở Bắc Phủ binh và lọc trừ các tướng lĩnh thuộc phái hệ theo Hà Khiêm."

Nhiếp Thiên Hoàn trầm ngâm một lát rồi bỗng hỏi: "Người nghĩ trong tình hình này Lưu Dự có cơ hội hay không?"

Hác Trường Hanh không nghĩ rằng Nhiếp Thiên Hoàn bỗng chuyển đề tài sang Lưu Dự nên ngạc nhiên: "Trong tay Lưu Dự không binh không tướng thì có thể làm gì được? Và Tư Mã Đạo Tử sẽ không bao giờ tin tưởng Lưu Dự, sẽ chỉ nhiều nhất là cho hần làm một tướng tiên phong."

Nhiếp Thiên Hoàn lắc đầu: "Người cũng đã quá xem thường Lưu Dự."

Hác Trường Hanh cảm thấy không biết nói gì bởi hần thật không hiểu rõ tình hình lúc này Lưu Dự có thể làm được gì.

Nhiếp Thiên Hoàn rời mắt khỏi đồ hình, nhìn lên trần nhà, hai tay chấp sau lưng, thần sắc suy nghĩ, thông thả nói: "Hiện tại trong thiên hạ có hai người làm ta phải cố kỵ, một là Yến Phi, nếu phải đơn đả độc đấu, ta không nắm chắc sẽ thắng; người kia là Lưu Dự, điều ta cố kỵ chính là khả năng hô hào quân dân của hần, chỉ cần cho hần cơ hội, hần lập tức có thể dám ra mặt."

Hác Trường Hanh lấy làm bội phục, chính thái độ biết người biết ta của Nhiếp Thiên Hoàn khiến y không

hề khinh địch nên đã chiến thắng hết trận này đến trận khác.

Hắn nói: "May mà Lưu Dụ chưa có tên tuổi gì, một khi Bắc Phủ binh bại phải lui, Lưu Lao Chi vẫn bảo tồn được thực lực, hắn sẽ vĩnh viễn mất cơ hội."

Nhiếp Thiên Hoàn than: "Ta cũng hy vọng như thế, nhưng Hoàn Huyền và Nhậm Thanh Thị đã thiên phương bách kế dùng đủ mọi cách nhưng không thể giết được hắn, khiến ta hết sức lo lắng."

Hác Trường Hanh ngăn người: "Nhậm Thanh Thị? Thị thật muốn giết Lưu Dụ à?"

Nhiếp Thiên Hoàn hừ hờ: "Tiện đây ta đề tỉnh ngươi một câu, ngàn vạn lần đừng để thị mê hoặc, người đàn bà này giỏi về mỹ thuật, nhất là cách câu dẫn đàn ông. Luận về trí kế, thị tuyệt không thua kém người, nam nhân cho là có thể chế ngự thị cuối cùng đều không có kết cục tốt đẹp."

Hác Trường Hanh hồ thẹn đỏ mặt, lúng túng nói: "Trường Hanh sẽ ghi nhớ lời bang chủ chỉ dạy."

Nhiếp Thiên Hoàn hừ lạnh: "Cái gì là 'Ta đã mệt mỏi, hy vọng tìm một địa phương yên tĩnh để nghỉ ngơi.' Hừ! Những lời xằng bậy như vậy ta sẽ tin sao?"

Hác Trường Hanh lấy làm lạ: "Lần này Nhậm Thanh Thị đến nương tựa nơi chúng ta còn có lòng dạ gì khác sao?"

Nhiếp Thiên Hoàn lạnh lùng: "Có thể nói là có lòng dạ khác, nhưng không nhất định là muốn hại chúng ta. Hiện tại tình thế phương Nam hỗn loạn và phức tạp, thị muốn nhờ bọn ta như đại thụ che chở, một mặt có thể yên ổn quan sát những biến hóa, còn mặt khác là tìm nơi tu luyện. Thị cho rằng ta không nhìn thấu hay sao? Ta chỉ không muốn phơi bày ý đồ của thị ra thôi!"

Hác Trường Hanh ngạc nhiên: "Nàng muốn mượn chỗ của chúng ta để luyện công thật khó mà nghĩ ra."

Nhiếp Thiên Hoàn: "Thị sẽ cho ngươi thấy chuyện ngoài ý muốn sẽ lục tục kéo tới. Người đàn bà này không những thiên sanh mỹ cốt ⁶, mà còn có tư chất để luyện võ, mỗi lần ta gặp thị đều cảm thấy thị tiến bộ hơn. Lần này gặp lại, cảm giác này thêm mạnh mẽ, thị có thể đang ở biên giới của đột phá. Nếu để thị luyện thành 'Tiêu Dao Đại Pháp' thị sẽ trở thành một Nhậm Dao khác, kể cả những nhược điểm của y."

Hác Trường Hanh trở nên hồ đồ: "Bọn ta cho thị ở lại thế này, thật ra là điều dữ hay điều lành?"

Nhiếp Thiên Hoàn: "Cái đó phải nhìn vào sự biểu hiện của chúng ta, hiểu không?"

Hác Trường Hanh tỉnh ngộ, gật đầu: "Đệ tử minh bạch rồi, thị là chim chọn cây lành mà đậu."

Nhiếp Thiên Hoàn: "Thị đúng là vưu vật trời sinh, ân vật của đàn ông, Hoàn Huyền không chọn thị là điều ta không tưởng tới, cũng đã làm nước cờ ta bị loạn. Trường Hanh ngươi đừng lo! Nhiếp Thiên Hoàn ta là hạng người nào lại có thể bị nữ sắc làm mê muội? Trừ phi thị làm được một việc, bằng không đừng mong ta tin nhiệm thị."

Hác Trường Hanh tò mò vô cùng, hỏi: "Bang chủ muốn thị làm chuyện gì?"

Nhiếp Thiên Hoàn thờ ơ nói: "Là giết chết Lưu Dụ. Một khi Lưu Dụ không còn, ta sẽ trở thành lựa chọn duy nhất của thị, như thế thị mới sẽ một lòng theo ta"

Hác Trường Hanh than: "Bang chủ cao minh!"

Lúc này thủ hạ chạy tới vội vã báo tin, đứng ngoài cửa hô lớn: "Báo cáo bang chủ, tiểu thư đã về tới! Tiểu thư đã về tới!"

Hác Trường Hanh chưa kịp phản ứng, Nhiếp Thiên Hoàn đã sớm như gió cuốn bay ra ngoài.

¹ Thước: chim khách.

² Trước thả sau bắt.

³ Dùng bất ngờ để thắng, tấn công không thể chuẩn bị.

⁴ Khinh thường làm ầu.

⁵ Gửi thư bằng chim bồ câu.

HỒI 51

Mất Mát Tâm Linh

Dưới bầu trời đêm đầy sao xán lạn, Thiên huyết được phủ lên một lớp tuyết trắng như chiếc áo mới. Đặc tính của nó kỳ bí khôn dò, và sự tồn tại của nó rồi sẽ là một nghi vấn đến muôn đời.

Yến Phi đứng bên bờ thiên huyết, trong lòng tư tưởng ngổn ngang. Mỗi lần nhìn thiên huyết chàng đều sinh ra đủ thứ tình cảm. Thiên huyết không những đã cải biến vận mệnh mà còn cải biến cả nhân sinh quan của chàng nữa.

Sau khi tam bội hợp bích, thế giới trước đây dường như phai mờ dần trong ký ức, xa xôi và mơ hồ, thay vào đó là sự mê mang và lạc lõng khó phân biệt của hiện thực và hư huyền. Chàng lại không rõ mình đang ở vị trí nào trong cõi thiên địa kỳ dị này.

Yến Phi chợt nghĩ tới một vấn đề khác.

Uy lực của tam bội hợp nhất tuy kinh người nhưng chỉ đủ cho một người bước qua Tiên môn, ngay cả nếu chàng luyện thành Thái dương vô cực và Thái âm vô cực rồi sử chiêu số Đại Tam Hợp thì có thể tạo nên uy lực như tam bội hợp nhất tuy rất khó được. Nếu mở được tiên môn đủ cho ba người qua, có phải năng lượng cần có gấp ba lần so với tam bội hợp nhất?

Chuyện này có thể được không?

Vấn đề khó giải quyết hơn là làm sao để Kỷ Thiên Thiên và An Ngọc Tình hứng lấy sức nổ của Đại Tam Hợp một cách an toàn không thương tích khi bước vào Tiên môn. Lại còn vấn đề nữa, giả thiết hai nàng không kết hạ được kim đan, nên dù bước qua được Tiên môn nhưng cũng vẫn không thoát được tai ách thân thể bị tiêu hủy.

Ý nghĩ này làm chàng chán nản.

Từ khi chết rồi sống lại, chàng vẫn có tâm tình mừng giận buồn vui như một người thường nhưng chưa lần nào tâm tình lại như bây giờ, cảm thấy mọi nỗ lực đều không có ý nghĩa gì. Có lẽ sự tổn thương đến dương thần có ảnh hưởng trực tiếp đến ý thức thanh tỉnh của chàng.

Trước khi trời sáng chàng sẽ về đến Biên Hoang tập. Chàng phải lao đầu vào hiện thực, tiến hành việc cứu thoát chủ tỳ Thiên Thiên, nên cần phải phấn chấn trở lại, tạm thời gác mọi chuyện phiền não sang bên để toàn lực đối phó với địch nhân.

Một ngày còn ở trên thế gian là một ngày gã còn phải đối diện với phiền não của thế gian.

Ồi!

Mặc Sĩ Minh Dao.

Bỗng bên kia thiên huyết xuất hiện một bóng người với tốc độ kinh nhân tiến thẳng đến cạnh bờ huyết, nhìn sang phía chàng.

Yến Phi nhìn sững thiên huyết tựa như không hề hay biết.

Người đó mau lẹ ngồi xuống, chỉ tay về hướng Yến Phi bên kia huyết than: "Mẹ ta ơi! Nguyên lai là Yến Phi. Con bà nó! Hướng Vũ Điền ta cuối cùng lại có vận khí gì đây? Thác Bạt Hán lại là Yến Phi, hảo bằng hữu biến thành tử địch đối đầu. Mẹ ta ơi, ta đã nên sớm đoán là người, trong thiên hạ có mấy cao thủ như vậy chứ?"

Yến Phi ngẩng đầu hướng về Hướng Vũ Điền mỉm cười: "Bọn ta thật đã thề không đội trời chung à? Kiểu nói của Hướng huynh đã bị nhiễm ngữ khí của Hoang nhân rồi."

Hai người cách nhau một thiên huyết to rộng nói chuyện và đều không cố ý cao giọng nhưng mỗi chữ đều rõ ràng truyền tới tai đối phương giống như đang thân mật đối thoại, càng không thấy có ý đối địch gì cả.

Hướng Vũ Điền cười khở: "E là như vậy. Trước khi đánh nhau, bọn ta nên nói chuyện cũ thể nào đây?"

Ba người ngồi xuống mấy chiếc ghế trong một góc của sảnh đường, Doãn Thanh Nhã ngồi giữa, Nhiếp Thiên Hoàn và Hác Trường Hanh ngồi hai bên trùu mến nhìn nàng đang nâng chung trà lên uống.

Doãn Thanh Nhã vẫn duyên dáng xinh đẹp, thần thái vui vẻ, không có vẻ gì là đã suốt ngày đêm vội vàng rong ruổi.

Nhiếp Thiên Hoàn thấy bộ dạng nàng dương dương đắc ý mới ướm hỏi: "Nhã nhi không giận trách gì sư phụ nữa à?"

Khỏe môi Doãn Thanh Nhã như đóa hoa hiện vẻ cười, trợn mắt nói: "Sư phụ thương yêu Nhã nhi như vậy Nhã nhi làm sao trách sư phụ chứ?" Nàng đặt chung trà xuống, vui vẻ rộn ràng nói: "Sư phụ đã cho Nhã nhi được vui thú! Nhã nhi đã sớm đoán là tiểu tử Cao Ngạn đó đã giả thần giả quỷ nên thừa cơ đến Biên Hoang tập để thám thính địch tình cho sư phụ luôn."

Nhiếp Thiên Hoàn và Hác Trường Thanh nghe vậy nhìn nhau lo sợ, không biết nói gì cho phải. Doãn Thanh Nhã làm bọn họ là hai nhân vật nhất nhĩ của Lưỡng Hồ bang cũng phải hồ đồ.

Khuôn mặt như ngọc của Doãn Thanh Nhã vui vẻ như đang xuân: "Sư phụ thông qua lão Hoàn Huyền phái người hành thích Cao tiểu tử, đó là do sư phụ muốn tốt cho Nhã nhi, bởi sư phụ cho Cao Ngạn là một tiểu tử không ra gì, Nhã nhi hiểu."

Tiếp đó nàng lại gay gắt: "Nhưng Cao Ngạn cùng Yên Phi đến Lưỡng Hồ, lại cùng sư phụ đại chiến một trận, sư phụ lại một mực giấu giếm Nhã nhi. Sư Phụ cho Nhã nhi là thứ gì? Chuyện này sư phụ thật là hoàn toàn không đúng! Lẽ nào sư phụ đã cho Nhã nhi đối với tiểu tử Cao Ngạn đó xem trọng hơn sư phụ hay sao? Nhã nhi muốn sư phụ phải trả lại Nhã nhi một công đạo."

Nhiếp Thiên Hoàn vốn lão luyện mà cũng tắc hống không nói được tiếng nào, vội nhìn sang Hác Trường Hanh ra hiệu để cho hắn dùng khả năng ăn nói để giải vây.

Hác Trường Hanh vội chuyển đề tài hỏi: "Thanh Nhã muội nói đến Biên Hoang tập để thám thính địch tình, rốt cục có được tin tình báo trọng yếu gì không?"

Doãn Thanh Nhã bĩu môi: "Huynh và sư phụ muốn nghe lời thật hay lời xuôi tai?"

Nhiếp Thiên Hoàn hiện tại sợ nhất là Doãn Thanh Nhã cùng truy mãnh đả ¹, chỉ cần nàng không "truy cứu" chuyện mình đã "sai lầm" thì chuyện gì cũng chịu. Nên tuy không coi tin "tình báo" của nàng ra gì nhưng lại giả vờ hết sức xem trọng những gì nàng thu hoạch được nên nói: "Nhã nhi lấy được tin tình báo mới à? Sư phụ đương nhiên muốn nghe Nhã nhi nói lời thật."

Doãn Thanh Nhã không hiểu đang nghĩ đến nơi nào nhưng khuôn mặt tươi tắn thoáng hồng rồi nói: "Trước khi nói lời thật hãy nói lời xuôi tai đi. Nhìn bề ngoài, Biên Hoang tập bốn bề thọ địch, nguy cơ trùng trùng, hai mặt chiến tuyến Nam Bắc đều không ổn thỏa, ngoài ra tình huống mặt Bắc hết sức nguy cấp. Nghe có êm tai không?"

Nhiếp Thiên Hoàn và Hác Trường Hanh nhìn nhau, đều thấy kinh dị. Cho đến lúc này, họ vẫn xem Doãn Thanh Nhã chỉ biết làm nũng, là cô bé sống trong thế giới thiếu nữ, không hiểu sự hiểm ác của thế gian, nhưng những lời này không chỉ có đạo lý mà còn chứng tỏ cô có nhãn lực cao minh có thể nhìn thấu sự việc.

Bỗng nhiên Nhiếp Hác hai người đều cảm thấy Doãn Thanh Nhã đã lớn rồi, không còn là cô gái nhỏ ham vui chơi không biết thế tình như trước nữa. Cảm giác này thật cổ quái tựa vừa vui mừng lại vừa có gì mất mát, đến độ thấy lạ lẫm và sợ hãi.

Hác Trường Hanh: "Trận tuyến mặt Bắc của Biên Hoang tập có vấn đề gì?"

Doãn Thanh Nhã: "Để đối phó với Thác Bạt Khuê và Hoang nhân, Mộ Dung Thùy đã mời một dân tộc cường hãn gọi là Bí tộc sống trong sa mạc ngoài Trường thành. Tộc nhân này không đông nhưng ai cũng vũ công cao cường nên lập tức đã làm thay đổi tình hình khiến Thác Bạt Khuê và Hoang nhân đều nằm ở thế hạ phong. Nói ra có lẽ hai người không tin, Bí tộc chỉ phái một người tên là Hướng Vũ Điền đến Biên Hoang tập đủ làm đảo lộn cả Tập. Hoang nhân không có cách nào bắt được hắn, từ đó hai người có thể suy ra sự lợi hại của người Bí tộc."

Nhiếp Thiên Hoàn gật đầu: "Bọn ta cũng có thu thập được tin tức về Hướng Vũ Điền nhưng không được

rõ ràng, chỉ biết Hoang nhân đã treo giải thưởng trăm lạng hoàng kim nếu bắt được hắn, chuyện này về sau cũng chưa ngã ngũ."

Doãn Thanh Nhã cau mày: "Thám tử của ta sao vô dụng thế?"

Hác Trường Hanh vội ho một tiếng: "Biên Hoang tập lúc này không giống như trước đây, người ngoài muốn bỏ nhiều tiền để mua tin tình báo từ Hoang nhân cũng không được. Vậy à! Ngay cả Yến Phi cũng không làm gì được Hưởng Vũ Điền à?"

Doãn Thanh Nhã sáng giọng: "Tên hỗn đản Yến Phi ấy chẳng biết đã cút đi đâu mất? Muội cũng đã hy vọng gã sớm trở về Biên Hoang tập để đập cho Hưởng Vũ Điền một trận, tên họ Hưởng chết bầm này thật đáng ghét."

Nhiếp Thiên Hoàn: "Nghe nói Mộ Dung Thủy phái binh phong tỏa mặt Bắc Dĩnh khẩu rồi, cắt đứt giao thông đường thủy mặt Bắc của Biên Hoang tập, cũng chặt đứt luôn liên hệ giữa Hoang nhân và Thác Bạt Khuê, thật ra tình hình thế nào?"

Doãn Thanh Nhã: "Nhã nhi muốn nói lời mà hai người không muốn nghe! Thật ra Mộ Dung Thủy chỉ phái một nhóm chiến sĩ thợ thuyền đi tìm chết, để cho Hoang nhân có thể biểu diễn thân thủ."

Nhiếp Thiên Hoàn và Hác Trường Hanh ngạc nhiên cũng đúng.

Doãn Thanh Nhã không những có quan điểm riêng của mình mà bên trong lời nói còn có hàm ý thâm sâu.

Doãn Thanh Nhã: "Lúc Nhã nhi ly khai Biên Hoang tập thì Hoang nhân đang đưa quân về Bắc để phản kích Yên quân, sự phụ sẽ sớm có tin tức toàn quân Yên nhân bị tiêu tan!"

Nhiếp Thiên Hoàn nhíu mày: "Tình hình chiến trường thiên biến vạn hóa, ai thắng ai bại nếu chưa đến thời khắc cuối cùng thì vẫn khó đoán. Nhã nhi dựa vào đâu lại cho là Hoang nhân tất sẽ thắng?"

Doãn Thanh Nhã: "Trước khi giải đáp nghi vấn của sự phụ, Nhã nhi muốn nói qua quan điểm về Hoang nhân. Ôi! Nói thế nào đây? Sau lần thứ nhất đến Biên Hoang, mọi ấn tượng đều mơ mơ hồ hồ, đệ tử có phần khinh thị Hoang nhân, cho bọn chúng toàn một lũ cường đồ vô pháp vô thiên, cả ngày chỉ tranh đoạt nháo nhào vì lợi ích riêng tư, chỉ là một đám ô hợp tựa như nắm cát rời."

Hác Trường Hanh không nhịn được thảm thờ dài, bởi điều Doãn Thanh Nhã nói đánh trúng tâm sự của hắn. Bản thân hắn đã một mực không để Hoang nhân vào mắt, cho đến khi hỏa tiễn đặc chế của Lưu Dự bắn trúng cột buồm chính của "Ân Long" thì cái nhìn của hắn mới hoàn toàn thay đổi.

Doãn Thanh Nhã nói tiếp: "Lấy tiểu tử Cao Ngạn đó làm thí dụ nhé? Lúc đầu Nhã nhi chả để hắn vào mắt, cho rằng hắn ngoại trừ chuyện dọa nạt các đứa bé gái ra chẳng làm được trò gì, chỉ là một kẻ có hư danh. Nhưng sự thật lại trái ngược hẳn, Biên Hoang tập là nơi vô pháp vô thiên, chỉ những người có thực tài mới có thể vươn lên để nổi bật, không thể nói là do may mắn được. Nên ai ở Biên Hoang tập có được tiếng tăm đều có chân tài thực học. Điều này làm Biên Hoang tập có thể làm cho mọi người cố gắng hết sức mình, tạo thành cục diện trăm hoa đua nở, cho nên một khi Hoang nhân đoàn kết thành một khối, họ trở thành một lực lượng không thể nào coi thường được. Bởi mỗi cá nhân đều hết sức dùng sở trường của mình, hoàn cảnh đó khiến mỗi Hoang nhân sẽ phát huy tài nghệ của mình đến cùng. Nếu cạnh tranh một cách công bình thì giỏi được dở thua hết sức rõ ràng."

Nhiếp Thiên Hoàn không thể tin được ái đồ của mình lại có thể nói ra được đạo lý như thế. Sự kiến giải của Doãn Thanh Nhã về Hoang nhân so với y và Hác Trường Hanh sâu sắc và thấu triệt hơn.

Doãn Thanh Nhã vẫn tự nhiên nói: "Yên quân chiếm cứ mặt Bắc của Dĩnh khẩu khiến Hoang nhân không kịp đề phòng nên trận cước hỗn loạn. Điều mấu chốt là ở chỗ Hoang nhân không biết gì về binh lực và cách dùng binh của Yên nhân nên không biết phản kích thế nào. Trong tình hình như thế, Cao Ngạn mới trở tài của gã ra! Chỉ có tiểu tử này mới có tư cách và bản lĩnh để thâm nhập địch cảnh, nắm vững và thấu suốt tình hình của Yên nhân mang về Biên Hoang tập để báo cáo cho Hoang nhân hầu họ có thể vận trù mưu kế phản kích. Thời gian là nguyên tố quyết định, nếu để Yên nhân bắt đầu đắp lũy có sức phòng ngự lớn, viện quân sẽ cuộn cuộn đổ về không ngừng thì chẳng những Hoang nhân xong đời và Thác Bạt Khuê cũng chết. Nên thắng bại của trận chiến ở mặt Bắc Dĩnh khẩu đều là do Cao Ngạn."

Hác Trường Hanh lấy làm lạ: "Làm sao mà Thanh Nhã lại hiểu rõ tình hình của Hoang nhân như thế?"

Doãn Thanh Nhã nhún đôi bờ vai mềm, xem như không có chuyện gì, hững hờ đáp: "Bởi vì muội theo Cao tiểu tử tới mặt Bắc của Dĩnh khẩu để thám thính địch tình đó mà!"

Nhiếp Thiên Hoàn và Hác Trường Hanh đồng thời kinh hô: "Cái gì?"

Doãn Thanh Nhã lập lại lần nữa rồi đắc ý nói: "Chính khả năng của Cao Ngạn đã làm Nhã nhi được sáng mắt ra và thay đổi cách nhìn đối với Hoang nhân. Nhã nhi nói nhiều như vậy hy vọng sự phụ thay đổi quan điểm đối với Hoang nhân. Bọn họ không những có bản lĩnh, chiếm hết địa lợi nhân hoà, mà vận thế còn như mống trời."

Nhiếp Thiên Hoàn trầm mặc trở lại, hai mắt sáng ngời nhìn Doãn Thanh Nhã như đánh giá nàng, muốn nói lại thôi.

Doãn Thanh Nhã hỏi: "Sự phụ có phải muốn hỏi tình huống của Nhã nhi và tiểu tử Cao Ngạn đó?"

Nhiếp Thiên Hoàn có vẻ chán nản gật đầu: "Nhã nhi có phải đã thích tiểu tử đó?"

Doãn Thanh Nhã cười cười: "Nhã nhi không biết, thật sự là không biết. Chỉ biết có gã thì lòng rất vui vẻ, thời gian trôi qua thật mau, khi cần thì gã hoàn toàn không do dự sẵn sàng vì Nhã nhi hy sinh bất cứ điều gì, mà là nhiều lần như thế. Nhã nhi buồn ngủ rồi! Phải đi ngủ một giấc đã."

° ° °

Thành Vinh Dương

Kỷ Thiên Thiên ngây ngẩn ngồi trong thính phòng, nhãn thần trống rỗng, trông tựa mắt hồn không còn biết gì nữa.

Từ khi thành "tù binh" của Mộ Dung Thùy, ngay cả trong những lúc gian nan chán nản nhất nàng cũng chưa hề có tâm tình buồn bã như thế này, nỗi tuyệt vọng gần như làm nàng nghẹt thở. Bất luận nàng đã cố gắng phấn chấn và kiên cường, tự nhắc nhở mình suy nghĩ về mặt tốt đẹp nhưng cứ liên tục bị cảm giác mất mát gặm nhấm trong lòng, khiến nàng biết rằng tất cả đều đã chấm dứt.

Hai ngày qua mỗi đêm nàng đều kêu gọi Yến Phi trong tâm linh nhưng không nhận được sự đáp ứng nào.

Nàng vốn đã không nên tìm cách liên kết với Yến Phi bằng tâm linh trong thời gian quá ngắn ngủi như thế, nhưng vì nàng quá sức lo lắng đến Yến Phi, nhất là đối thủ giao chiến với chàng lại là Nam phương đệ nhất nhân Tôn Ân.

Nguyên nàng vốn có lòng tin vững chắc ở Yến Phi nhưng hai lần dùng tâm linh kêu gọi không có kết quả đã làm lòng tin của nàng chao đảo.

Kêu gọi bằng tâm linh làm hao tổn tâm lực nàng rất nhiều, khiến cho tinh thần và thể xác nàng đều có trạng thái gần như suy sụp hoàn toàn.

Yến Phi có phải đã chết dưới tay Tôn Ân? Ý tưởng này đưa nàng xuống vực sâu của tuyệt vọng. Không có Yến Phi thì xem như chả còn gì nữa. Nếu không vì Thi Thi chỉ sợ nàng không thể chi trì thêm nữa. Chỉ có chết vì tình yêu đối với Yến Phi mới có thể chấm dứt hết bi thương thống khổ của nàng.

Không có Yến Phi, nàng không còn lý do nào để sống nữa.

Trước đây nàng một mực tin tưởng Yến Phi có thể cứu nàng và tiểu Thi ra khỏi bàn tay ma quái của Mộ Dung Thùy, sau đó nàng có thể trở về Biên Hoang tập nơi nàng mơ ước, cùng Yến Phi sống cuộc đời tự do tự tại, nhàn nhã thì đến Đệ Nhất lâu nếm tư vị của Tuyết Giản Hương; Khi hứng thú thì cùng Yến Phi nắm tay đi thăm viếng Dạ Oa Tử nơi tràn đầy sự hoang đường nhưng lại chứa đựng sức sống vô biên; Khi chán thì cùng Yến Phi đến bờ bên kia của Dĩnh thủy đếm bao nhiêu thuyền tới lui Biên Hoang tập, tại Quan Viễn đài ngắm nhìn để ngắm những lúc bình minh và hoàng hôn, lại có thể đi thăm viếng cảnh thứ tư của "Biên Hoang tứ cảnh" mà nàng vẫn chưa biết tới.

Nhưng tất cả mọi hy vọng và chờ đợi đều tan biến như bọt nước theo sự ra đi của Yến Phi.

Nếu nàng quyết tìm cái chết, tiểu Thi khẳng định sẽ không do dự theo nàng, chết là hết.

Hay có lẽ nàng vẫn còn một tia hy vọng.

Yến Phi không phải đã nói chàng không thể chết hay sao? Chàng đã kết hạ kim đan ², dương thần mãi mãi không bị hủy diệt. Ngay cả nếu thân thể chàng bị Tôn Ân hủy đi thì dương thần chàng sẽ đến tìm mình, vào giấc mộng để báo cho nàng biết tin chàng đã chết.

Thật thế này à?

Nàng không biết.

Ngoài cửa sổ, mưa đen bay thật thấp có lẽ đang chuẩn bị cho một trận gió tuyết sắp tới. Nàng cảm thấy cô độc vô ngần khi mối liên hệ với Yến Phi đã bị đứt đoạn.

Trước đây nàng không phải chưa hề biết qua tư vị tịch mịch nhưng lần này thật khác biệt. Sự cô độc và trống rỗng này là thử thách khó khăn nhất đời nàng.

Nàng nhớ lại lần đầu gặp Yến Phi tại Vũ Bình đài. Lúc ấy lòng nàng bị khơi động dữ dội, cảm giác chưa từng có đã hoàn toàn chi phối nàng. Nàng như trong một thế giới tuyệt đối đen tối nhìn thấy ánh sáng của hạnh phúc, thấy được tương lai của mình.

Mỗi đêm một mình quần chăn nhìn lên đỉnh trướng nàng vẫn cảm thấy lòng mình mãi nguyện, tâm tình bình tĩnh. Bởi nàng biết nàng tuyệt đối không cô độc. Ở một nơi nào đó xa xôi, có Yến Phi cũng giống như nàng, nhớ nhung và lo lắng cho nàng, hiểu rõ nàng đang chờ đợi cùng chàng trùng phùng gặp lại.

Có tiếng chân bước. Phong nương vào thính nội và tiểu Thi theo sau.

Kỷ Thiên Thiên cúi đầu, không để Phong Nương nhìn thấy thần tình của nàng. Lúc này nàng hạ quyết tâm, cho dù dùng bữa tâm lực đối với nàng sẽ gây thương tích lớn, nàng sẽ chờ đến khuya khi mọi người ngủ say sẽ kêu gọi Yến Phi lần nữa để chứng thực việc sống chết của Yến Phi thế nào. Nếu Yến Phi vẫn không đáp ứng nàng nguyện sẽ không sống thêm một khắc nào.

Sinh mệnh thật sự là một gánh nặng. Không có sinh mệnh của Yến Phi, nàng càng không thể gánh nổi một mình.

Phong Nương đến bên nàng, ngạc nhiên: "Tiểu thư không khỏe sao?"

Kỷ Thiên Thiên cảm thấy bi thương vô tả, tựa như không còn thiết gì nữa, kể cả sự hoài nghi của Phong nương. Sự thật ngay cả việc giả vờ như không có chuyện gì xảy ra nàng cũng không nghĩ đến, càng không thể gượng cười để làm Phong nương và tiểu Thi an lòng, chỉ đơn thuần lắc đầu nhẹ.

Tiểu Thi a lên một tiếng: "Thần sắc tiểu thư thật là xanh xao!"

Kỷ Thiên Thiên chậm chậm đứng dậy, nhìn qua hai người nhưng tựa như không thấy: "Ta không sao, các người không phải lo lắng."

Phong nương: "Hãy để lão thân bắt mạch cho tiểu thư!"

Kỷ Thiên Thiên rút cục cũng đón ánh mắt quan thiết của Phong nương, bình tĩnh nói: "Ta nói không sao là không sao. Tối rồi! Đại nương về nghỉ đi! Ta muốn nghỉ sớm."

Tiểu Thi đỡ lời Phong nương: "Tiểu thư à! Đại nương quan tâm đến tiểu thư đó mà!"

Kỷ Thiên Thiên than: "Quan tâm thì có ích gì?"

Nàng để mặc Phong nương đứng ngây người ở đó bỏ đi vào phòng ngủ. Tiểu Thi nhìn Phong nương với vẻ xin lỗi rồi theo Thiên Thiên vào phòng.

¹ đuổi đến cùng, đánh mạnh.

² đã tạo được kim đan.

HỒI 52

Câu Chuyện Bên Thiên Huyệt

Hướng Vũ Điền có vẻ như đang hồi tưởng chuyện cũ, tựa hồ quay về một thời gian không gian nào đó

với vẻ thắm thía vô cùng nói: "Mộ Dung Văn bị ám sát tại Hoa nhai ¹ nổi tiếng ở Trường An, Minh Dao và ta đều đoán là do tay người, càng hiểu rằng người đã âm thầm giúp bọn ta một tay, dẫn dụ cao thủ của Phù Kiên xuất đầu lộ diện và ly khai Trường An để truy bắt người nên bọn ta mới có được cơ hội ngàn năm một thuở, nhập cung cứu cha của Minh Dao. Tuy sau đó Minh Dao không nói gì nhưng ta biết trong lòng Minh Dao rất cảm kích người và đã thay đổi cảm nhận đối với người. A! Ta không nghĩ ra người lại gắng chạy thoát được tới Biên Hoang tập, còn ẩn tính mai danh, biến thành nhân vật số một của Biên Hoang tập, cũng trở thành địch nhân số một của Minh Dao và ta. Như thế có phải là tạo hóa trên người không?"

Yến Phi có cảm giác cổ quái cực điểm, một đoạn ký ức nào đã bị quên lãng từ lâu lại tựa như quay về phủ trùm lấy hiện thực, mỗi mỗi sự việc đều sống lại.

Hướng Vũ Điền vỗ đùi: "Yến huynh và ta gặp nhau tại đây không phải chuyện ngẫu nhiên. Yến huynh có biết ta có bản lĩnh gì lại có thể xuất hiện lúc này để cung kính chờ đón đại giá của Yến huynh không?"

Yến Phi hiểu rằng Hướng Vũ Điền đang ra chiêu thăm dò đạo hạnh của chàng, nên nhìn về phía Hướng Vũ Điền đang ở cạnh mé Thiên huyết cách đó hơn ba mươi trượng, mỉm cười: "Ngày ấy tại Trường An, Hướng huynh luôn cho ta một cảm giác không hiểu thấu, lúc ấy ta vẫn không minh bạch tại sao, cho đến lúc này đêm nay ta bỗng hiểu ra! Bởi Hướng huynh đã đạt tới cảnh giới "Thượng khuy thiên đạo" ², đã khiến ta thể nhận được cho dù là chánh đạo hay ma đạo, tối hậu đều đạt tới cùng một mục đích, đều muốn đạt tới cảnh giới tối cao của 'phá toái hư không', không hiểu ta nói đúng hay sai?"

Hướng Vũ Điền không giấu được thần sắc bị chấn động ngạc nhiên: "Thành thật mà nói, năm ấy Thác Bạt Hán tuy là kiếm thủ và thích khách đệ nhất lưu nhưng ta vẫn không để vào mắt, điều ta thích chính là tính cách tài tình của Yến huynh. Nhưng lần này gặp lại, Yến huynh tựa như đã thoát thai hoán cốt, từ Thác Bạt Hán đã biến thành một người khác là Yến Phi, khiến ta không thể nào gom hai tên gọi này thành một được."

Yến Phi bật cười: "Nghiêm trọng đến vậy sao? Xem cách nói của Hướng huynh khiến ta có cảm giác như người nhà. Hướng huynh càng lúc càng giống Hoang nhân bọn ta."

Hướng Vũ Điền cũng cười: "Đó chính là gần mực thì đen, gần đèn thì sáng. Ta vì đối phó với Hoang nhân nên không thể không trà trộn vào trong tập để tìm hiểu Hoang nhân các người, cũng đã tiêm nhiễm thói xấu của Hoang nhân các người. Hay lắm! Trở lại việc chính, Yến huynh sao lại hiểu được ta và Thánh môn có liên hệ, lại còn hiểu cả cảnh giới 'phá toái hư không'?"

Yến Phi hồ hững: "Lệnh sư Mặc Di Minh tiền bối gần đây thế nào?"

Nói xong câu này Yến Phi không khỏi khẩn trương. Chàng hiện tại tự thấy mình đã lớn không giống Mặc Di Minh chút nào, nên dù là người trong Ma môn hay đồ đệ của Mặc Di Minh là Hướng Vũ Điền đều không thể nghĩ Mặc Di Minh và Yến Phi chàng có liên hệ gì, khiến chàng đối với Mặc Di Minh có phải là cha mình hay không vẫn có thái độ hoài nghi. Nhưng ngay cả như thế đi nữa, đối với việc Mặc Di Minh có còn trên nhân thế hay không vẫn là điều chàng muốn biết.

Hướng Vũ Điền vẫn trong tư thế ngồi, ánh mắt chớp sáng từ xa dò xét Yến Phi, trầm giọng: "Yến huynh biết về ta thật quá nhiều so với ta biết về Yến huynh. Tại sao Yến huynh lại biết danh tự ân sư của ta? Xin Yến huynh thẳng thắn cho biết."

Yến Phi bình tĩnh: "Tuyệt không có bí mật gì để nói, ta biết danh tự của lệnh sư từ người trong Phật môn, lại biết ông ta cuối cùng đã ẩn thân trong phạm vi thế lực của quý tộc, từ đó suy ra sư thừa của Hướng huynh, chỉ có vậy thôi."

Hướng Vũ Điền đầy vẻ hứng thú hỏi: "Còn Minh Dao thì sao?"

Yến Phi lắc đầu: "Các người về vũ công tâm pháp đều khác nhau rất xa, chứng tỏ không cùng sư thừa. Ta đã không hề nghĩ người và Minh Dao có cùng xuất xứ."

Hướng Vũ Điền có vẻ lạ lùng: "Người và ta chưa từng giao thủ, sao người lại biết ta và Minh Dao mỗi người đều có tâm pháp lộ số khác nhau?"

Yến Phi: "Điều này thuần túy từ trực giác mà biết, không có đạo lý gì để giải thích được."

Hướng Vũ Điền có thần sắc suy nghĩ, không ngừng gật đầu như đã hiểu ra điều gì, một lúc lâu sau lại hỏi: "'Phá toái hư không' là thế nào? Chuyện này không những là cơ mật tối cao của Thánh môn, ngay cả trong Thánh môn cũng không có bao nhiêu người biết chuyện này bởi vì có liên quan đến Thánh điển của tệ

môn. Yển huynh tại sao lại có thể thuận miệng nói ra?"

Yển Phi lòng đầy cảm xúc, ngấm ngấm thờ dài. Chàng thà là mình không biết bí mật của 'Phá toái hư không', không kết hạ kim đan, để có thể an phận giữ mình làm một người bình thường cùng Kỳ Thiên Thiên sống đến tuổi già.

Mặt khác nếu chàng không có 'thượng khuy chí đạo' ³, luyện thành Tiểu Tam Hợp thì đã không qua được cửa ải Tôn Ân, cũng không thể chết rồi lại sống, hiện tại hẳn phải chết dưới kiếm Hướng Vũ Điền.

Từ ngày đầu biết Hướng Vũ Điền cho đến lúc này tại đây, chàng vẫn không có cách nào biết rõ sự thâm sâu của hắn, chỉ biết hắn chính là nhân vật xuất quần bạt tụy nhất sau Mặc Di Minh của Ma môn, vũ công không những cao hơn hạng Vệ Nga tam đại Ma môn cao thủ, mà còn cao hơn Lý Thực Trang, Tiểu Phụng Tiên và cả Trần Công Công.

Nếu chàng đã phục nguyên dương thần thì có thể nào thấu suốt được Hướng Vũ Điền không? Chàng không biết. Chỉ biết hiện tại nếu cùng Hướng Vũ Điền một trận tử chiến thì ai thắng ai bại thật khó đoán trước.

Yển Phi cảm thấy khó nói ra điều khó bề giải thích bằng ngôn từ, thần sắc hiện vẻ khó khăn nhưng cười và bình tĩnh nói: "Chuyện này nói ba ngày cũng khó tận. Bảo điển của quý môn có phải là 'Thiên Ma Sách'?"

Hướng Vũ Điền bị chấn động mạnh: "Yển huynh càng lúc càng làm ta kinh dị. Yển huynh cũng biết theo quy củ Thánh môn, bất cứ ai nhắc tới ba chữ 'Thiên Ma Sách' bọn ta sẽ lập tức giết để diệt khẩu chứ?"

Yển Phi ủ rũ nói: "Hướng huynh hiện tại có phải đang chuẩn bị giết ta diệt khẩu?"

Hướng Vũ Điền ngửa mặt nhìn trời cười: "Quy củ là vật chết, người là vật sống, Hướng Vũ Điền ta là loại người mù quáng theo quy củ hay sao? Không đối Yển huynh, ta tuy xuất thân từ Thánh môn nhưng không hành xử như người Thánh môn, càng không có hứng thú tuyên dương truyền thống Thánh môn, hay Thánh ân ban bố cho thiên hạ gì gì đó cả. Hướng Vũ Điền ta là Hướng Vũ Điền ta, quan trọng nhất là tự do tự tại, vô câu vô thúc, theo đuổi giấc mộng của ta. Những lời nói này ta chưa từng nói cho ai nghe, kể cả Minh Dao, không hiểu tại sao lại nói ra cho người nghe, có lẽ ta cảm thấy trong thiên hạ chỉ có Yển huynh là người có thể thực sự hiểu ta."

Yển Phi cảm thấy rung động vì Hướng Vũ Điền đã nói đúng, Yển Phi chàng hiểu Hướng Vũ Điền và Hướng Vũ Điền cũng hiểu chàng. Bởi cả hai đều đã biết bí mật phá không mà đi, đã minh bạch "phá toái hư không" là gì.

Bỗng nhiên chàng nắm được rõ ràng chỗ đáng sợ của Hướng Vũ Điền, y không là một Tôn Ân khác, thì cũng thuộc về hạng nhân vật như thế. Những tiêu chuẩn đạo đức của thế tục bình thường hay quy củ giang hồ gì đi nữa đều không thể ước thúc Hướng Vũ Điền, bởi y đã sớm nhìn ra thế gian chỉ là một tầng ảo giác nào đó, nên sẽ không bị hiện thực của tầng này khống chế.

Nếu chàng lầm tưởng đã có một đoạn giao tình với Hướng Vũ Điền nên y phá lệ nương tay thì sẽ là một sai lầm lớn. Vì thật ra từ lúc Hướng Vũ Điền xuất hiện bọn họ đã bắt đầu giao phong, chỉ vì Hướng Vũ Điền đến thời khắc này vẫn không nắm bắt được sơ hở của chàng nên mới chưa xuất thủ.

Sự thật chàng cũng không tìm ra nhược điểm của Hướng Vũ Điền.

Trong tình huống không thể thi triển Tiểu Tam Hợp, chàng có thể đánh bại kinh địch trước mắt không?

Chàng tuyệt đối không nắm chắc.

Yển Phi mỉm cười: "Hướng huynh nói điều này sai rồi, ít nhất còn có một người minh bạch Hướng huynh như ta."

Hướng Vũ Điền nhìn sững chàng, một lúc sau mới nghiêm mặt nói: "Người đó là Tôn Ân chứ gì?" Tiếp theo y nhún vai với vẻ hứng thú chen lẫn phần nào dương dương tự đắc, lại như xuất phát từ thâm thiết chân tình, cười nói: "Khắc Khắc! Xem biểu tình của ngươi là biết ta đoán đúng rồi. Điều này tuyệt đối không khó đoán, bởi vì Tôn Ân nếu chưa đạt tới cảnh giới 'khuy nhân thiên chi đạo' ⁴ thì làm sao đủ tư cách làm đối thủ của Yển huynh? Yển huynh lần này về phương Nam, có phải cùng lão Tôn quyết chiến lần thứ ba không? Lần này có phải lão Tôn thảm bại?"

Yển Phi vẫn đứng thẳng cạnh Thiên huyệt, không di động một phân hào nhưng thần thái du nhàn tựa

như có thể đứng trong tư thái này cho đến lúc địa lão thiên hoang.

Hướng Vũ Điền thấy Yến Phi đón nhận ánh mắt của mình, nhưng lại không tỏ vẻ trả lời chút gì thì trong giọng nói có vẻ không vui: "Tại sao Yến huynh bỗng nhiên lại không nói gì?"

Trong lòng Yến Phi lại thầm than lên một tiếng.

Hướng Vũ Điền tuy là đối thủ khó đối phó gần bằng cỡ Tôn Ân nhưng chàng lại không thể coi Hướng Vũ Điền là kẻ đại địch đối đầu như Tôn Ân, một lý do là chàng đã từng có một đoạn giao tình với Hướng Vũ Điền, hai người tuổi tác lại tương tự, Hướng Vũ Điền vừa là thiên tài ngang tàng như vậy, mỹ lực hơn người, làm sao chàng không có ý thương tiếc và mến tài?

Yến Phi cười khổ: "Lần này ta về phương Nam, đúng là đã cùng Tôn Ân quyết chiến lần thứ ba. Kết quả tuyệt không như Hướng huynh đoán là Tôn Ân cuối cùng đã thảm bại. Miễn cưỡng mà nói thì cả hai đều ngừng tay đúng lúc, nếu nói về thụ thương thì thương thế của Tôn Ân nhẹ hơn ta."

Hướng Vũ Điền cảm thấy hết sức hứng thú: "Đáp án của Yến huynh ra ngoài ý liệu của ta làm ta càng nghe càng hồ đồ. Nếu Yến huynh nói đôi bên đều thọ thương và không thể không dừng cuộc tử chiến họa may ta có thể tin được, nhưng nghe lời Yến huynh thì không giống như vậy. Khắc! Trong lúc bọn ta vẫn còn là bạn cũ, Yến huynh có thể vì ta là bằng hữu giải khai nghi vấn này không?"

Hướng Vũ Điền vẫn không thay đổi, vẫn là người mà Yến Phi đã gặp ở Trường An năm ấy, đối với sự vật có nhiều tò mò và thích tìm hiểu tận gốc rễ. Chỉ có Hướng Vũ Điền mới ở trong tình huống song phương sắp động thủ thế này mà vẫn không hề giảm đi hứng thú muốn đàm luận.

Yến Phi bình tĩnh: "Trước hết Hướng huynh có thể trả lời một vấn đề giùm ta không?"

Hướng Vũ Điền buông lỏng nắm tay: "Người hỏi ta đáp, ta hỏi người đáp, cái này gọi là có qua có lại, hết sức công bình. Yến huynh hỏi đi! Ta biết sẽ nói, đã nói là nói hết. Bất quá có vài chỗ đáng tới sự môn, Yến huynh phải vì ta mà giữ gìn bí mật."

Yến Phi bật cười: "Người đúng là một gã thông minh, nói thế cũng như ép ta không được giấu gì cả."

Hướng Vũ Điền không chút ngượng ngùng: "Ta đúng là có dùng chút cơ mưu, cũng bởi ta nhận ra Yến huynh hoàn toàn không đơn giản. Cùng Tôn Ân ba lần đối chiến càng chất chứa huyền cơ khó thấy, nên khiến ta hết sức tò mò không thể không tìm cách gì để trao đổi với Yến huynh. Và ta phải nắm lấy cơ hội, bằng không nếu giết chết Yến huynh, có phải ta sẽ vĩnh viễn không thể giải được câu đố trong lòng?"

Yến Phi mỉm cười: "Ta chỉ muốn hỏi Hướng huynh một câu, bọn ta có phải là không phân sống chết là không được à?"

Hướng Vũ Điền trở nên trầm mặc, một lúc lâu sau mới thở dài, cười khổ: "Chỉ có hai tình huống ta mới có thể không động thủ: một là để người giết ta, dĩ nhiên mọi chuyện đều khỏi phải nói tới; tình huống thứ hai là Minh Dao đích thân ra lệnh cho ta bỏ cuộc. Yến huynh hiểu chứ?"

Yến Phi nhíu mày: "Nói vậy bọn ta phải một chết một còn mới được à?"

Hướng Vũ Điền: "Đó là mệnh lệnh của sư phụ ta khi lâm chung, người còn thiếu nợ Bí nhân nên ta phải trả, như vậy ta mới có thể phục hồi tự do cho mình, có thể tự mình muốn gì làm nấy, hưởng thụ những gì cuộc sống đã ban cho ta. Người nên hiểu rõ Minh Dao là người thế nào, danh dự Bí tộc được nàng xem nặng hơn là hạnh phúc cá nhân, thậm chí còn trọng yếu hơn cả tính mạng. Lần này nàng đáp ứng yêu cầu của Mộ Dung Thủy để dùng sức đối phó với Thác Bạt tộc và Hoang nhân bọn người, tức là hoàn thành lời hứa với Mộ Dung Thủy. Không có việc gì có thể thay đổi quyết định của nàng, cũng không ai có thể ngăn nàng. Đây cũng là cơ hội duy nhất để ta trả nợ, phải vì nàng mà phá tan lực lượng đề kháng của Hoang nhân. Ta đã đáp ứng với nàng sẽ giết ba Hoang nhân để trả hết món nợ với Bí tộc. Nhưng khi ta đến Biên Hoang tập rồi thì lòng lại có thay đổi, hiện tại ta quyết định chỉ giết một người là Yến Phi người. Giết được người thì Biên Hoang tập không đánh cũng tan, Minh Dao sẽ không có gì để nói nữa. Ôi! Làm sao biết được Yến Phi lại là Thác Bạt Hán, bất quá ngay cả nếu Minh Dao biết việc này cũng sẽ không thay đổi ý muốn phải giết người. Ta hiểu rõ nàng là con người như thế nào. Ta đã đáp ứng với nàng, tức không thể không làm cho xong."

Yến Phi an bình chăm chú nghe không có vẻ gì kinh dị, và biết rằng Mạc Di Minh đã qua đời, trầm tĩnh nói: "Sau khi phục hồi tự do cho mình thì Hướng huynh sẽ làm gì?"

Hướng Vũ Điền vui vẻ: "Trong hoàn cảnh bình thường thì ta tuyệt sẽ không trả lời Yến huynh câu này."

Bất quá hiện tại hoàn cảnh thật có chỗ khác bình thường, trước tiên vì ta muốn dùng bí mật để trao đổi bí mật với người, thứ nữa là sau khi động thủ, bất kể là người chết hay ta chết, có nói gì cũng chẳng còn quan trọng phải không?"

Yến Phi cười: "Hương huynh biết bất luận nói gì ta cũng không biết thật giả thì cần gì nói ra bí mật sự môn?"

Hương Vũ Điền: "Có lẽ Yến huynh chưa thật hiểu con người của ta. Dĩ nhiên có lúc ta cũng nói láo, nhưng không hề nói láo với người ta thích hay quý, lại càng tuyệt không nói láo với đối thủ ta tôn kính."

Yến Phi: "Hương huynh sẵn lòng nói thật thì đương nhiên quá tốt rồi! Tiện thể hỏi một câu, nếu ta may mắn thắng Hương huynh, Hương huynh sẽ không có cách gì để làm tròn yêu cầu của Minh Dao thì sao?"

Hương Vũ Điền mỉm cười: "Điều này không thể xảy ra. Yến huynh tuy huyền công bí kỹ trong phạm trù võ học cao siêu nhưng vẫn còn xa mới đến cảnh giới đánh bại ta. Ngay cả tại sao ta biết được như thế cũng khó giải thích cho người. Nói thẳng ra, đó cũng là lý do ta sẵn sàng nói thật với người, bởi Yến huynh sẽ không thấy được mặt trời ngày mai."

Yến Phi cảm thấy tim thất lại. Nếu đổi lại là một cao thủ khác thì biết đó chỉ là dùng hư ngôn dọa dẫm, nhưng chàng cũng biết Hương Vũ Điền giống như mình trước khi dương thần bị tổn thương, có thể hoàn toàn dựa vào cảm ứng của tinh thần để nắm được thực lực của đối thủ.

Hương Vũ Điền vì đã hoàn toàn biết nguyên khí của mình đã bị tổn thương nên mới có thể nói ra những lời hào tráng như vậy. Vì nếu so về tinh thần, Yến Phi chàng đã rơi vào hạ phong.

Yến Phi không vì thế mà sinh ra chút gì sợ hãi, và càng không vì sự khinh thị của Hương Vũ Điền mà giận dữ. Không phải chàng không màng đến sinh tử thắng bại nhưng vì Hương Vũ Điền đã tính sai một chút, vẫn chưa khám phá ra bí mật của dương thần chàng mà chỉ hiểu lầm là công phu của chàng đã ngừng ở đó.

Yến Phi mỉm cười đáp trả: "Ta nhiều lần định hỏi điều này. Tốt lắm! Để ta nghe Hương huynh nói sự thật trước đi."

Hương Vũ Điền trầm ngâm một lát, gật gật đầu, sau đó mới nói: "Đây cũng là lần đầu tiên ta tiết lộ bí mật bản thân. Ngay cả Minh Dao hiểu lầm ta rất nhiều ta vẫn không sẵn lòng tiết lộ chút gì cho nàng biết. Nay bỗng phải nói ra nên ta có cảm giác hết sức cổ quái."

Rồi y nói tiếp: "Vì Yến huynh đã biết "Thiên Ma Sách" là chuyện gì rồi nên ta sẽ không phải nói tới. "Thiên Ma Sách" gồm có nhiều quyển, tuy đến thời Tần Hán mới thành sách nhưng nguồn gốc có thể truy ngược về thời xa xôi cổ đại của tam Hoàng ngũ Đế, sau này thành bảo điển của Thánh môn bọn ta, tạo thành nhiều chi phái. Mỗi quyển đều có tên cho một môn võ công quyết pháp, trong đó "Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp" có địa vị tối cao và được tể môn xem là bảo điển trong bảo điển, bí mật khôn dò, bao gồm huyền bí của vũ trụ. Tự cổ tới nay, tể môn tuy nhân tài rất nhiều, nhưng không một ai có thể hiểu hết, ngay cả sư phụ của ta cũng vậy. Nhưng để tránh người khác biết về loại công pháp này, bọn ta đều quen gọi phép này là Chủng Ngọc công."

Yến Phi lấy làm lạ: "Chỉ nghe tên gọi thôi cũng đủ biết công pháp này quỷ kỳ quái dị, không thể theo lẽ thường mà phán xét. Có phải khi Hương huynh phục hồi được tự do sẽ toàn tâm toàn ý tu hành pháp này và bỏ hết mọi sự khác ra ngoài?"

Hương Vũ Điền gật gật đầu: "Có thể nói như vậy. Tu luyện pháp này cần phải cắt bỏ thất tình lục dục, từ ma vào đạo, về chi tiết xin miễn nói tới vì nói ra chỉ có hại cho Yến huynh chứ không có lợi, Yến huynh cũng sẽ không hứng thú gì."

Tiếp theo y thở ra một hơi: "Nói ra ta thấy thật nhẹ nhàng."

Yến Phi hỏi: "Dám hỏi Hương huynh tu luyện pháp này đã tới giai đoạn nào rồi?"

Hương Vũ Điền đáp: "Thật ra từ lúc bắt đầu tu luyện "Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp" ta đối với điều trong sách bán tín bán nghi, có ai ngờ một khi bắt đầu thì không thể ngừng lại, tùy biến hóa của tinh khí thần và sự thể nghiệm của tự mình rồi mới biết mỗi chữ trong sách đều chứa huyền cơ, kết quả thật như đoạt được sự huyền diệu của tạo hóa. Bất quá ta tuy tự cao nhưng cũng không cuồng vọng đến độ cho mình siêu việt hơn cổ thánh tiên hiền ⁵, hay cho mình giỏi hơn sư phụ. Ta suy nghĩ hết sức vẫn không có cách nào nghĩ ra biện pháp kéo dài tuổi thọ để ta có nhiều thời gian hơn so với tiền nhân hòng khám phá bí mật của "Đạo Tâm

Chủng Ma Đại Pháp."

Yến Phi thầm nghĩ nếu mình có cách chỉ cho Hướng Vũ Điền kết hạ kim đan để nuôi dưỡng dương thần thì khẳng định y sẽ vì cảm kích mà bỏ việc quyết chiến.

Dĩ nhiên chàng không có cách gì.

Yến Phi: "Vậy người có thấy công pháp kéo dài tuổi thọ không?"

Hướng Vũ Điền: "Nếu ta trả lời người câu hỏi này tất phải nói ra một bí mật ta sợ rằng sẽ làm cản trở việc động thủ đến mức sinh tử của bọn ta khi trời sáng."

Yến Phi: "Hay lắm! Ta rút lại câu hỏi này thì sao?"

Hướng Vũ Điền: "Có lẽ hiện tại Yến huynh đã minh bạch tại sao ta phải ly khai Bí tộc, ly khai Minh Dao. Bởi điều ta theo đuổi mong cầu tuyệt không phải là thành bại thắng phụ của thế gian mà là muốn khám phá bí mật của thiên địa vũ trụ. Nghe thì có vẻ như không tự lượng sức, nói dóc không biết xấu hổ, nhưng ta biết nói thế nào đây? Chỉ có làm vậy ta mới cảm thấy có ý nghĩa, cuộc sống mới đầy sự vui sướng ngạc nhiên. Yến huynh minh bạch ta nói gì chứ?"

Yến Phi hững hờ: "Hoàn toàn minh bạch."

Hướng Vũ Điền hơn ngẩn ra: "Thật sự minh bạch?"

Yến Phi mỉm cười: "Khi Hướng huynh nghe xong câu chuyện ta sắp kể sẽ hiểu câu nói của ta chẳng phải là đùng đầu nói dóc."

Ánh mắt Hướng Vũ Điền sáng rõ thần quang, trầm giọng: "Hướng Vũ Điền rửa tai cung kính lắng nghe."

1 đường lộ Hoa.

2 Nhìn thấy lễ trời.

3 Thấy suốt được đạo.

4 Thấy được đạo của người và trời.

5 Thánh xưa, người hiền thời trước.

HỒI 53

Oan Cho Chàng Lắm

Đoàn quân Biên Hoang khải hoàn tiến vào Tập bằng Bắc môn. Hoang Nhân ùn ùn kéo tới đầy Dạ Oa Tử, mọi người đều có mặt, chen lấn hai bên đường để hoan nghênh những anh hùng đã chiến đấu vì Biên Hoang tập, hoan hô vui mừng vì chiến thắng huy hoàng của họ, nhất thời pháo hoa được liên tục bắn lên nổ ra hết đóa này đến đóa khác rực rỡ, tiếng pháo nổ không dứt.

Chiến sĩ vinh quy đi thành bốn hàng, dẫn đầu là Mộ Dung Chiến và bộ chỉ huy hiền ngang cưỡi ngựa vào Tập. Chiến sĩ hai bên đều cầm cao đuốc lớn khiến đoàn quân hai ngàn người trở thành con rồng lửa thấy đầu mà không thấy đuôi, càng làm tăng thêm khí thế và thanh uy của sự chiến thắng trở về.

Thánh chung của Cổ Chung lâu được gióng lên liên tục, âm thanh vang động bốn bề, mỗi tiếng chuông đều đánh vào tâm khảm của Hoang nhân, khiến máu huyết sôi sục không cưỡng được.

Bảo Tiến lâu 1 của địch ở mặt Bắc Dĩnh khẩu đã bị san thành bình địa, sau khi lĩnh tụ Hoang nhân thương nghị đều cho là không nên cho người ở lại giữ, bởi đã qua một chiến dịch này mà vẫn còn dám động thổ trên đầu thái tử thì chỉ là kẻ ngu xuẩn tìm chết. Huống chi đã vào mùa Đông, gió tuyết khắc nghiệt, muốn tái lập lại sự quy mô và phòng ngự cho trại sẽ khó khăn bội phần. Lần này Hoang nhân đã có kinh nghiệm nên có thể ung dung ứng phó.

Mộ Dung Chiến và Thác Bạt Nghi cưỡi ngựa song song cùng bộ đội chỉ huy tiếp nhận hoan nghênh của quần chúng, Tiếng hò reo vang dội từng đợt tựa như thủy triều lên xuống, tâm tình của hoang nhân như chìm vào trạng thái phấn khởi kích động đến mức gần như phát cuồng, cũng làm lây nhiễm tâm trạng các chiến binh vừa mới quay trở về, sự tương hỗ lẫn nhau dùng phương thức hòa nhịp phụ họa bằng những tiếng hú

gào quái dị kiểu Dạ Oa Tử của cả bên hoan nghênh lẫn bên được hoan nghênh khiến bầu không khí sôi động càng bộc phát lên đến đỉnh điểm.

Mộ Dung Chiến nhìn sang Thác Bạt Nghi bên cạnh, cười: "Mùi vị chiến thắng thật làm động lòng người."

Thác Bạt Nghi một mặt vẫy tay với quần chúng đang hoan hô vừa trả lời: "Lần này tuy là trận nhỏ, không quy mô bằng hai trận chiến phản công Biên Hoang tập nhưng ý nghĩa trọng đại, không khác gì chặt đứt yết hầu địch thủ khiến bọn ta khôi phục lại sự tự do hít thở sinh tồn."

Mộ Dung Chiến giục ngựa tiến tới, dẫn đầu bộ đội thông thả đổ vào Dạ Oa Tử. Quảng trường Cổ Chung hiện ra trước mặt, Chung lâu đứng sừng sững giữa quảng trường vẫn không ngừng gióng ra hồi chuông chúc mừng.

Trận thể hoan nghênh tại quảng trường càng trọng thể hơn, hàng vạn người kéo tới để ủng hộ, chỉ chừa khoảng trống vừa đủ cho đoàn quân hướng về Cổ Chung lâu tiến tới, ngoài ra mỗi tấc đất đều đầy người hoan hô rầm rộ, ngay cả các cô nương của thanh lâu cũng chen lấn ra trước để hoan nghênh, cuộc đón mừng không nói cũng có thể tưởng tượng ra to lớn náo nhiệt thế nào rồi.

Ở lại trấn thủ Biên Hoang tập là Hồ Lôi Phương, Trình Thương Cổ và Phí Nhị Phiết là các thành viên của Hội nghị, lúc này đang ở trên Quan Viễn đài để đại diện cho Biên Hoang tập đón chào đoàn quân trở về.

Tiếng chuông dừng lại nhưng dư âm vẫn còn vang vọng trong tai mọi người như thể chưa chấm dứt, vẫn từng hồi gióng lên.

Đoàn quân đã đến trước Chung lâu.

Toàn quảng trường yên ắng xuống, chỉ còn nghe âm thanh của những bó đuốc lớn đang cháy lách tách.

Toàn bộ chiến sĩ đồng thanh hô lớn, nhất thời tiếng hoan hô vang lên động trời dậy đất trong quảng trường.

Trình Thương Cổ đứng trên Quan Viễn đài đưa hai tay lên cao, chúng nhân lập tức hiểu ý yên ắng trở lại.

Mộ Dung Chiến hướng về Quan Viễn đài hô lớn: "Chúng ta may mắn không nhục mệnh, đã san thành bình địa bố trí của Yên nhân tại mặt Bắc của Dĩnh khẩu, chém chết chủ soái và trục xuất Yên nhân ra khỏi Biên Hoang."

Lời của gã lại khiến cho tiếng vỗ tay và la hét dội lên muốn điếc tai.

Trình Thương Cổ ngẩng nhìn trời cười dài, hồ liên ba tiếng "hay lắm", sau đó mới nói: "Ta đại diện cho Biên Hoang tập xin diễn bày sự kính trọng tối cao đến quý vị chiến sĩ, chỉ cần chúng ta giữ vững đoàn kết, người người tận tâm tận lực cho Biên Hoang tập thì thắng lợi cuối cùng sẽ thuộc về chúng ta và sẽ có một ngày đón Thiên Thiên tiểu thư cùng Thi Thi trở về."

Lúc này không ai có thể nén giữ được tâm tình sôi nổi nữa, tiếng hoan hô, pháo hoa và tiếng pháo nổ trộn lẫn vào nhau.

Cuộc liên hoan ăn mừng bắt đầu.

° ° °

Yến Phi thờ ơ: "Hương huynh có thể tưởng tượng tình cảnh trước mắt đã xảy ra như thế nào không?"

Chàng đã quyết định phải nói cho Hương Vũ Điền về việc Đại tam hợp, không phải vì muốn trao đổi bí mật với "Đạo Tâm Chung Ma Đại Pháp", cũng không phải để so sánh với y xem ai có được chuyện lạ loại này hơn ????, mà vì chàng sinh lòng thương tiếc với Hương Vũ Điền.

Một khi đã động thủ thì chỉ còn xem kiếm ai nhanh hơn; kiếm ai sắc bén hơn; ai vô tình hơn.

Hương Vũ Điền bất luận là xuất thân từ Bí tộc, thân phận là đệ tử của Mặc Di Minh, hay tu luyện ma công, đều khiến người khác không cách gì suy đoán được, cảm giác thật là quỷ dị không rõ ràng. Lại thêm tính cách đặc biệt, tài trí siêu việt, chánh tà khó biết. Hiện tại chỉ có bí mật của vũ trụ và sinh mệnh mới có thể lay động được hắn. Có thể khi hắn đã hiểu được tình huống "chân thực" rồi, sẽ như Yến Phi, cũng cảm thấy tranh giành giết chóc cừu hận đều không có một ý nghĩa nào nữa.

Thật ra về mặt truy cầu mục tiêu của nhân sinh thì Hướng Vũ Điền rất gần gũi với Tôn Ân. Điểm khác biệt duy nhất là Tôn Ân đã tận mắt thấy Đại tam hợp phát sinh, không như sư tôn của Tôn Ân và cũng là cha của Ni Huệ Huy cho đến cuối cùng của cuộc đời vẫn chỉ có thể nửa tin nửa ngờ, ôm hận mà chết.

Hướng Vũ Điền lộ vẻ sững sờ, thấy Yến Phi đang nhìn Thiên huyết thì tỉnh ngộ, giật mình hỏi: "Yến huynh muốn nói đến cái hố lớn này à? Không phải là do thiên thạch từ trời rơi xuống mà thành sao? Thuyết thư đã nói như thế. Ô! Ta bị người làm cho hồ đồ rồi."

Lần đầu tiên Yến Phi cảm nhận được chiến ý của Hướng Vũ Điền đã giảm đi. Hai người tuy cách bởi Thiên huyết nhưng tinh thần của Hướng Vũ Điền vẫn luôn bao phủ chàng, chỉ cần chàng lộ chút sơ hở là kiếm của Hướng Vũ Điền khẳng định sẽ phóng qua Thiên huyết công tới.

Yến Phi đang ở thế thủ mà Hướng Vũ Điền vẫn giữ tư thế chủ động xuất kích.

Yến Phi mỉm cười đáp lại.

Hướng Vũ Điền cười khỏ: "Đừng nói với ta là động huyết khổng lồ này là do sức người làm ra, ta tuyệt không chịu tin."

Yến Phi thông dong: "Hướng huynh đoán trúng một nửa, thiên huyết tuyệt không phải thuần do sức người làm ra, nhưng vì người mà có."

Ánh mắt Hướng Vũ Điền sáng ngời ngời, từ thành huyết bên kia nhìn Yến Phi trừng trừng, trầm giọng: "Yến huynh muốn nói gì? Đại huyết này có liên hệ gì đến cuộc tử chiến của Tôn Ân và người?"

Yến Phi nói với dáng cách thoải mái tự nhiên: "Đây không phải là 'thiên huyết' gì cả. Cuộc chiến của ta và Tôn Ân vốn là đánh cho tới khi một bên bại vong mới dừng, nhưng chính vì cái 'thiên huyết' này mà chiến quả mới biến thành ly kỳ khiến Hướng huynh nghĩ hoài không ra."

Hướng Vũ Điền than: "Yến huynh không cần phải bắt ta đoán, tiểu đệ đang tò mò muốn chết đây cứ thoải mái nói ra đi có được không? Bọn ta dầu gì cũng là bằng hữu, ta khẩn cầu người đó!"

Yến Phi bật cười: "Óc tò mò của Hướng huynh quả thật rất lớn. Được thôi! Người đã có nghe qua Đại tam hợp chứ?"

Hướng Vũ Điền ngẩn người hỏi: "Đại tam hợp? Đây là lần đầu tiên ta nghe đến mấy chữ này, giống như từ chuyên dùng về phương diện phong thủy địa lý."

Yến Phi: "Người chưa nghe qua Đại tam hợp, vậy Thiên, Địa, Tâm tam bội thì sao?"

Hướng Vũ Điền giấu đi sự hiếu kỳ, về mặt lập tức biến sang ý vị đầy lạnh lẽo tàn nhẫn, thông thả nói: "Yến huynh không phải gạt ta. Thiên, Địa, Tâm tam bội dĩ nhiên ta đã có nghe qua. Đó chẳng qua là trò gạt người của Đạo môn, có phải người muốn nói là Thiên, Địa, Tâm tam bội hợp bích rồi sau đó xuất hiện Đại tam hợp?"

Yến Phi liền đáp: "Thiên, Địa, Tâm tam bội tuyệt không phải trò gạt người, thiên huyết trước mắt các hạ chính là chứng vật."

Hướng Vũ Điền chăm chú nhìn Yến Phi, hai mắt chớp ngời, rồi nhìn về Thiên huyết, lắc đầu than: "Nếu không phải từ miệng Yến Phi nói ra thì có đánh chết ta cũng không thể nào tin. Ôi! Vốn chuyện gì đã xảy ra? Yến huynh có thể kể lại cho ta nghe thật tường tận không?"

Yến Phi đáp trả: "Ta không muốn lại phải nói ra chi tiết, tóm lại là nhờ cơ duyên xảo hợp, lúc ta và Tôn Ân tranh giành Thiên, Địa, Tâm tam bội tình cờ đã phá giải được vấn đề thiên cổ bất giải của Đạo môn, khiến điều mà chưa ai làm được trước đây là tam bội hợp nhất đã xảy ra, hiện ra dị sự của Đại tam hợp."

Hướng Vũ Điền rướn cổ, hai mắt nhìn Yến Phi không chớp: "Động Thiên Phúc Địa theo truyền thuyết có xuất hiện không?"

Yến Phi: "Ta không biết."

Hướng Vũ Điền thất thanh: "Cái gì?"

Yến Phi trầm giọng: "Ta thật không biết. Tôn Ân cũng không biết. Chỉ biết rằng không gian bị nổ thành một miệng cửa vừa đủ cho một người qua, Thiên huyết trước mặt Hướng huynh chính là di tích của sức nổ

đó."

Hướng Vũ Điền ngây ngẩn nhìn chàng, Yên Phi dám khẳng định vị cao thủ tuổi trẻ với thiên tư siêu việt này bình sinh chưa từng bị chấn động đến thế, lúc này hẳn phải là đang rung mình dựng tóc gáy, đầu óc trống rỗng, ngay cả miệng mồm vốn luôn luôn lưu loát của hắn cũng trở thành tắc nghẽn không nói nên lời.

o o o

"Cốc! Cốc! Cốc!"

Hác Trường Hanh đưa tay gõ cửa.

Giọng của Doãn Thanh Nhã vọng ra: "Phải Hác đại ca không? Vô đi!"

Hác Trường Hanh hơi ngẩn ra, đẩy cửa bước vào trong tiểu thính. Doãn Thanh Nhã đang ngồi ở góc phòng, thần thái vui tươi, đang cầm lược chải mái tóc óng ả, khoe môi như cười, tư thái vô lo và vui vẻ.

Hác Trường Hanh bước lại ngồi cách cô mấy chiếc thái sư ý ², nghe mùi hương vừa tẩm xông, trong lòng dấy lên cảm giác của người anh cả đối với em gái, cười hỏi: "Muội sao lại biết là huynh?"

Doãn Thanh Nhã mỉm cười: "Đoán, mà đoán đúng! Sư phụ muốn huynh đến làm thám tử chứ gì! Muốn biết rõ tình huống của muội. Thanh Nhã nói không đúng sao?"

Hác Trường Hanh có vẻ ngượng ngập: "Muội nói chỉ đúng một nửa! Bộ huynh không quan tâm tới muội được sao?" Rồi nói lảng sang chuyện khác: "Sao lại mang ngọc, hương ra ngoài hết cả, muội không dùng người hầu à?"

Doãn Thanh Nhã thờ ơ: "Muội muốn tự mình chọn lấy! Trở về nhà thật là sướng, có cảm giác mới mẻ khác lạ, thật thư giãn! Trong thời gian ngắn sắp tới muội sẽ chẳng đi đâu cả, huynh có thể nói lại với bang chủ như thế."

Hác Trường Hanh thất thanh: "Còn sau đó thì sao?"

Doãn Thanh Nhã làm như không có gì quan trọng: "Chuyện tương lai ai biết được chứ? Người ta đã ngoan ngoãn một thời gian thế là tốt rồi!"

Hác Trường Hanh không biết làm sao nên đổi chiến thuật: "Bang chủ và huynh đều đều cho là Thanh Nhã nói đúng, chỗ hết sức đặc biệt của Hoang nhân là mọi người đều cạnh tranh một cách công bình, mỗi người bằng thực tài để phân vị trí thân phận. Như trường hợp huynh thì khác hẳn, vì bang chủ coi trọng huynh, có thể vì thích một phương diện tài năng nào đó của huynh nên mới đề bạt huynh như vậy, tình huống quả thật có khác."

Doãn Thanh Nhã buông lược xuống, bình tĩnh nói: "Hác đại ca thật nghĩ vậy sao?"

Hác Trường Hanh nghe nàng nói thế thì hơi kinh ngạc.

Doãn Thanh Nhã than: "Hác đại ca nói vậy là muốn cùng muội đồng thanh đồng khí, để cho ai cũng nói đúng cả. Nhưng xem về mặt đại ca cũng biết đại ca chỉ thuận miệng mà nói cho xong chứ không phải suy nghĩ chân thật. Nói thật nhé, ai là người sẵn lòng thừa nhận mình là chỉ có tiếng mà không có miếng chứ? Nhưng Hoang nhân lại không có vấn đề về phương diện này. Cao Ngạn trở thành thủ tịch phong môi là bởi vì bản lĩnh của hắn và tuyệt không một ai hoài nghi điều này. Đó là điều mà lần này đến Biên Hoang tập muội đã cảm nhận được một cách sâu sắc. Tuy biết rõ là nói ra chỉ là nghịch nhĩ chi ngôn ³, nhưng cũng không thể không nói bởi vì muội lo lắng cho sư phụ và cũng lo lắng cho Hác đại ca. Hỏi đi! Các người có phải muốn hỏi muội có yêu Cao tiểu tử không chứ gì? Có muốn làm vợ gã không chứ gì?"

Hác Trường Hanh vẫn ngẩn người nhìn cô, không nói nên lời.

Doãn Thanh Nhã "phì" cười duyên dáng: "Xin lỗi! Người ta không phải cố ý làm Hác đại ca khó xử, chỉ vì những lời này vẫn ầm ứ trong lòng muội đã khổ tâm đè nén, nói ra được thật là thống khoái."

Cô lại nói tiếp: "Hai hôm nay chắc phải có tin tức Hoang nhân đại phá Yên quân về đến, các người sẽ biết muội không phải là thổi phồng chí khí của Hoang nhân."

Hác Trường Hanh thở dài một hơi khau khí, vừa mừng vừa lo than: "Thanh Nhã thật đã bắt đầu hiểu

biết mọi thứ rồi."

Doãn Thanh Nhã gắt lên: "Người ta lúc nào lại chả biết mọi thứ, bắt quá chỉ không nói ra thôi chứ bộ! Bối có nói ra cũng không ai thèm nghe. Sự phụ rất xem trọng ý kiến của huynh nên huynh phải khuyên sự phụ đi! Khí số Biên Hoang tập đích xác là chưa tận, mạnh như Mộ Dung Thùy mà mỗi lần phá hoại Hoang nhân đều phải thất bại quay về. Huống chi Hoang nhân vẫn không hề quấy nhiễu chúng ta, chúng ta không nên phạm đến họ."

Hác Trường Hanh cười khở: "Chuyện không quan trọng thì bang chủ còn có thể sẵn lòng nghe huynh nói nhưng nói đến đại sự tranh bá thiên hạ thì bang chủ có chủ trương riêng của mình, làm gì tới phiên huynh nhiều lời?"

Doãn Thanh Nhã xẵng giọng: "Hác đại ca!"

Hác Trường Hanh chịu thua: "Huynh sẽ thử xem vậy! Được rồi! Huynh đã có cách."

Doãn Thanh Nhã tò mò mở to mắt.

Hác Trường Hanh giải thích: "Nếu muội nói với bang chủ sẽ có hiệu quả hơn là huynh nói."

Doãn Thanh Nhã hoài nghi hỏi lại: "Thật không đó?"

Hác Trường Hanh cười: "Nếu muội sẵn lòng nói ra sự lo lắng này với bang chủ thì người cầu còn không được, và người sẽ rất mực kiên nhẫn lắng nghe. À phải! Chuyện muội và Cao Ngạn thực sự là thế nào, gà làm sao lại sẵn lòng để muội quay về thế?"

Doãn Thanh Nhã lộ vẻ cười ngọt ngào: "Muội và Cao Ngạn? Muốn người ta nói gì đây chứ? Tiểu tử này đúng là hoàn toàn một tên tồi tệ, ngu xuẩn, ư - lại còn là kẻ bại hoại."

Hác Trường Hanh thất thanh: "Bại hoại?"

Doãn Thanh Nhã gắt lên: "Không phải như huynh nghĩ đâu."

Hác Trường Hanh thông tay nghẹn lời.

Thần sắc Doãn Thanh Nhã trở nên như say như mê, mơ màng nói: "Muội bị Biên Hoang làm cho say mê rồi!"

Hác Trường Hanh chưa kịp phản ứng thì Doãn Thanh Nhã ríu rít hưng phấn nói: "Đến Biên Hoang mới thấy thời gian trôi qua thật nhanh, mỗi khắc đều biến đổi khác thường, mỗi bước đều kinh hoàng, kích thích và thú vị. Tên tiểu tử Cao Ngạn luôn luôn có những ý tưởng thích thú mới lạ không bao giờ cạn, đùa giỡn với Yên nhân trên lòng bàn tay gà. Tên khốn Hường Vũ Điền cũng không kém."

Trong nhất thời Hác Trường Hanh cũng không biết nói gì cho phải, hấn mang trên mình trọng trách phải tìm hiểu cho rõ ràng quan hệ giữa Doãn Thanh Nhã và Cao Ngạn để Nhiếp Thiên Hoàn quyết định sách lược ứng phó, nhưng hấn lại bị Doãn Thanh Nhã làm cho hồ đồ luôn.

Doãn Thanh Nhã ngạc nhiên hỏi: "Sao Hác đại ca lại không nói gì cả?"

Hác Trường Hanh gắng gượng: "Thế thì thật ra muội và Cao Ngạn không có ...ặc ...có ...không có ..."

Doãn Thanh Nhã hai má đỏ hồng, lúc này lại càng thêm kiều diễm, chu môi lên: "Hác đại ca không phải là hảo nhân, lại đi hỏi người ta chuyện này à?"

Hác Trường Hanh cười khở: "Có hay không Thanh Nhã cần trả lời cho huynh một câu để huynh còn nói lại với bang chủ, Thanh Nhã lại có thể một mình tiếp tục hồi tưởng tư vị của Biên Hoang."

Doãn Thanh Nhã tức mình nói: "Như vậy là sao chứ?"

Hác Trường Hanh im lặng một lúc rồi quả quyết nói: "Thanh Nhã phải biết rõ Hác đại ca đứng về phe muội, Hác đại ca dĩ nhiên hy vọng Thanh Nhã và người Thanh Nhã thích luôn bên nhau."

Nói rồi hấn lại than: "Nhưng bang chủ có suy nghĩ của bang chủ, quan trọng là người đã cùng Hoàn Huyền kết liên minh, phương diện này không thể không sợ. Muội cũng phải biết tính tình của bang chủ, không ai có thể thay đổi được suy nghĩ của người. Ôi! Huynh đã vì bọn muội nói giúp vào rồi nhưng chỉ là

bang chủ hoàn toàn không hề suy suyển."

Doãn Thanh Nhã vui mừng nói: "Biết là Hác đại ca vì Thanh Nhã đã nói tốt như thế là được, còn thì gì đi nữa cũng không quan trọng."

Hác Trường Hanh ngạc nhiên nhìn cô, phản ứng của Doãn Thanh Nhã thực sự ngoài ý liệu của hắn. Lờ cô nói làm lòng hắn ấm áp, trong lúc này hắn nguyện ý vì hạnh phúc tương lai của Doãn Thanh Nhã mà làm mọi điều, tuy nhiên hắn vẫn chưa thể tự ép mình thích Cao Ngạn được.

Doãn Thanh Nhã vui vẻ vô cùng: "Huynh đi nói cho sư phụ là Nhã nhi vẫn thanh thanh bạch bạch, muội vốn tuyệt không định giải thích chuyện xấu hổ như vậy đâu, nhưng lại không muốn sư phụ hiểu lầm Cao Ngạn, gã tuyệt không phải loại người sư phụ tưởng tượng. Gã ...ặc! gã này hết sức có quy củ, đối với Nhã nhi hoàn toàn tôn trọng, không dám ...không dám vượt quá chuyện gì, nên Nhã nhi ...Nhã nhi...không nói đâu! Hác đại ca hiểu rõ là được rồi, như vậy nhé."

Hác Trường Hanh phát giác ra hình ảnh Cao Ngạn trong lòng hắn lúc này lập tức tốt hơn rất nhiều, tất cả cũng vì đối với ý tưởng trước đây của hắn về gã hết sức tương phản, hắn không khỏi thay đổi hoàn toàn và có cái nhìn mới về Cao Ngạn.

Hắn bắt đầu hơi thích Cao Ngạn rồi.

Doãn Thanh Nhã bỗng đỏ mặt tới mang tai, thẹn thùa cúi đầu nói: "Tiểu tử đó còn nói nếu như không được sư phụ cho phép, gã...gã...Ư! Muội không nhớ ra gã nói cái gì nữa!"

Hác Trường Hanh hết sức lạ lùng nói: "Tiểu tử đó lại xem trọng ý hướng của bang chủ thật là chuyện lạ trên đời chưa nghe qua."

Doãn Thanh Nhã vừa thẹn vừa tức: "Đúng là như vậy mà, muội đã tận tai nghe gã nói."

Nếu đến lúc này vẫn chưa minh bạch tâm ý của Doãn Thanh Nhã đối với Cao Ngạn thì Hác Trường Hanh đúng là một tên đại ngu xuẩn, không xứng danh là nhân vật số hai của Lưỡng Hồ bang.

Hác Trường Hanh hỏi: "Còn Thanh Nhã thì sao?"

Doãn Thanh Nhã nói nhỏ như tiếng muỗi kêu: "Hác đại ca huynh nói với sư phụ, ngày nào người không gặt đầu thì Nhã nhi cũng sẽ vẫn ở bên cạnh người, hiếu thuận phục vụ người. Đi lẹ đi! Người ta phải ngủ thôi!"

1 Lầu tên.

2 Ghế thái sư, có chỗ gác tay, lưng ghế tròn.

3 Lời nói trái tai.

HỒI 54

Định Mệnh

Hướng Vũ Điền đưa mắt nhìn thiên huyệt, trầm ngâm một lúc lâu không nói gì. Cuối cùng y cất giọng khó khăn "Quả nhiên là thật. Đây chính là phá toái hư không sao?"

Yến Phi hiểu cảm giác của y.

Lúc này, Hướng Vũ Điền vừa kinh vừa mừng, vừa hưng phấn lại có phần mất mát, ở vào tình trạng cực kỳ mâu thuẫn. Cái làm y vui mừng chính là việc "Phá toái hư không" là có thật. Nhưng uy lực của "Phá toái hư không" làm y kinh hãi. Thiên huyệt trước mắt hoàn toàn vượt khỏi năng lực của con người một cách tuyệt đối. Y giống như là một người đang leo dốc, leo đến lúc mỗi một hết sức rồi thì bỗng phát hiện đỉnh núi thực sự vẫn cao vút bên trên, ở chỗ không thể leo tới được.

Hướng Vũ Điền mặt không còn giọt máu, nhìn Yến Phi.

Không cần y mở lời, Yến Phi đã biết y muốn hỏi gì rồi. Chàng liền nói: "Truyền thuyết liên quan đến tam bội được ghi trong Thái Bình Động Cực Kinh, đề cập tới bí mật tam bội. Không những chỉ ra rằng khi tam bội hợp nhất sẽ mở ra tiên môn, xuất hiện cửa vào dẫn tới Động Thiên Phúc Địa; mà còn ghi rõ cách tìm kiếm

tam bội. Sư phụ Tôn Ân đem Thái Bình Động Cực Kinh huỷ đi, rồi lão y theo hướng dẫn tìm được tam bội. Lão đã tận hết trí lực bình sinh, nhưng vẫn không cách nào làm tam bội hợp nhất được. Sau khi lão qua đời thì tam bội trở thành bảo bối mà con gái và các đồ đệ của lão tranh đoạt. Hướng huynh vẫn còn cho rằng tam bội là chuyện mà Đạo môn dùng lừa gạt người ta sao?"

Hướng Vũ Điền trầm giọng hỏi "Khi vụ nổ khủng khiếp xảy ra thì ngươi và Tôn Ân ở đâu?"

Yến Phi đáp "Khi đó bọn ta ở gần trung tâm của thiên huyết hiện nay. Vụ nổ đã đẩy văng bọn ta ra bên ngoài thiên huyết, cùng thụ trọng thương"

Hướng Vũ Điền thở ra một hơi khoan khoái, bỗng nhiên y hỏi phục trạng thái bình thường than "Hào tiểu tử! chút nữa thì bị ngươi lừa rồi"

Yến Phi trong lòng chấn động, không những hiểu tại sao Hướng Vũ Điền bỗng nhiên lại cho rằng mình nói dối, mà chàng cũng rõ mình đã bỏ qua không nói tới một mấu chốt quan trọng trong đó, liền bị Hướng Vũ Điền đề tỉnh.

Yến Phi ngậm áp chế sự hưng phấn trong nội tâm xuống, nói "Sau khi tam bội hợp nhất, cả đất trời tiến vào bóng tối tuyệt đối vô biên. Như vậy ngươi có thể biết tình hình quỷ dị của tam bội hợp bích. Hai luồng ánh sáng với năng lượng cực lớn xoắn tít quay tròn, rồi thu nhỏ lại chỉ còn một điểm sáng. Ngay lúc đó, ta cảm ứng thấy sự tồn tại của một cánh cửa vô hình có thể cho phép một người đi qua. Phía bên kia của cánh cửa vô hình đó tồn tại một không gian kỳ dị vô cùng rộng lớn không có giới hạn không biết là gì. Khi ta còn do dự không biết có nên tiến vào tiên môn để xem bên kia rốt cuộc là Động thiên Phúc địa hay Tu La Địa ngục hay không thì phát sinh vụ nổ cực lớn. Khi ta hồi phục lại thần trí thì đã có quang cảnh như trước mắt Hướng huynh đây. Hướng huynh vẫn còn hoài nghi ta nói dối ngươi sao?"

Mình hổ của Hướng Vũ Điền phát run, đứng ngẩn người ra. Một lát sau hỏi "Tôn Ân đã bỏ lỡ cơ hội. Lão chẳng phải luôn tìm cơ hội phá không mà đi sao?"

Yến Phi trong lòng kinh hãi than thầm. Chàng tuy toàn trả lời những nghi vấn của Hướng Vũ Điền, nhưng cũng đồng thời được lợi, không ngừng bị tên gia hỏa rất thông minh này khai mở, làm chàng có thể tiến thêm một bước trong việc nắm được bí mật của "Phá toái hư không". Chàng đáp "Vấn đề đó tốt nhất là do Tôn Ân trả lời. Từ phía ta mà nói, khi đó ta cảm thấy không thể động đậy được. Có thể là vì ta kinh hãi quá độ, hoặc có thể việc tam bội hợp nhất đã sinh ra một lực lượng nào đó khắc chế ta. Giờ nghĩ lại việc đó mà ta vẫn thấy khó hiểu"

Hướng Vũ Điền nhíu mày suy nghĩ, lại hỏi "Vụ nổ kinh người như thế, Yến huynh và Tôn Ân làm sao có thể sống sót được?"

Yến Phi vẫn giấu việc ni Huệ Huy có mặt tại trường lúc đó vì chàng không muốn nàng đang an lành nằm trong huyết mộ lại bị quấy nhiễu. Với tính cách của Hướng Vũ Điền thì nếu biết nơi chôn xác nàng, nói không chừng y sẽ quật mộ lên để chứng thực tình hình vụ nổ. Những việc mà Yến Phi thổ lộ đã hấp dẫn hoàn toàn tâm thần Hướng Vũ Điền, y không còn hứng thú với bất kỳ chuyện gì khác.

Yến Phi nói "Việc đó liên quan chặt chẽ tới công pháp của ta và Tôn Ân. Miễn cưỡng thì có thể nói như thế này. Lực lượng sinh ra do tam bội hợp nhất có chỗ tương khắc với bọn ta, nhưng cũng có chỗ tương sinh, không phải là lực lượng toàn mang tính tàn phá huỷ diệt. Về nguồn gốc thiên huyết, ta chỉ có thể nói đến thế, còn có phải là sự thật hay không thì do Hướng huynh tự mình phán đoán đi!"

Hướng Vũ Điền cười khở "Chuyện thế này làm sao mà bịa ra được? Huống chi ta dùng "Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp" cũng có thể nhìn được là ngươi có nói dối hay không. Nếu đồ tiểu đệ là Yến huynh thì đại khái cũng có thể sống sót vì trong người ta đã kết thành Ma Chủng, nhưng vẫn sẽ lỡ cơ hội tốt ngàn năm có một đó vì Ma Chủng của ta vẫn chưa hoàn chỉnh. Ài! từ kinh nghiệm bản thân mình, ta có thể biết Yến huynh và Tôn Ân đã kết thành Nội đan theo truyền thuyết của Đạo gia, tuy đường lối khác nhau nhưng có cùng công hiệu với Ma Chủng của ta"

Trong lòng Yến Phi nổi trận ba đào, thầm nghĩ nếu như không ở trong tình hình đặc thù như thế này thì đừng mong Hướng Vũ Điền sẽ tiết lộ bí mật của Ma Chủng, cho thấy "Phá toái hư không" có thể đạt được bằng những công pháp khác nhau. Việc này đã khai mở rất lớn đối với chàng.

Hướng Vũ Điền than "Nếu là như thế, ngươi và Tôn Ân còn đánh nhau làm gì nữa?"

Yến Phi gạt đầu "Đúng là không còn gì mà đánh nhau nữa, nhưng vẫn đánh không ngừng vì mục đích

đương nhiên vẫn là 'Phá Toái Hư Không'. Ta nói như thế là nhiều rồi, Hường huynh phải chăng vẫn phải giết ta?"

Hường Vũ Điền đưa tay ra sau lưng nắm cán kiếm, từ từ nói "Yến huynh khẳng khái nói ra bí mật của thiên huyết là một hảo ý, làm ta cảm kích phi thường. Ài! Yến huynh tưởng rằng sau một hồi nói chuyện thẳng thắn với nhau thì ta sẽ dẹp bỏ can qua, nhưng sau khi nghe xong thì ngược lại, ta lại càng muốn hồi phục tự do để thoải mái làm việc của ta. Chỉ có giết người ta mới không còn ràng buộc gì nữa, không còn phải gánh món nợ của sư môn đối với Bí tộc nữa. Trận quyết chiến của ta và người đã được định rồi. Yến huynh không nên trách ta, muốn trách thì phải trách lão thiên gia đó!"

Hường Vũ Điền phóng vọt người lên.

° ° °

Thôi Hoành và Trương Tôn Đạo Sinh đang ngủ thì bị gọi dậy, đến gặp Thác Bạt Khuê.

Thác Bạt Khuê thần tình nghiêm túc ngồi trong đại đường. Sau khi hai người ngồi xuống, gã điềm đạm nói "Sáng mai ta sẽ đại cử truy tìm Bí nhân"

Hai người đều cảm thấy ngạc nhiên. Từ đầu, Thác Bạt Khuê đã chuẩn bị lấy tính chế động, không lao sư động chúng trước sự khiêu chiến của Bí nhân. Giờ gã đột nhiên thay đổi chủ ý, lại còn gấp gáp tới mức không chờ được đến trời sáng, làm hai người vô cùng nghi hoặc.

Hai người biết tính cách gã, nhất thời không dám nói gì.

Thác Bạt Khuê bỗng nhiên cười lên, bộc bạch "Các người chắc cho rằng ta phát điên rồi"

Từ khi Bí nhân liên tục tập kích, rất lâu rồi họ chưa một lần thấy Thác Bạt Khuê vui vẻ như thế. Hai người nhìn nhau, không biết đã phát sinh chuyện gì.

Thác Bạt Khuê thần nhiên nói "Ta vừa gặp sứ giả truyền tin của Thác Bạt Nghi từ Biên Hoang tập tới, nhận được một tin tức trọng yếu phi thường"

Thôi Hoành và Trương Tôn Đạo Sinh nghe xong tinh thần đại chấn, biết tin tức đó không nhỏ, nếu không, với sự thâm trầm bình tĩnh của Thác Bạt Khuê sẽ không lập tức gọi họ lại gặp như thế. Đồng thời ngấm ngấm cảm thấy gã tuyệt không phải thực sự đại cử sưu tầm Bí nhân vì việc đó sẽ không có cơ hội thành công.

Thác Bạt Khuê lại trầm ngâm.

Hai người lại cảm thấy kỳ quái. Tin tức gì mà có thể làm Thác Bạt Khuê phải suy nghĩ kỹ rồi mới nói ra được?

Thác Bạt Khuê nói "Lời mà bây giờ ta nói ra chỉ giới hạn trong các người và Trương Cồn biết. Ngoài ra phải giấu tuyệt"

Hai người gật đầu đáp ứng, trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Thác Bạt Khuê "Tin miệng truyền về từ Biên Hoang làm ta nắm được toàn bộ đại kế chiến lược của Mộ Dung Thuý. Trước tiên, hấn phái người phong toả Bắc Dĩnh Khẩu, cắt đứt sự liên hệ giữa chúng ta và Biên Hoang tập. Sau đó hấn tập trung lực lượng đánh chúng ta. Hà! thủ đoạn của Mộ Dung Thuý quả thật khó chơi, chỉ có điều hấn không nghĩ tới chúng ta có thể nắm được những tin tối cơ mật của hấn. Sự thất bại của hấn đã được định rồi"

Hai người nghe xong như lạc trong sương mù.

Thật ra cũng không thể trách họ được. Hiện giờ, mạng lưới tình báo của Thác Bạt tộc vì bị Bí nhân quấy nhiễu phá hoại nên đã tê liệt, tai mắt mất hết linh lợi. Biên Hoang tập hiển nhiên ở vào thế khó khăn hơn. Tại sao tin từ Biên Hoang tập truyền tới lại có thể làm Thác Bạt Khuê nắm được tình báo cơ mật tác chiến của Mộ Dung Thuý. Hai người có nát óc cũng nghĩ không ra.

Thác Bạt Khuê nói "Chuyện bắc Dĩnh khẩu do bản thân Hoang nhân tự giải quyết. Ta tin tưởng sâu sắc Hoang nhân có bản lĩnh đó. Trong vài ngày tới, các người sẽ nhận được tin vui thắng trận"

Trương Tôn Đạo Sinh ngạc nhiên "Bọn thần ư? Tộc chủ phải đi đâu vậy?"

Thác Bạt Khuê vui vẻ "Nói cho mạch lạc, trước hết nói về thủ đoạn của Mộ Dung Thuý. Mộ Dung Thuý lần này đặt chủ lực về phía chúng ta. Một mặt, hấn sai Bí nhân đến kiểm chế chúng ta để hấn nhân cơ hội đó chấn chỉnh lại trận cước, nghỉ ngơi dưỡng sức đợi mùa xuân năm tới đến. Mặt khác, hấn xúi giục Hách Liên Bột Bột, lợi dụng sự thuận lợi Thống Vạn rất gần với Thịnh Nhạc để đánh úp Thịnh Nhạc vốn đang được xây dựng lại, huỷ đi gốc rễ của chúng ta, cô lập chúng ta phải hăm thân trong Trường thành. Nếu gian mưu của hấn thành công thì chúng ta chỉ còn cách đợi người đến làm thịt"

Thôi Hoành và Trương Tôn Đạo Sinh đồng thời biến sắc, lại cảm thấy ngạc nhiên.

Thôi Hoành không nhịn được hỏi "Việc Mộ Dung Thuý xúi giục Hách Liên Bột Bột khẳng định là việc cực kỳ bí mật, hai bên đều hết sức bảo mật vì nếu tiết lộ ra sẽ mất linh. Tin tức đó lại càng không thể truyền đến nơi đường xá bị người Yên và gió tuyết cản trở là Biên Hoang tập. Liệu trong đó có gì đối trá không?"

Trương Tôn Đạo Sinh gật đầu cho là phải.

Thác Bạt Khuê lộ tia cười cao thâm mặt trầm, nói "Tin tức này vô cùng chính xác, các người không cần hoài nghi gì cả. Chỗ tinh tế nhất là Mộ Dung Thuý và Hách Liên Bột Bột tuyệt không biết chúng ta đã biết việc này. Vì thế, việc đánh úp của Hách Liên Bột Bột lại biến thành đi tìm chết. Ta sẽ tìm cách làm Hách Liên Bột Bột lầm tưởng rằng Mộ Dung Thuý thiết kế hại hấn. Mộ Dung Thuý và Hách Liên Bột Bột vĩnh viễn không thể hợp tác được nữa. Hà hà! Đúng là vô cùng tinh tế"

Thôi Hoành và Trương Tôn Đạo Sinh nhìn nhau không nói nên lời.

Thác Bạt Khuê thấy thế, cười nhẹ "Các người phải tuyệt đối tin tưởng phán đoán và quyết định của ta. Ngày mai, chúng ta giả vờ đại cử đi truy lùng Bí nhân, bức cho chúng phải co rút lại, sau đó ta sẽ tự thân lĩnh hai ngàn quân tinh nhuệ ngấm ngầm quay về Thịnh Nhạc. Chỉ cần có thể qua mắt được Bí nhân thì thắng lợi đã nằm trong tay chúng ta rồi"

Thôi Hoành muốn nói lại thôi.

Thác Bạt Khuê ung dung "Rất mau thôi các người sẽ biết quyết định của ta là đúng. Hách Liên Bột Bột do ta xử lý. Các người chỉ cần thủ vững Bình Thành và Nhạn Môn, chờ đợi Yến Phi đến. Có Yến Phi xuất thủ thì vấn đề Bí nhân coi như đã được giải quyết. Cuối cùng chỉ còn lại cuộc quyết chiến với Mộ Dung Thuý để quyết định xem thiên hạ thuộc về ai. Đối với quyết định của ta, các người không được hoài nghi chút nào, nếu không sẽ có sai lầm. Hiểu rõ chưa?"

Hấn nói với lòng tự tin rất mạnh, lại thêm đầu chí và quyết tâm chưa từng có và sức cảm nhiễm vô cùng lớn lao.

Thôi Hoành và Trương Tôn Đạo Sinh dạ vang đáp ứng.

HỒI 55

Trong Vòng Hư Ảo

Khi Hường Vũ Điền từ bên kia bờ thiên huyết vọt người lên thì với nhãn lực của Yến Phi mà nhất thời cũng cảm thấy vô cùng kỳ quái. Vì trừ khi y mọc thêm ra được đôi cánh, nếu không, Hường Vũ Điền nhất định sẽ rơi xuống lòng thiên huyết. Trên thế gian này không ai có thể một lần vọt đi mà vượt qua được cự li hơn ba mươi trượng. Nếu có thể vượt qua được một nửa đường kính thiên huyết đã có thể ngồi vững ở vị trí thiên hạ đệ nhất khinh công rồi.

Cao thủ tương tranh, đặc biệt là đối với loại cao thủ hiếm có như Yến Phi và Hường Vũ Điền thì điều cốt yếu nhất là tuyệt không thể để đối phương nhìn ra được hư thực. Như tình hình trước mắt, nếu Hường Vũ Điền bị Yến Phi nắm được khi nào thì hấn hết lực, khi nào thì từ phóng lên biến thành rơi xuống, rơi xuống chỗ nào dưới thiên huyết thì Hường Vũ Điền sẽ mất hết chủ động, cục diện cuộc chiến biến thành bị Yến Phi thao túng. Hường Vũ Điền đã từ mặt đất phóng vọt lên, hoàn toàn không có chút nào mơ hồ hoặc cầu may. Nếu không, một chút sai lầm là có thể quyết định thất bại của Hường Vũ Điền.

Hường Vũ Điền phi xéo lên cao đến độ cao gần ba trượng, đã vượt qua hơn mười trượng thiên huyết bên dưới.

Yến Phi nhìn không ra ý đồ của Hường Vũ Điền. Kể cả khi Dương Thần của chàng không bị thương tổn,

chỉ sợ cũng không thể nhìn ra, nắm được lực lượng và ý đồ của Hướng Vũ Điền thân mang Ma Chủng, giống như Hướng Vũ Điền không nhìn ra được Yến Phi đã kết Kim Đan vậy.

Lúc này, tâm thần Yến Phi tĩnh như mặt hồ phẳng lặng, không mừng không sợ. Tuy chàng không thể xử ra "Tiên môn kiếm quyết", dùng tiểu tam hợp phá Ma Chủng của đối phương, nhưng với Nhật Nguyệt Lệ Thiên Đại Pháp được sự hậu thuẫn của Thái Dương chân hoả và Thái Âm chân thuỷ thì chàng vẫn có lực lượng rất lớn để giết địch giành thắng lợi. Vấn đề là chàng làm sao đưa chân hoả và chân thuỷ vào trong kiếm chiêu mà thôi.

Hướng Vũ Điền vọt tới cự ly khoảng một phần ba đường kính thiên huyệt thì người y bắt đầu hạ xuống. Nếu như Yến Phi khẳng định Hướng Vũ Điền đã hết lực thì khoảng khắc này là lúc tốt nhất để tấn công. Chỉ cần chàng tiến vào trong thiên huyệt là chàng có thể chân đạp đất bằng đánh lên Hướng Vũ Điền đang từ trên cao hơn mười trượng hạ xuống, đảm bảo có thể đánh cho Hướng Vũ Điền không có sức hoàn thủ, đến lúc Hướng Vũ Điền bại trận thân vong.

Nhưng Yến Phi vẫn đứng yên bất động, thần thái an nhàn tự nhiên, tưởng chừng như chàng đang đứng xem Hướng Vũ Điền biểu diễn tạp kỹ vậy. Hướng Vũ Điền quát lớn một tiếng "Hảo!". Bỗng nhiên trên tay y xuất hiện một chiếc Liên tử Thiết cầu. Tay phải hấn cầm một vòng sắt ở chỗ cuối cùng của Liên tử, lắc cho Thiết cầu quay tít càng lúc càng nhanh. Động tác đó không làm y vọt lên trên mà ngược lại, hạ xuống nhanh hơn.

Choang!

Điệp Luyến Hoa rời vỏ.

Lúc này, Hướng Vũ Điền đã hạ xuống đến cao độ ngang bằng với Yến Phi. Thiết cầu bắn thẳng về phía Yến Phi, đồng thời thiết cầu lôi người y phi ngang về phía Yến Phi.

Yến Phi hai tay nắm chặt Điệp Luyến Hoa, cử lên cao quá đầu. Thiết cầu mau chóng tới gần, không ngừng mở rộng, biến thành một bóng tròn đen xì che kín cả đất trời, thanh thế kinh người đến cực điểm.

Yến Phi cuối cùng cũng hiểu rõ sự lợi hại của Ma Chủng, quả thực có chỗ thần diệu 'đường lối khác nhau nhưng cùng công hiệu' với Hoàng Thiên Đại Pháp của Tôn Ân.

Hướng Vũ Điền khi huy động Liên tử Thiết cầu đã đem toàn bộ chân lực chuyển vào trong Thiết cầu. Khi chân lực súc tích đến cao điểm liên phóng Thiết cầu về phía Yến Phi. Thiết Cầu lúc này không còn là một vũ khí bình thường nữa, mà là một kích tộ tập toàn thân tinh, khí, thần của Hướng Vũ Điền. Thiết cầu khoá chặt Yến Phi, làm chàng không thể né tránh, chỉ còn cách toàn lực hoàn kích.

Chỉ nhìn cách Hướng Vũ Điền huy động Thiết cầu một cách nhẹ nhàng tự nhiên là biết Thiết cầu đã được gã sử dụng tới mức xuất thần nhập hoá, kỳ chiêu tuyệt nghệ đánh ra mãi cũng không hết, làm người ta khó mà chống cự.

Càng làm Yến Phi kinh hãi hơn là khi Thiết cầu xuất hiện trên tay Hướng Vũ Điền thì nó không còn là một vật chết nữa, mà chừng như vừa sống dậy, tràn đầy ý vị thần kỳ và tà ác, cảm giác kinh người tràn ngập mùi máu tanh và chết chóc, dường như là một yêu vật đến từ ma giới.

Trong chớp mắt, Thiết cầu đã đến trước mặt chỉ cách hơn trượng, thật nhanh như tia chớp. Yến Phi cười gằn một tiếng, lùi lại. Điệp Luyến Hoa vẽ ra từng vòng kiếm kinh. Tiển Dương hoả, Thái Âm chân khí từ mũi kiếm vọt ra, hình thành từng đợt từng đợt "khí cầu" do chân khí thuần âm, âm trung chi âm ngưng đọng tạo thành nghênh đón một kích uy lực vô cùng của Hướng Vũ Điền.

Đây không phải là chiêu "Tiên tung sạ hiện" với uy lực của tiểu tam hợp, nhưng đã đem hai luồng chân khí cực đoan tương phản phát huy chiêu số đến mức cực hạn.

Ầm!

Tiếng nổ như sấm rền. Thiết cầu tà dị do Hướng Vũ Điền vũ động tạo ra đã đánh vào "Khí cầu" vòng tròn chân khí đầu tiên của Yến Phi.

"Khí cầu" tan rã.

Tiếng nổ như sấm vang lên liên tục. Thiết cầu của Hướng Vũ Điền thế như chẻ tre, liên tiếp phá vỡ bảy "Khí cầu" của Yến Phi. Bề ngoài tưởng như khí thế như mặt trời, thật ra Yến Phi đã biết khí kinh của Hướng

Vũ Điền trong Thiết cầu không ngừng bị Thái Âm chân kinh tiêu giải dần mòn, lực lượng hàm ẩm trong Thiết cầu đã bị giảm bớt gần một nửa, không còn vững mạnh như lúc đầu nữa.

Hai mắt Hường Vũ Điền thoáng qua thần sắc kinh hãi kỳ dị.

Yến Phi từ lùi chuyển thành tiến, biến Tiến Dương hoá thành Thối Âm phù, quán trú Thái Dương chân hoá vào Điệp Luyến Hoa, nhân lúc Hường Vũ Điền chưa thể biến thế, chàng đâm thẳng ra một kiếm.

"Choang!"

Điệp Luyến Hoa như một tia chớp, từ góc độ tinh chuẩn nhất, bằng tốc độ kinh người, với khí thế một đi không trở lại không hề nương tình đâm trúng Thiết cầu.

Khí kinh bùng nổ, năng lượng kinh người phát sinh khi mũi kiếm đâm vào Thiết cầu quét toàn bộ tuyết đọng trên mặt đất bắn ra bốn phía, thanh thế kinh người đến cực điểm.

Yến Phi toàn thân kịch chấn, lùi lại. Hường Vũ Điền hự một tiếng, Thiết cầu văng lên không nhưng vẫn quay tròn, hai chân y nặng nề lùi từng bước về đến bên miệng thiên huyệt nơi vừa nãy Yến Phi đã đứng thì mới dừng lại được, hình dạng động tác của y quái dị phi thường, khó có thể hình dung.

So với Hường Vũ Điền chỉ lùi có mười bước, Yến Phi lại lùi tới gần năm chục bước. Tưởng chừng chàng rơi vào thế hạ phong, nhưng thật ra Hường Vũ Điền không thể lùi thêm được nữa, nếu không sẽ rơi xuống thiên huyệt thì uy thế sẽ mất hết, biến thành cục diện chỉ có chịu đòn.

Thiết cầu hạ xuống, Hường Vũ Điền bắt lấy giữ ở trước ngực, hai mắt trừng trừng không chớp nhìn Yến Phi đứng ở chỗ xa xa chứa kiếm vào y, trầm giọng: "Đó là công pháp gì? Lại có thể biến kiếm khí thành thực thể ngưng tụ mà phóng ra, lại vô cùng nặng nề, hoá giải được một kích tất sát của ta?"

Bề ngoài tuy Yến Phi không lộ chút gì khác lạ, nhưng thật ra trong lòng chàng cuộn trào kinh hãi. Chàng vốn nghĩ bằng kỹ chiêu đó thì có thể làm Hường Vũ Điền thụ thương ít nhiều, ít nhất thì cũng có thể đánh y rơi xuống thiên huyệt, khoá chặt khí thế của y. Nào ngờ Hường Vũ Điền chẳng những không hề tổn hại, lại đứng vững ở bờ thiên huyệt. Khí thế không hề bị phong toả, tinh thần cũng không hề giảm sút. Có thể thấy Ma Chủng của y tuyệt không dưới Kim Đan của mình. Hường Vũ Điền khẳng định là đại địch rất mạch đủ tư cách thử hùng một trận với Yến Phi ngoài Tôn Ân và Mộ Dung Thuý.

Yến Phi dứt kiếm vào vỏ, cười nhẹ: "Những vòng tròn kinh khí đó là chân khí thuần âm. Một kiếm phản kích thiết cầu của Hường huynh lại là Thuần Dương chân khí hoàn toàn tương phản. Hường huynh không phân biệt được sao?"

Hường Vũ Điền bật cười: "Sao ta lại không phân biệt được? Chỉ vì ta quá kinh hãi, nhẹn không được nên mới buột mồm nói ra. Không lạ sao Điệp Luyến Hoa của Yến huynh lại có thể độc bộ thiên hạ, thì ra một thân kiếm thông hai loại công pháp hoàn toàn tương phản, thật làm người ta không thể tin được."

Yến Phi thoải mái nói: "Ta đã trả lời hết thấy những hiểu kỳ của Hường huynh. Giờ đến lượt Hường huynh trả lời cho ta rồi!"

Hường Vũ Điền lộ thần sắc cảnh giác, hỏi: "Yến huynh muốn hỏi gì?"

Yến Phi từ từ hỏi: "Trong Thiết cầu Hường huynh có chứa gì trong đó thế?"

Hường Vũ Điền ngạc nhiên: "Yến huynh là người đầu tiên cảm ứng được trong Thiết cầu có chứa càn khôn. Nhưng giao dịch kiểu ta hỏi người đáp, người hỏi ta đáp dường như thiếu công bằng vì nếu ta không muốn lộ đáp án, nhưng sức tưởng tượng của Yến huynh rất phong phú nên cũng có thể đoán trúng. Như việc Yến huynh thân mang kiếm thuật chí dương chí âm thì ta đã sớm biết trong lòng rồi. Chỉ là do tự miệng Yến huynh chứng thực thôi."

Yến Phi giận hỏi: "Bất công thì sao? Người chẳng phải có lòng tin giết được ta sao? Kể cả người nói cho ta biết bí mật trong Thiết cầu thì người chết rồi làm sao tiết lộ bí mật đó ra được?"

Hường Vũ Điền trầm ngâm một lúc, gật đầu: "Được rồi! Ta có thể cho người biết."

Yến Phi ngạc nhiên: "Hường huynh không cần miễn cưỡng. Ta chỉ thuận miệng hỏi thôi. Người có nói ra hay không cũng không quan trọng."

Hường Vũ Điền cười khổ: "Giờ người muốn không nghe cũng không được vì ta không có lòng tốt đâu."

Vì sau khi cho người biết bí mật, cách duy nhất để giữ bí mật là giết chết người để diệt khẩu".

Yến Phi vui vẻ: "Vậy thì huynh đệ xin rửa tai để nghe đây."

Mục quang Hường Vũ Điền lấp loáng thăm dò chàng, ngạc nhiên hỏi: "Chúng ta đã ngạnh tiếp một chiêu. Nói cho đúng thì tiểu đệ đã chiếm hết thượng phong. Ít nhất thì cũng đã thành công bức người lùi lại, chiếm được vị trí lúc đầu của người. Chẳng lẽ đến lúc này mà người vẫn cho rằng mình có thể thắng sao?"

Yến Phi cười nhẹ: "Ta không hề có hứng thú tranh đua miệng lưỡi. Mời Hường huynh nói ra bí mật trong Thiết cầu rồi lại động thủ cho biết sự thực được không?"

Hường Vũ Điền cười dài: "Trước hết để ta xem xem Yến huynh có tư cách biết bí mật của ta không đã!"

Hường Vũ Điền lại bắt đầu rung động.

Động trước tiên là Thiết cầu. Hai tay Hường Vũ Điền mở rộng, Thiết cầu rơi xuống, khi cách mặt đất nửa thốn thì Thiết cầu văng sang phải, còn Hường Vũ Điền lại dịch thân sang trái. Tiếp đó, Thiết cầu lúc trái lúc phải, lúc trước lúc sau, có lúc lại quay tít trên đầu y, mà Hường Vũ Điền lại dường như hoàn toàn bị Thiết cầu dẫn động. Y dùng thân pháp kỳ dị, phiêu hốt khó lường, mau chậm không chừng mà Yến Phi chưa từng nhìn qua đánh thẳng về phía Yến Phi.

Yến Phi đứng yên bất động, tiến vào kiếm cảnh tĩnh lặng như mặt nước. Hường Vũ Điền còn mạnh hơn là dự đoán của chàng, chỉ cần một chút sai sót là chàng sẽ rơi vào thế vạn kiếp bất phục. Kể cả Dương thần của chàng không bị thương tổn thì cũng không biết có thể đánh bại Hường Vũ Điền thân mang Ma Chủng hay không, vẫn là ẩn số.

Choang!

Điệp Luyện Hoa rời vỏ lần thứ hai.

° ° °

Thác Bạt Khuê tiến vào trong phòng. Sở Vô Hạ đang ngồi trên giường, cặp mắt xinh đẹp lấp lánh trong bóng tối nhìn gã. Thác Bạt Khuê ngồi xuống cạnh giường, ngạc nhiên hỏi: "Vô Hạ không ngủ sao?"

Sở Vô Hạ lắc đầu: "Muội vừa tỉnh dậy. Đã phát sinh chuyện gì thế? tại sao lại ồn ào thế?"

Thác Bạt Khuê không hề giải thích việc thân binh đang chuẩn bị hành trang bên ngoài, hỏi ngược lại: "Có một chuyện ta đến nay vẫn chưa hỏi nàng là ân oán giữa nàng và Ba Cáp Mã Tư phát sinh như thế nào?"

Sở Vô Hạ bình tĩnh: "Đổi lại là bất kỳ người nào khác đến hỏi muội thì Sở Vô Hạ tuyệt sẽ không nói lộ nửa lời. Chỉ có Tộc chủ là ngoại lệ. Khi ta nhìn thấy người Ba Tư đó thì tuy muội và hấn vô oán vô cừu, cũng không biết hấn là thần thánh phương nào, nhưng muội lập tức xuất thủ không hề do dự. Tộc chủ có biết tại sao ta phải làm thế không?"

Thác Bạt Khuê thò tay ra khẽ vỗ má nàng, cười khổ: "Chỉ sợ bản thân Ba Cáp Mã Tư cũng như đi trong sương mù, không hiểu tại sao lại xúc phạm nàng, làm mỹ nhân động nộ, thì ta làm sao mà biết được?"

Sở Vô Hạ cười nhẹ: "Tộc chủ biết. Chỉ có Tộc chủ mới có thể hiểu ta. Khi đó, Ba Cáp Mã Tư đang tu luyện một loại kỳ công, hấn lại đang hành công đến lúc khẩn trương nhất. Nếu hấn thành công thì trung thổ sẽ xuất hiện một người đáng sợ. Vì thế muội xuất thủ đối phó hấn, hấn sẽ bị bức phải ứng chiến. Sự tu hành sẽ trôi sông trôi biển hết. Cừu hận giữa muội và hấn bắt nguồn như thế. Tại sao Tộc chủ đột nhiên lại đề cập đến? có quan hệ với hành động đêm nay không?"

Thác Bạt Khuê trầm ngâm: "Có thể nói như thế. Ta tất phải lập tức quay về Thịnh Nhạc để ứng phó với việc Hách Liên Bột Bột đánh lén"

Sở Vô Hạ nhíu mày: "Muội hiểu rõ nhất tính cách của tiểu Bột. Theo đạo lý thì hấn chỉ toạ sơn quan hổ đấu mà không nhúng tay vào cuộc đấu tranh giữa Tộc chủ và Mộ Dung Thuý đầu."

Thác Bạt Khuê vui vẻ: "Chút nữa thì quên tiểu Bột chính là đại đệ tử của cha nàng. Vô Hạ đương nhiên là hiểu rõ hành vi của hấn. Hà hà! Đạo lý hay không có đạo lý gì gì đó, nhưng đây là việc thiên chân vạn xác."

Sở Vô Hạ nói: "Không đúng! Việc đó chỉ sợ có dối trá! Chắc muốn dụ Tộc chủ quay về phòng thủ Thịnh

Nhạc."

Thác Bạt Khuê không vui: "Ta nói việc đó thiên chân vạn xác, thì là thiên chân vạn xác. Nếu như tiểu Bật đúng là đến xâm phạm Thịnh Nhạc thì trong khi không phòng bị, Thịnh Nhạc khẳng định không giữ được quá ba ngày."

Tiếp đó, khoé miệng gã lộ tia tiểu ý, dịu giọng nói: "Nhưng nếu tiểu Bật cho rằng thần bất tri quỷ bất giác thì ta sẽ đánh vào sau lưng hần. Thiết Phất Bộ Hung Nô của Tiểu Bật sẽ vĩnh viễn không thể vùng lên được nữa."

Sở Vô Hạ trầm mặc, dẫu môi. Thác Bạt Khuê phát giác mình đã dùng lời quá nặng, bèn đặt tay lên vai nàng nói: "Tiểu Bật phản phúc khó lường, ai cũng không thể hiểu được suy nghĩ trong lòng hần. Có thể hần cho rằng ta còn đáng sợ hơn Mộ Dung Thuý, sự uy hiếp đối với hần lớn hơn, lại có Ba Cáp Mã Tư ở giữa luôn kim dẫn chỉ để Mộ Dung Thuý hứa hẹn điều gì đó tốt đẹp cho hần làm đả động hần. Ai nói chắc được đây?"

Sở Vô Hạ nằm phục vào trong lòng gã, ôm chặt lấy eo gã, thoải mái thở ra một hơi, nhẹ nhàng nói: "Bên mình Mộ Dung Thuý hoặc Hách Liên Bật Bật có bố trí người của Tộc chủ không?"

Thác Bạt Khuê vuốt ve tấm lưng thơm tho của nàng, cười: "Vô Hạ đúng là băng tuyết thông minh, nhưng chuyện đó nàng không cần lý tới. Nàng cứ dưỡng thương cho tốt. Sau khi đánh bại tiểu Bật rồi ta sẽ lập tức về đây với nàng."

Sở Vô Hạ kiên quyết lắc đầu: "Thương thế của muội không có gì đáng ngại nữa. Giả sử Tộc chủ không mang Vô Hạ theo thì sẽ là sai lầm lớn đó."

Thác Bạt Khuê hứng thú hỏi: "Vô Hạ đi cùng thì có tác dụng gì?"

Sở Vô Hạ dịu dàng: "Trước tiên là vì muội biết rõ Hách Liên Bật Bật. Nếu quả thực hần tấn công Thịnh Nhạc thì mục đích chẳng phải là do Mộ Dung Thuý sẽ cho hần cái gì, mà chính là vì Sở Vô Hạ muội đây, vì Phật Tàng. Chỉ có hần mới biết đó là tài phú kinh người thế nào. Hần lại đoán được muội đã đem Phật Tàng hiến cho Tộc chủ, chỉ vì vận chuyển khó khăn lại thêm Bí nhân chặn đường nên hần cho rằng Phật Tàng vẫn ở Thịnh Nhạc. Mà sự thật cũng đúng như thế."

Thác Bạt Khuê đồng ý: "Ta chưa từng nghĩ tới điểm đó. Đúng! Nếu Hách Liên Bật Bật lấy phương pháp dùng kỳ binh đột tập công hãm Thịnh Nhạc thì Phật Tàng sẽ trở thành sở hữu của hần. Vì thế, khi thông qua Ba Cáp Mã Tư biết nàng đã về với ta thì lập tức động tâm."

Trong lòng gã, Sở Vô Hạ ngửa bộ mặt xinh đẹp như hoa lên nói: "Tiếp đó là vì quan hệ giữa muội và Hách Liên Bật Bật. Trong tình huống nào đó, Vô Hạ nói không chừng có thể phát huy diệu dụng."

Thác Bạt Khuê nhìn kỹ ngọc dung xinh đẹp của nàng, lắc đầu: "Ta tuyệt không để nàng mạo hiểm đâu. Tiểu Bật có bao nhiêu phân lượng, Thác Bạt Khuê ta hiểu rõ ràng, làm sao có thể dung cho hần cơ hội thừa nước đục mò cá?"

Sở Vô Hạ lộ vẻ mê say: "Ta thích nhất là khi Tộc chủ nói những lời hùng tráng như thế, cũng thích nhất là nhìn khí khái đó của Tộc chủ."

Thác Bạt Khuê bình tĩnh hỏi: "Vô Hạ đang mê hoặc ta sao?"

Sở Vô Hạ vươn dài cơ thể động nhân của mình, nhắm mắt lại thì thào: "Không phải muội mê hoặc Tộc chủ mà là dẫn dụ Tộc chủ. Tộc chủ không sợ đường dài tịch mịch sao? Để Vô Hạ cung hầu Tộc chủ, thị hầu Tộc chủ trong trường ẩm, phân ưu giải sầu cho Tộc chủ. Chẳng phải là một khoái lạc xuân thì ư?"

Thác Bạt Khuê cười khổ: "Hương ôn nhu là mồi chôn anh hùng. Đó là một câu vô cùng đẹp đẽ nhưng lại rất đáng sợ của người Hán. Đó chính là nguyên nhân ta muốn nàng lưu lại Bình Thành. Nếu nàng cho đó là lý do để đi cùng ta thì ta không biết trả lời nàng thế nào nữa."

Sở Vô Hạ mở to mắt, lấp lánh nhìn gã nói: "Vô Hạ giỏi đạo thái bỗ nam nữ, không những không làm Tộc chủ trầm mê nữ sắc, mà còn có thể làm Tộc chủ uy phong bát diện trên chiến trường. Tộc chủ không thể ngủ ngon đều là vì tâm tình khẩn trương, chưa thả lỏng bản thân được. Vô Hạ cam tâm tình nguyện hiến dâng tất cả cho Tộc chủ, làm Tộc chủ hưởng thụ những tư vị chưa từng có."

Thác Bạt Khuê than: "Cho ta biết, nàng đối với Yến Phi có còn muốn báo thù không. Ta cần nghe lời

thực, ngàn vạn lần đừng giấu ta."

Hai mắt Sở Vô Hạ lộ thần sắc đề mê, nói: "Không lạ sao Tộc chủ luôn có lòng đề phòng đối với ta. Thì ra là vẫn luôn lo lắng về chuyện giữa muội và Yến Phi. Muội phải nói làm sao Tộc chủ mới hiểu cho Vô Hạ đây? Trong chiến tranh, không phải là người chết thì là ta vong. Yến Phi nếu không giết người sẽ bị người giết, không phải vì ân oán cá nhân. Tộc thủ tự tay giúp đỡ Vô Hạ vào lúc gian nan nhất, Vô Hạ trong lòng vô cùng cảm kích. Cho nên mới hiến dâng Phật Tàng cho Tộc chủ. Đối với Tộc chủ, Vô Hạ không hề giữ lại cái gì. Tộc chủ vẫn hoài nghi Vô Hạ sao?"

Thác Bạt Khuê dường như không hề bị ảnh hưởng gì bởi những lời từ phế phủ đó của Sở Vô Hạ. Gã trầm giọng: "Hãy nhìn ta!"

Sở Vô Hạ nhìn thẳng vào mắt gã, vẻ mặt hồ nghi.

Thác Bạt Khuê nghiêm sắc mặt nói: "Hãy nhìn ta! Rồi hãy cho ta biết nàng không còn để tâm tới mối thù giết cha đối với Yến Phi nữa."

Sở Vô Hạ từng chữ từng chữ, từ từ nói: "Sở Vô Hạ ta lấy danh dự tổ tiên ra mà lập thệ, trong lòng ta tuyệt không có ý niệm báo thù Yến Phi. Nếu như sai lời, ta sẽ chết không yên lành, có chết cũng không có chỗ chôn thân, phơi thây ngoài nội."

Thác Bạt Khuê ôm nàng vào lòng, vui mừng nói: "Được rồi! lần này ta sẽ mang nàng theo. Mau thu thập hành trang. Chúng ta sẽ xuất phát trước khi trời sáng."

Sở Vô Hạ lại ôm gã chặt hơn, kích động nói: "Vô Hạ cuối cùng cũng có nhà rồi! Ân sủng của Tộc chủ, Vô Hạ nguyện lấy cái chết để báo đền."

Thác Bạt Khuê ôm chặt thân hình nóng bỏng của nàng, trong lòng nghĩ tới ánh mắt của nàng lúc nãy. Đối với người giỏi thuật quan sát ánh mắt mà nói thì mối thù giết cha của Sở Vô Hạ đối với Yến Phi hoàn toàn không phải là không còn lo lắng. Nhưng nàng đã lập lời thề, mình đương nhiên nên tin tưởng nàng.

Gã quả thực đã tin tưởng nàng sao? Tự gã cũng cảm thấy hồ đồ.

HỒI 56

Linh Kiếm Hộ Chủ

Yến Phi chưa từng gặp qua loại võ công như thế này. Đối với người học võ mà nói, bất kể là đao, thương hay kiếm kích đều chỉ là một công cụ để chiến đấu. Phân biệt cao thấp là ở hoả hầu và thủ đoạn điều khiển chế ngự binh khí của người sử dụng.

Nhưng Hướng Vũ Điền trước mặt làm chàng không rõ rốt cuộc là người hấn là chủ, Thiết cầu là phụ hay là Thiết cầu là chủ, người là phụ nữa? Không biết cái nào mới là 'công cụ' bị chế ngự.

Giới hạn chủ-tớ giữa Hướng Vũ Điền và Thiết cầu trong tay y đã trở nên rất mơ hồ, sinh ra một kiểu quan hệ tương hỗ vận động. Thiết cầu dường như biến thành một vật sống có ý chí và tư tưởng riêng, vừa phụ thuộc vào Hướng Vũ Điền, lại điều khiển Hướng Vũ Điền, có điểm giống với quan hệ giữa Yến Phi chàng và Điệp Luyến Hoa vậy.

Đó có thể là một ảo giác sai lầm, nhưng Yến Phi cảm thấy sự thật là thế, đủ biết kỹ thuật kỳ quái sử dụng Thiết cầu của Hướng Vũ Điền lợi hại đến thế nào. Hướng Vũ Điền và Thiết cầu dung hoá thành một chỉnh thể không thể phân chia. Nhân ảnh và cầu ảnh đan xen trở thành hoàn mỹ vô khuyết, thành một đại trận thức không hề có kẽ hở nào có thể tìm ra, làm người ta hoàn toàn không có cách gì nắm bắt được, theo một phương thức phiêu hốt khó lường, lúc trái lúc phải, ập tới Yến Phi.

Yến Phi nghĩ đến nát óc mà nhất thời vẫn không cách nào tìm ra được một chiêu nửa thức trong "Nhật nguyệt lệ thiên đại pháp" để ứng phó với công pháp kỳ dị khẳng định là do Hướng Vũ Điền từ tài năng đặc biệt của mình tự sáng tạo ra. Nếu như chàng không thể lập tức sáng tạo ra chiêu thức mới, miễn cưỡng ứng phó thì lời dự đoán của Hướng Vũ Điền sẽ ứng nghiệm, chàng sẽ không thấy được mặt trời ngày mai nữa.

Choang!

Điệp Luyến Hoa rời vỏ, dựng đứng trước mặt rồi xoay tròn lên cao trên đỉnh đầu.

Tiến Dương hoá. Thái Âm chân khí lấy Điệp Luyến Hoa làm trung tâm, ngưng tụ rồi mở rộng, hình thành một khí trường không ngừng tăng lên.

Chiêu này có thể coi là "Vô chiêu chi chiêu", học lỏm được từ trường khí kinh kỳ dị của Vệ Nga, nhưng lại tinh thuần lão luyện hơn hẳn khí trường của Vệ Nga vì được tạo thành từ tiên thiên kinh khí 'âm trung chi âm' (khí âm tinh thuần nhất), so với khí trường vẫn còn hỗn tạp 'âm trung chi dương' (âm pha tạp dương) thì sự khác biệt đương nhiên là rất lớn. Chỗ lợi hại nhất là Thái Âm chân khí tụ lại mà không tan. Trừ khi Hưởng Vũ Điền tiến vào phạm vi khí trường đó, nếu không thì y căn bản không thể hiểu được diệu dụng chiêu này của Yến Phi.

Bất kể là ngàn vạn loại chân khí của các môn phái trong thiên hạ này, nói cho cùng đều do hai khí âm dương tạo thành, gọi là đạo nhất âm nhất dương. Đến như thời tiết lạnh nóng khô ẩm cũng không ngoài thủy hỏa nhị khí tương giao, thêm vào từng chỗ đặc dị riêng của từng người mà trở thành thiên biến vạn hoá.

Hoả là 'Viêm Thượng', Thủy là 'Nhuận hạ'. Đó là đặc tính của thủy - hỏa. Điệp Luyến Hoa của Yến Phi thi triển từ dưới lên trên, dồn Thái Âm chân khí ra chính là vì đặc tính 'Nhuận hạ', làm Thái Âm chân khí từ từ hạ xuống, bao trùm toàn bộ thân hình chàng, hình thành một trường kinh khí lổm vào lấy chàng làm trung tâm, bày ra cạm bẫy chờ Hưởng Vũ Điền chui vào.

Tuyệt tích tụ xung quanh chỗ Yến Phi đứng bị cuốn dậy lên mù mịt, cảm giác vừa hùng tráng lại vô cùng kinh tâm động phách. Hai mắt Hưởng Vũ Điền thoáng qua thần sắc kinh dị, thét lớn một tiếng, người theo Thiết cầu vọt đến như điện chớp đánh vào vai phải Yến Phi.

Trong sát na, Hưởng Vũ Điền đã tiến vào trong khí trường Thái Âm chân khí của chàng. Thiết cầu lập tức chấn động rung lên bần bật, giữa Thiết cầu và tay cầm xuất hiện trạng thái rung động mạnh mẽ, làm cảm giác liền thành một thể không thể phân chia giữa cầu và người cuối cùng đã xuất hiện chỗ hở, biến thành người là người, Thiết cầu là Thiết cầu, không còn tự nhiên thiên thành như trước nữa.

Yến Phi thét dài một tiếng, biến Tiến Dương hoá thành Thái Âm phù, tập trung cao độ dồn Thái Dương chân hoá vào Điệp Luyến Hoa, trước tiên xoay tròn một vòng trên đỉnh đầu, rồi thu kiếm về trước ngực, sau đó hai tay nắm kiếm đâm thẳng vào Thiết cầu.

Một việc vô cùng thần diệu đã phát sinh. Toàn bộ khí trường của Thái Âm chân khí bị dẫn dụ hoá thành một quả cầu kinh khí, theo kiếm kinh vọt tới Hưởng Vũ Điền. Hiệu quả kỳ diệu ra ngoài sự dự đoán của Yến Phi.

Chiêu này là do chàng được Tôn Ân khai mở. Đêm chàng quyết chiến Tôn Ân ở Phiêu Miểu Phong, Tôn Ân dùng "Hoàng thiên vô cực" phát động chiêu công cường mãnh nhất. Yến Phi bên bờ vực thất bại đã ngộ ra đặc tính hấp dẫn Thái Dương chân hoá của Thái Dương chân thủy, làm "Hoàng thiên vô cực" của Tôn Ân bị lệch đi, phá giải được tuyệt chiêu cuối cùng của Tôn Ân.

Lần này, đầu tiên chàng sử dụng khí trường học từ Vệ Nga, sau đó lại lợi dụng đặc tính chí dương hấp dẫn chí âm để điều động cả một trường khí kinh nghê kích Hưởng Vũ Điền, là một kỳ chiêu chưa từng có tiền lệ giống như chiêu 'nhân cầu hổ nhất' (người và Thiết cầu hoá thành một) của Hưởng Vũ Điền.

Choang!

Toàn thân Yến Phi chấn động mạnh mẽ, lục phủ ngũ tạng tưởng chừng như đảo lộn hết, như một sợi tơ bị gió thổi bay tung về phía sau. Lúc này mới biết Thiết cầu của Hưởng Vũ Điền không chỉ đơn giản là một kích đầy uy thế, mà đã hàm chứa nhiều tầng kinh khí giống như có mấy Hưởng Vũ Điền liên thủ hợp kích. Nếu không bị trường kinh khí lổm vào phong toả nhuệ khí từ trước thì chỉ một kích này cũng đủ kết thúc cái mạng nhỏ của chàng.

Bùng!

Đến lượt một quả cầu khí do trường kinh khí Thái Âm tạo thành giao kích với Thiết cầu khí thế hùng mạnh của Hưởng Vũ Điền.

Tình hình của Hưởng Vũ Điền tuyệt không được như Yến Phi còn dễ chịu một chút. Y la thảm một tiếng, cả người và Thiết cầu bị đánh lùi lại đến bờ thiên huyết. Mỗi bước chân đều để lại dấu chân in sâu xuống đất tới hơn một xích.

Yến Phi cuối cùng dừng lại, thềm hô nguy hiểm. Điệp Luyến Hoa chỉ về phía đối thủ cách ngoài mười

trượng. Nếu chỉ sai lầm một chút thì lúc này chắc đã phân thắng bại rồi. Ma công của Hướng Vũ Điền lợi hại ngoài sự tưởng tượng của chàng.

Hướng Vũ Điền lại chạy về phía chàng, thần thái ung dung vắt Thiết cầu trên vai thả ra sau lưng, lắc đầu cười nói: "Yến huynh quả là danh bất hư truyền làm ta vô cùng ngạc nhiên. Liên tục hai lần chặn đứng kỳ chiêu sát của ta, làm ta chỉ còn cách phải thay đổi chiến lược, không đo chiêu số với người nữa, mà sẽ so tốc độ và phản ứng. Về phương diện này, Sư tôn của ta từng nói rằng ta là thiên hạ đệ nhất."

Yến Phi trong lòng chấn động. Hướng Vũ Điền sau khi nhận một chiêu "Nhật di nguyệt động" của chàng mà vẫn hoàn toàn không tổn hại gì sao? Đồng thời, chàng cũng nắm được ý đồ chân chính của đối thủ.

Hướng Vũ Điền tuyệt không so tốc độ, phản ứng như y vừa nói, mà muốn đo sức về tinh thần với Yến Phi. Nhưng đó lại chính là chỗ yếu nhất của Yến Phi sau khi Dương thần bị thương tổn, là sơ hở trí mạng nhất.

Hướng Vũ Điền cố ý ra vẻ ung dung thoải mái chạy về phía Yến Phi chính là muốn từng bước tăng cao áp lực tinh thần đối với Yến Phi, trói chặt tâm thần Yến Phi, phá huỷ sự phòng ngự, đầu chí và năng lực của Yến Phi trên bình diện tinh thần. Những cao thủ bình thường đương nhiên không có bản lĩnh đó. Nhưng Hướng Vũ Điền thân mang Ma Chủng lại có thần lực siêu phàm thần bí khôn lường giống như Kim Đan của chàng.

Ngay từ lúc Hướng Vũ Điền mới cất bước, Yến Phi đã cảm thấy tâm thần mình bị chế ngự, ảo giác phát sinh. Không những chàng không cách nào nắm được tốc độ Hướng Vũ Điền bức tới, mà còn sinh cảm giác Hướng Vũ Điền dần dần rời xa. Đây chính là ảo giác sai lầm hoàn toàn ngược lại sự thực. Giọng nói của Hướng Vũ Điền lại tràn đầy trong tai, đánh thẳng vào từng đạo kinh mạch của chàng, làm chàng đứng không vững, không thể đề tụ kinh lực được. Thật là tình cảnh vô cùng đáng sợ.

Dường như Yến Phi rơi vào trong một giấc mộng, toàn thân vô lực, trong đầu lại không ngừng dâng lên tình cảm thất bại, tuyệt vọng. Nếu chàng không thể hồi phục lại được trước khi Hướng Vũ Điền phát động công kích thì ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của chàng. Chàng cần phải "tĩnh lại" để ứng phó với một kích với sức mạnh tinh thần hùng mạnh này của Hướng Vũ Điền. Trong lòng Yến Phi chợt động, nghĩ tới một biện pháp làm mình có thể 'tĩnh lại'.

Kiểm trở về võ. Chỉ có tiếng Điệp Luyến Hoa vang lên khi về võ mới có thể làm tinh thần đang tan rã của chàng ngưng tụ lại, hoá giải Tinh thần Đại pháp của Ma Chủng Hướng Vũ Điền.

Choang!

Hướng Vũ Điền đã đến còn cách năm trượng toàn thân chấn động, ngạc nhiên dừng lại.

Tại sao lại là hai tiếng trong trẻo liên hồi chứ không phải là một tiếng vang rõ ràng?

Đến Yến Phi cũng cảm thấy bất ngờ. Ngay vào lúc trước khi Điệp Luyến Hoa hoàn toàn chui vào võ kiếm thì tinh thần của Yến Phi bành trướng mở rộng, vươn tới tận những nơi xa xôi vô hạn, vừa lúc cảm ứng được tiếng kêu gọi đau đớn như tiếng chim Đỗ Quyên từ xa xôi vọng tới của Kỳ Thiên Thiên. Ngay vào sát na đó, Yến Phi và tâm linh Kỳ Thiên Thiên kết hợp chặt chẽ làm một, nhưng chỉ trong chớp mắt rồi tâm linh hai người lại rời nhau ra.

Tuy chỉ trong chớp mắt như điện quang thạch hoả, nhưng đôi nam nữ yêu nhau khổ sở đó đã hoàn toàn hiểu được tình hình của đối phương, truyền được hết khúc nhạc lòng của mình cho đối phương. Vào lúc tinh thần bành trướng mở rộng, Yến Phi dường như đã chấn đứt toàn bộ những trói buộc bằng tinh thần của Hướng Vũ Điền đối với mình, thoát khỏi sự khắc chế về tinh thần của Hướng Vũ Điền, phục hồi lại thân thể tự do.

Dương thần của Yến Phi cũng phục nguyên hoàn toàn ngay vào thời khắc yếu mệnh đó. Rốt cuộc là Dương thần của chàng phục nguyên do lời kêu gọi của Kỳ Thiên Thiên dẫn phát hay là trong tình thế bị bức bách tới mức sinh tử quan đầu nên đã trùng chấn uy phong? Yến Phi quả thực không rõ.

Yến Phi đã hoàn toàn hồi phục lại, tâm linh trong trẻo thông suốt, không chút trở ngại, ảo giác tiêu biến sạch, lại thành công báo tin bình an cho Kỳ Thiên Thiên nên tâm tình chàng cực tốt. Chàng mỉm cười nhìn kình địch đáng sợ trước mặt.

Về mặt Hướng Vũ Điền vô cùng kinh dị, đứng cách năm trượng trừng trừng nhìn chàng không chớp,

thần sắc ngưng trọng hỏi: "Yến Phi ngươi phải chăng vẫn luôn giấu diếm?"

Yến Phi hiểu cảm thụ của Hướng Vũ Điền. Hiện giờ mình và Dương thần lại kết hợp không còn giống như lúc đầu bị Hướng Vũ Điền khống chế và nhìn thấu, giống như chàng biến thành một người khác, đương nhiên làm Hướng Vũ Điền kinh dị vô cùng, cho rằng chàng giả vờ để đánh lừa y.

Đương nhiên là Yến Phi sẽ không nói ra. Toàn thân khí mạch thư sướng thoải mái, cảm giác mất rồi lại được vô cùng động nhân, làm mỗi một lỗ chân lông trên cơ thể đều hoan hô vui sướng. Chàng cười nhẹ: "Chẳng phải Hướng huynh muốn so tốc độ và phản ứng sao? tại sao lại nửa đường dừng lại?"

Hướng Vũ Điền bỗng nhiên nói: "Yến huynh không nên lừa ta nữa. Cho ta biết tại sao Điệp Luyến Hoa của ngươi lại có thể tự phát ra tiếng kêu?"

Yến Phi vui vẻ nói: "Nhĩ lực của Hướng huynh thật làm người ta kinh dị, lại có thể nghe ra được tiếng Điệp Luyến Hoa phát ra trước khi chạm vào vỏ. Hà hà! Đây là một bí mật. Nếu Hướng huynh muốn biết thì có thể dùng một bí mật tương đương để trao đổi."

Hướng Vũ Điền bật cười: "Yến huynh thật là biết tính toán. Được rồi! để ta cho ngươi biết cổ sự về Liên tử Thiết cầu của ta. Thiết cầu này là do ta đích thân chú luyện tạo ra. Bản thân nó tuy là loại sắt phi thường, nhưng chỗ hữu dụng chân chính lại là vừa có thể cất giấu vật dụng, vừa có thể làm vũ khí, nhất cử lưỡng tiện. Tên nó là 'Thiết Xá Lợi'. Bí mật này đã đủ chưa?"

Yến Phi nhú mày: "Cất giấu bên trong cái vỏ ngoài bằng sắt đó là vật thần diệu gì thế? tại sao lại có tên là Xá Lợi?"

Hướng Vũ Điền cười khỏ: "Ngươi dường như thích truy tìm nguồn cội hơn cả ta nữa. Giao dịch dùng bí mật để đổi lấy bí mật tạm thời quên đi vậy! Để ta về nghĩ kỹ xem tính toán thế nào rồi lại tìm ngươi được không?"

Yến Phi ngạc nhiên: "Hướng huynh không động thủ đương nhiên là lý tưởng nhất rồi."

Hướng Vũ Điền than: "Ta chỉ tạm thời ngừng chiến, tìm chỗ nào đó để chỉnh lý lại những suy nghĩ đang loạn lên trong đầu. Cuộc chiến của chúng ta không thể tránh khỏi. Thế này được không? Giờ tý hôm nay đã qua rồi, vào giờ tý thứ hai kể từ đây, ta và ngươi sẽ quyết một trận sinh tử trên Cổ Chung Lâu của Biên Hoang tập."

Yến Phi điềm đạm: "Hướng huynh nên hiểu rõ một điều! Con người khi đã chết rồi thì không còn gì nữa. Lý tưởng vĩ đại của Hướng huynh cũng sẽ mây tan khói toả mà thôi."

Hướng Vũ Điền cười rộ: "Yến Phi ngươi không cần dọa ta. Ta có bao nhiêu cân lượng thì bản thân ta rõ nhất. Chỉ vì không nghĩ ra được tại sao Điệp Luyến Hoa của ngươi có thể tự phát ra tiếng kêu nên mất nhuệ khí, tạm thời ngừng chiến chứ không phải là ta sợ ngươi đâu."

Yến Phi nhấn mạnh: "Chính việc đó là lý do làm Hướng huynh bại trận. Mong Hướng huynh nghĩ kỹ."

Hướng Vũ Điền không vừa lòng, trừng mắt nhìn chàng một cái rồi cười lớn bỏ đi.

Yến Phi ngồi bên bờ thiên huyệt, suy nghĩ về những vấn đề của võ học. Chàng phải nghĩ ra một "Nhật nguyệt lệ thiên đại pháp" hoàn toàn mới để ứng phó với cục diện hiện nay.

Dương thần của chàng thực sự đã phục nguyên hoàn toàn. Chàng cảm thấy lần này Dương thần bị tổn thương đối với chàng được nhiều hơn mất. Trước đây, chàng đối với Dương thần của mình chỉ hiểu mơ mơ hồ hồ vì Dương thần vô hình vô ảnh, không thể nắm bắt được. Nhưng trong một thời gian Dương thần bị tổn thương, chàng cảm giác được Dương thần có phân biệt với 'hữu vô' (không có gì), lại là khác biệt hoàn toàn có tính đặc dị. Đó toàn là cảm giác về mặt tinh thần, nhưng cũng ảnh hưởng tới tình tự của chàng.

Như hiện giờ, Dương thần của chàng đã phục nguyên nên những tình tự đang quấy nhiễu chàng lập tức biến sạch. Con người chàng tràn đầy sinh cơ và đấu chí, cảnh giới tinh thần càng viên mãn vô cùng, tất cả đều tự cấp tự túc. Hoàn toàn là do chân khí chí âm của An Ngọc Tinh âm tử, khởi động sinh cơ của Dương thần. Tất cả đều hoàn toàn tự nhiên, không chịu sự khống chế của ý chí và kỳ vọng của con người.

Một lợi ích khác là chàng bị bức trong tình thế không có Dương thần chi viện, phải thuần đưa Thái Dương, Thái Âm nhị khí dung nhập vào "Nhật nguyệt lệ thiên đại pháp", sáng tạo kỳ chiêu, làm chàng có lòng tin là ngoài "Tiên môn kiếm quyết" có sức sát thương cực lớn, chàng có thể sáng tạo "Nhật nguyệt lệ thiên

đại pháp" hoàn toàn mới để chàng có thể tùy ý sử dụng, không phải thường thường dùng đến "Tiểu tam hợp" cùng dịch nhân phân sinh tử.

Hiện giờ chàng đã có hai chiêu trong tay là "Tiên tung sạ hiện" và "Nhật di nguyệt động" đều là những chiêu lợi dụng đặc tính của dương hỏa âm thủy nên mới làm được những điều không thể. Mà dương hỏa âm thủy có thể lợi dụng, bổ trợ lẫn nhau, lại có thể sử dụng độc lập. Chiêu thức thuần dương thì thế nào? Chiêu thức thuần âm thì thế nào?

Dương chủ tiến, âm chủ thoái! Dùng Dương hỏa làm công, lấy âm thủy làm thủ thì sẽ tạo ra những chiêu số tấn công và phòng thủ liên lạc như áo trời không vết vá, phẳng phất đã đạt mức thiên thành sao?

Cao thủ như Yến Phi chỉ cần suy nghĩ trong đầu là biết chiêu thức có thể ứng dụng trong thực tế hay không, tuyệt chiêu một khi xuất thủ là không thể đỡ gạt. Giống như đại sư viết sách, chỉ cần suy nghĩ được tình trạng và hình tượng là có thể miêu tả ra một cách sinh động. Thấp thủ đương nhiên phải luận theo cách khác.

Yến Phi chợt nghĩ tới Tham Đồng Khế do Tạ An tặng, trong đó lý luận về đạo âm dương thật lâm ly tận trí. Tuy không trực tiếp có quan hệ với võ học, nhưng Yến Phi từ đó thu được lợi ích rất lớn. Nếu quả có thể đem tất cả những lý luận đó dung hoà vào "Nhật nguyệt lệ thiên đại pháp" thì thật như cá gặp nước.

Bỗng nhiên, Yến Phi có cảm giác vô cùng thống khoái khi một sự thông thì vạn sự cũng thông. Yến Phi đồng thời thở dài, trong lòng cười khở. Võ công của chàng có thể nói là do bị bức bách mà thành. Từ sau khi thích sát Mộ Dung Văn, chàng trốn đến Biên Hoang tập ẩn tính mai danh, suốt ngày trầm mê vào chén rượu, không hề suy nghĩ để tiến bộ. Nhưng từ khi nuốt Đan Kiếp, sinh mệnh chàng đã trải qua những biến hoá nghiêng trời lệch đất, không những phải tranh đấu cầu sống, còn phải không ngừng đột phá. Tình hình hiện thực căn bản không cho phép chàng an nhàn lười biếng.

Tối nay, chàng tích cực đưa dương hỏa, chân thủy dung nhập vào kiếm pháp như thế cũng là chịu sự kích thích của Hường Vũ Điện. Mục tiêu chủ yếu là Mặc Sĩ Minh Dao.

Chàng không thể nhẫn tâm dùng "Tiên môn kiếm quyết" đã thương Minh Dao. Phương pháp duy nhất là nắm chắc đặc tính của dương hỏa âm thủy, sáng tạo, sửa đổi "Nhật nguyệt lệ thiên đại pháp". Vậy thì khi chàng đối mặt với nàng sẽ có phương pháp khả thi.

Chàng cũng không muốn phân sinh tử với Hường Vũ Điện, chỉ cần làm y nhận bại là có thể hoà khí thu tràng. Ít nhất thì khi khả năng đó có thì chàng sẽ nỗ lực hướng tới.

Suy nghĩ của Yến Phi lại quay về với các kiếm chiêu. Âm cực dương thịnh, dương cực âm sinh, dùng vào kiếm chiêu thì sẽ thế nào?

Trong một thời gian ngắn ngủi, một bộ "Nhật nguyệt lệ thiên đại pháp" hoàn toàn mới đột nhiên hình thành rõ ràng trong não chàng. Cảm giác này thật khó hình dung. Chàng chưa từng nghĩ tới có thể trong thời gian ngắn không tới một thời thần trước khi bình minh đến lại có thể nghĩ ra một bộ kiếm pháp hoàn toàn mới, mà bộ kiếm pháp đó được xây dựng trên căn cơ vốn có là "Nhật nguyệt lệ thiên đại pháp" của chàng.

Vô số chiêu thức thoáng qua trong đầu chàng. Chiêu thức cuối cùng, đương nhiên là "Nhật nguyệt lệ thiên", là chiêu thi triển đồng bộ "Thái dương vô cực" và "Thái âm vô cực", làm phát sinh "Đại tam hợp", phá toái hư không, mở ra tiên môn có thể cho phép nhiều người đi qua.

Nghĩ tới đây, Yến Phi biết trong đó mình còn phải đột phá một quan ải khó khăn nữa, là làm sao đồng thời thi triển dương hỏa và âm thủy. Nếu như có thể giải quyết vấn đề khó khăn đó thì kể cả có gặp phải Tôn Ân thì chàng cũng tăng nhiều khả năng chiến thắng.

Yến Phi búng mình vọt lên, khẽ vỗ vỗ Diệp Luyến Hoa trên lưng, như là chào hỏi bằng hữu thân nhất của mình. Đối với thanh kiếm bảo bối này chàng đã phát sinh cảm tình thâm hậu huyết nhục tương liên. Không có nó, Yến Phi khẳng định không thể ngạo nghễ đứng thẳng tới ngày hôm nay, được hít thở làn không khí tươi mát của vùng hoang vu tuyết trắng này.

Nói cho cùng, chàng còn phải cảm ơn Hường Vũ Điện. Nếu không có Hường Vũ Điện, chàng rất nhiều khả năng bỏ lỡ cơ hội nghe được lời kêu gọi tuyệt vọng của Kỳ Thiên Thiên. Nếu vì thế mà nàng hiểu lầm, tự sát thì sẽ trở thành mối hận thiên cổ.

Vì những nguyên nhân đó, chàng không thể huỷ diệt Hường Vũ Điện. Yến Phi hét dài một tiếng, phi

thăng về phía Biên Hoang tập.

HỒI 57

Trọng Phán Biên Tập

Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam ngồi trên đỉnh một ngọn núi, ngậy người nhìn tia nắng đầu tiên xuất hiện trên mặt biển. Hai người đều không muốn nói gì vì một mặt đã quá mệt mỏi, nguyên nhân lớn hơn là sau một đêm điều tra nhưng vẫn không thu hoạch được kết quả gì.

Qua nhiều lần suy nghĩ và tính toán cẩn thận, họ đã thu hẹp phạm vi cần phải tìm kiếm lại rất nhiều, chỉ xem xét khu vực Ngô Quận và khu duyên hải phía đông của Gia Hưng, nhưng vẫn không tìm thấy một chút hình bóng của căn cứ bí mật của địch.

Việc có thể tìm thấy căn cứ địa để phản công của Từ Đạo Phúc hay không có liên quan rất lớn đến thành bại của họ. Việc này cũng không thể trì hoãn vì càng có thời gian chuẩn bị thì họ càng có khả năng thắng cao hơn.

Vì thế hai người hành động cả đêm, trong lòng lại có cảm giác nắm chắc đến chín phần mười. Không ngờ sự thật lại trái ngược, cuối cùng không thu được kết quả gì. Làm sao mà họ chẳng chán nản, thất vọng đến cùng cực.

Tiếng thủy triều vỗ ò ạp, từng đợt thủy triều ồ ạt tràn vào bờ cát, khi gặp đám đá ngầm liền tung lên từng tràng hoa nước, đổ sầm từ trên cao xuống, cảnh tượng vô cùng tráng lệ, nhưng hai người đã mất hết tâm tình thưởng thức.

Lưu Dụ ngậy người nhìn mặt biển bao la đang dâng thủy triều lên, nguyện vọng lớn nhất trong lòng gã là bỗng nhiên phát hiện thấy chiến thuyền của Thiên Sư quân đang tiến về căn cứ bí mật của chúng. Gã và Đồ Phụng Tam có thể âm thầm bám theo, tìm ra sào huyệt của Từ Đạo Phúc. Chỉ tiếc là mặt biển không hề có bóng dáng đến nửa con thuyền.

Phải chăng việc đó có ý nghĩa là họ đã thất bại triệt để rồi?

Lưu Dụ còn có một suy nghĩ khác là cho Giang Văn Thanh một phen kinh ngạc. Từ Âm Kỳ, gã biết Giang Văn Thanh thân chinh dẫn quân về nam. Gã hy vọng được gặp năng, nhưng cũng có chút sợ phải gặp năng. Tâm tình phức tạp mâu thuẫn đến mức ngay cả gã cũng không hiểu rõ những tâm tình đó.

Sau khi Giang Hải Lưu bại vong trong tay Nhiếp Thiên Hoàn, Giang Văn Thanh chừng như biến thành một người khác. Gã hiểu rõ đã kích trầm trọng đó đối với năng. Vì thế gã càng khát vọng sẽ làm ra chút thành tích để làm năng coi bỏ tâm tình sầu muộn. Nhưng lần này sau khi tìm kiếm không đạt kết quả, gã lại rơi vào tâm trạng mất mát.

Đồ Phụng Tam thở dài.

Lưu Dụ cười khổ "Phải chăng căn bản không hề có một căn cứ địa như thế? Bộ đội thủy, lục của Từ Đạo Phúc có lẽ ẩn nấp ở một hải đảo nào đó"

Đồ Phụng Tam quả quyết lắc đầu "Về mặt binh pháp thì đó là một biện pháp ngu xuẩn nhất, mà Từ Đạo Phúc tuyệt không phải là người ngu xuẩn không hiểu binh pháp. Vì thế khẳng định là có một căn cứ bí mật. Chỉ là nhất thời chúng ta chưa tìm ra thôi! thử nghĩ, dưới sự đề phòng nghiêm ngặt của quân viễn chinh mà thuyền đội của Từ Đạo Phúc với thanh thế nghênh ngang từ ngoài biển tiến vào Gia Hưng và Ngô Quận thì làm sao là một đội kỵ binh đột tập, phát huy hiệu quả đánh địch lúc không phòng bị được? Chỉ sợ lúc đó Thiên Sư quân sẽ phải thua trận"

Lưu Dụ tìm không ra lý lẽ để phản bác hẳn, cũng thở dài theo, chán nản "Chúng ta phải chăng vẫn tiếp tục đi tìm?"

Đồ Phụng Tam ngửa mặt nhìn bầu trời đầy mây đen vần vũ, kiên định nói "Đương nhiên là phải tiếp tục tìm kiếm. Chúng ta còn có đường lùi sao? Ta nguyện chiến tử trên sa trường, chứ không muốn về Biên Hoang tập sống cho qua ngày, chờ Hoàn Huyền đến thu thập ta"

Lưu Dụ trong lòng đồng ý. Đồ Phụng Tam không hề có ý thoái lui. Gã càng không có đường khác để đi. Bất chợt gã lại nhìn quanh xa gần một lượt, bỗng nhiên toàn thân kịch chấn, hai mắt kỳ quang loé lên.

Đồ Phụng Tam ngạc nhiên nhìn theo ánh mắt gã, lấy làm kỳ hỏi "Người có phát hiện gì? Ta chẳng nhìn ra được chỗ nào đặc biệt cả"

Lưu Dự hít sâu một hơi, bật thốt "Người nhìn lại cho rõ sự khác nhau khi nước triều xuống và lên"

Đồ Phụng Tam giật mình thốt "Mẹ ơi! Tên tiểu tử Từ Đạo Phúc suy nghĩ thật tuyệt"

Ở bờ biển phía đông bắc, cách chừng ba dặm rưỡi, thủy triều đã dâng trùm hoàn toàn bãi cát, lại còn tràn vào đất liền, lập tức làm một con sông nhỏ chảy ra biển bỗng mở rộng rất nhiều, từ chỗ vốn là một khúc sông hẹp, chỉ cho phép một con thuyền nhỏ đi qua, trở thành mặt nước rộng có thể cho một chiếc chiến hạm lớn đi lọt. Biến hoá thần diệu phi thường. Đồ Phụng Tam tinh thần đại chấn nói "Đó gọi là trời giúp ta rồi. Nếu chúng ta không từ trên cao nhìn xuống, khẳng định sẽ bỏ qua cảnh tượng này. Con sông nhỏ đó thông với một hồ nhỏ. Căn cứ bí mật của Thiên Sư quân khẳng định là một chỗ kín đáo nào đó gần với con sông, không lạ sao chúng ta không tìm thấy"

Lưu Dự búng người vọt lên nói "Đi thôi!"

° ° °

Yến Phi trở về làm làm tình cảm hưng phấn sau thắng lợi của Hoang nhân lên cao đến cực điểm. Tuy sau cả một đêm vui say, nhưng giờ ngọ đã cử hành Chung Lâu hội nghị để quyết định hành động trong tương lai của Biên Hoang tập.

Thành viên chính thức của hội nghị toàn thể có mặt. Những thành viên không có quyền biểu quyết có Lưu Mục Chi, Vương Trấn Ác, Đinh Tuyên, Cao Ngạn, Bàng Nghĩa, Phương Hồng Sinh và Tiểu Kiệt.

Tiểu Kiệt lần đầu tiên có tư cách được dự thính vì hắn đã có đại công, bảo vệ được Cao Ngạn trong trận chiến vừa qua.

Trác Cuồng Sinh dùng thân phận chủ tịch hội nghị, trước tiên báo cáo tóm tắt cả quá trình đoạt lại bắc Dĩnh Khẩu cho Yến Phi. Cuối cùng lão nói "Lần này một trận thành công đã như vén mây đen thấy lại trời xanh. Những vấn đề hội nghị lần này phải thảo luận là làm sao bắc thượng để giúp đỡ Thác Bạt Khuê ứng phó với cuộc phản kích vào mùa xuân sang năm của Mộ Dung Thuý. Chỉ cần đánh bại Mộ Dung Thuý, chúng ta có thể đón Thiên Thiên tiểu thư và Tiểu Thi cô nương về Biên Hoang tập. Con bà nó! tồn tại được đến ngày hôm nay quả là không dễ dàng."

Mọi người tuyệt không hoan hô hay hò hét vì đều hiểu cuộc chiến đó tuyệt không dễ dàng. Kể cả khi có thể đánh bại người chưa từng bại trận, được xưng vô địch bắc phương Mộ Dung Thuý thì việc có thể cứu chủ tì Thiên Thiên về được hay không vẫn còn chưa biết.

Mộ Dung Chiến nói "Lần này sở dĩ có thể thu được toàn thắng, mấu chốt là Cao tiểu tử nắm rõ được toàn bộ tình hình địch, khiến chúng ta có thể tốc chiến tốc quyết, biến trận địch thành bình địa. Nhưng Cao tiểu tử có thể sống mà trở về báo cáo tình hình lại do tên gia hỏa Hường Vũ Điền khăng khái kiếm hạ lưu tình. Ài! Con mẹ nó. Hường tiểu tử quả là làm người ta vừa yêu vừa hận, không biết nên coi y là bằng hữu hay là cừu nhân? Nhưng dù y là tử địch thì cũng là một địch nhân đầy hứng thú và đáng yêu"

Cơ Biệt nói "Chúng ta bị bức phải đáp ứng cho y được đi lại tự do trong tập, lại có thể khiêu chiến với tiểu Phi, thời gian và địa điểm do y lựa chọn. Ài! Chúng ta đều không muốn người làm thịt tên gia hỏa đó, nhưng biết với công phu của y thì người không thể kiếm hạ lưu tình. Thật làm người ta phiền não"

Trác Cuồng Sinh đề nghị "Tên gia hỏa đó thông minh tuyệt đỉnh. Tiểu Phi ngàn vạn lần đừng có coi thường, phải toàn lực ứng phó. Nếu người vẫn giữ lòng nương tay thì nói không chừng lão ca người cũng nếm mùi thất bại đó"

Yến Phi chưa có cơ hội báo cáo tào ngộ vừa qua vì khi chàng về tập thì người nào cũng đang say tít chưa tỉnh. Chàng cười nhẹ "Ta và y đã giao thủ rồi!"

Trác Cuồng Sinh kêu lên thất thanh. Những người khác tròn mắt nhìn chàng.

Cao Ngạn biến sắc hỏi "Phải chăng người đã làm thịt y rồi?"

Yến Phi ung dung "Các người yên tâm. Y vẫn còn sống, còn hẹn tối mai đầu giờ tý bọn ta sẽ quyết một trận sinh tử trên Quan Viễn Đài"

Thác Bạt Nghi hỏi "Người gặp y ở đâu, tình hình giao thủ thế nào?"

Điều hấn hỏi cũng là vấn đề mà mọi người quan tâm, vì thế đều tập trung tinh thần lắng nghe.

Yến Phi nói "Y chặn đường ta ở thiên huyết, cùng ta giao thủ ba chiêu. Nói một cách chính xác thì là hai chiêu rưỡi. Hai bên bình thủ dừng lại. trước khi đi, y ra thời hạn cuộc chiến. Chuyện là như thế"

Mọi người nghe xong như lạc vào sương mù.

Yến Phi trong lòng cười khở. Nếu chàng phải nói ra chi tiết quá trình giao thủ thì chỉ sợ dù Trác Cuồng Sinh có là tay bút diệu thủ cũng không thể miêu tả thuật lại được những chỗ vi diệu trong đó. Hơn nữa, nếu chàng nói sự thực ra thì sẽ tiết lộ bí mật tiên môn. Vì thế chàng chỉ còn cách hàm hồ cho qua chuyện.

Vương Trấn Ác hỏi "Yến huynh có nắm chắc sẽ đánh bại được y không?"

Yến Phi cười nhẹ "Nói thật ra, tuy đã giao thủ với y nhưng cho đến lúc đó thì ta vẫn chưa hiểu nguồn cội y. Lòng tin đương nhiên là có, lại là tự tin mười phần. Chỗ khó khăn là không cần giết y, mà cần làm y cam tâm nhận thua. Ta hiểu tâm ý mọi người, hy vọng ta sẽ không làm các người thất vọng"

Mọi người đều thở ra khoan khoái. Yến Phi luôn khiêm nhường. Vì thế chàng đã nói như vậy thì khẳng định không phải là giả.

Hồ Lô Phương không hiểu hỏi "Đến bọn ta cũng không biết tiểu Phi trở về lúc nào, làm sao tên gia hoả đó lại biết mà chặn đường người ở thiên huyết? làm sao y biết người trước khi về tập sẽ vòng qua thăm thiên huyết?"

Lão đã nói ra sự nghi hoặc trong lòng mọi người.

Yến Phi cười khở "Các vị huynh đệ. Ta đương nhiên không nói lời giả dối với các vị, nhưng có những việc thật sự rất khó giải thích. Quan hệ giữa ta và Bí nhân tuyệt không đơn giản như mọi người nghĩ. Thật ra, ta đã sớm biết Hướng Vũ Điền ở Trường An. Mà Hướng Vũ Điền người này có lai lịch rất lớn, không phải là một Bí nhân bình thường. Nói một cách đơn giản thì y là một y bát truyền nhân (Truyền nhân kế thừa) của một phái hệ thần bí. Sự phụ của y mấy chục năm trước từng có một thời gian hô gió gọi mây, thiên hạ không ai chế ngự được, cuối cùng vì để tránh kẻ địch mà ẩn cư ở sa mạc, được Bí nhân rất sùng kính"

Vương Trấn Ác giật mình "Thì ra Hướng Vũ Điền lại là truyền nhân của Ma môn!"

Yến Phi gật đầu "Vương huynh đã biết sự tồn tại của Ma môn thì có thể giảm bớt cho ta rất nhiều lời ròi".

Ngoại trừ Vương Trấn Ác, ai nấy đều như lạc vào trong sương mù. Sau khi giải thích ngọn nguồn giữa Ma môn và Mặc Di Minh, chàng tiếp "Tâm pháp võ công của Ma môn hoàn toàn khác với các lưu phái hiện nay. Võ công mà Hướng Vũ Điền tu luyện lại là tâm pháp tối cao của Ma môn, hiểu được thiên đạo, làm y có thiên giác linh cơ siêu phàm, có thể làm những việc mà người thường không thể. Vì thế mới có thể chặn đường ta ở thiên huyết"

Mộ Dung Chiến nhú mày "Thật không tưởng nổi lại có những môn phái giang hồ quỷ dị như thế. Vậy phải chăng cho thấy Ma môn sẽ coi Hoang nhân bọn ta là địch?"

Yến Phi đáp "Quả thực Ma môn đã bắt đầu hoạt động. Mục đích vì tranh thiên hạ. Nhưng chúng ta không thể coi Hướng Vũ Điền cùng một giuộc với Ma môn được. Hướng Vũ Điền một mình một lối, không kết bè đảng, tuyệt không nhận đồng quan niệm của Ma môn. Chỉ cần tối mai ta có thể đánh bại y thì có thể giải quyết triệt để vấn đề liên quan đến y"

Trác Cuồng Sinh nói: "Được rồi! thảo luận về Hướng Vũ Điền chỉ dừng ở đây. Giờ nói đến vấn đề quan trọng nhất là làm sao cứu được chủ tì Thiên Thiên".

Mọi người đồng thời hò hét, nắm tay giơ cao, không khí vô cùng náo nhiệt.

Trình Thương Cổ hỏi: "Tiểu Phi có chủ ý gì hay không?"

Thác Bạt Nghi đáp thay: "Trước tiên chúng ta phải giải quyết được vấn đề Bí tộc. Nếu không thì tất cả đều không thảo luận làm gì"

Hồng Tử Xuân gật đầu đồng ý "Đúng! Thu thập xong Hướng Vũ Điền thì tuyệt không có nghĩa là thu

thập xong Bí tộc. Giao thủ với Hường Vũ Điền thì có thể minh đao minh thương, gọn gàng sạch sẽ, nhưng đối phó với một đội quân Bí nhân thì lại là một việc hoàn toàn khác"

Mộ Dung Chiến nhìn Yến Phi hỏi "Tình hình phương nam thế nào? Người có gặp Lưu gia và lão Đồ không?"

Yến Phi đem tình hình phương nam báo cáo tường tận. Ngoại trừ việc liên quan đến An Ngọc Tình và mối quan hệ giữa Lưu Dụ và Tạ Chung Tú, chàng không hề dấu giếm điều gì. Khi kể tới đoạn chém chết ba đại cao thủ Ma môn, mọi người hò reo hoan hô. Cuối cùng chàng kể lại cuộc chiến Phiêu Miểu Phong với Tôn Ân. Mọi người nín thở chăm chú lắng nghe.

Trác Cuồng Sinh cười rộ, vỗ tay nói "Tình tề tình tề! tiểu Yến Phi tam chiến Tôn Ân lại lưỡng bại câu thương bình thủ kết thúc (có thể là: "Tuyệt diệu tuyệt diệu! tiểu Yến Phi ba lần đấu với Tôn Ân đều lưỡng bại câu thương, có kết thúc thủ hòa"). Bản quán chủ lại có thêm một đề tài hay cho thuyết thư rồi"

Tiếp đó, ngạc nhiên hỏi "Nhưng nhìn thần thái bộ dạng tiểu Phi thì tuyệt không như đang mang thương thế?"

Yến Phi bình thản "Cho tới lúc giao thủ với Hường Vũ Điền thì ta vẫn bị nội thương. May là trước khi tiếp chiêu thứ ba là chiêu cuối cùng của lần giao thủ đó của y thì bỗng nhiên khỏi hẳn"

Phí Nhị Phiết bật cười hỏi "Yến gia nói đùa à? Làm gì có ai lại vì động thủ quá chiêu mà trị được thương thế?"

Diêu Mãnh nói "Người thì biết gì? Đó là thần công của Yến Phi, có thể làm những việc mà người khác không thể. Chỉ một kiếm đã dọa khiếp Hường Vũ Điền, làm hắn sợ đến vãi đá ra quần bỏ chạy. Cái gì mà ước hẹn giờ tái chiến chỉ là lên mặt mà nói thôi. Ta đảm bảo đến giờ đó thì dù là rắm thối y cũng sẽ không dám phóng ra đến nửa cái"

Mọi người cười ầm lên.

Yến Phi trong lòng cười khỏ. Thật ra, thiếu chút nữa thì chàng đã bại rồi. Đương nhiên chàng hiểu lòng tin của mọi người đối với chàng. Cũng không có ai lo lắng về trận quyết chiến của chàng với Hường Vũ Điền. Chỉ có chàng biết Hường Vũ Điền là đối thủ rất lớn của chàng trên bất kỳ phương diện nào.

Chàng nói "Hiện giờ, bất kể là Lưu gia hay Bắc Phủ Binh đều hăm thân vào trường kịch chiến với Thiên Sư quân. Tư Mã Đạo Tử có thể giữ được Kiến Khang thì đã là may mắn trời cho rồi. Trong tình hình như thế, Hoàn Huyền khẳng định sẽ ngồi xem, thừa cơ mở rộng thế lực. Nếu chúng ta lơ là hắn thì không cần đến ngày mai, chúng ta đã xong rồi"

Mọi người trở nên trầm mặc.

Đối với Hoang nhân mà nói, điều họ sợ nhất là phải đánh trên cả hai chiến tuyến nam bắc vì binh lực không đủ, sức không thể làm được.

Trình Thương Cổ than "Chỉ cần Hoàn Huyền đánh phá Thọ Dương thì cũng giống như bắc Dĩnh Khẩu bị đoạt, bọn ta khẳng định là xong đời"

Trác Cuồng Sinh hỏi "Lưu tiên sinh chưa hề nói gì, phải chăng đã có chủ ý gì tốt?"

Ánh mắt mọi người tập trung hết vào Lưu Mục Chi xem vị trí giả này có kỳ mưu diệu kế nào không.

Lưu Mục Chi ung dung hỏi "Chúng ta rốt cuộc là có bao nhiêu binh lính có thể sử dụng?"

Mộ Dung Chiến đáp "Ta không biết có nên dùng chữ "binh" để hình dung chiến sỹ của chúng ta không. Nói thật ra, chúng ta không hề có quân đoàn nào chính thức, nhưng kinh nghiệm tác chiến lại phong phú hơn cả những quân đoàn chính thức, người nào cũng là tự nguyện tham gia. Trong các cuộc chiến tranh bảo vệ và phản công Biên Hoang tập trước đây, Biên Hoang tập của chúng ta toàn dân đều là binh lính, người già, phụ nữ cũng đều phụ giúp cho công tác hậu cần, viện trợ"

Thác Bạt Nghi nói thêm "Nếu như có mục tiêu rõ ràng, ví dụ như là chiến đấu vì Thiên Thiên tiểu thư thì dưới sự hiệu triệu của hội nghị, khẳng định là người nào của Dạ Oa Tử cũng phấn đấu quên mình, tự nguyện ra chiến trường. Nếu mà tính toán cụ thể thì chúng ta có thể động viên vào khoảng một vạn đến một vạn hai ngàn người"

Vương Trần Ấc động dung "Đó là một lực lượng rất lớn. Đặc biệt là người nào cũng tự nguyện tham chiến nên đấu chí và sỹ khí đều hơn hẳn địch nhân"

Lưu Mục Chi cười nhẹ "Vậy chúng ta có khoảng một vạn chiến sỹ có thể ra chiến trường. Chỉ cần huấn luyện thêm, tăng cường trang thiết bị thì có thể chân chính trở thành một đội hùng binh có tổ chức. Việc đó giao cho Vương Trần Ấc phụ trách được không? Chỉ cần mỗi ngày thao luyện một thời thần thì đến đầu xuân tới, họ sẽ biến thành một quân đoàn có thể tung hoành thiên hạ, lại không ảnh hưởng tới công việc làm ăn của Biên Hoang tập"

Trác Cuồng Sinh vuốt râu cười "Trước trận chiến bắc Dĩnh Khẩu, chỉ sợ vẫn còn có người hoài nghi năng lực của Trần Ấc. Nhưng giờ thì không ai có dị nghị gì nữa rồi đúng không? Có ai phản đối không?"

Mộ Dung Chiến hô lớn "Toàn thể thông qua. Cứ quyết định như thế đi"

Vương Trần Ấc hoang mang đứng lên, tâm tình kích động đến mức hai mắt cũng ửng đỏ, khom người để bày tỏ sự cảm ơn tới hội nghị.

Mọi người đều hiểu rõ tâm tình hần. Vương Trần Ấc vốn là người có cõi lòng đã chết đối với tiền đồ của mình. Cuối cùng, tại Biên Hoang tập lại có được cơ hội và hy vọng, thỗi bùng lên tráng chí hùng tâm của hần. Sau khi Vương Trần Ấc ngồi xuống, Phí Nhị Phiết cười khổ "Lưu tiên sinh đã hiểu rõ tình hình hiện nay của Biên Hoang tập. Tuy nói việc bán chiến mã và chương trình du ngoạn Biên Hoang làm kinh tế có khởi sắc, nhưng nếu cho rằng đã hoàn toàn khôi phục thì e rằng vẫn còn hơi sớm. Hiện giờ chỉ nên tính là miễn cưỡng chống chọi mà thôi. Nếu muốn trang bị cho đội quân một vạn người thì chỉ hận là riêng việc chế tạo Song đầu hạm đã tiêu hao hết tài lực của chúng ta. Hiện giờ, chúng ta thực không có lực để duy trì một hành động quân sự lớn".

Lưu Mục Chi ung dung "Nếu như chúng ta có thêm năm xe hoàng kim đó thì sao?"

Phí Nhị Phiết ngăn người một lát rồi vỗ trán nói "Ta chút nữa thì quên. Đúng! Năm xe hoàng kim! Hà hà! tất cả mọi vấn đề đương nhiên là sẽ được giải quyết dễ dàng"

Mọi người đồng thanh hoan hô vang dội, tưởng như hoàng kim đã được mang vào trong kho rồi vậy.

Lưu Mục Chi nói "Nhiệm vụ quan trọng hàng đầu của chúng ta hiện nay là cần giữ vững được tuyến vận chuyển nam - bắc. Tuyến lên phía bắc đã tạm thời được giải quyết, nhưng tuyến về phía nam thì chỉ cần chúng ta bảo vệ Thọ Dương không bị đoạt mất thì kế hoạch của chúng ta có thể thuận lợi tiến hành"

Hồ Lô Phương nói "Hồ Bản của Thọ Dương là người của chúng ta, cũng là người rất hiểu biết, rất dễ thương lượng"

Mộ Dung Chiến nói "Ta sẽ thân chinh đi Thọ Dương gặp Hồ Bản để thảo luận đối sách, để ông ta hiểu rõ chúng ta sẽ toàn lực ủng hộ ông ta"

Yến Phi nói "Hồ Bản dù sao vẫn là tướng lĩnh của Bắc Phủ Binh, là quan viên của Đại Tấn. Ý hướng của ông ta sẽ chịu ảnh hưởng của biểu hiện của Lưu gia của chúng ta"

Mộ Dung Chiến gật đầu "Ta biết phải làm sao cho thoả đáng"

Cao Ngạn cười "Có Chiến gia xuất mã thì chúng ta còn phải lo lắng gì nữa?"

Cơ Biệt nói "Chúng ta còn phải gặp Khổng lão đại nói chuyện. Nhưng Khổng lão đại có khẳng khái toàn lực ủng hộ chúng ta hay không còn phải xem biểu hiện của Lưu gia thế nào đã. Ài! Hy vọng Lưu gia đúng là chân mệnh thiên tử chứ không phải chỉ là một hình tượng do lão Trác dựng lên"

Trác Cuồng Sinh không vui "Ta làm sao lại tạo dựng ra hần được? Các người cần phải có lòng tin vào ta và Lưu gia. Các người nên nhìn rộng hơn, xa hơn một chút"

Yến Phi trong lòng cười khổ. Chàng là người duy nhất ở đây biết được căn bản là chẳng có chân mệnh thiên tử gì cả. Nhưng đương nhiên chàng sẽ không tiết lộ.

Chàng nói "Sau khi kết thúc xong chuyện Hướng Vũ Điện, ta sẽ lập tức đến Bình Thành để áp tải hoàng kim về Biên Hoang tập, đồng thời tìm cách giải quyết chuyện Bí tộc. Biên Hoang tập sẽ giao cho các vị"

Mọi người đồng thanh đáp ứng.

Trong đầu Yến Phi bỗng nổi lên ngọc dung quý bí động nhân của Mặc Sĩ Minh Dao, trong lòng thầm than. Việc không thể tránh khỏi cuối cùng cũng phải đối mặt rồi. Ngày trước, khi chàng còn nồng nhiệt yêu nàng thì làm sao tưởng nổi có một ngày tình nhân lại biến thành địch nhân như thế này?

Trác Cuồng Sinh hét lớn "Hội nghị kết thúc. Xin tiểu Phi lưu lại. Ta còn có rất nhiều chuyện muốn hỏi ngươi, ngươi không chạy được đâu"

Yến Phi lại thầm than dài. Xử lý địch nhân đương nhiên là khó khăn rồi, nhưng có lúc bằng hữu huynh đệ cũng không dễ đối phó. Tình hình của chàng lúc này chính là một minh chứng tốt nhất!

HỒI 58

Nhân Ái Thành Hận

Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam ngồi bên bờ con sông nhỏ, đưa mắt nhìn nhau, đều thấy trong mắt nhau cảm giác 'nhất tràng hoan hỷ nhất tràng không' (vừa vui mừng một trận nhưng lại thất vọng một trận). Họ vừa mới theo dòng sông đi sâu vào trong lục địa hơn ba mươi dặm nhưng vẫn chưa hề thấy bóng dáng căn cứ bí mật của địch trong tưởng tượng của họ.

Đồ Phụng Tam than "Bọn ta còn tưởng là vận khí đã đến rồi, đâu ngờ lại đoán nhầm, kết quả thật đáng thất vọng"

Lưu Dụ đưa mắt nhìn sang dãy núi liên tiếp nhấp nhô phía bắc, thuận miệng hỏi "Sau dãy núi kia là chỗ nào thế?"

Đồ Phụng Tam trầm ngâm một lúc, đáp "Ngươi quên rồi sao? Chỗ đó phụ cận với khu vực rộng lớn nhất của đồng bằng sông Ngô Tùng Giang, cũng là con sông mà bọn ta nghi ngờ nhất. Chỉ hận là bọn ta trước sau đã tìm kiếm năm, sáu lần mà vẫn không phát hiện được gì, cuối cùng chỉ còn cách đầu hàng với con sông đó"

Lưu Dụ nói "Bọn ta đã đánh giá quá thấp Từ Đạo Phúc rồi. Chỉ cần hắn tùy tiện tìm ra một chỗ bí mật để giấu quân ở thâm sơn gần đây thì trừ phi bọn ta điều tra tìm kiếm toàn bộ vài trăm dặm phía đông hai thành, nếu không chúng ta vẫn chỉ như tình hình trước mắt mà thôi"

Đồ Phụng Tam lắc đầu "Ta tuyệt không hề đánh giá thấp Từ Đạo Phúc vì để giấu diếm một đội quân, trước khi công thành lại phải chuẩn bị rất nhiều thứ cần thận nên kiểu gì cũng sẽ có dấu vết để tìm kiếm. Nhưng theo tình hình hiện tại mà xét thì căn cứ bí mật đó phải rất lớn. Không những có thể giấu người, mà còn có thể trữ được một số lượng lớn lương thực, vật tư hàng hóa, tất cả đều tự cấp tự túc không cần đưa từ bên ngoài vào. Chỉ cần không ai rời khỏi căn cứ thì cũng giống như là cách tuyệt vời thế giới bên ngoài. Khi thuyền đội từ ngoài biển tiến vào thì căn cứ bí mật đó sẽ trở thành hậu phương cực lớn để công đánh hai thành Gia Hưng và Ngô Quận, không bị thiếu hụt lương thảo, vũ khí và khí giới công thành"

Lưu Dụ vẫn đang nhìn ngắm dãy núi cây cối rậm rì, nói "Để thiết lập một cứ điểm như thế trên núi thì không phải là việc có thể làm được trong mấy tháng nửa năm. Chẳng lẽ từ nhiều năm trước, Từ Đạo Phúc đã có kế hoạch như thế rồi ư?"

Đồ Phụng Tam nói "Đó chính là chỗ ta nghĩ không thông nhất. . Ba tháng trước thì khu vực này vẫn thuộc sự khống chế của nhà Tấn. Dưới con mắt đề phòng của quan binh mà đại hưng thổ mộc trong nhiều năm liền để xây dựng một trại lũy trong thâm sơn cùng cốc như thế là việc không thể làm được"

Lưu Dụ "Nếu quả có một trại lũy như thế thì khẳng định sẽ ở đâu đó trong khu vực núi non mấy chục dặm bên này vì mặt bắc của dãy núi chính là con đường sông lớn nhất mặt đông của hai thành, bốn phía trống trải, không phải là chỗ tốt cho mục đích đó"

Gã lại than "Nhưng để tìm kiếm hết dãy núi đó thì chỉ sợ ít nhất cũng phải mất mười mấy hai chục ngày. Đến khi tìm được rồi thì chúng ta cũng đã lỡ thời cơ"

Đồ Phụng Tam nói "Vậy thì còn phải xem vận khí của bọn ta nữa. Không! cứ theo vận số của Lưu gia thì có thể khi chúng ta trèo lên dãy núi đó là nhìn thấy ngay cổng lớn của khu trại bí mật"

Lưu Dụ chán nản "Không cần trêu ta nữa! chân mệnh thiên tử cái gì? Hiện giờ đối với chúng ta mà nói thì đó chỉ là một chuyện cười. Ồ!"

Đồ Phụng Tam giật mình nhìn gã hỏi "Người cũng nghe thấy tiếng động cổ quái đó?"

Lưu Dụ đưa mắt nhìn một ngọn núi cao vượt lên ở mặt tây dãy núi, nói "Tiếng động chừng như từ sau núi đó truyền ra"

Nói chưa dứt lời thì từ phía khu vực hoài nghi lại truyền tới một tiếng động nữa mơ hồ nhỏ bé. Có thể nghe được là do đôi tai hai người rất linh mẫn.

Đồ Phụng Tam nghe thấy hai mắt sáng bừng nói "Giống như là tiếng cây lớn đổ xuống vậy"

Lưu Dụ nghi ngờ "Chẳng lẽ lại xảo diệu đến thế?"

Đồ Phụng Tam vỗ đùi "Khẳng định không sai được. Góp phần nói rằng người chính là chân mệnh thiên tử"

Lưu Dụ đứng bật dậy, nghĩ về Nhậm Thanh Thị, nhớ lại lời thị nói mượn việc tìm kiếm bảo vật để so sánh với việc tìm kiếm chân mệnh thiên tử, trong lòng nổi lên cảm giác vô cùng cổ quái. Tại sao vào lúc này mình lại nghĩ đến thị?

Đồ Phụng Tam hưng phấn đứng lên, vịn vai gã nói "Lần này toàn là nhờ vào hồng phúc của Lưu gia"

Lưu Dụ cười khổ "Để tìm thấy sào huyệt của giặc rồi hãy nói được không? Hy vọng lần này lại không bị thất vọng nữa là tốt rồi"

° ° °

Yến Phi rời khỏi Chung Lâu, cảm giác như phải mang một gánh nặng rất lớn vì cứ cho rằng hiện giờ chàng tạm thời ứng phó được với lão điên Trác Cuồng Sinh, chàng không phải là không muốn nói thật, nhưng lại không thể nói toàn bộ sự thật ra vì trong một số vấn đề liên quan bị lão hỏi đến mức đở lưởi không nói được gì, chỉ còn cách hàm hồ cho qua chuyện.

Cao Ngạn, Bàng Nghĩa, Phương Hồng Sinh, Diêu Mãnh và Thác Bạt Nghi đang chờ chàng bên ngoài. Thấy chàng cuối cùng cũng thoát thân đi ra liền đồng thanh hoan hô ầm ỹ, cao hứng vì chàng.

Cao Ngạn cười "Lão Trác viết thiên thư nhiều quá đến phát điên rồi, tiểu Phi không nên trách lão. Muốn trách thì chỉ nên trách mẹ lão đã sinh ra một tên điên như vậy"

Mọi người lại cười ồ lên, ai nấy đều cảm thấy vô cùng thoải mái vui vẻ.

Trác Cuồng Sinh xuất hiện phía sau Yến Phi, cười mắng "Cao tiểu tử ngươi phải chăng đang nói xấu ân nhân cứu mạng của ngươi?"

Diêu Mãnh giả vờ ngạc nhiên "Trác quán chủ trở thành ân nhân cứu mạng của Cao tiểu tử lúc nào thế? Người chẳng phải luôn làm người môi giới giữa Cao tiểu tử và Tiểu Bạch Nhạn sao?"

Lời hần nói làm dậy lên một tràng cười lớn.

Lúc này, Cổ Chung trường vô cùng vắng vẻ, ngoài bọn họ ra không thấy một ai. Đây là một trong những điểm đặc sắc của Biên Hoang tập. Cổ Chung trường vào ban ngày và ban đêm là hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Đặc biệt là Hoang nhân đã vui vẻ say sưa suốt đêm qua rồi nên đại đa số vẫn chưa tỉnh rượu, vẫn đang trốn ở góc nào đó ngủ say.

Thác Bạt Nghi đang định nói thì thấy thần tình Yến Phi bỗng nhiên có biến hóa kỳ dị, chàng đưa mắt nhìn về phía tiểu Kiến Khang. Hần vội nhìn theo liền vô cùng ngạc nhiên.

Hướng Vũ Điền tiêu sái tự nhiên xuất hiện ở bên kia quảng trường, nhẹ nhàng tiến về phía bọn họ.

Phương Hồng Sinh ngây người nói "Tên gia hỏa đó phải chăng không biết giờ là lúc vẫn còn sớm để đi chết sao?"

Cao Ngạn cảnh giác "Phải cẩn thận đó. Chẳng ai biết y có chủ ý quỷ quái gì đâu"

Diêu Mãnh trầm giọng "Chi bằng chúng ta liên thủ làm thịt y cho xong chuyện"

Trác Cuồng Sinh mắng "Diêu Mãnh ngươi thật là đồ không ra gì. Tình tiết này mà viết vào trong thiên thư của ta thì khẳng định sẽ làm Hoang nhân chúng ta di xú vạn niên"

Diêu Mãnh cười khở "Chỉ nói thôi cũng không được sao?"

Lúc này, Hướng Vũ Điền đã đến cách họ chỉ còn trăm bước, vòng tay chào nói "Xin chào các vị Hoang nhân đại ca! các vị quả nhiên là giữ lời hứa, lại còn giữ lời hơn cả những gì đã hứa nữa. Ta vào tập, không một ai nhìn ta đến nửa mắt, người nhận ra tiểu đệ còn chào hỏi tiểu đệ nữa, làm tiểu đệ cảm thấy vô cùng cổ quái"

Trác Cuồng Sinh vuốt râu cười "Nguyên nhân là do chúng ta từng ban ra mệnh lệnh tất cả huynh đệ tử muội Hoang nhân phải coi người như là một khách nhân của du ngoạn Biên Hoang. Nếu như tối nay người đi qua cửa thanh lâu thì dù các cô nương oanh kêu yến hót kéo người vào lâu để hưởng thụ phong lưu thì người ngàn vạn lần đừng hiểu nhầm đó là cái bẫy của chúng ta vì họ cho rằng người là một khách nhân đang đi tìm hoa mà thôi. Hướng huynh minh bạch hết chưa?"

Hướng Vũ Điền vẻ mặt hoan hỉ đi đến trước mặt họ, nhìn qua mọi người một lượt, cuối cùng đưa mắt nhìn Trác Cuồng Sinh nói "Người nghĩ ra được chỉ thị mệnh lệnh đó thật không hề đơn giản, khẳng định là đệ nhất mưu sỹ trong hội nghị của các vị. Ta vì hiểu biết nông cạn, dám hỏi không biết là ai thế?"

Trác Cuồng Sinh điềm đạm hỏi "Hướng huynh cho rằng ta sẽ nói cho biết sao?"

Hướng Vũ Điền bật cười "Trác quán chủ lo lắng vô cớ rồi! Hiện giờ ta chỉ còn một nhiệm vụ là đánh bại Yến Phi, sau đó lập tức đi càng xa càng tốt. Ngoài ra thì tiểu đệ chẳng quản con mẹ nó gì cả"

Phượng Hồng Sinh vuốt mũi hỏi "Phải chăng người đang nằm mơ? Đánh bại Yến Phi? Hừ! chỉ sợ trong thế gian này không ai làm được"

Hướng Vũ Điền tiêu sái nhún vai một cái, tuyệt không hề phản bác hấn, không những không hề lộ đến nửa điểm cảnh giác, lại chừng như vừa được nghe một câu chuyện đáng cười nhất. Phản ứng đó của y còn có sức thuyết phục hơn bất kỳ sự phản kích nào.

Diêu Mãnh định nói thì bị Trác Cuồng Sinh ra hiệu ngăn cản. Lão cười nhẹ "Hướng huynh lần này vào tập chắc chẳng phải chỉ để chào hỏi bọn ta mà thôi nhỉ?"

Hướng Vũ Điền đưa mắt nhìn Yến Phi vẫn mỉm cười không nói, chừng như nghĩ tới gì đó, y thở dài "Ta muốn được nói riêng với Yến huynh vài câu. Tốt nhất là có một vò Tuyết Giản Hương trợ hứng. Mỗi lần thuyết thư nói về Yến huynh đều không quên tán thưởng Tuyết Giản Hương một hồi. Lần này hy vọng là ta không thất vọng"

"Kính Yến huynh một chén"

"Kính đối thủ đáng sợ nhất của ta một chén"

Cách!

Hai chiếc chén khẽ chạm nhau trên bàn.

Hướng Vũ Điền nâng chén lên uống cạn, rồi hít hà vài hơi, tắc lưỡi nói "Quả nhiên danh bất hư truyền. Tuyết Giản Hương khẳng định là tuyệt thế hảo tửu thiên hạ vô song. Trác Cuồng Sinh tuyệt không hề khoa trương quá đáng"

Tiếp đó, mục quang y nhìn Yến Phi, cười nhẹ "Rượu ngon, người đối diện lại càng hay. Điệp Luyến Hoa có thể vào sát na trước khi chạm vỏ kiếm mà phát ra tiếng kêu. Nếu nhĩ lực kém một chút thì đã cho rằng chỉ là một tiếng động chứ không phải là hai tiếng liên tục. Yến huynh làm thế nào mà được vậy?"

Yến Phi không trực tiếp đáp lời y, nhìn chén rượu không trong tay nói "Ta có một đề nghị"

Hướng Vũ Điền cười khở "Trước hết ta muốn hỏi người một câu, người vẫn còn yêu Minh Dao sao? tại sao sau khi ta và người gặp nhau mà người vẫn chưa hề đề cập đến nàng?"

Yến Phi nhíu mày nhìn y nói "Giờ là lúc nói chuyện nam nữ tư tình sao? Ấn tượng của ta đối với Hướng huynh là một người vĩnh viễn không chịu khuất phục mệnh vận, không chịu sự chi phối kiềm chế. Hiện giờ đã biết rõ thắng bại, sinh tử khó lường, một khi thất thủ thì mọi mục tiêu lý tưởng sẽ mất hết mà Hướng huynh vẫn phải nói cái gì là món nợ của sư môn đối với Bí tộc sao?"

Hướng Vũ Điền mục quang lấp loáng nhìn thẳng vào mắt Yến Phi một lát, bình tĩnh "Yến huynh người có biết không? Khi Minh Dao nhìn người cười một tiếng để câu hồn người thì ta đang ngồi bên cạnh nàng"

Yến Phi khẽ run rẩy, ngẩn người nhìn y.

Hướng Vũ Điền than "Khi đó, ta và Minh Dao ngồi xe ngựa đến Hoàng cung. Xảo hợp làm sao, mục đích cũng chính là vì con mẹ nó cái vấn đề món nợ của sư môn đó. Ta cho rằng chỉ cần giúp nàng cứu Tộc trưởng về là coi như đã trả xong món nợ, theo đó, ta có thể hồi phục sự tự do. Nàng thì cho rằng như thế ta mới chỉ trả được vốn, vẫn còn nợ nàng phần lãi. Con mẹ nó! Như thế thật không biết bất hợp lý đến mức nào? Ta không nhịn được liền tranh cãi với nàng. Ta chưa từng thấy nàng lại tức giận đến thế. Đúng vào lúc đó, bọn ta nhìn thấy người đang ngồi bên đường, mắt không chớp nhìn tòa thanh lâu bên đường đối diện"

Yến Phi hít sâu một hơi, áp chế những tình tự nổi lên khi nghĩ về tình cảnh lúc đó, trầm giọng "Nói tiếp đi!"

Hướng Vũ Điền nói "Khi đó, trong lòng ta thầm than tuy người kia ăn mặc kiêu binh thường, lại không mang theo vũ khí, nhưng khẳng định là một cao thủ hiếm có, lại còn có khí chất đặc biệt vô cùng hấp dẫn mà ta chưa từng gặp qua. Ngay lúc đó, ta thật không tưởng nổi Minh Dao lại vén rèm, cười nhẹ với người. Người bị nụ cười của nàng đã động hoàn toàn, như bị điểm huyết ngồi ngẩn ra giữa đường phớt động người qua lại. Khi Minh Dao hạ rèm xuống thì trong lòng ta còn nghĩ lại thêm một quả dưa ngốc nữa gặp tai ương rồi!"

Yến Phi trong lòng khản trương. Chính vì nụ cười đó đã làm chàng rơi vào kiếp nạn tình yêu với Mặc Sĩ Minh Dao và uy lực cho tới tận lúc chàng nuốt Đan kiếp. Chỉ là đó là một quá trình dài đường như chàng đã trải qua cả sinh tử luân hồi, cho đến khi gặp được Kỷ Thiên Thiên, chàng mới có thể miễn cưỡng hồi phục lại. Nghe Hướng Vũ Điền kể lại tình hình lúc đó, lại tiết lộ những sự thực mà chàng không biết quả làm chàng muốn nói mà không biết nói gì.

Hướng Vũ Điền phần nộ "Ta biết rõ nàng cố ý câu dẫn nam nhân khác trước mặt ta nhưng ta không có cách nào đối phó với nàng vì nàng đang nắm được cái thóp của ta. Nếu không, với tính cách của ta thì chỉ cần ta cho là đúng, không cần biết nàng ta nghĩ như thế nào, lão tử nói đã trả xong món nợ thì là đã trả xong, muốn đi là đi, ai quản ta được?"

Yến Phi cầm vò rượu lên, rót rượu cho y hỏi "Người có cái thóp nào bị nàng nắm được vậy?"

Hướng Vũ Điền ngưng thần nhìn rượu chảy vào trong chén, chán nản đáp "Đạo tâm Chung ma Đại pháp chia thành hai quyền thượng và hạ. Quyền thượng dạy làm sao để tạo ra và bồi dưỡng Ma Chung, quyền Hạ dạy phương pháp 'do Ma nhập Đạo'. Nhưng ngay trước lúc tiên sư tạ thế thì ta mới biết sự tồn tại của quyền hạ. Trước đó, ta luôn tưởng rằng chỉ có quyền thượng mà không có quyền hạ"

Yến Phi cũng rót đầy vào chén của mình rồi đặt vò rượu xuống hỏi "Quyền hạ đang nằm trong tay Minh Dao sao?"

Hướng Vũ Điền nâng chén lên, ngửa cổ uống cạn. khi rượu đã vào hết trong bụng, y nặng nề gằn chén rượu xuống bàn kêu đánh "chát" một tiếng, ánh mắt bừng bừng nhìn Yến Phi nói "Chính là như thế. Tiên sư rất hiểu tính cách ta, vì thế trước lúc lâm chung mới nói cho ta biết về quyền hạ, lại còn nói quyền hạ đã giao cho Minh Dao, đợi khi ta trả hết món nợ đối với Bí tộc thì Minh Dao tự nhiên sẽ trả lại quyền hạ cho ta. À! giờ chắc người đã hiểu chỗ khó xử của ta rồi"

Yến Phi không hiểu hỏi "Chẳng phải nàng cần người giết cho nàng ba người sao? kể cả khi người giết được ta, nhưng vẫn thiếu hai mạng người nữa, nàng có thể cho rằng người vẫn chưa trả hết nợ như trước"

Hướng Vũ Điền đã phục hồi về bình tĩnh, cười khổ "Ta đã cùng Minh Dao đi gặp Mộ Dung Thùy một lần. Khi đó còn có Tông Chính Lương và Hồ Bái cùng dự, thuận miệng bèn nói mấy câu chuyện ngoài lề. Mộ Dung Thùy đúng là không hổ là đệ nhất cao thủ Hồ tộc, bất kể tài trí võ công đều quý thần mật trắc. Vì thế khi ta gặp hắn đã nhận định hắn tất thắng không nghi ngờ gì nữa, các người và Thác Bạt Khuê tuyệt đối không thể đấu lại được hắn. Nhưng đến hôm nay thì ta lại không dám khẳng định như thế nữa vì đã gặp phải người. Người khẳng định là đối thủ tương đương với hắn. Các người nếu gặp nhau tất sẽ có một trường ác chiến"

Yến Phi nâng chén uống cạn, gật đầu "Đa tạ Hướng huynh đề tỉnh"

Hướng Vũ Điền lộ thần tình nhớ lại chuyện xưa, nói "Đó là lần thứ hai Minh Dao gặp Mộ Dung Thùy. Trước đó nàng đã gặp gỡ nói chuyện với Mộ Dung Thùy rồi. Nàng muốn ta giết người là do Mộ Dung Thùy chỉ định; giết Cao tiểu tử là do Hồ Bái đề nghị, còn người nữa là ai thì sẽ do ta nghiên cứu quyết định, làm sao để dọa khiếp được Hoang nhân các người. Minh Dao lại nói rõ chỉ cần ta giết được người thì món nợ của ta đối với họ sẽ hết, quyền hạ sẽ về với chủ cũ. À! Vì thế tiểu mệnh của Cao Ngạn không quan trọng. Chỉ cần ta có thể làm thọt người thì Minh Dao không thể thoái thác được nữa"

Yến Phi cười khở "Xem ra Hướng huynh sẽ không tiếp thu đề nghị của ta ?"

Hướng Vũ Điền đáp "Lần này ta gặp ngươi là muốn hỏi ngươi một câu"

Yến Phi ngạc nhiên "Hướng huynh muốn hỏi gì thế?"

Hướng Vũ Điền "Nói cho ta biết, Mộ Dung Thùy có biết ngươi là thích khách đã giết chết Mộ Dung Văn không?"

Yến Phi trong lòng chấn động, cuối cùng đã đoán ra được tâm sự của Hướng Vũ Điền, gật đầu "Khẳng định là hẳn biết"

Hướng Vũ Điền vỗ bàn than "Thì ra là thế! Khi Minh Dao chỉ định phải giết ngươi thì thần thái có chút dị thường. Khi đó ta tuyệt không để ý. Đến khi gặp, biết Yến Phi là Thác Bạt Hán thì ta mới tỉnh ngộ. Giờ thì do bản thân ngươi chứng thực. Minh Dao à! Trong lòng nàng rất cuộc là có chủ ý gì đây? Đã biết rõ Yến Phi là tình lang Thác Bạt Hán của nàng mà vẫn chỉ định ta phải giết hẳn"

Yến Phi đáp "Ta chưa từng là tình lang của Minh Dao. Nàng chỉ đùa rờn tình cảm của ta thôi"

Hướng Vũ Điền trầm giọng "Ngươi nhầm rồi. Trước đó thì nam nhân đối với Minh Dao có thể là một món đồ chơi trong tay nàng, nhưng ngươi lại khác với những tình lang trước đó của nàng vì ngươi là nam nhân duy nhất chủ động rời khỏi nàng. Việc đó đã kích tàn khốc đối với tính kiêu ngạo của nàng. Từ lúc đầu, ta đã biết nàng câu dẫn ngươi là đùa với lửa, vừa đốt chết ngươi lại tự thiêu cả mình nữa. Vì thế, nàng bức ta đi giết ngươi vì ta và ngươi đều là người mà nàng thống hận nhất. Yến huynh hiểu không?"

Yến Phi dựa lưng vào thành ghế, không nói được gì.

Đến lượt Hướng Vũ Điền rót đầy chén rượu cho chàng, lại rót đầy cho mình. Rồi y nâng ly cười "Chén này uống vì chúng ta là những người đồng bệnh tương liên. Ta và ngươi bề ngoài thì tưởng chừng sống phong quang hơn bất kỳ ai, thật ra lại là hai con giun đáng thương trong lòng bàn tay Minh Dao, tối mai còn phải đánh sống đánh chết với nhau nữa. Cạn một chén vì hoàn cảnh của chúng ta được không?"

Yến Phi nâng chén cộng ly với y, uống cạn chén rượu đầy ý vị đau khổ.

Tùng bông tuyết trắng miên man rơi không dứt. Bên trong và bên ngoài tửu quán đều yên tĩnh. Tửu quán này nằm trong Dạ Oa Tử, vì thời gian còn sớm nên vẫn chưa mở cửa, chỉ dành cho Yến Phi đàm thoại với Hướng Vũ Điền. Tuyết Giản Hương do Hồng Tử Xuân chu cấp. Tuyết Giản Hương mới cất thì không thể so sánh được với những vò đã cất lâu năm này, hoả hầu mười phần đầy đủ.

Yến Phi đặt chén xuống hỏi "Chúng ta quả thực không đánh không được sao?"

Hướng Vũ Điền đáp "Minh Dao rất hiểu ta, biết ta vì nửa quyền Đạo tâm Chung ma Đại pháp thì sẵn sàng làm bất cứ thứ gì. Ta còn có lựa chọn nào khác sao? Tối mai, không phải là Yến huynh chết thì là Hướng Vũ Điền ta vong. Đó là vận mệnh đã được định trước rồi"

Yến Phi hỏi "Một trong hai chúng ta mà chết thì có thể làm Minh Dao cảm thấy khoan khoái sao?"

Hướng Vũ Điền đáp "Khi Minh Dao chỉ định ta phải giết ngươi thì nàng đã sớm biết hậu quả. Còn việc sau đó nàng nghĩ như thế nào thì đó là vấn đề của nàng, căn bản không có liên quan gì đến trận quyết đấu ngày mai của chúng ta"

Yến Phi ngưng thần nhìn Hướng Vũ Điền, từng chữ từng chữ trầm trọng nói "Hãy thành thực cho ta biết, Minh Dao phải chăng vẫn chiếm một vị trí nào đó trong trái tim vốn chỉ cầu thiên đạo của ngươi?"

Hướng Vũ Điền hơi ngạc nhiên, lộ vẻ suy tư rồi đặt chén xuống, xòe tay ra nói "Ta không biết, quả thực không biết. Hoặc có thể đã nhiều năm nay ta luôn ngăn cấm không cho bản thân mình nghĩ về vấn đề đó. Tối mai ta sẽ đến đúng giờ hẹn, Yến huynh ngàn vạn lần không nên hạ thủ lưu tình, nếu không người chết khẳng định là ngươi đó. Vì quyền hạ Đại pháp, ta sẽ toàn lực ứng phó. Hy vọng Yến huynh hiểu tác phong hành sự của ta để không có bất kỳ một sự hiểu nhầm nào. Ta coi ngươi là bằng hữu thì mới nói những lời này. Cáo từ!"

Nói xong y nặng nề rời khỏi quán.

Yến Phi ngồi ngây người, đến khi Thác Bạt Nghi vào quán, ngồi vào chỗ lúc trước của Hướng Vũ Điền thì chàng mới bừng tỉnh lại từ trong hồi ức.

HỒI 59

Bí Mật Cơ Địa

Hai đạo nhân ảnh vùn vụt bằng rừng vượt núi như điện chớp, cuối cùng chạy tới một sườn núi rồi ẩn vào sau một đám loạn thạch. Họ chính là Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam. Cả hai đều đã mất hết vẻ chán nản, ánh mắt tràn đầy thần sắc hưng phấn, sánh vai ngồi xuống một hòn đá lớn. Tuy trải qua một đoạn đường vòng toàn lực phi hành, tuy cảm thấy kiệt sức nhưng sắc mặt lại pha chút hoan hỉ.

Lưu Dụ khẽ vỗ đùi, mở lời trước "Từ Đạo Phúc cái tên sói non này quả nhiên là khó chơi. lại có thể tìm ra một địa phương quý quái thế này để làm sào huyệt. vừa ẩn trên núi cao, lại có rừng già che phủ, không lạ sao bọn ta chút nữa thì không tìm ra được"

Đồ Phụng Tam thờ hỏn hển "Con bà nó! Toà thạch bảo đó khẳng định đã có từ trước rồi, do tiền nhân xây dựng. Lão Từ chỉ tu sửa và mở rộng toà bảo cũ này. Nếu ta đoán không sai thì trước đây ở bờ sông cũng đã từng có bến cảng, nhưng bị lão Từ phá huỷ rồi"

Lưu Dụ gật đầu "Đúng! lại có đạo lộ từ bảo trại lưng chừng núi thông xuống bờ sông, nhưng hiện giờ đều bị lão Từ dùng biện pháp che đậy hết rồi. Nhưng nếu chúng có nguyên vật liệu trong tay thì chỉ trong nửa ngày là có thể dựng lại một bến cảng. Điều tuyệt diệu nhất là thạch bảo có thông lộ đi ra sơn cốc phía sau nên thợ thuyền của Thiên Sư quân có thể chặt cây đốn gỗ, chế tạo số lượng lớn công cụ công thành"

Gã dừng lại một chút rồi tiếp "Người mà chúng ta vừa nhìn thấy rốt cuộc là một tướng lĩnh của Thiên Sư quân phải không?"

Đồ Phụng Tam trầm ngâm "Nhìn hình dáng thì giống như đại tướng Trương Mạnh mới quật khởi của Thiên Sư quân. Đó là một người tài năng không nhỏ. Từ Đạo Phúc có hần trợ giúp sẽ như hổ thêm cánh. Vì thế mới sai hần đến chủ sự hành động phản kích quan trọng nhất này"

Hần lại tiếp "Chúng ta cuối cùng cũng nắm được ban bệ bố trí của địch nhân. Đây chính là mấu chốt của thắng bại. Chỉ cần chúng ta không cho địch nhân biết sự tồn tại của chúng ta thì chúng ta sẽ có hy vọng giành được thắng lợi cuối cùng. Nên bảo mật là việc cần làm hàng đầu. Chúng ta không những phải giấu địch nhân, mà còn phải giấu cả những người khác bên mình, tránh để bí mật không bị tiết lộ"

Lưu Dụ trầm ngâm một lát, hỏi "Phải chăng người định giấu Tổng lão ca việc này?"

Đồ Phụng Tam nói "Ta không phải là không tín nhiệm Tổng đại ca, nhưng dù gì thì lão cũng có tình chủ tớ với Tạ gia, uyên nguyên thâm hậu. Ta sợ trong một tình huống đặc biệt nào đó, lão sẽ không nhịn được mà tiết lộ bí mật cho Tạ Diễm thì kế hoạch của chúng ta không thể thực hiện được nữa"

Lưu Dụ hỏi "Nếu như sau này Tổng đại ca phát hiện chúng ta giấu diếm huynh ấy thì huynh ấy sẽ có cảm nhận gì?"

Đồ Phụng Tam cười khỏ "Ta chưa từng nghĩ đến sự việc sau đó thế nào. Ta chỉ biết rằng nếu chúng ta không thắng trận này thì chúng ta sẽ xong đời"

Lưu Dụ đáp "Ta tín nhiệm Tổng đại ca. Huynh ấy là người hiểu biết, biết nếu làm Tạ Diễm biết Thiên Sư quân có căn cứ địa bí mật nhưng không có thuật hồi sinh nào, chỉ có thể làm con đường đến thất bại dài hơn một chút, kéo dài thêm chút hơi tàn, trong khi đó thì chúng ta chắc chắn sẽ rơi vào thế thất bại. Trên cơ sở suy tính lợi hại, Tổng đại ca sẽ có lựa chọn thông minh. Chúng ta không những không nên giấu diếm huynh ấy, mà cần cho huynh ấy hiểu một cách kỹ lưỡng, để huynh ấy biết chúng ta tuyệt đối tín nhiệm huynh ấy"

Đồ Phụng Tam than "Đó là chỗ khác nhau giữa ta và người. Được rồi! cứ làm như người nói đi. Nhưng không phải vì ta thấy đó là cách làm thông minh hơn, mà là vì hiện giờ ta nhận định người là chân mệnh thiên tử, tin tưởng vào vận số của Lưu gia người"

Lưu Dụ cười "Người lại đùa ra rồi! chân mệnh thiên tử cái gì? Ta có là con mẹ nó gì đâu"

Hai người nhìn nhau cười xoà. Tâm tình họ so với sáng nay khi tìm mãi mà không được gì quả là một trời một vực.

Đồ Phụng Tam ngừng cười hỏi "Về thôi chứ?"

Lưu Dụ đứng lên, vui vẻ "Chỗ này cách sào huyệt của địch không tới hai chục dặm, vẫn là hiểm địa. Càng rời đi sớm càng tốt"

Đồ Phụng Tam thoải mái đứng lên, phỉ bợ bậm đất cát bám trên quần áo, cười nhẹ "Ta rất hiểu tâm tình của Lưu gia. Để dâng lên món quà kiến diện cho giai nhân đương nhiên là về càng sớm càng tốt rồi"

Nghĩ đến Giang Văn Thanh, từ tận đáy lòng Lưu Dụ dâng lên tư vị khó nói. Gã cười nhẹ "Người làm ta nhớ đến Cao tiểu tử. Chỉ có hắn là chưa từng bỏ qua cơ hội nói những lời như thế"

Gã vỗ vai Đồ Phụng Tam nói "Về nhà thôi!"

° ° °

Thác Bạt Nghi hỏi một cách thẳng thắn "Tin tình báo quan hệ trọng đại đó làm sao mà người có được?"

Trong lòng Yến Phi cảm thấy vô cùng khó khăn vì chàng biết về việc Hách Liên Bột Bột sẽ đột tập Thịnh Nhạc thì không thể bịa ra câu chuyện nào có thể làm Thác Bạt Nghi tin phục được. Hơn nữa, chàng căn bản không muốn nói dối vị hảo bằng hữu này. Chàng cười khổ "Người có thể bỏ qua không hỏi vấn đề đó được không?"

Thác Bạt Nghi không vui "Có gì mà người phải thần bí hàm hồ thế? cứ cho là ta không hỏi thì Tộc chủ cũng sẽ hỏi"

Yến Phi thần nhiên "Tiểu Khuê biết rõ đó là chuyện gì. Vì thế tuyệt sẽ không làm lỡ tình hình quân cơ đâu"

Thác Bạt Nghi không hiểu hỏi "Người càng nói ta lại càng hồ đồ. Tộc chủ làm sao mà biết được?"

Yến Phi quyết định, nói "Ta có thể nói cho người biết, nhưng người cần chuẩn bị tâm lý, để khỏi phải cảm thấy hồ đồ. Ài! Ta không nói cho người biết thực ra là vì nghĩ cho người đó"

Thác Bạt Nghi như đi lạc vào trong sương mù hỏi "Giờ ta lại càng muốn biết chân tướng, rốt cuộc là chuyện gì? Người có chuyện gì khó nói phải dấu diếm vậy?"

Yến Phi thầm nghĩ những lời khó nói ra được của ta càng ngày càng nhiều, lại càng lúc càng phức tạp. Có lúc thật không biết lúc nào mới nên nói thật ra. Giống như vừa rồi bị lão điên Trác Cuồng Sinh bức bách thật thảm hại.

Chàng nói "Chúng ta có một thám tử siêu cấp bên cạnh Mộ Dung Thuý"

Thác Bạt Nghi ngạc nhiên "Lại có chuyện đó ư? việc này thì có vấn đề gì đâu? tại sao không thể nói ra? Người sợ ta sẽ tiết lộ bí mật sao? Người cho ta là người như thế sao?"

Yến Phi cười khổ "Trước hết người không nên tức giận. Siêu cấp thám tử của chúng ta chính là Thiên Thiên"

Thác Bạt Nghi thất thanh hỏi "Cái gì? Người nói đùa à? Tin tức làm sao mà truyền đi được? Hơn nữa, lúc đó người đang ở phương nam cơ mà"

Yến Phi nặng nhọc giải thích "Mấu chốt là ở chỗ đó. Cách thiên sơn vạn thủy cũng không thành vấn đề vì ta và Thiên Thiên dùng cách truyền tin tức bằng tinh thần"

Thác Bạt Nghi tròn mắt nhìn chàng ra vẻ không thể tin nổi, hỏi "Người nói thật chứ?"

Yến Phi xoè tay ra than "Tin hay không tùy người"

Thác Bạt Nghi thất thanh "Việc đó không thể nào!"

Yến Phi nói "Sự thật là thế. Vì thế ta mới có thể chặn đường thuyền đội bắt cóc chủ tì Thiên Thiên trước khi đến bắc Dĩnh Khẩu của Mộ Dung Thuý; hay là có thể ngấm ngầm vào Vinh Dương gặp mặt Thiên Thiên. Sau khi giả chết một trăm ngày ở Kiến Khang, ta có thêm những năng lực mới mà bản thân ta cũng không hiểu rõ"

Rõ ràng nhất thời Thác Bạt Nghi vẫn chưa thể tiếp thụ việc đó, lắp bắp "Tộc chủ.....Tộc chủ hử....."

Yến Phi đáp "Hử sẽ tiếp thụ. Đi! uống chén rượu cho đỡ kinh hãi đã!"

Nói đoạn, chàng cầm lấy vò rượu rót cho hần một chén.

Thác Bạt Nghi ngồi sững trên ghế, thờ phò một tiếng hỏi "Đó phải chăng là 'tâm hữu linh tề nhất điểm thông' mà cổ nhân vẫn thường nói?"

Yến Phi tự rót cho mình một chén, than "Nói thật thì làm sao ta biết được có phải thế không? hoặc là ông trời có mắt, thương hại Thác Bạt tộc của chúng ta quốc phá gia vong nên mới làm vài việc tốt cho chúng ta đó"

Tiếp đó chàng nâng chén nói "Uống một ly vì hy vọng phục quốc của tộc ta"

Thác Bạt Nghi chạm cốc với chàng rồi hai người cùng uống cạn.

Yến Phi đặt chén xuống hỏi "Mối tình hoang du của người thế nào rồi?"

Thác Bạt Nghi bình tĩnh nói "Tổ Quân đã có thai rồi"

Yến Phi thất thanh hỏi "Cái gì?"

Thác Bạt Nghi nhắc lại "Tổ Quân đã mang thai hài tử của ta rồi"

Yến Phi vui mừng "Chúc mừng người!"

Thác Bạt Nghi lắc đầu cười khỏ "Trong thời buổi sáng nắng chiều mưa thế này, còn có gì hay mà chúc mừng nữa? ta sợ nhất là mình không thể làm hết trách nhiệm làm cha"

Yến Phi ngạc nhiên nhìn hần hỏi "Chừng hư người rất lo lắng? tại sao lại bi quan như thế?"

Thác Bạt Nghi đáp "Ta chỉ nghĩ đến hiện thực. Một khi đại quân Mộ Dung Thuý phát động thì ta sẽ phải đến chiến trường, sinh tử khó đoán. Khi hài tử ra đời, ta có thể ở bên Tổ Quân hay không vẫn chưa biết được"

Yến Phi thăm nhủ phải chăng mình đã quá lạc quan?

Thác Bạt Nghi tiếp "Ta không muốn để Tổ Quân ở lại Biên Hoang tập, nhưng hiện giờ trong thiên hạ này làm gì có chỗ nào là an lạc"

Yến Phi gật đầu "Phương bắc đã sớm loạn thành một cục rồi. Phương nam cũng đại loạn đến nơi. Xem ra thì chỉ có Biên Hoang tập là một nơi thái bình mà thôi"

Thác Bạt Nghi than "Trải qua hai lần thất hãm, ai dám bảo đảm sự an toàn của Biên Hoang tập? Biên Hoang tập đã trở thành một nơi mà người dùng binh cần phải chiếm bằng được. Chiến hoả bất cứ lúc nào cũng có thể lan đến đây, ta lại có thể không có mặt ở đây, làm sao có thể yên tâm được?"

Yến Phi trong lòng chợt động, nói "Ta nghĩ tới một địa phương rất tốt có thể an trí Tổ Quân. Tưởng là nơi nguy hiểm, thật ra lại an toàn"

Thác Bạt Nghi ngạc nhiên hỏi "Lại có một nơi như thế ư?"

Yến Phi đáp "Người đã từng nghe qua cái tên Thôi Hoành chưa?"

Thác Bạt Nghi đáp "Đương nhiên là nghe rồi. Người đích thân tiễn cử hần cho Tộc chủ, hần cũng đang được Tộc chủ trọng dụng"

Yến Phi nói "Thôi gia bảo của hần nằm ở phương bắc. Thôi gia đệ tử dưới sự khổ tâm huấn luyện của Thôi Hoành, người nào cũng tinh thông võ nghệ, lại có thạch bảo quy mô to lớn, có sức phòng thủ rất mạnh, bốn phía là đồng bằng và sông ngòi, gần đó không có toà thành nào. Tuy ở trong phạm vi thế lực của người Yến, nhưng lại có thể tự cấp tự túc, giữ được độc lập. Lúc này, Mộ Dung Thuý không rảnh để quan tâm đến đó thì đó chính là nơi lý tưởng để an trí Tổ Quân. Chỉ cần người đồng ý, ta có thể cùng người lên đường đưa Tổ Quân đến đó. Vậy thì người có thể yên tâm rồi. Khi hài tử ra đời, người đến đó cũng tiện"

Thác Bạt Nghi động tâm "Để ta thương lượng với Tổ Quân rồi sẽ trả lời người"

Lúc này, Cao Ngạn chạy tới, ngồi vào giữa hai người, hưng phấn nói "Tên gia hoả Hướng Vũ Điền đến Thiên Lý Mã Dịch quán lấy một gian sương phòng. Sau khi vào phòng thì hần không hề lộ mặt ra nữa. Tên tiểu tử này quả là gan to bằng trời"

Yến Phi nói "Y không đến để làm loạn đâu nên không hề liên quan đến việc gan to hay nhỏ cả"

Cao Ngạn hỏi "Người tin y đến thế ư? người này hành sự khó đoán. Có y trong tập thì ta không còn cảm giác an toàn nữa"

Thác Bạt Nghi cười "Chỗ an toàn nhất là bên cạnh Yến Phi"

Đoạn hần đứng lên, vỗ vỗ vai Cao Ngạn rồi bỏ đi.

Cao Ngạn đưa mắt nhìn vào Tuyết Giản Hương, lập tức hai mắt sáng bừng lên. Gã không hề khách khí cầm vào rượu lên, lắc lắc nói "Vẫn còn một chút. Ôi! Mẹ ta ơi! chỉ còn non nửa vò. Đi! Chúng ta uống một chén. Có chút hơi rượu rồi nói chuyện sẽ sảng khoái hơn"

Yến Phi nhú mày "Người phải chăng lại nói chuyện Tiểu Bạch Nhạn của người?"

Cao Ngạn trừng mắt, làm như đương nhiên nói "Không nói về Tiểu Bạch Nhạn thì còn chuyện gì hay mà nói nữa. người hẳn tâm nhìn cô gia quả nhân thể thăm sống cô đơn qua ngày đoạn tháng ư?"

Yến Phi cười khổ không biết nói gì.

o o o

Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam về đến sào huyệt bí mật thì trời đã tối. Lão Thủ chặn đường hai người bên ngoài thôn nói "Ngụy Vĩnh Chi đến rồi, đang ở trong phòng chờ Lưu gia"

Lão Thủ lại tiếp "Âm gia và Tống gia đến Trường Xà đảo đón Đại tiểu thư rồi. Nếu mọi chuyện thuận lợi thì sớm mai họ sẽ về tới"

Đồ Phụng Tam vỗ vỗ vai Lưu Dụ, thấp giọng "Cẩn thận đấy"

Lưu Dụ hiểu rõ ý hần muốn đề tỉnh mình cần phải bảo lưu đối với những lời Ngụy Vĩnh Chi nói. Gã gật đầu đáp ứng, rồi theo hướng dẫn của lão Thủ đi đến căn phòng mà Ngụy Vĩnh Chi đang chờ. Trong lòng gã bất chợt lại nghĩ về Hà Vô Kỵ.

Vào lúc gã khó khăn nhất thì Hà Vô Kỵ bỏ gã. Lưu Dụ tuy bất mãn, nhưng không hề hận hần vì gã hiểu hoàn cảnh của hần, mình bạch chỗ khó khăn của hần. Ở một mức độ nào đó thì Hà Vô Kỵ vẫn còn tình nghĩa đối với gã. Ít nhất thì Hà Vô Kỵ không hề bán đứng gã. Nếu không, tối nay Ngụy Vĩnh Chi không thể đợi gã ở trong phòng được. Hà Vô Kỵ là thành phần trung tâm trong nhóm của gã ở Bắc Phủ Bình, biết rõ quan hệ giữa gã và Ngụy Vĩnh Chi. Chỉ cần hần tiết lộ quan hệ giữa gã và Ngụy Vĩnh Chi với Lưu Lao Chi thì Ngụy Vĩnh Chi khẳng định là mất mạng.

Lưu Dụ đóng cửa lại. Ngụy Vĩnh Chi đang ngồi trên ghế chờ gã đã lâu, vội vàng đứng lên, vui mừng nói "Thật không tưởng nổi người lại đến tiền tuyến"

Lưu Dụ đưa tay ra nắm chặt tay hần, nói giọng quan thiết "Người gầy đi nhiều rồi!"

Ngụy Vĩnh Chi cười khổ "Chỉ tức giận không thôi cũng đã phải gầy rồi, hơn nữa ba ngày vừa qua cộng lại cũng chỉ ngủ được không quá ba thời thần. Ta cũng không phải là người đúc bằng sắt thép như người. Bớt nói lời thừa đi. Lần này tiểu Lưu gia đến đây phải chăng là chuẩn bị làm ăn lớn?"

Lưu Dụ dẫn gã đến một bên, ngồi xuống rồi mới bỏ tay hần ra, cười nhẹ "Vĩnh Chi thấy ta có cơ hội sao?"

Ngụy Vĩnh Chi cười "Nếu thay tiểu Lưu gia người là người khác thì ta sẽ khuyên người lập tức chạy được càng xa càng tốt, nhưng tiểu Lưu gia người sao lại giống thế được? người đã dám đến đây, khẳng định là đã có kế hoạch chu toàn. Bản thân người có thể còn chưa biết, nhưng người bội phục người trong quân đội càng lúc càng nhiều, ai cũng cho rằng người là một Huyền soái thứ hai, chỉ có người mới có thể lãnh đạo bọn ta đi đến thắng lợi. Hà hà! Tình hình như thế nào?"

Lưu Dụ ung dung đáp "Vạn sự đã chuẩn bị xong, chỉ thiếu gió đông"

Ngụy Vĩnh Chi vô cùng vui mừng "Rốt cuộc thì còn thiếu cái gì đây?"

Lưu Dụ vui vẻ đáp "Đương nhiên là vì còn thiếu người rồi!"

Nguy Vĩnh Chi vui mừng ra mặt, nói "Có bất cứ chuyện gì, tiểu Lưu gia cứ phân phó. Nguy Vĩnh Chi ta dù gan não đầy đất cũng sẽ vì tiểu Lưu gia mà làm cho thoả đáng"

Lưu Dụ bật cười "Không cần nói nghiêm trọng thế. Mọi người đều là huynh đệ, ta làm sao lại khiến người phải trắng liệt ra đi? trước tiên để ta nói về đại kế của bọn ta cho người biết đã"

Nguy Vĩnh Chi vội nói "Ngàn vạn lần đừng có nói toàn bộ kế hoạch cho ta biết, chỉ cần cho ta biết cần phải làm gì và như thế nào là được. tên gian tặc Lưu Lao Chi để ý ta rất dữ, không phải vì lão biết quan hệ của ta với người, mà là vì ta từng theo Tôn gia"

Sắc mặt Lưu Dụ trầm xuống hỏi "Tình hình Tôn gia thế nào?"

Nguy Vĩnh Chi đáp "Không ai biết hết. Điểm tốt duy nhất là Lưu Lao Chi điều Tôn gia đến thành trấn rất xa cho lão ngồi chơi xơi nước ở đấy"

Lưu Dụ trầm ngâm một lúc rồi hỏi "Tình hình hiện nay của quân viễn chinh thế nào?"

Nguy Vĩnh Chi đáp "Nhìn bề ngoài thì quân viễn chinh khí thế như mặt trời. Trước hết là thế như chẻ tre đoạt lấy hai thành Ngô Quận và Gia Hưng, khống chế đường thủy đến Cối Kê, rồi hai cánh quân thủy lục hội sư, đánh hạ Hải Diêm, thanh thế nhất thời không có ai hơn. Nhưng người biết binh tình thì đều biết đến lúc này, đại quân chủ lực của Thiên Sư quân vẫn tránh không giao phong với quân ta. Vậy mà bên ta vẫn tổn thất gần hai ngàn người, bị thương gần năm ngàn. Đó tuyệt không phải là thành tích tốt. Nói cho cùng thì đều là do Tạ Diễm muốn lập công lớn nên tiến quân quá gấp làm chiến tuyến mở rộng quá nhanh mà lão căn bản không có bản lĩnh điều khiển một lực lượng quân lớn như vậy"

Lưu Dụ nhíu mày "Chu Tự không hề dùng lời trung ngôn khuyên lão sao?"

Nguy Vĩnh Chi mắng lớn "Tạ Diễm mà nghe lời người khác sao? Hơn nữa, lão luôn không coi trọng Chu Tự từng đầu hàng Phù Kiên, cho rằng hắn đã mất khí tiết danh sỹ khả sát bất khả nhục. Lão lại cho rằng mình như là Huyền soái, Thiên Sư quân bị uy vọng của lão làm khiếp sợ, nghe tiếng đã chạy nên lão càng không để những lời trung ngôn vào tai"

Lưu Dụ nói "Cách nhìn của Lưu Lao Chi không sơ hở như Tạ Diễm đâu"

Nguy Vĩnh Chi chán nản đáp "Việc Lưu Lao Chi không có lòng tốt đối với Tạ Diễm là việc người qua đường đều biết, chỉ có một mình Tạ Diễm là không biết mà thôi. Bề ngoài thì Lưu Lao Chi rất cung kính đối với Tạ Diễm, nhưng thật ra trong lòng Lưu Lao Chi đang suy nghĩ gì thì không ai biết được"

Lưu Dụ hỏi "Tạ Diễm bao giờ thì tấn công Cối Kê?"

Nguy Vĩnh Chi đáp "Đó là chuyện trong vòng hai, ba ngày tới. Sao lại có người ngu xuẩn đến thế. Trận cước chưa ổn định đã thâm nhập với địa bàn mà thế lực địch nhân mạnh nhất. Hiện giờ dân chúng ở một dải Cối Kê nếu không phải là tín đồ của Thiên Sư quân thì cũng là người ủng hộ chúng. Đoạt được vài toà thành trì thì có ý nghĩa gì? Khi Thiên Sư quân phản công toàn diện thì Tạ Diễm sẽ biết tư vị của nó thế nào. Điều làm người ta phẫn nộ nhất là nếu như lão muốn chết thì không ai ngăn cản lão, nhưng lão không nên bắt người khác phải chết theo lão"

Lưu Dụ hỏi "Người có suy nghĩ như người nhiều hay ít?"

Nguy Vĩnh Chi cười khở "Quân lệnh như sơn, ta làm sao dám thảo luận với những người khác? nếu bị tố cáo thì ta sẽ bị định tội làm rối loạn quân tâm, khẳng định sẽ bị xử trảm tại chỗ. Lưu Lao Chi làm sao chịu bỏ qua cơ hội?"

Hắn lại than "Ta có thể làm gì cho tiểu Lưu gia?"

Lưu Dụ đáp "Ta muốn bí mật gặp gỡ với Chu Tự"

Nguy Vĩnh Chi lộ vẻ khó khăn, nói "Chỉ sợ việc đó rất khó. Chu Tự đã theo Tạ Diễm đến Cối Kê. Bản thân ta là tướng lĩnh hạ thuộc của Lưu Lao Chi, thực không có cách gì tiếp xúc với Chu Tự được"

Lòng Lưu Dụ trầm hẳn xuống, thầm nghĩ nếu không thể gặp Chu Tự một lần thì làm sao mà y kế thi hành được? lẽ nào đã đi được đến chín phần đường rồi mà lại ra về tay trắng?

Nguy Vĩnh Chi ngạc nhiên hỏi "Gặp Chu Tự thì có tác dụng gì? Lão rất cảm kích ân đức của Tạ gia. Dù lão không thích Tạ Diễm nhưng cũng sẽ không phản bội lão đâu"

Hắn lại tiếp "Người có chủ ý gì hay cứ nói hết ra để ta xem có cách biến hoá nào không?"

Lưu Dụ nói "Ta muốn khi toàn bộ chiến tuyến của Tạ Diễm bại trận thì tiếp thu bại binh của lão, chấn chỉnh lại trận cước rồi sẽ đòi lại món nợ mà quân viễn chinh đã phải trả"

Nguy Vĩ Chi giật nảy mình hỏi "Người còn bi quan hơn cả ta nữa. Quân viễn chinh tuy không thể thủ thắng, nhưng cũng không dễ dàng tan vỡ thế chứ?"

Lưu Dụ nói "Thời gian sẽ chứng thực dự đoán của ta"

Nguy Vĩ Chi trầm ngâm một lát, nói "Người cũng có thể nhờ vào tay người đồng hương của người"

Lưu Dụ ngậy người hỏi "Lưu Nghị?"

Nguy Vĩ Chi gật đầu "Hắn hiện giờ là chủ tướng của Hải Diễm, lại là tâm phúc của Tạ Diễm nên sẽ có khả năng hơn là ta"

Lưu Dụ nhất thời không nói nên lời.

HỒI 60

Một Lời Đề Nghị

Từ cái nhìn đầu tiên đối với Mặc Sĩ Minh Dao, Yến Phi đã cảm thấy nàng không giống với những người bình thường khác. Đây thực sự hoàn toàn là một loại cảm nhận trực giác, khó có thể diễn tả bằng lời. Hoặc có thể là do vẻ mỹ lệ của nàng rất đặc biệt, vừa lãnh ngạo, bí ẩn lại không nhiễm trần tục. Chàng cũng không rõ tại thời điểm đó liệu có phải là đã nảy sinh tình yêu sét đánh với nàng không. Dù đang có ngọn lửa báo thù chiếm cứ trong lòng chàng, nhưng y hết như có dòng nước mát lạnh thấm vào, tâm thần của chàng bất tri bất giác đã hoàn toàn bị nàng hấp dẫn, làm chàng có cảm giác muốn thân cận, để tìm hiểu nàng, tiếp xúc với nàng, để hưởng thụ cảm giác được ôm chặt nàng trong vòng tay.

Chàng chưa từng trải qua cảm giác rung động ngay từ cái nhìn đầu tiên như vậy, đồng thời cũng khơi dậy một đoạn hồi ức đẹp đẽ đã chôn giấu trong thâm tâm, cho dù lúc đó chàng vẫn chưa xác định được người vén bức rèm lên, mỹ nữ với đẹp tuyệt thế kiều ngạo nhìn về phía chàng lại là nữ thần trong mộng không thể thay thế được của chàng và Thác Bạt Khuê thời niên thiếu.

Đôi mắt nàng long lanh ánh lên vẻ thách thức, tựa như có chút kiều ngạo, lại tựa như một tiên tử cao cao tại thượng, với tấm lòng từ bi thương xót, nhìn khắp phạm gian toàn những nam tử hèn mọn không xứng với nàng. Đôi mắt xanh biếc như có khả năng nhìn thấu nội tâm của Yến Phi chàng.

Yến Phi cảm thấy con tim đập rộn rã, xương cốt ngứa ngáy, hồn phách phiêu diêu, dĩ nhiên không để ý đến trong xe còn có người khác.

Khi nàng mỉm cười thì dáng vẻ giỡn chơi bốn cột, giống như đang thực hiện một trò đùa ác ý, như thể lớp lớp mây mù, lãnh mạc kiều ngạo, bị ánh dương quang phá tan, dần dần chuyển thành như quả cầu lửa nóng bỏng, khiến Yến Phi nảy sinh cảm giác như trúng điện.

Rèm cửa hạ xuống, ngăn cách mục quang của Yến Phi, nhưng không thể ngăn cách được sự tơ tình kết nối giữa hai người.

Nếu như Mặc Sĩ Minh Dao không phải là đã khơi dậy đoạn hồi ức thời niên thiếu trong thâm tâm chàng, với tính cách của Yến Phi, bất luận có rung động đến đâu, chàng cũng có thể nhân cơ hội lặng lẽ bỏ đi. Nhưng vận mệnh lại không cho phép chàng làm một tên đào binh trong tình ái, một khi đã khởi phát thì thật rất khó thu thập.

Bàng Nghĩ ở bên cạnh cất tiếng: "Khi chúng ta nghênh đón Thiên Thiên cùng Tiểu Thi trở lại Biên Hoang tập, Đệ Nhất lâu chắc chắn đã hoàn thành!"

Yến Phi ở phía bên kia đường nhìn sang vẻ ngoài to lớn của Đệ Nhất lâu đang được trùng tu, nhãn tình chăm chú nhìn tầng tầng lớp lớp những giá đỡ kiến trúc, nhưng trong tâm tưởng của chàng lại không phải là Kỳ Thiên Thiên, mà là Mặc Sĩ Minh Dao với mối quan hệ phức tạp, ân oán đan xen, trong tim không khỏi vang lên chút hồ thẹn.

Tiếng của Cao Ngạn cũng vang lên bên cạnh: "Đệ Nhất lâu mới sẽ hoành tráng hơn xưa, quy mô cũng lớn hơn, đích thực là sản phẩm tâm huyết của lão Bàng. Hắc! Lão tử ta rất rõ ràng tâm tình của lão Bàng, y bỏ ra nhiều công sức....."

Bàng Nghĩa ngắt lời: "Cao Ngạn!"

Cao Ngạn cười hi hi: "Không nói nữa! Không nói nữa!"

Yến Phi là người thứ hai có thể hiểu rõ tâm ý của Bàng Nghĩa, thậm chí còn rõ ràng hơn so với Cao Ngạn, mà cũng do tao ngộ tương tự. Chỉ khác ở chỗ chàng từ tình cảm tương tư hóa thành lực lượng, tận hết khả năng để giải cứu Thiên Thiên và Tiểu Thi. Còn Bàng Nghĩa thì lại đặt tâm tư trong việc trùng tu Đệ Nhất lâu, nhằm nguôi ngoai nỗi mong nhớ trong lòng đối với Tiểu Thi.

Nhưng không biết Tiểu Thi đối với tâm ý của Bàng Nghĩa sẽ như thế nào? Tự nghĩ liệu có nên thông qua mối liên hệ qua tâm linh với Thiên Thiên mà dùng chút tâm lực giúp hẳn?

Cao Ngạn nói "Tiểu Phi vì sao không nói gì?"

Khi xa đội của Mặc Sĩ Minh Dao rời khỏi Trường An cung của Phù Kiên, Yến Phi đang đứng trên đường lớn bên ngoài cung điện, lúc tọa giá của nàng đi ngang qua trước mặt, chàng đã thực hiện nghi thức chào hỏi đặc biệt của Bí tộc.

Mặc Sĩ Minh Dao không hề vén rèm cửa để nhìn lại chàng, nhưng chàng có thể cảm nhận được rõ ràng sự rung động trong lòng của Mặc Sĩ Minh Dao, khiến chàng hiểu được lần này Bí nhân đến kinh sư Đại Tần là có nhiệm vụ bí mật không thể nói với người ngoài. Chàng đã vô tình xúc phạm đến cấm kị của Bí nhân. Mặc Sĩ Minh Dao hiện chỉ có hai chọn lựa là sát nhân diệt khẩu, hoặc là gặp mặt chàng.

Thanh âm của Bàng Nghĩa vang lên sát bên tai: "Tiểu Phi có tâm sự à?"

Yến Phi từ trong hồi ức quay trở lại hiện thực, hít một hơi khí lạnh của tiết đầu đông, nói: "Ngày đó người không phải là có một bàn dành riêng cho Thiên Thiên à? Cái bàn vẫn còn chứ?"

Bàng Nghĩa nói: "Cái bàn vẫn còn tốt, đã được đưa đến Tiểu Kiến Khang, hiện tại đang ở Trung Nghĩa đường của Đại Giang bang, sau khi Đệ Nhất lâu hoàn thành sẽ được đem về."

Tất cả dường như đã được định sẵn trong số mệnh, trốn không được mà né tránh cũng không xong.

Sau khi rời khỏi ốc đảo nơi sa mạc, chàng đã nghĩ là sẽ mãi mãi không gặp lại thiếu nữ Bí tộc người đã đi vào trong mộng của chàng, không ngờ là gặp lại ở nơi góc đường đông đúc của Trường An. Đây không phải là định mệnh thì còn là gì nữa?

Vận mệnh đã không bỏ rơi chàng, lại cũng không buông tha. Nếu chàng đoán không sai, cuộc quyết chiến tối mai với Hường Vũ Điền chắc hẳn là do Mặc Sĩ Minh Dao một tay an bài.

Một nghi vấn nổi lên trong lòng Yến Phi.

Mặc Sĩ Minh Dao phải chăng hiểu rõ mối quan hệ giữa chàng với Mặc Di Minh? Nghi vấn này của chàng không phải là vô căn vô cứ bởi lẽ họ có thể đến ốc đảo nơi cử hành lễ hội cuồng hoan chính là do Mặc Sĩ Minh Dao đã chủ động dẫn đường chàng và Thác Bạt Khuê.

Cao Ngạn nói: "Người nhìn gì chăm chú vậy? Phải chăng nhớ lại những việc trước kia? À! Nếu như ta mỗi ngày có thể cùng Nhã nhi đến đây uống Tuyệt giản hương, đời người còn gì hối tiếc nữa chứ."

Yến Phi nhìn sang phía Bàng Nghĩa đang trầm tư suy nghĩ, nhẹ nhàng nói: "Các người đến tiệm đèn chờ ta, sau khi ta xong việc sẽ gặp lại các người."

Bàng Nghĩa ngạc nhiên nói: "Người muốn đi đâu vậy?"

Yến Phi đã cất bước đi xa, âm thanh truyền lại nói: "Ta muốn kiếm một bằng hữu cũ để tâm tình vài câu."

° ° °

Đồ Phụng Tam nghe thấy hai mày nhíu chặt nói: "Không có sự phối hợp của Chu Tự, khi quân đội của Tà Diễm thất bại hoàn toàn, sẽ không có ai về lại được Hải Diêm. Chuyện bọn ta thu thập Bắc Phủ binh trong

tay Tạ Diễm sẽ trở thành bọt nước, mà bọn ta cũng sẽ thua trận này."

Lưu Dụ trầm ngâm nói: "Ta nhất định phải đi gặp Chu Tự một lần. Ngày đó tại Biên Hoang tập giữa trăm vạn đại quân của Phù Kiên ta vẫn có cách gặp mặt lão, hiện tại cũng không phải ngoại lệ."

Đồ Phụng Tam lắc đầu: "Ta không đồng ý, hành tung của người tuyệt đối không thể bộc lộ, nếu không sẽ làm hỏng toàn bộ kế hoạch, cốt lõi trong thành bại của chúng ta nằm ở bốn chữ "bất ngờ để thắng". Nếu để Từ Đạo Phúc biết được người hoạt động tại vùng phụ cận, khẳng định sẽ đề cao cảnh giác, chúng ta sẽ mất yếu tố "bất ngờ". Người không nghĩ đến thu nạp Lưu Nghị sao? Trước giờ bọn người vẫn chưa thật sự trở mặt với nhau mà."

Lưu Dụ cười khở: "Không phải là ta không nghĩ đến Lưu Nghị, nhưng thật sự là không muốn làm bộ thân thiện với loại tiểu nhân hèn hạ như vậy."

Đồ Phụng Tam gật đầu nói: "Ta hiểu, nhưng vấn đề ở chỗ Lưu Nghị lại là lựa chọn duy nhất của chúng ta, người có nghĩ ra nhân tuyển nào khác không?"

Lưu Dụ lo lắng nói: "Lưu Nghị bề ngoài tuy vẫn coi ta là cấp trên, nhưng sự thật lại ngầm bài xích ta, lợi dụng và hãm hại ta, đẩy ta vào chỗ bất nghĩa. Con bà hần! Lúc Hà Khiêm vừa mới chết, hần đối với ta còn có phần thành thật, sau này lông cánh cứng cáp, hơn nữa ở Kiến Khang may mắn gặp thời, được Tạ Diễm sủng tín, đã không còn để ta trong mắt, nếu ta thế này đi gặp hần, chỉ khiến hần thêm cảnh giác."

Đồ Phụng Tam hào khí dâng trào nói: "Khiến hần thêm cảnh giác thì sao chứ? Hần có thể làm gì được? Hiện tại tình hình của Bắc Phủ binh nói theo ngôn ngữ giang hồ, có thể gọi là "cuộc". Nếu không thể nắm được tiên cơ, khẳng định là sẽ thất bại"

Lại nói tiếp: "Chỉ cần là hần đang rụt rè e ngại là được, loại tiểu nhân này giỏi nhất là gió chiều nào xoay chiều ấy. Ta dám bảo đảm hần sẽ khuất phục người, đương nhiên là phải sử dụng chút thủ đoạn."

Lưu Dụ ngạc nhiên: "Thủ đoạn gì?"

Đồ Phụng Tam nói: "Nếu có công văn bổ nhiệm của triều đình chỉ định người làm thái thú Hải Diêm, thì người có thể danh chính ngôn thuận tiếp quản Hải Diêm, lúc đó lo gì Lưu Nghị không ngoan ngoãn nghe lời"

Lưu Dụ nhíu mày hỏi: "Thế nào mà Từ Mã Đạo Tử lại cấp cho ta loại chứng nhận đoạt thành kiểu đó chứ, làm sao có thể trắng trợn không nề mặt Tạ Diễm với Lưu Lao Chi như vậy?"

Đồ Phụng Tam tự tin mỉm cười: "Khi Gia Hưng với Ngô Quận sớm rơi vào tay Thiên Sư quân, Cối Kê tất đại loạn, Lưu Lao Chi sẽ kháng lệnh và rút về Quảng Lăng. Từ Mã Đạo Tử không nói như vậy, không lẽ hần muốn thấy Thiên Sư quân tiến đến gần Kiến Khang?"

Lưu Dụ nói: "Người đoán Lưu Lao Chi có đảm lược lớn vậy sao?"

Đồ Phụng Tam nói: "Lưu Lao Chi tuyệt đối không phải tên ngốc, hần tuyệt đối sẽ không lưu lại làm vật bồi táng cùng gã ngốc chân chính Tạ Diễm. Nếu ta đoán không nhầm, sau khi hỗ trợ Tạ Diễm công hạ Cối Kê, kẻ sẽ chuẩn bị đầu tiên khẳng định là Lưu Lao Chi. Hần sẽ tùy tiện tìm một lý do rồi nghênh ngang kéo quân về Quảng Lăng, chẳng hạn như với mĩ danh trợ thủ kinh sư? Bởi việc Thiên Sư quân có thể theo đường biển trực tiếp tiến đến kinh sư là không thể dị nghị, như vậy hần có thể một công đôi việc, vừa có thể bảo toàn thực lực, lại có thể nhờ tay Thiên Sư quân trừ đi người cuối cùng của Tạ gia có ảnh hưởng đến Bắc Phủ binh và trừ đi những tướng lĩnh trong phe Hà Khiêm."

Lại nói tiếp: "Vào lúc này Hoàn Huyền đã thanh toán xong Dương Toàn Kì và Ân Trọng Kham. Trong tình huống đó, Từ Mã Đạo Tử làm sao dám ho he gì với Lưu Lao Chi?"

Lưu Dụ nói: "Trong tình huống như vậy, chúng ta mới yêu cầu Từ Mã Đạo Tử đưa ra loại công văn bổ nhiệm đó, không phải sẽ lỡ mất cơ hội sao? Khi có được công văn thì Hải Diêm đã sớm rơi vào tay Từ Đạo Phúc."

Đồ Phụng Tam nói: "Chúng ta đương nhiên không đợi đến lúc đó, trước tiên sẽ làm một công văn giả thì sao? Thủ đoạn này trước kia làm việc cho Hoàn Huyền ta đã nghĩ ra, giả truyền thánh chỉ để thuyết phục và đe dọa những tướng thủ thành bên ngoài Kiến Khang. Âm Kỳ chính là cao thủ ngụy tạo thánh chỉ. Người trước hết cứ đem thánh chỉ giả đến gặp Lưu Nghị, rồi sau này sẽ thu thập thánh chỉ thật, cứ giả giả thật thật như vậy, trong thời buổi binh hoang mã loạn như hiện tại, sẽ không ai khám phá ra được."

Lưu Dụ gật đầu: "Tốt lắm! Vậy ta sẽ thử xem."

Đồ Phụng Tam nói: "Từ Đạo Phúc khẳng định trước hết sẽ tấn công Ngô Quận và Gia Hưng để cắt đứt liên hệ giữa quân viễn chinh với Kiến Khang. Tiếp đó hắn sẽ tấn công Hải Diêm, và cuối cùng sẽ đến lượt quân chủ lực của Tạ Diễm ở Cối Kê. Chúng ta vào lúc có tin cáo cấp ở Ngô Quận, Gia Hưng sẽ đến Hải Diêm tìm Lưu Nghị. Tuy nhiên tuyệt đối không được thông qua Ngụy Vĩ Chi để liên lạc với Lưu Nghị. Bởi lẽ Ngụy Vĩ Chi từ đầu đến cuối đều thuộc phe Lưu Lao Chi, điều đó sẽ khiến Lưu Nghị phát sinh những hoài nghi không cần thiết, có thể ảnh hưởng đến đại sự."

Lưu Dụ nói: "Chúng ta nên phái ai đi?"

Đồ Phụng Tam cười nói: "Tổng đại ca thế nào?"

° ° °

Yến Phi đứng ngoài cửa, thấp giọng hỏi: "Hương huynh có trong đó không?"

Cửa phòng mở ra, Hương Vũ Điền vẻ mặt tươi cười xuất hiện trước mắt, vui vẻ nói: "Ta đã sớm đoán Yến huynh sẽ đến, bất quá nếu huynh không đến tìm ta, ta cũng sẽ đến tìm huynh. Mời vào."

Hương Vũ Điền nhích người qua một bên nhường Yến Phi băng qua ngưỡng cửa tiến vào phòng. Đây là phòng khách xa hoa bên ngoài của phòng ngủ, có lẽ những khách nhân của lữ quán đều đã đến Dạ Oa Tử tham gia nhiệt náo, bốn phía không có âm thanh, những phòng bên cạnh đều không nghe tiếng người, cả lữ quán rộng lớn, dường như chỉ có hai người bọn họ.

Hương Vũ Điền nói: "Yến huynh mời ngồi!"

Yến Phi bước đến chiếc bàn tròn đặt giữa phòng, kéo ghế và ngồi xuống, Hương Vũ Điền ngồi phía đối diện của chàng.

Yến Phi nói: "Hương huynh có biết vì sao ta đến tìm huynh không?"

Hương Vũ Điền bình tĩnh nói: "Đương nhiên vì Minh Dao. Ta có khả năng nhìn người độc đáo, trong cuộc nói chuyện bên cạnh thiên huyệt, huynh không hề chủ động đề cập đến Minh Dao, trái lại khiến ta thấy huynh vẫn còn dư tình với nàng, bởi vậy còn phải kiểm chế bản thân."

Yến Phi cười khổ: "Huynh nhìn trúng rồi, nhưng vì sao huynh lại muốn gặp ta?"

Hương Vũ Điền thản nhiên nói: "Ta muốn gặp huynh để hiểu hơn về huynh, hiểu thấu huynh thì sẽ tăng khả năng chiến thắng tối mai. Tuy nhiên huynh cứ an tâm, trước đêm mai, chúng ta vẫn là bằng hữu."

Yến Phi hỏi: "Cuộc chiến này không thể tránh được sao?"

Hương Vũ Điền cảm thán đáp: "Ta cũng hy vọng có một giải pháp tốt hơn, đáng tiếc là ta đã nghĩ về nó đến nỗi đầu óc trống rỗng. Vấn đề ở chỗ nếu như ta không giết huynh thì cũng không có mặt mũi nào trở về gặp Minh Dao, "Đạo tâm chủng ma đại pháp" của ta khẳng định cũng mất luôn. Với tác phong làm việc quyết đoán và ngoan lạt của Minh Dao, sau khi biết ta thất bại, sẽ lập tức đốt cháy bí cấp. Ta muốn cưỡng đoạt cũng không được bởi khả năng thành công hầu như không có, hơn nữa ta cũng không biết nàng giữ bảo quyền ở chỗ nào. À! Một là huynh giết ta, không thì ta giết huynh. Ta phải nhắc nhở Yến huynh, nên như huynh nương tay, ta sẽ lợi dụng chỗ sơ hở ngu xuẩn đó của huynh để giết huynh."

Yến Phi nhẹ nhàng nói: "Vật trọng yếu như vậy, Minh Dao khẳng định luôn mang theo bên mình không rời!"

Hương Vũ Điền cười nói: "Lại là đề nghị của huynh tối qua khi rời khỏi à! Con bà nó, trước hết chưa cần nói đến bản thân võ công của Minh Dao, chỉ cần là bát đại Bí vệ kề cận của nàng đã không dễ đối phó, huống chi ta làm sao có thể hạ sát thủ đối với tộc nhân của mình? Võ công của huynh dù có đạt đến cảnh giới siêu phàm nhập thánh cũng không có khả năng bắt sống Minh Dao. Cho dù huynh thắng được Minh Dao, liệu huynh có đành lòng thẳng tay dập liễu vùi hoa chảnh? Nếu không bắt sống được nàng thì làm sao huynh lấy lại bảo quyền cho ta? Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cũng chẳng có cách nào."

Yến Phi nói: "Nếu như ta giả chết thì thế nào?"

Hương Vũ Điền ngạc nhiên nói: "Huynh giả chết?"

Yến Phi nói: "Đúng vậy! Ta giả dạng là đã bị huynh giết chết, như vậy huynh có thể giao phó với Minh Dao, thu hồi bảo quyền."

Hướng Vũ Điền xuất hiện thần sắc cảm động, trầm ngâm một lúc, lắc đầu nói: "Không làm vậy được, đây là ta nghĩ cho huynh, huynh không thể chết, việc giả chết không thực hiện được, bởi lẽ Biên Hoang tập sẽ sụp đổ, tín tâm của Hoang nhân sẽ tan như mây khói. Ài! Chúng ta phải đối mặt với hiện thực! Minh Dao tuyệt đối không phải người dễ bị gạt. Đêm mai chúng ta sẽ toàn lực xuất thủ, nếu như ta thất bại mà chết, thì chỉ tự trách học nghệ không tinh, không có gì oán trách huynh. Cho dù thành oan hồn, ta vẫn muốn cùng huynh làm bằng hữu."

Yến Phi mỉm cười: "Có lẽ người khác giả chết sẽ không gạt được ai, nhưng ta giả chết thì hoàn toàn có thể qua mắt được bất kỳ ai, bởi lẽ ta đã từng chân chính chết qua."

Hướng Vũ Điền ngạc nhiên nhìn chàng, hai mắt thần quang sáng dần lên.

Yến Phi hỏi: "Hướng huynh nghĩ gì vậy?"

Hướng Vũ Điền không thể tin được nói: "Yến huynh chẳng lẽ đã luyện thành nguyên thần như trong truyền thuyết của đạo gia? Ủi cha! Má ơi! Ta cuối cùng cũng thông suốt, tối qua thì ra nguyên thần của huynh hòa nhập vào thân kiếm phát ra âm thanh, con bà nó! Yến Phi huynh thực sự bất phàm."

Yến Phi nói: "Ta tịnh không có dựng chuyện lên, tại cuộc quyết chiến lần thứ nhất của ta với Tôn Ân trên hoang cương, ta đã bị Tôn Ân giết chết, Ni Huệ Huy ẩn phục gần đó đã cướp thi thể của ta, đem đến nơi khác mai táng. Nhưng sau một khoảng thời gian ta tự nhiên sống lại, phá đất chui ra."

Hướng Vũ Điền hưng phấn nói: "Đã nghe qua, đã nghe qua, thuyết thư gọi là 'Yến Phi nộ bính Mộ Dung Thùy'. Nhưng chỉ nói lúc đó huynh giả chết, cuối cùng với một cỗ chân khí sót lại đã nổi lên tâm mạch, và sau đó có được linh giác siêu việt hơn hẳn thường nhân."

Tiếp đó lộ ra thần sắc cảm động, nói: "Yến huynh thực sự là bằng hữu chân chính, tuy nhiên Hướng Vũ Điền ta là hạng người nào chứ, làm sao có thể hại huynh phải hy sinh lợi ích của cả Biên Hoang tập được? Ha! Đầu óc ta đã linh hoạt trở lại rồi! Ha! Nhất định có biện pháp, nhất định có thể nghĩ ra biện pháp lưỡng toàn kỳ mỹ."

Yến Phi vui mừng nói: "Huynh biết rõ về tình hình của Minh Dao, chắc chắn sẽ chu tường hơn suy nghĩ của ta"

Hướng Vũ Điền khổ não nói: "Nói thật cho ta biết, nếu như ta và huynh hợp tác qua mặt Minh Dao, liệu có tính như là bán đứng tộc nhân của mình không?"

Yến Phi nói: "Chúng ta đâu thể coi như vậy được? Tối mai chúng ta trước mặt Hoang nhân và du khách, công bình quyết chiến một trận, ai cũng toàn lực ứng phó, nếu như huynh có thể sát tử ta, là có thể hoàn thành nhiệm vụ. Còn nếu như huynh bất hạnh thua trận, nhiệm vụ của huynh coi như thất bại, nhưng huynh đã tận lực thực hiện, thì hành lời hứa của huynh với Minh Dao, bởi vậy huynh tuyệt đối không có lỗi với Minh Dao, lại càng không có lỗi với tộc nhân của mình."

Hướng Vũ Điền ngáy người hỏi: "Huynh thật sự có tự tin đánh bại ta?"

Yến Phi nói: "Với một đối thủ đáng sợ như lão ca, sao ta có thể bảo đảm chắc thắng được? Mọi người đều thừa nhận huynh có khả năng thắng ta, nhưng chắc chắn sẽ thụ thương, và lại sẽ làm huynh không thể dùng Thiết Xá Lợi để trốn đi xa được, với thương thế tuyệt đối không nhẹ, huynh khó thoát khỏi kết cục bị Hoang nhân phần nộ dùng loạn đao phân thân. Với tác phong không đổi của huynh, sao có thể để sự việc ngu ngốc đó xảy ra? Đương nhiên nhân lúc vẫn còn khả năng ly khai, thấy khó thì lui. Trong tình huống như vậy thì cuộc đấu tranh giữa huynh và ta vẫn chưa ngừng lại, bất quá chiến trường sẽ dời lên phía bắc. Đúng không?"

Hướng Vũ Điền nhú mày nói: "Trong tình huống như vậy, ta không có khả năng toàn lực xuất thủ đối với huynh, bởi lẽ ta căn bản không có sát tâm."

Yến Phi nói: "Hướng huynh là dạng người nào chứ, cứ nghĩ là sau khi hạ sát ta là có thể thu hồi bảo quyền, tự nhiên sẽ kiếm hạ bất lưu tình. Ý định của ta là thế này, khi huynh toàn lực xuất thủ, nhưng vẫn không làm gì được ta, mới bỏ đi ý định muốn giết ta, quay đầu lại cùng ta hợp tác, đó là phương pháp duy nhất để có thể thu hồi bảo quyền. Nói không chừng đối với tộc nhân của huynh lại là việc tốt, sau khi ta và

huynh hợp tác, mới có thể giảm đến mức thấp nhất thương vong của tộc nhân của huynh. Khi mà chúng ta có thể khiến Minh Dao thấy khó mà lui, thì đó là kết cục tốt nhất cho mọi người. À! Con bà nó! Ta làm sao có thể hạ sát thủ với Minh Dao được?"

Hướng Vũ Điền gật đầu: "Đúng vậy! Nếu như ta không có cách nào sát tử huynh, điều đó cũng giống như ta thua trận thân vong, nhưng ta lại không chết, đó chính xác là tình huống không phân thắng bại, Minh Dao sẽ không thể trách ta, tuy nhiên cuộc đấu tranh giữa chúng ta vẫn sẽ tiếp diễn. Ha! Để ta nghĩ xem."

Tiếp đó y hướng về Yến Phi hỏi: "Còn vấn đề gì không?"

Yến Phi nói: "Đương nhiên là còn vài vấn đề khác, mong Hướng huynh giải quyết vài nghi vấn trong lòng ta."

Hướng Vũ Điền đứng dậy nói: "Chúng ta hãy tìm chỗ nào tốt uống vài chén rồi nói tiếp, cơn thèm rượu của ta đến rồi! Ha! Tư vị của Tuyết giản hương thật khiến người ta nhớ mãi."

Yến Phi đứng dậy nói: "Hôm nay dàn Tuyết giản hương đủ hỏa hậu đã hết, e rằng Hướng huynh sẽ phải thất vọng."

Hướng Vũ Điền đặt tay lên vai chàng, cười nói: "Có Yến huynh bồi tiếp ta uống rượu, quản chi mẹ nó loại rượu nào chứ."

Hai người nhìn nhau cười lớn, cùng bước ra ngoài cửa.

HỒI 61

Kể Ly Gián

Những bông hoa tuyết li ti bay đầy trời, Hướng Vũ Điền thoải mái nằm trên mặt cầu, tay chân dang rộng, bộ dạng hết sức khoan khoái.

Yến Phi ngồi ở mé cầu, ngắm nhìn cái hồ nhỏ đầy tuyết phía dưới, nhớ lại ngày đó Thiên Thiên mới đến Biên Hoang tập, chính chàng dẫn nàng đến ngắm mỹ cảnh "Bình kiều nguy lập". Đâu có ngờ được đó lại chính là đêm định tình giữa chàng và Kỳ Thiên Thiên?

Hướng Vũ Điền thoải mái nói: "Nơi đây thực sự rất tốt, lại giống như điều gì đó có ma lực rất quyến rũ."

Yến Phi lấy bên người một bình rượu Thiêu Dao tử, ném cho hắn cười nói: "Uống hai hớp rượu vào, huynh sẽ thấy mọi thứ còn tốt hơn nữa."

Hướng Vũ Điền nhồm dậy tiếp lấy bình rượu, xé bỏ dấu niêm phong, mở nắp đây uống một ngụm lớn. Cười nói: "Yến huynh phải chăng muốn chúc cho ta say, muốn ta sau khi say rồi thì sẽ 'tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn' ¹ chẳng?"

Ánh mắt Yến Phi hướng về phía hắn, hỏi: "Ngày trước khi huynh với Minh Dao rời khỏi Tàn cung, thấy ta bên ngoài cung dùng lễ nghi của Bí tộc để chào hỏi các người, Minh Dao phản ứng thế nào?"

Hướng Vũ Điền tiếp tục uống hai hớp rượu, rồi ném bình rượu cho Yến Phi, tuy không đập nắp bình lại nhưng không có giọt nào rơi ra ngoài, thần sắc hắn trầm ngâm hồi tưởng lại, nói: "Lúc đó ta không nhìn ra biểu tình của Minh Dao, chỉ biết nàng ấy và ta cùng chần động như nhau, cảm thấy thất bại vì thân phận của mình bị bại lộ, tất cả những cố gắng trước đó đều trôi theo dòng nước. Tuy nhiên ta với nàng ấy có một điểm khác biệt, bởi vì ngay lúc đó nàng ấy đã nhận ra huynh là ai."

Yến Phi nhận lấy bình rượu, uống một hơi ba ngụm đầy, tay kia chụp lấy cái nắp bình Hướng Vũ Điền dùng chỉ kinh bắn qua, đóng nắp đây, tiện tay đặt bình rượu sang một bên, hỏi: "Huynh không nhận ra ta sao?"

Hướng Vũ Điền trả lời: "Năm đó huynh và Thác Bạt Khuê đã tham gia lễ hội cuồng hoan của chúng ta, trong ký ức của ta rất mơ hồ, nhất thời làm sao mà nhớ được? Huống chi bề ngoài của huynh cũng thay đổi khá nhiều. Trái lại ấn tượng của Minh Dao đối với huynh năm đó khá sâu sắc, vì thế khi huynh thực hiện nghi thức chào hỏi đặc trưng của Bí nhân, nàng ấy liền có thể nhận ra huynh."

Yến Phi nói: "Vậy lúc đó nàng ta có phản ứng gì?"

Hướng Vũ Điền đáp: "Trước tiên phải nói đến phản ứng của ta! Ta hướng về Minh Dao tình nguyện nhận nhiệm vụ giết huynh để diệt khẩu. Minh Dao ngược lại hỏi ta có biết huynh là ai không?"

Yến Phi xuất hiện thần sắc chấn động.

Hướng Vũ Điền ngạc nhiên: "Những lời này có vấn đề gì sao?"

Yến Phi cảm thán: "Sau đó thế nào?"

Hướng Vũ Điền nói: "Ta đương nhiên là hỏi nàng ấy, rốt cuộc huynh là ai mà có thể biết được thân phận chân chính của chúng ta, lại còn chào hỏi theo nghi thức Bí tộc? Nàng ấy không trả lời ta, mà chỉ nói việc này sẽ đích thân xử lý, lại còn bảo chứng huynh sẽ không tiết lộ bí mật của chúng ta. Sau đó ta mới biết được huynh là một trong hai thiếu niên Thác Bạt tộc đã tham gia lễ hội cuồng hoan, nên cũng không điều tra thêm câu nói lúc đó của nàng. Hiện tại có huynh đề tỉnh, câu nói đó thực sự có vấn đề, tựa như ta nên biết huynh là ai, lại tựa như ta và huynh có một chút quan hệ."

Yến Phi nói: "Ta hiểu ngôn ngữ Bí tộc, huynh không thấy điều đó kỳ quái sao?"

Hướng Vũ Điền nói: "Kỳ quái! Vô cùng kỳ quái! Mặc dù vậy nhưng không hẳn là không có khả năng, Nhu Nhiên tộc có một số người tinh thông Bí ngữ, huynh là người trong vương thất của Thác Bạt tộc biết được Bí ngữ cũng không có gì lạ. Huynh không phải đã từng nói với ta là mẹ huynh đã dạy huynh phải không?"

Yến Phi nói: "Lễ hội cuồng hoan của Bí tộc không cho phép người ngoài tham gia, nhưng tại sao lại có ngoại lệ đối với hai chúng tôi?"

Hướng Vũ Điền trầm ngâm nói: "Điều đó khẳng định là đã được tộc trưởng cho phép. Những người khác không có quyền làm vậy, bao gồm luôn cả Minh Dao. Hừm! Càng nghĩ tới lại càng khiến người ta cảm thấy kỳ lạ."

Yến Phi nói: "Lúc đó tôn sư có mặt tại đó không?"

Hướng Vũ Điền ánh mắt sắc bén như mũi tên lóe sáng nhìn về phía chàng, hần trầm giọng: "Câu chuyện của chúng ta càng nói càng hứng thú đó! Tại sao Yến huynh lại biết những việc mà ta lại không biết? Gia sư chưa từng tham gia lễ hội cuồng hoan, chỉ duy nhất lần đó là ngoại lệ, lại cũng vào buổi tối hôm đó, người đã từ trong đám thanh niên của bản tộc, lựa chọn ta làm truyền nhân của người."

Yến Phi thăm thở dài, hỏi: "Lệnh sư hình dáng ra sao?"

Hướng Vũ Điền lộ ra thần sắc chấn động, trợn trừng nhìn Yến Phi hồi lâu, rồi nói: "Yến huynh hỏi vậy chắc có nguyên nhân, nhưng ta không cách nào hồi đáp Yến huynh được, bởi lẽ ta chưa từng được thấy chân diện mục của tiên sư."

Yến Phi kêu thất thanh: "Cái gì?"

Hướng Vũ Điền xuất hiện thần sắc hoài niệm, chậm chậm nói: "Người luôn bịt mặt bằng lớp sa dày, buổi tối đó là lần đầu tiên ta gặp tiên sư. Ta trước đó tuy đã từng biết có nhân vật như vậy nhưng do tiên sư ẩn cư ở vùng núi non ở ven rìa sa mạc nên chưa từng quan tâm đến. Khi ta mai táng người cũng y theo lời dặn không mở khăn che mặt. Theo như tiên sư nói, khi người tu luyện Thánh Xá Lợi gặp tai nạn nên dung mạo đã bị hủy. "

Yến Phi ngạc nhiên hỏi: "Thánh Xá Lợi là cái gì vậy?"

Hướng Vũ Điền cười khổ: "Cho dù không giao ước với huynh nhưng mong Yến huynh vì ta mà giữ kín chuyện này. Thánh Xá Lợi là bảo bối được giấu trong quả thiết cầu, có thể đem lại cho người ta lợi ích vô cùng, nhưng cũng có thể khiến người ta vạn kiếp bất phục ². Trong đó ẩn tàng tinh khí thần của các đời tông chủ của bản môn trước khi lâm chung truyền vào. Nó có khả năng tăng cường nguyên khí nhưng cũng có thể truyền vào các loại tử khí, tạp khí và tà khí. Bởi vì sư huynh của ta đã vô tình hấp thu tà khí trong đó mà trở nên điên loạn, biến thành Hoa Yêu. Tuy nhiên, nếu không được trợ giúp của Thánh Xá Lợi, ta cũng không thể nào trong thời gian bảy năm ngắn ngủi mà luyện thành ma chủng. "

Yến Phi nói với vẻ không thể tin được: "Thế gian không ngờ lại tồn tại vật như vậy?"

Hướng Vũ Điền cười nói: "Huynh đã chết đi mà còn sống lại được, thì có chuyện gì là không thể chứ?"

Tiếp đó hần chân thành nói: "Vì có gì mà Yến huynh lại đột nhiên hỏi về dung mạo của tiên sư? Ài! Để ta dùng cách diễn đạt khác để hỏi nha! Yến huynh với gia sư không biết có quan hệ thế nào? Tối hôm đó hai người có thể tham gia vào lễ hội cuồng hoan của chúng tôi, có lẽ do tiên sư đề nghị và được sự cho phép của tộc trưởng? Ài! Huynh chắc cũng chỉ là suy đoán thôi, đúng không? "

Yến Phi cười khỏ: "Đúng vậy, thật sự là ta chỉ đoán mò, nhưng không phải là không có căn cứ, căn cứ chính là những chuyện không nên xảy ra, nhưng thực sự lại đã xảy ra."

Hướng Vũ Điền nhú mày nói: "Huynh muốn nói gì vậy? Hiện tại ta có chút hồ đồ rồi!"

Yến Phi mỉm cười đứng dậy nói: "Nếu như tối mai huynh sử dụng hết khả năng nhưng vẫn không thể làm gì được ta, bắt đắ dĩ phải hợp tác với ta, lúc đó ta sẽ nói với huynh đáp án được chăng?"

° ° °

Nghi Xương. Hoàn phủ.

Tiêu Phụng Tiên tiến đến phía sau Hoàn Huyền, thi lễ vắn an.

Hoàn Huyền xoay người, vui vẻ hỏi: "Tiên sinh lần này trở về Kiến Khang, chắc mang theo tin tức tốt lành trở về?"

Tiêu Phụng Tiên trầm tĩnh đáp: "Tất cả vẫn đang trong giai đoạn phát triển, tuy nhiên tình thế càng lúc càng có lợi cho chúng ta, thuộc hạ nhận được một tin tức bí mật, biểu thị luôn cả Tư Mã Đạo Tử cũng không lạc quan về cuộc chiến giữa Bắc Phủ binh với Thiên Sư quân."

Hoàn Huyền nghe đến tên Tư Mã Đạo Tử, hừ lạnh một tiếng, trong mắt sát cơ đại thịnh, sau đó nhớ lại lời Tiêu Phụng Tiên vừa nói, hỏi lại: "Tư Mã Đạo Tử thể hiện với ai rằng không có lòng tin đối với Tạ Diễm và Lưu Lao Chi?"

Tiêu Phụng Tiên cung kính đáp: "Phụng Tiên luôn không dễ dàng tin lời kẻ khác, nếu chỉ xem xét từ lời nói thì đó có thể là những lời nói không đúng với lòng, nhưng những hành động thì lại không thể che giấu được nội tâm của con người."

Hoàn Huyền cảm thấy rất hứng thú hỏi: "Tiên sinh từ những hành động nào của Tư Mã Đạo Tử mà nhận ra nội tâm của hắn?"

Tiêu Phụng Tiên trầm giọng nói: "Lưu Dụ với Đồ Phụng Tam đã bí mật tiềm nhập tiền tuyến nơi khai chiến với Thiên Sư quân, vài ngày sau một số Song Đầu thuyền của Đại Giang bang đã tới từ Biên Hoang, dừng lại một ngày, đến chiều tối thì rời bến, hướng ra biển lớn."

Hoàn Huyền chấn động nói: "Nói như vậy, Lưu Dụ đã đầu phục Tư Mã Đạo Tử, cam tâm làm chó săn cho hắn, nếu không lẽ nào Tư Mã Đạo Tử lại cho phép chiến thuyền của Đại Giang bang công nhiên đến Kiến Khang?"

Tiếp đó song mục hần sáng rực tinh quang, hướng về Tiêu Phụng Tiên nói: "Những vấn đề này hiển nhiên là tuyệt mật, tiên sinh mới đến Kiến Khang hai, ba ngày, làm sao có thể nắm rõ như lòng bàn tay như vậy?"

Tiêu Phụng Tiên hạ giọng nói: "Bởi vì chúng ta có tai mắt ở Kiến Khang giúp đỡ, đối với tình hình ở Kiến Khang không có gì không biết, không có gì không hiểu, tuy nhiên càng ít người biết được tai mắt đó của chúng ta là ai, thì đối với chúng ta càng có lợi."

Hoàn Huyền ngạc nhiên hỏi: "Tiên sinh thực ra nói đến ai vậy?"

Tiêu Phụng Tiên mỉm cười: "Nam quận công có nghe qua Thanh Đàm nữ vương của Kiến Khang chăng?"

Hoàn Huyền ngạc nhiên nói: "Không ngờ nhân tuyển đó lại chính là Lý Thục Trang tại Hoài Nguyệt lâu, thực ngoài ý liệu của bọn ta, nữ tử này không chỉ rất nổi tiếng tại Kiến Khang, lại còn phú xưng địch quốc, nàng ta không thuộc dạng người có thể mua chuộc được. Làm sao mà tiên sinh vừa đến Kiến Khang lại có thể khiến nàng ta vui lòng làm tai mắt cho chúng ta?"

Tiêu Phụng Tiên chậm rãi nói: "Nam quận công minh xét, Lý Thục Trang không phải là người dễ mua

chuộc, lại cũng là người không thể mua chuộc được, tuy nhiên nàng ta sẵn sàng quy thuận dưới trướng của Nam quận công, đạo lý ở đây rất đơn giản, bởi lẽ nàng ta rất coi trọng Nam quận công, hơn nữa Tiêu gia chúng thuộc hạ với nàng ta có chút quan hệ, nhờ vậy thuộc hạ có thể lay động được nàng ta."

Hoàn Huyền trầm ngâm hỏi: "Lý Thục Trang vì sao lại coi trọng ta?"

Tiêu Phụng Tiên đã có sẵn câu trả lời: "Bởi lẽ nàng ta rất rõ đám cao môn đại tộc tại Kiến Khang, hiểu được họ như thế nào, cũng như hiểu được họ cần những gì, lại càng rõ ràng họ sẽ chỉ sẵn sàng tiếp nhận những người có gia thế cùng loại. Trong cục thế hiện tại, ngoại trừ Nam quận công, ai có được thanh uy như vậy?"

Tâm tình của Hoàn Huyền đột nhiên phấn chấn, vui vẻ nói: "Nàng ta có thể nhìn lầm về ta không? Ta với bọn con cháu thế gia ở Kiến Khang về căn bản có thể coi là cùng loại, khác biệt là ở chỗ trong tay ta nắm giữ binh quyền có khả năng thống nhất Nam phương."

Tiêu Phụng Tiên đương nhiên hiểu rõ tâm ý của hắn, biết rằng hắn đối với Lý Thục Trang diễm danh nổi tiếng Kiến Khang đã nảy sinh hứng thú, vì vậy mới cố ý đưa ra nghi vấn về nàng ta với dụng tâm thông qua miệng mình để biết thêm về những chuyện của nàng ta, liền cung kính đáp: "Thục Trang đã nghĩ rằng, với gia thế của Nam quận công cùng với thiên quân vạn mã trong tay Nam quận công chính là mấu chốt quyết định thắng bại, chỉ cần Nam quận công có thể lợi dụng nỗi sợ hãi của cao môn Kiến Khang đối với tầng lớp hàn môn, thì thắng lợi sau cùng khẳng định sẽ thuộc về Nam quận công."

Hoàn Huyền động dung nói: "Đây đích thực là một nữ nhân có trí tuệ."

Tiêu Phụng Tiên nói: "Thục Trang muốn thỉnh ý Nam quận công, nên chẳng đem hành tung và hành động của Lưu Dự mật cáo cho Từ Đạo Phúc?"

Hoàn Huyền càng hứng thú hơn nói: "Đích thị là nữ nhân có tâm tư cẩn mật, ta rất tán thành chủ ý của nàng ta, nếu như có thể để Từ Đạo Phúc nắm được nơi ẩn thân và mưu đồ của Lưu Dự, hiệu quả lại càng lý tưởng."

Tiêu Phụng Tiên cung kính đáp ứng: "Thuộc hạ nhất định sẽ thông báo cho Thục Trang biết ý tứ của Nam quận công."

Đồng thời nhẹ nhàng nói: "Tuy nhiên Lưu Dự với Đồ Phụng Tam làm những gì nơi tiền tuyến? cha con Tư Mã Đạo Tử rất kín miệng, ngay cả đối với những người thân cận cũng không hề tiết lộ."

Hoàn Huyền suy tư nói: "Nói như vậy, Thục Trang thực sự là thần thông quảng đại, chắc hẳn bên cạnh cha con Tư Mã Đạo Tử cũng có người của nàng ta."

Tiêu Phụng Tiên thầm kêu lợi hại, tài trí của Hoàn Huyền thực sự không thể đánh giá thấp được, liền tiếp lời: "Nam quận công đã rõ, Thục Trang đích thực là nhân vật rất lợi hại ở Kiến Khang."

Hoàn Huyền mục quang sáng rực nhìn Tiêu Phụng Tiên hỏi: "Tiêu gia của ngươi với Thục Trang có mối quan hệ thế nào?"

Tiêu Phụng Tiên không hề do dự đáp: "Thục Trang được chân truyền từ người em kết bối huynh đệ với tể huynh, người này tên là Lục Dung Quang, bản lĩnh cao cường, nhưng đáng tiếc luyện công sai đường nên chưa đến năm mươi tuổi đã một mạng ô hô ai tai. Sau khi Thục Trang đến Kiến Khang và nổi danh, đã cử người liên hệ với chúng tôi, nhờ cung cấp ngũ thạch tán chất lượng cao, quan hệ này đã duy trì được năm năm, mọi người không hề có tranh chấp nào, mối quan hệ rất tốt."

Hoàn Huyền đối với việc Tiêu Phụng Tiên 'thành thật trình bày' hiển nhiên rất vừa ý, hô liên hai tiếng "tốt". Sau đó nói: "Chuyện Lưu Dự cần phải báo lại cho Nhiếp Thiên Hoàn, chỉ cần Nhiếp Thiên Hoàn biết được Giang Văn Thanh đã rời Biên Hoang tập tiến về phía nam, chắc sẽ khó mà ăn ngon ngủ yên, tất sẽ có biện pháp đối phó."

Tiêu Phụng Tiên hiện lên vẻ thán phục từ trong lòng, than: "Kế này của Nam quận công là một mũi tên trúng hai đích, thực sự là tuyệt diệu. Tuy nhiên nếu Nhiếp Thiên Hoàn là người thông minh, tất sẽ không nhúng tay vào vào cuộc chiến của Bắc Phủ binh với Thiên Sư quân, mà sẽ thừa nước đục thả câu, hắn sẽ chiếm không ít tiện nghi."

Hoàn Huyền nhíu mày hỏi: "Trong tình hình hiện tại, Nhiếp Thiên Hoàn liệu có thể chiếm được tiện nghi gì chứ?"

Tiêu Phụng Tiên đáp: "Căn cơ của Giang Văn Thanh là ở tại Biên Hoang tập, Nhiếp Thiên Hoàn nếu như muốn tiêu diệt lực lượng tàn dư của Đại Giang bang, tất phải chặn đường phía sau, chỉ như vậy mới có thể nhỏ giọt gốc rễ của Đại Giang bang, với suy xét như vậy Thọ Dương sẽ trở thành nơi phải chiếm lấy. Nếu trong tình huống bình thường mà tấn công Thọ Dương tất sẽ gặp sự phản công của Bắc Phủ binh. Nhưng đây không phải là thời kỳ bình thường, Bắc Phủ binh không đủ lực để quản, Nhiếp Thiên Hoàn làm sao có thể bỏ lỡ cơ hội ngàn năm có một này được?"

Ngừng lại một chút rồi nói tiếp: "Tấn công Thọ Dương còn có thể thu được hiệu quả khác, chính là tạo cho Lưu Lao Chi cái cớ để triệt thoái về Quảng Lăng, mặc cho Tà Diễm tên ngốc này trở thành cô quân tác chiến, tự sinh tự diệt. Mặt khác sẽ gia tăng áp lực đối với Lưu Lao Chi, ép hắn phải khuất phục chúng ta. Nhiếp Thiên Hoàn chính xác là con cờ rất hữu dụng của Nam quận công, chỉ có như vậy mới có thể tận dụng con cờ này."

Hoàn Huyền động dung nói: "Đề nghị của tiên sinh thấu triệt vô cùng, tuy nhiên ta với Nhiếp Thiên Hoàn chỉ là có quan hệ hợp tác, ta không thể ra lệnh cho hắn làm việc nọ việc kia."

Tiêu Phụng Tiên cười lạnh: "Đối với Nhiếp Thiên Hoàn, sao chúng ta không thực hiện sách lược 'dục cầm tiên tủng' ³?"

Hoàn Huyền hai mắt phát sáng, hỏi: "Biện pháp 'dục cầm tiên tủng' như thế nào?"

Tiêu Phụng Tiên tự tin nói: "Phương pháp rất đơn giản, sau khi trừ đi Ân Trọng Kham và Dương Toàn Kỳ, Nam quận công nên bỏ qua Biên Hoang tập, đổi lại sẽ toàn lực phong tỏa Đại Giang, công chiếm những thành trì và những cứ điểm chiến lược dọc Đại Giang ở phía tây Kiến Khang, như vậy thì đầu Nhiếp Thiên Hoàn không đồng ý, cũng vẫn phải tấn công Thọ Dương, Nam quận công chỉ việc ngồi chờ để thu thành quả."

Hoàn Huyền nhíu mày nói: "Nhiếp Thiên Hoàn là lão giang hồ, nếu như hắn khám phá kế sách 'dục cầm tiên tủng' của chúng ta, tất sẽ nảy sinh dị tâm."

Tiêu Phụng Tiên cười lạnh: "Nhiếp Thiên Hoàn lại có thể là người cam tâm thần phục người khác sao? Hắn dĩ nhiên có những suy nghĩ của riêng hắn. Nam quận công lợi dụng hắn, hắn cũng lợi dụng Nam quận công. Chỗ tuyệt diệu nhất ở đây là cho dù hắn có nắm được kế sách, cũng vẫn phải tham dự vào và không dám đắc tội với Nam quận công."

Hoàn Huyền nói: "Nhưng ta đã đáp ứng hắn, trước hết tiêu diệt Biên Hoang tập rồi sau đó mới tấn công Kiến Khang, nếu như nói lời rồi lại nuốt lời, thì có điểm không tốt."

Tiêu Phụng Tiên bình tĩnh đáp: "Lúc thế này lúc thế khác, cái Nam quận công đáp ứng chính là trợ giúp Nhiếp Thiên Hoàn tiêu trừ tàn dư của Đại Giang bang, hiện tại Đại Giang bang đã tiến về Giang Nam, tấn công Biên Hoang tập đâu còn ý nghĩa gì. Thay vào đó, Kiến Khang đã trở thành căn cứ địa của Lưu Dự và Đại Giang bang, như vậy chỉ có công chiếm Kiến Khang, Đại Giang bang mới bị tiêu diệt triệt để. Tình hình chuyển biến, sách lược cũng phải tùy lúc thay đổi, Nam quận công cứ kiên trì điểm này, Nhiếp Thiên Hoàn còn có thể nói gì được? Hắn liệu có thể làm dữ với Nam quận công sao?"

Hoàn Huyền vẫn còn do dự, nói: "Tuy là lợi dụng lẫn nhau, nhưng việc phối hợp nói chung không có vấn đề gì, một khi phá hủy đi hòa khí trong việc hợp tác, muốn bổ cứu sẽ rất khó khăn."

Tiêu Phụng Tiên hạ giọng nói: "Nhiếp Thiên Hoàn là kẻ có dã tâm rất lớn, trước sau gì cũng lộ xuất bộ mặt thật, nếu như để hắn phát triển sau này muốn thu thập hắn thực không dễ. Nam quận công không cần lo lắng việc hắn dám phản ứng quyết liệt, tình thế hiện tại của chúng mạnh hơn bên hắn. Nếu hắn muốn đối phó Biên Hoang tập, biện pháp duy nhất là công chiếm Thọ Dương, cắt đứt lưu thông đường thủy của Biên Hoang tập xuống phía nam. Tuy nhiên để thủ vững Thọ Dương, tất phải nhờ đến sự trợ giúp của chúng ta, không lẽ mỗi thuyền lương đều phải vượt qua quãng đường xa xôi hiểm trở vận chuyển từ Lương Hồ đến Thọ Dương? Phụng Tiên gọi đây là kế 'tọa sơn quan hổ đấu', dùng Nhiếp Thiên Hoàn kèm chế Hoang nhân với Bắc Phủ binh, để bọn chúng đánh nhau đến 'tam bại câu thương'. Do chúng ta phong tỏa Đại Giang, tại Kiến Khang lòng dân bất ổn, càng ngày càng yếu, khi đại quân của chúng ta thuận dòng đông tiến, Kiến Khang quân nghe phong thanh cũng tự tan rã, bên cạnh đó Thục Trang sẽ phát động cao môn Kiến Khang toàn lực ủng hộ Nam quận công, như vậy thì bảo tọa cửu ngũ chí tôn, ngoài Nam quận công ra còn ai dám ngồi nữa?"

Hoàn Huyền cuối cùng cũng động lòng, nhưng hắn vẫn trầm ngâm không nói.

Tiêu Phụng Tiên trong lòng vui mừng, nhưng cũng biết lúc này không thích hợp để nói, gã giữ yên lặng chờ đợi quyết định của Hoàn Huyền.

Hoàn Huyền đột nhiên hỏi: "Lưu Dụ đến nơi tiền tuyến, có thể làm được chuyện gì?"

Tiêu Phụng Tiên trả lời: "Sự thật đã chứng minh Lưu Dụ là kẻ có dã tâm, thêm Đồ Phụng Tam bên cạnh lại càng như hổ thêm cánh. Ngoài ra lại còn có Đại Giang bang với Hoang nhân trợ giúp, khẳng định bọn chúng có kế hoạch. Bất quá nếu chúng ta cho Từ Đạo Phúc biết Lưu Dụ lên đến tiền tuyến mưu đồ làm trò quỷ, thì cho dù Lưu Dụ có ba đầu sáu tay cũng không tránh khỏi cái chết. Hừ! Lưu Dụ tính được chuyện gì? Người nào dám chống đối Nam quận công, chắc chắn không thể sống lâu được."

Tiếp đó vòng tay cung kính nói: "Để phụ trợ Nam quận công đánh thiên hạ, trong những năm qua Tiêu gia đã tích cực chuẩn bị, đóng thuyền, tích trữ lương thực. Hiện tại đã có đội chiến thuyền gồm sáu mươi chiếc Hải Thu thuyền chuyên dùng để tấn công làm nòng cốt, nhân lực được huấn luyện chu đáo. Ngoài ra còn có một vạn rưỡi tinh binh. Chỉ cần một lời của Nam quận công, chúng tôi sẵn sàng chết đi theo Nam quận công."

Hoàn Huyền gật đầu cười nói: "Có Tiêu gia trợ giúp ta, lo gì đại sự không thành? Được rồi! Vấn đề về Nhiếp Thiên Hoàn cứ quyết định như vậy, nhưng tất cả đều phải đợi sau khi thu thập Ân, Dương hai người này rồi mới bàn lại."

Tiêu Phụng Tiên quỳ xuống nhận lệnh.

Hoàn Huyền đột nhiên cười lớn, nói: "Tiên sinh hãy đứng dậy! Ta chưa phải hoàng đế, không cần hành đại lễ."

Tiêu Phụng Tiên khầu tạ rồi đứng dậy.

Hoàn Huyền tùy tiện nói: "Ta đối với Thục Trang rất ân thưởng, liệu có thể sắp xếp để ta gặp nàng ta không?"

Tiêu Phụng Tiên hạ giọng nói: "Phụng Tiên cũng từng đề nghị với nàng ta đến Nghi Xương để tham kiến Nam quận công. Tuy nhiên nàng ta nói rằng chưa đến lúc thích hợp để rời Kiến Khang, tương lai Nam quận công ngồi lên ngôi vị cửu ngũ chí tôn, bất cứ khi nào đến Hoài Nguyệt lâu nàng ta cũng tận tình nghênh tiếp, tận tâm phục vụ."

Hoàn Huyền lặng người, tiếp đó ngẩng mặt lên trời cười nói: "Đích thị là mỹ nhân có khả năng lay động lòng người."

1 biết thì sẽ nói, nói thì nói hết.

2 vạn kiếp không siêu thoát.

3 muốn bắt thì trước hết lại thả.

HỒI 62

Không Chịu Hồi Đầu

Lần này trở lại Biên Hoang tập, lần đầu tiên chàng cảm giác như về nhà.

Từ nhỏ chàng chưa từng có một gia đình cố định, trở về bên cạnh mẹ, tức coi như về nhà, mẹ ở đâu, ở đó là nhà của chàng.

Chàng chưa từng nghĩ qua, sau khi mẹ tạ thế đã nhiều năm như vậy, chàng cuối cùng cũng biết được phụ thân là ai. Có thể việc tham gia tiết cuồng hoan của Bí nhân chẳng phải xảy ra ngẫu nhiên mà do Mặc Di Minh, cha của chàng khéo léo an bài, mong có thể cùng người thân đoàn tụ vui vầy một đêm.

Năm đó chàng và Thác Bạt Khuê đều mười hai tuổi, nhưng thân thủ đã cao hơn bọn trẻ cùng tuổi. Hai người lại gan to mật lớn mật, dám thâm nhập phạm vi thế lực Nhu Nhiên tộc, ăn trộm chiến mã của họ. Không ngờ bị chó trông gia súc phát hiện, kinh động người Nhu Nhiên, bị các chiến binh Nhu Nhiên tộc phối hợp truy đuổi. Hai người cười chiến mã ăn trộm không có yên, chạy từ ban đêm đến tận trời sáng, vẫn không bỏ rơi được hàng tá kỵ mã đuổi theo. Bọn họ hoảng hốt chẳng kịp chọn đường, chạy đến khu loạn thạch tại

ria sa mạc, ngựa cũng chịu không nổi nữa, sùi cả bọt mép.

Thác Bạt Khuê đi trước chui vào một khu rừng thưa, giật cương ngựa dừng lại, nhảy xuống đất. Yến Phi theo sau lập tức cho ngựa chạy chậm lại, dùng tiếng Tiên Ti kêu lên: "Ở đây đâu phải là chỗ trốn được."

Thác Bạt Khuê vội chụp lấy cương ngựa của chàng, hỏn hển nói: "Mau xuống ngựa! Ngựa chịu không nổi rồi!"

Yến Phi nhảy xuống ngựa, quay đầu quét mắt nhìn ra bên ngoài khu rừng thưa nơi thảo nguyên bắt đầu. Dưới sự thiêu đốt của ánh mặt trời, mặt đất vô tận trải dài đến tận chân trời, hơi nóng bốc lên khiến chàng thấy thảo nguyên mơ mơ hồ hồ. Thác Bạt Khuê đến bên cạnh chàng, cùng chàng tìm kiếm trong tầm mắt bóng dáng những người đuổi theo, nói: "Bỏ rơi được người Nhu Nhiên rồi à?"

Yến Phi bối rối: "Bọn ta tới qua đã vài lần nghĩ bỏ rơi được địch nhân, nhưng mỗi lần đều sai, hy vọng lần là ngoại lệ!"

Thác Bạt Khuê quay đầu liếc nhìn hai thớt chiến mã, kiên quyết nói: "Ngựa không chạy tiếp được nữa, kẻ sách hiện thời là đành phải thả ngựa đi, sau đó tìm hai cây cổ thụ cành lá rậm rạp trốn vào đó. Mấy tên Nhu Nhiên tộc được lại chiến mã, mà tìm không thấy bọn ta, nghĩ bọn ta đã trốn vào sa mạc, tự nhiên sẽ thu lại đội hình dắt ngựa trở về. Bọn ta lúc đó mới có thể qua được cửa ải này."

Yến Phi chấn động: "Ta hiểu rồi!"

Thác Bạt Khuê ngạc nhiên hỏi: "Người hiểu cái gì?"

Yến Phi sợ vỡ mật run run nói: "Ta hiểu, vì sao không nhìn thấy bóng dáng truy binh. Người Nhu Nhiên cố ý bức bọn ta chạy trốn về hướng này, vì bọn họ biết được bên này là sa mạc, bọn ta căn bản không còn đường chạy trốn. Hiện tại bọn họ đang thu vòng vây lại, từ mặt bên kia dồn về phía bọn ta, lần này bọn ta chắc chết rồi."

Thác Bạt Khuê hít một hơi khí lạnh: "Người nói đúng, nhất định là như thế, chỉ có thi hành biện pháp ta nghĩ ra thì mới được."

Yến Phi lắc đầu: "Địch nhân đuổi theo cả đêm, khẳng định tức đầy một bụng, cộng thêm thời tiết nóng bức, dù cho người chịu được thì ngựa cũng không chịu nổi, sao lại có thể từ bỏ vào lúc này được? Bọn họ nhất định sẽ nhân tiện lúc ngựa nghỉ ngơi tìm kiếm khắp cả khu rừng, nói không chừng bọn họ còn có chó săn và chim ưng đi cùng. Biện pháp của người thế nào mà thực hành được đây?"

Thác Bạt Khuê không tự chủ được, đôi môi khô lắm bầm chùi, lại ngẩng đầu nhìn lên trên trời, lo lắng hỏi: "Làm thế nào được đây?"

Yến Phi nói: "Phương pháp duy nhất là phải trốn vào sa mạc."

Thác Bạt Khuê thất thanh: "Cái gì? Đó là con đường chết. Với tình trạng của bọn ta bây giờ, một canh giờ cũng chịu không nổi."

Yến Phi: "Chịu không nổi cũng phải chịu, bị người Nhu Nhiên bắt được, sẽ sống không bằng chết."

Thác Bạt Khuê đang muốn nói, thì vang lên tiếng vỗ tay kinh tâm động phách đằng sau hai người, bọn họ sợ đến hồn phi phách tán, bủn rủn chân tay xoay người lại, nhất thời đều ngẩn tò te ra nhìn.

Một người ngoại hình cổ quái từ xa tiến lại, bước đi tựa như thông thả chậm rãi, nhưng chớp mắt đã đến trước mặt hai người. Người này thân hình to cao, trên người khoác trường bào vải gai thô, tư thái xuất trần giống như hạc giữa bầy gà, nhưng lại đội nón tre lớn phủ đến tận lông mày, còn đeo một tấm lụa dày che đi khuôn mặt.

Hai người mắt người nhìn mắt ta, nhất thời mất đi phản ứng.

"Choang!"

Thác Bạt Khuê định thần trở lại, rút mã đao ra, chỉ vào quái nhân, còn dùng đầu vai hích nhẹ Yến Phi, ý bảo chàng rút đao ra.

Quái nhân hai tay để đằng sau, tựa như không hiểu được Thác Bạt Khuê rút hung khí ra định giết người, đang chằm chằm đánh giá Yến Phi, nhẹ nhàng hỏi: "Hài tử! Người năm nay mấy tuổi?"

Y nói đúng là tiếng Tiên Ti, âm thanh rõ ràng trầm ấm, mang một chút âm điệu riêng của Thác Bạt tộc, khiến cho Yên Phi sinh ra cảm giác thân thiết, không biết tại sao, trực giác của chàng cảm thấy đối phương không có ác ý. Chàng vội đưa tay ra ngăn Thác Bạt Khuê đang nóng lòng muốn thử, thật thà đáp: "Tiểu tử năm nay mười ba tuổi, y và ta cùng tuổi."

Quái nhân đột nhiên quay người lại, ngẩng nhìn lên trời, thân hình tự nhiên hơi run nhẹ, tựa như đang kìm chế một loại tâm tình kích động, thanh âm nghèn nghẹn than thở: "Đứa nhỏ thật thông minh mồm mép lanh lợi."

Yến Phi và Thác Bạt Khuê trao đổi ánh mắt, đều nhìn ra nghi hoặc trong lòng đối phương, nhưng lại chẳng có chút sợ hãi gì nữa.

Đột nhiên một vật đen nhò nhò từ chỗ quái nhân được ném thẳng tới Yến Phi, chàng chụp tay bắt lấy, hóa ra là một cái bình đựng nước bằng da dê chứa đầy nước sạch.

Quái nhân trầm giọng nói: "Để ta chỉ cho các người con đường sống mà chạy." Tiếp theo đưa tay chỉ về hướng tây bắc, nhẹ nhàng nói: "Chạy theo hướng này bốn canh giờ, sẽ đến được một ốc đảo mỹ lệ, bảo đảm bọn người không chết được. Chỉ có chạy vào sa mạc này, bọn người mới có thể bỏ rơi được người Nhu Nhiên, bởi vì đó là sa mạc của người Bí tộc. Bình thường người Nhu Nhiên sẽ không xông vào khu vực của Bí nhân."

Hai người còn chưa có cơ hội hỏi cho tường tận, âm thanh vó ngựa truyền đến, bèn hoảng hốt quay đầu lại. Chỉ thấy từng đám bụi lớn nổi lên tại nhiều chỗ xa xa trên thảo nguyên, từ nhiều hướng khác nhau tiến lại gần.

Quái nhân quát lên: "Chạy mau! Ta ngăn cản truy binh cho bọn người."

Thác Bạt Khuê nhìn ước lượng bịch nước trên tay Yến Phi, rồi ngó ngó Yến Phi. Tiếp theo hai người đồng thanh hét to, nhắm hướng sa mạc chạy thục mạng.

° ° °

"Người đang nghĩ gì?"

Tiếng Cao Ngạn vang lên bên tai Yến Phi, đánh thức chàng ra khỏi hồi ức. Yến Phi trở lại hiện thực, lập tức tiếng ồn ào chơi sai quyền đấu rượu ủa vào đầy tai, cảm nhận được không khí náo nhiệt trong đại đường dưới đất Chính Đông cư. Bọn Mộ Dung Chiến, Trác Cuồng Sinh, Bàng Nghĩa, Diêu Mãnh, Hồ Lôi Phương, Thác Bạt Nghi, Cao Ngạn, Tiểu Kiệt, Phương Hồng Sinh và Cơ Biệt đang cùng nhau ngồi, toàn bộ định thần ngó chàng, lộ vẻ nghi hoặc.

Bàn bọn họ đặt ở một góc của đại đường, ba bàn bên cạnh ngồi đầy huynh đệ Dạ Oa tộc. Tất cả vì muốn gần gũi đại anh hùng Yến Phi trong lòng bọn họ mà đến.

Cao Ngạn quen khoe khoang, ra vẻ già dặn nói: "Không phải huynh đệ nói người, lần này sau khi tiểu Phi người trở lại Biên Hoang tập, chẳng phải tâm thần hoảng hốt thì nhìn Đệ Nhất lâu cũng có thể đến mức ngẩn ngơ. Hiện tại lúc này có rượu có thịt hãy vui cho thỏa. Hà! Người biết vừa rồi bọn ta nói chuyện gì không?"

Trác Cuồng Sinh đưa ngón tay ra hiệu ngăn Yến Phi đừng nói, rồi lên tiếng: "Tiểu Phi không phải nói ra! Muốn biết rõ nguyên nhân trong đó, mời sau ngày mai vào một đêm nào đó, quang lâm tề quán nghe chương mục mới nhất 'Quyết chiến Cổ Chung lâu' lần đầu tiên ra mắt, sẽ có thể hiểu được rõ ràng, bảo đảm sẽ gỡ nhíp tán thưởng. Chúng huynh đệ, ta ưu tiên cho các người nửa giá, giới thiệu thính giả có phần thưởng."

Cơ Biệt cười mỉa: "Coi kìa! Lão Trác cùng cực đến phát điên rồi, cả cái đầu chỉ là buôn bán và kiếm tiền, so với lão Hồng gian thương còn gian hơn. Tiểu Phi không cần để ý đến lão, người có tâm sự gì, cứ thoải mái dốc ra với bọn ta, thế gian này còn có vấn đề gì lớn hơn hai lần mất Biên Hoang tập. Sau khi nói ra rồi tâm tình người sẽ thoải mái hơn nhiều."

Yến Phi cười khở không nói.

Mộ Dung Chiến: "Nghe nói người vừa rồi lên đi gặp hấn, tiểu tử ấy có nói gì không?"

Bàng Nghĩa hỏi: "Có phải người khuyên hấn biến về sa mạc, tránh bị người làm thịt không?"

Tiếp theo Diêu Mãnh, Tiểu Kiệt và những huynh đệ bàn bên cạnh, mỗi người một câu, cãi nhau huyên náo vang trời.

Hô Lô Phương hét: "Mọi người câm miệng! Ôn ào thế, bảo tiểu Phi làm sao nói ra tâm sự của mình chứ?"

Mọi người tĩnh lặng lại.

Yến Phi nói: "Ta xác thực có chút tâm sự, nhưng chỉ quan hệ một ít đến quyết chiến tối mai, không có gì tệ hại lắm, nhọc công các vị quan tâm."

Mộ Dung Chiến chau mày: "Mọi người là huynh đệ, có phúc cùng hưởng, có họa cùng mang, hãy nói ra để bọn ta vì người chia sẻ nỗi lo."

Trác Cuồng Sinh cười: "Chúng ta không nên ép y nói ra, mới là cách giúp y tốt nhất. Hà hà!"

Cao Ngạn kháng nghị: "Người có thể nói với lão Trác điên, vì sao không thể nói với bọn ta?"

Yến Phi bảo: "Chuyện này thật ta không biết đề cập từ đâu. Nói đơn giản chút, lúc ta còn trẻ từng có một đoạn duyên nguyên cùng Bí nhân, với Mặc Sĩ Minh Dao và Hướng Vũ Điền là chỗ quen biết cũ."

Mọi người ngạc nhiên, ngay cả Trác Cuồng Sinh trong đó. Vì sợ bị mẹ trách mắng, sau khi Yến Phi và Thác Bạt Khuê ly khai ốc đảo trở về bộ lạc, nói dối ham chơi lạc đường, sự việc liên quan đến Bí tộc không nói nửa câu với người khác. Bởi vậy ngay cả Thác Bạt Nghi cũng không biết hai người gặp được kỳ ngộ như vậy. Tiết cuồng hoan của Bí tộc trở thành bí mật chung giữa hai người.

Diêu Mãnh trợn mắt nhìn Trác Cuồng Sinh: "Nhìn biểu tình của ngươi, có thể nói ngươi tịnh không biết."

Trác Cuồng Sinh vung tay: "Y không nói, ta làm sao biết được hả?" Tiếp theo căn nhắc Yến Phi: "Tiểu Phi ngươi thật không phải bằng hữu, sự việc khúc chiết ly kỳ như thế lại đem giấu ta, còn bị tiểu Mãnh miệng còn hơi sữa cười nhạo."

Mộ Dung Chiến đưa tay: "Không ồn ào nữa! Mọi người nghe tiểu Phi nói."

Cao Ngạn vẫn chịu không nổi: "Mặc Sĩ Minh Dao không phải là tình nhân đầu tiên của ngươi chứ? Sao có thể khúc chiết ly kỳ như vậy? So với thuyết thư của lão Trác càng khoa trương hơn."

Yến Phi cười khổ: "Ngươi đoán đúng rồi!"

Mọi người giật mình lần nữa.

Trác Cuồng Sinh vỗ trán nói: "Mẹ ơi! Chuyện này giải quyết như thế nào?"

Lúc này Yến Phi đột nhiên sinh ra cảm ứng, nhìn ra ngoài cửa.

Ánh mắt mọi người di chuyển theo chàng, một lát Hướng Vũ Điền nghênh ngang tiến vào Chính Đông cư, ánh mắt dừng lại nơi bàn bọn họ, cười mỉm bước lại.

Cả đại đường im lặng, ai nấy chụm đầu ghé tai, trao đổi tin tức, cũng nắm được kẻ đến là thần thánh phương nào.

Hướng Vũ Điền đến thẳng bàn bọn họ, ôm quyền nói: "Các vị khỏe chứ! Hướng Vũ Điền đến đây để vấn an."

Trác Cuồng Sinh nói to: "Hướng huynh mời ngồi! Mọi người uống một chén."

Hướng Vũ Điền lắc đầu: "Trác quán chủ không cần khách khí, ta đến đây muốn tìm Yến Phi, có việc quan trọng cần thương lượng với y."

Mộ Dung Chiến cười: "Có chuyện gì quan trọng hơn uống rượu? Để ta kính Hướng huynh một chén trước."

Mọi người đồng thời kêu lên hưởng ứng, lại có người mang ghế để cho Hướng Vũ Điền ngồi bên cạnh Yến Phi.

Hướng Vũ Điền từ chối không được đành ngồi xuống, nhận từ Cao Ngạn chén rượu đã được châm đầy,

nâng chén nói: "Vậy để cho Hương Vũ Điền ta kính mọi người một chén, chúc Biên Hoang tập vĩnh viễn hưng vượng, tài nguyên phong phú. Hà! Hai câu này không nên từ miệng ta nói ra, bất quá đã nói rồi, cũng thu lại không được. Mọi người cùng nhau uống một chén."

Bốn bàn hợp lại hơn năm mươi người, thêm vào những Hoang nhân du khách khác trong cả đại đường, nhất tề hưởng ứng, nâng chén uống cạn. Trong nhất thời, không ai có thể phân rõ quan hệ địch bạn, cuộc quyết chiến tới mai, tựa như vĩnh viễn sẽ không phát sinh.

° ° °

Lưu Dụ ngồi trên khối đá hình người bên bờ sông, ngơ ngẩn nhìn bầu trời đêm tăm tối.

Vì sao một số người thường may mắn hơn so với người khác, cho dù vấp ngã vẫn có thể đứng dậy, thậm chí không may bị thiên lôi đánh, vẫn có thể đạt được thắng lợi cuối cùng. Lưu Dụ gã lại không có vận đạo này, cái chết của Đạm Chân là một loại "tuyệt vận", bởi vì đó là sự đáng tiếc suốt đời không cách bồi đắp. Như hiện tại gã lại phải đi hợp tác cùng tên Lưu Nghị đáng ghét, lại còn phải tranh thủ sự ủng hộ của y. Điều này xúc phạm đến tâm ý gã, là sự việc chẳng thú vị gì. Nhưng gã không có một sự lựa chọn nào khác, dưới tình trạng bắt buộc, chỉ đành làm những việc mà mình không thích.

Vì Đạm Chân, tốt xấu của cá nhân còn phải tính toán sao? Ở vào vị trí gã mới phải làm những việc mà ở vị trí này nên làm. Cho đến lúc này, gã mới thực sự hiểu rõ Tạ Huyền. Tạ Huyền còn nhiều trọng trách hơn mà gã không có, là gia phong và thừa kế của thế gia họ Tạ, khiến Tạ Huyền không có giải pháp thay đổi nhà Tư Mã. Từ đó đến nay, gã không phục Tạ Huyền chỉ về phương diện này, lúc này lại có sự đồng tình và thông cảm.

Từ sau khi thỏa hiệp cùng Tư Mã Đạo Tử, gã hiểu được việc quan trọng đầu tiên là phải cầu tồn, phản bội tâm nguyện chỉ là sự việc bình thường. Vì Đạm Chân, vì Biên Hoang tập, vì những người ủng hộ gã, tốt xấu của cá nhân chỉ đành gạt sang một bên."

Muốn thuyết phục con người Lưu Nghị tự phụ và có dã tâm này đứng về bên mình tịnh không đơn giản. Sau này muốn cưỡng ép y càng không dễ dàng. Trong lúc mình gặp nguy nan thì bọn bất nghĩa ấy tính toán với gã và muốn hy sinh gã. Nghĩ đến phải cùng tên tiểu nhân bỉ ổi này có một giai đoạn quan hệ rối rắm dài dài trong thời gian tới, Lưu Dụ phải than thở không may.

Đồ Phụng Tam đến bên cạnh gã ngồi xuống, hỏi: "Không ngủ được à?"

Lưu Dụ gật đầu: "Ta nghĩ đến hai người, có chút không được thoải mái."

Đồ Phụng Tam ngạc nhiên hỏi: "Hai người nào?"

Lưu Dụ đáp: "Trần công công và Lý Thục Trang."

Đồ Phụng Tam cười khò: "Ta không phải không nghĩ qua bọn họ, chỉ là nghĩ cũng không ra. Đến hôm nay bọn ta vẫn chưa hiểu rõ ràng Trần công công có phải gian tế của Thiên Sư quân tại triều đình không. Nhưng bọn ta đã tận khả năng, hy vọng Tư Mã Đạo Tử có thể vì bọn ta giữ bí mật."

Lưu Dụ than: "Tư Mã Đạo Tử phải chăng sẽ không đề phòng Trần công công, chỗ khó khăn của bọn ta là không cách nào nói rõ Trần công công rất khả nghi."

Dừng một lát nói tiếp: "Còn Lý Thục Trang, lai lịch càng không rõ, khiến người ta cũng khó nhìn thấu suốt. Hai người này rất có khả năng sẽ thành nhân tố làm bọn ta thất bại. Nếu như một trong hai người thông tri cho Từ Đạo Phúc là bọn ta âm thầm đến tiền tuyến, với tài trí của Từ Đạo Phúc, rất có khả năng đoán ra mưu đồ của bọn ta."

Đồ Phụng Tam cười lạnh: "Làm sao mà đoán được?" Chỉ cần Từ Đạo Phúc tìm bọn ta không được, sẽ không có giải pháp cản trở bọn ta. Kế hoạch phản công của hắn đã như tên nằm trên dây cung, không thể không bắn. Nếu vì bọn ta mà cải biến chỉ tổ tự loạn trận cước, chẳng phải hành vi của trí giả."

Lưu Dụ hỏi: "Bọn ta có thể tránh khỏi Thiên Sư quân toàn lực truy tìm bọn ta không?"

Đồ Phụng Tam trầm ngâm một chút, cuối cùng lắc đầu nói: "Điều đó là không khả năng, bọn chúng quen thuộc tất cả hoàn cảnh khu vực này, dân chúng phụ cận phần lớn ủng hộ bọn chúng. Huống chi bọn chúng đông hơn, thuyền lớn nhỏ hơn nghìn chiếc, chỉ cần có đủ thời gian, tương lai nhất định có thể tìm được bọn ta."

Lưu Dụ: "Nhất định bọn ta phải thay đổi sách lược. Nếu như bị Từ Đạo Phúc nắm được hành tung của bọn ta, khẳng định toàn quân bị thủ tiêu."

Đồ Phụng Tam: "Sáng mai sau khi đại tiểu thư đến, bọn ta có thể nghỉ kể lâu dài. Chỉ cần có thể tìm được một địa phương lý tưởng hơn so với quần đảo Trường Xà, đem thuyền đội giấu ở đấy, bọn ta ở trên chiến trường sẽ tựa như vô hình, ở vào thế bất bại."

Lưu Dụ: "Ta càng nghĩ càng không thỏa đáng."

Đồ Phụng Tam hỏi: "Sẽ không nghiêm trọng như vậy chứ?"

Lưu Dụ: "Nói cho ta hay, có phải quần đảo Trường Xà trong tâm trí ngươi là địa điểm giấu thuyền đội lý tưởng nhất ở xung quanh đây không?"

Đồ Phụng Tam giật mình: "Phải! Bọn ta nghĩ đến, khẳng định Từ Đạo Phúc cũng nghĩ đến."

Lưu Dụ: "Bây giờ bọn ta phải ngay lập tức cưỡi Kỳ Binh hào nhanh chóng tới quần đảo Trường Xà, còn phải hủy bỏ đi dấu tích bọn ta đã từng lưu ở ngư thôn này."

Đồ Phụng Tam bật dậy: "Ta lập tức đi làm."

Sau khi Đồ Phụng Tam đi, Lưu Dụ cảm thấy thoải mái nhẹ cả người, thế mới hiểu rằng vấn đề này như con dao nhọn đâm vào tim. Nhưng vì nguy cơ lúc ẩn lúc hiện, như ngấm hoa trong sương mù khiến gã không thể ngấm được rõ ràng. Luôn mấy ngày qua gã lại bận rộn truy tìm căn cứ bí mật của Thiên Sư quân, không nhàn rỗi phân tâm nghĩ đến, bởi vậy cho đến lúc này yên tĩnh suy xét lại trong lòng, mới lượng định phương pháp ứng phó thực tế.

Đột nhiên gã nghĩ tới Biên Hoang tập.

Từ góc độ cá nhân mà so sánh thì Biên Hoang tập là một thế giới riêng biệt hoàn toàn bất đồng, có thú vị kích thích, chứa đầy sức sống lôi cuốn người ta.

Lưu Dụ âm thầm thở dài, rời khỏi Biên Hoang tập càng ngày càng xa. Một ngày trong tương lai rất lâu sau này, giả như gã không chiến tử nơi sa trường, vẫn chưa biết khi nào mới lại được đạp chân lên Biên Hoang tập, cùng Hoang nhân huynh đệ của mình tận hưởng hoan lạc.

Lúc này Lão Thủ đến bên cạnh gã, cung kính nói: "Lo lắng của Lưu gia rất có đạo lý, thực tế ta cảm thấy quần đảo Trường Xà quá gần Cối Kê, không được thỏa đáng lắm."

Lưu Dụ chau mày: "Sao không sớm nói ra một chút?"

Lão Thủ hạ giọng: "Vi là chủ ý của Đồ gia, ta đương nhiên tín nhiệm quyết định của y."

Lưu Dụ lắc đầu: "Đây là đạo làm huynh đệ sao? Có ý tưởng gì, mau dừng cảm nói ra, vì ngươi cũng sẽ đồng sinh cộng tử."

Lão Thủ nói: "Ta có một đề nghị. Phía đông cách quần đảo Trường Xà hơn sáu mươi dặm, còn có một quần đảo vô danh, bọn ta có thể đến lánh ở đó. Lưu lại thám tử ẩn nấp trên quần đảo Trường Xà, đợi sau khi chiến thuyền của Thiên Sư quân tra xét xong, bọn ta mới có thể quay lại quần đảo Trường Xà."

Lưu Dụ vỗ đùi nói: "Đề nghị hay! Đơn giản nhưng hữu hiệu, đây gọi trí của một người không bằng hai người."

Lão Thủ được Lưu Dụ sử dụng biện pháp của y, vui vẻ đi khỏi.

Sau nửa canh giờ, Kỳ Binh hào rời khỏi ngư thôn, tiến vào biển lớn.

HỒI 63

Vi Yêu Thành Hận

Biên Hoang tập.

Tiểu Kiến Khang.

Hướng Vũ Điền và Yến Phi hai người ngồi tại tấm gỗ sát mép nước trên cầu tàu cuối cùng phía thượng du, nghe nước sông nhẹ nhàng, êm dịu vỗ vào những cọc gỗ đóng xuống dưới nước của cầu tàu.

Ở chỗ này ánh đuốc không chiếu đến, tiếng huyền não của Dạ Oa tử chỉ giống như âm thanh vo ve của ong mật bay qua từ xa, tịnh không phá hỏng sự yên tĩnh khu vực này.

Hướng Vũ Điền đột nhiên bật cười, thương lượng với Yến Phi: "Ta già chết như thế nào đây?"

Yến Phi điềm đạm hỏi lại: "Người không nắm chắc giết được ta sao?"

Hướng Vũ Điền cũng thấy kỳ quái, trầm mặc suy nghĩ một hồi lâu rồi mới nói: "Từ sau khi ta luyện thành Ma chủng, chỉ có hai người là ta không nhìn thấu được. Một vị là tiên sư, người kia là lão ca người."

Yến Phi chăm chú nhìn nước sông, lãnh đạm hỏi: "Mộ Dung Thùy thì thế nào?"

Hướng Vũ Điền ngược nhìn lên bầu trời đêm đen thăm thẳm, nói: "Mộ Dung Thùy cũng là đối thủ đáng sợ, nhưng ta lại có thể nắm rõ được lợi hại của gã. Ta biết, nếu quyết đấu sinh tử, phải coi ai bị thương nặng, ai chịu không nổi trước."

Tiếp theo nhìn chàng, mỉm cười: "Tôi qua cùng người giao thủ, ta mở ra Thủy Cáp mới không chế được chiến cuộc, còn đoán chắc nội trong mấy chiêu sẽ lấy mạng người. Cho đến lúc Điệp Luyến Hoa của người rung lên thị uy, trong một sát na, cả chiến cuộc xoay chuyển ngược lại, ta không cách nào nắm rõ người nữa, sinh ra cảm giác bị người hý lộng quỷ thần. Nghiêm khắc mà nói, ta đã thua nửa chiêu, vì mất khí thế mà chịu nhận thất bại. Tuy nhiên ta không biết được có phải người có năng lực phát động phản kích sự áp chế toàn diện của ta hay không, nhưng trong tâm lý ta xác thực đã ở vào thế hạ phong."

Yến Phi hỏi: "Đã là như thế, vì sao người vẫn muốn ước hẹn tái chiến?"

Hướng Vũ Điền đáp: "Ta có thể có sự chọn lựa khác sao? Không lấy lại được Bảo quyền, chẳng bằng oanh oanh liệt liệt chiến tử. Huống chi sau khi ta ổn định tinh thần, chỉnh đốn trận cước, nói không chừng có thể chiến thắng trong trận quyết chiến. Hà! Bây giờ đương nhiên là vấn đề khác."

Yến Phi ngênh đón ánh mắt y, nói: "Người làm sao già chết đây? Vạn nhất Minh Dao mang Bảo quyền thiêu rụi để tể vong hồn người, chẳng lẽ không phải tưởng khéo quá hóa vụng sao?"

Hướng Vũ Điền cười lạnh: "Bảo quyền quan hệ trọng đại, nàng sao lại sẵn sàng mang ra thiêu rụi chứ? Ta chết ý nghĩa gì chứ? Nàng tuyệt sẽ chẳng rơi nửa giọt nước mắt."

Yến Phi ngạc nhiên: "Người tựa hồ đối với Minh Dao vô cùng bất mãn."

Hướng Vũ Điền trầm lặng một lát, nhẹ nhàng hỏi: "Nói cho ta biết! Người và tiên sư có quan hệ thế nào? Có phải Minh Dao hiểu được sự quan hệ giữa người và tiên sư không?"

Yến Phi biết rằng không có cách nào giấu được y, than: "Người không thể đợi đến cuộc quyết chiến tới mai hãy hỏi lại sao?"

Hướng Vũ Điền: "Người không nói ra, ta cũng đoán được chính xác. Người và Thác Bạt Khuê có thể tham gia tiết cuồng hoan của bọn ta chỉ trong tình huống tiên sư đề xuất yêu cầu với tộc trưởng, mà yêu cầu ấy tất phải hợp tình hợp lý, mới có thể đá động tộc chủ. Nguyên nhân là lão ca người phải là thân nhân của tiên sư, điều đó cũng giải thích vì sao người muốn biết về ngoài của tiên sư. Minh Dao là người hiểu được chuyện này, nếu không tại Trường An không giết chết người mới lạ. Nói ta hay, sao người hiểu được Bí ngữ?"

Yến Phi cười khò: "Biết được ta là ai đối với người tịnh không có lợi, tới mai người toàn lực xuất thủ thế nào được?"

Hướng Vũ Điền cười khanh khách: "Có phải Yến Phi người muốn chọc tức ta không? Lập đi lập lại nhiều lần ta toàn lực xuất thủ, bộ dạng như lần nào cũng thắng ta vậy, người thật có gì nắm chắc không? Ta có một bộ kỳ công mượn sự hao tổn để thúc phát tiềm lực, nói không chừng dưới sự giận dữ sẽ cùng người đồng quy vu tận. Ta thật không tin người sau khi bị phân chia biến thành hai mảnh vẫn sống lại được, muốn ta toàn lực xuất thủ, đối với người có chuyện gì lợi đây? Bọn ta cùng chết là thỏa lòng ao ước của Minh Dao."

Yến Phi điềm đạm: "Người sẽ làm như vậy sao?"

Hướng Vũ Điền chán nản: "Đương nhiên là không rồi, ta há phải thẳng góc mà bị kích động sao? Lại

để cho người nhìn thấu ta rồi."

Ánh mắt Yến Phi chuyển sang bờ đối diện, nói: "Minh Dao đối với người là vì yêu thành hận, nhưng ta với nàng chia tay trong không khí hòa bình, vì sao nàng hận ta nhỉ?"

Hướng Vũ Điền nói: "Đổi lại là đêm qua, ta sẽ không nói cho người biết, bởi vì không muốn nói xấu nàng. Nhưng sau khi đoán được người là con của tiên sư, cách nhìn của ta đối với nàng có chuyển biến đột ngột. Nàng rất nhẫn tâm, rõ ràng hiểu được ta tuyệt chẳng bao giờ giết chết người. Giết người rồi, dù cho nàng đem Bảo quyền đưa lại cho ta, ta cũng vĩnh viễn luyện không thành Đạo Tâm Chủng Ma đại pháp. Chỉ một điều này thôi đối với ta độc ác và tàn nhẫn bao nhiêu. Tiên sư là người Hướng Vũ Điền ta kính yêu nhất, lại muốn ta đi giết hết người thân của tiên sư, người nói ta đối với Minh Dao có thể không thất vọng sao?"

Y lại tiếp tục: "Trong lòng Minh Dao, người vẫn là một tên Thác Bạt Hán tình cờ gặp ở Trường An. Ài! Thác Bạt Hán, 'Hán' chỉ ra phụ thân người phải là Hán nhân! Tóm lại nàng nhận định ta tất có thể giết chết người, độc kế ấy của nàng mới có thể đạt được, lại có thể hủy cả đời của ta, phá hỏng mộng tưởng của ta. Nữ nhân đã sinh lòng ác độc, so với nam nhân càng độc ác hơn. Nàng muốn hủy diệt ta triệt để."

Yến Phi không đáp lại được lời nào.

Hướng Vũ Điền tiếp tục: "Trước khi ta quyết định bắt đầu tu luyện Đạo Tâm Chủng Ma đại pháp, từng vì chọn lựa giữa nàng và đại pháp mà nội tâm giằng xé kịch liệt, đơn giản ta chỉ có thể chọn một. Sư tôn cho ta tự do quyết định, bởi vì người hiểu được việc này miễn cưỡng không được. Người đương nhiên đã biết đáp án, ta tịnh không có chọn nàng, còn từ đó lánh vào Bí địa tiềm tu, không qua lại với nàng nữa, đối với nàng không nghe không hỏi. Tiếp theo phát sinh chuyện tặc sư huynh bán đứng tộc chủ, sư tôn cũng vì thế tâm kết nan giải, luyện công xảy ra nhầm lẫn, ôm hận mà chết. Ta lại đối với luyện công như say như mê, không quan tâm đến Minh Dao. Tới khi nàng đến yêu cầu ta giúp nàng tới Trường An cứu tộc chủ, ta mới phát giác Bảo quyền ta mong muốn lấy được đang ở trong tay nàng. Ài! Tình hình của ta đến mức như thế, xác thực Minh Dao có lý do thống hận ta, nhưng tội của ta vẫn chẳng đến mức đó! Lão ca người hãy cho ta lời khuyên hợp lý đi!"

Yến Phi than: "Với tính cách cao ngạo tự phụ của Minh Dao, người khẳng định làm nàng thực sự đau lòng. Nhưng người vẫn còn yêu Minh Dao sâu sắc, đúng không?"

Hướng Vũ Điền gật đầu nói: "Phải là như thế, bởi xác thực lòng ta nguyện sẽ làm tất cả trả nợ cho nàng. Ta chưa từng nghĩ qua dùng phương pháp xảo thủ cưỡng đoạt Bảo quyền trở về mà chỉ hy vọng nàng cam tâm tình nguyện mang Bảo quyền trao lại cho ta. Với tính cách của ta, lại sẵn sàng làm như vậy thì chỉ có một giải thích, là lòng ta còn nuối tiếc, không muốn làm tổn hại đến nàng lần nữa. Tuy nhiên có thể nàng đối với ta nhiều cái bất hợp lý, bất công bình, nhưng ta vẫn khoan dung cho nàng, cố gắng bỏ qua hết. Cho đến thời điểm tối nay, ta vẫn không thể dứt bỏ tâm trạng này."

Y lại cười khổ nói: "Sự xuất hiện của người từng cho ta hy vọng rất lớn, mong chờ Minh Dao có thể từ đây tu tâm dưỡng tính, mang tình yêu đối với ta dần chuyển sang người người. Nhưng người cũng biết rồi, người chỉ là một đồ chơi khác của nàng. Nàng tịnh không thực sự yêu thích người. Có lẽ nói thế này chưa chính xác mà phải là người không cách nào chữa lành vết thương trong lòng nàng, tức là nói người vẫn chưa có thể hoàn toàn thay thế ta. Ài! Con bà nó! Có thể người vào thời điểm đó có rất nhiều mặt đều thua sút nàng, với sự kiêu ngạo của nàng, sẽ không cho phép nàng yêu một người mà không bằng Hướng Vũ Điền ta, nhưng người lại có mỹ lực hấp dẫn nàng hơn người, khiến nàng cảm thấy mâu thuẫn, thống khổ và bất an, cho nên đối với người khi nóng khi lạnh, hỷ nộ vô thường, có lúc thì lại cố tình vũ nhục người, đả kích người, ý đồ muốn bức người lộ ra khuyết điểm. Nàng chỉ không nghĩ qua người lại đột nhiên bỏ nàng mà đi, mà còn làm việc kinh người chấn động Trường An, trong tình huống không thể lại giết được Mộ Dung Văn. Điều ấy khiến cho nàng đối với người vừa hận vừa yêu, lại chạm đến vết thương cũ của nàng vì ta mà có. Ài! Nếu người chưa yêu Kỳ Thiên Thiên hoặc sẽ tốt hơn một chút, nhưng tình yêu của người và Kỳ Thiên Thiên thiên hạ đều biết, Minh Dao sẽ nghĩ thế nào đây? Đương nhiên nhận định người là một tên hán tử tiếp theo Hướng Vũ Điền ta đã phụ bạc trong cuộc sống của nàng, tựa hồ càng đáng ghét hơn ta, càng ngạt ngào do dự, chuyển sang tình yêu khác. Trong lòng Minh Dao, nếu như ta là vạn ác không tha, thì Yến Phi người cũng giống như tội đáng chết vạn lần. Khả khả...!"

Hướng Vũ Điền dùng tiếng cười để kết thúc một lần thổ lộ cảm xúc thật tình trong lòng, tiếng cười mang đầy ý nghĩa bơ vơ lạnh lẽo trong tâm, làm cho người nghe đau lòng, càng biểu hiện y đối với Mặc Sĩ Minh Dao chẳng phải vô tình, bởi vì thủ đoạn của nàng mà cảm giác chán nản.

Yến Phi tựa như sự việc nghe được chỉ là của người khác, bình tĩnh nói: "Hướng huynh có suy nghĩ

qua, lệnh sư sao lại đem Bảo quyền quan hệ đến ngươi, truyền nhân duy nhất tất sẽ đạt thành tựu, giao vào trong tay một người khác, trong đó phải có thâm ý khác không?"

Hướng Vũ Điền cả giận: "Lệnh sư? Ngươi không thể gọi sư tôn một tiếng 'cha' sao? Có phải do không quen chăng? Ý tứ của ngươi là sư tôn để cho Minh Dao bảo quản Bảo quyền, chẳng phải chỉ đơn giản ép ta trả nợ, nhưng ta thật không nghĩ được còn có hàm ý gì nữa?"

Yến Phi cười khổ: "Cha! Ài! Ta thật không quen. Từ khi biết chuyện đến nay, ta mới chỉ có mẹ không có cha, mỗi lần ta nhìn thấy mẹ ta sầu nhớ khó quên, trong lòng ta luôn chửi rủa tên nam nhân nào làm khổ mẹ ta. Ngươi không trải qua tư vị trong đó, rất khó hiểu rõ cảm thụ của ta. Tại khoảng khắc trước khi mẹ ta mất, ta hiểu được người mẹ rất muốn gặp chính là ngươi, ta hận không thể lập tức ép người đến gặp mẹ ta, bức người tại bên cạnh mẹ ta sám hối nhận sai. Nhưng ta lại bất lực, mở lớn mắt nhìn mẹ ta trước mặt ta ôm hận mà qua đời."

Hướng Vũ Điền chấn động: "Ta rõ ràng rồi! Ài! Sự thật trong đó ta thực không được rõ ràng vì sao sư tôn phải làm như vậy, di mệnh của người lúc lâm chung ta dám không chấp hành sao? Điều là muốn đem sanh mạng ta giao cho Minh Dao."

Yến Phi cười mỉa: "Hôm nay ngươi than thở nhiều, sợ rằng sau này sẽ không còn được cùng nhau than thở nhiều như vậy."

Hướng Vũ Điền lườm chàng một cái, lắc đầu nói: "Nhờ ngươi ta còn có thể cười được." Tiếp theo rõ ràng tự nói với mình: "Thật ra ý tứ của sư tôn có thật như vậy không? Là muốn ta suy nghĩ chọn lựa của mình lần nữa sao? Ta còn có khả năng quay đầu trở lại sao? Điều đó thật không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng."

Yến Phi nói: "Lệnh sư cũng đã biết được ngươi sẽ không thay đổi chí hướng, nhưng đó là một điều tâm kết khó giải đến chết của người, cũng là một sự cảnh cáo đối với ngươi. Nếu như ngươi tiếp tục kiên trì, rồi cuộc sẽ đi theo con đường của người, là bỏ rơi vợ con. Đã làm thương tổn người yêu thương nhất, phương diện kia cũng hoàn toàn không đạt được, cả hai đều trở thành không. Người đem Bảo quyền giao cho Minh Dao, nếu ngươi có thể khiến nàng đem Bảo quyền cam tâm tình nguyện đưa lại cho ngươi, điều đó ít ra ngươi cũng bồi thường đủ cho việc đã bỏ rơi nàng."

Hướng Vũ Điền than: "Là sư tôn không nghĩ rằng Minh Dao lại nghĩ ra một cái độc kế như vậy."

Tiếp theo gã miễn cưỡng phản chấn tinh thần nói: "Tính toán quá khú, ân hận chẳng giải quyết vấn đề, chỉ là giày vò bản thân vô ích. Đủ rồi! Ngươi nhận thấy ta giả chết có được không?"

Yến Phi nói như chém đinh chặt sắt: "Tuyệt đối làm không được."

Hướng Vũ Điền bất mãn: "Như vậy chẳng phải chủ quan quá sao?"

Yến Phi nói: "Ta nghĩ cho ngươi đấy, ngươi đã mất đi Minh Dao, nếu như mất đi Bảo quyền nữa, làm người còn có ý nghĩa gì chứ? Cho nên việc này không thể sơ suất, ví như ngươi hoàn toàn đoán sai phản ứng của Minh Dao, chẳng những vì cái chết của ngươi đau lòng tuyệt vọng, còn đem Bảo quyền thiêu rụi tế ngươi ..."

Hướng Vũ Điền run sợ: "Đừng nói! Đừng nói nữa! Ngươi nói đúng rồi, việc này không thể để sơ suất."

Yến Phi nói: "Chỉ có khi ta chết, Minh Dao vì đạt được mưu đồ nên trước hết mang Bảo quyền trả lại cho ngươi, sau đó nói ngươi đã thành công giết chết người thân duy nhất của lệnh sư, coi ngươi một đảng hoan hỷ một đảng không. Đây là biện pháp duy nhất, lại không thể thất bại."

Hướng Vũ Điền hai mắt bắt đầu phát sáng, trầm ngâm nói: "Đúng! Tối mai ta và ngươi lại bắt phân thắng bại, sau đó ta có thể hướng về Minh Dao giải thích rằng ta không đủ năng lực giết chết ngươi. Nhưng ắt ta sẽ phải vin vào trọng thương, khó dựa vào Liên Tử cầu trốn khỏi Biên Hoang tập. Sau này ta sẽ thay nàng cùng ngươi quyết chiến lần nữa, giết chết ngươi. Khà! Nếu như ngươi thật sự bị giết chết, nghĩ đến thế gian trở nên khiếp sợ cùng cực, chẳng lẽ không phải là hỗn độn đến cực điểm ư?"

Yến Phi hỏi: "Ngươi so với Tôn Ân lại lợi hại hơn sao?"

Hướng Vũ Điền vui vẻ gật đầu, nói: "Đúng! Tôn Ân giết không được ngươi, lần này ta cũng không có bản sự hủy diệt thân thể và tinh thần ngươi. Chỉ cần không tổn thương thân thể ngươi là thành công. Tuyệt kế như thế, khẳng định từ cổ chí kim không ai nghĩ ra được cũng làm không được, Hà!"

Yến Phi hỏi: "Hiện tại Minh Dao ở chỗ nào?"

Hướng Vũ Điền nói: "Ta cũng không biết hiện tại nàng ở chỗ nào, nhưng đương nhiên ta có biện pháp tìm được nàng." Nhìn thấy thần tình của Yến Phi, y chau mày nói: "Không phải người hoài nghi nàng lúc này đang ở Biên Hoang tập chứ! Điều này không có khả năng, tại trong lòng nàng, ta và người cộng lại cũng không quan trọng bằng Bí tộc. Từ khi còn nhỏ, nàng đã bị bồi dưỡng thành người kế thừa tộc trưởng, nàng tuyệt sẽ không vì bọn ta mà không quan tâm đến sự sống chết của tộc nhân, buông bỏ tất cả để đến Biên Hoang tập này. Điều đó lại không phù hợp với hiệp định giữa nàng và Mộ Dung Thùy, nàng chỉ phụ trách đối phó Thác Bạt Khuê, lão ca người là do ta chăm sóc."

Yến Phi hỏi: "Người khẳng định Biên Hoang tập chỉ có một mình người là Bí nhân?"

Hướng Vũ Điền đầy đủ tự tin đáp: "Đương nhiên là khẳng định, nếu có Bí nhân khác ở đây làm sao giấu được ta?"

Y lại tiếp: "Nhưng bên Mộ Dung Thùy sẽ phái thám tử đến Biên Hoang tập để thu thập tin tình báo, thông qua Mộ Dung Thùy, Minh Dao có thể nắm được những sự kiện trọng đại phát sinh ở trong tập. Trận quyết chiến lần trước của bọn ta đương nhiên giấu không được nàng."

Yến Phi đề nghị: "Ngày mai người nhớ phải toàn lực xuất thủ, tuyệt đối không phải lưu tình, bọn ta chẳng những muốn che mắt bọn người của Mộ Dung Thùy, còn phải che mắt huynh đệ Hoang nhân của ta, thế mới lừa được Minh Dao."

Hướng Vũ Điền cười khổ: "Chẳng lẽ ta thấy người chống không nổi vấn hạ sát thủ sao? Yêu cầu của người tựa hồ có phần hơi quá."

Yến Phi nói: "Đây xem như người giúp ta một việc tốt mà? Là ta muốn mượn người luyện một loại kiếm pháp đặc biệt, trong thiên hạ người có thể ra tay giúp ta phương diện này không ngoài ba người, mà người là một trong số đó. Hiểu chưa? Chỉ cần người tưởng tượng là ta đánh không chết, mới có thể phóng tâm xuất thủ."

Hướng Vũ Điền chẳng thích thú hỏi: "Người có thể nắm rõ mức độ nông sâu của ta sao?"

Yến Phi bức bối nói: "Nếu ta có thể nhìn thấu suốt người, người căn bản lại không đủ tư cách thành đối thủ cho ta luyện thành kiếm pháp."

Hướng Vũ Điền vẻ mặt hòa hoãn, nói: "Hai câu nói này ta thấy nghe lọt tai. Nói thẳng ra, có lúc lời nói của người xác thực khiến ta tức đầy một bụng. Không phải trách bà mẹ ta, trong thiên hạ có phương pháp luyện công nào lại tiến hành trong lúc cùng đối thủ quyết chiến sinh tử chứ? Một lần không may, phải đền bù bằng mạng sống."

Yến Phi ung dung nói: "Nói cho người biết một bí mật, ta tối qua đỡ người ba chiêu, toàn là lâm thời nghĩ ra, không có người khẳng định luyện không thành ba chiêu ấy."

Hướng Vũ Điền động dung hỏi: "Không phải người nói đùa chứ?"

Yến Phi nghiêm chỉnh đáp: "Đương nhiên chẳng phải nói đùa. Ta phải trong một đêm ngộ thông toàn bộ kiếm pháp, mà người là phương thức duy nhất để ta thành công nhanh nhất, hiểu rõ chưa?"

Hướng Vũ Điền hỏi: "Cuộc quyết chiến tối mai ấy, ta nên tại lúc nào dừng tay, đánh chiêu thu binh không?"

Yến Phi tự nhiên nói: "Đương nhiên là người cảm giác được kết quả sẽ lưỡng bại câu thương, không thể không dừng tay, nếu không lúc ấy sẽ khó toàn thân mà lui, như thế mới có thể khiến người ta tin phục, sẽ không hoài nghi."

Hướng Vũ Điền có chút tức giận nghiến chặt răng nói: "Nghe người nói ta chẳng những trong lòng ngứa, mà là vô cùng khó chịu. Người chưa thử qua mùi vị Liên Tử cầu của ta, lại chưa thử qua kiếm pháp của ta, mà sử kiếm mới là chỗ tinh hoa trong võ thuật của ta."

Yến Phi cười: "Phóng tay mà làm đi! Như thế mới có thú vị kích thích. Nói thật, ta và người đều khó gặp được đối thủ, không tận hưởng một trận, làm sao trụ được lão thiên gia?"

Hướng Vũ Điền lắc đầu cười to: "Sợ rằng dừng tay không kịp, chém rơi đầu người xuống, xem người

còn làm sao sống lại được?"

Yến Phi nói: "Thế thì ta chỉ có tự trách mình học nghệ chưa tinh, người cũng không cần phải hối hận trong lòng, sau khi thu hồi Bảo quyền từ Minh Dao, thoải mái cười lên ba tiếng, sau đó đi tu luyện thật tốt Chủng Ma đại pháp của người."

Hướng Vũ Điền giật mình nói: "Phải! Trong tình huống giết chết người như vậy, ta có thể đối mặt được với thiên địa lương tâm, bất luận Minh Dao nói sao, cũng không thể ảnh hưởng đến ta nữa."

Yến Phi vui vẻ: "Đây mới là thái độ chính xác nhất, bọn ta càng không cần ước định sau này nên làm thế này hay làm thế kia, tất cả thuận theo tự nhiên, chỉ cần người giữ vững tác phong không giết người là thành công."

Hướng Vũ Điền nói: "Ngược lại ta có một chủ ý khác, ta có thể mượn cách tu luyện một loại võ công, nói với Minh Dao sau khi luyện thành mới có thể giết chết người. Sau này khi nào nàng không có cách giải quyết người thì lại sẽ cầu cạnh ta ra đối phó với người, như thế ta mới tạm thời không cần cuốn vào trường đấu tranh của bọn người và nàng, yên tĩnh đợi chờ lúc cùng người quyết đấu thư hùng lần nữa."

Yến Phi tán thưởng: "Gã này thông minh."

Hướng Vũ Điền ngạc nhiên: "Đó chính là câu nói đầu tiên cha người nói với ta."

Yến Phi ngây ngốc, trong lòng hàng trăm cảm giác ủa về. Trong chốn u minh, tựa như có một sợi dây vận mệnh đem chàng, Hướng Vũ Điền và Mặc Sĩ Minh Dao buộc lại cùng nhau.

Hướng Vũ Điền bùi ngùi nói: "Cảm giác tối nay thật cổ quái, ta rất ít khi coi người khác là bằng hữu, nhưng quan hệ với người lại phi thường kỳ kỳ, giống như là người rất thân mật, nhưng không may tối mai lại phải cùng người sinh tử kết thúc. Nhưng bọn ta lại là quan hệ hợp tác bạn bè, lúc này ta càng nghĩ càng hồ đồ, càng nghĩ càng thấy thú vị, nhưng lại có một loại cảm giác nguy hiểm cao độ, sợ nghịch lửa bỏng mất đầu."

Yến Phi nói: "Nghĩ nhiều vô ích, quay về ngủ một giấc thật ngon! Không phải tìm ta nữa, hại ta phải không được hưởng huynh đệ của mình thú tội."

Hướng Vũ Điền cười: "Khẳng định trong đó có một người mà người phải thú tội là Trác Cuồng Sinh."

Y ngừng lời đứng bật dậy, vỗ vỗ trường kiếm trên lưng: "Cái ta đang cầm trên tay gọi là 'Tư Cổ', là thần binh lợi khí tự thân ta tôi luyện tạo thành, năm ấy tấn công vào Tần cung, không có người nào đỡ được ta ba hiệp, hy vọng Yến huynh sẽ không khiến ta thất vọng! Ta đã quyết định toàn lực xuất thủ, vì người đã có dự tính trong lòng, ngôn ngữ thái độ ẩn tàng chiến thắng, thật khiến cho ta rất không phục."

Yến Phi cười, nói: "Ta thành công rồi, là ta cố ý kích khởi ý chí cầu thắng của Hướng huynh."

Hướng Vũ Điền cười khổ bỏ đi.

HỒI 64

Giúp Đỡ Đúng Lúc

Hướng Vũ Điền về đến lữ quán Tiểu Kiến Khang, Vương Trấn Ác đang đợi y ngoài đại môn, thần tình nghiêm túc.

Hướng Vũ Điền cười hỏi: "Thảo nào vừa rồi không thấy Vương huynh dự tiệc tẩy trần của Yến Phi, hóa ra đã đến đây. Xin lỗi để Vương huynh phải đợi lâu, không biết có gì chỉ giáo?"

Wương Trấn Ác bước theo y đi về phòng trọ, nói: "Ta đợi chưa đến một canh giờ. Ôi chao! Thần thái Hướng huynh hình như thoải mái vô cùng."

Hướng Vũ Điền dẫn hần đi dọc theo hành lang, cười: "Bất luận là đối trận sa trường, hay hai người đối đầu với nhau, trước đó bản thân cần phải càng thư giãn càng tốt, mới có thể dùng trạng thái tốt nhất để xuất chiến. Nếu nói không tin, người có thể quan sát Yến Phi, y căn bản không để trận chiến tối mai ở trong đầu."

Wương Trấn Ác rất ngạc nhiên, hỏi: "Người thật đã đi gặp Yến Phi rồi?"

Hướng Vũ Điền đến trước phòng trọ, đẩy cửa đi vào, nói: "Vương huynh mời vào."

Sau khi hai người ngồi xong, Hướng Vũ Điền gật đầu nói: "Vương huynh nói đúng, Yến Phi xác thực là người khó hiểu nhất, đến bây giờ ta vẫn chưa hiểu rõ được căn cơ của y."

Vương Trần Ác kiên trì hỏi tiếp: "Mới đây Hướng huynh tìm Yến Phi vì chuyện gì?"

Hướng Vũ Điền rút cuộc cũng tự mình thử nghiệm chỗ khó xử của Yến Phi khi phải tìm lời giải thích với huynh đệ Hoang nhân của chàng, tuy không coi Vương Trần Ác là huynh đệ, nhưng ít ra cũng là một nửa bằng hữu, không thể có chuyện bảo hấn cam miệng. Y cười khổ nói: "Thật ra ta và Yến Phi quen biết từ trước, khi ấy y còn có một cái tên khác, điều đó chẳng đáng coi là bí mật gì. Lúc này Vương huynh đến tìm ta, có chuyện gì không?"

Vương Trần Ác hỏi: "Trận quyết chiến tối mai của ngươi và Yến Phi có thể hủy bỏ không?"

Hướng Vũ Điền cười: "Quen biết là chuyện quen biết, nhưng ta và Yến Phi một người đại diện cho Bí tộc, một người đại biểu cho Hoang nhân, đây tuyệt không phải là ân oán cá nhân, quyết chiến là thể bất buộc. Vương huynh có thể khỏi phải nói những lời này."

Vương Trần Ác: "Trước tiên ta phải nói rõ với Hướng huynh. Lần này ta đến gặp Hướng huynh chỉ có thiện ý, mà không mang ý đồ bất lương trong lòng. Sự thật Hoang nhân bọn ta đối với Hướng huynh cũng chỉ có hảo cảm mà không có ác cảm, còn vô cùng bội phục thủ đoạn, tài trí và võ công của Hướng huynh. Nhưng Yến Phi cũng là người Hoang nhân tôn kính nhất, bọn ta thật không nguyện nhìn thấy một người nào trong bọn ngươi có gì tổn thất."

Hướng Vũ Điền cười khanh khách nói: "Mặc dù Vương huynh nói thật khách khí, nhưng chỗ cốt tử là chứng minh sức mạnh và ý nghĩa để ta phải biết khó mà lui. Hãy nói cho ta biết, trong lòng Vương huynh và Hoang nhân huynh đệ của huynh, có phải không ai nghĩ qua Yến Phi sẽ thua không?"

Vương Trần Ác rõ ràng đối với Hướng Vũ Điền cảm thấy rất khó thuyết phục, chỉ đành nói: "Lòng tin của Hoang nhân đối với Yến Phi, tịnh không phải được thiết lập trong một sớm một chiều, mà là y luôn luôn có thể trong tình huống ác liệt nhất, làm ra những kỳ tích ngoài sự tưởng tượng của người ta, đến mức khiến cả cục diện xoay chuyển ngược lại. Trong lòng Hoang nhân, Yến Phi không phải người thường, mà tựa như thần thánh có một lực lượng siêu phàm ủng hộ. Thử hỏi một người như vậy, làm sao có khả năng thua chứ?"

Hướng Vũ Điền cảm thấy rất hứng thú hỏi: "Bản thân Vương huynh lại có cách nhìn thế nào? Có phải cũng nhận thấy Hướng Vũ Điền ta cơ hội thắng rất thấp, hoặc tất bại chẳng sai?"

Vương Trần Ác cười khổ: "Ta xác thực có bị cảm nhiễm lòng tin của Hoang nhân đối với Yến Phi, nhưng vẫn có thể bảo trì lý trí, lấy việc luận việc. Với tính cách và tác phong của Hướng huynh, nếu như nói có thể, tối qua đã không phải để Yến Phi còn sống trở về, rồi ước hẹn tối mai tái chiến. Có thể quả quyết trong hành động của Hướng huynh đối với Yến Phi gặp khó khăn."

Hướng Vũ Điền nhún vai nói: "Nhưng cũng có thể là ta đã nắm rõ cân lượng của Yến Phi, bởi vì nếu có thể trước sự chứng kiến của Hoang nhân, giết chết Yến Phi mới có thể đạt được hiệu ứng tốt nhất. Dù cho ta không giết được Yến Phi, mà Yến Phi cũng không giết được ta, thì tạm thời đình chiến."

Vương Trần Ác ngạc nhiên: "Lời nói này của Hướng huynh tuyệt không phải lời trung thực, vì muốn đạt được hiệu ứng tốt nhất, thì đem thủ cấp của Yến Phi treo cao bất kể một chỗ nào trong Tập là thành công, sao phải lại nhất quyết sinh tử trong Tập nữa. Sau khi thành công còn phải chạy trốn sự truy kích của Hoang nhân, đâu phải chọn lựa của trí giả?"

Hướng Vũ Điền giờ tay thờ dài: "Để ngươi nhìn ra rồi, ta thật rất khó giải thích rõ ràng với ngươi."

Vương Trần Ác vui vẻ nói: "Lần đầu tiên ta cảm nhận được Hướng huynh coi ta là bằng hữu, bởi vậy cảm thấy lung tung. Ta có một đề nghị, chỉ cần Hướng huynh sẵn sàng gật đầu, ta có thể sắp đặt để Hướng huynh vinh vinh quang quang hạ đài, không cần phải một lần mạo hiểm, Hướng huynh không phải rất trân quý sinh mạng sao? Người chết rồi tất cả đều trở thành không. Chẳng phải ta nhận định Hướng huynh tất bại không sai, phương diện này đương nhiên chỉ có Hướng huynh biết rõ cơ hội thắng của mình."

Hướng Vũ Điền gật đầu: "Ngươi rất xứng đáng là bằng hữu, bất quá tình huống trong đó phức tạp dị thường. Ta lại không thể không đánh, Yến Phi cũng không có chọn lựa khác. Được rồi! Phương diện này Vương huynh không phải lãng phí lời nữa. Ý tốt của Vương huynh ta xin ghi tâm."

Vương Trấn Ác vẫn chẳng cam lòng, hỏi: "Thật không có chọn lựa khác?"

Hướng Vũ Điền ngắt lời: "Tuyệt đối không có."

Vương Trấn Ác thất vọng: "Sao phải khổ thế chứ?"

Hướng Vũ Điền chịu không nổi chờ dài một hơi.

Vương Trấn Ác ngạc nhiên hỏi: "Hướng huynh vì sao chờ dài? Bộ dạng giống như mang đầy tâm sự."

Hướng Vũ Điền như mang nhiều cảm xúc mà nói ra: "Biên Hoang tập là một địa phương kỳ diệu, rất hợp với sở thích của ta. Khắp nơi đều là trò ly kỳ, trong tập một phần hồ hững nản chí, trong vẻ bề ngoài túy sinh mộng tử ¹, ngược lại tràn đầy sức sống truy cầu tự do, mỗi người đều có thể phóng tay làm những việc mình thích, chỉ cần tuân theo quy củ, chẳng ai can thiệp. Ta tới nay cũng vì không có bất kể người hay sự việc nào có thể cải biến được ta, nhưng đột vừa rồi ta lại cảm thấy đối với người có chút mềm lòng, do đó ta mới biết bản thân mình đã bị thay đổi một chút rồi. Sức cảm nhiễm của Biên Hoang tập thật lợi hại."

Vương Trấn Ác nói: "Người vẫn cho rằng ta ở tại đây là chờ chết sao?"

Hướng Vũ Điền mỉm cười nói: "Điều này phải xem kết quả cuộc chiến tới mai, chỉ cần Yến Phí thật sự bất tử, thì thua sẽ là Bí tộc bọn ta và Mộ Dung Thủy. Biên Hoang tập là một địa phương làm cho người ta kinh dị, phảng phất lực lượng hữu dụng vô tận. Những gì ta có thể nói là bấy nhiêu đó, Vương huynh không cần phí thời gian cho ta nữa."

Vương Trấn Ác biết y ra lệnh trục khách, lịch thiệp cáo từ bỏ đi.

° ° °

Lưu Dụ, Đồ Phụng Tam và Lão Thủ ba người đứng trên đài chỉ huy, quan sát mặt biển tối đen như mực, với những con sóng lớn hùng dũng.

Trên trời không ánh trăng sao, mưa lất phất rơi xuống, Lão Thủ dựa vào kỹ năng đi biển ban đêm của lão, ở trên thuyền không có một ánh đèn, "Kỳ Bình Hào" ngang nhiên trên mặt biển men theo bờ cảng buồm lao đi.

Bọn họ rời xa bờ vừa đủ hai mươi dặm, xa xa thấp thoáng lúc ẩn lúc hiện vô số điểm sáng, lại nhìn không được hình dạng thuộc loại thuyền gì. Lão Thủ trầm giọng nói: "Khẳng định không phải là thuyền đánh cá. Dân chài cũng cùng nhau kết đội để đi đánh cá, nhưng tuyệt sẽ chẳng bao giờ hàng chục chiếc thuyền rời bến cùng một lúc, chỉ khiến cá thu hoạch bị ít đi. Càng không chỉ treo ở đuôi thuyền một cái phong đăng nhỏ, mà phải là đăng hỏa thông minh và sẽ không lén lút như thế."

Lưu Dụ nói: "Cũng chẳng phải là đội chiến thuyền của Bắc Phủ binh, vì không cần thiết ẩn giấu hành tung. Khả năng duy nhất, đây là đội chiến thuyền của Thiên Sư quân."

Đồ Phụng Tam trầm giọng: "Bọn họ nếu đi đến quần đảo Trường Xà, tức là muốn âm thầm tập kích bọn ta."

Lưu Dụ lạnh lùng: "Theo thời gian mà xét, chắc là đội thuyền của Văn Thanh đã làm Từ Đạo Phúc sinh lòng cảnh giác, nhân thế mà phát hiện căn cứ trên biển của bọn ta."

Tiếp theo hỏi Lão Thủ: "Bọn ta có thể nhanh hơn bọn họ, đến đảo Trường Xà trước một bước không?"

Lão Thủ ngạc nhiên: "Điều đó hoàn toàn không thành vấn đề, theo tốc độ khác nhau giữa thuyền bọn ta và bọn họ, ta có thể đảm bảo đến được đảo Trường Xà trước nửa canh giờ so với địch nhân. Nhưng vấn đề là địch nhân có khả năng không chỉ một đội thuyền, mà số lượng còn nhiều hơn nữa."

Lưu Dụ nói: "Điều này hiện thời đã không ở trong phạm vi suy nghĩ của bọn ta, tất cả phải nhờ nơi người!"

Lão Thủ lên tiếng lĩnh mệnh đi khỏi.

Đồ Phụng Tam nói: "Bọn ta đã có chút coi thường Từ Đạo Phúc. Nếu không phải Lưu gia người đột nhiên suy nghĩ lại, đang đêm nhanh chóng trở lại đảo Trường Xà, nếu không hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được."

Lưu Dự bảo: "Hoặc có lẽ ta xác thực là chân mệnh thiên tử, hay chỉ là mệnh của bọn ta chưa tuyệt. Nhưng bất luận thế nào, chỉ cần bọn ta còn có một phần khí lực cũng sẽ tiếp tục liều mạng, cho đến thu được thắng lợi cuối cùng."

° ° °

Ài!

Kỷ Thiên Thiên chuyển mình tỉnh giấc, cảm giác đầu tiên là toàn thân thư thái, kinh mạch thông suốt dễ chịu, trong nhất thời không biết mình đang ở đâu, còn có chút quên mất bản thân mình là ai.

Tiểu thư tỉnh rồi!

Kỷ Thiên Thiên thăm nghĩ âm thanh này rất quen, chợt nhớ đây là tiếng Phong Nương, thì có người lao lên người nàng, khóc oà lên. Kỷ Thiên Thiên mở mắt ra, đập vào mắt là Tiểu Thi đang khóc mặt phủ đầy nước mắt. Minh vẫn nằm trên giường, Phong Nương đứng ở bên cạnh, vẻ mặt đầy lo lắng, cũng mang chút nghi hoặc.

Trong phòng đèn dầu đã được thắp sáng, bên ngoài cửa sổ tối đen thăm thẳm.

Kỷ Thiên Thiên vỗ về Tiểu Thi đang phục trên người nấc không thành tiếng, ngồi lên, ngạc nhiên hỏi: "Bây giờ là giờ gì, vẫn chưa sáng à?"

Tiểu Thi muốn trả lời nàng, nhưng lại nói không ra lời, chỉ không ngừng khóc lóc đau khổ, nhưng phần vui vẻ trội hơn bi thương. Coi lại thấy nàng khóc đến mí mắt sưng đỏ lên thì biết nàng đã khóc nhiều lần.

Phong Nương ngồi xuống mép giường, xoa nhẹ lên lưng Tiểu Thi, dịu dàng nói: "Đừng khóc nữa! Tiểu thư không sao rồi, Tiểu Thi thư phải cười mới đúng."

Lại trả lời Kỷ Thiên Thiên: "Đây là đêm thứ hai, tiểu thư đã ngủ một ngày một đêm rồi, sốt cao liên tục, lại không triệu chứng có bệnh, hô hấp đều đều, dài và nhẹ, tựa như trạng thái luyện công, bởi vậy ta luôn khuyên Tiểu Thi thư không phải lo lắng, cũng không đi tìm đại phu lại khám cho tiểu thư. Tiểu thư hiện tại cảm giác như thế nào?"

Hồi ức của Kỷ Thiên Thiên quay trở lại tâm trí, nhớ đến thời khắc mỹ diệu trước khi bị hôn mê. Khi đó trong tâm linh nàng kêu gọi Yến Phi, đang lúc miễn cưỡng không nổi, thì lại nghe được tiếng ngân của thanh kiếm Yến Phi yêu quý. Tựa như lần đó tại "Bính Kiều nguy lập" một trong bốn phong cảnh của Biên Hoang tập nghe được, khác nhau chỉ là lần này âm thanh đến từ sâu thẳm trong tâm linh, phảng phất như trống chiều chuông sớm, chấn động mỗi một đạo kinh mạch của nàng, đều đều hỗn loạn, kích động liên tục trong không gian tâm linh liên kết giữa nàng và Yến Phi, dư âm không dứt.

Tại một sát na thanh kiếm kêu lên, tâm linh của nàng và Yến Phi cùng nhau hợp nhất, không dùng ngôn ngữ gì cũng hoàn toàn triệt để nắm rõ được tình trạng và hoàn cảnh của Yến Phi, biết được Yến Phi chẳng những vẫn tại nhân thế, còn hiểu được cuộc sống của chàng tóm lại tốt hơn bất kể người nào khác.

Sau đó nàng mới mất đi tri giác, cho đến tận lúc này.

Kỷ Thiên Thiên nói: "Ta không việc gì!"

Tiểu Thi từ trong lòng nàng ngẩng đầu lên, khóc như lê hoa đới vũ: "Tiểu thư thật không việc gì chứ? Dọa chết Tiểu Thi rồi."

Kỷ Thiên Thiên trong lòng kêu không hay, nếu như Mộ Dung Thùy từng lại thăm nàng, dựa vào sự tinh minh của Mộ Dung Thùy, nói không chừng sẽ nhìn ra một chút sự thực, sẽ không giống như trước đây đối với mình hoàn toàn không có phòng bị nữa. Mím cười nói: "Ta thật không sao mà!"

Quay sang Phong Nương nói: "Cảm giác của ta bây giờ rất tốt, còn có chút đói bụng đây."

Phong Nương vỗ vỗ lên đầu vai Tiểu Thi, nói: "Tiểu Thi thư không nghe được sao? Tiểu thư đang đói bụng kìa!"

Tiểu Thi vội vàng đứng dậy, lại quan sát Kỷ Thiên Thiên kỹ lưỡng hai lần, rồi đi ra khỏi phòng.

Còn lại hai người Kỷ Thiên Thiên và Phong Nương, không khí lập tức trở thành gượng gạo.

Phong Nương nhẹ nhàng nói: "Hoàng thượng hôm trước rời khỏi Huỳnh Dương, đến bây giờ vẫn chưa trở lại."

Kỷ Thiên Thiên lại sinh ra cảm giác lo lắng, hiểu được Phong Nương nhìn ra tâm sự của nàng. Bất quá trong lòng nàng đã an định trở lại, bởi vì dù Phong Nương thông minh thế nào, thông hiểu nhân tình thế thái, cũng nghìn lần không nghĩ được mình sở hữu năng lực kỳ dị cùng Yến Phi tâm linh tương thông, sẽ chỉ đoán mình đang bí mật luyện một loại kỳ công, nhất định là muốn đào tẩu. Hai câu nói này của Phong Nương, càng khiến nàng sinh ra hy vọng. Phong Nương tựa như đứng về phía nàng và Tiểu Thi, ít ra cũng đồng tình với bọn nàng. Kỷ Thiên Thiên nói: "Phong Nương ta"

Phong Nương mỉm cười nói: "Tiểu thư không việc gì thì tốt rồi! Không muốn nói ra thì không phải nói! Tốt nhất là coi như không có việc gì xảy ra. Không có người nào biết được việc này, lão thân cũng sẽ không nói cho Hoàng thượng biết."

Kỷ Thiên Thiên cảm kích nói: "Phong Nương"

Phong Nương đưa ngón tay ngăn nàng nói tiếp, nói: "Có những việc tốt nhất là không nên nói ra, ánh mắt tiểu thư hồi phục thần thái rồi, so với trước đây càng trong sáng hơn. Tiểu thư mà gặp lại Hoàng thượng, thì phải lưu ý cẩn thận. Ta đi coi xem Tiểu Thi thư, nàng tới nay chưa từng chớp mắt qua, ta sợ nàng sẽ ngã bệnh."

Nói xong đi ra khỏi phòng.

Kỷ Thiên Thiên nhắm mắt, giữa lúc đấy đột nhiên trong lòng nàng ngọn lửa hy vọng bùng cháy lên dữ dội. Từ sau khi bị bắt về phương Bắc đến nay, nàng chưa từng có một thời khắc nào cảm nhận được con đường phía trước rõ ràng như thế này, chẳng những Yến Phi còn tại nhân thế, làm cho niềm vui của nàng đã mất lại có được, còn vì thái độ chuyển biến của Phong Nương. Giống như tuyết trung tống thán [2](#), khiến cho nàng dù thân ở băng thiên tuyết địa vẫn cảm nhận được sự ấm áp.

° ° °

Yến Phi suy nghĩ cũng cảm thấy hoang đường.

Thoạt tiên chàng tốn phí bao nhiêu lời lẽ, không quản bí mật tiết lộ tiên môn, cố gắng khuyên Hưởng Vũ Điền bỏ đi ý định quyết chiến. Vừa rồi lại làm trăm phương ngàn kế kích thích ý chí tranh thắng của Hưởng Vũ Điền, trong đó chỉ cách nhau có một ngày. Trong một đoạn thời gian rất ngắn, tâm tình chàng cũng trải qua bao biến hóa nghiêng trời lệch đất, giải khai không ít vấn đề hoài nghi từ lâu quấy nhiễu trong đầu đến nay.

Chàng hiểu rõ Hưởng Vũ Điền, có thể coi y là chân chính tri kỷ. Tuy nhiên Hưởng Vũ Điền xác thực là truyền nhân của chính tông Ma môn, vả lại còn là cao thủ nổi bật nhất của Ma môn, nhưng lại không giống như bọn người Tiều Phụng Tiên, Lý Thực Trang trong Ma môn, y hoàn toàn không chịu thừa kế sự hạn chế của Ma môn. Bản thân chẳng những sở hữu tư tưởng, ý niệm và mục tiêu truy cầu độc lập, mà còn là một người yêu thích tự do.

Ưu điểm lớn nhất của Hưởng Vũ Điền là sẵn sàng thẳng thắn đối diện với bản thân, nhận thức bản thân. Bởi vậy y bỏ qua cho Cao Ngạn, vì hiểu rõ hậu quả giết chết Cao Ngạn sẽ làm cho y mang theo nỗi tiếc cả đời.

Chính vì y là một người như vậy, cho nên đến tận hôm nay, y vẫn cảm thấy không công bằng đối với Mặc Sĩ Minh Dao.

Yến Phi ép y toàn lực xuất thủ quyết đấu, chính là muốn y hướng về Mặc sĩ Minh Dao trả hết nợ nần, chỉ cần Hưởng Vũ Điền tự mình hiểu được đã vì Mặc Sĩ Minh Dao tận hết phần sức cuối cùng, mà mọi việc vẫn như cũ, tâm kết của y mới có thể giải khai, yên tâm vui vẻ cùng Yến Phi hợp tác, tìm cách thu hồi quyền hạ Đạo Tâm Ma Chung đại pháp.

Yến Phi làm thế này cũng là vì Mặc Sĩ Minh Dao, khi nàng biết rõ Hưởng Vũ Điền xác thực đã vì nàng tận hết sức mình, mà không phải cố tình chống đối lại nàng, lòng nàng sẽ hồi phục thoải mái hơn nhiều. Hưởng Vũ Điền thông minh tuyệt đỉnh, người thông minh lại thường thường thông minh một đời, nhưng đối với những sự việc liên quan đến bản thân thì lại hồ đồ nhất thời. Cho nên tịnh không minh bạch tâm ý chân chính của Yến Phi.

Hương Vũ Điền cũng giống như Mặc Sĩ Minh Dao cao ngạo tự phụ, chịu không nổi phương pháp khích tướng, đặc biệt càng chịu không nổi sự khinh miệt đến từ những người có đủ tư cách là đối thủ của y.

Chàng có nắm chắc đánh bại Hương Vũ Điền, nhưng lại không khiến y bị thương nặng, kết quả cuộc chiến đạt đúng yêu cầu của chàng không?

Chàng không biết được.

Điều duy nhất chàng biết rõ là Hương Vũ Điền còn chưa luyện thành "Ma Chủng vô cực", không giống Tôn Ân hiện nay chàng hoàn toàn không nắm được phương pháp đánh bại y.

Nếu như chàng có thể khiến cho Hương Vũ Điền biết khó mà lui, lui mà hợp tác, chàng còn phải cảm tạ Hương Vũ Điền. Bởi vì không có trận chiến tối qua với y, chàng không có khả năng ngộ thông hoàn toàn một bộ kiếm pháp mới. Mà trận quyết chiến ngày mai, sẽ là cơ hội tốt nhất để chàng thử kiếm.

Chàng đồng ý cách nhìn của Hương Vũ Điền đối với Mặc Sĩ Minh Dao.

Mặc Sĩ Minh Dao tâm cao khí ngạo, sự bỏ đi của Hương Vũ Điền làm nàng thương tổn sâu sắc, cũng vô cùng không phục. Nàng cố tình không ngừng tìm kiếm một tình nhân khác tại các phương diện đều không dưới Hương Vũ Điền, nhưng mỗi lần nàng đều thất bại. Từ đó nàng không ngừng bỏ rơi tình nhân, chặt đứt tơ tình, cho đến tận lúc tình cờ gặp được Yến Phi ở Trường An.

Đến hôm nay Yến Phi mới rõ ràng vì sao Hương Vũ Điền đối với chàng thân thiện thế, vì Yến Phi từng là hy vọng của y. Hương Vũ Điền so với bất kỳ người nào càng mong mỏi Mặc Sĩ Minh Dao có được một chỗ dừng chân tốt hơn.

Nhưng thời gian đó Yến Phi lại có một khuyết điểm, là võ công còn kém Mặc Sĩ Minh Dao hai bậc, đương nhiên càng so không được với Hương Vũ Điền.

Vận mệnh là như thế, giả như năm đó Yến Phi có bản lĩnh của hiện tại, vận mệnh sẽ đi theo một hướng khác, Yến Phi cũng sẽ không có kỳ ngộ sau này, mà phải theo Mặc Sĩ Minh Dao quay trở về sa mạc, cuộc sống của bọn họ chỉ "tiện duyên ương bất tiện tiên"³.

Nhưng tạo hóa trêu người, sự thật tình không phải như thế, Mặc Sĩ Minh Dao thủy chung không cách nào hoàn toàn tiếp thụ Yến Phi. Bây giờ tình yêu cuồng nhiệt của bọn họ biến thành một loại khổ nạn, đồng thời cả ba người Yến Phi, Mặc Sĩ Minh Dao và Hương Vũ Điền đều là nạn nhân của sự dầy vò.

Lần này Yến Phi không chịu hồi đầu, chỉ muốn một ngày rồi cuộc sẽ quên được. Mặc Sĩ Minh Dao nhất thời phần hận hạ nhục, mắng chàng liên lụy làm hại Hương Vũ Điền, càng biểu lộ người nàng yêu là Hương Vũ Điền.

Hoặc chỉ là lời nói tức giận nhất thời, nhưng đã làm cho Yến Phi thương tổn nghiêm trọng.

Trong cái buổi tối thương tâm đau lòng ấy, Yến Phi chẳng có một câu chia tay lạnh lẽo bỏ đi, kết thúc mối tình đau khổ quần quít vài tháng giữa chàng và Mặc Sĩ Minh Dao. Nhớ lại quá khứ, không thể hồi đầu.

Yến Phi đứng lên, chuẩn bị rời khỏi bến tàu, trong khoảnh khắc ấy, trong lòng chàng sinh ra cảm ứng bị người âm thầm theo dõi.

¹ Tuý sinh mộng tử: Sống say chết mộng. Kinh Lăng nghiêm cuốn 9 nói: "Các thú: địa ngục, ngạ quỷ, súc sanh, nhơn loại, thần tiên, thiên loại và tu la, xét ra các thú ấy đều bị khổ tối tăm trầm nịch! Về với các cái thân tướng hữu vi, chúng vọng tưởng để thụ sanh, chúng vọng tưởng để theo nghiệp". Bảy thú ấy đều ở trong ba giới, đều chịu cái công lệ luân hồi sanh tử mà không tự biết được cái kiếp đời sống thác của mình, gọi là "túy sinh mộng tử".

² Tuyệt trung tổng thán: Như trong băng tuyết giá lạnh có người đưa lò than cho sưởi ấm. Ý nói sự giúp đỡ đúng lúc.

³ Tiện duyên ương bất tiện tiên: Nguyện làm duyên ương chứ không chịu làm tiên. Ý nói cuộc sống bình dị không tham vọng.

Ma Môn Quỷ Ảnh

Yến Phi cảm thấy kinh sợ.

Người theo dõi chàng giấu mình trong bóng tối bên kia bờ Dĩnh Thủy, trên một tòa tiền lâu do liên quân Khương - Yên để lại, cảm ứng chỉ loáng qua rồi mất. Với sự linh mẫn của chàng, cũng hoài nghi có phải cảm giác sai không.

Người này phải đến sau khi chàng và Hường Vũ Điền lại đây nói chuyện, vì sợ đánh động sự cảnh giác của hai người nên cố ý lặn sang bờ đối diện xa xa giám thị bọn họ. Thậm chí khi bị phát hiện, cũng có thể nhờ dòng sông ngăn cách, có thể ung dung trốn đi.

Chàng tịnh không lo lắng đối phương nghe lén được cuộc trò chuyện của bọn họ, bởi vì lúc chàng và Hường Vũ Điền nói chuyện đều dùng chân khí tự thanh âm thành sợi, chỉ đưa thẳng vào trong tai đối phương, không lo tiết lộ ra ngoài.

Chàng lo lắng chính là đối phương có thuật truy tung và ẩn mình cực kỳ cao minh. Y có thể giấu được cảm giác linh mẫn của chàng, có thể biết được không phải một loại tâm pháp tầm thường. Cho đến lúc chàng đứng dậy tính bỏ đi, tâm linh đối phương mới lộ ra một chút sơ suất, để Yến Phi cảm ứng được sự tồn tại của y.

Trong thiên hạ lại có công pháp như vậy.

Kinh công đối phương cao minh vượt bậc không cần phải nói, làm người ta kinh dị nhất là công phu có thể đem tâm linh giấu kỹ. Thiên hạ quả là không có điều kỳ lạ nào mà không có. Nghĩ đến đây, trong lòng chợt động, nhớ đến Lý Thục Trang từng nhắc qua cao thủ Quỷ Ảnh của Ma môn. Người như kỳ danh, chỉ nghe ngoại hiệu biết ngay người này tất là cao thủ tinh thông độn thuật. Bởi vậy mới bị phái đến giám sát tình hình trận chiến của chàng và Tôn Ân tại Phiêu Miểu Phong. Chỉ Quỷ Ảnh nắm được chuẩn xác hai người ly khai bất phân thắng bại, mà chàng và Tôn Ân đều không có phát giác, mới biết người này danh bất hư truyền.

Lúc này Yến Phi có thể khẳng định chính Quỷ Ảnh đang ẩn nấp ở bên bờ đối diện, trong lòng không dừng được sát cơ đại thịnh, thầm nghĩ người này từ Thái Hồ một mạch theo đuổi mình đến tận nơi này, bám dai như đĩa, không giải quyết y, sau này làm sao sống được.

Trong lòng máy động, chàng bèn giả vờ đi về Tập.

° ° °

Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam nhìn về phía trước hết tầm mắt, trên mặt biển tối đen một chiếc thuyền không đèn đóm, đang từ xa tăng hết tốc độ tiến lại gần, cũng như bọn gã men theo bờ mà chạy, nhưng so với "Kỳ Binh hào" cách xa bờ hơn vài dặm.

Lưu Dụ phát ra mệnh lệnh: "Bật đèn hiệu chào hỏi!"

Đồ Phụng Tam chau mày, hỏi: "Nếu như không phải thuyền của đại tiểu thư, bọn ta không phải bị bộc lộ hành tung sao?"

Lưu Dụ trầm giọng: "Người nắm chắc không?"

Đồ Phụng Tam gật đầu nói: "Xác thực xem ra có khả năng rất lớn."

Lưu Dụ nói: "Chỉ cần có xác suất ba phần, ta cũng sẽ thử xem. Bởi vì hậu quả bỏ lỡ dịp may sẽ vô cùng nghiêm trọng. Đội chiến thuyền của Thiên Sư quân đang từ phía sau chạy đến."

Ánh đèn chớp sáng, phát ra đèn hiệu chào hỏi của Hoang nhân, ánh đèn màu vàng và màu lục thay nhau chớp sáng, chớp đủ mười sáu lần như thế, lại hồi phục ánh đèn mờ tối như trước.

Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam trở nên khẩn trương. Nếu chiến thuyền đang đến là thuyền của Thiên Sư quân hoặc Bắc Phủ binh, đều sẽ khiến bọn gã rước lấy phiền phức.

Lúc đầu đối phương tựa hồ không có phản ứng, đột nhiên đèn hiệu trên thuyền đồng thời chớp lên hồng, bạch, lam ba màu, kéo dài đủ ba lần rồi chợt tắt.

Huynh đệ trên "Kỳ Binh hào" đồng thanh hoan hô.

Lưu Dụ vui vẻ nói: "Đúng là một phen khổ sở, quả nhiên là đại tiểu thư của bọn ta."

Đồ Phụng Tam nói như trút được gánh nặng: "Đại tiểu thư bình yên vô sự, chứng thực rằng bọn ta chiếm được tiên cơ, chạy trước địch nhân."

Lão Thủ không đợi Lưu Dụ phân phó, thay đổi hướng hành trình, tiến thẳng đến Song Đầu chiến thuyền của Giang Văn Thanh.

Hai thuyền không ngừng tiến gần.

Lưu Dụ trái tim thấp thỏm rung động, tâm tình có chút giống như kẻ lãng tử ngao du chân trời góc bể, lưu lãng nhiều năm, sau khi hưởng tận mọi thăng trầm trong nhân thế, trở lại bên cạnh tiểu tình nhân luôn luôn mong chờ gã về nhà, chuẩn bị hướng về tình nhân cũ sám hối những việc làm xằng bậy của quá khứ, cầu xin sự rộng lượng của nàng.

o o o

Yến Phi vào phòng trọ bên cạnh phòng Hướng Vũ Điền, ngồi xếp bằng, tụ công lên hai tai, thính giác đạt đến cực hạn. Với công lực của chàng, dù cho đối phương lấy khí công thâm hiểm thanh âm, vẫn khó thoát khỏi được thính giác của chàng.

Muốn thoát khỏi Hướng Vũ Điền thân mang Ma chủng không phải việc dễ dàng. Nhưng Yến Phi vì đã có kinh nghiệm cùng Tôn Ân chơi một trò chơi đặc biệt, hiểu được việc thu giấu tín hiệu tâm linh như thế nào. Đây là lũ quán người đông khít tập, so với nơi hoang dã rộng rãi không người dễ dàng hơn nhiều.

Kẻ mà chàng cho là Quỷ Ảnh cao thủ của Ma môn, phải qua sông ở trên thượng du, rồi mới âm thầm đi về hướng Tiểu Kiến Khang. Yến Phi ở trong bóng tối giám thị thấy được thân pháp nhanh nhẹn của y, cũng phải tự nhận mình thua sút. Thân pháp cao minh như người này, thực chàng chưa từng thấy qua. Rõ ràng nhìn thấy y phi thân chớp động, cũng có cảm giác nửa tin nửa ngờ. Đặc biệt đối phương biết lợi dụng sự yểm hộ của bóng tối và vật thể kiến trúc hợp lý, thân hình tựa như mất đi thực chất, xác thực không phụ danh "Quỷ Ảnh".

Muốn truy đuổi theo một người như vậy, với năng lực của Yến Phi cũng tự thấy làm không được. May mắn chàng đoán được Quỷ Ảnh phải đến lũ quán tìm Hướng Vũ Điền, mới đến lũ quán trước một bước.

Trong phòng Hướng Vũ Điền hoàn toàn không có tiếng động, nếu là một cao thủ khác, sẽ cho rằng trong phòng không có người. Nhưng Yến Phi lại dựa vào trực giác hiểu được Hướng Vũ Điền đang ở trong phòng.

Đợi cả nửa ngày, rốt cuộc đã có động tĩnh.

Bên ngoài phòng Hướng Vũ Điền truyền lại tiếng đánh ám hiệu, tổng cộng bốn lần, ba lần trước thì liên tục, lần cuối cùng cách ba lần kia một đoạn.

Trong phòng vang lên tiếng thở dài của Hướng Vũ Điền rồi y ỉu xiu nói: "Đã sớm đoán được bọn người sẽ lại tìm ta."

Yến Phi đang nghe trộm càng khẳng định đối phương là Quỷ Ảnh cao thủ của Ma môn, nếu không Hướng Vũ Điền sẽ chẳng nói những lời này. Trong lúc vô tình chàng hiểu được tín hiệu trao đổi liên lạc của Ma môn.

Tiếng nói Hướng Vũ Điền chuyển thành nhỏ đi, hiển thị vận công tụ âm thanh lại, y nói: "Ài! Lần này lại đau đầu đây, hóa ra là lão nhân gia người."

Yến Phi trong lòng kỳ quái, với võ công của Hướng Vũ Điền, thật ra không cần phải sợ bất kể kẻ người nào, vì sao gặp được Quỷ Ảnh lại kêu đau đầu.

Hướng Vũ Điền nói câu này, lời càng kỳ cục hơn: "Viết đi!"

Trong lúc Yến Phi nghi ngờ chưa giải thích được, Hướng Vũ Điền bật kêu lên: "Mẹ ơi! Lúc ta và Yến Phi nói chuyện, người đang ở bên bờ đối diện!"

Từ thời khắc này, Yến Phi vẫn chưa nghe được Quỷ Ảnh lên tiếng, căn bản y không có phát ra âm

thanh nào, Hường Vũ Điền giống như đối mặt với không khí tự nói một mình.

Yến Phi tỉnh ngộ ra, vốn Quỷ Ảnh là một người bị câm, bởi vậy Hường Vũ Điền mới phải nói từ "viết" ra với y.

Thông thường bị câm cũng phải bị điếc, nhưng Quỷ Ảnh hiển nhiên nghe được tiếng nói của Hường Vũ Điền, nếu không Hường Vũ Điền cũng phải đem lời nói viết ra, để Quỷ Ảnh nhìn.

Trong phòng lặng xuống, nhưng Yến Phi biết rằng đối thoại vẫn đang được tiến hành, chỉ vì Quỷ Ảnh viết phải mất thời gian.

Hường Vũ Điền đột nhiên nói: "Câu này phải viết lại lần nữa, ta chưa hiểu được rõ ràng."

Yến Phi trong nhất thời trở nên hồ đồ, không minh bạch tình huống vì sao Hường Vũ Điền không hiểu được rõ ràng. Chẳng lẽ chữ Quỷ Ảnh viết rất cầu thả, khó nhận ra? Rồi ngay lập tức chàng minh bạch tất cả, phải là Quỷ Ảnh trước mặt Hường Vũ Điền viết chữ lên lòng bàn tay, sẽ sinh ra tình huống như vậy.

Sau một thoáng chốc, Hường Vũ Điền thờ dãi: "Có phải người ép ta giết chết người không?"

Yến Phi bị câu nói này của Hường Vũ Điền dọa cho kinh hãi, hoàn toàn không hiểu rõ vì sao đột nhiên phải hô đánh hô chém vậy.

Sau một hồi trầm mặc, Hường Vũ Điền hỏi: "Người hiểu được Yến Phi là ai mà?"

Yến Phi càng nghe càng hồ đồ.

Hường Vũ Điền đột nhiên bật cười, ngữ khí thoải mái hơn nhiều, nói: "Thiếu chút nữa bị người lừa rồi, trong lòng ta luôn nghĩ, vừa đen vừa tối, hơn nữa lúc bọn ta nói chuyện ngửa mặt lên ngắm hồ, hay nghiêng đầu. Cứ coi như ánh mắt người lợi hại hơn ta, cũng khó nhìn thấy hết sự cử động của đôi môi bọn ta. Hắc! Lại dám đến lừa Hường Vũ Điền ta, có phải là người chán sống rồi!"

Yến Phi thỉnh linh hiểu ra, Quỷ Ảnh không những bị câm mà còn bị điếc. Chẳng qua y có bản lĩnh siêu nhân có thể đọc được thần ngữ ¹. Hường Vũ Điền nói chính xác, lúc đó tối mịt, Quỷ Ảnh lại trốn ở trên tiền lâu cao hơn mặt đất mười trượng, cách một khoảng sông Dĩnh Thủy rộng lớn. Dù nhãn lực của y lợi hại như thế nào, chỉ có thể nắm được một phần nhỏ trao đổi của bọn y. Bởi vậy sau khi Hường Vũ Điền thăm dò rõ ràng, như bỏ được gánh nặng. Muốn lừa Hường Vũ Điền, thật là phi thường khó khăn.

Yến Phi trong lòng kêu nguy hiểm thật, may mắn là chàng và Hường Vũ Điền trao đổi trong hoàn cảnh đặc biệt, nếu không sẽ bị Quỷ Ảnh "đọc" được tất cả đối thoại của bọn họ, hậu quả thật không thể tưởng tượng được. Chỉ cần y kể ra cho Mặc Sĩ Minh Dao, đại kế của bọn chàng phải chết từ trong trứng nước. Nếu như Mặc Sĩ Minh Dao động nộ nhất thời thiêu rụi Bảo quyền, lại càng tệ hơn.

Bất quá dù Quỷ Ảnh đối với cuộc nói chuyện của bọn chàng hiểu được một nửa, vấn đề vẫn là nghiêm trọng. Bởi vậy trong lòng Hường Vũ Điền không ngừng khổ tâm xoay chuyển ý niệm sát nhân diệt khẩu, chỉ vì niệm tình mọi người đều thuộc Ma môn, mới phải do dự khó quyết định. Nếu không với tính cách của Hường Vũ Điền, đã sớm dùng bạo lực đối với Quỷ Ảnh.

Tiếng nói của Hường Vũ Điền lại truyền tới: "Quỷ Ảnh người tuy đã gặp qua tiên sư, chẳng những người giống như là bằng hữu của tiên sư, mà tiên sư cũng đã từng nói qua, người trong Thánh môn tất cả phải lấy lợi ích đi trước. Người đối với ta có lợi, thì đó là bằng hữu hợp tác. Không hợp với lợi ích của ta, thì là địch nhân, không thể nói tình người gì cả. Người muốn ta vì Thánh môn xuất lực, nhưng ta lại nhận thấy việc Thánh môn hiện tại đang làm chỉ là leo cây tìm cá, đang làm cái việc ngu ngốc nhất. Bây giờ là một thời đại rất rối loạn, không ai có năng lực xoay chuyển cả cục diện. Người đến khuyên ta, ta lại muốn khuyên ngược lại bọn người, tỉnh táo chút đi! Hiện tại vẫn chưa phải lúc. Đây là những lời khuyên chân tình nhất cuối cùng của ta đối với bọn người. Sau này không phải lại phiền ta nữa, người nghĩ ta có rất nhiều thời gian rảnh rỗi sao? Nếu còn dám đến phiền ta nữa, đừng trách Hường Vũ Điền ta trở mặt vô tình."

Trong phòng yên tĩnh xuống.

o o o

Âm Kỳ lặng không lao qua Kỳ Bình hào.

Lưu Dụ ngạc nhiên hỏi: "Đại tiểu thư đâu?"

Âm Kỳ cười: "Trước khi ta và đại tiểu thư chia tay, ta nói cho đại tiểu thư suy đoán của mình, đây sẽ là câu nói đầu tiên Lưu gia hỏi, quả nhiên để ta đoán trúng rồi."

Gương mặt từng trải của gã thoáng ửng hồng, nói: "Đâu có khó đoán! Người đi nghênh đón đại tiểu thư, lại không thấy người và đại tiểu thư cùng đến, không hỏi câu đấy thì hỏi câu nào đây?"

Hai thuyền cặp mạn vượt lên sóng biển tiến về phía trước, gió biển thổi tới, làm cho tay áo mọi người bay phấp phật.

Đồ Phụng Tam cười mà không nói. Âm Kỳ mang Giang Văn Thanh ra để đùa vui, chính là biểu thị Hoàng nhân hy vọng cuối cùng Lưu Dụ và Giang Văn Thanh có thể từ tình bạn trở thành quyến thuộc, cũng biểu thị các huynh đệ đối với Giang Văn Thanh ủng hộ và yêu thương.

Quan hệ giữa Âm Kỳ và Giang Văn Thanh rất tốt, càng có sức kết hợp hai người.

Âm Kỳ cười hì hì: "Lưu gia cũng có thể hỏi 'Tổng gia đi đâu rồi? Vì sao không thấy Tổng gia.', đúng không?"

Lưu Dụ không chống chế nổi, cười khổ hỏi: "Được rồi! Vì sao không thấy đại tiểu thư và Tổng đại ca cùng nhau theo người đến?"

Âm Kỳ nghiêm nét mặt nói: "Đại tiểu thư suất lĩnh thuyền đội trên hải trình đến đây, phát giác bị chiến thuyền của Thiên Sư quân lần theo dấu vết, tuy bỏ rơi được địch nhân, nhưng cũng biết không hay. Bởi vậy sau khi đến được quần đảo Trường Xà, lập tức rời đến tránh tại một hòn đảo thật xa bờ, còn ta trở lại báo cho các người biết."

Đồ Phụng Tam nói: "Quyết định này của đại tiểu thư rất cao minh, đội chiến thuyền của Thiên Sư quân đang tụ tập đến đây."

Âm Kỳ thần tình cổ quái nói: "Lần này ta gặp được đại tiểu thư, nài cho ta một cảm giác hoàn toàn mới, hoặc có thể nói như thế này, nài đổi lại là Biên Hoang công tử ngày trước rồi."

Lưu Dụ trong lòng vui sướng, hiểu rằng trong thời khắc quan trọng này, rốt cuộc Giang Văn Thanh đã hồi phục lòng tin và đầu chí. Đồ Phụng Tam hét lớn: "Thay đổi hướng hành trình, Âm Kỳ người đi dẫn đường."

Huynh đệ hai thuyền đồng thanh hò hét, chiến thuyền chuyển sang hướng đông nam rời xa dần đất liền, cười gió phá sóng mà tiến vào đại hải.

° ° °

Hướng Vũ Điền than: "Bọn ta đã bỏ qua cơ hội duy nhất giết chết y, nhưng ta thật không cách nào nhấn tâm ra tay, ta đã mau biến thành một người đàn bà với trái tim yếu mềm rồi!"

Yến Phi hiểu rằng, Quỷ Ảnh bỏ đi rồi. Câu nói này của Hướng Vũ Điền chẳng phải nói cho Quỷ Ảnh nghe, mà là nói cho Yến Phi chàng nghe. Không đừng được trong lòng cười khổ, Ma chủng của Hướng Vũ Điền xác thực chẳng dưới kim đan của chàng, tối mai sẽ là một trận chiến vô cùng gian khổ.

Hướng Vũ Điền tiếp tục nói: "Cuộc nói chuyện của bọn ta vừa rồi ở tại bến thuyền, dù cho có người ở bên cạnh nghe được, cũng chỉ nghe mà đầu óc mờ mịt. Huống chi Quỷ Ảnh chỉ dựa vào ánh mắt đi đọc người ta nói chuyện, bởi vậy ngược lại ta không lo lắng y sẽ tiết lộ bí mật của bọn ta. Vấn đề chỉ tại y đã sinh nghi đối với bọn ta, mà Quỷ Ảnh là người trời sinh có khuyết hãm, lòng hoài nghi sẽ so với người khác càng nặng nề hơn. Ài! Con mẹ nó! Ngày mai tưởng không xuất toàn lực có lẽ cũng không được. Để ta nói cho người biết! Quỷ Ảnh từng đi đến sa mạc tìm cha người, cầu cạnh người xuất sơn. Cha người đã cự tuyệt y, nhưng cũng thỉnh y đến Trường An nghe ngóng tình hình tộc trưởng, bởi vậy Quỷ Ảnh phải quen biết Minh Dao, tối nay ta có lỗi với y rồi, y chắc sẽ không bỏ qua đâu."

Yến Phi hỏi: "Ta giết y thì như thế nào?"

Hướng Vũ Điền nói: "Cha người từng nói qua với ta, trong thiên hạ chỉ có Quỷ Ảnh là kẻ mà người hoàn toàn không dám chắc có thể giết được, bởi vì không ai có thể bắt kịp y. Nếu y bắt đầu trốn tránh bất kể người nào cũng không cách gì làm được, bao gồm cả người và ta trong đó."

Dừng một lát rồi nói tiếp: "Nếu như Cao Ngạn là phong mai xuất sắc nhất của Biên

Hoang tập thì Quỷ Ảnh là thám tử siêu trác ẩn thân và lần theo dấu vết cao minh nhất của Thánh môn. Ngày mai người thật có nắm chắc không? Dưới sự giám sát của Quỷ Ảnh, ta sợ có giữ gìn cũng sẽ lộ ra yếu điểm, nếu bị y khám phá bọn ta giờ trò gian trá, thì đại kế của bọn ta sẽ phải tan như bọt nước."

Yến Phi nói: "Huynh đệ! Toàn lực xuất thủ đi! Ngàn vạn lần không phải giữ gìn gì cả, chỉ cần người nghĩ đến Bảo quyền, tự nhiên sẽ tận lực mà làm. Ta đi đây! Hãy ngủ một giấc thật ngon nhé."

o o o

Nhiếp Thiên Hoàn giống như đang trầm tư suy nghĩ chợt tỉnh lại, liếc mắt nhìn Hác Trường Hanh bước qua ngưỡng cửa tiến vào trong tiểu sảnh, nói: "Trường Hanh ngồi đi!"

Hác Trường Hanh đi đến bên cạnh lão ngồi xuống, lịch thiệp không nói gì.

Xem ra Nhiếp Thiên Hoàn đã trầm ngâm suy nghĩ một hồi lâu mới tìm người đến nói chuyện, dường như để thăm khảo thêm: "Đã nhiều năm qua, bọn ta luôn luôn đối địch với Hoàn gia, nhưng bọn ta vẫn có thể không ngừng lớn mạnh, Trường Hanh có thể biết đạo lý thế nào không?"

Hác Trường Hanh vội trả lời: "Toàn do Bang chủ anh minh lãnh đạo, huynh đệ trên dưới trong bang đồng lòng kháng địch, mới có thể giữ được không thất bại."

Nhiếp Thiên Hoàn nói: "Trường Hanh vẫn chưa thể nói ra nhân tố quan trọng trong đó."

Tiếp theo hai mắt lấp lánh phát sáng, tiếp tục nói: "Cho đến hôm nay, thực lực của bọn ta vẫn khó so bì với Hoàn gia hùng bá Kinh Châu, nhưng Hoàn gia vẫn không cách nào xóa bỏ bọn ta. Hoàn Huyền lại thay đổi lẽ lối, cùng bọn ta kết minh hợp tác, đã hứa hẹn nhiều thứ lợi ích, thật ra là vì tình thế đặc biệt độc nhất vô nhị của Lưỡng Hồ bang bọn ta."

Hác Trường Hanh đến tận lúc này vẫn chưa hiểu được Nhiếp Thiên Hoàn tìm y đến có phân phó gì, chỉ đành cung kính mà nghe.

Nhiếp Thiên Hoàn đột nhiên chuyển đề tài, nói: "Vừa rồi ta đi xem Nhã nhi, nó ngủ đến ngon lành, khỏe miệng còn vương nét cười, chắc là đang mơ giấc mộng đẹp. À! Đứa trẻ này."

Hác Trường Hanh thầm nghĩ trong lòng, mình cũng chuẩn bị lên giường để ngủ, lại bị Nhiếp Thiên Hoàn triệu đến, khẳng định Nhiếp Thiên Hoàn có tâm sự.

Nhiếp Thiên Hoàn quay lại vấn đề đang nói trước đó: "Từ đó tới nay, bọn ta chấp nhận sách lược cùng chung lợi ích với dân chúng, cố tình để sức ảnh hưởng có thể thâm nhập vào khắp các tầng lớp xã hội, kết hợp lợi ích với dân chúng. Nhưng bọn ta chưa xưng vương chiếm thành, cũng không có căn cứ cố định để địch nhân có thể công đánh, tựa như toàn bộ Lưỡng Hồ đều là căn cứ của bọn ta. Bởi vậy dù cho với thực lực lớn mạnh của Hoàn gia, đối với bọn ta không đủ nhân thủ, cũng loại bỏ không nổi bọn ta."

Hác Trường Hanh gật đầu nói: "Đúng là như thế, mỗi lần địch nhân đến xâm phạm với quy mô lớn, bọn ta mới ngồi chiến thuyền tránh vào Lưỡng Hồ, từ đó có ảnh hưởng vô hình, tiếp theo cứ đi chọn chỗ béo của địch nhân mà gặm, khiến cho địch nhân mỗi lần đều hao binh tổn tướng mà rút lui."

Nhiếp Thiên Hoàn trầm giọng nói: "Trường Hanh có thể có nghĩ qua, sách lược vô ảnh vô hình ấy của bọn ta, đã theo sự xuất kích của bọn ta mà biến đổi tất cả rồi không?"

Hác Trường Hanh ngạc nhiên nói: "Ý Bang chủ là...."

Nhiếp Thiên Hoàn nói: "Ta không có ý gì đặc biệt, cũng chẳng muốn nửa chừng bỏ dở, chỉ là suy nghĩ tính toán cho mỗi loại tình thế phát triển. Tên tiểu tử Hoàn Huyền ấy bí mật cùng với Tiều gia kết minh, gây cho ta cảnh giác. Nếu như Hoàn Huyền cùng bọn ta hợp tác chỉ là âm mưu quỷ kế dụ rấn ra khỏi hang, Hoàn Huyền này so với tử quỷ Hoàn Xung càng cao minh lợi hại hơn, bọn ta thế nào cũng phải đề phòng hấn một chút."

Hác Trường Hanh gật đầu nói: "Hoàn Huyền chưa bao giờ là đối tác có thể dựa dẫm."

Nhiếp Thiên Hoàn mỉm cười nói: "Tối qua ta quên không hỏi người một việc, khi Nhã Nhi vì Cao Ngạn giải thích, lúc đó thần thái bộ dạng nó thế nào, với nhận thức của người đối với nó, là nó nói thật hay vì Cao Ngạn nói dối đây?"

Hác Trường Hanh cảm thấy rất đau đầu, hiện tại đến lượt y phải chọn lựa nên nói thật hay nói dối, nói thật đương nhiên là Doãn Thanh Nhã vì Cao Ngạn nói dối, nhưng nếu như nói thật thì cũng bằng bán đứng Doãn Thanh Nhã, chỉ đành vẽ vờ thêm trong đó, nói: "Thanh Nhã nói bản thân cùng Cao Ngạn không có loại quan hệ nào, khẳng định là thật, muội ấy"

Nhiếp Thiên Hoàn chẳng còn đủ kiên nhẫn, cắt lời y nói: "Chỉ nghe Trường Hanh nói câu này, biết ngay người giống như Nhã nhi vì Cao Ngạn nói lời tốt là muốn giải thoát cho Nhã nhi. Ta muốn nghe lời nói trung thực nhất, vì ta muốn hiểu được có phải tình cảm của Nhã nhi đối với Cao Ngạn đã bất rể thâm sâu không?"

Hác Trường Hanh đột nhiên nói: "Xác thực Thanh Nhã yêu thương Cao Ngạn, nếu không thế nào lại nói tốt cho Cao Ngạn như vậy?"

Nhiếp Thiên Hoàn toàn thân chấn động, nói không ra lời nữa.

Hác Trường Hanh trầm nghĩ, trong lòng Nhiếp Thiên Hoàn đã sớm có quyết định, chỉ chẳng qua muốn qua mình chứng thực thêm một bước nữa, đâu phải vì Doãn Thanh Nhã nói tốt vài câu. Nhiếp Thiên Hoàn giống như mất đi hứng thú đàm thoại, phẩy tay cho y rời đi.

1 Thần ngữ: Ngôn ngữ của môi, nhìn cử động của đôi môi mà hiểu được người ta nói gì.

HỒI 66

Sa Mạc Chân Tinh

Thác Bạt Khuê giục ngựa chạy lên sườn núi, giật cương ngựa dừng lại. Song kích giao chéo nhau đeo sau lưng, thò ra sau hai vai, phối hợp với thể hình cao lớn, dung mạo hùng vĩ, mái tóc dài chia ra hai bên phủ kín vai, ngồi hiên ngang trên tuấn mã, đích xác trên đời này chẳng ai bằng, khí thế bá chủ thống trị mặt đất.

Sở Vô Hạ vùng roi thúc khoải mã theo sát chạy lên sườn núi, đến bên cạnh ngựa hấn.

Mái tóc đẹp của nàng buộc thành khoảng chừng mười cái bím, thả tự do thoải mái xuống hai bờ vai và sau lưng, làm nổi bật lên chiếc cổ dài đẹp, càng lộ rõ hơn những đường cong mỹ lệ. Cộng thêm dáng điệu động lòng người của nàng, cùng Thác Bạt Khuê cưỡi ngựa sánh vai mà đứng, quả thật là một cặp anh hùng mỹ nhân hoàn hảo.

Hơn hai mươi tùy tùng võ công cao cường, tản ra xung quanh, giám sát động tĩnh gần xa.

Hồ Tham Hợp tại nơi tận cùng của sườn dốc, yên tĩnh phẳng lặng, phản chiếu những ánh sao lấp lánh trên trời.

So với tình cảnh trận chiến Tham Hợp pha ngày đó, lại mang một diện mạo khác. Đêm nay thời tiết rất tốt, trăng lưỡi liềm treo chênh chếch trên bầu trời đêm, mặt đất phủ đầy tuyết trắng, giấu đi những nắm mồ chôn sống hàng vạn Yên binh. Tuyết trắng tinh khiết như rửa sạch tất cả những sự ghê tởm.

Thác Bạt Khuê hai mắt lấp lánh thần quang, từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt quét qua chiến trường đã xoay chuyển mệnh vận của hấn, trong tai tựa như vang lên thanh âm thiên quân vạn mã, trong đầu hiện lên dung mạo tuyệt vọng của những Yên quân bị đem chôn sống.

Hai nghìn binh mã của hấn, trải qua một ngày một đêm rong ruổi không ngừng, lúc này dừng lại dựng trại nghỉ ngơi. Hấn lại không cách nào ngủ được, chịu không nổi lại đây viếng thăm chiến trường.

Thác Bạt Khuê so với bất luận người nào càng rõ ràng hơn, trận chiến Tham Hợp pha là điểm chuyển biến trong sự nghiệp đời này của hấn, nếu như thua trận này, hấn sẽ vĩnh viễn không còn hy vọng chuyển mình.

Nhưng hấn đã thắng, và lại còn thắng triệt để.

Thác Bạt Khuê thò tay xuống, vuốt nhẹ nhẹ lên thanh trường mâu treo cạnh ngựa, mâu này nặng mười ba cân, dài một trượng, là người bạn tốt nhất khi tác chiến trên lưng ngựa. Nếu luận năng lực công phu cưỡi ngựa bắn tên và tác chiến trên ngựa, hấn từ khi mười sáu tuổi đã vượt qua Thác Bạt Nghi, thành người đứng đầu trong tộc, dù mạnh như Yển Phi, ở phương diện này cũng phải kém hấn một chút. Đương nhiên đây chỉ là Yển Phi trước kia.

Hắn đột nhiên nhìn sang Sở Vô Hạ, vừa hay bắt gặp ánh mắt của nàng đang ngưng thần nhìn hắn. Sở Vô Hạ bị hắn nhìn thân hình hơi run lên, ánh mắt càng không tự chủ được rời khỏi hắn, cúi đầu xuống.

Thác Bạt Khuê tâm tình cũng chấn động, bởi vì hắn lần đầu tiên nhìn thấy thần tình khiêm nhường của mỹ nữ này. Khi hắn xuất kỳ bất ý nhìn thẳng vào trong đôi mắt xinh đẹp của nàng, nhìn thấy nàng suy tư tâm thần mê say, tựa như hắn đã tước đi trái tim và nắm chặt được chân tình của nàng.

Thác Bạt Khuê mỉm cười nói: "Vô Hạ xấu hổ rồi!"

Sở Vô Hạ ửng hồng đến tận mang tai, giận dữ: "Tại tộc chủ ăn gian, rõ ràng đang nhìn cái hồ ấy, đột nhiên lại quay sang nhìn người ta."

Thác Bạt Khuê trầm nghĩ, ta chẳng những quan sát hồ, còn nghĩ đến những "vật" trên dưới đám bùn và tuyết ở bên cạnh hồ. Ài! Nếu như được chọn lựa, ai nguyện đem một đám người còn sống đi chôn chứ? Không có người nào hiểu được tâm tình của Bạch Khởi danh tướng nhà Tần năm đó đem địch nhân chôn sống hơn hắn, bởi vì đây cũng là trải nghiệm của bản thân hắn.

Bạch Khởi đem tương quan binh lực giữa Tần quốc với địch nhân xoay chuyển trở lại, Tần quốc từ đó biến thành cường quốc lớn mạnh độc nhất. Hắn cũng đem tương quan binh lực với Yên nhân xoay chuyển trở lại, nếu không mùa đông còn chưa đến, hắn đã sớm bị đuổi trở về Thịnh Nhạc ngồi chờ chết.

Hắn không biết Bạch Khởi có được chọn lựa hay không, nhưng hắn hiểu rõ bản thân xác thực không có chọn lựa nào khác. Đột nhiên hắn chỉ muốn rời xa vùng đất này, và vĩnh viễn không trở lại nữa.

Thác Bạt Khuê bình tĩnh nói: "Bọn ta trở về doanh trại đi."

Sở Vô Hạ nhẹ nhẹ nói, giọng có chút nũng nịu: "Thiếp mệt rồi!"

Thác Bạt Khuê bực mình nói: "Vừa rồi ta sớm đã khuyên nàng lưu lại doanh trại nghỉ ngơi, nàng cứ muốn theo ta đi, bây giờ lại là nàng kêu mệt trước."

Sở Vô Hạ liếc mắt nhìn khiến trái tim hắn rung động, sau đó nhẹ nhàng khéo léo từ trên ngựa nàng chuyển qua ngựa của hắn, thân mình mềm mại dựa sát vào hắn, Thác Bạt Khuê tự nhiên vòng tay ra ôm chặt nàng vào lòng.

Sở Vô Hạ rên rỉ một tiếng, nhắm hai mắt lại, cả tâm hồn và thể xác đều mềm ra không còn sức.

Một tay Thác Bạt Khuê áp tại bụng dưới không dư chút mỡ thừa của nàng, tay kia giữ cương ngựa đi xuống sườn dốc, con ngựa của Sở Vô Hạ bỗng rồi chạy theo đằng sau.

Thác Bạt Khuê nảy sinh một loạt những cảm giác nóng bỏng khô khan.

Hôm đó nóng bức phi thường, hơi nóng sa mạc bốc lên nung cháy hắn và Yến Phi, nước trên người không ngừng bốc hơi tiêu tán, huyết dịch trong cơ thể vì thiếu nước cũng bị cô đặc lại không cách lưu chuyển. Chân bước trên cát nóng bỏng thống khổ nhứt nhối khoan thẳng vào tim, tuy không tháo giày ra xem, nhưng dựa vào cảm giác cũng biết bàn chân nổi đầy mụn nước, cảm giác sau khi mụn nước bị vỡ ra càng khiến bọn gã khổ sở chẳng nói nên lời.

Thác Bạt Khuê cố gắng chịu đựng sự bỏng rát đang từ từ lan ra trong cổ họng, cảm thấy mỗi lần thở ra hít vào toàn là hơi nóng.

Xung quanh cồn cát nối dài liên tiếp, không có một chút hiện tượng của sự sống, phong cảnh hoang vu làm người ta chán nản bị triệt để chi phối mất hết hy vọng của mình.

Đi gần năm canh giờ, ốc đảo mà quái nhân nói vẫn chưa thấy xuất hiện, thái dương đã sớm chuyển sang trước mặt, nhưng uy lực lại có tăng không giảm.

Thác Bạt Khuê than: "Có phải bọn ta là những thằng ngốc không?"

Yến Phi cười khổ: "Ta có thể nói gì đây?"

Thác Bạt Khuê ngồi xổm xuống nói: "Ta từng nghĩ qua là mình sẽ bị người ta giết chết, hay sẽ bị lang sói cắn chết, thậm chí là tự tận mà chết, lại chưa từng nghĩ qua phải chết vì khát. Đây coi như là vận mệnh của bọn ta nhỉ?"

Yến Phi bắt chước gã ngồi xổm xuống, cầm bịch nước lên, lắc lắc một cái nói: "Chỉ còn lại hai ngụm, bây giờ muốn hay không muốn uống?"

Thác Bạt Khuê gật đầu: "Không uống nữa thì chắc chịu không nổi đến lúc thái dương hạ sơn."

Yến Phi mở nắp ra, thật thận trọng nâng bịch nước lên uống nửa ngụm, rồi chuyển cho Thác Bạt Khuê, sau khi gã cầm được bèn uống nốt số nước còn dư lại, tiếp đó giật mình nói: "Tiểu Hán!"

Yến Phi mỉm cười: "Bọn ta là huynh đệ, ai uống nhiều ai uống ít một chút cũng có vấn đề gì đâu."

Thác Bạt Khuê trong lòng chấn động kịch liệt, nghẹn ngào: "Người thật là huynh đệ tốt nhất của ta, bản thân uống một ngụm nhỏ, lại nhường cho ta uống một ngụm lớn. Nếu như ta lần này không chết, ta vĩnh viễn sẽ không quên sự kiện này."

Yến Phi nói: "Bọn ta nhất định không chết được. Bọn ta ở đây đợi đến lúc mặt trời xuống núi, sau khi ông trời thu lửa lại, bọn ta sẽ quay trở lại, trước khi trời sáng có thể rời khỏi địa phương quỷ quái này."

Thác Bạt Khuê chán nản: "Đối với sa mạc ta so với người có lẽ hiểu biết hơn chút đỉnh, ban ngày và ban đêm là hai cực khác nhau. Ban ngày là hỏa, ban đêm lại là băng, một nóng một lạnh, bọn ta sao chống nổi? Ta và người đều y phục đơn bạc. Ài!"

Yến Phi đột nhiên nói: "Đã là như thế, bọn ta lại tiếp tục đi về phía trước."

Thác Bạt Khuê thất thanh: "Người còn tin lời nói hoang đường của tên quái nhân hại người ấy? Bọn ta bị y hại còn chưa đủ thâm sao?"

Yến Phi cúi đầu: "Nhất định bọn ta không thể bỏ cuộc như vậy."

Thác Bạt Khuê hiểu được Yến Phi đang nghĩ đến mẹ chàng, đưa tay nắm lấy Yến Phi: "Tin ta đi, Thác Bạt Khuê ta vĩnh viễn sẽ không chán nản, chỉ cần có một tia hy vọng, ta sẽ phấn đấu tới cùng. Ta và người đều sẽ không chết."

Yến Phi nhẹ nhàng nói: "Ta tin tưởng y."

Thác Bạt Khuê không vui nói: "Hại bọn ta đến hoàn cảnh thế này còn muốn tin tưởng ư? Năm canh giờ qua nhanh thật! Từ khi mặt trời mọc đến mặt trời xuống, vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng ốc đảo."

Yến Phi nói: "Có lẽ bọn ta đi sai phương hướng hoặc bốn canh giờ là tính theo cước trình của người đó, có lẽ đi qua những đụn cát ấy làm chậm tốc độ của bọn ta lại."

Thác Bạt Khuê chau mày: "Người dựa vào cái gì mà tin tưởng y?"

Yến Phi lắc đầu: "Ta không biết nữa, hoặc giả là vì biểu tình lúc y nhìn ta không giống như đang lừa gạt người ta."

Thác Bạt Khuê thất thanh nói: "Sao người có thể nhìn thấu qua được đằng sau tấm mạng che mặt ấy? Không phải tự mình lừa mình nữa! Ý! Là thanh âm gì nhỉ?"

Tinh thần hai người chấn động mạnh, nhìn theo hướng âm thanh vọng tới.

Đụn cát phía tây gần bọn họ nhất, âm thanh "lạo xạo" từng tiếng, từng tiếng truyền đến.

Yến Phi nói: "Không có thể nào, có phải là ảo giác của bọn ta trước khi chết không?"

Thác Bạt Khuê nói: "Bọn ta cách cái chết còn xa, sao có thể có ảo giác chứ? Vả lại còn cùng lúc nghe được âm thanh."

Tiếng lạo xạo đột nhiên ngưng hẳn.

Hai người đối mắt nhìn nhau.

Thác Bạt Khuê hạ thấp giọng xuống nói: "Qua đó coi xem thế nào?"

Thình lình một con vật to lớn gây sự chú ý hiện thân tại chỗ đụn cát, đột nhiên lại là một cái đầu lạc đà toàn màu trắng.

Hai người nhìn thấy trọn mắt ngây dại, trăm suy ngàn nghĩ cũng nghĩ không đến là đầu lạc đà, nhưng điều ấy còn chưa phải nguyên nhân khiến cho bọn họ trọn mắt ngây dại, chân chính làm cho bọn họ kinh dị, là người ở trên lưng lạc đà.

Mặt trời lúc này cũng vừa khéo xuống tới vị trí phía sau đụn cát ấy, chiếu thẳng vào mắt bọn họ, làm cho bọn họ càng cảm thấy như ảo như thật, phân biệt không được rõ đây là hiện thực hay là hư ảo. Người cưỡi ở trên lưng lạc đà toàn thân bị che phủ bởi một tấm vải thô màu trắng, chỉ lộ ra một đôi mắt. Mắt hai người bị ánh mặt trời chiếu tới, nhìn không được rõ lắm, người ở trên lưng lạc đà tựa như một loạt bạch ảnh nhấp nháy.

Dưới ánh mắt trọn tròn của hai người, con lạc đà ấy xuống khỏi đụn cát, hướng về bọn họ từ từ đi tới. Sa mạc hoang vu không thể chịu được trong sát na đổi thành một thế giới khác, đã thần bí lại kích thích, sự phân chia giữa sự thật và hư ảo cũng mơ hồ.

Đột nhiên một loạt âm thanh tựa như từ trên trời truyền vào tai hai người, nhưng Thác Bạt Khuê lại nghe chẳng hiểu được lấy nửa câu, chỉ biết trong tai nghe được là thanh âm thiếu nữ vui tai, ngọt ngào, thú vị nhất trong nhân thế.

Sau đó Yến Phi ở bên cạnh hưng phấn hưởng ứng theo, nói thứ ngôn ngữ mà Thác Bạt Khuê nghe không hiểu.

Trong khoảnh khắc Thác Bạt Khuê chợt hiểu, đây là thiếu nữ Bí tộc, người của dân tộc thần bí nhất đại mạc.

Sau đấy hắn nhìn thấy đôi mắt, một đôi mắt mỹ lệ mà hắn vĩnh viễn không bao giờ quên. Một đôi mắt hấp dẫn người đáng sợ, khảm vào chỗ lõm dưới làn lông mày cong cong là cặp nhãn châu sáng long lanh khiến người ta phải điên đảo.

Sau khi rời khỏi sườn dốc, chiến mã bắt đầu tăng tốc, thân vệ từ tám phương bốn hướng theo đến, tụ tập thành hàng đi sau ngựa hắn.

Thác Bạt Khuê ôm chặt mỹ nữ trong lòng, thầm thấy kỳ quái, vì sao tại lúc này trong tình trạng như vậy, mà nhớ đến thời niên thiếu giai đoạn sa mạc lữ trình đã mỹ lệ lại khiến người đau lòng đứt ruột ấy

Mặc Sĩ Minh Dao có phải nàng không?

。 。 。

Vương Trần Ác bước vào đại đường đầy người, đến thẳng chỗ cái ghế trước Mộ Dung Chiến, sau khi chào hỏi ngồi xuống.

Mộ Dung Chiến chau mày nói: "Ngủ không được thì nên đến Dạ Oa Tử tham gia nhiệt náo, bảo đảm thời gian qua đi rất mau. Chớp mắt là trời sáng, sau đó quay về ngủ, trời có sụp xuống cũng vẫn không phát giác."

Vương Trần Ác nói: "Vì sao nhân lúc vui vẻ Chiến gia lại không đến? Trác quán chủ bọn họ vẫn uống rượu ở Chánh Đông cư."

Mộ Dung Chiến cười: "Xem ra mọi người đều không có hứng thú để ngủ, chỉ bất quá chẳng ai chịu đem tâm sự nói ra, nhưng sự thật thì mọi người đều đang lo lắng cho trận quyết chiến tối mai tại Cổ Chung lâu. Hy vọng sự tình mau chóng có kết quả, tất cả có thể tiếp tục tiến hành như bình thường, bọn ta lại có thể lập kế hoạch cho tương lai."

Vương Trần Ác cười khỏ, nói: "Hướng Vũ Điền có thể vô cùng tự hào rồi, có thể khiến cho bản thân nhiều người tràn đầy tin tưởng đối với Yến Phi lại chẳng còn nhiều tín niệm nữa."

Mộ Dung Chiến nói: "May mắn bản nhân đối với Yến Phi vẫn đầy đủ tin tưởng."

Vương Trần Ác: "Đây là một kiểu tự tin của cao thủ chân chính, Hướng Vũ Điền chẳng phải không có bản sắc tương tự sao? Khi người đơn độc đối diện Hướng Vũ Điền, tưởng tượng có thể có một người khác đủ năng lực đánh bại y rõ ràng là không có khả năng. Đối mặt với Yến Phi thì cảm giác cũng là như thế. Bọn họ đều có một loại khí thế và tự tin có thể vĩnh viễn bất bại."

Mộ Dung Chiến gật đầu nói: "Người có thể là người duy nhất trong Tập dụng tâm so sánh cao thấp,

mạnh yếu của hai người. Điều đó đương nhiên sẽ không có kết luận gì, bởi vì bất luận là Yến Phi hoặc Hướng Vũ Điền, đều thuộc hạng không cách nào suy đoán được. Cũng chính vì như thế, người càng lo lắng phân vân, chạy lại tìm ta tán gẫu, đúng không?"

Vương Trấn Ác thờ dài: "Tâm tình của ta rất là mâu thuẫn, hy vọng Yến Phi thắng, cũng không muốn nhìn Hướng Vũ Điền thất bại bỏ mạng. Nói rõ cho người biết, ta từng đi khuyên Hướng Vũ Điền, lại bị y cự tuyệt rồi. Trận chiến này đã không thể tránh khỏi."

Mộ Dung Chiến nói: "Người đã nói ra cách nghĩ của đại bộ phận Hoang nhân, tuy rằng Hướng Vũ Điền làm Biên Hoang tập náo loạn long trời lở đất, nhưng vì y chưa từng giết nửa mạng Hoang nhân, lại rõ ràng trong tình huống có thể giết chết Cao Ngạn vẫn bỏ qua cho tiểu tử ấy, đã chiếm được sự kính trọng và quý mến trong lòng Hoang nhân. Thử hỏi trong tình hình như vậy, ai muốn nhìn thấy y đổ máu ở Biên Hoang tập đây?"

Vương Trấn Ác trầm ngâm một chốc nói: "Người nói Yến Phi đối với trận quyết chiến này có cách nghĩ gì?"

Mộ Dung Chiến trợn mắt nhìn y, mỉm cười nói: "Đây mới là nguyên nhân đêm nay Trấn Ác đến thăm dò ta!"

Vương Trấn Ác: "Lời nói của Hướng Vũ Điền có vài câu phi thường kỳ quái, y nói tình huống trong đó phi thường phức tạp, là y không đánh không được, Yến Phi cũng không có chọn lựa. Vì sao Yến Phi không có chọn lựa chứ?"

Mộ Dung Chiến nhún vai: "Ngược lại ta cảm giác được hợp tình hợp lý, Hướng Vũ Điền đã không sẵn sàng nhường bước, Yến Phi đương nhiên phải phản khởi ứng chiến, chẳng lẽ còn có chọn lựa khác?"

Vương Trấn Ác nói: "Thảo nào Chiến gia lại nghĩ như vậy, bởi vì ta đã nói lộ ra một vài lời. Lý do tại sao Hướng Vũ Điền nói như vậy, là ta đề xuất kiến nghị với y, để cho y vinh vinh quang quang hạ đài. Nhưng phản ứng của Hướng Vũ Điền lại để cho ta cảm giác được Hướng Vũ Điền căn bản không có lòng quyết chiến. Ngược lại Yến Phi đã chọn không thể không đánh."

Mộ Dung Chiến nghe được chau mày nghi hoặc: "Không có khả năng như thế, từ ngày đầu tiên bắt đầu quen biết Yến Phi, ta biết rõ y chẳng phải là người hiểu chiến."

Vương Trấn Ác cười khỏ: "Hoặc giả là ta đã hiểu lầm."

Lại tiếp: "Giả thiết là Yến Phi thua?"

Mộ Dung Chiến thờ dài: "Khả năng này là không có, Yến Phi sao có thể thua chứ? Ài! Lo lắng lần nữa khó tránh rồi. Dù biết rõ phản công bắc Dĩnh khẩu chỉ có thắng không bại, nhưng mọi người vẫn nơm nớp lo sợ, đây là sự thường tình của con người. Sự lo lắng của Hoang nhân bọn ta cũng là loại tâm tình tương tự."

Vương Trấn Ác cười khỏ không nói.

Mộ Dung Chiến nói: "Không nên đem lời nói giấu vào trong lòng, hãy nói hết ra đi."

Vương Trấn Ác nói: "Ta nghĩ là đã nói rõ rồi, khẳng định Chiến gia nghe không lọt tai."

Mộ Dung Chiến cười: "Đã thế ta càng muốn nghe!"

Vương Trấn Ác nói: "Có lẽ là ta vừa mới đến, hoặc là ta nhận thức đối với Yến Phi chưa sâu. Nhưng Hướng Vũ Điền là người thông minh tuyệt đỉnh, hơn nữa bọn ta không biết được vì nguyên nhân nào đó vô cùng quý trọng sinh mạng bản thân. Y sau khi cùng Yến Phi giao thủ vẫn dám khiêu chiến Yến Phi, lại công khai chiếm Chung lâu làm nơi tiến hành quyết chiến, thế nào cũng phải có mấy phần nắm chắc. Bởi vậy ta nhận định ai thắng ai bại, chỉ là năm mươi năm mươi thôi."

Mộ Dung Chiến chấn động: "Đúng! Phân tích này của người thật là lý trí, không giống bọn ta tối mắt tin tưởng chắc chắn Yến Phi tất thắng."

Vương Trấn Ác nói: "Thực ra con người rất khó tiếp nhận là sự việc tin tưởng chắc chắn không ngờ bị đổ vỡ, cách nhận định này đã được chứng minh là không chính xác. Tương tự như Trúc Pháp Khánh bị Yến Phi chém rơi đầu, toàn bộ Di Lạc giáo lập tức tan vỡ, tất cả Di Lạc giáo đồ đều điên cuồng. Bởi vì bọn chúng căn bản không thể chịu nổi sự đả kích loại này. Tinh thần Yến Phi đối với Biên Hoang tập tác dụng cũng như

thế, nếu như hần tối mai bị thua, Biên Hoang tập sẽ vĩnh viễn khó phần chấn trở lại."

Mộ Dung Chiến trầm giọng nói: "Nếu như Yến Phi thắng lại như thế nào?"

Vương Trấn Ác nói: "Khí thế của Biên Hoang tập theo đó nổi lên như cồn, đội quân hùng mạnh của Biên Hoang tất sẽ thành hùng sư vô địch, dù cho mạnh như Mộ Dung Thủy cũng có khả năng phải chịu sự thất bại."

Mộ Dung Chiến nói: "Lời người nói ta hoàn toàn đồng ý, nhưng bọn ta còn có thể làm gì chứ?"

Vương Trấn Ác nói: "Bản thân ta muốn thỉnh Chiến gia đi thăm dò ý tứ của Yến Phi, xem có thể hủy bỏ quyết chiến không. Hoặc là đem trận quyết chiến dời lại tiến hành dưới hoàn cảnh tư cách cá nhân, cách đó bất luận ai thắng ai bại, đều có thể đem tổn hại giảm đến tối đa."

Mộ Dung Chiến thờ dãi: "Muộn quá rồi, hiện tại cả Biên Hoang tập đều biết được giờ Tý tối mai, Yến Phi sẽ tại đỉnh Cổ Chung lâu quyết chiến Hưởng Vũ Điện. Hoang nhân bọn ta từ trước tới nay nói một không có hai."

Tiếp theo ánh mắt nhìn lên trần nhà, không nói trầm tư suy nghĩ.

Vương Trấn Ác nói: "Chiến gia đang nghĩ gì vậy?"

Mộ Dung Chiến nói: "Ta đang suy nghĩ phân tích rõ ràng con người Hưởng Vũ Điện, không biết có phải chịu sự ảnh hưởng của người không, mà nghĩ đến một khi Hưởng Vũ Điện thi triển loại kỳ công thúc đẩy tiềm lực có thể khiến cho y chạy nhanh hơn ngựa ấy, không biết Yến Phi có thể ứng phó được không?"

Vương Trấn Ác ăn năn nói: "Là ta không tốt!"

Mộ Dung Chiến miễn cưỡng phấn khởi tinh thần nói: "Là một phen hảo ý của người, tất cả suy nghĩ vì Biên Hoang tập, sao có thể trách người. Ài! Tên tiểu tử họ Hưởng hôm đó lại cố ý chịu ta một đao, lúc đấy ta hoàn toàn không hiểu được. Chỉ từ điểm ấy, mới biết Hưởng Vũ Điện cao minh như thế nào. Rốt cuộc sau sự việc ấy Sóc Thiên Đại tiết lộ, ta mới biết được mình vô dụng như thế nào. Xác thực tiểu tử này khiến cho người ta vừa sợ vừa quý."

Vương Trấn Ác ngập ngừng không nói.

Mộ Dung Chiến nói: "Tốt rồi! Giả thiết Yến Phi thua, đương nhiên tất cả mưu lược đều lỗ lã cả, nhưng nếu Yến Phi thắng, bọn ta cũng phải chuẩn bị kế hoạch chu tường, mượn thế tiến hành. Phương diện này do Trấn Ác phụ trách, hy vọng cái người nghĩ ra, sẽ không lãng phí vô ích!"

Sau khi Vương Trấn Ác đáp ứng, cáo từ bỏ đi.

HỒI 67

Ước Vọng Thoái Ẩn

Mặt trời lên khỏi mặt biển, một đêm dài rốt cuộc đã trôi qua.

Hai chiếc chiến thuyền, một trước một sau trên mặt biển bao la rẽ sóng mà chạy, không thấy đất liền.

Lão Thủ chỉ về phía trước nói: "Quần đảo này lúc ta còn trẻ đã đến qua một lần, do hơn ba mươi hòn đảo và bãi cát trôi lên mặt biển tạo thành, chia làm hai quần đảo Đông và Tây. Ngư dân gọi ngắn gọn là bảy đảo trên, phần phía tây kêu là tám đảo dưới. Chỉ có bảy đảo trên phần phía đông là thích hợp để đậu thuyền, tám đảo dưới rất nhiều đá ngầm. Trong bảy đảo trên có đảo Vĩnh Hưng lớn và đẹp nhất, là hòn đảo lớn nhất trong những hòn đảo ở Nam Hải. Thật không ngờ đại tiểu thư cũng biết được có dãy hải đảo này."

Lưu Dụ, Đồ Phụng Tam và Âm Kỳ ở trên đài chỉ huy nghe lão thuyết giảng đều cảm thấy bội phục, Lão Thủ không chỉ kinh nghiệm hàng hải phong phú, mà đối với hình thế trên biển hiểu rõ như lòng bàn tay.

Âm Kỳ nhin không được tán thưởng: "Theo ta thấy không có hòn đảo nào là người chưa đến qua, đúng không?"

Lão Thủ hai mắt bắn ra thần sắc sống động, nói: "Từ lúc biết chuyện đến nay, ta đối với hải dương sinh ra mê đắm, người khác sợ sóng gió, ta lại phải có sóng gió mới được. Thế giới dưới mặt biển càng khiến

người mê luyện, là một thế giới màu sắc xán lạn, chứa đầy sự sống kỳ dị trăm ngàn đáng vẽ. Lúc nhàn rỗi ta cũng thích ngắm biển, đứng trước biển ta có thể ngắm mãi không chán."

Trong tai truyền đến lời nói của Lão Thủ, cảm nhận tình yêu nồng nhiệt của Lão Thủ đối với đại dương, Lưu Dụ quan sát cả ngày theo hướng Lão Thủ chỉ, mới thấy quần đảo xuất hiện phía trước. Nó tựa như cấm địa nằm giữa đại dương xa xăm, phàm nhân cũng khó bước chân đến. Vách đá dựng đứng hiểm trở, từng ngọn nhấp nhô xanh biếc, dưới ánh nắng ban mai xiên xiên chiếu, tựa như tiên cảnh, nổi bồng bềnh giữa mệnh mỏng bát ngát, sóng lớn vỗ bờ, đá ngầm lờm chờm, ý đẹp tự nhiên, khiến người ta phải than là tuyệt hảo.

Đột nhiên trong lòng Lưu Dụ sinh ra ý tưởng kỳ lạ, nếu như có thể từ đây định cư ở đảo này, nhàn rỗi thì lên núi ngắm phía xa. Có thể rời xa khu vực khói lửa chiến tranh, không phải nghe tiếng hô hào, tiếng trống trận kinh tâm động phách, chỉ còn nghe được tiếng sóng vỗ rào rạt từ thiên nhiên vọng đến.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lưu Dụ cười khổ, cuộc sống lặng lẽ bình dị thoát ần tránh đời này, chỉ có thể tưởng tượng ở trong đầu, gã căn bản không có duyên phận và phúc khí như vậy. Ông trời đã sớm quyết định con đường gã phải đi qua là con đường gian khổ, gã cũng chẳng còn cách nào có thể cự tuyệt hoặc chống lại ý chỉ của ông trời.

Trên vai gã gánh vác, chẳng những là nỗi nhục của Đạm Chân, mà còn là huyết cừu của Giang Văn Thanh. Gã chỉ có thể tận sức thanh toán địch nhân, không có khả năng thoái chí trốn tránh, gã càng không cho phép mình hèn nhát đào ngũ.

Nghĩ đến lúc gặp được Giang Văn Thanh, trong tim gã trào lên nóng bỏng. Nghĩ tới nàng đối với mình ôn nhu đa tình, mà mình vẫn hai lòng, không kim được cảm thấy hổ thẹn dâng lên trong lòng.

Yến Phi nói đúng, gã không thể vĩnh viễn sống trong thống khổ và cừu hận, trên thế gian có rất nhiều sự vật mỹ lệ, phải xem người đó có nghĩ đến hạnh phúc và khoái lạc của bản thân hay không.

Trong khoảng khắc này, gã hận không mọc ra đôi cánh, như chim hải âu vượt qua mũi thuyền, tự do tự tại, vô câu vô thúc, chẳng quản đến sự ân oán của nhân gian, bay về nơi hải đảo mỹ lệ ấy.

° ° °

Biên Hoang tập.

Tiệm bánh bao lão Vương ở Đông đại nhai đông người tụ hợp, chật ních huynh đệ Dạ Oa tộc, mọi người cao hứng hò hét, chụm đầu ghé tai, một trường âm thanh ồn ào.

Bọn Trác Cuồng Sinh, Diêu Mãnh, Tiểu Kiệt, Bàng Nghĩa, Cơ Biệt, Phương Hồng Sinh và Mộ Dung Chiến đều là thượng khách, đề tài nói chuyện đương nhiên không ra khỏi trận quyết chiến giờ Tý tối nay tại Cổ Chung lâu.

Trình Thương Cổ và Lưu Mục Chi sánh vai đi vào, chỉ khu phố trước cửa nói: "Khẳng định vị trí quan chiến tốt nhất tối nay là mái nhà của các lâu phòng xung quanh quảng trường. Vì đề phòng người nhiều quá làm sập mái nhà, cho nên sau khi ta cùng Lưu tiên sinh thương lượng, quyết định mỗi nóc nhà chỉ cho mười người quan chiến, đủ người là thôi, các vị có ý kiến gì không?"

Hai huynh đệ Dạ Oa tộc vội vàng nhường chỗ, Diêu Mãnh đợi hai người ngồi xuống, cười nói: "Có vấn đề gì chứ? Chỉ cần lão tử có phần ở trên nóc nhà quan chiến, cũng không có vấn đề gì."

Mọi người đồng thanh hưởng ứng, tất cả đều muốn tranh thủ cho mình một chỗ ở trên nóc nhà, âm thanh huyền ảo điệp tại.

Trình Thương Cổ hét lớn: "Yên tĩnh cho ta một chút!"

Mọi người đều im lặng.

Trình Thương Cổ nói: "Vì để cho được công bằng, những thành viên của Chung lâu nghị hội và những người có tư cách bỏ phiếu, đương nhiên có thể chiếm được vị trí tốt nhất. Còn những chỗ khác để huynh đệ tỷ muội dùng phương pháp bắt thăm quyết định vị trí, ai rút được thẻ tốt, có thể ở trên nóc nhà quan chiến."

Mọi người lại ồn ào một trận nữa. Không ai phản đối những thành viên hội nghị có đặc quyền, bởi vì điều đó là việc đương nhiên. Chỉ xoa tay, hy vọng có thể mau được rút thăm, xem ai là người may mắn.

Diêu Mạnh thấy mình có phần, cười tươi rạng rỡ, không nói chuyện nữa.

Có người nói: "Chung lâu cao đến mười lăm trượng, tuy nói ở xung quanh Quan Viễn đài có lan can bằng đá, không cản trở tầm mắt, nhưng nếu đứng trên quảng trường ngó lên trên, khẳng định sẽ có một vài vị trí không thấy được, chẳng phải xem không được toàn bộ trận quyết chiến hay sao? Cũng giống như nghe kể truyện, mỗi lần đến chỗ gay cấn thì người kể truyện biến thành ngắc ngứ, còn gì hứng thú! Theo ta thấy chẳng bằng thỉnh tiểu Phi của bọn ta cùng lão họ Hướng, đổi lại quyết đấu ở trên quảng trường, tất cả mới có thể được tận hưởng."

Cơ Biệt quát lớn áp chế âm thanh bàn bạc hoặc phản đối của mọi người xuống, để nói: "Ở trên quảng trường lại không có vấn đề sao? Chỉ những người ngồi ở hàng ghế đằng trước là coi được rõ ràng, còn những người khác chỉ có thể nhìn gáy người ta. Huống chi hiện tại trong Biên Hoang tập bọn mình có tới hơn năm vạn người ngoài, chỉ có đỉnh Chung lâu mới có thể để cho tất cả những người có mặt cùng nhau quan chiến."

Trác Cuồng Sinh cười: "Cơ đại thiếu gia nói là nhu cầu hiện thực, nhưng còn một nguyên nhân càng trọng yếu, đó là ý nghĩa của địa điểm quyết chiến. Quan Viễn đài Cổ Chung lâu chẳng những là chỗ cao nhất trong Biên Hoang tập, còn là thánh địa của Biên Hoang tập bọn ta. Chỉ có địa phương đó mới xứng với địa vị và thân phận của Yến Phi. Các người rõ ràng chưa?"

Một người khác reo lên: "Đổi lại để tiện lợi cho người kể chuyện, đề cập đến cũng có thể náo động một lúc."

Mọi người đồng thanh cười lớn.

Trình Thương Cổ nói: "Lưu tiên sinh còn có một đề nghị, bởi đông người tụ tập cùng một chỗ, rất dễ xảy ra hỗn loạn. Cho nên tất phải để cho mỗi người hiểu được, thế nào là nhường nhịn, thế nào là tiến thoái. Còn phải tìm người duy trì trật tự, phương diện này do Lưu tiên sinh toàn quyền phụ trách, mọi người không được có dị nghị gì."

Mọi người lần lượt đồng ý, còn tán thưởng Lưu Mục Chi nghĩ được chu toàn.

Mộ Dung Chiến hỏi: "Tiểu Phi đâu?"

Trác Cuồng Sinh trả lời: "Chắc vẫn ngủ tại dịch trạm Nguyên Lung, Cao Ngạn đã phụng mệnh đi kéo y đến."

Phương Hồng Sinh cau mày: "Nên để lão nhân gia hân nghỉ ngơi nhiều chút! Sao có thể đến đánh thức?"

Tiểu Kiệt cười: "Cao thủ giống như tiểu Phi, thực ra không cần ngủ. Bất quá như có người đến lữ quán Hướng Vũ Điền gõ chiêng đánh trống, để cho y không được yên tĩnh, lão tử tuyệt không phản đối."

Lời nói của gã đồng thời kích động cả sảnh đường cười lớn, cũng giải tỏa tâm tình của mọi người.

Lúc này Hồng Tử Xuân bước lại, hướng về Trình Thương Cổ hỏi: "Canh bạc mới nhất bồi thường bao nhiêu?"

Trình Thương Cổ vê râu mỉm cười hỏi: "Người muốn chỉ canh bạc này?"

Hồng Tử Xuân: "Đương nhiên là canh bạc náo nhiệt nhất này, cá nội trong mười chiêu Yến Phi thanh toán được Hướng Vũ Điền, không có lần cá cược nào kích thích hơn lần này, bởi vì còn là ẩn số, chẳng lẽ ngu đến mức đi cá Yến Phi thua sao?"

Mọi người lại la ó nữa, quan điểm cá nhân, tất cả đều mang ngữ khí và dáng dấp của chuyên gia.

Lúc này lão Vương mang ra một mâm bánh bao chất như một tòa núi nhỏ, mùi thơm cộng với hơi nóng bốc lên, còn chưa để xuống đã sớm bị lấy hết, lão Vương vội vàng trở về phòng bếp tiếp tục lấy ra.

Tiểu Kiệt kêu: "Tiểu Phi đến kìa!"

Nhất thời trong điểm im lặng đến nghe được tiếng kim rơi, tất cả ánh mắt đều nhìn về cửa lớn.

Yến Phi trong vòng hộ tống của Cao Ngạn, Thác Bạt Nghi, Phí Nhị Phiết và hơn mười huynh đệ, ung dung đi tới.

Trác Cuồng Sinh hét lớn hỏi: "Tiểu Phi tinh thần thể nào?"

Yến Phi ung dung đáp: "Đợi ta sau khi dùng bánh bao tể qua ngũ tạng của lão tử, mới nói cho người biết đáp án."

Mọi người bật cười vang trời.

HỒI 68

Hùng Tâm Tráng Chí

Mười lăm chiếc Song Đầu thuyền đã tạo thành đội chiến thuyền, neo tại một vịnh ở phía đông đảo Vĩnh Hưng. Như thế thậm chí nếu có thuyền địch từ đất liền đi ra, trừ phi đến hải đảo lượn lò tuần tiểu, nếu không tuyệt không có khả năng phát hiện bọn họ. Cho nên chỉ cần đặt trạm canh gác ở phía nam hải đảo, chiến thuyền địch mà xâm nhập phạm vi sẽ không thể qua mắt bọn họ. Hơn nữa muốn đánh muốn chạy, quyền chủ động đưa ra tiến công hay phòng thủ cũng có thể hoàn toàn nắm chắc.

Nếu chỉ nói ẩn tàng tránh địch, đảo Vĩnh Hưng thực sự có lợi thế tốt hơn quần đảo Trường Xà. Nhưng khuyết điểm lại là ở xa hơn. Từ nơi này đi đến Hải Diêm, thẳng đường thuận gió thuận dòng cũng phải mất đến hơn hai ngày.

Bất quá Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam đều không vì thế mà lo lắng, bởi vì bọn họ đã phát hiện được cứ địa bí mật của Từ Đạo Phúc. Chỉ cần có tin tức khác thường về Thiên Sư quân truyền đến, bọn họ vẫn có đủ thời gian kịp thời hành động, không sợ bỏ lỡ cơ hội.

Lúc này một đám huynh đệ đang ở trên đảo chặt cây đốn gỗ, để có thể kiến tạo bến cảng tạm thời. Trông thấy Kì Bình Hào ngang nhiên tiến vào vịnh, lại có một Song Đầu chiến thuyền khác của Âm Kì đi hộ tống bên cạnh, quân sĩ hiểu được là Lưu Dụ đã đến đây. Mọi người đều dừng tay làm việc, không để ý đến mọi thứ nhìn ra bờ, cao giọng vui mừng đón chào, hưng phấn nhảy cẫng lên, trông như điên cuồng vậy.

Lưu Dụ thấy thế trợn mắt há hốc mồm, thật sự là cũng không ngờ chúng huynh đệ lại phản ứng nhiệt liệt như thế này.

Đứng ở bên trái Lưu Dụ, Âm Kì nói: "Lưu gia nghe được bọn họ hò hét gì không? Bọn họ kêu Lưu gia vạn tuế."

Lưu Dụ cười khổ nói: "Nếu việc này truyền đến tai Tư Mã Đạo Tử, chúng ta sẽ sớm gặp đại họa."

Đứng ở bên kia, Đồ Phụng Tam vui vẻ nói: "Lưu gia có thể yên tâm. Đám huynh đệ này đều đã qua tuyển chọn cẩn thận, đều là những người được lựa ra từ Chấn Kinh hội của ta và Đại Giang bang, về vấn đề trung thành không thể hoài nghi. Càng trọng yếu chính là mỗi người có niềm tin sâu sắc người là chân mệnh thiên tử. Hãy nói cho ta biết, ai dám bán đứng chân mệnh thiên tử trong tim mình? Lại có chuyện ngu xuẩn như vậy chăng?"

Những tiếng reo hò vang vọng càng to "Lưu gia vạn tuế" hòa với tiếng cuồng nộ gầm thét của thủy triều tại vịnh khiến người ta trào dâng nhiệt huyết.

Lưu Dụ trong lòng sinh ra một cảm giác khó có thể hình dung nổi. Tựa hồ sự nghiệp cả đời gã, từ giờ phút này sẽ bắt đầu. Cũng từ thời khắc này, vinh nhục của gã lại không giới hạn ở tầm cá nhân, mà là thuộc về tất cả huynh đệ trước mắt. Mọi người đã hòa thành một khối thống nhất.

Lúc này, ánh mắt gã rốt cuộc đã quay lại với đám người đang hò hét vang trời hoan nghênh mình, tìm thấy được mục tiêu.

Giang Văn Thanh đứng trân trân trên một khối đá to cạnh bờ, không giống như những người khác vẫy tay la hét, chỉ lặng lẽ nhìn gã chăm chú. Tống Bi Phong đứng ở bên cạnh bồi tiếp nàng.

Lưu Dụ trong lòng run lên, hiểu được hình dung lúc trước của Âm Kì về nàng, đã lâu cái "Biên Hoang công tử" rốt cuộc cũng "quay lại".

Giang Văn Thanh vận nam trang toàn thân, y phục tung bay phấp phới trong gió biển, với tình thái của một công tử ngọc thụ lâm phong, ung dung tiêu sái, thong dong bình tĩnh, nói không hết nét phong lưu nho nhã.

Lưu Dụ không có cách nào hình dung nổi tâm tình mình khi chợt nhìn thấy nàng trong dáng vẻ động lòng người như vậy. Gã cũng không có cách nào miêu tả cảm giác phức tạp và vi diệu đang trào dâng trong lòng khi nghĩ về nàng. Quan hệ giữa bọn họ càng không thể có ngôn từ gì để có thể miêu tả thích hợp. Gã chỉ biết là tại lúc này, toàn bộ tâm thần đều đã bị nàng chiếm cứ mất rồi, hơn nữa cứ mỗi giây phút qua đi, gã càng muốn nàng.

Đồ Phụng Tam khẽ lay gã.

Lưu Dụ hiểu ý giơ cao hai tay, quát to: "Các vị huynh đệ! Lưu Dụ đến đây!"

Tiếng quát lập tức vang lên như núi lở, chấn động cả vịnh, xông thẳng lên bầu trời đêm.

° ° °

Thác Bạt Khuê chuyển mình tỉnh dậy, trong lúc nhất thời tưởng rằng mình vẫn còn trên sa mạc, sau khi mở to mắt, mới biết mình đã về với hiện thực ở trong trướng. Tám thân trần trụi của Sở Vô Hạ đang ngoan ngoãn trong lòng, hai tay ôm chặt lấy hân.

Đêm qua hân lại nằm mộng tới sa mạc nọ, trên lưng lạc đà ngửi thấy mùi thơm cơ thể của cô gái Bí tộc xinh đẹp động lòng người. Mặc dù chia tay với Yến Phi, nhưng vẫn đủ để khiến hân quên đi sa mạc đáng sợ, thậm chí tựa như quên sạch. Cho nên vừa rồi trong lúc nhất thời chẳng biết thân đang ở phương trời nào, không thể phân biệt được đâu là sự thật lạnh khốc, đâu là mộng cảnh say lòng người.

Mỹ nữ trong lòng bỗng chợt quấy, tiếp theo ôm hân chặt hơn, thỏa mãn thở một hơi khoan khoái, yêu kiều ôn nhu hỏi: "Tộc chủ suy nghĩ chuyện gì vậy?"

Thác Bạt Khuê trong lòng cười khở. Nếu mình thật thật thà thà tuôn ra hết, nói cho nàng mình đang suy nghĩ về một người đàn bà khác, nàng sẽ có phản ứng gì?

Ngoài trướng truyền đến tiếng chiến mã chạy và hý vang, trong trướng lại như một thế giới khác. Hân đột nhiên phát giác mình thích thú mãnh liệt cái cảm giác yên bình tương phản này.

Ánh mắt Thác Bạt Khuê dừng ở hoa dung rạng rỡ của mỹ nữ trong lòng, vừa đúng lúc nàng khai mở cửa sổ tâm hồn. Ánh mắt hai người tiếp xúc, Thác Bạt Khuê mỉm cười: "Ta suy nghĩ về địch nhân, cũng nghĩ về nàng."

Sở Vô Hạ "a" lên một tiếng, sau đó ghé môi thơm vào cạnh tai hân, tựa như dùng hết khí lực toàn thân, thở thè: "Đừng bao giờ chán ghét thiếp, Tộc chủ. Không có sự sủng ái của Tộc chủ, Vô Hạ sẽ chẳng có gì cả."

° ° °

Yến Phi tiến vào chủ đường của dịch trạm. Thác Bạt Nghi đang đi qua đi lại, trông bộ dạng cũng biết hân lo lắng đầy đầu.

Thấy Yến Phi đến tìm, Thác Bạt Nghi vui vẻ nói: "Người tới vừa lúc. Ta chính là đang muốn tìm người. Đêm qua chúng ta căn bản không có cơ hội nói chuyện. Đến đây, ngồi xuống rồi hãy nói."

Hai người đến một bên ngồi xuống.

Yến Phi hỏi: "Tổ Quân nghĩ như thế nào?"

Thác Bạt Nghi thở dài: "Nàng đương nhiên không muốn rời xa ta, nhưng đâu có biện pháp nào. Ta phải đau hết cả miệng lưỡi mới thuyết phục được nàng. Nàng cũng là bất đắc dĩ nhưng phải nghĩ đến giọt máu của chúng ta mà đồng ý."

Yến Phi nói: "Đêm nay sau khi quyết chiến, chúng ta lập tức khởi hành. Người tốt nhất nên an bài chiếc thuyền, chạy theo thủy lộ cho thoải mái."

Thác Bạt Nghi gật đầu nói: "Phương diện này đương nhiên không có chuyện gì. Đối với trận quyết chiến này, người có nắm chắc không?"

Yến Phi thàn than một hơi, mình có nắm chắc không? Chàng thật sự không biết. Cho đến lúc này, chàng vẫn không có cách nào hiểu thấu Hướng Vũ Điền. Dưới ánh mắt sẫm soi của Quỷ Ảnh, bọn họ đều

không thể hạ thủ lưu tình. Nếu không sẽ bị Mặc Sĩ Minh Dao hiểu được Hường Vũ Điền chỉ là làm hời hợt cho qua chuyện, giận dữ mà hủy hoại Bảo quyền ¹, khiến Hường Vũ Điền sống không bằng chết, hối hận cả đời.

Sự thật tâm tình Yến Phi có mâu thuẫn, một mặt hy vọng Hường Vũ Điền toàn lực ra tay, làm tốt việc "trả nợ" cho Mặc Sĩ Minh Dao, giải quyết tâm sự. Nhưng mặt khác lại sợ chính mình không chịu được kì công bí kĩ của Hường Vũ Điền, nhất thời thất thủ, như vậy thì vô cùng tồi tệ.

Chuyện khó xử của chàng là Hường Vũ Điền có thể toàn lực ra tay, mà chàng lại không thể làm như vậy. Không có "Nhật Nguyệt Lệ Thiên đại pháp" của "Tiểu tam hợp", liệu có thể khiến Hường Vũ Điền "biết khó" mà lui không? Chàng thật sự không nắm chắc.

Nghĩ đến đây, Yến Phi động tâm, nghĩ tới một hậu quả của một chuyện vô cùng nghiêm trọng.

Kiên nhẫn chờ đợi chàng trả lời, Thác Bạt Nghi nhíu mày hỏi: "Người nghĩ tới chuyện gì vậy?"

Yến Phi mỉm cười đáp: "Ta cũng không biết chính mình đang nghĩ tới chuyện gì nữa. Hy vọng là có biện pháp giải quyết nan đề đêm nay!"

Thác Bạt Nghi trầm giọng hỏi: "Hường Vũ Điền thật sự lợi hại như vậy sao?"

Yến Phi gật đầu nói: "Ta có thể khẳng định nói cho người biết, thân thủ Hường Vũ Điền tuyệt đối cỡ như Tôn Ân. Bất quá lão ca người cứ yên tâm, tối nay ta sẽ cùng người giương buồm tiến lên phía bắc, chúng ta sẽ cùng Mộ Dung Thùy tiếp tục cuộc chiến tranh, cho đến khi phân ra thắng bại mới thôi."

Nói rồi đứng lên, thân thiết vỗ vỗ hai má Thác Bạt Nghi, cười nói: "Nói cho Tổ Quân, con của các người sẽ không phải chịu cảnh khói lửa chiến tranh, sinh ra ở nơi sơn minh thủy tú. Vào thời cơ thích hợp, ta sẽ cố gắng để phụ thân của các con nàng trở lại bên nàng, khi đó cái gì mà 'tranh hùng đấu thắng' cũng sẽ chẳng có quan hệ gì với các người."

o o o

Tiếng Giang Văn Thanh lạnh lạnh vang lên: "Nếu Yến Phi sở liệu không sai thì Lý Thục Trang, Trần công công, cái gã tên Phụng Tiên kia, cho đến Can Quy cùng họ Tiểu ở Tứ Xuyên, cùng thuộc loại cái gọi là Thánh môn phái hệ. Mục tiêu ngắn hạn của bọn chúng là muốn giúp Hoàn Huyền đoạt quyền. Mục tiêu cuối cùng là ra mặt làm bá chủ thiên hạ. Sau đó sẽ giết sạch đám Nho gia, xóa đi nỗi sỉ hận bị bài trừ áp bức từ thời Hán Vũ đế tới nay."

Ăn vận nam trang, Giang Văn Thanh đang khoan thai đứng chăm chú trên một tảng đá lớn gần biển, mạch lạc nói tin tức tình báo liên quan đến Yến Phi. Nàng dùng từ chuẩn xác, sinh động truyền thần, các chuyện phức tạp đều đầu ra đây, không bỏ sót điều gì, rất có phương pháp.

Gió từ biển rộng thổi tới, khiến y phục nàng tung bay, bào phục như dán vào thân thể, đột nhiên hiện lộ thân hình thon thả cân đối của nàng. Trông thần thái khí độ thì vô tư rạng rỡ, khiến cho bọn Lưu Dụ, Tống Bi Phong, Đồ Phụng Tam, Âm Kì, Khoái Ân và Lão Thủ ngồi bên kia bờ đều không khỏi bị nàng hấp dẫn tâm thần. Nghe nàng thuật lại hoàn toàn không có chút cảm giác lâu la buồn chán.

Dưới ánh mặt trời hiền hòa của một ngày mùa đông, phong tư tươi đẹp và rạng rỡ của nàng càng được tôn lên. Một đôi mắt sáng với hai đôi mày xinh cong vút đủ để tranh đẹp so tươi với ánh mặt trời.

Lưu Dụ ngây ngốc nhìn nàng, trong lòng dấy lên một cảm giác khó có thể hình dung. Có điểm giống như sau khi kinh qua lễ trình thiên tân vạn khổ, được về tới cố thổ đã lâu không trở lại, nhìn thấy người yêu thuở ban đầu, chợt phát giác nàng đã lớn rồi, càng xinh càng đẹp mê người, có thể khiến tâm tình gã xúc động. Nhưng nàng "không còn như trước" lại khiến cho gã cảm thấy tựa như có một khoảng cách vô hình chia tách bọn họ. Đó là một loại cảm giác ăn năn lẫn lộn, cảm thấy kém cỏi. Bởi vì trong lòng cảm thấy không xứng với tình cảm từ phía nàng, trong lúc nhất thời thực sự chẳng biết tư vị ra sao. Chẳng biết có phải do nàng trở lại thần thái của "Biên Hoang công tử" trước kia hay không, hay có thể là nàng có một diện mạo mới mà cảm thấy nàng như thêm thông minh xinh đẹp. Trong mắt Lưu Dụ, Giang Văn Thanh tựa như biến thành một người khác, có ưu điểm và sự hấp dẫn mà trước đây không có.

Trong lúc nhất thời gã bị phong thái của nàng hấp dẫn, nói không nên lời.

Đồ Phụng Tam nói: "May là Yến Phi khám phá được cái thể lực Ma môn ác độc gần như không thấy

này, nếu không chúng ta sau khi bại vẫn không hiểu tê mô gì cả. Chỉ nhìn ba người Can Quy, Trần công công và Lý Thục Trang, có thể thấy Ma môn nhân tài đầy rẫy. Nếu như bọn chúng toàn lực trợ giúp Hoàn Huyền, sẽ khiến chúng ta rơi vào tình thế vô cùng ác liệt."

Tổng Bi Phong nhíu mày nói: "Nhưng ngày đó Can Quy đuổi giết tiểu Dụ, tiểu Dụ đúng là lợi dụng mối quan hệ đối đầu giữa Can Quy và Trần công công mà chạy trốn. Nếu bọn họ cùng là người trong Ma môn, tiểu Dụ sao có thể làm vậy?"

Lưu Dụ thầm cảm thấy xấu hổ, những lời này đáng lý phải là mình nói ra. Bây giờ lại do Tổng Bi Phong đề xuất. Điều đó có thể thấy được Giang Văn Thanh có một mị lực vô cùng lớn đối với gã, khiến gã thần hồn phiêu đảng, mất đi sự tinh minh lúc bình thường.

Giang Văn Thanh ngạc nhiên thốt: "Cũng có việc này à?" Rồi ánh mắt nhìn về phía Lưu Dụ.

Lưu Dụ bị ánh mắt của nàng làm cho tim đập thành thịch, vội nói: "Ta có thể khẳng định Can Quy và Trần công công là địch nhân, hoài nghi lẫn nhau, cho nên ta mới có thể lợi dụng tình huống vi diệu lúc ấy, tạo ra cơ hội đào tẩu."

Đồ Phụng Tam nói: "Như vậy thấy rằng Can Quy không phải người trong Ma môn, chỉ là bị Ma môn lợi dụng. Cho nên Tiêu gia đã sai Tiêu Nộn Ngọc trói chặt hần. Bởi vậy có thể thấy được Ma môn vẫn hy vọng che giấu hành tung. Cho đến khi Can Quy bị giết, người trong Ma môn bắt buộc phải xuất đầu lộ diện. Bởi vậy mới bị chúng ta phát giác được sự tồn tại bọn họ. Một sai lầm khác của bọn họ là đã đánh giá thấp Yên Phi. Chẳng những khiến ba cao thủ ôm hận dưới Diệp Luyến Hoa, mà còn bị bại lộ âm mưu. Chỉ một sự vọng động mà ảnh hưởng đến toàn cục."

Giang Văn Thanh nói: "Ngay cả chúng ta hiểu được sự tồn tại của Ma môn, nhưng đối với thực lực chính thức của Ma môn, chúng ta vẫn gần như chưa biết chút gì. Binh pháp có câu 'tri kỷ tri bỉ, bách chiến bất đãi'. Cho nên việc quan trọng nhất của chúng ta bây giờ là trước tiên cần hiểu được khuynh hướng hoạt động của Ma môn, lại nắm giữ thực lực của bọn chúng. Từ đó mới có biện pháp đối phó chúng."

Tổng Bi Phong nói: "Văn Thanh nói đúng. Bất quá mặc dù chúng ta không biết nhiều lắm về Ma môn, nhưng có thể khẳng định nếu không có Ma môn trợ giúp, Hoàn Huyền sẽ không có cơ sở để xuất ra một lượng lớn cao thủ đáng sợ. Dưới tình huống bình thường, đám Ma môn cao thủ này luôn chỉ có tác dụng hữu hạn. Nhưng nếu như bị Hoàn Huyền công hãm Kiến Khang, đám cao thủ này sẽ phát huy lực lượng vô cùng đáng sợ, gần như có thể xoay chuyển cả thế cục, khiến chúng ta mất đi sự tin tưởng để chống trả."

Không ai không động dung, không thể tưởng được Tổng Bi Phong lại nói ra được những kiến giải sáng suốt như vậy.

Tổng Bi Phong sau đó trông có chút bối rối nói: "Thật thà mà nói, đây tịnh không phải là giải thích của ta, mà là cách nhìn nhận của An công. Lúc ấy người nói tới chuyện Di Lặc giáo xuống phía nam, khi Di Lặc giáo 'trợ Trụ vi ngược' ² biến thành lợi khí giết người cho Tư Mã Đạo Tử, Tư Mã Đạo Tử sẽ ngang nhiên mượn lực Di Lặc giáo tiến hành giết chóc những người phản đối, lại đổ toàn bộ trách nhiệm lên Di Lặc giáo. Bây giờ Hoàn Huyền có Ma môn trợ ác, giống như Di Lặc giáo đi theo Tư Mã Đạo Tử, đều là một lực lượng phá hoại vô cùng lớn."

Giang Văn Thanh gật đầu nói: "Sự so sánh này hết sức hợp lý, Yên Phi cũng hoài nghi Trúc Pháp Khánh là người trong Ma môn."

Âm Kỳ thờ hất ra một hơi nói: "Nếu Trúc Pháp Khánh thật sự là người trong Ma môn thì việc Ma môn cho cao thủ phục kích Yên Phi là vì mục đích trả thù."

Đồ Phụng Tam cười khỏ: "Cái này gọi là sóng trước chưa yên thì sóng sau đã tới. Hoàn Huyền đã không để đối phó, hơn nữa Ma môn lại ủng hộ hần, khiến tình thế càng trở nên phức tạp. Bây giờ chúng ta phải cố hết sức đối phó Thiên Sư quân, làm thế nào để quan tâm đến tình hình ở Kiến Khang?"

Giang Văn Thanh chuyển đổi mắt đẹp nhìn sang Lưu Dụ hỏi: "Lưu gia trong lòng có chủ ý thế nào? Người hôm nay tựa như đặc biệt trầm mặc ấy!"

Lưu Dụ vội thu lại tâm thần, đột nhiên gã cảm thấy khoan khoái một trận, giống như cởi bỏ được một gánh nặng trầm trọng trong lòng, hướng tới tương lai tràn ngập sinh cơ và đầu chí. Gã tịnh không hiểu rõ làm thế nào mình biến thành thế này, chỉ biết hiện tại vào lúc này đối với sinh tử tồn vong trước mắt, mà mình lại ở vị trí chủ soái, cần phải có được những phán đoán chính xác, định ra phương hướng chung để hành sự,

khiến mọi người có lực đều có thể thực hiện. Quay sang Khoái Ân vẫn không nói gì hỏi: "Tiểu Ân có ý kiến gì?"

Khoái Ân tựa như đang đợi cơ hội này để phát ngôn, nghe vậy bèn đáp: "Tại hạ nghĩ trước tiên đối với sự phát triển của tình hình trong tương lai, phải lớn mật mà đặt ra giả thiết."

Đồ Phụng Tam hiển nhiên đặc biệt chiếu cố đến tiểu tử đã lọt vào mắt xanh của tri kỷ Hầu Lượng Sinh này, vui vẻ nói: "Bất luận nghĩ đến chuyện gì, tiểu Ân cứ nói thẳng, không cần phải sợ, lại càng không cần phải úy kỵ gì."

Khoái Ân nói: "Bây giờ Nam phương chia ra làm ba chiến tuyến. Đầu tiên là Kiến Khang, là chiến tuyến liên quan đến quyền lực của Tư Mã hoàng triều. Trên chiến tuyến này, hiện tại Hoàn Huyền đang chiếm hết thượng phong, khống chế quyền chủ động, mà họ Tư Mã chỉ có thể giữ thế thủ. Trước mắt chiến tuyến này chúng ta vô lực chiếu cố, cũng không nên lý đến. Chúng ta nếu nhất định muốn đi quân thì ngược lại sẽ gần như vô lực ở cả hai nơi."

Lão Thủ gật đầu nói: "Tiểu Ân nói đúng, chúng ta hiện không lo được cho mình, trước mắt chỉ có thể quản chuyện ở đây."

Khoái Ân được Lão Thủ tán đồng, lập tức tự tin hơn nhiều nói: "Hai chiến tuyến khác là khu vực chúng ta đấu tranh với Thiên Sư quân tại đây và cuộc chiến tranh đoạt Thọ Dương. Chiến tuyến sau trực tiếp ảnh hưởng đến sự tồn vong của Biên Hoang tập, cũng đại biểu cho vấn đề ai có thể khống chế Hoài Thủy. Tầm quan trọng của nó tuyệt không dưới hai chiến tuyến kia."

Đồ Phụng Tam thốt: "Nói đúng lắm!"

Khoái Ân cảm kích liếc mắt nhìn Đồ Phụng Tam, tiếp tục nói: "Giả sử phụ tử Tư Mã Đạo Tử không địch lại Hoàn Huyền, bị Hoàn Huyền công chiếm Kiến Khang. Hoàn Huyền kia sẽ khống chế tuyệt đối Đại Hà, thực lực chợt đại tăng. Dưới tình huống kiểu như vậy, biện pháp duy nhất để bọn ta đánh bại Hoàn Huyền là bức Hoàn Huyền phải mở ra chiến tranh trên cả hai chiến tuyến, khiến hắn không thể tập trung lực lượng đi tiêu diệt bất kỳ phương nào. Đây là sách lược mà ta có thể nghĩ ra được."

Lưu Dụ mỉm cười nói: "Tiểu Ân có thể nắm rõ toàn cục, đưa ra được đại kế dài lâu, có thể thấy được người có tài làm đại tướng."

Khoái Ân lại được Lưu Dụ tán thưởng, gương mặt non nớt đỏ bừng lên, tỏ vẻ hưng phấn.

Lưu Dụ nhìn quanh mọi người, khi ánh mắt đến Giang Văn Thanh nhin không được nhìn nàng một lát, rồi nói: "Tiểu Ân đã đại khái nói ra những điều ta nghĩ trong lòng. Về mặt Biên Hoang tập, chúng ta không cần lo lắng, Hoang nhân huynh đệ của chúng ta đã hiểu rõ tình thế, ắt sẽ có biện pháp ứng phó. Bây giờ chúng ta tuy không làm gì được Ma môn, nhưng không phải là vô kế khả thi. Chúng ta càng có thể nắm giữ thực lực Ma môn, tương lai khi bắt đầu đối phó chúng sẽ càng chắc chắn hơn. Phụng Tam với việc này có biện pháp gì hay không?"

Đồ Phụng Tam nhíu mày đáp: "Chúng ta có nên chính thức cho Tư Mã Nguyên Hiển biết về những chuyện liên quan đến Ma môn không? Việc đó giúp hắn có thể đề phòng."

Tống Bi Phong đáp: "Để Tư Mã Nguyên Hiển nắm được việc này, chắc chắn hắn sẽ trực tiếp báo cho Tư Mã Đạo Tử, như thế sẽ không phải là phản tác dụng sao?"

Lưu Dụ đáp: "Tư Mã Đạo Tử là người mưu kế sâu xa, sẽ có năng lực đối phó với tình báo của bọn ta mà đưa ra phán đoán sáng suốt. Điểm mấu chốt là lựa chọn lúc nào sẽ cho hắn biết."

Giang Văn Thanh nói: "Sau khi Hoàn Huyền thu thập xong Dương Toàn Kỳ và Ân Trọng Kham, chúng ta sẽ trực tiếp báo cho Tư Mã Đạo Tử thì như thế nào?"

Lưu Dụ vui vẻ nói: "Cứ như vậy đi!"

Âm Kỳ hỏi: "Rốt cuộc cũng tạm thời giải quyết xong chuyện này. Chúng ta bây giờ như thế nào đây?"

Lưu Dụ đáp: "Chỉ cần chúng ta có thể giải quyết vấn đề đưa thư truyền tin, sẽ lập tức đến Hải Diêm, tiếp tục kế hoạch của chúng ta."

Giang Văn Thanh ngọt ngào cười nói: "Việc này cứ giao cho ta, chỉ cần có khoảng mười ngày, cao thủ

trong lĩnh vực truyền tin của chúng ta có thể thiết lập được một hệ thống phi cấp truyền thư, có thể bảo đảm việc truyền tin qua lại giữa Hải Diêm và đảo Vĩnh Hưng, cam đoan sẽ không bị thất thoát quân cơ."

Lưu Dụ mừng rỡ nói: "Như thế chúng ta sẽ có thể tính toán thêm để đảm bảo thắng lợi. Đêm nay chúng ta hãy đến Hải Diêm, xem qua tình hình rồi quyết định đưa ra hành động cho bước tiếp theo."

Đồ Phụng Tam nói: "Khi đó Cối Kê sẽ rơi vào tay Tạ Diễm. Hành động phản kích của Thiên Sư quân sẽ được triển khai. Đây là lúc để Lưu gia thảo luận với Lưu Nghị."

Âm Kì cười nói: "Đến lúc đó ta cam đoan tất cả sắc điệp văn thư đều đã sẵn sàng. Lưu Nghị đó chưa từng xem qua cái thánh chỉ chân chính con mẹ nó ấy, khẳng định khó phân biệt thật giả."

Lưu Dụ đưa ánh mắt nhìn Giang Văn Thanh, nàng cũng nhìn lại gã, hai luồng nhãn thần giao cảm. Gương mặt rạng rỡ của Giang Văn Thanh thoáng ửng hồng tránh đi tia nhìn của gã.

Nhất thời tâm tình Lưu Dụ cực tốt, vô cùng sung sướng hạnh phúc vì nhiều thứ đã "hết cơn bĩ cực tới hồi thái lai". Vào lúc này, tất cả gánh nặng lại trở nên nhẹ bồng, với tương lai gã tràn ngập lòng tin tưởng và hy vọng. Yên Phi nói đúng, con người không thể sống mãi với cừu hận, điều đó khiến bất kỳ ai cũng không thể chịu đựng nổi.

1 Quyền trục quý báu của một môn phái hay dòng họ hay nhóm người.

2 Trụ là vua Trụ cuối đời Thương. Thành ngữ này có nghĩa là giúp kẻ xấu làm việc độc ác.

HỒI 69

ĐỐI PHÓ ẢNH TỬ

Hương Vũ Điền mở cửa ra ngạc nhiên hỏi: "Là Yên Phi huynh à? Hoàn toàn ngoài ý liệu của ta. Ta còn nghĩ trước trận quyết chiến tối nay huynh sẽ không lại gặp ta làm gì nữa. Phải chăng đến tìm ta đi ăn cơm trưa? Như vậy tựa hồ hơi bị phô trương quá rồi."

Yên Phi mỉm cười đau khổ, khoa chân bước vào phòng, đi qua trước mặt Hương Vũ Điền đang đứng một bên nhường đường, than: "Bọn ta lại có phiền não mới."

Hương Vũ Điền đóng cửa lại xong rồi đi đến bên cạnh Yên Phi, rất hứng thú nói: "Có thể khiến cho Yên Phi cảm thấy phiền não, khẳng định là vấn đề rắc rối khó giải quyết, thỉnh Yên huynh chỉ điểm."

Yên Phi ngó qua cửa sổ, quan sát đầm sen ở giữa sân bên ngoài, hỏi: "Trước tiên ta muốn hỏi huynh một vấn đề, Quỷ Ảnh quen sư tôn của huynh bao lâu rồi?"

Hương Vũ Điền giật mình đáp: "Ta hiểu rồi, xác thực là phiền não."

Tiếp theo ánh mắt sáng rực lấp lánh dò xét bên ngoài cửa sổ, tựa như sợ Quỷ Ảnh đang trốn ở đâu đó bên ngoài kia, đột ngột được cử động trên đôi môi bọn họ. Tiếp theo y đi đến trước cửa sổ, chắn ngang ánh mắt Yên Phi đang nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: "Thánh môn sở dĩ chỉ phái Quỷ Ảnh đến khuyên sư tôn ta xuất sơn, chính vì ở trong Thánh môn Quỷ Ảnh có giao tình với sư tôn ta tốt nhất, từ đó cho thấy bọn họ quen biết nhau đã lâu rồi. Với nhãn lực của Quỷ Ảnh, chỉ cần Yên huynh có ba hay bốn phần giống cha huynh, khẳng định Quỷ Ảnh có thể nhận ra. Hơn nữa y từng nhìn thấy bọn ta âm thầm qua lại, giống bằng hữu hơn là địch nhân, tự nhiên sẽ đoán ra bọn ta vì cái quan hệ đặc thù ấy mà hóa địch thành bạn. Bởi trong lòng có thành kiến, tối nay khi y nhìn thấy bọn ta trước khi chưa phân thắng bại sinh tử đã ngừng đánh. Bất luận bọn ta biểu diễn sống động như thật thế nào, cho dù ta xác thực đã tận hết sức, y sẽ vẫn nhận định bọn ta lấy giả làm thật. Chỉ cần y nói với Minh Dao phán đoán ấy, nàng nhất thời giận dữ, nhất định sẽ mang Bảo quyền của ta ra thiêu rụi. Ài! Chuyện này có thể lắm, bởi vì Minh Dao hiểu được Quỷ Ảnh là người có nhãn lực tốt nhất trong Thánh môn, sẽ chẳng nghi ngờ mà tin tưởng phán đoán của y, lại không biết Quỷ Ảnh là người có thành kiến trong lòng mà sinh ra phán đoán sai lầm. Đương nhiên Quỷ Ảnh sẽ không tiết lộ cho Minh Dao, y đã nhận ra huynh là con trai của sư tôn ta, vì sợ Minh Dao sẽ cũng nhận quan hệ cùng huynh như thế mà bỏ qua. Y tính không biết Minh Dao đã sớm biết được thân phận của huynh."

Yên Phi trong lòng bội phục sự thông minh tài trí Hương Vũ Điền, chỉ cần một câu nói liền hiểu ngay tâm sự của mình. Mà Hương Vũ Điền đối với nhân tình nhận thức sâu sắc, càng khiến người thán phục, cũng mở mang không ít hiểu biết cho chàng.

Điều lo lắng của Yến Phi không phải là lo sợ vô cớ. Năm đó Mặc Di Minh có thể nhìn một cái nhận ngay ra chàng là con của mình, có thể thấy Yến Phi chàng về ngoài có chỗ tương tự như mẹ, nói không chừng cũng có phần nào giống Mặc Di Minh. Hôm đó ba đại cao thủ của Ma môn vây đánh Yến Phi, Vệ Nga đã từng hỏi chàng quan hệ sao với Mặc Di Minh, cho thấy trong lòng Vệ Nga từng nổi lên nghi ngờ.

Hương Vũ Điền trầm giọng nói: "Phương pháp duy nhất là trước khi quyết chiến giết chết Quỷ Ảnh. Ài! Con bà nó! Vì sao sau khi đến Biên Hoang tập không có một việc gì được thuận lợi chứ?"

Yến Phi dò xét Hương Vũ Điền, hỏi: "Dù sao y cũng là bằng hữu lâu năm của sư tôn huynh, giết chết y rồi, sẽ khiến cho huynh cảm thấy ân hận không?"

Hương Vũ Điền hai mắt lấp lánh sáng, nói: "Khi điều này biến thành sự chọn lựa duy nhất thì ta phải bắt mình không ân hận. Nếu như ta quả thật lỡ giết chết huynh, ta cũng không cho phép có cảm xúc hối hận gì ở trong lòng, hướng chi là Quỷ Ảnh! Giống như ta đối với Minh Dao, tuyệt sẽ không nghĩ đến nàng khả ái mê người thế nào, rồi nàng thành đôi thành lứa hạnh phúc ra sao, mà sẽ nghĩ giữa nam nữ sự háo hức chỉ có trong một giai đoạn ngắn, một khi nhiệt tình nguội lạnh, níu kéo chỉ thêm nhàm chán. Căn bản không đáng giá hy sinh lý tưởng của bản thân, càng không phải là chuyện ta muốn theo đuổi. Hiểu chưa? Đây là một vấn đề thuộc về trái tim, phương diện này ta có kinh nghiệm rất sâu sắc."

Yến Phi ngạc nhiên hỏi: "Nói như vậy, huynh bỏ rơi Minh Dao, thực ra đã chịu rất nhiều đau khổ?"

Hương Vũ Điền chán nản nói: "Không nên nói những chuyện làm người ta chán nản! Ta có khổ tự biết, bắt quá đã chọn lựa xong rồi, đương nhiên nên tích cực đối mặt. Chuyện quan trọng trước mắt là phải giết chết Quỷ Ảnh. Để ta cho huynh một lời khuyên chân thành. Lão ca huynh đã thành địch nhân lớn nhất của Thánh môn, mà biện pháp duy nhất để ứng phó Thánh môn, là phải càng ác độc, càng vô tình hơn bọn họ, nói đạo lý với bọn họ chỉ lãng phí thời gian. Chỉ có thấy một người giết một người, gặp hai người giết hai người, mới là thượng sách."

Yến Phi hỏi: "Huỳnh huynh có nghĩ qua, nếu huynh giết chết Quỷ Ảnh, khác gì phản bội Thánh môn không?"

Hương Vũ Điền ung dung trở lại, điềm đạm đáp: "Giết Quỷ Ảnh là chọn lựa duy nhất trong khi không có chọn lựa. Trong tình huống như vậy, Quỷ Ảnh đối với ta mà nói chỉ là một cá nhân, mà người đó uy hiếp đến sự cố gắng truy tầm mục tiêu lý tưởng cả đời của ta. Có phải thuộc về Thánh môn hay không đối với ta đã không còn quan trọng, cũng không tồn tại vấn đề có phải ta phản bội Thánh môn hay không, bởi vì từ trước đến nay ta không có cảm giác thuộc về Thánh môn. Nếu như bọn ta chân tay sạch sẽ gọn gàng một chút, đương nhiên càng lý tưởng, có thể miễn cho ta rất nhiều phiền não không cần thiết."

Yến Phi gật đầu biểu hiện đã hiểu rồi hỏi: "Huỳnh có biện pháp liên lạc với Quỷ Ảnh không?"

Hương Vũ Điền lắc đầu: "Loại người giống như Quỷ Ảnh, vĩnh viễn sẽ không tin tưởng bất kể người nào, luôn cả người trong Thánh môn. Bởi vậy chỉ có y tìm người ta, không ai biết làm thế nào để tìm được y. Không biết huynh có suy nghĩ kỹ câu nói của cha huynh không, Quỷ Ảnh là người duy nhất trên thế gian này người không nắm chắc giết được y. Hiện tại lại là mục tiêu bọn ta phải hoàn thành, là việc tựa hồ như không thể."

Yến Phi tin tưởng mười phần nói: "Chỉ cần y vẫn ở Biên Hoang tập, ta sẽ có biện pháp."

Hương Vũ Điền nói: "Y nhất định vẫn ở trong Tập, Quỷ Ảnh có tiếng ở trong Thánh môn là hẳn nại và cẩn thận, y sẽ không khơi khơi đi tìm Minh Dao trước khi chưa có kết quả quyết chiến của bọn ta, đấy quyết không phải tác phong của y."

Yến Phi ngạc nhiên: "Nhận thức của huynh đối với Quỷ Ảnh thật sâu sắc."

Hương Vũ Điền nói: "Bởi vì ngoại trừ cha huynh ra, Quỷ Ảnh là cao thủ Thánh môn duy nhất ta đã tiếp xúc qua. Cho nên ta đối với y đặc biệt cảm thấy hứng thú, mà sư tôn của ta cũng sẵn sàng thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ta."

Tiếp theo cau mày nói: "Huỳnh nói huynh có biện pháp, nhưng ta lại sợ biện pháp của huynh làm không được."

Yến Phi ngạc nhiên hỏi: "Huỳnh chưa nghe ta nói ra, sao biết làm không được?"

Hương Vũ Điền thở dài: "Ta biết được trong Hoang nhân bọn huynh có kỳ nhân dị sỹ có thể dựa vào

khứu giác truy tìm mục tiêu, ta mới vì thế thiếu chút nữa rơi vào bẫy bọn huynh. Nhưng phương pháp đó lại không dùng trên người Quỷ Ảnh được, nếu huynh hiểu được độn thuật của Quỷ Ảnh là thực sự ra sao, mới biết câu cha huynh nói chẳng phải vớ vẩn."

Yến Phi cười khổ hỏi: "Ta bắt đầu đau đầu rồi, về ngoài của Quỷ Ảnh có chỗ nào đặc biệt không?"

Hướng Vũ Điền nói: "Đây lại là một chỗ khác của y làm cho bọn ta đau đầu, bởi vì ta thật không biết được. Từ trước đến nay Quỷ Ảnh chưa từng dùng gương mặt thật gặp người, dù cho năm đó y đến kiểm sư tôn, cũng mang theo một cái mặt quỷ. Tối qua thì phủ một tấm vải thô màu đen từ đầu đến chân, chỉ lộ ra hai con mắt. Bất quá nếu ta gặp lại y nữa, nhất định ta có thể dựa vào đôi mắt nhận được ra y. Cách nay đã nhiều năm rồi, ta vẫn nhìn một cái là nhận ra y, chính vì ánh mắt của y đối với ta có ấn tượng rất sâu."

Yến Phi trầm ngâm hỏi: "Huynh dám khẳng định bọn ta không thể dựa vào mùi vị tìm được y sao?"

Hướng Vũ Điền hỏi lại: "Huynh có hiểu được độn thuật là như thế nào không?"

Yến Phi khiêm nhường nói: "Thỉnh Hướng huynh chỉ giáo."

Hướng Vũ Điền bước vào giữa phòng ngồi xuống, đợi Yến Phi ngồi xuống chiếc ghế ở bên cạnh xong, nói: "Có thể nói thế này. Nếu như hôm nay chúng ta thành công giết chết Quỷ Ảnh, điều đó tức là độn thuật của Thánh môn bọn ta từ đây thất truyền. Bởi vì Quỷ Ảnh là người duy nhất trong Thánh môn thông hiểu độn thuật. Qua lời nói này của ta có khiến Yến huynh liên tưởng gì không?"

Yến Phi chẳng biết nên nghĩ thế nào bèn nói: "Việc tu luyện độn thuật chắc phải vô cùng gian khổ và nguy hiểm."

Hướng Vũ Điền đưa ngón tay cái lên tán thưởng, nói: "Yến huynh đúng rồi! Nói chuyện cùng với huynh có thể tiết kiệm được rất nhiều lời. Con người ta đây đối với những lời phế thoại rất thiếu tính nhẫn nại, may mắn Yến huynh cho tới bây giờ chưa nói lời phế thoại."

Sau đó tiếp tục: "Hình độn thuật là một quyển trong mười quyển Thiên Ma sách. Hình độn thuật phân thành chín chương, chỉ hai chương có nội dung chuyên luận bàn độn thuật, còn các chương khác chỉ dạy các loại hình cụ và những thủ đoạn bức cung tàn nhẫn, so với những quyển sách khác lấy bàn luận võ công tâm pháp làm chủ, có thể coi là đặc dị. Nhưng chớ có xem thường độn thuật. Tuy trong Thánh môn bọn ta, độn thuật rất không thích hợp cho những người nhu nhược, nhưng sư tôn của ta lại có cách nhìn khác. Người nhận thấy nếu có thể luyện độn thuật đến cảnh giới đăng phong tạo cực, có cơ hội đạt đến quỷ thần khôn lường. Quỷ Ảnh chính là người mà từ khi có Thánh môn đến nay luyện được độn thuật tới cảnh giới ấy, cho nên mới có thể tại Trường An tìm được nơi cầm tù tộc chủ. Hoặc có lẽ trời sinh y tàn tật ngược lại khiến cho y nhìn được những chỗ người thường không thể, vượt mọi khó khăn mà luyện thành độn thuật."

Yến Phi hỏi: "Đã thuộc trong những bí kíp của quý môn, làm sao thất truyền được?"

Hướng Vũ Điền nói: "Theo sư tôn của ta nói. Tâm tính của Quỷ Ảnh khác với người thường, sau khi luyện thành độn thuật, rồi đem hai chương có chứa độn thuật tiêu hủy. Việc này từng tạo ra sóng gió rất lớn, nhưng ai có thể giết chết được Quỷ Ảnh đã luyện thành độn thuật? Kết quả việc này được bỏ đi, bởi trọng yếu Quỷ Ảnh là tín đồ Thánh môn cuồng tín, đối với Thánh môn trung thành tuyệt đối, không có người nào hoài nghi lòng trung thành của y. Sư tôn của ta đoán, sở dĩ Quỷ Ảnh chỉ hủy đi hai chương lưu giữ độn thuật, là vì nghĩ cho thế hệ trẻ của Thánh môn, không có ai hiểu rõ hơn Quỷ Ảnh sự khó khăn và nguy hiểm khi tu luyện độn thuật. Chắc Quỷ Ảnh có nỗi khổ không thể nói ra, chỉ có mình y rõ ràng. Ài! Ai có thể hiểu được y chứ?"

Yến Phi nghe được hít một hơi lạnh, đối với lòng tin giết chết Quỷ Ảnh thêm một bước sụp đổ.

Hướng Vũ Điền than: "Độn thuật chẳng những đại biểu cho công phu đến vô tung đi vô ảnh, cũng là một bộ võ công tâm pháp đặc biệt. Bất kể động cơ lôi kéo nào đối với y cũng hoàn toàn chẳng có tác dụng gì, bởi vậy dù cho có thể vây khốn y trùng trùng, chỉ cần có một lỗ hổng nhỏ, y vẫn có thể an nhiên bỏ đi. Quỷ Ảnh còn là thám tử đáng sợ nhất trên nhân thế mà ta có thể nghĩ đến, y có thể tùy lúc biến đổi hình dáng và khí chất. Vĩnh viễn sẽ không lưu lại mùi vị gì cũng như hình ảnh thật. Huynh nói đi! Có biện pháp gì có thể đối phó với Ảnh Tử đây?"

Lại cười khổ nói: "Tối qua ta thật có ý giết chết y, chỉ là không nắm chắc, bởi vậy thủy chung không có ra tay."

Yến Phi trầm ngâm hỏi: "Hương huynh đối với chuyện lệnh sư khẳng khái tiết lộ những chuyện liên quan đến Quỷ Ảnh, có cảm thấy kỳ quái chút nào không?"

Hương Vũ Điền nói: "Là phi thường kỳ quái, sư tôn ta ít khi đề cập đến việc của Thánh môn, nhưng đối với Quỷ Ảnh lại biết thì phải nói, mà nói thì nói hết, còn nhiều lần nhắc nhở ta phải cẩn thận con người y, huynh nói xem đạo lý gì đây?"

Yến Phi chăm chú nhìn y, đợi y nói tiếp.

Hương Vũ Điền tiếp lời: "Bởi vì y chính là người chấp hành thánh quy của tệ môn, phạm những người phản bội Thánh môn, đều do y lời ra chấp pháp xử quyết. Mà theo ám thị của sư tôn, Quỷ Ảnh bất mãn sư tôn thu ta làm đồ đệ, còn về nguyên nhân chỉ có bọn họ rõ ràng."

Yến Phi nói: "Tối qua không phải lần đầu tiên huynh cùng Quỷ Ảnh dùng ngón tay vẽ lên lòng bàn tay để nói chuyện!"

Hương Vũ Điền gật đầu nói: "Thật không ngờ Yến huynh để ý cả đến điểm nhỏ ấy. Đúng! Ta tịnh không phải lần đầu tiên cùng Quỷ Ảnh nói chuyện. Lúc Quỷ Ảnh tìm được chỗ tặc chủ bị cầm tù, đến sa mạc thông tri cho Minh Dao, từng tìm ta nói chuyện riêng. Nội dung ta không tiện thổ lộ, chỉ nói cho huynh biết ta đã cự tuyệt đề nghị phục vụ cho Thánh môn. Chỉ việc ấy ta đã phạm vào điều luật Thánh môn, lúc đó Quỷ Ảnh chỉ khuyên ta nên suy nghĩ lại, có lẽ phần nào nể mặt sư tôn ta, mới không công bố ta là phản đồ. Ài! Rốt cuộc ta rõ ràng rồi! Sư tôn ta sẵn sàng cùng ta nói bao nhiêu vấn đề liên quan đến Quỷ Ảnh ấy, đều vì đoán được kết cục sẽ có một ngày xuất hiện tình huống như bây giờ. Không phải huynh giết ta, thì là ta giết huynh, chỉ không nghĩ tới con trai của người cũng trực tiếp bị cuốn vào trong đó."

Tiếp theo hai mắt thần quang lấp lánh dò xét Yến Phi, hỏi: "Ta còn chưa có cơ hội hỏi huynh, tại sao tối qua huynh lại ở phòng bên cạnh nghe ta và Quỷ Ảnh nói chuyện, là vô tình gặp sao?"

Yến Phi nói: "Độn thuật của Quỷ Ảnh không phải là không có yếu điểm, tâm linh của y trong một vài tình huống nào đó sẽ lộ ra sơ hở, cho nên bị ta phát giác y giấu thân ở trên tiền lâu bên bờ đối diện. Khi ta đoán ra y là Quỷ Ảnh, thì cũng đoán được y sẽ đến tìm huynh, mới đến phòng bên cạnh trước một bước, nhưng lại không cách nào giấu được ma chủng của huynh."

Hương Vũ Điền ngây người, nói: "Nghe lời nói của huynh, huynh đã sớm biết được sự tồn tại của Quỷ Ảnh. Ài! Huynh càng lúc càng khiến ta cảm thấy huynh cao thâm mịch mịch, bởi vì đó là chuyện không thể nào làm được. Quỷ Ảnh là nhân vật thần bí nhất trong Thánh môn, chỉ như một cái bóng tới lui không vết, sao huynh có thể biết được có nhân vật số một như y vậy chứ?"

Yến Phi nói: "Chuyện này nói ra dài lắm, tóm lại nói đơn giản là trận quyết chiến giữa ta và Tôn Ân tại Phiêu Miểu phong ở Thái Hồ tin tức bị tiết lộ ra ngoài. Thánh môn bọn huynh biệt phái ra ba nguyên lão cao thủ phục kích ta trên đường, lại phái riêng Quỷ Ảnh đến Phiêu Miểu phong giám sát cuộc quyết chiến của ta và Tôn Ân. Khi ta trở về đến Kiến Khang, ta hoài nghi Lý Thục Trang là cao thủ Thánh môn nên muốn đi tìm gây phiền phức thì nghe trộm được thị đang cùng Tiều Phụng Tiên một cao thủ Thánh môn khác nói chuyện, thị nhắc đến Quỷ Ảnh này."

Hương Vũ Điền trầm giọng nói: "Ba người phục kích huynh là ai? Huynh có thể mang hình dáng và dung mạo bọn họ nói ra không?"

Yến Phi nói: "Không cần phiền phức vậy, vì bọn họ đã từng nói họ tên ra với ta, là Vệ Nga, Cáp Viễn Công và Khuất Tinh Phủ."

Hương Vũ Điền động dung nói: "Yến Phi huynh thật là phúc lớn mệnh lớn, lại có thể giữ mệnh trốn thoát dưới tay ba người ấy, nếu không phải từ miệng huynh nói ra, ta thật sẽ không tin được."

Yến Phi cười khỏ, nói: "Nếu ta nói cho huynh biết, lúc đó ta căn bản không có cơ hội đào tẩu, chỉ đành toàn lực phản kích, hạ thủ không lưu tình, Hương huynh sẽ nghĩ thế nào?"

Hương Vũ Điền thất thanh, nói: "Huynh đã giết chết ba người bọn họ!"

Yến Phi nói: "Đúng là như thế."

Hương Vũ Điền ngó Yến Phi khó mà tin tưởng, thở một hơi thật dài, nói: "Đó thật không có khả năng, lại để cho huynh làm được, thảo nào Quỷ Ảnh nói huynh là công địch số một của Thánh môn. Ài! Hiện tại ta bắt đầu có chút tin tưởng, tối nay dù cho ta toàn lực xuất thủ, vẫn không có giải pháp loại bỏ huynh. Con bà nó!

Sao huynh có thể lợi hại như thế? Huynh có biết thân phận và địa vị của ba người bọn họ ở trong Thánh môn không?"

Yến Phi nói: "Ta chẳng muốn biết. Huynh biết Lý Thục Trang không?"

Hướng Vũ Điền lắc đầu nói: "Chưa từng nghe qua. Thị bao nhiêu tuổi?"

Yến Phi đáp: "Chắc chưa quá ba mươi."

Hướng Vũ Điền nói: "Có thể là những nhân vật thuộc thế hệ mới nhất của Thánh môn, sợ rằng sư tôn cũng không biết được có người như thị, ta dĩ nhiên càng chưa nghe qua."

Tiếp theo khổ não nói: "Thảo nào Quý Ảnh úy kị huynh như thế, đều vì lão ca huynh chiến tích chói lọi, nhưng có được tất có mất, Quý Ảnh sẽ càng thêm cẩn thận, để tránh bị huynh phát hiện."

Yến Phi nói: "Quay về chính đề đi, bọn ta hạ thủ thế nào với Quý Ảnh đây?"

Hướng Vũ Điền ngẫm nghĩ rồi đáp: "Quý Ảnh là người khó giết nhất, đã có bản lĩnh muôn vạn hóa thân, lại có công phu tới lui không dấu vết, sơ hở duy nhất của y là trời sinh tâm diết, nhưng tại một nơi người nhiều như Biên Hoang tập, muốn tìm một người như vậy nói dễ mà làm thì khó?"

Yến Phi nói: "Ngược lại ta có một biện pháp, đó là sẽ giết y sau khi quyết chiến, so với trước khi quyết chiến dễ dàng hơn."

Hướng Vũ Điền cau mày nói: "Ý huynh là sau khi quyết chiến, bọn ta mai phục trên tuyến đường Quý Ảnh về Bắc, đợi y chạy về phương Bắc thì phục kích y? Ài! Đối với một người bình thường mà nói thì cách này xác thực là tuyệt kế, nhưng đối phó Quý Ảnh lại dùng không được. Theo sư tôn ta nói, cao thủ thông thạo thuật, sẽ không dùng phương thức đi thẳng đến một chỗ nào, y thường chọn lộ tuyến quanh co khúc khuỷu. Bởi vậy kết quả bọn ta mai phục chỉ sẽ là một trận trắng tay, mà Quý Ảnh càng đi càng xa, hiện tại huynh đối với độ thuật hiểu hơn chút rồi nhỉ?"

Sau đó đột nhiên nói: "Muốn giết Quý Ảnh, tất phải trước khi quyết chiến, nếu không sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội giết chết y."

Yến Phi nói: "Huynh hiểu Quý Ảnh hơn ta, có biệt pháp gì tốt không?"

Hướng Vũ Điền nói: "Ta còn chưa nghĩ ra biện pháp thỏa đáng, chỉ biết cơ hội giết y chỉ có một lần, nếu nắm không được, để y trốn thoát, sẽ không có thêm lần nữa."

Yến Phi trầm ngâm nói: "Quý Ảnh vẫn còn trong giai đoạn hoài nghi huynh, lại chưa biết rõ bên trong quan hệ của bọn ta. Như thế y sẽ không bỏ qua cơ hội giám sát bọn ta."

Hướng Vũ Điền hỏi: "Huynh muốn chọn kế dụ rắn chui ra khỏi hang?"

Yến Phi gật đầu nói: "Đó là biện pháp duy nhất, chỉ cần y lộ ra sơ hở giống như ở trên tiền lâu tới qua, ta có thể nhận ra y. Mà bất luận y lộ ra sơ hở hoặc một chút cũng chẳng lộ, đối với ta mà nói vẫn là sơ hở, huynh hiểu rõ ý ta không?"

Hướng Vũ Điền hơi run nói: "Hiểu rồi!"

Lại than: "Huynh càng ngày càng khiến ta kinh dị!"

Yến Phi nói: "Trên nguyên tắc, tất cả do ta đơn độc đối phó y, chỉ có lúc không thể chọn lựa, huynh mới phải xuất thủ."

Hướng Vũ Điền nói: "Ta còn chưa nói cho huynh. Độ thuật của Quý Ảnh có một bộ công phu tá kinh tá lực, bởi vậy dù cho võ công huynh cao cường hơn y, y cũng có thể ung dung bỏ đi. Chẳng may để cho y thoát thân, ai cũng không có cách nào chạy nhanh bằng y. Người còn tin tưởng có thể một mình giết chết y không?"

Yến Phi mỉm cười nói: "Nếu ta đánh ra là kiếm pháp khiến cho y chẳng thể mượn kinh mượn lực được thì sao?"

Hướng Vũ Điền ngây người nói: "Thế gian lại có kiếm pháp như thế?"

Yến Phi nói: "Đấy chính là nguyên nhân ba người Khuất Tinh Phủ ôm hận dưới kiếm của bản nhân, vì bọn họ chưa từng nghĩ qua thể gian có thứ kiếm thuật này."

Hướng Vũ Điền không hiểu hỏi: "Vì sao lúc ở bên cạnh thiên huyết, huynh không thi triển loại kiếm pháp đó với ta? Tiểu đệ thật là hiếu kỳ đến muốn chết."

Yến Phi điềm đạm nói: "Bởi vì khi đó thân ta mang nội thương, cho nên sử dụng không ra kiếm pháp hết sức bá đạo ấy."

Hướng Vũ Điền thất thanh hỏi: "Huynh bị thương lúc nào?"

Yến Phi cười khổ nói: "Hiếu kỳ trong lòng huynh rất lớn, việc chính sự mới là khẩn yếu, những việc khác có thể bỏ sang một bên trước không?"

Hướng Vũ Điền dựa người vào lưng ghế, cười mỉa: "Tối nay nhất định ta sẽ toàn lực xuất thủ, tung gạch thử ngọc ¹, có thể một lần thưởng thức tuyệt thế kiếm pháp của Yến huynh giết chết bọn Vệ Nga ba người."

Yến Phi không đáp lại.

¹ Gợi ý vấn đề để lôi cuốn mọi người vào cuộc tranh luận vô ích. Dựa theo tích Thường Kiến rất hâm mộ thơ Triệu Hổ. Biết Triệu sắp đến văn cảnh chùa Linh Nham, Thường bèn đến trước đề hai câu thơ. Hôm sau, Triệu đến, thấy bài thơ dở dang, liền đề thêm hai câu nữa, thành một bài thơ tứ tuyệt rất hay. Ở đây ý nói Hướng Vũ Điền sẽ xuất toàn lực để kích động Yến Phi dùng ra kiếm pháp độc đáo mà thưởng thức.

HỒI 70

Kim Đan Ma Chủng

Thác Bạt Khuê một mình một ngựa đi trước, dẫn hai ngàn chiến sỹ xuyên qua vùng rừng hoang dã tiến về phía Thịnh Nhạc. Theo kế cũ của hắn, kể cả khi hành động của họ có bị thám tử Bí nhân phát hiện thì chúng cũng chỉ cho rằng đây là một sự điều động binh lực bình thường, mà không đoán ra được mục đích thực sự của họ.

Với tác phong nhất quán của Mộ Dung Thuý thì hắn sẽ không để Bí nhân hiểu được toàn bộ kế hoạch tác chiến của hắn. Bí nhân chỉ biết làm sao cắt đứt được sự liên hệ giữa Thịnh Nhạc với Bình Thành và Nhận Môn mà không biết âm mưu đột tập Thịnh Nhạc của Hách Liên Bột Bột.

Cho dù Bí nhân biết Hách Liên Bột Bột sẽ sớm đánh úp Thịnh Nhạc nhưng vì giữa Bí nhân và Hách Liên Bột Bột không có liên hệ gì nên khi Bí nhân thông tri cho Mộ Dung Thuý, họ vừa mới phát binh đi Thịnh Nhạc thì bộ đội của Hách Liên Bột Bột đã sớm hành động tiến đến Thịnh Nhạc rồi. Sự tình đã tiến triển đến mức không thể vấn hồi được nữa.

Trong cuộc chiến với Hách Liên Bột Bột lần này thì mấu chốt thắng bại là ở chỗ Thác Bạt Khuê có thể đến chặn đường Hách Liên Bột Bột trước khi hắn tới Thịnh Nhạc hay không. Hách Liên Bột Bột tài năng thế nào, Thác Bạt Khuê biết hơn ai hết. Qua nhiều chiến dịch trong quá khứ, Hách Liên Bột Bột chưa hề bị thảm bại lần nào.

Nói thực thì Thác Bạt Khuê rất cảm kích Mộ Dung Thuý tạo cho hắn cơ hội này khiến hắn có thể giải quyết một cách triệt để sự uy hiếp của Hách Liên Bột Bột đối với căn cứ địa Thịnh Nhạc, sau đó có thể toàn tâm toàn ý vào trận quyết chiến không thể tránh khỏi với Mộ Dung Thuý.

Hắn có thể tưởng tượng thần sắc kinh hoàng của Hách Liên Bột Bột khi đi trộm gà không được. Giờ thì hắn lại có một suy nghĩ khác là không muốn đặt Hách Liên Bột Bột vào tử địa nhanh như thế vì đối với hắn mà nói, sự tồn tại của Hách Liên Bột Bột chỉ có lợi mà vô hại.

Nhưng người mà hắn cảm kích nhất là Yến Phi. Nếu để Hách Liên Bột Bột phá hủy Thịnh Nhạc đang trong công cuộc xây dựng lại thì hắn sẽ rơi vào kết cục vong quốc diệt tộc.

Ài! Yến Phi!

Hắn bắt chợt thấy lòng băn khoăn day dứt lại pha chút hối hận. Hối hận tối qua đã hợp thể giao hoan với

Sở Vô Hạ, hồi hận đã tiếp nhận hoàn toàn một địch nhân của huynh đệ tốt nhất này.

Tuy Sở Vô Hạ đã lập thế dứt khoát sẽ không có ý thù hận đối với Yến Phi nữa, nhưng Thác Bạt Khuê làm sao có thể dễ dàng tin tưởng? Mà trong tình huống bình thường thì Thác Bạt Khuê hẳn càng không thể tiếp nhận một nữ nhân nổi tiếng là quan hệ bừa bãi. Chỉ hận là lúc đó không phải là tình huống bình thường. Với sự tinh minh của hắn mà vẫn không hiểu rõ nàng ta chân tình hay giả dối. Nhưng tối qua, nàng ta quả thực mê người, làm hắn hưởng thụ nỗi vui vầy cá nước không thể tưởng tượng nổi, làm hắn ném trái cảm giác vô cùng động nhân là êm dịu và sướng đến nhũn cả người mà không biết đã bao lâu rồi hắn chưa được hưởng thụ.

Thác Bạt Khuê giảm tốc độ ngựa lại, để Sở Vô Hạ đang đuổi gấp đằng sau tiến lên sánh vai cùng hắn.

Ánh mắt có thể câu hồn nhiếp phách của Sở Vô Hạ liếc nhìn hắn, vui vẻ nói: "Tộc chủ có phân phó gì không?"

Thác Bạt Khuê trầm giọng: "Ta muốn nàng giết cho ta một người."

Sở Vô Hạ không lấy làm ngạc nhiên, hỏi "Hách Liên Bột Bột! Đúng không?"

Thác Bạt Khuê lắc đầu đáp: "Là Ba Cáp Mã Tư. Ta có thể phái một đội cao thủ để nàng sai khiến. Mục tiêu là không cho Ba Cáp Mã Tư sống mà rời khỏi Thịnh Nhạc."

Sở Vô Hạ ngạc nhiên nói: "Hách Liên Bột Bột chẳng phải là quan trọng hơn Ba Cáp Mã Tư sao?"

Thác Bạt Khuê cười nhẹ đáp: "Tiểu Bột vì còn có chỗ dùng rất lớn cho ta. Nếu như có thể làm Mộ Dung Thuý có thêm một địch nhân, lại có thể kiềm chế Diêu Trường trong Quan nội làm hắn vô pháp bình định được Quan Trung thì ta làm sao lại để cho hắn chết?"

Song mục Sở Vô Hạ lấp lánh thần sắc sùng bái, hỏi: "Nhưng Hách Liên Bột Bột cũng là một sự uy hiếp đối với Tộc chủ?"

Thác Bạt Khuê cảm thấy ánh mắt nàng có ma lực làm trái tim lạnh lùng cứng rắn của hắn mềm đi. Hắn thăm thở dài, nói: "Lần này nếu làm tiểu Bột tổn binh mất tướng quay về thì trong một thời gian nữa hắn không có năng lực dụng binh đối với Thịnh Nhạc. Hắn càng sợ Diêu Trường nhân cơ hội này báo thù nên chỉ dám nằm im ở Thống Vạn. Đến khi tiểu Bột khôi phục lại nguyên khí thì Thịnh Nhạc đã sớm trùng tu xong, không còn sợ tiểu Bột nữa. Hiểu chưa?"

Sở Vô Hạ yêu kiều cười nói: "Hiểu rồi! Việc do Tộc chủ phân phó Vô Hạ sẽ làm một cách thoả đáng cho Tộc chủ."

Tại Thác Bạt Khuê âm vang tiếng cười có thể khiến người ta điên đảo thần hồn của nàng, nghĩ tới tới qua nàng uyển chuyển dang hiến, trong lòng hắn nóng bừng, bỏ tất cả những tâm sự phiền não ra đằng sau, giục ngựa tiến lên. Hiện giờ, trong đầu hắn chỉ còn hai chữ 'thắng lợi'. Trong thiên hạ này không còn một lực lượng nào có thể cản trở đại kế phục quốc và thống nhất thiên hạ của hắn.

o o o

Lưu Dụ được Giang Văn Thanh, Đồ Phụng Tam và Khoái Ân phò tá đi tuần sát doanh trại của chiến sỹ trên bờ đảo. Gã vô cùng chan hòa với đám thủ hạ, nói cười với họ, hỏi han bọn họ, chung vui với họ.

Đây là đề nghị của chính Lưu Dụ. Gã đã học được từ Tà Huyền, chỉ khi quan tâm đến thủ hạ, làm họ biết gã rất coi trọng sinh tử vinh nhục của họ thì sẽ làm họ hiểu mục tiêu của chủ soái và của họ là một. Từ đó họ sẽ khăng khải mà bán mạng cho gã.

Việc ba người bọn Giang Văn Thanh đi theo càng nâng cao thân phận địa vị chủ soái của gã, tạo dựng một cách chắc chắn hình tượng lãnh tụ của gã trong lòng mọi người.

Tuy chỉ ở cùng với Tà Huyền một đoạn thời gian rất ngắn là vài tháng, nhưng có thể thấy dưới sự tài bồi và dạy dỗ hết lòng của Tà Huyền, Lưu Dụ quả thực đã thu được lợi ích vô cùng lớn.

Hiện giờ, binh lực ở hải đảo chỉ khoảng hai ngàn người, nếu không phải người của Đại Giang bang thì cũng là người của Chấn Kinh hội, nhưng họ đều là tình nguyện trong tình nguyện, đã thân kinh bách chiến qua hai lần phản công giành lại Biên Hoang tập, có thể vượt qua bất kỳ một sự khảo nghiệm nào. Sau cuộc chiến Biên Hoang, những chiến sỹ này bất kể là tín tâm và sỹ khí đều ở trạng thái cao nhất, trở thành một đội hùng

binh không thể đánh bại ở bất kỳ phương diện nào. Họ lại có thể trong hoàn cảnh ác liệt nhất mà phát huy được tính bền bỉ và sức chiến đấu kinh người.

Họ còn có tính cộng đồng cao, làm họ trở thành đội hùng sư phục cừu vạn người như một. Mỗi một người đều hiểu rõ Lưu Dụ là hy vọng cuối cùng của họ. Được làm vua, thua làm giặc. Bất kể là đã từng thuộc Đại Giang bang hay Chấn Kinh hội, họ đều trải qua nỗi hận vong bang diệt hội, bị bức phải chạy đến Biên Hoang tập. Chính với tâm trạng "Ai binh" ¹ như vậy mà dưới sự lãnh đạo của Lưu Dụ, họ triển khai cuộc chiến phục thù. Nếu như thành công, họ sẽ trở thành thân binh tử đệ của người chủ nhân chân chính của phương Nam, tạo nên sự nghiệp đáng được ca tụng. Nếu thất bại thì Biên Hoang tập cũng vào thế khó mà giữ được. Họ dù có thể giữ được mạng, nhưng lại không còn chỗ dung thân, chỉ có thể tạm bợ sống qua ngày, đồng hành với họ chỉ là nỗi khuất nhục, đắng cay.

Với lòng tin "Sở tuy tam hộ, vong Tàn tất Sở" ² càng làm họ ký thác hy vọng rất lớn vào Lưu Dụ. Họ cũng tin tưởng sâu sắc Lưu Dụ "nhất tiến trăm Ân Long" là chân mệnh thiên tử, nguyện vì gã mà bán mạng.

Trong lòng họ, Lưu Dụ không những là chân mệnh thiên tử thực sự, lại còn là một anh hùng vô địch toàn thắng, là một thống soái anh minh duy nhất có thể dẫn dắt họ trên con đường thắng lợi. So với quan hệ giữa Tạ Huyền và Bắc Phủ binh thì quan hệ giữa họ và Lưu Dụ có nhiều lần vào sinh ra tử, 'đồng chu cộng tế' ³ với nhau hơn.

Chỉ có bản thân Lưu Dụ mới hiểu vai trò lãnh tụ của gã tuyệt không hoàn mỹ như trong lòng họ tin tưởng tuyệt đối. Gã từng nhiều lần muốn buông xuôi mọi chuyện, toàn là nhờ sứ mệnh phải báo mối thù tuyệt hận của Đạm Chân chống đỡ cho gã, làm gã phấn đấu không ngừng cho tới lúc này, khi mà tương lai đã le lói ánh bình minh huy hoàng.

Khi rảo bước đi sang một khu doanh trại khác, Lưu Dụ hỏi: "Về mặt cung ứng lương thực thế nào?"

Giang Văn Thanh đáp: "Lưu soái có thể yên tâm. Lương thực chúng ta mang theo tuy chỉ có thể dùng cho ba ngày, nhưng khắp nơi trên hải đảo này đều có hoa quả, lại thêm hải sản phong phú nên dù có mai phục lâu dài ở đây thì cũng tuyệt không cần lo thiếu lương."

Lưu Dụ lại nổi lên ý niệm về lần ẩn cư ở hải đảo trước đây nhưng lập tức bỏ ngay ý nghĩ hấp dẫn đó đi, hỏi: "Binh khí cung tên thì sao?"

Khoái Ân đáp: "Binh khí cung tên của chúng ta chỉ đủ cho một trận đại chiến. Nhưng chỉ cần khống chế Hải Diêm thì Khổng lão đại sẽ không ngừng vận chuyển binh khí và ngựa tốt đến."

Đồ Phụng Tam nói: "Phải xem giao thiệp giữa Lưu soái và Lưu Nghị có hiệu quả gì không đã."

Giang Văn Thanh và Đồ Phụng Tam đều thay cách gọi gã là Lưu soái chứ không phải Lưu gia như thường gọi trước đây, làm gã phát sinh cảm giác cổ quái, cũng làm gã cảm nhận một cách sâu sắc tâm tình và áp lực mà ngày trước Tạ Huyền phải chịu khi thống soái Bắc Phủ binh đến đại thắng Phì Thủy.

Chính vào lúc đó, gã cởi bỏ hết những tâm tình riêng tư, tất cả đều lấy đại cục làm trọng. Bất kể gã không thích Lưu Nghị đến thế nào, chán ghét hắn ra sao cũng phải nói rõ lợi hại, dùng tình cảm lôi kéo, dùng uy thế trấn áp để đạt mục đích.

Vì từ lúc này, bất cứ một thất bại nào của gã đều làm các huynh đệ theo gã rơi vào thế vạn kiếp bất phục.

So với trước đây, gã càng không có lựa chọn nào khác.

o o o

Biên Hoang tập.

Sau giờ Ngọ không lâu, hoa tuyết như bông không ngừng rơi, cảnh vật phía xa biến thành mơ hồ không rõ. Hoang nhân không nhìn được đều cảm thấy lo lắng. Nếu tuyết cứ tiếp tục rơi thế này sẽ ảnh hưởng rất lớn đến việc thưởng thức trận quyết chiến trên Quan Viễn đài của Cổ Chung lâu.

Yến Phi lúc này đang đứng trên Quan Viễn đài, đưa mắt nhìn bốn phía, thu hết cảnh sắc tuyệt đẹp của Biên Hoang tập và bờ Đông Dĩnh Thủy vào trong tầm mắt.

Cảnh sắc của thiên nhiên mãi mãi vô cùng đẹp đẽ. Bất kể tuyết trắng mùa đông hay mưa phùn tiết xuân

đều làm người ta cảm nhận được cảnh giới mê ly khác với bình thường. Như cảnh gió thổi tuyết bay trước mắt làm Biên Hoang tập biến thành một thế giới hoàn toàn khác, là một kiệt tác dưới bàn tay kỳ diệu của thiên nhiên. Trong cảnh tuyết trắng lè như thế, thật khó mà liên tưởng tới sự đấu tranh mãi mãi không ngừng nghỉ giữa người với người. Tại sao lại phải khổ thế?

Đứng bên cạnh chàng là Trác Cuồng Sinh. Lão đang dùng ánh mắt thâm tình nhìn khắp cảnh vật gần xa, dường như cho dù nhìn hàng trăm kiếp như thế lão cũng không cảm thấy khô khan vô vị hoặc chán ngán.

Trác Cuồng Sinh than: "Mỗi lần đứng ở đây thường thức cảnh đẹp của Biên Hoang tập ta đều có cảm giác vui thích như là lần đầu tiên vậy. Tại sao lại như thế? Theo ta nghĩ thì là do Biên Hoang tập không ngừng biến đổi, tình thế bốn phương không ngừng cải biến nên mới làm ta mỗi lần nhìn đều cảm thấy như mới. Cũng giống như thuyết thư của ta vậy, mỗi chương mỗi đoạn đều bất đồng, không ngừng đổi mới."

Yến Phi cười nhẹ: "Trác quán chủ mở miệng cũng thuyết thư, ngâm miệng cũng thuyết thư, có thể nói ba câu cũng không rời chuyện chính. Cho ta biết, rốt cuộc người đang sống trong một thế giới như thế nào? Là sinh hoạt thực tế này, hay là trong thế giới của thuyết thư? Ước, hoặc là hai thế giới đó trộn lẫn không phân biệt được?"

Trác Cuồng Sinh vui vẻ đáp: "Đại khái là có thể lấy cảnh tuyết trước mắt để ví dụ. Thật tại chính là Biên Hoang tập, hiệu quả của thuyết thư giống như trận tuyết lớn này vậy, làm cảnh vật trở nên thật giả khó phân, làm Biên Hoang tập pha thêm nhiều hứng thú. Hắc! Người vẫn chưa trả lời vấn đề của ta, tại sao không về dịch trạm nghỉ ngơi cho khỏe, bồi dưỡng tinh thần để ứng phó với trận quyết chiến đêm nay, mà lại đến đây thưởng tuyết?"

Nói xong, lão lại thêm: "Nên nhớ người là huynh đệ của ta, là người dùng bút thay lời vì tương lai khi Biên Hoang tập không còn tồn tại nữa. Không nên nói lung tung hoặc tìm lời giả dối gạt ta. Nếu ta phát hiện ra thì ta sẽ tuyệt không tha cho người đâu."

Yến Phi bật cười hỏi: "Ta thường hay nói dối sao?"

Trác Cuồng Sinh nghiêm mặt nói: "Người không nên coi ta là một lão ngốc. Người có nói dối hay không thì mọi người trong lòng đều biết, không cần giả biện. Ta biết người có rất nhiều điều khó nói vẫn còn đang giấu. Ta lượng tình huynh đệ thì có thể thể lượng cho người, nhưng người cũng nên nghĩ cho biết bao nhiêu người làm thính giả của thuyết thư. Quá lắm thì những bí mật liên quan đến người chỉ công khai trước khi ta chết. Mượn câu sáo ngữ thường dùng của Hưởng Vũ Điền thì 'lời lão tử đã nói, chưa từng không giữ lời'."

Yến Phi ung dung nói: "Lời người làm ta có một sự liên tưởng. Chính vì mỗi người đều có những lời khó nói phải giữ trong lòng nên lịch sử do người viết sử chép lại chỉ có thể truyền đạt lại niên biểu mà không thể hoàn toàn nắm được thị phi đúng sai thực sự của nó, đó là lịch sử đã được định như vậy rồi. Nếu như người chấp bút là sử gia lại thêm vào cách nhìn nhận sự việc của mình thì sẽ làm méo mó lịch sử, giống như là thuyết thư của các hạ vậy."

Trác Cuồng Sinh cười: "Không cần phải dùng những lời né tránh đó, định đánh lạc hướng ta sao? Mau thành thật trả lời ta người đến Quan Viễn đài làm gì? Nếu như chẳng phải ta tấu xảo cũng đến Chung lâu viết sách thì sẽ không biết người đang gây người như gà gổ đứng ở đây."

Yến Phi đầu hàng, nói: "Được rồi! Ta đứng đây là để giết một người. Nên nhớ lời đã nói ra thì phải giữ lấy đó."

Trác Cuồng Sinh ngạc nhiên thốt: "Giết người? Người mà người muốn giết sẽ đi qua quảng trường sao?"

Yến Phi cười khỏ: "Muốn nói cho rõ ràng thật khó. Không nói thì muốn người bỏ đi thật là khó. Người bảo ta làm sao giải thích cho người đây? Người đó là người khó đối phó nhất trong Ma môn. Đến giờ ta vẫn chưa hề nắm chắc. Vấn đề là người đó là một cao thủ siêu cấp trong việc bỏ chạy, người căn bản không cách nào biết y ở đâu. Giống như là chim trên cây, cá dưới nước, chỉ cần làm nó cảm thấy được người đang truy tìm thì nó sẽ bay lên trời, lặn xuống nước, không bao giờ để cho người có cơ hội gặp lại lần thứ hai nữa."

Trác Cuồng Sinh nghe xong như lạc trong sương mù hỏi: "Người càng nói ta càng hồ đồ. Trước tiên, trong thiên hạ này lại có người mà người không giết được sao? Tiếp đó là bản thân người đó, y sẽ tuyệt không dẫn xác đến tận cửa. Người đứng ở đây ngoài việc ngắm tuyết thì có thể làm gì?"

Yến Phi cười khổ: "Việc đó thật một lời khó nói hết được. Chỉ sợ có nói đến hết đêm nay thì cũng không nói cho rõ được. Lão nhân gia người có thể tha cho tiểu đệ được không?"

Trác Cuồng Sinh đặt tay lên vai chàng, cười: "Không nói sao được? Ta đã bị người khơi dậy lòng hiếu kỳ rồi. Người không thành thực nói ra thì đừng mong ta sẽ buông tay."

Yến Phi cười: "Thì ra người lại là người cậy mạnh làm càn như vậy. Ài! Ta tuyệt không muốn giấu diếm huynh đệ của mình. Vấn đề là có những việc không biết thì tốt hơn, đặc biệt là nếu để người viết vào thuyết thư thì di hại sẽ càng lớn. Có những việc không thể cho người khác biết."

Trác Cuồng Sinh nhướng mày cười: "Người càng nói càng hàm hồ, ta lại càng lúc càng thấy hứng thú. Con mẹ nó! Chỉ cần không phải là việc thương thiên hại lý thì có gì mà không thể nói ra đây? Yến Phi người là người như thế nào ta biết rõ nhất. Người làm sao lại làm những việc thương thiên hại lý được? Vậy thì đương nhiên là không có gì cần phải giấu cả."

Yến Phi chán nản nói: "Tuy không phải là việc thương thiên hại lý, nhưng lại có thể làm người ta hoài nghi hiện thực vốn vẫn hoàn toàn tin tưởng. Những chuyện như thế nói ra thì đối với người khác có ích gì đâu?"

Trác Cuồng Sinh vui mừng nói: "Yên tâm đi. Bất kể là việc ly kỳ quái đản đến thế nào thì người nghe sẽ tự mình suy nghĩ lựa chọn. Chỉ cần họ tự nguyện tin vào chuyện gì thì chuyện đó là đáng tin, đó là thường tình của con người. Lão ca người có thể yên tâm tuyệt sẽ không có ảnh hưởng xấu tới bất kỳ người nào khác đâu. Bất kể là khua môi múa mép thế nào thì người nghe thuyết thư chỉ cho là lời của người kể chuyện mà thôi, tuyệt sẽ không cho rằng đó là thật, sau khi nghe rồi thì sẽ quên sạch không nhớ gì nữa. Hiểu chưa?"

Yến Phi động dung nói: "Người đối với người đến nghe thuyết thư quả là hiểu rất rõ."

Trác Cuồng Sinh kiêu ngạo đáp: "Không hiểu rõ lòng người nghe thì làm sao mà làm được một người kể chuyện hay được? Bớt nói lời thừa đi. Cho ta biết người đứng đây thì làm sao mà giết người? Đối phương lại là cao thủ Ma môn chứ không phải là loại tầm thường."

Yến Phi hơi kích động, muốn đem chân tướng sự việc ra nói cho Trác Cuồng Sinh vì cứ giấu giấu diếm diếm thật là khổ sở. Nhưng dù bỏ hết cổ kỹ nói ra thì chàng biết để Trác Cuồng Sinh hiểu cho rõ là một việc rất khó, tới mức không biết nên nói từ đâu.

Hiện giờ chàng đang hợp tác với Hướng Vũ Điền đối phó với Quỷ Ảnh. Làm sao để giải thích cho Trác Cuồng Sinh rõ mối quan hệ phức tạp giữa chàng và Hướng Vũ Điền làm chàng vô cùng khó khăn. Hơn nữa còn dính đến thân thể của Yến Phi, đến phụ thân chàng mà đây là việc chàng không muốn công khai cho bất kỳ người nào biết.

Tiếp đó là vấn đề cơ sở để chàng và Hướng Vũ Điền đối phó với Quỷ Ảnh. Đó chính là Kim Đan của chàng và Ma Chủng của Hướng Vũ Điền. Đây là những thứ mà không ai có thể hiểu được, kể cả Quỷ Ảnh. Hướng Vũ Điền sẽ dùng kỳ linh của mình truy tìm Quỷ Ảnh, bức y tiến vào tuyệt địa, sau đó sẽ do Yến Phi xuất thủ thu thập y.

Yến Phi đứng ở đây là để yên lòng Quỷ Ảnh vì nếu chỉ một mình Hướng Vũ Điền thì để thắng Quỷ Ảnh có thừa, nhưng để giết y thì không thể.

Quỷ Ảnh là một thám tử trời sinh, đương nhiên sẽ ngấm ngấm giám sát hành động của hai người. Chỉ cần Quỷ Ảnh đến lữ quán của Hướng Vũ Điền thì chắc chắn không giấu được dị năng Ma Chủng của Hướng Vũ Điền. Vì thế chỉ cần Hướng Vũ Điền phát sinh cảm giác Quỷ Ảnh đã tới thì y sẽ phát đi tin tức tâm linh cho Yến Phi, sau đó sẽ tìm cách dẫn Quỷ Ảnh theo y rồi khỏi Biên Hoang tập.

Quỷ Ảnh có thể cho rằng Hướng Vũ Điền vì sợ đánh nên lâm trận thoái lui, rời khỏi Biên Hoang tập. Bất kể y có suy nghĩ quái quỷ gì, chỉ cần Quỷ Ảnh theo Hướng Vũ Điền rời khỏi Biên Hoang tập thì y sẽ bại lộ hành tung. Yến Phi bằng cảm ứng sẽ chặn đường phục kích

Quỷ Ảnh.

Độn thuật của Quỷ Ảnh là một tuyệt nghệ mà không có một loại võ công nào có thể làm khó được. Chỉ khi Kim Đan và Ma Chủng hợp tác với nhau thì mới có cơ hội phá độn thuật của y.

Thử hỏi với tình hình phức tạp như thế, làm sao mà giải thích với Trác Cuồng Sinh đây?

Trác Cuồng Sinh không ngần ngại nói: "Người sao lại ngăn người ra vậy? Có cái quái gì thì cứ nói ra đi!"

Yến Phi nói: "Bỏ ta ra!"

Trác Cuồng Sinh không tự chủ được buông tay ra.

Yến Phi nói: "Ta ở đây đợi tin tức, rồi sẽ tiến hành hành động truy sát mục tiêu. Giờ không có thời gian giải thích cho người! Vì vừa tiếp nhận được tin tức rồi. Nhớ phải giữ bí mật cho ta, ngàn vạn lần không thể tiết lộ được."

Trác Cuồng Sinh nhìn quanh bốn phía, vô cùng ngạc nhiên hỏi: "Tin tức ở đâu? Tại sao ta không hề thấy đến nửa điểm khác thường?"

Yến Phi nhìn lão cười nhẹ, thân nhiên chỉ vào đầu mình nói: "Tin tức ở đây, người làm sao mà nhìn thấy?"

Nói xong câu cuối, chàng đã phóng vọt người lên, lộn một vòng phóng vào trong khoảng không hoa tuyết rơi là tả rồi tả tả hạ xuống quảng trường. Sau vài lần nhấp nhô, chàng đã biến mất trong mưa tuyết.

Trác Cuồng Sinh đứng ngây người, trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

1 Ý nói tang tóc, mang đầy cừu hận.

2 Khi Sở Hoài vương bị giam lỏng ở Tần, Sở Nam công có nói "Sở tuy tam hộ, vong Tần tất Sở". Ý là nước Sở chỉ còn ba hộ thì diệt Tần cũng sẽ là Sở, chứng tỏ quyết tâm và niềm tin sắt son của người Sở. Sau này Hạng Vũ phá tan quân Tần ở bến Tam Hộ người ta còn cho rằng câu nói trên chính là đã báo trước điềm nước Tần mất vào tay Sở sau trận Tam Hộ. Sau trận này Hạng Vũ phá tan quân Tần, đại tướng Tần là Chương Hàm về hàng.

3 Nghĩa là ngồi chung một con thuyền.

HỒI 71

Cơ Hội Duy Nhất

Tuyết càng rơi càng lớn, làm Biên Hoang tập ở bờ tây Dĩnh Thủy bị làn mưa tuyết mệnh mang bao phủ. Khi Yến Phi đến bên Hướng Vũ Điền thì y đang đứng trên một ngọn đồi nhỏ bên bờ Dĩnh Thủy, ngẩng người nhìn về phía Biên Hoang tập đang mau chóng bị gió tuyết che mờ.

Hướng Vũ Điền cười khổ: "Thất bại rồi!"

Yến Phi nói: "Chỉ cần y không rời khỏi Biên Hoang tập thì chúng ta vẫn có cơ hội."

Hướng Vũ Điền ngạc nhiên hỏi: "Làm sao huynh biết y vẫn lưu lại Biên Hoang tập?"

Yến Phi đáp: "Vì y chưa biết lần này huynh bỗng nhiên rời khỏi Biên Hoang tập là hành động đối phó với y. Chỉ vì y sinh lòng cảnh giác nên mới chọn cách thôi không bám theo huynh nữa, quay về trong Tập."

Hai mắt Hướng Vũ Điền bừng lên nhìn chàng thăm dò, trầm giọng hỏi: "Huynh vẫn đuổi sát sau lưng ta sao?"

Yến Phi cười đáp: "Huynh biết đáp án rồi mà. Đúng không? Khi Ma Chủng của huynh kêu gọi ta, ta lập tức nhập vào cảnh giới do dương thần làm chủ, khoá chặt vị trí Ma Chủng của huynh. Ta không tin huynh lại không cảm thấy được. Tình hình có chút giống với cuộc đuổi bắt giữa ta và Tôn Ân có cảm ứng tương hỗ với nhau vậy. Khi Tôn Ân cảm giác được ta thì ta cũng cảm ứng được lão."

Hướng Vũ Điền than: "Cảm giác đó quả là cổ quái, lại vô cùng mới mẻ kích thích, làm ta đến giờ vẫn chưa hết xúc động. Nhưng ta và huynh là tình huống vô cùng đặc thù, đối với Quỷ Ảnh thì lại là một việc hoàn toàn khác. Ta bằng vào linh dị của Ma Chủng mà ngấm ngấm sinh ra phản ứng tự nhiên là có người đang theo sát đằng sau. Nhưng khi ta vượt qua Dĩnh Thủy thì cảm giác đó biến mất tăm, làm ta biết Quỷ Ảnh không đuổi theo nữa. Con bà nó! Tên khốn này thật quá tinh minh."

Yến Phi nói: "Tên khốn đó tuyệt không phải đặc biệt thông minh. Chỉ là dựa vào độn thuật và tinh thần luôn cẩn thận đề phòng, biết ẩn thân trong Tập là an toàn nhất. Nếu như bị dẫn dụ ra ngoài nơi hoang dã thì

sẽ tăng cơ hội bị bại lộ hành tung. Y lại nghĩ huynh cũng phải quay về Tập, tại sao không dĩ dật đãi lao, còn hơn là đuổi mãi không ngừng."

Hướng Vũ Điền nói: "Huynh vẫn chưa trả lời ta vấn đề đầu tiên."

Yến Phi đáp: "Ta luôn không cảm ứng một cách rõ rệt Quỷ Ảnh. Nhưng khi y đuổi theo huynh từ khu bến cảng rồi Tập chạy lên phía bắc thì ta mới cảm ứng được y. Cảm giác đó rất cổ quái, giống như ta đứng ở đỉnh núi, nhìn xuống thấy một đốm lửa trên bình nguyên bên dưới lúc tỏ lúc mờ luôn di động. Nhưng khi y không vượt sông mà quay về Biên Hoang tập thì cảm ứng của ta đối với y lập tức tăng cường, thấy y rất rõ ràng, lại lộ cá tính mạnh mẽ. Do đó ta biết được khi đó y đã buông lỏng từ cảnh giới trạng thái ẩn tàng chuyển thành khai mở hoàn toàn."

Hướng Vũ Điền cười khở: "Bọn ta chừng như không ngừng đấu tranh với nhau, dùng một hình thức khác để tiến hành quyết chiến. Hiện giờ ta rơi vào thế yếu hạ phong tuyệt đối vì trình độ cảm ứng như huynh vừa nói thì ta vẫn chỉ ngửa mặt nhìn trời than là sức còn chưa đủ."

Y lại hứng thú hỏi: "Huynh có nói cá tính, rốt cuộc là ý huynh muốn nói gì?"

Yến Phi đáp: "Đó là ta cảm ứng được ấn tượng do tâm linh y sản sinh ra, vừa lạnh lẽo lại trùng trùng tử khí, hoàn toàn khác với cảm giác của Hướng huynh và ta luôn tràn đầy sinh cơ. Tâm linh Quỷ Ảnh ngập tràn cừu hận, như thể mỗi người đều thiếu nợ y cái gì đó."

Hướng Vũ Điền gật đầu: "Ta rất muốn thưởng thức tư vị có thể dựa vào tầng mức tinh thần đó để nắm được tình hình đối thủ. Chắc chắn là rất hữu dụng và thú vị. Được rồi! Hiện giờ y ở đâu?"

Yến Phi đáp: "Năng lực của ta ở phương diện đó vẫn rất hạn chế. Khi y trở về Biên Hoang tập rồi thì giống như là một giọt nước trở về biển cả, cảm ứng của ta đối với y lập tức trở lên mơ hồ. May là trong cảm ứng của ta, Quỷ Ảnh vẫn ẩn hiện thấp thoáng, không hoàn toàn biến mất. Nếu như cảm ứng của ta không sai thì lúc này y ở trong phạm vi Tiểu Kiến Khang."

Hướng Vũ Điền tinh thần chấn động hỏi: "Nếu huynh đến Tiểu Kiến Khang thì phải chăng vì cự ly rút ngắn lại nên sẽ dễ dàng tìm ra y hơn?"

Yến Phi đáp: "Ta không biết. Về mặt này ta không hề có kinh nghiệm vì ta chưa từng thử qua phương pháp đó để tìm ai cả."

Hai người đều động não đến mức tối đa để tìm biện pháp có thể giết chết Quỷ Ảnh vì họ chỉ có một cơ hội, một khi để lỡ thì sẽ làm Quỷ Ảnh bỏ chạy khỏi Biên Hoang tập. Họ sẽ mất cơ hội duy nhất giết được Quỷ Ảnh. Bảo quyền của Hướng Vũ Điền cũng rất nhiều khả năng vì thế mà "tro tàn khói toả".

Hướng Vũ Điền suy nghĩ: "Nếu như Quỷ Ảnh phát giác huynh rời khỏi Chung lâu lại không biết huynh ở đâu thì y sẽ liên tưởng thế nào?"

Yến Phi đáp: "Nếu đổi lạ là người khác cũng sẽ hoài nghi. Huống chi với tập quán của Quỷ Ảnh, y luôn bồn chồn lo lắng. May là y cho rằng ở trong Tập vẫn an toàn. Làm sao y có thể biết được bọn ta lại có phương pháp khó tin này để truy tìm y? Nhưng nếu như không có cuộc chiến tối nay hấp dẫn y thì yn khẳng định sẽ lập tức bỏ đi."

Hướng Vũ Điền gật đầu: "Vì thế chỉ cần bọn ta sai lầm một lần nữa là sẽ dọa y lập tức chạy xa. Ài! Làm sao có thể tìm thấy y mà không để y sinh lòng cảnh giác đây? Việc này thật không thể. Không một ai có tính cảnh giác cao hơn Quỷ Ảnh. Độn thuật của y là một loại công pháp làm y vĩnh viễn ở vào trạng thái luôn đề phòng."

Yến Phi khổ não nói: "Đúng! Nếu bọn ta đến Tiểu Kiến Khang tìm y thì do y trong tối mà mình ngoài sáng, sẽ chỉ dả thảo kinh xà. Vấn đề lớn nhất là bọn ta không thể bắt tay lộ mặt, khiến y hiểu nhầm, huynh sẽ rất khó giải thích với Minh Dao."

Hướng Vũ Điền song mục lấp lánh nói: "Huynh lộ mặt cũng không nên vì ai cũng biết huynh. Vào thời khắc quan trọng trước cuộc chiến, huynh đến chỗ nào cũng sẽ làm người ta chú ý, làm huynh không thể thoải mái như thường tìm người được."

Yến Phi trong lòng chợt động hỏi: "Phải chăng huynh nghĩ ra được biện pháp rồi?"

Hướng Vũ Điền gật đầu đáp: "Ta chỉ có một ý niệm mơ hồ, còn cần Yến huynh nghiên cứu."

Yến Phi vui mừng nói: "Nói đi!"

Hướng Vũ Điền nhìn về phía Biên Hoang tập đã bị gió tuyết phủ kín hỏi: "Trận tuyết lớn này đối với bọn ta có lợi hay có hại đây?"

Yến Phi cười khổ đáp: "Rất khó nói. Ài! vấn đề thứ nhất không cách gì cho huynh một đáp án chắc chắn được."

Hai mắt Hướng Vũ Điền bừng lên ánh sáng trí tuệ, lắc đầu: "Không! Huynh đưa ra là đáp án chính xác nhất, là có thể có lợi, cũng có thể có hại. Cần xem bọn ta lợi dụng gió tuyết thế nào, làm nhân tố vốn bất lợi chuyển thành có lợi. Trước đây, Cao Ngạn sở dĩ có thể thành công ngấm ngầm đến bắc Dĩnh khấu thám thính địch tình cũng là do gã đã linh hoạt vận dụng trận tuyết lớn có lợi cho gã."

Yến Phi trầm ngâm.

Hướng Vũ Điền nói tiếp: "Trước hết chưa nói tới gió tuyết vội. Bọn ta cần hiểu rõ một chuyện là tuyết không thể động thủ với Quỷ Ảnh trong Tập, càng không thể do huynh xuất thủ. Nếu không, khẳng định là sẽ 'đã mất phu nhân lại thiệt quân'. Huynh hiểu chưa?"

Yến Phi trầm giọng: "Ta đã nghĩ qua vấn đề đó. Trong Tập chỗ nào cũng có người. Kể cả khi bọn ta tìm được cơ hội hạ thủ với Quỷ Ảnh thì chỉ cần y dùng người khác làm yểm hộ, ví dụ như chạy vào một quán hàng đang đông khách thì chúng ta do ném chuột sợ vỡ đồ sẽ càng không làm gì được y, lại làm tổn thương đến người vô tội. Còn tại sao không thể do ta xuất thủ thì ta vẫn chưa nắm được ý của huynh."

Hướng Vũ Điền cười nhẹ: "Việc này có quan hệ trực tiếp với việc chúng ta vừa nói. Huynh thử nghĩ mà xem, giả sử Quỷ Ảnh bỗng nhiên phát giác Hướng Vũ Điền ta dùng thế hùng hổ hung dữ đánh tới thì y sẽ có phản ứng gì?"

Yến Phi hiểu ra, khen tuyệt nói: "Đúng! Y sẽ không dùng người vô tội làm khiên chắn tên vì y biết chiêu đó sẽ không có tác dụng đối với huynh, ngược lại còn làm trở ngại hành động của y. Nhưng huynh có nắm chắc sẽ giết được y sao? Không phải ta đánh giá thấp năng lực của huynh mà là bản thân huynh cũng cho rằng không nắm chắc được."

Hướng Vũ Điền ung dung nói: "Tạm thời không thảo luận vấn đề đó nữa. Quan trọng nhất là dự đoán được phản ứng của Quỷ Ảnh."

Yến Phi nhíu mày hỏi: "Phản ứng gì? Ta không hiểu."

Chừng như vì thấy Yến Phi không hiểu mà Hướng Vũ Điền cảm thấy cao hứng. Y vui vẻ nói: "Đương nhiên là phản ứng khi Quỷ Ảnh thấy ta như hung thần ác sát xuất hiện thì y sẽ nghĩ gì và ứng biến thế nào."

Yến Phi hiểu ra, bật cười: "Tâm tình Hướng huynh tốt hơn rồi! Do đó mới vì ta không hiểu mà vui vẻ. Ta hiểu rồi! Quỷ Ảnh sẽ phản ứng thế nào ư? Huynh hiểu rõ y hơn ta, chi bằng huynh nói cho ta biết đi."

Hướng Vũ Điền lại hưng phấn nói: "Giả sử ta là Quỷ Ảnh thì ý nghĩ đầu tiên là 'Ồi mẹ ta ơi! Việc này không thể nào. Bằng độn thuật của ta thì làm sao lại bị người ta tìm ra được'."

Yến Phi bật cười: "Nếu quả thực Quỷ Ảnh có khả năng nói chuyện thì đại khái y sẽ nói như thế, bất quá huynh có thể phải giơ tay để y viết ra."

Tâm tình Hướng Vũ Điền quả là rất tốt. Y cười theo chàng rồi tiếp: "Ý nghĩ thứ hai là sẽ nhận định ta hợp tác với Yến Phi huynh, gần như có sự liên thủ của toàn thể Hoang nhân để hãm hại y. Nếu không, làm sao có thể tìm ra y đúng không?"

Yến Phi nói: "Đó là một cách nghĩ rất khác thường."

Hai mắt Hướng Vũ Điền loang loáng, trầm giọng: "Giờ là ý niệm cuối cùng của Quỷ Ảnh, là 'làm sao bây giờ?'. Nói cách khác là chạy đi đâu bây giờ?"

Yến Phi trầm ngâm: "Đương nhiên là rời khỏi Biên Hoang tập càng xa càng tốt vì Biên Hoang tập là phạm vi thế lực của Hoang nhân. Quỷ Ảnh sẽ bỗng nhiên phát giác mình đang ở nơi nguy hiểm nhất thiên hạ."

Hướng Vũ Điền gật đầu: "Ta hoàn toàn đồng ý với cách nhìn của huynh về việc đó. Ta từng trải qua tư vị đó. Bỗng nhiên, mỗi một Hoang nhân đều trở thành địch nhân của ta. Chính vì ta có kinh nghiệm đó nên mới

hiếu hơn huynh."

Yến Phi cười: "Tên quái quỷ huynh thật có sức tưởng tượng rất phong phú, hoàn toàn hiểu rõ tâm thái Quỷ Ảnh. Nói xem! Quỷ Ảnh sẽ ứng phó với sự đột kích của huynh như thế nào?"

Hướng Vũ Điền không đáp mà hỏi ngược lại: "Huynh nói xem sau khi ta đến Biên Hoang tập thì việc đầu tiên phải làm là cái gì?"

Yến Phi đáp: "Đương nhiên là phải nắm rõ tình trạng, hoàn cảnh Biên Hoang tập, giống như một thống soái tất phải biết hình thế chiến trường. Nếu không, làm sao có thể giành chiến thắng trên chiến trường?"

Hướng Vũ Điền nói: "Ta chút nữa thì quên huynh từng làm thích khách. Khi gặp huynh ở Trường An là lúc huynh đang thăm dò hình thế Trường An. Về mặt này thì Quỷ Ảnh lại là chuyên gia của chuyên gia, mà một đại kỵ của độn thuật chính là để địch nắm được lộ tuyến đào tẩu. Vì thế, khi Quỷ Ảnh phát giác ta đột nhiên đánh tới thì y tuyệt sẽ không vong mạng bỏ chạy hy vọng chạy được càng xa tập càng tốt vì như thế sẽ lưu lại dấu tích để truy tìm. Chỉ cần Hoang nhân các người lợi dụng chiến thuật chỉ huy trên đài cao, bố trí phục binh bên ngoài Tập thì kể cả với năng lực của Quỷ Ảnh cũng phải lật thuyền trong cống rãnh."

Yến Phi không hề cảm thấy khó chịu chút nào vì có thể giết chết Quỷ Ảnh hay không sẽ quyết định trong lần đối thoại này của họ. Bất kỳ sai sót nào cũng làm họ phải ném mũ thất bại.

Đối với Hướng Vũ Điền mà nói thì càng không được phép thất bại vì việc này có quan hệ tới mệnh mạng cả đời của y.

Yến Phi và Quỷ Ảnh tuyệt không hề có cừu hận cá nhân với nhau, nhưng chàng biết thủ đoạn của Ma môn là tuyệt không nói nhân nghĩa đạo đức, càng không quản tới thiên lý nhân tình gì cả. Chỉ cần chúng cho rằng đó là chướng ngại thì sẽ không chọn thủ đoạn để trừ khử. Đối với loại Ma nhân như thế thì còn có gì hay mà nói nữa? Đúng như Hướng Vũ Điền đã nói, gặp một tên giết một tên, gặp hai tên thì phải giết cả đôi.

Hướng Vũ Điền nói: "Vì thế Quỷ Ảnh tuyệt sẽ không vội vàng như chó nhà có tang chạy khỏi Tập mà y sẽ lợi dụng hình thế vốn có của Biên Hoang tập và trận tuyết lớn này rồi bằng thân pháp huyền ảo khó lường của y mà tìm cách cắt đuôi ta. Khi y biết Hoang nhân tuyệt không động viên để bắt y thì y có thể chạy suốt ngày đêm đến khóc lóc cáo tố với Minh Dao là bạn ta khi phụ y. Hà hà!"

Yến Phi lo lắng nói: "Ta thật không hiểu tại sao huynh vẫn có tâm tình cười đùa như thế. Quỷ Ảnh tinh thông độn thuật, lại có tuyết lớn yểm hộ, nếu y chơi một trò cút bắt với bọn ta ở Biên Hoang tập thì người thua sẽ là bọn ta rồi."

Hai mắt Hướng Vũ Điền thần quang đại thịnh, trừng mắt nhìn Yến Phi, từng chữ từng chữ từ từ nói: "Giả sử ta có cách làm Quỷ Ảnh trong một thời gian không thể cắt đuôi được ta thì thế nào đây?"

Yến Phi chần động nói: "Nếu quả huynh có thể làm được thế thì Quỷ Ảnh sẽ không còn lựa chọn nào khác, chỉ còn cách chạy thực mạng khỏi Biên Hoang tập? Nhưng huynh có thể làm được không?"

Hướng Vũ Điền trầm giọng: "Trong tình huống bình thường thì ta đương nhiên không làm được, nhưng chỉ cần ta thi triển kỳ công thôi phát Ma Chủng thì có thể làm tốc độ và sự linh mãnh tăng mạnh. Khi đó thì trên thế gian này không có ai có thể cắt đuôi ta trong một thời gian ngắn. Quỷ Ảnh cũng không phải là ngoại lệ."

Yến Phi hỏi: "Làm thế có gây tổn hại cho huynh không?"

Hướng Vũ Điền kiêu ngạo đáp: "Ma Chủng có tiềm lực vô cùng. Chỉ cần ta tiềm tu vài ngày thì có thể khôi phục hoàn toàn công lực, không có di chứng gì. Lúc đó thì ta sẽ làm Quỷ Ảnh không còn một giây nào mà thở, tiêu hao hết chân nguyên, bức y phải vong mệnh bỏ chạy."

Yến Phi cuối cùng hiểu ra kế hoạch của y, gật đầu: "Ta lại mượn cảm ứng đối với huynh mà nắm được vị trí đuổi bắt của các người trong Tập, sẽ chặn trước nơi mà Quỷ Ảnh sẽ chạy qua. Chỉ cần y rời khỏi Tập thì tâm linh của y sẽ không thể độn hình dưới linh ứng của ta được nữa, cơ hội duy nhất để giết y sẽ xuất hiện. Đúng không?"

Hướng Vũ Điền nói: "Ta từng hỏi qua sư tôn, Quỷ Ảnh thực sự khó giết như thế sao? Sư tôn chỉ ra rằng công pháp tối cao của độn thuật gọi là Kim thiên thoát xác [1](#). Bất luận huynh tấn công lợi hại bá đạo thế nào thì y cũng có phương pháp biến lực công kích của huynh thành lực của y, lại mượn thế mà viễn độn, không ai có thể đuổi được y trong tình hình đó."

Y lại tiếp: "Chỉ khi thi triển tuyệt kỹ Kim thiên thoát xác thì y mới có thể cắt đuôi được ta, chạy khỏi Biên Hoang tập. Công pháp đó vô cùng bá đạo, Quỷ Ảnh tất phải chạy như điên vài chục dặm theo đường thẳng, mới có thể hoá giải hết chân khí y mượn của địch vào trong người. Chỉ cần huynh có thể chặn đường y khi y chạy bằng độn thuật thì cơ hội giết y sẽ nằm trong tay huynh."

Yến Phi hỏi: "Trong tình hình đó, y vẫn có thể một lần nữa thi triển kỳ chiêu Kim thiên thoát xác không?"

Hướng Vũ Điền nói: "Đó chính là chỗ làm người ta đau đầu nhất. Chỉ cần để Quỷ Ảnh chạy xa được ngàn bước thì y lại có thể tiếp tục dùng tuyệt kỹ đó để thoát thân. Chỉ là sau đó y phải cần thời gian dài hơn để phục nguyên mà thôi. Vì thế, nếu chiêu của huynh không phải là không thể đỡ được, không thể né được thì bọn ta chỉ còn cách đứng nhìn y chuồn mất mà thôi."

Yến Phi nói: "Lệnh sư quả là có nhận thức rất sâu sắc về độn thuật."

Hướng Vũ Điền đáp: "Vì sư tôn chính là người duy nhất của tệt môn từng đọc qua hai chương độn thuật trước khi Quỷ Ảnh huỷ đi. Ông cũng từng học tập độn thuật, nhưng vì quá nguy hiểm nên mới thôi. Ài! Cứ lệnh sư này mới lệnh sư kia, huynh vẫn không nhận sư tôn là cha sao?"

Yến Phi cười khỏ: "Giờ là lúc bàn luận về vấn đề đó sao? Hiện giờ lại xuất hiện một vấn đề khác là ta sẽ chờ y ở vị trí nào đây?"

Hướng Vũ Điền đáp: "Huynh không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể mai phục ở một chỗ nào đó phía bắc Biên Hoang tập vì nếu để Quỷ Ảnh vượt qua Tứ Thủy trước thì bọn ta sẽ không còn cách nào làm khó y nữa. Nhưng nếu y lưu lại ở góc nào đó ở phía nam Biên Hoang tập và Tứ Thủy thì bọn ta vẫn có thể bằng cảm ứng của huynh mà tìm được y."

Tiếp đó lại nói: "Vì thế, nếu ta đoán không sai, khi Quỷ Ảnh bị bức phải thi triển thuật Kim thiên thoát xác thì ý nghĩ đầu tiên của y là phải lập tức rời khỏi Biên Hoang tập. Vì thế y sẽ chọn đường chạy lên phía nam hoặc phía bắc vì hai đường này là đường ngắn nhất rời khỏi Biên Hoang tập. Chỉ khi rời khỏi Biên Hoang tập y mới có thể yên tâm lại, tìm chỗ tiềm tu hồi phục nguyên khí."

Yến Phi gật đầu: "Hiểu rõ rồi!"

Hướng Vũ Điền nói: "Ta sẽ tận hết sở năng để bức y chạy về phía nam."

Yến Phi cười: "Huynh hiểu rất rõ nhân tính vì khi Quỷ Ảnh thấy huynh bức y chạy về phía nam thì đương nhiên y sẽ không làm cho huynh toại nguyện."

Hướng Vũ Điền nói: "Được rồi! Chỉ còn một vấn đề khó khăn nữa là hiện giờ làm sao mà tìm được y, rồi đánh cho y trở tay không kịp đây?"

Yến Phi quay đầu lại nhìn về phía Biên Hoang tập lúc này chỉ còn là một vùng trắng xoá mênh mang, miễn cưỡng có thể thấy lờ mờ các tháp thoáng xa xa nói: "Xin cho ta hỏi thêm một vấn đề nữa. Khi Quỷ Ảnh thi triển Kim thiên thoát xác thì y có thể xuống nước hoặc lên núi không?"

Hướng Vũ Điền đáp: "Khi y thi triển kỳ thuật đào sinh đó thì chân khí trong nội thể sẽ vận chuyển với tốc độ cao gấp nhiều lần so với bình thường, tối kỵ là bị ngừng trệ. Nếu không, chân khí sẽ phản ngược lại thương tổn bản thân. Vì thế y chỉ có thể chạy như điên cuồng ở chỗ bằng phẳng, không những không thể dừng lại, cũng không thể đột ngột thay đổi sự vận hành của chân khí trong người."

Yến Phi hỏi: "Quỷ Ảnh có biết huynh quen thuộc độn thuật của y như thế không?"

Hướng Vũ Điền lắc đầu: "Ta không thể cho huynh một đáp án chính xác được. Chỉ biết nói chung là những người trong Thánh môn của bọn ta đều không tin tưởng lẫn nhau. Sư tôn đối với Quỷ Ảnh cũng thế, hiểu rõ về độn thuật nhưng tuyệt không cho y biết."

Yến Phi nói: "Thế thì được rồi!"

Tiếp đó, hai mắt chàng sáng loé lên, trầm giọng: "Quỷ Ảnh xuất động rồi! Y đã rời khỏi nơi đông người, đi về phía bắc."

Hướng Vũ Điền cười lạnh: "Y đang dùng thủ đoạn xem có ai truy tung y không đó. Chúng ta không nên mắc lừa y."

Yến Phi điềm đạm nói: "Quỷ Ảnh đã được định trước là phải nuốt hận ở Biên Hoang rồi. Đúng là không

một ai có thể giết chết y, nhưng bọn ta tuyệt không phải là một người, mà là hai người."

Hướng Vũ Điền hỏi: "Lại còn là sự hợp tác giữa Kim Đan và Ma Chúng nữa. Phải chăng y đã vượt ranh giới phía bắc Tập?"

Yến Phi gật đầu không nói cho thấy chàng đang toàn thần quán chú vào cảm ứng linh diệu đối với Quỷ Ảnh.

Tiếp đó, Yến Phi chấn động thốt: "Y quay lại rồi!"

Hướng Vũ Điền hỏi: "Y sẽ đến chỗ nào?"

Yến Phi đáp: "Y dừng lại rồi."

Hai mắt Hướng Vũ Điền sát cơ đại thịnh hỏi: "Y dừng lại chỗ nào?"

Yến Phi nhắm mắt lại, nói như ngủ mơ: "Tâm linh y đã bình tĩnh lại, dường như tiến vào trạng thái tĩnh dưỡng, thu liễm vào bên trong. Cảm ứng của ta đối với y càng lúc càng mơ hồ."

Hướng Vũ Điền khẩn trương: "Rốt cuộc là y ở đâu?"

Yến Phi mở bừng mắt ra nói: "Huynh có biết một toà viện hoang phế của người họ Lương ở góc đông bắc Tập không? Lúc này y đang ở trong viện điều tức. Xem ra đến giờ quyết chiến y sẽ rời khỏi viện đó."

Yến Phi nói chưa xong thì Hướng Vũ Điền đã không nói không rằng, biến mất trong gió tuyết mênh mang.

1 Ve sầu lột xác. Cúm này được sử dụng rộng rãi trong truyện Tây Du Ký. Ở đó, đây là một phép bỏ lại xác nhưng nguyên thần thì trốn đi.

HỒI 72

Tiêu Diệt Quỷ Ảnh

Lưu Dụ lên đài chỉ huy. Tống Bì Phong và Âm Kì đang nói chuyện với Giang Văn Thanh liền lập tức mượn cớ cáo thoái bỏ đi, cuối cùng chỉ còn hai người họ. Không khí bỗng có phần khác lạ.

Lão Thủ và một đám huynh đệ đang chuẩn bị khởi hành, cất tiếng gọi nhau í ới.

Lưu Dụ đến bên Giang Văn Thanh, nhìn lướt qua quang cảnh hùng tráng cả khu hải đảo bị thuyền đội của mình chiếm hết.

Trong lòng gã bất chợt vô cùng cảm khái, nghĩ tới bản thân mình từ một tên nghèo kiết xác, đến hôm nay đã nắm trong tay uy thế và lực lượng đủ để có thể xoay chuyển sự phát triển của tình thế phương Nam. Nhưng tư vị trong lòng đó thật khó mà tả cho người khác hiểu, cũng không biết nên nói từ đâu, lại có những chuyện mà gã vĩnh viễn không muốn thổ lộ ra.

Thời khắc này thật vô cùng kỳ diệu. Tất cả gã đều nắm chắc trong tay, con đường trước mặt mở rộng thênh thang, chỉ còn xem gã sẽ đi trên đó thế nào mà thôi.

Gió biển thổi tới làm y phục gã và Giang Văn Thanh bay phấp phới, có chút cảm giác thanh thần thoải mái xúc động lòng người.

Giang Văn Thanh toàn thân mặc võ phục, mái tóc cũng để kiểu nam trang, có phong thái của nữ anh hùng. Càng tôn thêm vẻ đẹp là thân thể săn chắc, cân xứng với dáng vóc cơ thể và nét mặt hấp dẫn của nàng. Không biết tại sao, Giang Văn Thanh trong mắt gã lúc này mỹ lệ tới mức khác hẳn bình thường, làm gã không thể giữ được nhịp thở nữa.

Gã không biết Đồ Phụng Tam có tiếp tục kiên trì nhận xét cho rằng gã và Giang Văn Thanh nên giữ một khoảng cách nhất định nữa hay không, nhưng tất cả đã không còn quan trọng nữa. Gã không còn là một tên Lưu Dụ luôn phải tránh chết tìm sống như trước nữa, mà là một nhân vật có thể tạo ra thời thế. Chỉ có gã mới có thể quyết định được vận mệnh của mình, kể cả vận mệnh của người Hán trong thiên hạ.

Từ thân thể Giang Văn Thanh toả ra mùi hương dịu dịu. Nàng khẽ cúi đầu chờ Lưu Dụ mở lời. Thần tình của nàng còn làm động lòng người hơn bất kỳ thiên ngôn vạn ngữ nào, lại có tính kích động mãnh liệt. Không cần bất kỳ lời nào nhưng cũng truyền đạt được hết cảm giác trong lòng nàng.

Lưu Dụ thầm nghĩ mình dù có thể trở thành Hoàng đế, hoặc biến thành một bá chủ hùng bá một phương thì nói cho cùng gã vẫn chỉ là một con người, vẫn cần cuộc sống tốt đẹp. Mà Giang Văn Thanh chính là hạnh phúc của gã, mỗi sáng tỉnh dậy, đều có niềm hạnh phúc được có nàng bầu bạn một bên.

Trong lòng Lưu Dụ bùng lên một tình cảm mạnh mẽ như biển rộng trước mặt. Lời khuyên của Yến Phi đối với gã "con người không thể vĩnh viễn sống trong cừu hận" như vẫn văng vẳng trong tai. Đúng! Hạnh phúc đang ở ngay trước mắt. Chỉ cần một câu nói là có thể quyết định tương lai của gã và người đẹp trước mắt. Gã liệu có nói ra được không? Gã đã biết rõ đáp án.

Bốn nữ nhân trong đời gã là Vương Đạm Chân, Nhậm Thanh Thị, Giang Văn Thanh và Tạ Chung Tú.

Về Vương Đạm Chân thì không cần nói nữa. Đó là một nỗi hận vĩnh viễn không thể bù đắp được. Cái chết của nàng đã thay đổi hoàn toàn cuộc sống của gã, làm gã bất kể trong nghịch cảnh khốn khổ gian nan như thế nào cũng vĩnh viễn không buông xuôi. Đối với Nhậm Thanh Thị là sự hoài nghi và thất vọng, lại có chút không muốn nghĩ tới thị. Nhưng gã biết sẽ không quên được thị, tâm tình vô cùng mâu thuẫn. Cho tới cảm tình đối với Tạ Chung Tú càng phức tạp. Nghĩ đến nàng, gã không biết là hận nhiều yêu ít hay là ngược lại. Nàng làm gã nếm trải sự khuất nhục và thất bại lớn nhất trong đời, nhưng nàng cũng là nữ nhân mà gã kính trọng nhất, nàng giống như là một hoá thân của Đạm Chân.

Với Giang Văn Thanh thì lại có tình trạng khác. Từ khi thông qua Tạ Huyền xe chỉ luân kim, gã đã tạo dựng mối quan hệ tin cậy và giúp đỡ lẫn nhau với Giang Văn Thanh. Họ cùng nhau trải qua những ngày tháng tăm tối nhất trong cuộc đời, và cũng cùng nhau hưởng sự vinh diệu của thắng lợi. Giờ đây, nàng lại buông tất cả, toàn lực đến giúp mình tranh thiên hạ. Cảm giác tình thâm nghĩa trọng như thế, gã chưa từng nhận được từ bất kỳ một nữ tử nào.

Khi mình cần nàng nhất, nàng không màng được mất mà đứng bên cạnh mình. Dù cho Lưu Dụ gã là người ngu xuẩn nhất thì vào lúc này cũng biết nên lựa chọn thế nào là khôn ngoan.

Nhưng gã có yêu nàng không? Gã có cần nàng như đối với Đạm Chân không? Gã không biết. Tình yêu nồng nhiệt với Vương Đạm Chân ào đến một cách đột ngột như trời sập. Khi Đạm Chân nhào vào lòng gã, cầu xin gã mang nàng bỏ trốn thì gã đã quên hết tất cả, kể cả Tạ Huyền, Giang Văn Thanh cho tới chí lớn thu phục giang sơn gì gì đó rồi cả sự vinh nhục của Bắc Phủ binh. Gã chỉ biết mình phải làm cho người ngọc đang trong vòng tay mình được hạnh phúc và khoái lạc. Tình cảm mù quáng mà cuồng nhiệt đó sẽ vĩnh viễn không xuất hiện trong con người gã nữa. Tất cả đã qua rồi.

Không thể phủ nhận Giang Văn Thanh luôn có sức hấp dẫn rất lớn đối với gã. Nàng ta không những có gia thế hiển hách, lại là mỹ nữ xuất chúng. Khi gã còn là một thám tử thì dù chỉ nghĩ gã cũng không dám nghĩ tới mỹ nữ cao vời này.

Nhưng sự ái mộ của gã đối với nàng rõ ràng có chỗ khác với Vương Đạm Chân ở chỗ nó phát triển dần dần, góp suối thành sông liên tục cho tới lúc này.

Giống như gã trôi nổi trong biển lớn đen tối mịt mù sóng gió điên cuồng tránh chết tìm sống, đến lúc mệt mỏi kiệt lực, vào lúc không còn hy vọng gì nữa thì bỗng nhiên phát hiện trong ánh bình minh một dải đất liền mỷ lệ nằm ngang trước mặt.

Đó không phải là ảo giác không thật trên biển, mà là một miền đất hạnh phúc và lạc thú thực tại, là sự bồi thường của lão thiên gia đối với những khổ nạn đã gây ra cho gã trong quá khứ.

Lưu Dụ hỏi: "Văn Thanh vẫn cho rằng ta là chân mệnh thiên tử thật sao?"

Lưu Dụ không ngăn được lòng tự mắng thầm. Trong lòng gã thật ra có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng cuối cùng nói ra lại là một câu hoàn toàn không ăn nhập gì với tình cảnh trước mắt như thế. Nếu như sửa thành "Văn Thanh cho rằng Lưu Dụ ta là chân mệnh thiên tử của nàng sao?" thì có phần phù hợp với tình hình trước mắt hơn.

Nhưng gã biết tâm sự của mình, đối với Giang Văn Thanh, gã cảm thấy đau lòng và hổ thẹn. Không phải vì gã đã làm gì đó không phải với nàng, mà là vì gã chưa từng làm gì cho nàng. Lúc này, gã tự khắc chế mình như thế đối với Giang Văn Thanh làm gã hoài nghi bản thân. Gã quả thực yêu Giang Văn Thanh sao?

Hay là vì Giang Văn Thanh là lựa chọn duy nhất của gã? Gã quả thực không rõ.

Giang Văn Thanh ngửa mặt lên, đôi mắt xinh đẹp chăm chú nhìn một đám mây trắng đang bồng bềnh trôi. Nàng hít sâu một hơi rồi quay sang nhìn gã. Nổi thẹn thùng và e lệ lúc trước đã hoàn toàn biến mất, thăm dò: "Lưu soái tự thấy mình thế nào?"

Trong lòng Lưu Dụ nổi lên những tình cảm mà đến bản thân gã cũng không hiểu nổi, nói: "Ta luôn tin tưởng chắc chắn rằng bản thân mình tuyệt không phải là chân mệnh thiên tử gì cả. Nhưng giờ thì cũng bị lão thiên gia hý lộng đến hồ đồ rồi, lúc này đứng trên đài chỉ huy của chiến hạm này, nghĩ lại những ngày tháng gian khổ trong quá khứ tưởng chừng như là một giấc mộng vậy. Trước đây, ta mà nói đảm bảo sẽ trả mối thù tuyệt hận cho Văn Thanh, nghe thì hào khí ngút trời, nhưng trong lòng biết chỉ là lời nói suông. Nhưng đến hôm nay thì ta dám khẳng định với Văn Thanh là chúng ta đang từng bước dần dần tiến tới mục tiêu. Suy nghĩ đó làm ta có thể hiên ngang mà ngẩng đầu vỗ ngực làm một nam tử hán trước mặt Văn Thanh."

Với Lưu Dụ mà nói thì đây là những lời tâm tình thích hợp nhất mà gã có thể nghĩ ra, cũng thể hiện hết suy nghĩ trong lòng của gã. Cái chết của Đạm Chân chính là vì gã không có thực lực, không thể bảo vệ nữ tử mà gã yêu thương nhất. Hiện giờ, tình thế đã thay đổi, cuối cùng thì trong tay gã cũng đã nắm binh quyền, có thể làm việc mà gã mong muốn.

Giang Văn Thanh dịu dàng đáp: "Đối với cuộc chiến với Thiên Sư quân này, Lưu soái nắm chắc được bao nhiêu phần?"

Lưu Dụ nhú mày đáp: "Đối với Thiên Sư quân, ta tuyệt không hề có chút hãi sợ nào, nhưng nếu nhìn về lâu về dài thì không được lạc quan lắm. Chúng ta có thể đánh bại Từ Đạo Phúc, nhưng căn nguyên của họa loạn vẫn còn, đó chính là sự bất mãn của dân chúng và thổ hào địa phương ở phương Nam đối với triều đình. Việc này thì không thể dùng vài cuộc chiến mà giải quyết được, mà phải có người lo cái cách về mặt chính sách. Chúng ta lại thiếu nhân tài về mặt đó."

Giang Văn Thanh lộ vẻ suy nghĩ sâu xa, một lúc sau nói: "Lời chàng nói làm muội nghĩ tới một người. Người này tên là Lưu Mục Chi là kỳ nhân dị sỹ đến theo chương trình du ngoạn Biên Hoang. Người này tài học uyên bác, cực kỳ mưu lược, trong bất kỳ hoàn cảnh gian nan nào vẫn có thể tìm ra đầu mối, nghĩ ra biện pháp ứng phó. Lão từng chu du thiên hạ, khảo sát phong thổ, nhân tình các địa phương, lòng mang chí tể thế trị dân. Nếu như có một người có thể giải quyết vấn đề khó khăn trên của Lưu soái thì chính là người này."

Lưu Dụ lập tức quên hết sầu lo, vui mừng nói: "Chúng ta chính là đang cần có một người như thế."

Giang Văn Thanh vui vẻ nói: "Nhưng hiện giờ Biên Hoang tập đang cần lão hơn chúng ta. Việc này cứ để muội phụ trách, khi thời cơ thích hợp thì muội sẽ an bài cho lão đến làm việc cho Lưu soái."

Tinh thần Lưu Dụ lại chuyển về Giang Văn Thanh. Gã muốn nói, nhưng lại không biết nên nói thế nào cho tốt thì Đồ Phụng Tam lên đài, nói: "Tất cả đã chuẩn bị xong, chỉ cần Lưu soái hạ lệnh một tiếng thì Kỳ Binh Hào lập tức rời bến lên đường."

Giang Văn Thanh nhớ ra còn mấy việc phải làm, liền nói: "Muội phải đi thương lượng với Lão Thủ về tuyến đường. Việc này quan hệ trọng đại, chúng ta tuyệt không thể để Thiên Sư quân phát hiện tung tích được."

Nói xong, nàng mỉm cười bỏ đi.

Lưu Dụ nhìn theo bóng dáng xinh đẹp động lòng của nàng, biết mình đã để lỡ một cơ hội để bày tỏ tình yêu. Trong lòng gã đồng thời cũng nổi lên cảm giác rất cổ quái.

Lần này gặp Giang Văn Thanh, thấy nàng đã khác trước rất nhiều trên nhiều lĩnh vực. Nàng biến thành tự lập hơn, tự tin hơn, hành sự cẩn thận chu đáo, ánh mắt đã hồi phục vẻ trong sáng thông minh, làm người khác có ấn tượng rất sâu sắc.

Giang Văn Thanh hiện giờ đã không còn là Giang Văn Thanh của ngày xưa nữa. Bỗng nhiên, tình yêu của gã đối với nàng đã khó nắm chắc lại càng khó nắm chắc hơn nữa. Suy nghĩ này làm gã cảm thấy đau khổ.

Đồ Phụng Tam im lặng không nói. Khi Lưu Dụ hồi phục lại thần trí, đưa mắt nhìn hán thì Đồ Phụng Tam điềm đạm hỏi: "Lưu soái có muốn nghe ý kiến của ta không?"

Lưu Dụ chán nản: "Nói xem!"

Đồ Phụng Tam cười nhẹ: "Ta chỉ có một ý kiến là khi Lưu soái định làm bất kỳ việc gì, trước hết đều cần phải nghĩ hậu quả của việc đó có lợi cho sự nghiệp thống nhất phương Nam hay không, rồi mới dựa trên sự phán đoán của Lưu soái mà quyết định."

Lưu Dự gật đầu: "Ta sẽ ghi nhớ lời này của Phụng Tam."

Tiếp đó, gã ra lệnh khởi hành.

° ° °

Yến Phi đứng trên một đỉnh núi bên bờ tây Dĩnh Thuỷ, ngưng thần nhìn về Biên Hoang tập ở xa xa. Tuyết càng rơi càng lớn, cảnh vật bờ bên kia trở nên mơ hồ không rõ. Trong tình cảnh này thì dù kinh công chàng có cao hơn Quỷ Ảnh, nhưng nếu muốn đuổi kịp y vẫn không dễ. Huống chi chàng căn bản không thể chạy nhanh bằng Quỷ Ảnh được.

Trong lòng chàng lúc này không hề có một chút tạp niệm. Quỷ Ảnh đã sớm biến mất khỏi lưới cảm ứng của chàng, có thể thấy khi Quỷ Ảnh thi triển một công pháp gì đó trong độn thuật của y thì y quả thực có khả năng có thể tránh khỏi sự truy tìm bằng tinh thần của chàng. Đồng thời, cảm ứng của chàng về sự tồn tại của Hướng Vũ Điền lại trở nên vô cùng rõ nét.

Cảm ứng của chàng với Hướng Vũ Điền tuyệt không giống như chàng với Kỳ Thiên Thiên có thể thông qua tâm linh mà nói chuyện với nhau. Yến Phi cũng không thể thông qua cảm ứng tâm linh mà nắm được hư thực của Hướng Vũ Điền. Ví dụ như trạng thái tinh thần hoặc tình cảm vui buồn mừng giận của y, nhưng chàng có thể nắm rõ vị trí của Hướng Vũ Điền, cảm thấy y không ngừng di động.

Bỗng nhiên Hướng Vũ Điền dừng hẳn lại, rồi giống như Quỷ Ảnh, y cũng biến mất khỏi lưới cảm ứng của chàng.

Yến Phi không để tâm việc này vì chàng biết Hướng Vũ Điền đã tới gần phế viện của họ Lương, đang chuẩn bị phát động đột kích. Quỷ Ảnh là cao thủ tinh thông độn pháp, tự nhiên là y có công pháp nào đó để phòng địch nhân đánh lén. Hướng Vũ Điền đang thi triển toàn thân công phu, cần phải làm cho Quỷ Ảnh không có cơ hội bỏ chạy trước khi y ngấm ngấm tới vị trí công kích tốt nhất.

Với công phu trấn định của Yến Phi mà cũng bất chợt cảm thấy khẩn trương.

Thành bại chỉ cách nhau một sợi tóc. Nếu như cảm ứng của Yến Phi sai lầm, Quỷ Ảnh căn bản không có trong toà phế viện đó thì kế hoạch giết Quỷ Ảnh của bọn chàng đương nhiên là kết thúc ảm đạm, lại phải nhận hậu quả đau khổ. Dù cho Quỷ Ảnh thực sự đang nấp trong phế viện, nhưng chỉ cần Quỷ Ảnh phát sinh cảnh giác thì Hướng Vũ Điền cũng mất công vô ích, kết quả vẫn thế mà thôi.

Đột nhiên, Hướng Vũ Điền bỗng xuất hiện trong lưới cảm ứng của chàng, hình ảnh lại còn mãnh liệt hơn trước nhiều lần, nhưng hoàn toàn khác với cảm ứng trước đó của chàng về y, rõ ràng mãnh liệt tới mức chàng có thể liên hệ thông qua tâm linh với y, phát sinh cảm giác bản thân chàng đang có mặt tại hiện trường. Cảm giác cổ quái này thật khó dùng lời mà hình dung được.

Yến Phi nhắm mắt lại. Ngay lúc đó, chàng nhìn thấy một người toàn thân mặc hắc y, chỉ lộ ra hai mắt đang từ dưới đất vọt lên, trên tay xuất hiện một thanh loan đao kỳ hình quái trạng chém thẳng vào chàng.

Hình ảnh chỉ thoáng hiện lên là biến mất, theo đó là một lực xung kích khủng khiếp ập tới. Yến Phi phát sinh cảm giác bản thân mình cũng chịu lực xung kích đó, trong tai còn nghe rõ tiếng đao kiếm giao kích kịch liệt.

Hướng Vũ Điền và Quỷ Ảnh đã ngưng tiếp một chiêu.

Cũng cùng lúc đó, Quỷ Ảnh bị chàng cảm ứng được.

Trong lòng Yến Phi vô cùng tán thưởng Hướng Vũ Điền. Y đã dùng một kiếm với lực hút dính cực lớn đột kích Quỷ Ảnh đang ngồi đã toạ trong căn phòng hoang phế, làm Quỷ Ảnh không cách nào thi triển công phu cảm nã mượn lực tá kinh được.

Một hình ảnh khác cũng thoáng qua trong đầu chàng, Quỷ Ảnh phá cửa sổ bỏ chạy, sau đó thì tất cả trở thành một màn trắng loá.

Yến Phi cảm giác thấy toàn thân Hướng Vũ Điền tràn đầy năng lượng mang tính bùng nổ. Nếu không

tìm được nơi phát tiết thì sẽ bị phản ngược lại làm thương tổn bản thân. Ngay vào lúc đó, Yến Phi tưởng chừng như bị sét đánh trúng đỉnh đầu, nổ sầm một tiếng. Nhất thời, chàng toàn thân lâng lâng khó chịu muốn chết.

Yến Phi mở bừng mắt ra, đất trời xung quanh vẫn là đất trời lúc trước. Nhưng thực ra chàng đã thông qua cảm giác của linh giác vô hạn mà thu tất cả nhỏ lại thành không gian trước mặt, nằm trong tầm mắt.

Cảm giác đó làm chàng cảm thấy mệt mỏi.

Rồi chàng cũng phục hồi lại tình trạng bình thường. Quỷ Ảnh và Hướng Vũ Điền lại xuất hiện trong lưới cảm ứng của chàng, nhưng sự liên hệ về tâm linh của chàng với Hướng Vũ Điền đã bị gián đoạn.

Yến Phi triển khai phép nội thị ¹, phát hiện thấy mình không hề thụ thương, trong lòng bừng tỉnh ngộ, biết đó chính là hậu quả của việc Hướng Vũ Điền thúc đẩy Ma Chủng. Vì Ma Chủng và Kim Đan vốn có thiên tính không thể cùng tồn tại, nên khi ma tính của Ma Chủng tăng lên thì tự nhiên sẽ bài xích Kim Đan của chàng.

Yến Phi không biết suy nghĩ đó của mình đúng hay sai, nhưng chàng không rảnh để phân tâm nghĩ cho rõ ràng vì hành động truy sát Quỷ Ảnh của Hướng Vũ Điền đã đến lúc quan trọng nhất.

Hai người đang ngược nhau chạy, lúc vọt lên cao, lúc lượn dưới thấp. Quỷ Ảnh thủy chung không có cách nào cắt đuôi được Hướng Vũ Điền. Tốc độ của họ phải dùng từ 'mau như chớp' để hình dung.

Lúc này, họ vẫn di động trong khu vực hoang phế góc đông bắc, một thoáng sau đã chuyển đến góc đông nam, cho thấy chiến lược giả vờ bức bách Quỷ Ảnh phải chạy về phía nam của Hướng Vũ Điền đã có hiệu quả.

Bỗng hai cá thể vốn cách xa nhau hợp lại thành một, rồi bùng lên một luồng năng lượng kinh người.

Sau đó, hai người mau chóng rời nhau ra. Tốc độ di động của Quỷ Ảnh bỗng nhiên tăng mạnh, nhanh như sao băng men theo bờ Dĩnh Thủy vọt về phía Yến Phi đang đứng. Hướng Vũ Điền tuy vẫn đuổi theo không rời nhưng rõ ràng đã bị bỏ xa, khoảng cách giữa hai người không ngừng tăng lên.

Thành công rồi!

Hướng Vũ Điền cuối cùng đã bức được Quỷ Ảnh phải thi triển kỳ chiêu độc thuật là Kim thiên thoát xác. Giờ phải xem thủ đoạn của Yến Phi thế nào.

Tinh thần Yến Phi tiến vào cảnh giới tối cao không để tâm vào thành bại, không mừng không vui, trong lòng trống rỗng.

Quỷ Ảnh không ngừng tiếp cận, tâm linh của y lại không ngừng thu giấu đi, giống như trong bóng tối không nhìn rõ năm đầu ngón tay, y như một đốm lửa đang dần dần lụi tàn. Nếu để Quỷ Ảnh thu hết ánh sáng tâm linh của y lại thì Yến Phi không cách nào khoá chặt tâm linh của y được, không cách nào phát động tấn công một kiếm có thể làm Quỷ Ảnh đoạn hồn tại Biên Hoang tập. Hành động tiêu diệt Quỷ Ảnh của chàng và Hướng Vũ Điền cũng sẽ thất bại.

Ngay sát na trước khi Yến Phi mất hẳn cảm ứng, Điệp Luyến Hoa rời vó, Yến Phi đành thân vọt lên không, tà tà phóng về phía bờ Dĩnh Thủy.

Quỷ Ảnh toàn thân mặc hắc y xuất hiện trong mưa tuyết trùng trùng như quỷ mị, hai mắt sáng như điện nhìn Yến Phi, thần sắc tràn đầy cừu hận, oán độc và kinh hoàng.

Hai bên tiến lại như điện chớp, khoảng cách hơn ba mươi trượng trong chớp mắt chỉ còn mười trượng.

Quỷ Ảnh quát lớn một tiếng, há mồm phun ra một tia máu tươi như một mũi tên bắn thẳng vào mặt Yến Phi. Thân mình y thì vọt sang ngang, thay đổi hướng phương hướng lao thẳng vào dòng Dĩnh Thủy.

Việc này hoàn toàn ngoài ý liệu của Yến Phi. Khi thi triển Kim thiên thoát xác chẳng phải là không thể xuống nước hoặc vượt núi sao? Nếu để Quỷ Ảnh lao vào dòng nước, hơn nữa y còn có dị thuật có thể thu liễm hết tâm linh thì chỉ sợ dù có huy động toàn thể huynh đệ Hoang nhân cũng không cách nào truy tìm y được.

Lúc này, Hướng Vũ Điền xuất hiện phía sau cách hơn bốn mươi trượng, tận mắt chứng kiến phép đào

sinh nằm ngoài ý liệu của Quỷ Ảnh, y kinh hãi vô cùng.

Yến Phi không rảnh để nghĩ nhiều. Chàng dạt sang ngang, tránh khỏi một mũi tên bằng máu tràn đầy kinh khí.

Lúc này Quỷ Ảnh đã đến khoảng giữa Dĩnh Thuỷ, cách Yến Phi khoảng ba mươi trượng, đang lao thẳng xuống nước.

Yến Phi không suy không nghĩ, hai tay cầm kiếm chĩa thẳng vào Quỷ Ảnh đang có cơ hội chạy thoát đó.

Trong lòng Yến Phi không một chút tạp niệm, chỉ biết nếu không thể lập tức xử ra tuyệt nghệ Tiểu tam hợp thì chàng và Hường Vũ Điền sẽ thất bại hoàn toàn.

Vào thời khắc quan trọng quyết định thắng bại chỉ như một sợi tơ đó, Yến Phi có cảm giác một chia thành hai. Nói một cách rõ ràng thì nửa người chàng phát nhiệt, nửa kia lại giá lạnh đầy hàn khí. Rồi thuần âm chân khí từ Dũng tuyến huyết giữa lòng bàn chân trái và thuần dương chân khí từ đỉnh đầu với tốc độ như điện chớp tập hợp vào Khí hải huyết ở Đan điền. Rồi hai luồng chân khí chia ra chạy ngược lên trên theo Đốc mạch, sau đó chia thành phải trái dồn vào Điệp Luyến Hoa.

"Choang!"

Điệp Luyến Hoa phát ra một tiếng ngân trong trẻo vang rền.

Sự việc phát sinh làm cho đến Yến Phi cũng không thể tin nổi. Từ mũi Điệp Luyến Hoa phóng ra một đạo điện quang cường liệt làm người ta chói mắt như mù, rạch nát bầu không khí đầy tuyết hoa trên mặt sông, kích thẳng vào Quỷ Ảnh.

Quỷ Ảnh thê thảm rú lên một tiếng đau đớn tận tâm can, toàn thân bị điện quang quán chặt, hình dạng bị bóp méo, rồi rơi thẳng xuống nước.

Đang!

Điệp Luyến Hoa tuột tay rơi xuống đất.

Yến Phi phun ra một búng máu tươi, ngồi phệt xuống đất.

Hường Vũ Điền chạy đến bên cạnh Yến Phi. Y cũng toàn thân kiệt sức, rên lên một tiếng rồi quy xuống, phải dùng kiếm chống xuống đất mới không bị ngã lăn ra.

Lúc này, Quỷ Ảnh nổi lên trên mặt nước. Hai người nhìn ra, thấy thi thể Quỷ Ảnh bị dòng nước cuốn xuống hạ du, trong lòng nổi lên tư vị không biết nói sao cho hết.

1 Phép nhìn vào trong cơ thể mình.

HỒI 73

Mối Tình Hải Nam

Lưu Dụ ngồi một mình trong phòng, tâm tư nổi lên như sóng triều, nghĩ lại những lời Đồ Phụng Tam vừa nói.

Đồ Phụng Tam chỉ ra rằng trước khi gã định làm bất cứ việc gì, trước tiên đều phải tính tới việc đó có gì tốt đối với đại nghiệp thống nhất phương Nam của gã hay không, chính là đã chỉ rõ hoàn cảnh hiện nay của gã.

Như gã nếu giao dịch với Lưu Nghị thì tuyệt không phải vì gã thích Lưu Nghị, lại càng không cho thấy gã muốn giao tình với Lưu Nghị, mà chỉ vì Lưu Nghị đã trở thành lựa chọn duy nhất của gã.

Thật ra, từ khi gã thoả hiệp với Tư Mã Đạo Tử thì gã đã luôn đi trên con đường như thế, gạt tất cả yêu ghét cá nhân ra ngoài, làm việc chỉ xem lợi hại, nếu không gã đã sớm mất mạng rồi.

Như thế phải chăng gã đã tự đánh mất bản thân rồi? Gã không biết, lại sợ hãi khi nghĩ kỹ thêm theo lối đó. Tác phong dùng mọi thủ đoạn cần thiết để thành công tuyệt không phải là phong cách nhất quán của gã,

làm gã cảm thấy bị xung kích và run sợ. Gã là người có nguyên tắc và giới hạn. Suy nghĩ này làm gã thư thái hơn một chút.

Một suy nghĩ khác lại nổi lên trong lòng gã. Lưu Dụ gã không còn một thân một mình, sự thành bại của gã có quan hệ tới sinh tử vinh nhục của các huynh đệ đi theo gã, lại ảnh hưởng trực tiếp tới vận mệnh của Hoàng nhân, vận mệnh của Bắc Phủ Bình, cho tới hạnh phúc của muôn dân phương Nam. Trong tình cảnh đó, sự yêu ghét, được mất cá nhân sẽ thế nào đây?

Gã nghĩ tới Giang Văn Thanh.

Đồ Phụng Tam không còn khuyên gã giữ khoảng cách với Giang Văn Thanh nữa. Nhưng lời hấn nói đã đề tỉnh gã, phải biết rõ vào lúc này có nên vẫn phân tâm trầm mê vào quan hệ nam nữ, nhi nữ tư tình. Việc đó đối với đại cục có lợi gì không?

Ài!

Cốc! Cốc!

Tiếng gõ cửa vang lên.

Tiếng Giang Văn Thanh bên ngoài hỏi: "Văn Thanh có thể vào không?"

Lưu Dụ khẽ thở dài, đứng lên đi ra mở cửa.

° ° °

Hương Vũ Điền hồn hển vừa thở vừa nói: "Mẹ ta ơi! Tiểu tam hợp là như thế sao? Không lạ sao người dám nói muốn đề phòng cũng không đề phòng được, muốn đỡ cũng không đỡ được."

Yến Phi vẫn ngồi trên đất, cảm Diệp Luyến Hoa lên, cười khổ: "Tạm thời người không còn phải lo lắng cái gì là Tiểu tam hợp nữa vì chân khí phản chấn của Quỷ Ảnh trước khi chết làm ta thụ nội thương rồi, khó mà phục nguyên trong vài ngày. Lần này ta còn bị thương nghiêm trọng hơn lần đối phó với ba người bọn Vệ Nga đó."

Màu đỏ quỷ dị trên hai gò má Hương Vũ Điền dần dần biến mất, thay vào đó là sắc mặt trắng bệch không khỏe mạnh. Gã khó khăn nói: "Yến huynh đang thăm dò ta sao? Muốn xem Hương Vũ Điền ta có phải là kẻ tiểu nhân bỉ ổi thừa lúc người ta nguy ngập không hả?"

Hoa tuyết miên man rơi xuống, chừng như ngăn cách không gian hai người, biến thành một khoảng đất trời riêng biệt chỉ có hai người bọn họ, vừa giải phóng lại phong bế, cảm giác vô cùng cổ quái.

Yến Phi nhăn nhó cười nói: "Không cần nói những lời đó nữa. Ta đã sớm nhìn thấu tên tiểu tặc người rồi, khẳng định là dị chủng của Thánh môn. Đó cũng là lý do Quỷ Ảnh phản đối lệnh sư thu người làm đồ đệ. Hà hà! Ta có một vấn đề luôn muốn hỏi người, nhưng có chút không muốn nói ra."

Hương Vũ Điền loay hoay ngồi xếp bằng xuống, dứt kiếm vào vỏ, vô cùng hứng thú hỏi: "Không ngờ lại có vấn đề như thế. Nói ra xem! Ta cũng muốn biết."

Yến Phi đáp: "Tuyệt không phải là chuyện to tát gì. Các người tự xưng là Thánh môn, nhưng trong số các Bảo điển trấn môn của các người phần lớn đều có một chữ 'Ma'. Ví dụ như 'Thiên ma sách', 'Đạo tâm chủng ma'. Đã tự nhận là ma, thì đó chẳng phải là chữ tán dương, mà lại là từ châm biếm, đúng không?"

Hương Vũ Điền đáp: "Nếu đổi lại là người nào khác trong Thánh môn thì sẽ không biết trả lời người thế nào. May là ta từng hỏi qua cha người nên mới biết đáp án. Sự tình là thế này: từ sau khi Hán Vũ Đế độc tôn Nho học thì coi tất cả các môn phái hệ liệt khác là tà ma ngoại đạo, lại còn đuổi tận giết tuyệt. Vào lúc nước sôi lửa bỏng đó thì Thánh môn của chúng ta... Hắc! Khi đó vẫn chưa có Thánh môn. Ồi!"

Yến Phi hỏi giọng quan tâm: "Người không sao chứ?"

Hương Vũ Điền nhắm mắt lại, một lúc sau mới mở mắt ra, lắc đầu: "Không có gì, chỉ là di chứng của việc thúc đẩy Ma Chủng, tiềm tu vài ngày sẽ hồi phục lại. Ta vừa nói đến đâu nhỉ? À! Nói đến chỗ lúc đó vẫn chưa có Thánh môn. Những người bị bức hại vẫn còn rời rạc như một nắm cát khô. Vào lúc đó, xuất hiện một nhân vật siêu phàm tài năng trù mồi, cố ý tự xưng là ma, để đối lập với Nho môn. Người đó chính là Thiên Ma Thương Cừ, Sư tổ của Thánh môn bọn ta. Ông ta cũng là người mà cha người sùng bái nhất. Thương

Cừ đúng là người có chỗ đặc biệt làm người ta điên đảo. Ông không những trí tuệ tuyệt đỉnh, võ công cái thế, lại là một người thích sách đến phát cuồng. Ông đi khắp thiên hạ sưu tầm kỳ điển dị tịch, cuối cùng chất lọc những tinh hoa để quy nạp vào mười quyển Thiên ma sách. Ông cũng khai sáng ra lưỡng phái lục đạo của Thánh môn bọn ta. Còn việc tại sao lấy tên là Ma thì Yến huynh giờ chắc đã rõ rồi."

Yến Phi lộ vẻ 'thì ra là thế'. Chàng nói: "Hương huynh thực sự coi ta là bằng hữu mới khẳng khái thổ lộ bí mật của quý môn như thế."

Hương Vũ Điền cười khỏ: "Ai bảo ngươi lại là con trai của sư tôn ta. Ài! Sư tôn đối với ngươi vô cùng khổ tâm, tại sao ngươi thuý chung vẫn không chịu gọi người một tiếng 'Cha'?"

Yến Phi nhú mày: "Khổ tâm gì? Ta không hiểu."

Hương Vũ Điền đáp: "Vào đêm của tiết cuồng hoan đó, người đã chọn ta làm người kế thừa. Yến huynh có từng nghĩ qua tại sao sư tôn lại không chọn ngươi không? Chỉ cần người đưa hai tay cho người nhìn thì đảm bảo sẽ làm người coi ngươi là thần nhân, vui lòng thần phục mà theo người luyện nghệ. Yến huynh đã có nghĩ tại sao sư tôn chọn ta mà không chọn ngươi, lại còn để ngươi ly khai không?"

Yến Phi đáp: "Có thể ông ta sợ khi nhìn ta thì lại nhớ lại việc đã phụ bạc mẹ ta chăng!"

Hương Vũ Điền nói: "Ngươi nghĩ thế thì vô cùng sai lầm rồi. Hãy nhìn ta xem! Ngươi cho rằng làm đồ đệ của Thánh Môn là việc rất thú vị sao? Chỉ có thể lén lút lút lút làm người. Quá trình luyện công lại nguy hiểm trùng trùng. Sư huynh ta là một ví dụ."

Yến Phi trầm tư một lát, hỏi: "Giả sử quá khứ có thể trở lại, Hương huynh liệu có cự tuyệt bá sư không?"

Tuyệt lớn vẫn rơi mãi không ngừng nghỉ. Thân thể hai người đã phủ đầy tuyết, nửa người dưới đã ngập trong tuyết.

Hương Vũ Điền cười khỏ: "Ta cũng đã từng tự hỏi mình vấn đề đó. Đáp án là ta vẫn không hề do dự mà chọn đi theo con đường này. So với việc hỗn hỗn động động sống trong một giấc mộng nhân sinh thì chi bằng khiêu chiến với cực hạn của nhân sinh, tiến lên vô đạo vô thượng. Hiện giờ, nếu như ngươi lấy Ma Chủng khỏi người ta thì ta sẽ cảm thấy sống không bằng chết."

Yến Phi trầm ngâm một lát, nói: "Tán nhảm xong rồi, trở lại với chính sự thôi. Trận quyết chiến tối nay xử lý thế nào?"

Hương Vũ Điền bật cười: "Vi để giết Quỷ Ảnh mà ngươi và ta đều bị thương nên dù tối nay bọn ta toàn lực xuất thủ thì cũng chỉ sử ra được ba, bốn thành công phụ so với bình thường. Nếu vậy mà vẫn miễn cưỡng tiến hành quyết chiến thì chỉ trở thành trò cười cho thiên hạ. Chi bằng lấy lý do là tuyết lớn mà thủ tiêu trận này thì có lẽ sẽ có lợi hơn đó."

Yến Phi gật đầu đồng ý: "Đó là biện pháp xử lý duy nhất, nhưng ngươi làm sao mà giải thích với Minh Dao đây?"

Hương Vũ Điền nói: "Quả là cổ quái. Ta có thể nói với Minh Dao như thế này: Yến Phi không ngờ lại là Thác Bạt Hán, làm ta không quyết được có nên giết hắn hay không, vì thế mới phải hỏi nàng. Cái cơ đơn giản như thế mà lúc đầu sao ta lại không nghĩ ra được nhỉ? Đó là phản ứng hợp lý nhất của ta khi ta phát hiện ra ngươi là tình nhân Thác Bạt Hán của nàng."

Yến Phi vui mừng: "Sau đó, ngươi có thể an bày để ta và ngươi quyết một trận sinh tử vì nàng, vì quyền quyết chiến vẫn trong tay ngươi. Ta vì lời hứa của huynh đệ Hoang nhân nên không thể cự tuyệt."

Hương Vũ Điền vỗ đùi reo lên: "Đúng! Chính là như thế. Ài! Ta sợ mình sẽ không thể hạ sát thủ với ngươi được. Nói không chừng Ma Chủng của ta có thể làm ngươi thần xác đều diệt, làm ngươi chết thật thì thực là nguy hiểm."

Yến Phi đứng lên phủi tuyết bám trên mình, cười nhẹ: "Trừ khi ngươi biết được Đại tam hợp, nếu không thì không thể giết chết ta được. Không cần nghĩ chuyện đó nữa! Phía Minh Dao do ngươi xử lý. Tối nay ta sẽ ngồi thuyền lên bắc. Rất nhanh thôi, chúng ta lại có thể gặp nhau. Ta sẽ đợi tin của ngươi."

Nói xong, chàng quay về tập.

Giang Văn Thanh đi qua người Lưu Dụ đến trước song cửa, thở ra một hơi dài nói: "Ta rất vui về."

Tiếp đó nàng xoay người lại đối diện với Lưu Dụ đang đứng ngăn người ra bên cửa nói: "Từ khi cha ta qua đời, ta chưa từng vui về như thế này bao giờ."

Nỗi vui mừng xuất phát từ trong tâm khảm làm nàng càng xinh đẹp rực rỡ hẳn lên.

Lưu Dụ đóng cửa lại, nhất thời không biết nói theo lời nàng như thế nào, nhưng toàn thân gã cảm thấy nhẹ nhõm, không như lúc trước căng thẳng nặng nề như phải gánh cả ngàn cân trên lưng, cảm giác mê man mất mát. Sự thành thực, nhiệt tình và trực tiếp của Giang Văn Thanh như mặt trời xua tan hết sự tịch mịch và lạnh lẽo của bóng đêm, làm mọi vật hồi phục sinh khí.

"Lưu Dụ!"

Lưu Dụ trong lòng run rẩy, phát sinh cảm giác khó hình dung. Giang Văn Thanh gọi thẳng tên gã, làm gã cảm thấy sự thân thiết dịu dàng làm say đắm lòng người đang tiến vào tận hồn phách tâm can gã.

Bỗng nhiên, gã quên hết tất cả. Cái gì mà quân sự đại kế, hành động tác chiến, tình thế thiên hạ đều bị bỏ xa lắt trên chín tầng mây. Trong thiên địa chỉ còn lại một gian phòng nhỏ này và Giang Văn Thanh. Ngoài ra không còn gì tồn tại.

Cả quá khứ và tương lai của gã cũng biến mất. Vào phút giây này, đột nhiên gã mơ hồ cảm thấy mình đã yêu rồi. Chỉ có tình yêu chân chính mới có thể làm người ta có cảm giác quên cả bản thân mình như thế.

Giang Văn Thanh đến trước mặt gã, nghiêm sắc mặt nói: "Lưu Dụ à! Văn Thanh thật rất cảm kích chàng. Không có chàng, Đại Giang bang khẳng định không có ngày hôm nay."

Dáng hình nàng trong trang phục nam nhân in vào trong mắt gã, không biết tại sao lại có sức hấp dẫn đặc biệt. Lưu Dụ đang muốn ôm nàng vào lòng thì vẻ mặt nàng và lời nói đề cập tới Đại Giang bang của nàng làm gã áp chế lại sự mạnh động đó.

Giang Văn Thanh dịu dàng hỏi: "Chúng ta ngồi xuống được không? Văn Thanh có rất nhiều điều muốn nói với chàng. Hi hi! Phải chăng chàng đã biến thành ít nói rồi?"

Trong lòng Lưu Dụ nóng bừng lên, giờ tay ra định ôm nàng vào lòng, không ngờ nàng lại cơ linh như con cá nhỏ, lui lại tránh khỏi, đến ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cửa sổ. Nàng tươi như hoa nở nói: "Mời Lưu soái ngồi!"

Một cảm giác ấm áp, đầy khoái lạc và hạnh phúc chảy tràn trong từng mạch máu, làm gã cuối cùng cũng cảm nhận được ma lực của Giang Văn Thanh tuyệt không dưới Vương Đạm Chân, Tạ Chung Tú và Nhậm Thanh Thị, lại có điểm trộn lẫn giữa mấy nàng đó lại.

Việc Giang Văn Thanh đến nơi đây làm chiến dịch rộng lớn này chuyển sang một phương diện khác, tăng thêm sắc thái động nhân. Sau khi mất đi Đạm Chân, gã luôn u trầm tịch mịch, hy vọng trong tuyệt cảnh tìm thấy hy vọng đã mất đi. Trên đoạn hành trình trên biển này, gã bỗng nhiên phát hiện cái mà gã cần tìm lại đang chờ đợi ngay bên cạnh gã.

Cho tới một khắc trước đây, sự ngưỡng mộ đối với Giang Văn Thanh là vì lý trí nhiều hơn là cảm giác. Nhưng hiện giờ, gã không cần bất cứ lý do hoặc sự phân tích nào cũng biết mình cần nàng.

Bỗng gã phát giác mình đã ngồi xuống chiếc ghế, đối diện với Giang Văn Thanh qua chiếc bàn nhỏ. Trong tai gã vang lên giọng nói êm ái của nàng: "Văn Thanh lần này đến gặp chàng là đã có quyết tâm rất lớn. Kể cả nếu chúng ta sánh vai tử chiến thì Văn Thanh cũng không bao giờ hối hận."

Lưu Dụ nghe nàng nói, trong lòng nổi lên suy nghĩ kỳ dị. Từ trong hư vô tăm tối, có một loại lực lượng nào đó đã phân cách gã và Giang Văn Thanh ra, mà gã không cách nào thoát khỏi lực lượng đó, vì cỗ lực lượng này không phải khống chế thân thể gã mà là khống chế tâm hồn gã, làm gã không biết phải làm sao. Nhưng hiện giờ thì cỗ lực lượng đó đã biến mất vô ảnh vô tung. Vào sát na khi gã mở cửa thì vận mệnh đã lại kết hợp họ lại với nhau.

Chưa có lúc nào gã cảm thấy Giang Văn Thanh khả ái mê người đến thế, gã muốn tiếp xúc với thân thể nàng, nhìn sâu vào đôi mắt đẹp của nàng, gạt bỏ hết nỗi thương tâm và đau khổ lúc nồng nhiệt với nàng.

Cảm giác động nhân này gã chưa từng dự đoán cho tới tận khi gã tới hoang đảo đó. Vào thời khắc nước sôi lửa bỏng, đại chiến đã cận kề thì mọi sự phát sinh một cách tự nhiên như thế, không cần lực lượng hoặc ý đồ của bất kỳ người nào thúc đẩy.

Gã không còn cảm thấy cô đơn nữa.

Giang Văn Thanh giận nói: "Lưu Dụ chàng nói đi! Chàng thực biến thành ít nói rồi sao?"

Lưu Dụ rất muốn vỗ mạnh vào đùi mình, rồi với giọng thoải mái nhất, đến bên Giang Văn Thanh thư thái ngồi xuống cùng nàng mới nói. Nhưng gã cũng biết đương nhiên không thể làm thế, vì sẽ phá hỏng không khí nồng nàn phơi phơi này.

Do gã xuất thân và nhiều năm liền ở trong Bắc Phủ Binh nên trước đây, cứ mỗi khi trong túi rủng rỉnh lại cùng với đám huynh đệ trong Bắc Phủ Binh đến thanh lâu tìm các cô nương đùa giỡn. Gã tự biết mình là một nam tử thô lỗ không biết ôn nhu, chưa từng nói chuyện tình ái. Nhưng Đạm Chân đã làm gã thay đổi hẳn, làm gã hướng tư vị ôn nhu, cũng làm gã cảm nhận sâu sắc ân trọng của mỹ nhân, gã cũng không thể tiếp nhận nỗi sự nhục hận và tự tận của nàng.

Nhất thời, gã vẫn không biết mình nên nói gì.

Giang Văn Thanh trừng mắt nhìn gã, trách: "Lưu Dụ!"

Lưu Dụ đón ánh mắt nàng, thành khẩn nói: "Cảm kích phải là ta mới đúng. Hắc! Văn Thanh ... ta ..."

Giang Văn Thanh không hề né tránh ánh mắt gã, bình tĩnh nói: "Thời gian ở Biên Hoang tập, bất kể là trong tập phát sinh đại sự gì đi nữa, Văn Thanh quan tâm nhất vẫn là tin tức của Lưu soái chàng. Khi nghe tin chàng bị phái đi Diêm Thành ứng phó Tiêu Liệt Vũ, người ta lo lắng đến nỗi đêm ngủ không yên. Khi chàng đại triển thần uy, đại phá đám hải tặc Tiêu Liệt Vũ thì muội biết không ai có thể ngăn cản chàng tiến lên. Thành tích của chàng ở Kiến Khang ai cũng tận mắt chứng kiến, cũng hoàn toàn nằm ngoài ý liệu của mọi người. Chàng vừa hỏi sao muội lại coi chàng là chân mệnh thiên tử. Giờ muội cho chàng biết, từ lần đầu tiên gặp chàng trong thư trai của Huyền soái, muội đã biết chàng không phải là vật ở trong ao tù. Đó tuyệt không vì Huyền soái nhìn trúng chàng, mà là trực giác của một tiểu nữ tử, không cần bất kỳ lý do gì. "Nhất tiến trăm ắn long" có phải là thật hay không tuyệt không quan trọng. Quan trọng nhất là nhìn nhận của muội đối với chàng. Lưu soái hiểu chưa?"

Một lần nữa, Lưu Dụ lại không nói được gì.

Giang Văn Thanh dời ánh mắt đi, nói: "Khi Biên Hoang tập bị mất lần thứ hai, thuyền đội bọn muội bị phục kích ở Dĩnh Thủy thì muội còn tưởng rằng đã mất tất cả. Bỗng nhiên, Yên Phi chém chết Trúc Pháp Khánh làm tình hình xoay chuyển. Nhưng nếu không có sự lãnh đạo anh minh của Lưu soái, trước tiên đại phá liên quân Lưỡng Hồ - Kinh Châu, rồi thành công phản công Biên Hoang tập thì không thể có những thành tựu như ngày hôm nay. Vì thế muội cảm thấy rất vui vẻ, thành bại trong tương lai không còn quan trọng nữa."

Lưu Dụ cuối cùng cũng tìm được lời để nói: "Ta có thể bảo đảm với Văn Thanh: bước đường trước mắt tuy còn rất dài và gian khổ, nhưng chúng ta sẽ chặt cây mở lối tiến dần tới mục tiêu. Văn Thanh cứ tin tưởng ta, tương lai của chúng ta sẽ tốt đẹp."

Giang Văn Thanh phì cười, liếc gã một cái, vui mừng: "Khi nói với Văn Thanh, Lưu soái không cần nghiêm chỉnh căng thẳng thế, cứ thoải mái chút đi! Ở đây không có người khác mà."

Lưu Dụ cảm thấy cả người lâng lâng. Đó chính là do ma lực của mỹ nữ. Gã phát giác mỗi một câu nói, mỗi một biểu hiện của Giang Văn Thanh đều hấp dẫn gã một cách sâu sắc. Thần thái yêu kiều ôn nhu và nét phong tình mê người của nàng càng làm gã ngẩn mẩn không chán. Gã không biết tại sao trước đây tuy gã cũng thấy nàng rất hấp dẫn, nhưng lại không nhìn ra được những vẻ động nhân như thế ở nàng.

Rốt cuộc là chuyện gì đây? Tại sao mình lại thay đổi lớn đến thế? Gã phảng phất cảm thấy đến lúc này gã mới thực sự hồi phục lại sau sự đả kích của Tạ Chung Tú.

Thật ra gã biết rõ nguyên nhân chính là vì hiện giờ Giang Văn Thanh đã khác trước. Nàng đã hồi phục lòng tin vốn đã mất từ lâu, và thái độ đối với mình cũng khác rất nhiều so với trước đây, giống như giờ nàng đang chơi một trò chơi ái tình với mình, làm thần kinh đang căng như dây đàn được thư giãn, thả lỏng, làm gã cảm thụ trên một phương diện khác ngoài âm mưu và tranh đấu, cảm thấy lạc thú của sinh mệnh.

Đúng như Yến Phi đã nói, con người không thể vĩnh viễn sống trong cừu hận được.

Lưu Dụ trong lòng nở hoa, cười nói: "Phải chăng ta vui vẻ muốn nói gì thì có thể nói vậy, muốn làm gì thì có thể làm vậy. Mà bất kể ta nói gì hoặc làm gì thì Văn Thanh đều không trách ta phải không?"

Hai má Giang Văn Thanh đỏ bừng lên, làm nàng càng rạng rỡ, càng kiều diễm, cúi đầu thỏ thẻ: "Lưu soái bắt đầu luyện thuyền rồi."

Trong lòng Lưu Dụ cảm thấy vô cùng khoan khoái, tưởng chừng mọi nỗi khổ nạn trước đây đều đã rời bỏ gã. Ít nhất thì vào lúc này gã cảm thấy rõ ràng như thế. Gã càng có lòng tin vào chiến thắng hơn trước, càng có đầu chí mạnh mẽ hơn, không còn sợ hãi gì nữa.

Nghĩ tới việc có thể làm bất cứ chuyện gì, nói bất cứ điều gì với mỹ nữ cao quý có thân phận đặc thù này, gã có cảm giác như đang ở tận mây xanh, không hề trách cứ sự an bày của lão thiên gia.

Từ thư trai của Tạ Huyền ở Quảng Lăng đến hành trình bí mật trên biển lớn này, trong đó đã trải qua biết bao nhiêu chuyện? Chỉ nghĩ tới đã làm người ta nảy sinh cảm giác lạ lùng rồi.

Tình cảm giữa gã và mỹ nữ ngồi bên này tuyệt không phải là phát triển trong một sớm một chiều, mà đã trải qua vô số khổ nạn và thử thách. Nghĩ tới đây, gã cảm thấy thẹn với lòng mình.

Trái tim chân tình của Giang Văn Thanh trước sau không hề thay đổi đặt hết vào gã, mà gã thì... .. Ài!

Giang Văn Thanh đổi: "Lại biến thành ít nói rồi!"

Lưu Dụ đang định nói thì bên ngoài truyền vào tiếng Tống Bi Phong: "Tiểu Dụ, Văn Thanh! Chúng ta đã phát hiện chiến thuyền của địch."

HỒI 74

Thời Cơ Hành Động

Đồng đại nhai.

Trong quán màn thầu của lão Vương đèn đóm sáng choang.

Bên trong người ngồi chật ních. Các thành viên nghị hội như Mộ Dung Chiến, Cơ Biệt, Hồng Tử Xuân, Hồ Lô Phương, Phỉ Nhị Phiết, Trình Thương Cổ, Thác Bạt Nghi và Diêu Mãnh ngồi quanh bàn. Còn có Vương Trấn Ác, Lưu Mục Chi, Phương Hồng Sinh, Bàng Nghĩa, Tiểu Kiệt và hơn mười huynh đệ Dạ Oa tộc cũng tham dự.

Đúng lúc này, Trác Cuồng Sinh và Cao Ngạn từ trên đường lớn trong tiết trời tuyết đang rơi tã tã đến mở cửa vào phòng. Gió tuyết lạnh lẽo thổi ủa vào, làm mấy người háo sực bên trong lấm bầm chửi thề.

Cao Ngạn vừa run lập cập vừa vội vàng đóng chặt cửa lại.

Cơ Biệt nhíu mày hỏi: "Vẫn chưa có tin tức gì về hai người họ ư?"

Trác Cuồng Sinh làu bàu: "Một chút bóng dáng cũng không thấy. Tại sao họ lại đột nhiên thất tung nhỉ?"

Diêu Mãnh rầu rĩ nhìn ra con đường bên ngoài đang mưa tuyết toai bời, than thở: "Xem ra tối nay không thể đấu được rồi. Con bà nó chứ, thật muốn được thấy tận mắt thấy cảnh Yến Phi đánh cho cái tên tiểu tử đó quy xuống xin tha quá. Ta còn kỳ vọng việc đó hơn là được mây mưa vui vẻ với cô nương xinh tươi nhất của Hồng lão bản đó."

Cơ Biệt tham gia: "Không phải là không đấu được nữa, mà là không thể theo dõi được. Đã nhiều năm rồi, Biên Hoang tập không thấy có trận gió tuyết nào kinh khủng như thế này. Tưởng chừng như dành riêng cho bọn họ không bằng."

Cao Ngạn và Trác Cuồng Sinh ngồi xuống, đón lấy chén trà nóng mọi người đưa cho. Trác Cuồng Sinh hít hà nói: "Lần này về tập, Yến Phi thần tình cổ quái, thỉnh thoảng tâm thần lại hoảng hốt, như có chuyện lo nghĩ. Không biết là hồn phách hấn lưu lảng đến tận phương nào rồi nữa."

Mộ Dung Chiến gật đầu: "Quan hệ giữa hấn và Hướng Vũ Điền thật kỳ quái, lúc thì là tử địch thế bất

lượng lập, lúc thì lại giống như là bằng hữu tri kỷ. Thật làm người ta không biết ra sao nữa."

Hồng Tử Xuân tiếp: "Các người đoán xem phải chăng Hướng Vũ Điền đã thay đổi chủ ý, tìm Yến Phi để quyết chiến bên ngoài tập rồi? Đó là cách giải thích hợp lý nhất cho việc hai người họ đồng thời thất tung."

Trình Thương Cổ than: "Cái đó rất khó nói. Nhưng họ thất tung đã ba, bốn canh giờ rồi. Kể cả có đánh nhau từ sáng đến tối thì đáng lẽ bây giờ cũng đã có kết quả rồi mới đúng. Tại sao vẫn chưa thấy tiểu Phi quay về?"

Phí Nhị Phiết đoán: "Có thể tiểu Phi tuy thắng nhưng đã bị thương, phải lập tức chữa trị nên đến giờ vẫn ngồi bên cạnh thi thể Hướng Vũ Điền, không cách gì đứng lên để về được."

Cao Ngạn tức giận: "Lão Hướng làm sao lợi hại đến mức có thể làm tiểu Phi bị thương?"

Vương Trấn Ác bỗng hỏi: "Trác quán chủ không có ý kiến gì sao?"

Mọi người được Vương Trấn Ác đề tỉnh, đều cảm thấy kỳ quái. Trong các kỳ tụ họp, Trác Cuồng Sinh luôn hồ hởi dẫn đầu, rất ít khi trầm mặc như thế này.

Trác Cuồng Sinh đưa chén trà nóng lên uống một hớp, cười khỏ nói: "Theo ta thấy thì họ tuyệt không rảnh mà đánh sống đánh chết với nhau đâu. Còn nguyên nhân vì sao thì ta không muốn đoán mò. Khi tiểu Phi về thì các người cứ hỏi hần là biết."

Hô Lôị Phương nhíu mày hỏi: "Rõ ràng là lão Trác người biết nhiều hơn bọn ta. Rốt cuộc người có phải là huynh đệ của bọn ta hay không? Sao không nói những gì mình biết ra đi?"

Trác Cuồng Sinh than: "Ta cũng có ngày hôm nay rồi! Bình thường thì chỉ có ta đi bức bách người khác nói ra, giờ thì đến lượt các người bức ta nói. Cho các người biết! Ta quả thực chẳng biết gì cả."

Hồng Tử Xuân không tha: "Ai bảo người là người cuối cùng nói chuyện với tiểu Phi? Không cần giấu giếm. Phải chăng người giữ bí mật gì đó cho tiểu Phi? Mau thành thật khai ra. Nếu không thì bọn ta sẽ dùng đại hình thị hầu người đó."

Thác Bạt Nghi nói: "Nhìn kia! Gió tuyết đã yếu đi rồi."

Mọi người nhìn ra ngoài đường thấy những bông hoa tuyết vốn lớn bằng đầu ngón tay đã bị tuyết nhỏ li ti như lông vũ thay thế. Thế gió cũng giảm bớt rõ rệt.

Bỗng một đạo nhân ảnh đột ngột xuất hiện ngoài cửa, mở cửa vụt vào trong quán. Thì ra là Yến Phi.

Mọi người hò reo ầm ĩ, đứng hết cả lên nghênh đón Yến Phi.

° ° °

Lưu Dụ, Đồ Phụng Tam, Giang Văn Thanh, Tống Bi Phong và lão Thủ đứng trên đài chỉ huy, đưa mắt nhìn mặt biển mênh mông vô tận dưới trời đêm đầy sao sáng.

Lưu Dụ hỏi: "Địch nhân có phát hiện ra chúng ta không?"

Lão Thủ đầy vẻ tin tưởng nói: "Khẳng định là không. Sau khi được đại tiểu thư nhắc nhở, bọn ta đã lái thuyền rất cẩn thận. Khi các huynh đệ đứng trên vọng đài ở ngọn cột buồm chính phát hiện bốn chiếc chiến thuyền địch, thì bọn ta lập tức chuyển hướng tránh đi. Hơn nữa, chúng ta không thấp đèn nên dù đối phương nhãn lực cao minh thế nào cũng không thể nhìn thấy được chúng ta từ cự ly xa như thế này."

Tống Bi Phong hỏi: "Chỗ này chỉ cách căn cứ của chúng ta ba canh giờ. Hạm đội của địch liệu có phải đi tới đó không?"

Lão Thủ lắc đầu: "Chiến hạm địch tiến về phía tây bắc. Điềm đến chắc là khu vực Hải Diêm."

Đồ Phụng Tam thở một hơi nhẹ nhõm: "Hành động tránh né địch nhân lần này đã thành công. Từ Đạo Phúc không còn cách nào nắm được hành tung của chúng ta nữa."

Giang Văn Thanh điềm đậm hỏi: "Lưu gia có nhận xét gì?"

Lưu Dụ cười nhẹ, hỏi ngược lại nàng: "Văn Thanh nhận xét thế nào?"

Giang Văn Thanh liếc gã một cái, đáp: "Từ Đạo Phúc tuyệt không thể ngờ rằng chúng ta lại náu ở hải đảo xa xôi đó vì nếu chúng ta rời khỏi đại lục thì hắc căn bản không cần để chúng ta trong lòng. Hắc không biết chúng ta đã giám sát chặt chẽ căn cứ bí mật của hắc nên sẽ không bị làm lỡ quân cơ."

Lưu Dụ quả quyết nói: "Chỉ sai sót một chút đó thôi, Từ Đạo Phúc sẽ thua cả trận chiến này. Giờ chúng ta chỉ cần có thể tránh khỏi tai mắt Thiên Sư quân, an toàn đến được Hải Diêm thì người giành thắng lợi trong trận này chính là chúng ta."

Mọi người đồng thanh hưởng ứng.

o o o

Yến Phi ngồi vào chiếc bàn chính giữa. Những người ngồi cùng bàn đa phần là thành viên nghị hội, ngoại trừ Lưu Mục Chi và Vương Trấn Ác. Những người khác quây xung quanh họ để nghe Yến Phi nói chuyện.

Mộ Dung Chiến thả lỏng tay ra hỏi: "Rốt cuộc là phát sinh chuyện gì?"

Yến Phi thoải mái đưa mắt nhìn qua một lượt mọi người, ung dung đáp: "Cuộc quyết chiến tối nay bị huỷ rồi."

Hô Lô Phương hỏi: "Chuyển sang tiến hành vào khi nào?"

Yến Phi đưa mắt nhìn Thác Bạt Nghi đang ngồi đối diện, cười đáp: "Không cần lo lắng. Thuyền của chúng ta tối nay sẽ khởi hành đúng giờ vì thời gian quyết chiến bị hoãn đến vô thời hạn, cho tới khi ta tiếp được thông báo của Hường Vũ Điền."

Mọi người đều ngạc nhiên.

Hồng Tử Xuân nhíu mày hỏi: "Tên quái vật đó đi đâu rồi?"

Yến Phi đáp: "Hường Vũ Điền có việc gấp đã trở về phương bắc rồi. Vì thế cuộc quyết chiến trong tương lai sẽ không diễn ra trong tập của chúng ta."

Trình Thương Cổ hỏi câu mà ai cũng muốn biết: "Tiểu Phi người hãy thành thật cho chúng ta biết quan hệ hiện giờ của ngươi và Hường Vũ Điền rốt cuộc là như thế nào?"

Yến Phi nhún vai: "Bọn ta đã từng là bằng hữu, hiện giờ cũng không phải địch nhân. Chỉ vì Hường Vũ Điền thiếu nợ lời hứa với Bí tộc nên cuộc chiến giữa y và ta không thể tránh khỏi. Đó là tin tức xấu. Nhưng có một tin tức tốt lành là Hường Vũ Điền tuyệt sẽ không liên thủ với Bí nhân đối phó với chúng ta. Nhiệm vụ duy nhất của y là giết chết ta."

Diêu Mạnh thở phào một cái: "Thế thì phải tạ con mẹ nó thiên địa rồi. Hoang nhân bọn ta lại có thể được hưởng những ngày tháng an lành."

Lời hắc nói làm dậy lên một trận cười lớn. Ai nấy đều cười mở tâm tình.

Trác Cuồng Sinh giơ tay lên ra hiệu cho mọi người yên lặng rồi nói: "Thời gian không nhiều, chúng ta cử hành nghị hội ở đây được không? Người đầu, bảo vệ cửa trước, cửa sau cho ta."

Bốn huynh đệ Dạ Oa tộc lĩnh mệnh đi ra.

Lưu Mục Chi lo lắng: "Tối nay mọi người đều chờ đợi để xem một cuộc chiến. Bỗng nhiên lại bị huỷ thì sẽ làm nhiều người thất vọng. Nếu như tuyệt ngừng rơi thì lại càng không hay, tốt nhất là chúng ta đi trước một bước cử người đi thông báo toàn tập, cứ nói do tuyết lớn nên huỷ cuộc quyết chiến."

Nói xong, lão đưa mắt ra hiệu cho tiểu Kiệt.

Tiểu Kiệt hiểu ý, liền dẫn các huynh đệ Dạ Oa tộc không có tư cách dự nghị hội đi ra.

Trác Cuồng Sinh vuốt râu cười: "Lưu tiên sinh thật có thủ đoạn đó."

Không ai là không đồng ý với lời khen của Trác Cuồng Sinh dành cho Lưu Mục Chi. Nên biết nội dung thảo luận của nghị hội toàn chuyện cơ mật, càng ít người biết càng tốt. Nhưng nếu lập tức đuổi các huynh đệ Dạ Oa tộc đi thì họ sẽ thấy không thoải mái. Lưu Mục Chi dùng chiêu này lại giải quyết được cả hai vấn đề,

mọi người đều cảm thấy tự nhiên, không sinh phản cảm.

Mộ Dung Chiến nhìn Vương Trấn Ác hỏi: "Trấn Ác có kiến nghị gì?"

Hắn từng nhờ Vương Trấn Ác suy nghĩ, định ra sách lược cho Biên Hoang tập sau cuộc quyết chiến. Hiện giờ quyết chiến đã bị huỷ, nhưng Hoang nhân vẫn phải cố gắng vì tương lai sắp tới nên hắn mới hỏi như thế.

Vương Trấn Ác thấy mọi người chú ý đến mình thì trầm ngâm một lát rồi nói: "Chúng ta đã sớm quyết định xong toàn bộ phương hướng hành động. Đó là: phía nam phải bảo vệ Thọ Dương, phía bắc phải giữ vững bắc Dĩnh Khẩu, trong tập thì toàn lực chấn chỉnh quân đội chuẩn bị chiến tranh. Lưu tiên sinh có bổ sung gì không?"

Lưu Mục Chi cười nhẹ: "Hiện giờ chúng ta đã chuẩn bị đầy đủ, chỉ thiếu một lượng quân phí. Nếu như có thể vận chuyển năm xe hoàng kim về thì chúng ta sẽ có thực lực để chiến đấu với địch nhân."

Vương Trấn Ác lộ vẻ bội phục nói: "Chỉ vài lời ngắn ngủi của Lưu tiên sinh đã nói lên được suy nghĩ trong lòng ta. Việc khẩn cấp nhất hiện giờ của chúng ta là vận chuyển năm xe hoàng kim từ Bình Thành về tập, đồng thời dẫn dụ Bí nhân xuất hiện, giải trừ triệt để sự uy hiếp của họ. Nếu không, mùa xuân sang năm sẽ là ngày chết của chúng ta."

Ánh mắt mọi người bất chợt đổ dồn lên người Yên Phi xem chàng có nói gì không.

Yên Phi cất tiếng: "Việc năm xe hoàng kim và Bí nhân cứ để ta xử lý toàn bộ, không cần huy động nhân lực vật lực của Biên Hoang tập. Các người chỉ cần giữ vững các tuyến giao thông giữa Biên Hoang tập và bên ngoài là được."

Nói xong, chàng đứng lên nhìn Thác Bạt Nghi nói: "Đến giờ khởi hành rồi."

o o o

Nghi Đô, Hoàn Phủ.

Tiêu Phụng Tiên vào trong thư trai, thi lễ với Hoàn Huyền xong liền quỳ xuống nơi Hoàn Huyền chỉ định.

Hoàn Huyền ung dung nói: "Quân viễn chinh đánh phá thành Cối Kê rồi."

Tiêu Phụng Tiên lắc đầu than: "Thực nhanh quá. Chẳng lẽ Tạ Diễm không hề có một chút cảm giác không thoả đáng nào sao?"

Hoàn Huyền đáp: "Quân viễn chinh sau khi chiếm được Hải Diêm liền chia binh hai lộ. Tạ Diễm dẫn ba vạn quân men theo Vận Hà xuôi xuống đánh phá Cối Kê. Lưu Lao Chi lại từ Hải Diêm vòng ra biển, đột kích Thượng Ngu và Dư Diêu làm ba toà thành miền duyên hải này không cách gì cứu giúp lẫn nhau được. Hà hà! Chỉ trong hai ngày, Thượng Ngu đã bị Lưu Lao Chi chiếm được, quân giữ thành Cối Kê lập tức bỏ thành mà chạy. Bại quân từ hai thành chạy tới Dư Diêu, được đại tướng hàng đầu của Từ Đạo Phúc là Trương Mãnh chấn chỉnh lại, giữ Dư Diêu vững như tường đồng vách sắt, lại được Cú Chương chi viện phía sau. Theo ta thấy thì chiến tích của quân viễn chinh chỉ dừng lại ở đó. Sau đó sẽ liên tục thua trận, cuối cùng sẽ hoàn toàn tan vỡ."

Tiêu Phụng Tiên gật đầu hưởng ứng: "Không tưởng nổi là Tạ An lại có thể để ra được một thằng con ngu xuẩn như thế. Người nào sáng mắt đều nhìn ra được là cái bẫy do Từ Đạo Phúc tinh tế bố trí đợi bọn chúng chui vào. Giờ thì quyền chủ động đã rơi vào tay Từ Đạo Phúc. Chỉ cần hắn có thể cắt đứt mặt sau, chặt đứt đường tiếp lương thì quân viễn chinh sẽ rơi vào cục diện khổ chiến, ai cũng không thể giúp được, kể cả tên tiểu tử Lưu Dự."

Hoàn Huyền hỏi: "Những việc ta giao phó đã làm xong chưa?"

Tiêu Phụng Tiên cười nhẹ: "Phụng Tiên làm sao dám phụ lòng uỷ thác của Nam Quận Công? Hiện giờ, Từ Đạo Phúc đã hiểu rõ gian mưu của Lưu Dự. Nói không chừng đã sớm sai người đánh chặn đầu đội chiến thuyền của Đại Giang bang rồi. Lưu Dự căn bản là không tự lượng sức, tự tìm đường chết. Nếu như hắn cứ nằm im ở Biên Hoang tập thì có thể kéo dài được chút hơi tàn."

Nói đến Lưu Dự, hai mắt Hoàn Huyền lập tức tràn ngập hung quang, lạnh lùng nói: "Không thể tự tay giết chết con chó đó, cho hắn thưởng thức tư vị Đoạn Ngọc Hàn của ta thì quả là một việc đáng tiếc."

Tiêu Phụng Tiên nói: "Nam Quận Công chưa chắc đã không có cơ hội đó. Nếu hần có thể giữ mạng chạy về Kiến Khang thì ta dám đảm bảo Nam Quận Công có thể tự tay giết chết hần."

Hoàn Huyền lộ ý cười tàn nhẫn, gằn giọng: "Ta sẽ xẻo từng miếng thịt trên người hần mà nhấm rệu."

Tiếp đó, hần trầm giọng hỏi: "Tạ Diễm có thể không biết binh pháp, nhưng những tướng lĩnh dưới quyền từng theo Tạ Huyền chinh chiến cũng không khám phá ra đó là cạm bẫy ư?"

Tiêu Phụng Tiên ung dung đáp: "Tạ Diễm nếu chịu nghe lời người khác thì không phải là Tạ Diễm nữa. Vấn đề của Tạ Diễm là tự đề cao mình, lại đánh giá thấp Từ Đạo Phúc. Vào lúc trước khi tấn công Hải Diêm, Tạ Diễm bỗng nhiên cẩn thận, sai người đi điều tra khắp một dải Ngô Quận và Gia Hưng, xem Thiên Sư quân có bố trí phục binh hay không rồi mới đánh phá Hải Diêm. Từ Đạo Phúc cũng rất khá, khổ sở phòng thủ Hải Diêm, tiêu hao rất lớn binh lực quân viễn chinh, rồi trước khi Tạ quân và Lưu quân hội hợp đã ung dung bỏ đi, theo thuyền ra biển, không còn tung tích gì nữa."

Y lại tiếp: "Sau khi Tạ Diễm và Lưu Lao Chi hội sư ở Hải Diêm, thắng lợi liên tục làm đầu óc Tạ Diễm sung sướng đến hôn mê, mà Lưu Lao Chi lại có lòng khác. Trong tình hình đó, Tạ Diễm còn cho rằng bản thân hơn cả Tạ Huyền, làm sao nghe lọt tai những lời trung ngôn nghịch nhĩ? Lão không lý gì đến sự can ngăn của các tướng lĩnh thủ hạ, lập tức xuất quân nam hạ dụng binh đối phó với Cối Kê. Cuối cùng bị hãm vào cục diện tiến thoái lưỡng nan như trước mắt."

Hoàn Huyền nhíu mày hỏi: "Tại sao lại là tiến thoái lưỡng nan?"

Tiêu Phụng Tiên giải thích: "Để bảo vệ đường giao thông ở Vận Hà thì cần đóng trọng binh ở ba thành Ngô Quận, Gia Hưng và Hải Diêm. Vì thế mà binh lực phân tán. Nếu như không có viện binh thì làm sao mở rộng chiến quả được? Đó gọi là tiến không được."

Hoàn Huyền cười: "Thoái đương nhiên cũng không được vì mất thấy thành công đến nơi rồi, chẳng lẽ buông bỏ Cối Kê và Thượng Ngu, trở về Gia Hưng sao? Đúng! Người nói rất đúng."

Tiếp đó, hần lộ vẻ suy nghĩ, một lúc sau hỏi: "Người đoán Tư Mã Đạo Tử có phái binh cứu viện không?"

Tiêu Phụng Tiên đáp: "Việc đó thì còn phải xem chúng ta thế nào đã."

Hai mắt Hoàn Huyền sáng rực, ngưng thần nhìn Tiêu Phụng Tiên.

Tiêu Phụng Tiên và hần nhìn nhau một lúc, rồi đồng thời cười phá lên.

Hoàn Huyền cười xong, gạt đầu nói: "Hảo chủ ý! Xem ra đã đến lúc chúng ta ra mặt rồi."

Tiêu Phụng Tiên tiếp: "Tại hạ đã sớm vì Nam Quận Công nghĩ ra một kế hoạch chu toàn, đảm bảo không có chỗ nào sai sót."

Hoàn Huyền vui mừng nói: "Mời tiên sinh chỉ điểm"

Tiêu Phụng Tiên khiêm tốn, cung kính đáp: "Tại hạ làm sao dám chỉ điểm Nam Quận Công? Chỉ nói ra ngu kiến của mình để Nam Quận Công tham khảo thôi."

Hoàn Huyền cười: "Ta đang chờ nghe đây."

Tiêu Phụng Tiên trình bày: "Chiến trường thực sự của chúng ta sẽ nổ ra khi đánh phá Kiến Khang, vì thế để đối phó với Ân Trọng Kham và Dương Toàn Kỳ cần đầu trí không đầu lực. Để thu thập Ân Trọng Kham thì thật dễ như trở bàn tay. Nhưng Dương Toàn Kỳ không phải là người có thể dễ dàng đối phó như vậy. Nếu chúng ta cường công căn cứ địa của hần thì cũng thắng thảm mà thôi. Nói không chừng còn ảnh hưởng tới đại kế đánh phá Kiến Khang của chúng ta."

Hoàn Huyền lạnh giọng nói: "Giang Lăng là địa đầu của Hoàn gia ta. Chỉ cần ta khế ấn đầu ngón tay là Ân Trọng Kham sẽ chết không chỗ chôn thân."

Tiêu Phụng Tiên bồi theo: "Đó là nguyên nhân mà Ân Trọng Kham không dám đắc tội với Nam Quận Công. Loại hữu danh vô thực như Ân Trọng Kham thì càng tham sợ chết hơn bất kỳ người nào khác. Nhưng hần vì không bỏ được công danh phú quý nên mới ngấm ngấm câu kết với Dương Toàn Kỳ, hy vọng có thể dùng Dương Toàn Kỳ để kiềm chế Nam Quận Công."

Hoàn Huyền lộ tia cười cao thâm mặt trầm, hỏi: "Tiên sinh đã biết ta có thể dễ dàng thu thập Ân Trọng

Kham nhưng tại sao cho đến giờ ta vẫn nhẫn nhịn hấn không?"

Tiêu Phụng Tiên trong lòng hơi ngạc nhiên, biết Hoàn Huyền tuyệt không hỏi y một cách đơn giản như vậy, mà là mượn việc đó để thăm dò trí tuệ nông sâu của y. Nếu y biểu hiện quá cao minh thì phong mang lộ liễu sẽ làm Hoàn Huyền sinh đổ kỵ. Nhưng nếu biểu hiện yếu kém thì Hoàn Huyền lại không coi y ra gì. Muốn đáp cho thích hợp thì y phải mất chút công phu suy nghĩ.

Y cố ý trầm ngâm một lúc, nói: "Nam Quận Công nhẫn nhịn Ân Trọng Kham là vì thời gian chưa chín muồi. Một khi huỷ diệt Ân Trọng Kham thì sẽ không còn đất để xoay chuyển đối với Dương Toàn Kỳ và triều đình nữa. Đó là việc mà người trí không làm."

Hoàn Huyền đắc ý nói: "Tiên sinh chỉ đoán đúng một nửa. Ta nhẫn nhịn cho Ân Trọng Kham và Dương Toàn Kỳ ngấm ngấm đi lại với nhau là vì muốn chúng dưới sự uy hiếp của sinh tử tồn vong thì quan hệ càng lúc càng thân mật. Tiên sinh hiểu chưa?"

Tiêu Phụng Tiên ngấm ngấm cười lạnh, nhưng mặt lại ra vẻ kinh ngạc hỏi: "Lần này ta đã múa rìu trước cửa Lỗ Ban rồi, tự lòi cái xương ra. Thì ra Nam Quận Công đã sớm dụng kế dẫn xà xuất động ¹. Nam Quận Công quả là nhìn xa trông rộng. Phụng Tiên thực bội phục đến sát đất."

Hoàn Huyền đứng lên, chấp tay sau lưng đi đi lại lại trong thư trại, kiêu ngạo nói: "Đang cuộn chảy trong người ta là dòng máu của tiên phụ Hoàn Ôn. Nhớ khi tiên phụ còn tại thế, luận tài năng quân sự, trong thiên hạ ai so sánh được? Ai dám không sợ người? Từ khi Hoàn Huyền ta biết chuyện đến nay thì đã coi việc thống nhất thiên hạ là nhiệm vụ của mình. Ta luôn chờ đợi và cuối cùng cơ hội đã tới rồi."

Khi đi đến cửa lớn, hấn quay ngoắt lại, hai mắt loé lên như điện, nhìn Tiêu Phụng Tiên đang nửa ngồi nửa quỳ dưới đất quát lên: "Nói ra kế hoạch của ngươi đi."

Tiêu Phụng Tiên nửa ngồi nửa quỳ dưới đất, cao giọng nói: "Chỉ cần Nam Quận Công điều động binh viện, làm bộ chuẩn bị đánh phá toàn diện Giang Lăng thì Ân Trọng Kham tất sẽ kinh hoàng thất thổ, tìm Dương Toàn Kỳ cầu viện. Nếu Dương Toàn Kỳ theo lời mà đến thì chúng ta có thể hy vọng vào một trận đại thắng."

Hoàn Huyền chống tay lên mặt bàn, trầm giọng: "Dương Toàn Kỳ có đến không?"

Tiêu Phụng Tiên đáp: "Môi hở răng lạnh nên làm sao mà Dương Toàn Kỳ lại không đến được? Hơn nữa, Dương Toàn Kỳ luôn tự trọng thân phận danh sỹ thế gia, làm sao lại muốn mang cái danh bất nghĩa?"

Hoàn Huyền cười nhẹ: "Phụng Tiên nói không sai. Dương Toàn Kỳ nhất định sẽ trúng kế. Ân Trọng Kham cũng sẽ toàn lực giúp đỡ. Ta rất rõ con người Ân Trọng Kham, hấn sẽ bóp méo sự thật, chỉ báo tin mừng mà không báo tin buồn vì muốn Dương Toàn Kỳ đến chịu chết cùng lúc với hấn."

Tiếp đó, y nhẹ giọng nói: "Trong tình hình đó, Tư Mã Đạo Tử còn dám phái binh đi chi viện quân viễn chinh sao?"

¹ Dẫn xà xuất động: dụ rắn ra khỏi hang.

HỒI 75

Chuyến Đi Bình Thành

Yến Phi rời khỏi khoang thuyền đi đến đuôi thuyền. Những bông hoa tuyết vẫn không ngừng từ trên không trung rơi xuống, càng làm tăng thêm vẻ thê lương của bóng đêm. Trong lòng chàng trào dâng mãnh liệt niềm vui sướng không tên vì chàng cuối cùng cũng thu được tiếng kêu gọi từ phương xa của Kỳ Thiên Thiên. Vì thế chàng lập tức lên sàn thuyền để có thể một mình chuyên chú hoà khúc tâm tình với Thiên Thiên.

"Yến lang à! Thiên Thiên rất hạnh phúc! Thiên Thiên chưa từng nghĩ tới cuộc sống lại có thể kỳ diệu xúc động lòng người đến thế."

Tâm linh Yến Phi vươn xa đến tận nơi cùng trời cuối đất, kết hợp với tâm linh Kỳ Thiên Thiên thành một, cảm thụ rõ ràng nỗi vui sướng phát ra từ tận đáy lòng Kỳ Thiên Thiên. Từ khi có thể truyền cảm và trao đổi

thông tin với Kỳ Thiên Thiên vượt qua không gian rộng lớn bằng tâm linh, lần đầu tiên chàng mới cảm thấy Kỳ Thiên Thiên vui sướng đến độ này, không hề ưu tư, chán nản hoặc bất an. Tình cảm lạc quan của nàng đã trực tiếp cảm nhiễm sang chàng, làm chàng trong một sát na đã thăng hoa tới cảnh giới quên lo không sầu.

Bỗng nhiên, con thuyền đang tiến lên phía bắc mà chàng đang ngồi dường như biến mất, Dĩnh Thuý và hoa tuyết đầy trời cũng biến mất, cả đất trời tiến vào cõi hư vô mênh mông, chỉ còn hai tâm hồn của chàng và Kỳ Thiên Thiên hoà thành một. Hai trái tim yêu thương nồng nhiệt, không còn bất kỳ trở ngại hoặc ngăn cách nào.

"Thiên Thiên! Thiên Thiên! Nàng không sao chứ?"

"Yến lang! sự tình thật kỳ diệu. Tiếng vang của Điệp Luyến Hoa giống như mộ cổ thần chung của Phật ¹, làm muội lấy lại được những sức mạnh đã mất đi. Mọi ưu tư, lo lắng và mất mát đều không cánh mà bay. Tiếp đó muội tiến vào giấc ngủ say mê. Khi tỉnh dậy thì muội cảm thấy tinh thần và sức lực đã lớn mạnh hơn trước rất nhiều, cảm thấy toàn thân như vừa được đổi mới. Ô! Việc đẹp để diệu kỳ không chỉ dừng ở đó. Bỗng nhiên, tất cả mọi thứ đều tràn đầy ý nghĩa. Bất kể là một chiếc bàn hay chiếc ghế, hoặc là cây cối cỏ hoa đều tràn đầy cảm giác không tầm thường. Muội nghĩ về chân tướng của đất trời mà Yến lang đã từng nói cho muội biết, cảm giác càng trở nên kỳ quái. Thiên Thiên chừng như có thể hoàn toàn thoát ly khỏi vạn vật thể gian, lại có thể dung hoà với hoàn cảnh và vật thể xung quanh thành một, tới mức bản thân chừng như biến thành một bộ phận của chúng. Muội không còn một chút ưu sầu, đau thương nào nữa. Sự chờ đợi và hy vọng trở thành lạc thú. Thiên Thiên lại ngẫm cảm thấy mối tình nồng nhiệt của Yến lang đối với Thiên Thiên, trong lòng vô cùng mãn nguyện, không suy không nghĩ, vô cùng an bình và siêu thoát. Đó chẳng phải là biến hoá vô cùng kỳ diệu sao? Bên ngoài gió lạnh đang gào thét, thì ra tiếng gió thổi lại có thể làm người nghe xúc động đến thế."

Đây là lần đầu tiên Yến Phi nghe được Kỳ Thiên Thiên truyền đạt một đoạn mật ngữ tâm linh dài đến thế. Chàng hoàn toàn cảm thụ và chia sẻ cảm giác khoái lạc và mãn nguyện của Kỳ Thiên Thiên. Tâm linh họ kết hợp thành một sức mạnh kỳ diệu không tên, làm họ vươn tới một tầng cao vượt lên trên tất cả, tới không gian tự nhiên đầy đủ, ném trải những tư vị mê người chưa từng biết tới.

Chàng phát đi tình yêu nồng nhiệt của mình tới nàng, sưởi ấm linh hồn nàng, ôn nhu nói: "Nếu ta đoán không sai thì tinh thần Thiên Thiên đang biến hoá vô cùng thần kỳ vi diệu, dương thần đang ở giai đoạn đầu dần dần thành hình. Thiên Thiên cần giữ vững tâm lý lạc quan và đấu chí bất khuất, nghênh đón những biến đổi không thể tránh khỏi khi dương thần thành hình. Nàng còn có biến hoá ở mặt nào khác nữa không?"

Kỳ Thiên Thiên đáp: "Biến hoá rất nhiều! Thính giác, thị giác, vị giác và khứu giác đều trở nên vô cùng phong phú. Hôm nay, muội nhìn một chiếc ghế, càng nhìn càng thấy nhiều ý tứ. Người ta chưa từng nhìn cái gì mà chăm chú đến như vậy. Tiểu Thi còn tưởng muội đã biến thành kẻ ngốc."

Kỳ Thiên Thiên đề cập đến Tiểu Thi, Yến Phi lập tức nghĩ tới Bàng Nghĩ, vội hỏi: "Tiểu Thi khỏe không?"

Kỳ Thiên Thiên than thở trong cõi tâm linh: "Điều muội lo lắng nhất là nàng, điều nàng lo lắng nhất là muội, chẳng hiểu là chuyện gì nữa? Ô! Chút nữa thì quên cho chàng biết. Phong Nương quả thực đối với bọn muội rất tốt, lại ngấm ngấm giúp đỡ nữa."

Yến Phi cảm thấy sức mạnh tinh thần của Kỳ Thiên Thiên bắt đầu yếu đi, không dám thay đổi đề tài sang chuyện khác, hỏi: "Theo quan sát của Thiên Thiên thì trong lòng Tiểu Thi lo lắng nhớ nhung ai?"

Kỳ Thiên Thiên vô cùng thông minh, nghe qua đã hiểu ngay ý tứ, vui vẻ đáp: "Muội chỉ thấy nàng từng đề cập tới Cao công tử. Chàng nói xem trong lòng nàng là ai đây?"

Yến Phi than: "Thế thì nguy rồi! Tên tiểu tử Cao Ngạn giờ đang nồng nhiệt với Tiểu Bạch Nhạn, đã sớm để Tiểu Thi xa mãi tận trên chín tầng mây rồi."

Tiếp đó chàng thuật lại tóm tắt tình hình Cao Ngạn cho nàng nghe.

Kỳ Thiên Thiên lo lắng hỏi: "Làm sao đây?"

Yến Phi đáp: "May là Cao tiểu tử chưa từng đáp ứng Tiểu Thi cái gì, họ cũng chưa có thật sự yêu thương nhau. Vì thế, tuyệt không thể coi là Cao tiểu tử thay lòng yêu người khác, là một người phụ bạc được."

Kỷ Thiên Thiên càng lo lắng hơn: "Yến lang không biết rồi. Những ngày tháng ở đây tuyệt không dễ dàng gì. Nhân rồi thì lại càng suy nghĩ lung tung. Muội sợ nhất là Tiểu Thi hiểu nhầm, biến thành đơn phương tình nguyện đó."

Yến Phi cười khổ: "Ta còn có một vấn đề đau đầu nữa là có người khác lại si tình đối với Tiểu Thi. Ài! Ta biết nói thế nào đây?"

Kỷ Thiên Thiên trầm mặc lại, rồi bỗng hỏi: "Người đó phải chăng là Bàng đại ca?"

Yến Phi ngạc nhiên: "Thiên Thiên làm sao đoán một lần là trúng ngay vậy?"

Kỷ Thiên Thiên dịu dàng đáp: "Muội đã sớm để ý thấy Bàng đại ca đối với Tiểu Thi có gì đó khác thường, không phải vì huynh ấy đặc biệt ân cần đối với Tiểu Thi, mà là vì chừng như muốn né tránh Tiểu Thi. Khi tiếp xúc thì bộ dạng cổ quái luôn lúng túng chân tay. Ài! Tính tình Cao công tử mà được bằng nửa phần của huynh ấy thì tốt quá và hiện giờ chúng ta cũng không cần phải lo lắng đến như vậy."

Yến Phi hỏi: "Có biện pháp nào không?"

Kỷ Thiên Thiên đáp: "Để muội nghĩ đã! Ồ! Người ta phải đi rồi! Thiên Thiên vĩnh viễn yêu chàng."

Tinh thần Yến Phi quay trở lại với trời đêm tuyết trắng, gió lạnh gào rú. Chiến thuyền tiếp tục hành trình tiến lên phía bắc.

° ° °

Thác Bạt Khuê, Sở Vô Hạ và hai ngàn chiến sỹ qua nhiều ngày tăng tốc hành quân, cuối cùng đã an toàn về tới Thịnh Nhạc, hoàn thành hành động quan trọng là bí mật điều quân.

Hai đại tướng phụ trách phòng thủ và xây dựng lại Thịnh Nhạc là Trương Tôn Tung và Thúc Tôn Phổ Lạc được tin liền rời khỏi Thịnh Nhạc ba mươi dặm nghênh đón. Ba người sánh ngựa ruổi bước về Thịnh Nhạc, nhân thể thương nghị đại sự ngay trên lưng ngựa. Sở Vô Hạ và các chiến sỹ theo phía sau. Những vị trí cao điểm trên đường đều có chiến sỹ Thác Bạt tộc dừng cương quan sát để đảm bảo an toàn cho con đường, thể hiện rõ khí thế như mặt trời lên cao của Thác Bạt tộc.

Thác Bạt Khuê hỏi: "Về phía Hách Liên Bột Bột có hành động gì khác lạ không?"

Cho tới lúc này, Trương Tôn Tung và Thúc Tôn Phổ Lạc vẫn chưa biết Thác Bạt Khuê vội vàng trở về là vì chuyện gì mà bộ dạng thần bí, khi cách Thịnh Nhạc nửa ngày đi ngựa mới phái khoái kỵ đến thông báo cho họ biết.

Trương Tôn Tung ngạc nhiên nói: "Bọn thần không hề nói lòng giám thị Hách Liên Bột Bột, lại phái thám tử thường trú ở Thống Vạn. Đến giờ vẫn chưa có tin tức gì đặc biệt."

Thác Bạt Khuê hỏi: "Tin tình báo cuối cùng cách bây giờ bao lâu?"

Thúc Tôn Phổ Lạc đáp: "Mười ngày trước rồi. Chỉ là báo cáo thường lệ. Mỗi tháng hai lần, người của chúng ta ở Thống Vạn đem tin tình báo chôn ở địa điểm bí mật đã được chỉ định trước bên ngoài thành Thống Vạn, rồi do bọn thần phái người đi lấy về. Nếu có tình hình đặc biệt thì người của chúng ta sẽ tự thân quay về báo cáo."

Trương Tôn Tung không nhịn được nói xen vào: "Hiện giờ, Hách Liên Bột Bột với Diêu Trường thế đã thành thế như nước với lửa, hẳn tự lo cho mình chưa xong còn dám nhúng tay vào chuyện của chúng ta sao? Nếu đổi thần là hẳn thì sẽ vui vẻ ngồi xem hai hổ đấu nhau."

Thác Bạt Khuê trầm nghĩ làm sao mà giải thích với họ đây? Hắn trầm giọng: "Nhiều khả năng người của chúng ta ở Thống Vạn đã bị hại rồi. Nếu ta đoán không nhầm thì Hách Liên Bột Bột sẽ đột kích Thịnh Nhạc trước khi chúng ta nhận được tin tình báo."

Trương Tôn Tung và Thúc Tôn Phổ Lạc đồng thời lộ vẻ hoài nghi.

Thác Bạt Khuê cười nhẹ: "Việc này trong vòng năm ngày nữa sẽ rõ. Dự đoán của ta khẳng định chuẩn xác không sai. Lần này ta phải giáo huấn cho tiểu Bột ra trò, để hắn không dám vọng động can qua đối với chúng ta nữa."

Thúc Tôn Phổ Lạc ngạc nhiên nói: "Nếu Hách Liên Bột Bột quả nhiên đến xâm phạm thì bọn chúng lao

sự viễn chinh, chịu nổi khổ gió tuyết. Chúng ta thì dĩ dật đãi lao, chuẩn bị đầy đủ, có thể tiêu diệt toàn quân của hắn, nhân cơ hội này diệt trừ hậu hoạ. Tại sao lại bỏ qua cơ hội tốt như thế?"

Thác Bạt Khuê ung dung nói: "Vì ta nghĩ cho đại cục. Ta đã sớm hiểu thấu con người tiểu Bật hung tàn bạo ngược, thành công không đủ mà thất bại quá nhiều. Để hắn sống sẽ có thể kiềm chế quân hùng Quan Trung. Quan trọng hơn là làm Diêu Trường không cách nào thoải mái tranh đấu với các đối thủ khác. Chờ khi chúng ta thu thập xong Mộ Dung Thuý thì sẽ tiến quân vào Quan Trung. Vì thế, tình hình Quan Trung càng loạn càng tốt. Lưu lại tiểu Bật thật hữu lợi vô hại đối với chúng ta."

Tiếp đó hỏi: "Tình hình Thịnh Nhạc thế nào?"

Trường Tôn Tung cười khổ đáp: "Tuyết lớn liên tục ảnh hưởng làm công tác xây dựng đình đồn hết. Xem ra phải đến mùa xuân năm tới thì chúng ta mới có thể xây dựng lớn được."

Thác Bạt Khuê sớm đã dự đoán tình hình này nên không hề để tâm, hỏi: "Về mặt phát triển quân đội thì thế nào?"

Trường Tôn Tung lập tức hưng phấn, vui vẻ đáp: "Cuộc chiến Tham Hợp pha làm uy danh tộc ta tăng lên rất nhiều. Các bộ tộc tranh nhau quy phục. Lại thêm chúng ta tiền bạc sung túc nên binh lực từ ba ngàn mau chóng tăng lên thành một vạn năm ngàn người. Chỉ cần huấn luyện thêm thì có thể ganh đua quyết liệt với Mộ Dung Thuý."

Hai mắt Thác Bạt Khuê bừng bừng ánh sáng kỳ dị, cười nói: "Ta thật không chờ được nữa rồi."

Nói đoạn, hắn thúc vào bụng ngựa, giục ngựa tăng tốc. Chúng tướng vội bám theo sau. Kỵ đội như cơn gió vượt qua cánh đồng tuyết phi thẳng về phía Thịnh Nhạc.

° ° °

Hai canh giờ trước, Yên Phi rời khỏi Thôi gia bảo. Ánh chiều tà vẫn chưa hoàn toàn tắt hẳn nơi chân trời, các vì sao thấp thoáng xuất hiện trên bầu trời đang tối dần.

Đêm nay phải là một đêm sáng sủa, tinh quang xán lạn.

Chàng rất hưởng thụ cảm giác đặc biệt chỉ có khi một mình đơn độc thoải mái chạy nhảy vì chàng cảm thấy càng lúc càng gần gần Kỷ Thiên Thiên hơn. Phải chăng chàng phảng phất nghe được tiếng trái tim đang thổn thức của nàng?

Nhưng chàng cũng biết so với bất kỳ lần nào trong quá khứ, lần này chàng không thể chuyên tâm. Điều ảnh hưởng đến chàng chính là Mặc Sỹ Minh Dao.

Chàng vẫn còn yêu nàng sao?

Câu trả lời đã rõ, chàng vẫn lo cho nàng, không muốn làm nàng tổn thương bất kể chàng có hận nàng đến thế nào đi nữa. Chàng sẽ vẫn đối tốt với nàng. Nhưng chàng và nàng vĩnh viễn không thể trở lại quan hệ như ngày trước vì Yên Phi đã không còn là Yên Phi của ngày đó nữa.

Hương Vũ Điền nói rất đúng. Chàng đã từ Thác Bạt Hán biến thành Yên Phi, cách nhìn đối với rất nhiều việc đã thay đổi. Đêm mà chàng rời khỏi Mặc Sỹ Minh Dao là một đêm đau khổ nhất không thể quên được đối với chàng kể từ khi mẹ chàng qua đời. Cũng vào đêm đó, chàng đã hạ quyết tâm phải một đao chặt đứt quan hệ đối với Mặc Sỹ Minh Dao vì nàng đã làm chàng tổn thương quá trầm trọng, tới mức không thể chịu đựng nổi.

Đối với chàng mà nói, Mặc Sỹ Minh Dao là một ngục tù tình cảm, mà chàng là một con thú bị giam cầm trong đó. Không thể phủ nhận Mặc Sỹ Minh Dao quả thực hấp dẫn mười phần, có thể làm mê say điên đảo bất kỳ nam nhân nào. Nàng biết hơn bất kỳ người nào khác cách vui đùa với cái gọi là ái tình đó, biết làm sao để làm người ta khoái lạc, cũng biết làm sao để làm người ta đau thương thống khổ.

Lúc đó chàng tuyệt không hiểu rõ nàng, không rõ tại sao nàng lại phải biến việc khoái lạc trở thành nỗi hận, tự thân chà đạp lên hạnh phúc tương lai đang nằm trong tay mình. Cho tới khi chàng phát giác quan hệ giữa nàng và Hương Vũ Điền.

Người trong lòng Mặc Sỹ Minh Dao tuyệt không phải là Yên Phi mà là Hương Vũ Điền.

Vào thời khắc đó, chừng như chàng đã tỉnh lại từ trong giấc mộng không biết bắt đầu từ lúc nào, và không thể kết thúc. Tình cảm của chàng rơi vào vực sâu tuyệt vọng, nhưng ý chí lại kiên định hơn bao giờ hết. Nâng đỡ chàng chính là lời thề và tâm nguyện báo mối huyết thù của mẹ. Chàng không thể để Mặc Sĩ Minh Dao huỷ diệt chàng, cứ thế mà trầm luân vĩnh viễn.

Đó là một buổi hoàng hôn tuyệt đẹp. Chân trời phía tây rực lên áng chiều như một dòng sông huyền ảo. Những đám mây lơ đãng bỗng bình trôi trên nền trời rực ánh hoàng kim. Yến Phi ngồi trong một toà lương đình hình tròn, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Chỗ dừng chân của đoàn ca vũ của Mặc Sĩ Minh Dao là một toà hoa trạch do Phù Kiên cấp cho, có một khu vườn giữa rất rộng, hoa cỏ rậm rạp, thâm u yên tĩnh.

Tiếng xe ngựa từ phía trước trạch viện truyền tới, cho biết đoàn Mặc Sĩ Minh Dao đã trở về. Đổi lại là bình thường thì chàng đã đến sân trước đón nàng, nhưng hôm đó chàng hoàn toàn không hề xung động. Những lời mà Mặc Sĩ Minh Dao nói sớm nay trước khi ra đi chàng vẫn nhớ như in không sót một từ, mỗi từ ngữ đều như tên bén bắn trúng tim chàng.

Chàng tuyệt không phẫn nộ. Hoặc là chàng đã sớm mất hết lửa giận rồi. Bao trùm lên chàng là một cảm giác đờ đẫn vô cùng kỳ quái, một cảm giác mất mát và tuyệt vọng không hiểu tại sao mình vẫn còn sống trên đời. Sự chán ghét sinh ra một cách tự nhiên chiếm trọn tâm hồn chàng, chàng chán ghét tất cả những gì trước mắt, tới mức hận cả bản thân mình.

Chàng không muốn lại làm một con trùng đáng thương vấy đuôi cầu xin sự thương hại trước mặt Mặc Sĩ Minh Dao nữa. Kể cả khi chàng quỳ xuống trước mặt nàng thì đổi lại chỉ là sự vỗ về an ủi của nàng như đang ban ơn cho một con chó. Khi tâm tình nàng tốt thì nàng có thể nói vài câu an ủi. Nhưng như vậy có khác gì đâu?

Mặc Sĩ Minh Dao xuất hiện trên con đường rải sỏi. Ngọc dung xinh đẹp như hoa của nàng không hề có một chút tình cảm. Nàng vẫn mỹ lệ, kiều ngạo và cao cao tại thượng như vậy, dường như toàn thể thiên hạ chúng sinh đều phải quỳ phục xuống dưới chân nàng.

Cho tới lúc nàng ngồi xuống ghế đá đối diện với chàng, Yến Phi vẫn không nói câu gì.

Mặc Sĩ Minh Dao hiển nhiên phát giác thần tình khác lạ của chàng. Nàng nhìn kỹ chàng một lúc rồi nhẹ giọng hỏi: "Chàng ngồi ngây ra đây làm gì thế? Phải chăng vẫn còn để bụng những lời ta nói sáng nay ư! Đó chỉ là những lời ta nói ra khi giận dữ nhất thôi mà. Mà cũng là do chàng không tốt, lại đi làm cho ta tức giận. Ôi! Tính khí ta càng lúc càng xấu rồi. Chàng chắc cũng biết rõ nguyên nhân tại sao mà."

Yến Phi rất muốn hỏi nàng đó thật sự chỉ là lời nói lúc tức giận sao? Nhưng cảm giác trái tim tê tái, toàn thân mệt mỏi làm chàng không muốn khai màn một cuộc tranh cãi vô vị nữa. Chàng có thể chịu đựng mọi sự trách cứ, nhưng tuyệt không thể xúc phạm tới mẹ chàng được. Mà Mặc Sĩ Minh Dao lại khiêu chiến sự cấm kỵ và cực hạn chịu đựng của chàng.

Nàng yêu mình không?

Chàng không biết, nhưng khẳng định là tình yêu của nàng dành cho chàng không thể bằng tình yêu của chàng dành cho nàng. Nếu không thì nàng sẽ không chẳng nghĩ cho chàng như thế.

Yến Phi nhìn sâu vào đôi mắt đã làm cho tâm hồn chàng điên đảo mê say của nàng. Dưới cặp lông mày xinh đẹp đen tuyền, trong đôi mắt nàng bừng bừng như ánh lửa có thể làm trái tim bất cứ người nào nóng bỏng, có thể làm bất kỳ người nào cảm thấy không thể chế ngự được bản thân. Từ lần đầu tiên gặp nàng ở sa mạc thì ánh mắt nàng đã chiếm trọn trái tim chàng.

Yến Phi lại bình tĩnh một cách lạ kỳ, điềm đạm hỏi: "Rất khó khăn sao?"

Mặc Sĩ Minh Dao không khách khí đáp: "Còn phải hỏi ư? Tên gian tặc Phù Kiên uỷ nhiệm cho đại cừu nhân của ta là Mộ Dung Văn làm Cẩm vệ trưởng của cung đình. Mộ Dung Văn vì để tỏ chút biểu hiện đã điều tới một đội cao thủ thân tộc tới phòng thủ Hoàng cung, lại tăng cường phòng bị cho Thiên lao trong cung nội. Lời ta nói sáng nay không hề sai, nếu chàng u mê không tỉnh ngộ mà khinh cử vọng động, khơi dậy sự cảnh giác của Phù Kiên thì bọn ta càng không có khả năng thành công."

Trong lòng Yến Phi lại không hề gợn sóng vì trái tim chàng đã sớm chết rồi. Chàng bình tĩnh nói: "Nếu như ta có thể giết chết Mộ Dung Văn thì sẽ trợ giúp rất lớn cho việc của nàng."

Đôi mắt xinh đẹp của Mặc Sỹ Minh Dao từ từ lộ ra thần sắc khinh miệt mà Yến Phi khó có thể chịu nổi, ngữ khí ra vẻ không thèm để ý, tuyệt không quan tâm đến lời chàng, nói: "Còn cần ta phải nói bao nhiêu lần nữa đây? Đó là suy nghĩ mà mình chàng tình nguyện, căn bản không có khả năng làm được. Đổi lại là ta và Hường Vũ Điền cũng không làm được, nói chi là chàng? Chàng có bao nhiêu cân lượng, ta là người hiểu rõ nhất."

Yến Phi tuyệt không tức giận, nói: "Nếu không thử thì làm sao có cơ hội thành công? Ta đã tốn rất nhiều công phu cho hành động ám sát Mộ Dung Văn, chỉ đấu trí chứ không đấu lực. Kể cả nếu không thành công thì cũng chỉ chiến đấu đến chết mà thôi."

Ánh mắt Mặc Sỹ Minh Dao trở nên lạnh lẽo, trầm giọng: "Ta nói đến thế rồi mà chàng vẫn nhất quyết đi làm một mình sao? Chàng muốn đi chết cũng không ai cản trở chàng, nhưng không được làm ảnh hưởng tới ta, phá hỏng đại sự của ta."

Yến Phi trở nên trầm mặc.

Hai mắt Mặc Sỹ Minh Dao hàn quang loé lên trừng trừng tức giận nhìn chàng. Một lúc sau, ánh mắt dịu lại, than: "Xin lỗi chàng! Muội đã nặng lời quá rồi. Thật ra trong lòng ta tuyệt không phải như vậy. Ôi! Chúng ta không nói về việc đó nữa được không? Tâm tình ta xấu quá rồi."

Yến Phi cũng thở dài, không biết nói sao.

Bỗng nhiên Mặc Sỹ Minh Dao hỏi: "Chàng có biết tại sao trước khi đến Hoàng cung sáng nay, ta lại tức giận thế không?"

Yến Phi thầm nghĩ tâm tình nàng cũng giống như thời tiết thay đổi khôn lường. Ta làm sao mà biết được lúc nào thì trời đẹp? Lúc nào thì mưa gió bão bùng đây? Chàng chỉ còn cách lắc đầu.

Lúc này, ánh chiều tà đã tắt hẳn, thay vào đó là bóng tối. Vàng trắng khuyết ẩn hiện sau những đám mây, bóng tối bao la dần dần bao trùm đất trời.

Ánh mắt Mặc Sỹ Minh Dao rời khỏi chàng nhìn lên bầu trời, thần nhiên hỏi: "Tại sao tối qua Hường Vũ Điền lại tìm chàng uống rượu thế?"

Yến Phi kinh ngạc thốt: "Nàng vì thế mà tức giận sao? Đó là đạo lý gì vậy?"

Mặc Sỹ Minh Dao bình tĩnh đáp: "Đây là lần đầu tiên ta thấy Thác Bạt Hán tức giận đúng không?"

Yến Phi ung dung đáp: "Ta không hề tức giận mà là thấy kỳ quái hiểu không? Nàng vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta."

Ánh mắt Mặc Sỹ Minh Dao lại chuyển về phía chàng. Yến Phi không hề nhường nhịn nhìn thẳng vào mắt nàng. Mặc Sỹ Minh Dao bỗng nhiên cười phì một tiếng. Nàng vội vàng lấy tay che miệng, khuôn mặt lập tức như hoa nở, làm trước mặt Yến Phi sáng bừng lên. Nàng dùng vẻ thiên kiều bách mị nhất liếc chàng một cái rồi hỏi: "Nếu ánh mắt có thể giết người thì trong hai chúng ta phải có một người bị trọng thương mà chết rồi đúng không?"

Cho đến lúc này, đang trên đường đi tới Bình Thành, chàng vẫn không thể nào quên được ánh mắt có thể câu hồn nhiếp phách đó của nàng.

Trong lòng Yến Phi thầm than: "Ài! Lão thiên gia của ta ời."

Mặc Sỹ Minh Dao là người mà chàng không muốn gặp nhất, sợ phải gặp nhất, nhưng lần này chàng bắt buộc phải gặp nàng.

Chàng không gặp nàng cũng không được. Chàng sẽ dùng mọi biện pháp bức bách nàng phải xuất hiện.

Vì Kỳ Thiên Thiên, chàng không còn lựa chọn nào khác.

¹ Mộ: buổi chiều; cổ: cái trống; thần: buổi sáng sớm; chung: cái chuông. Mộ cổ thần chung nghĩa là "tiếng trống ban chiều, tiếng chuông sáng sớm", nghĩa bóng là lấy lời nói kín đáo, nhẹ nhàng để cảnh tỉnh người khác. Ở đây ý nói tiếng Điệp Luyến Hoa đã thức tỉnh Kỳ Thiên Thiên. Đây là một khái niệm thường gặp khi nghe giảng kinh Phật.

Hết Lời Khuyên Bảo

Mười lăm ngày sau khi quân viễn chinh đánh phá Cối Kê và Thượng Ngu, tình thế phương nam đã có một sự biến hoá rất lớn.

Thủy sư thuyền đội và ba vạn lính thuộc Bắc Phủ binh của Lưu Lao Chi đã lùi về Quảng Lăng ba ngày trước. Lưu Lao Chi chỉ dùng tấu chương thông báo triều đình, nhưng không đợi triều đình ra chỉ thị gì đã tự tiện hành động, giao tất cả trọng trách cố thủ những vùng đất vừa chiếm được cho Tạ Diễm, hoàn toàn không để hoàng triều họ Tư Mã vào mắt.

Khi quân Lưu Lao Chi vừa bỏ đi thì Thiên Sư quân lập tức phát động phản công toàn diện, tấn công mạnh mẽ hai toà thành Ngô Quận và Gia Hưng từ cả hai đường biển và đường bộ. Mặt khác, chúng lại phái quân giả vờ công kích các thành Vô Tích, Hải Diêm, Cối Kê và Thượng Ngu, kiểm chế quân của Tạ Diễm, làm quân viễn chinh rơi vào thế bị động, ngồi im chịu đựng Thiên Sư quân đến đánh.

Tình hình Kiến Khang cũng không tốt hơn là bao. Việc làm Tư Mã Đạo Tử đầu đầu nhất là Lưu Lao Chi công nhiên chống lệnh triều đình, ý đồ khó đoán. Dưới tình hình hiện giờ thì căn bản không có cách gì nắm được Lưu Lao Chi.

Hoàn Huyền lại điều động quân Kinh Châu, ra về chuẩn bị đánh Giang Lăng của Ân Trọng Kham, dọa Ân Trọng Kham khiếp sợ đến nỗi hồn lìa khỏi xác, liền tiếp gửi văn thư khẩn cấp đến Dương Toàn Kỳ ở Tương Dương yêu cầu cứu viện. Chiến thuyền Lương Hồ bang của Nhiếp Thiên Hoàn tập kết tại Động Đình hồ, chuẩn bị sẵn sàng bùng nổ bất cứ lúc nào làm tình thế càng lúc càng phức tạp.

Thời gian ngắn ngủi tạm thời hoà bình hưng thịnh của phương Nam sau trận chiến Phì Thủy đã kết thúc. Một trận quyết chiến với sự tham gia của toàn bộ các đại thế lực ở phương Nam đã như tên rời khỏi cung, không thể thay đổi được nữa.

Trong tình hình đó, Kỳ Bình hào của Lưu Dụ cập bến thuyền phía nam thành Hải Diêm, đứng chờ gã ngoài Lưu Nghị còn có Tống Bi Phong.

Tối hôm qua, Tống Bi Phong dùng thân phận đại diện cho Lưu Dụ, cầm theo thánh chỉ giả do Âm Kỳ làm ra đến gặp Lưu Nghị. Lưu Nghị tuy bất mãn, nhưng không hề hoài nghi, chỉ kiên trì đòi phải được Tạ Diễm gật đầu đồng ý mới giao quyền quản trị Hải Diêm. Tống Bi Phong làm theo đúng chỉ thị của Lưu Dụ, phân trần lợi hại cho Lưu Nghị, phí không biết bao nhiêu nước bọt mới thuyết phục được Lưu Nghị đồng ý gặp mặt Lưu Dụ một lần.

Để làm cho Lưu Nghị yên tâm, Đồ Phụng Tam và Giang Văn Thanh không vào thành, Tống Bi Phong cũng ở lại trên thuyền, chỉ một mình Lưu Dụ theo Lưu Nghị vào thành. Trên đường đi, hai người không nói câu nào, về mặt Lưu Nghị tràn đầy sự hoang mang. Đến khi vào trong đại đường của phủ Thái thú, Lưu Nghị đuổi hết người hầu ra, chỉ còn lại hai người bọn họ thì Lưu Nghị mới trầm hắc sắc mặt, tức giận hỏi: "Việc này là thế nào? Coi Lưu Nghị ta là loại nô tài gọi là đến, đuổi là đi hay sao? Hơn nữa, làm như thế hoàn toàn không phù hợp với quy củ trong quân đội. Triều đình có chỉ thị gì thì cứ trực tiếp truyền đạt tới Diễm soái ở Cối Kê rồi do ông ta ban quân lệnh chứ, sao lại chuyển thẳng thánh chỉ đến chỗ ta như vậy? Tông huynh cũng không phải là người mới nhập ngũ, người nói xem rốt cuộc đó là kiểu gì vậy?"

Lưu Dụ ngấm ngầm áp chế ngọn lửa tức giận trong lòng xuống. Thấy hắn không hề có ý mời mình ngồi, gã chỉ còn cách đứng với hắn giữa đại đường, mỉm cười nói: "Đạo lý rất đơn giản, Diễm soái căn bản không cần lý gì tới đạo thánh chỉ đó vì tướng ở bên ngoài thì có thể không nhận quân lệnh, ai có thể trách ông ta được."

Câu trả lời của gã rõ ràng vượt khỏi ý liệu của Lưu Nghị. Sắc giận giảm bớt, Lưu Nghị hỏi: "Nếu là như thế, người vì sao còn đến gặp ta? Người không biết là ta chỉ nghe theo chỉ thị của Diễm soái thôi sao?"

Lưu Dụ ung dung đáp: "Ta đến gặp người là để thương lượng với người. Tông huynh có biết thân mình đang trong hiểm cảnh không? Không phải ta dùng lời dọa dẫm, nhưng nếu theo như sự tình phát triển thì nhiều khả năng các người sẽ không còn một ai sống sót mà trở về. Kể cả khi may mắn chạy trốn được thì khi về Kiến Khang cũng chỉ có đường chết mà thôi."

Lưu Nghị lộ vẻ không tin, bức tức nói: "Việc hành quân đánh trận ta tự có cách. Không phải là ta đột

nhân trở nên thông minh, mà là trước khi tấn công Cối Kê thì bọn ta đã dự đoán tình hình trước mắt vì thế đã chuẩn bị đầy đủ. Hiện giờ thanh thế phản kích của loạn quân tuy có vẻ mạnh mẽ, nhưng chỉ là 'hồi quang phản chiếu', không thể thay đổi được cục diện thất bại."

Trong lòng Lưu Dụ biết Lưu Nghị không trực tiếp nói thẳng vào mặt mình câu 'người vuốt mặt phải nể mũi', hoặc là 'người bằng cái gì mà đến giáo huấn ta'... là đã kiềm chế lắm rồi. Vì họ chưa từng trở mặt với nhau nên vẫn cố giữ vẻ bề ngoài khách khí và tôn trọng lẫn nhau.

Hai người vẫn cứ đứng nói chuyện, trợn mắt nhìn nhau, không khí càng lúc càng căng thẳng. Chỉ cần nghe thấy một câu không hợp thì nếu không phải bên này hạ lệnh trục khách thì cũng là bên kia rũ áo bỏ đi.

Lưu Dụ cười thầm. Chỉ cần nhìn vẻ mặt tiêu tuỵ của Lưu Nghị là biết hắn ngoài cứng trong mềm, miễn cưỡng chống chọi. Thật ra, việc Lưu Nghị khẳng khái đồng ý gặp gã cho thấy trong lòng hắn vô cùng sợ hãi, muốn nghe xem Lưu Dụ có ý tưởng gì hay.

Lưu Dụ thờ dài, đi thẳng đến sau lưng hắn, nhẹ nhàng hỏi: "Tông huynh có còn nhớ không? Tối hôm đó, ta lên thuyền của Hà đại tướng quân, khuyên ông ta ngàn vạn lần không nên đến Kiến Khang nhưng trung ngôn nghịch nhĩ, Hà đại tướng quân vẫn quyết ý một mình ra đi. Kết quả trên đường đến Kiến Khang đã bị người hại chết."

Câu này không chỉ để tỏ tình cảm cá nhân với Lưu Nghị mà còn hàm ý cảnh cáo, khuyên can Lưu Nghị, làm hắn không thể không để lời nói của gã lọt vào tai. Nếu không, sẽ gặp kiếp nạn bị tiêu diệt giống như Hà Khiêm.

Lưu Nghị trầm ngâm một lúc. Hắn cũng thờ dài, hỏi: "Ta làm sao quên được chuyện đó? Chính vì thế nên ta và rất nhiều huynh đệ không cách gì chấp nhận được sự thật là người về dưới trướng Tư Mã Đạo Tử. Tông huynh có thể cho ta biết tại sao người lại làm thế không? Lưu Dụ bây giờ không còn là Lưu Dụ ngày xưa nữa rồi, bảo làm sao ta dám tin tưởng người nữa?"

Lưu Dụ tiến lại bên cửa sổ nhìn ra cảnh vật bên ngoài, từ từ nói: "Tông huynh hiểu nhầm rồi. Ta tuyệt không đầu về với Tư Mã Đạo Tử, cam tâm làm chó săn cho lão, mà là ra sức vì triều đình."

Lưu Nghị xoay người lại, trừng mắt nhìn bờ vai và tấm lưng to rộng của gã, giận dữ hỏi: "Thế thì có gì khác nhau đâu?"

Lưu Dụ chỉnh lại: "Đương nhiên là khác nhau rất lớn. Một ngày mà chúng ta chưa khởi binh tạo phản thì trên cao tới Tà Diễm, thấp tới Tông huynh ai không làm việc cho triều đình? Nếu quả thực đánh đồng Tư Mã Đạo Tử với triều đình thì tông huynh và ta tuyệt không có gì khác nhau đúng không?"

Lưu Nghị cứng miệng không nói lại được.

Lưu Dụ xoay người lại đối diện với hắn, nói lớn: "Trước mắt là cơ hội cuối cùng đó. Ta tuyệt không hề lừa dối dọa người đâu. Một trong hai toà thành Ngô Quận và Gia Hưng sẽ không thể chống chọi được đến khi mặt trời sớm mai xuất hiện. Chỉ cần một thành thất thủ thì toà thành còn lại cũng ở vào thế khó có thể giữ được, sau đó sẽ đến lượt Hải Diêm. Quân của Diễm soái sẽ biến thành một đội quân bị cô lập không có lương thảo, không có viện trợ. Hậu quả sẽ như thế nào? Không cần ta nói ra thì chắc tông huynh cũng biết rồi."

Lưu Nghị trầm giọng: "Tông huynh đừng có giờ giọng nguy cấp mà dọa người. Có gì là sự thật để đảm bảo cho suy nghĩ đó của người đâu?"

Lưu Dụ biết Lưu Nghị đã bị gã đánh động. Thêm vào đó, hắn vẫn nhớ chuyện ngày trước Hà Khiêm không nghe lời trung ngôn nghịch nhĩ của Lưu Dụ gã mà gặp phải hậu quả bi thảm nên cuối cùng hắn không nhịn được mà hỏi nguyên nhân.

Lưu Dụ cười nhẹ: "Người có biết đại quân chủ lực của Từ Đạo Phúc vẫn chưa xuất động không?"

Lưu Nghị nhú mày thốt: "Đại quân chủ lực?"

Lưu Dụ đáp: "Bộ đội công thành chủ lực của Từ Đạo Phúc vẫn luôn ẩn nấp ở Hồ Độc lữ phía đông Ngô Quận và Gia Hưng, binh lực đạt năm vạn người, là đội tinh nhuệ của Thiên Sư quân. Chúng không những đã chuẩn bị mười phần chu đáo để công thành mà lại được nghỉ ngơi dưỡng sức đầy đủ nên khí thế hùng mạnh, quân phòng thủ Ngô Quận và Gia Hưng không thể chống lại được. Hơn nữa trong các thành đó dân thường hay quân giặc thật khó phân biệt được. Khi kỷ binh công thành mở cuộc tấn công quy mô lớn thì loạn

binh giấu mình trong thành sẽ nội ứng ngoại hợp. Người nói xem hai thành đó có thể giữ được bao lâu? Ngày trước, phu quân của đại tiểu thư cũng mất Cối Kê như thế đó, còn phải bồi thêm tính mạng nữa. Lịch sử giống như thế sẽ lặp lại, Ngô Quận và Gia Hưng cho đến Hải Diêm cũng không cách nào tránh khỏi."

Lưu Nghị biến sắc: "Hỗ Độc lữ?"

Lưu Dụ nhìn về mặt hắc hắc biết hắc hắc chưa từng nghe tới ba chữ 'Hỗ Độc lữ' này. Đến gã cũng chỉ mới biết địa danh đó năm ngày trước đây mà thôi. Gã trầm giọng: "Hỗ Độc lữ là căn cứ thủy sư của Tôn Quyền thời Đông Ngô, đã bị bỏ hoang nhiều năm. Gần đây được Thiên Sư quân sửa sang lại làm nơi giấu quân. Năm ngày trước, bộ đội phản công của Thiên Sư quân đã rời khỏi đó tiến về phía Ngô Quận. Tối qua đã tiến tới bên ngoài thành Ngô Quận rồi. Những lời ta nói không có một chữ nào là giả. Trong ngày hôm nay, tông huynh có thể nhận được tin khẩn cấp cầu viện của Ngô Quận đó."

Lưu Nghị mặt cắt không còn giọt máu, ngậy người nhìn Lưu Dụ một lát rồi nói: "Ta phải lập tức thông báo cho Diêm soái biết."

Lưu Dụ điềm đạm hỏi: "Có tác dụng gì không?"

Lưu Nghị muốn nói mà không biết nói gì.

Lưu Dụ tiếp: "Diêm soái là người thế nào, các huynh đệ trong Bắc Phủ binh chúng ta ai nấy đều biết rõ. Việc mở rộng chiến trường mau chóng như thế đã phạm vào đại kỵ của binh gia. Nhìn vào cục diện hiện nay là biết viễn chinh quân vốn khí thế như mặt trời giờ đã dần trải phân tán khắp nơi, giữa các cánh quân hoàn toàn không phát huy được tác dụng hỗ trợ lẫn nhau. Một khi hai toà thành Ngô Quận và Gia Hưng bị mất, lại bị cắt đứt đường vận lương và đường lui thì sẽ rơi vào thế yếu, phải tự chống chọi. Tông huynh chỉ với ba ngàn quân phòng thủ Hải Diêm thì sẽ giữ được bao lâu? Hải Diêm là thành trì thuộc Lâm Hải, chỉ cần đội chiến thuyền quy mô lớn của Thiên Sư quân đánh tới, cắt đứt giao thông đường biển giữa Hải Diêm với Cối Kê, Thượng Ngu thì Hải Diêm sẽ biến thành một toà thành cô độc, giữ cũng không được mà chạy cũng không xong. Giờ là lúc tông huynh đứng trước sinh tử tồn vong, có thể hoá hung thành cát hay không đều chỉ trong một ý niệm của tông huynh mà thôi."

Đôi môi Lưu Nghị run lên, giống như tinh thần Lưu Nghị đã hoàn toàn suy sụp. Một lúc sau hắc hắc mới phục hồi lại được khả năng nói chuyện, hỏi: "Ta còn có thể làm gì đây?"

Lưu Dụ trầm nghĩ sợ gì cái tên lưu manh tự cao tự đại nhưng lại tham sống sợ chết nhà người không khuất phục, nhưng đương nhiên là gã phải giữ thể diện cho hắc hắc nên tỏ vẻ thành khẩn nói: "Con đường sống duy nhất trước mắt là chúng ta hợp tác chặt chẽ với nhau, kè vai tác chiến, nỗ lực tìm đường sống từ trong tuyệt cảnh. Nói cho cùng thì chúng ta vẫn là huynh đệ, những chuyện trong quá khứ cứ coi như là chuyện đã qua đi."

Hai câu cuối cùng là hai câu mà Lưu Dụ không muốn nói với Lưu Nghị nhất, nhưng rồi gã cũng phải nói ra. Nếu Lưu Nghị thực sự làm việc cho gã thì Lưu Dụ sẽ lại coi hắc hắc là huynh đệ, vĩnh viễn không bỏ rơi hắc hắc. Đương nhiên việc đó còn phải xem biểu hiện của Lưu Nghị trong tương lai thế nào nữa.

Lưu Nghị lộ vẻ do dự. Ngay lúc đó, bên ngoài truyền lại tiếng bước chân vội vã, tiếp đó có tiếng binh vệ hét: "Bẩm Lưu tướng quân, có tin khẩn cấp đến."

Lưu Nghị giật bắn cả người, đưa mắt nhìn Lưu Dụ.

Lưu Dụ gạt đầu ra hiệu. Lưu Nghị không nói gì đi thẳng ra cửa lớn. Sau thời gian chừng nửa tuần trà, hắc hắc mới quay lại với vẻ mặt vô cùng khó coi. Khi đến bên cạnh Lưu Dụ, hắc hắc thì thầm: "Mời tông huynh đi theo ta."

Lưu Dụ theo sau hắc hắc đi vào nội đường, cùng hắc hắc ngồi xuống, im lặng chờ nghe hắc hắc nói.

Hai mắt Lưu Nghị trợn trừng, thần tình ngậy ngốc nhìn ra phía trước. Rõ ràng là tin tức vừa rồi đã làm hắc hắc chấn động kịch liệt. Lưu Dụ dám khẳng định tin tức mà hắc hắc vừa nhận được là tin rất xấu.

Tuy nói là không thể không hợp tác với Lưu Nghị, nhưng thật ra là Lưu Dụ đã dùng đức báo oán. Nếu không, khẳng định là Lưu Nghị sẽ táng mạng ở Hải Diêm, chết rồi mà vẫn không biết mình đã sai lầm ở điểm nào.

Lưu Nghị lẩm bẩm như tự nói cho mình nghe: "Ngô Quận đã mất rồi. Tin ta vừa nhận được là tin của tướng trấn thủ Gia Hưng Trần Ngạn cầu viện. Ôi! Tại sao lại thế chứ? Ngay đến một ngày cũng không giữ

được."

Lưu Dụ cũng ngấm ngấm kinh hãi. Nếu như tin tức đó là thật thì quân phòng thủ Ngô Quận chỉ chống đỡ được mấy canh giờ đã bị đánh bại.

Lưu Nghị bỗng nhiên chửi toáng lên: "Lưu Lao Chi rõ ràng là đã hại chúng ta. Chừng như lão đã sớm biết sẽ có tình hình như thế, vào lúc bọn ta cần lão nhất thì thuyền đội thủy sư của lão lại rút về Quảng Lăng."

Lưu Dụ bình tĩnh nói: "Chẳng phải Diêm soái cũng từng muốn đưa Lưu Lao Chi vào tử địa sao? Tại sao tông huynh lại cho rằng Lưu Lao Chi sẽ chân thành hợp tác với các người?"

Lưu Nghị lập tức tắc họng không nói được gì. Có thể là trong lòng hắn cảm thấy hổ thẹn, hoặc có tật giật mình nhớ lại ngày trước chính là hắn đề nghị để Lưu Dụ đi hành thích Lưu Lao Chi.

Lưu Dụ không để bụng, hỏi: "Sau Gia Hưng sẽ là Hải Diêm. Giờ là lúc phải tranh thủ từng giây từng phút mà tông huynh vẫn không quyết định chủ ý gì sao?"

Lưu Nghị hỏi: "Người muốn ta làm thế nào?"

Lưu Dụ tuyệt không hề cảm thấy nhẹ nhàng như trút bỏ được gánh nặng vì thực lực Thiên Sư quân thể hiện khi phản công vừa rồi mạnh mẽ hơn rất nhiều so với dự liệu của gã. Cổ Kê và Thượng Ngu trong thời gian ngắn thất thủ. Bọn gã tuy có kế hoạch chu toàn nhưng có thể thành công hay không thì vẫn chưa biết.

Hiện giờ, câu mà gã muốn nói nhất là "Lưu Nghị người hãy lập tức giao hết quyền chỉ huy ra cho ta, mọi việc đều nghe lời lão tử mà hành động". Nhưng đương nhiên không thể nói vỗ mặt như thế được vì cái tên ngu xuẩn trước mắt vẫn luôn cho rằng tài năng của hắn còn hơn cả Lưu Dụ nên chắc chắn sẽ không tiêu hoá nổi.

Lưu Dụ đáp: "Chỉ cần chúng ta có thể giữ vững Hải Diêm thì chúng ta sẽ có khả năng có thể xoay chuyển được thắng bại của cuộc chiến này, giành được thắng lợi cuối cùng."

Lưu Nghị quay đầu nhìn sang, mặt trắng bệch như người chết, lắc đầu nói: "Chúng ta không thể giữ được Hải Diêm. Kể cả chúng ta có đầy đủ binh lực, nhưng nếu bị cắt đứt đường vận lương thì quân lương trong thành chỉ có thể dùng trong nửa tháng mà thôi."

Lưu Dụ bình tĩnh hỏi: "Nếu ta có thể đảm bảo với người là không lo thiếu lương thì sao?"

Lưu Nghị không tin hỏi: "Người làm sao mà làm được thế?"

Lưu Dụ ung dung đáp: "Hiện giờ, Thiên Sư quân có đội chiến thuyền lớn nhất phương Nam, nhưng bọn ta lại có đội chiến thuyền ưu tú nhất phương Nam, đến chiến thuyền của Lưỡng Hồ bang hùng bá Lưỡng Hồ cũng từng thảm bại trong tay bọn ta. Bọn ta căn bản không sợ đánh nhau với Thiên Sư quân trên biển. Nhiều chiến thuyền hoàn toàn không phải là nhân tố duy nhất quyết định thắng bại của chiến tranh trên biển, mà còn phải xem tính năng chiến thuyền, kỹ thuật điều khiển thuyền và sách lược thủy chiến thế nào nữa. Hơn nữa, bọn ta không cần phải ngạnh chiến với Thiên Sư quân trên biển mà chỉ cần đột phá sự phong tỏa trên mặt biển chúng là có thể không ngừng cung cấp lương thực cho Hải Diêm, để chúng ta có vốn mà đánh một trận lâu dài với Thiên Sư quân."

Về mặt Lưu Nghị vẫn còn hoài nghi, hỏi: "Lương thảo vật tư từ đâu mà có?"

Lưu Dụ đáp: "Do Khổng lão đại và Chi Độn phụ trách cung ứng."

Lưu Nghị ngạc nhiên, nhất thời không biết nói gì thêm.

Lưu Dụ nhấn mạnh: "Lần này không phải là ta thấy tình thế nguy cấp mà đến để thừa nước đục mò cá đâu. Thật ra, trước khi quân viễn chinh xuất phát thì ta đã sớm dự đoán cục diện trước mắt nên luôn chuẩn bị bộ máy để ứng phó. Nếu như tông huynh không tin ta thì chỉ cần nói một câu là ta lập tức sẽ bỏ đi."

Lưu Nghị nghi hoặc hỏi: "Tư Mã Đạo Tử có biết người đang ở đây làm gì không?"

Lưu Dụ đáp: "Có thể có, mà cũng có thể không. Tình hình thực tế là Tư Mã Đạo Tử đối với ta bán tín bán nghi, nhưng vì ta cho lão cơ hội để lợi dụng ta nên lão tạm thời thu nhận ta. Nếu như ta thành công quét sạch được cái loạn Thiên Sư quân, đồng thời Tư Mã Đạo Tử san bằng được sự uy hiếp của Hoàn Huyền và Lưu Lao Chi thì người thứ nhất mà Tư Mã Đạo Tử muốn giết khẳng định là Lưu Dụ ta."

Lưu Nghị nhíu mày hỏi: "Nghe giọng người chừng như đánh đồng Hoàn Huyền và Lưu Lao Chi cùng một loại vậy."

Lưu Dự nghĩ tới hai người đó, nhất thời thù cũ hận mới dâng lên tận óc, lạnh lùng nói: "Lưu Lao Chi đã sớm đầu về với Hoàn Huyền không phải vì lão cho rằng Hoàn Huyền sẽ hậu đãi lão mà vì lão quá hận triều đình, quá hận thù cao môn đại tộc Kiến Khang nên cố ý để Hoàn Huyền làm khó Kiến Khang rồi sẽ dùng tư thế của người đến giải nguy để thu thập tàn cục, lên làm Hoàng đế. Lưu Lao Chi là người có dã tâm, nhưng lão có một nhược điểm rất lớn là đánh giá cao bản thân, coi thường người khác. Vì sai lầm đó mà lão sẽ phải bồi thường bằng tính mạng của mình."

Câu này, bề ngoài thì gã dùng để chỉ Lưu Lao Chi, nhưng hàm ý ám chỉ Lưu Nghị vì Lưu Nghị cũng là loại người như thế.

Lưu Nghị trầm ngâm một lát, chán nản thốt: "Kể cả nếu chúng ta có thể vận chuyển lương thực vật tư bằng đường biển, nhưng vẫn không có cách gì chống lại sự tấn công mạnh mẽ của Thiên Sư quân trên cả hai đường thủy, lục."

Lưu Dự lắc đầu nói: "Không nên đánh giá thấp khả năng phòng thủ của Hải Diêm. Các người hôm trước toàn lực đánh phá Hải Diêm, tổn thất nghiêm trọng nhưng vẫn không cách nào chiếm được Hải Diêm. Nếu như Từ Đạo Phúc không có dự mưu, giả vờ thua chạy thì chỉ sợ hẳn có thể giữ được vài tháng nửa năm cũng nên."

Lưu Nghị lắc đầu nói: "Tình hình đánh phá Hải Diêm thì ta có phần tham gia nên biết rõ hơn người. Từ Đạo Phúc có thể giữ được Hải Diêm vững chắc như vậy là nhờ toàn bộ trong thành từ lính tráng đến dân chúng đều trên dưới một lòng. Nhưng hiện giờ Hải Diêm chỉ còn là một toà thành trống, bên ta có bao nhiêu người? Nếu như chỉ có vài ngàn người thì căn bản không cách nào chống chọi được với sự luân phiên tấn công không ngừng nghỉ trong một đêm của Thiên Sư quân."

Lưu Dự giải thích: "Đó tuyệt không phải là một cuộc chiến công thành đơn thuần. Bọn ta đã nghĩ ra kế hoạch tác chiến hoàn chỉnh, lợi dụng cái lợi của đường thủy, chúng ta có thể thực hiện chiến lược linh hoạt đột kích, phục kích, đánh úp Thiên Sư quân. Chỉ cần chúng ta thủ vững được Hải Diêm thì Thiên Sư quân chỉ còn cách tập trung quân đi đánh Cối Kê và Thượng Ngu. Chúng ta có thể một mặt thu nhặt những huynh đệ Bắc Phủ binh bỏ chạy khỏi hai thành đó, tăng thêm thực lực của chúng ta rồi sẽ toàn lực phản công Thiên Sư quân."

Lưu Nghị lắc đầu nói: "Quân tướng thua trận thì còn có gì mà nói mạnh nữa? Đào binh bỏ thành mà chạy làm sao dám quay lại chiến trường? Hơn nữa chúng ta cũng chỉ là một toà thành cô độc trong phạm vi thế lực của địch nhân?"

Lưu Dự điềm nhiên đáp: "Khi đó phải xem xem cân lượng của Lưu Dự ta trong lòng các huynh đệ Bắc Phủ binh như thế nào, xem sức hiệu triệu của ta đối với họ ra sao nữa."

Lưu Nghị liền ngăn người phát ngôn ra trên ghế.

Lưu Dự biết đã tới giây phút quan trọng cuối cùng. Thành bại cần xem phản ứng lúc này của Lưu Nghị.

Lưu Nghị đã tỉnh táo lại, nói: "Nếu như Diêm soái có lệnh truyền tới bắt ta phải từ bỏ Hải Diêm đến Cối Kê giúp ông ta thủ thành thì ta có thể chống lại mệnh lệnh sao? Ta rất hiểu Diêm soái. Ông ta sẽ quyết định như thế."

Mất bao nhiêu công sức, Lưu Dự chỉ chờ câu nói này của hắn. Gã điềm đạm: "Nếu như tông huynh không còn là Thái thú Hải Diêm nữa thì việc đó căn bản không thành vấn đề."

Lưu Nghị toàn thân chấn động, ngây ngốc nhìn gã.

Lưu Dự từng chữ từng chữ nói: "Diêm soái là người thế nào, người còn hiểu rõ hơn ta. Người đi Cối Kê chỉ là bồi táng theo ông ta mà thôi, không có kết quả nào đâu. Giờ xin tông huynh quyết định xem người chọn đứng về phía Diêm soái hay là hợp tác với ta đây?"

Lưu Nghị khoé miệng giật giật, một lúc sau mới chán nản thốt: "Tông huynh nói thế nào thì cứ làm như thế đi."

Thái Thú Hải Diêm

Ba người bạn Yên Phi, Thôi Hoành và Trương Tôn Đạo Sinh ngồi quanh chiếc bàn nhỏ thương lượng tuyến đường vận chuyển hoàng kim về Biên Hoang vào ngày hôm sau.

Sáng sớm hôm nay, Yên Phi đến Bình Thành. Sau khi nắm rõ tình hình, chàng quyết định phải lập tức lên đường không chậm trễ. Sự việc đã đến lúc không thể trì hoãn được nữa vì Bí nhân đã cắt đứt hoàn toàn giao thông giữa Bình Thành và Nhạn Môn. Thời tiết dường như hoàn toàn không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng nào đối với họ. Họ vẫn hành động vô cùng thần xuất quỷ mật, đi lại như gió. Có lúc họ ngấm ngấm vào thành quấy nhiễu phá hoại làm lòng người ở hai toà thành đó vô cùng hoảng hốt, binh lính thì lo sợ, mệt mỏi vì phải chạy ngược chạy xuôi. Nếu như cứ mặc cho tình hình này phát triển thì không cần chờ đến lúc Mộ Dung Thuý đến công kích, hai thành đã sớm không đánh mà tan rồi.

Thôi Hoành và Trương Tôn Đạo Sinh đã đề nghị mấy tuyến đường nhưng Yên Phi vẫn lắc đầu không đồng ý.

Trương Tôn Đạo Sinh nhíu mày hỏi: "Trong lòng Yên đại ca có tính toán gì?"

Yên Phi đáp: "Bọn ta có hai nhược điểm mà nếu không giải quyết được thì không những sẽ mất năm xe hoàng kim này mà còn làm toàn quân sa lầy nữa."

Thôi Hoành gật đầu: "Vì thế nên bọn ta cần tốn chút công phu bố trí trên tuyến đường vận chuyển, dùng kế che mắt địch, đánh lừa địch, cố ý bày ra nghi trận làm Bí nhân không thể tập trung toàn lực đối phó bọn ta được."

Trương Tôn Đạo Sinh lại không có bản sự như Thôi Hoành, chưa cần Yên Phi nói ra hai nhược điểm đã hiểu. Hắn không nhịn được hỏi: "Bọn ta có nhược điểm gì?"

Thôi Hoành trả lời thay cho Yên Phi: "Vấn đề lớn nhất của bọn ta là vì tải trọng quá lớn nên hành quân chậm chạp, vì thế hoàn toàn mất quyền chủ động, trở thành địch ám ta mình, hình thành cục diện bị người ta nắm bắt khó thoát. Một vấn đề nữa là nhân số không thể quá nhiều. Nếu như vài ngàn người rầm rộ lên đường thì đầu đuôi không thể giúp nhau, sẽ tái diễn lại tình trạng như khi Mộ Dung Bảo chạy từ Ngũ Nguyên về Tham Hợp pha. Bọn ta chỉ với binh lực ít hơn nhiều nhưng có thể lợi dụng địa thế và hoàn cảnh để tạo thành tổn thất nghiêm trọng cho chúng làm quân địch thảm bại ở Tham Hợp pha."

Trương Tôn Đạo Sinh đã hiểu ra. Nếu như Bí nhân có hơn ngàn người thì chỉ cần họ có chiến lược cao minh, tập trung lực lượng đột kích đội hình vận chuyển hoàng kim thì quả thực là có khả năng dùng ít thắng nhiều.

Trương Tôn Đạo Sinh cười khỏ: "Ta còn cho rằng vì có Yên đại ca trợ trận thì lần này mười phần chắc chín có thể nhẹ nhàng bắt sống Mặc Sỹ Minh Dao chứ chưa hề nghĩ tới lại có nhiều chỗ khó khăn như thế."

Yên Phi nói: "Muốn bắt sống Mặc Sỹ Minh Dao nói thì dễ, nhưng Bí nhân tuyệt sẽ không cho phép việc này lại tái diễn đối với Mặc Sỹ Minh Dao. Bí tộc cao thủ như mây, nếu người nào cũng liều chết đến đánh thì bọn ta dù có thắng nhưng cũng tổn thất nghiêm trọng. Không nên coi nhẹ sức chiến đấu của Bí nhân. Một ngàn Bí nhân thừa sức chống lại một đoàn quân hàng vạn người. Đó là trong tình huống công khai quyết chiến. Mà Bí nhân sẽ không dùng phương pháp chính diện giao phong với bọn ta, chỉ dùng chiến lược du kích làm bọn ta không có lúc nghỉ ngơi, lo lắng thấp thỏm không yên. Khi thời cơ đến sẽ ra đòn trí mạng đối với bọn ta."

Thôi Hoành khỏ sở suy nghĩ giây lâu, than: "Ta có cảm giác kể cùng lực kiệt. Yên huynh có biện pháp gì sao?"

Yên Phi cười nhẹ: "Ta cần bức bách Mặc Sỹ Minh Dao đến quyết chiến một trận."

Hai người vô cùng ngạc nhiên. Đúng như Thôi Hoành vừa phân tích, quyền chủ động bị Bí nhân thao túng trong tay, làm gì đến lượt bọn họ chủ trương? Bí nhân chỉ cần chọn chiến thuật du kích địch tiến ta lùi, tránh nặng đánh nhẹ chứ làm sao lại khăng khải đối mặt quyết chiến với họ.

Yên Phi vui vẻ nói: "Ta có thể có biện pháp hơn các vị không phải vì thông minh hơn các vị mà là vì ta có quan hệ rất vi diệu với Bí nhân."

Trưởng Tôn Đạo Sinh là bạn nối khố từ khi mới mấy tuổi của chàng, nói năng không cần cố kỵ. Hắn ngạc nhiên hỏi: "Thì ra lời đồn là có thật. Khi ta mới mười hai tuổi, Yến đại ca và Tộc chủ mất tích hơn mười ngày. Khi về, Tộc chủ còn mang theo một cái vòng đeo tay có tiêu chí của Bí tộc. Tộc chủ tuy không thừa nhận đã gặp Bí nhân, chỉ nói nhặt được ở vùng ven sa mạc nhưng có người đã đoán các người từng đến chỗ Bí nhân. Khi đó tại sao các người lại không dám thừa nhận vậy?"

Trong lòng Yến Phi dâng tràn sự hối hận đối với mẹ chàng. Khi còn nhỏ chàng không hiểu biết, thường đi chơi mấy ngày liền bên ngoài làm mẹ lo lắng khóc lóc cho chàng mà chàng vẫn thế không hề thay đổi. Lần đó, liên tục hơn mười ngày chàng không trở về làm mẹ đau lòng muốn chết, chàng lại giấu mẹ chuyện chàng đã đi đâu vì từng cùng với Thác Bạt Khuê lập thế với tộc chủ Bí tộc sẽ không tiết lộ việc của Bí tộc cho người khác biết. Ài! Nếu như có thể quay trở lại quá khứ thì chàng sẽ tâm sự hết với mẹ, không để mẹ không vui như vậy. Chỉ hận là quá khứ đã qua đi không thể vãn hồi lại được nữa.

Yến Phi tâm tình trầm trọng nói: "Đó là chuyện ngoài lẽ, có nói ba ngày cũng không hết. Hiện giờ, bọn ta cần tạo ra một tình thế đặc thù, làm Bí nhân cảm thấy vô kế khả thi đối với bọn ta thì bọn ta có thể giành lại quyền chủ động về tay mình."

Thôi Hoành vô cùng hứng thú hỏi: "Yến huynh mau nói ra đi!"

Yến Phi tiếp: "Đường bộ khẳng định là đi không được vì đúng như Thôi huynh đã nói sẽ bị Bí nhân bám riết đánh phá. Nhưng đường thủy thì sao?"

Trưởng Tôn Đạo Sinh nhíu mày: "Theo đường thủy đương nhiên là lý tưởng nhất. Trên mặt sông rộng rãi, Bí nhân căn bản không có chỗ thi triển kỹ thuật thần kỳ của họ. Hơn nữa trên thuyền còn có Yến đại ca và Thôi huynh tọa trấn, Bí nhân chỉ còn cách duy nhất là ngồi thuyền đường đường chính chính đến đánh mà thôi. Nhưng vấn đề là chúng ta không có chiến thuyền có tính năng ưu việt, chỉ có thể trưng dụng các con thuyền bình thường để dùng. Nếu dùng thuyền bình thường vượt ải thì so với đi chết cũng không khác nhau nhiều lắm."

Thôi Hoành cũng nói: "Ta có thể điều một chiếc thuyền từ tề bảo tới, nhưng ít nhất cũng cần thời gian hơn mười ngày. Trong lúc chạy đua về thời gian thế này thì chúng ta thật không chịu nổi sự lãng phí về thời gian như thế."

Yến Phi bình thản nói: "Chúng ta tuyệt không cần một chiếc thuyền thực sự mà chỉ cần ra vẻ như vậy để Bí nhân cho rằng chúng ta sẽ đi theo đường thủy là được."

Thôi Hoành đã hiểu ra, gật đầu: "Đúng là kế tuyệt diệu. Hà hà! Tại sao chuyện đơn giản thế mà ta lại không nghĩ đến nhỉ?"

Trưởng Tôn Đạo Sinh vẫn chưa tỉnh ngộ, lông mày nhăn tít hỏi: "Chúng ta có thể ra vẻ thế nào?"

Yến Phi đáp: "Từ đây đi về phía tây tới Đại Hà chỉ mất hai ngày đi xe. Chúng ta có thể giả vờ hành quân quy mô lớn, trên đường thiết lập các trạm theo dõi làm Bí nhân không cách nào tập kích được. Trong tình hình đó, Bí nhân chỉ còn một lựa chọn duy nhất là phái Hướng Vũ Điền khiêu chiến ta. Đây chính là việc ta mong muốn và chờ đợi."

Tiếp đó, chàng tóm tắt những điểm chính về Hướng Vũ Điền là thần thánh phương nào, Hoang nhân thay chàng hứa với Hướng Vũ Điền cho y quyết định thời gian và địa điểm quyết đấu. Đương nhiên là chàng giấu kín quan hệ thật sự giữa chàng và Hướng Vũ Điền.

Hai người nghe xong đều cảm thấy mưa gió biến ảo ra ngoài ý nghĩ của họ.

Thôi Hoành trầm ngâm: "Nếu như Bí nhân nhìn ra đó là cạm bẫy, án binh bất động thì sao? Ta thật không nghĩ ra lý do tại sao Bí nhân không thể không động thủ."

Trưởng Tôn Đạo Sinh cũng gật đầu tiếp lời: "Bí nhân tuy đã từng đánh úp đội vận chuyển hoàng kim từ Thịnh Nhạc đến Bình Thành nhưng nhiều khả năng là không biết thứ được chứa trong xe chính là hoàng kim. Họ cũng không biết tầm quan trọng của việc vận chuyển hoàng kim về Biên Hoang tập lần này của chúng ta."

Yến Phi đáp: "Mấu chốt là Hách Liên Bột Bột. Hắn là đệ tử của Trúc Pháp Khánh đã lâu, cũng là một người biết sự tồn tại của Phật tạng. Hắn lại luôn theo dõi động tĩnh của tộc ta. Việc vận chuyển hoàng kim có thể giấu được người khác, nhưng chắc chắn không thể giấu được hắn. Chính vì Phật tạng mà Hách Liên Bột Bột mới nghe lời Mộ Dung Thuý đánh lén Thịnh Nhạc. Ta dám khẳng định Bí nhân cũng đoán năm chiếc xe

của chúng ta có quan hệ với Phật tàng. Giờ ta lại thân chính tới Bình Thành áp tải năm chiếc xe này sẽ càng khẳng định thêm phán đoán của Bí nhân."

Thôi Hoành vỗ đùi vui mừng nói: "Cuối cùng ta cũng hiểu rồi, không lạ tại sao tộc chủ lại nhận định Hách Liên Bột Bột sẽ đánh lên Thịnh Nhạc. Thì ra là bị Phật tàng hấp dẫn."

Yến Phi thầm nghĩ dù trí tuệ người có cao như trời cũng không thể tưởng nổi nguyên nhân thực sự của việc đó. Nhưng đương nhiên là chàng không nói ra. Chàng nói: "Sáng sớm ngày mai chúng ta tập hợp ở cửa tây, xuất phát lúc bình minh. Nếu tối nay các vị phát hiện thấy ta mất tích thì cũng không nên kỳ quái vì ta sẽ đi gặp Mặc Sĩ Minh Dao."

Hai người ngạc nhiên nhìn chàng.

Yến Phi đứng lên nói: "Ta biết nàng ta sẽ đến gặp ta. Nhất định là thế."

° ° °

Thịnh Nhạc. Tuyết lớn.

Những công trình lớn trong thành đều phải đình chỉ vì tuyết lớn. Trước mắt chỉ thấy một khoảng tối đen không hề có ánh đèn lửa. Chỉ có khu doanh trại phía đông và phía tây bên ngoài thành là có thấp đuốc, cảm giác tiêu điều, thê lương lạnh lẽo.

Thác Bạt Khuê đứng trên đầu thành trong bóng tối. Đứng cạnh gã là hai đại tướng Trường Tôn Tung và Thúc Tôn Phổ Lạc. Họ đang nhẩn nại chờ địch tới.

Bộ đội tiên phong của Hung Nô Thiết Phất bộ Hách Liên Bột Bột đã xuất hiện ở bờ bắc Hoàng Hà năm canh giờ trước. Thám tử vội phi báo cho Thác Bạt Khuê, Thịnh Nhạc lập tức tiến vào trạng thái giới bị toàn diện nhưng tất cả mọi hành động đều được tiến hành trong bóng tối. Bên ngoài thì mọi việc vẫn như thường để không làm địch nhân cảnh giác.

Thúc Tôn Phổ Lạc hỏi: "Địch nhân liệu có đợi tuyết ngừng rơi mới tấn công không?"

Trường Tôn Tung nói: "Con người của Hách Liên Bột Bột không thể lấy lý lẽ thường tình để nói được. Hẳn thích nhất là làm những việc nằm ngoài ý liệu người ta, mới mẻ lập dị. Khi tuyết đang rơi đương nhiên là lợi cho phòng thủ, không lợi cho tấn công, nhưng nếu chọn lúc đó để đánh lên thì lại thu được hiệu quả của kỳ binh. Hơn nữa, hẳn cho rằng bọn ta hoàn toàn không phòng bị nên căn bản không hề nghĩ tới việc bọn ta đã bố trí thiên la địa võng chờ hấn tới. Ta tin rằng hấn sẽ tấn công bọn ta vào lúc đó."

Thác Bạt Khuê cười nhẹ rồi nói: "Sau khi thu thập tiểu Bột xong, ta muốn các người dừng việc xây dựng lại Thịnh Nhạc."

Trường Tôn Tung và Thúc Tôn Phổ Lạc nghe xong đưa mắt nhìn nhau, không biết Thác Bạt Khuê đang nghĩ gì. Nhưng họ không hề ngạc nhiên vì đã sớm quen với tác phong đó của Thác Bạt Khuê. Không ai biết trong đầu hấn đang suy nghĩ gì.

Thác Bạt Khuê đưa mắt nhìn ra chốn xa xăm bên ngoài thành, trầm giọng: "Ta muốn các người rút về Âm Sơn luyện binh cho thật tốt, chuẩn bị cho cuộc đại chiến với người Yên."

Trường Tôn Tung không hiểu hỏi: "Tộc chủ không cần chúng thần đến Bình Thành và Nhận Môn chống lại Mộ Dung Thuý sao?"

Thác Bạt Khuê ung dung đáp: "Ta muốn Mộ Dung Thuý lặp lại con đường thảm bại của con trai hấn."

Thúc Tôn Phổ Lạc giật mình nói: "Mộ Dung Thuý già dặn mưu mô, từ trước tới giờ chỉ có hấn đùa giỡn địch nhân trong lòng bàn tay. Như lần này, hấn xúi giục Hách Liên Bột Bột đến xâm phạm chúng ta là một việc rất cao minh. May là tộc chủ khám phá ra được, nếu không thì hậu quả thật không dám tưởng tượng. Mộ Dung Thuý là người mà Mộ Dung Bảo không thể so sánh được, xin tộc chủ suy xét cẩn thận."

Hai mắt Thác Bạt Khuê loé lên những tia sáng lạ kỳ, hần phách hấn chừng như đã bay đến nơi nào khác. Hấn lộ vẻ suy nghĩ sâu xa, từ từ nói: "Thử tưởng tượng đây là Bình Thành chứ không phải Thịnh Nhạc, người đến xâm phạm là kỳ binh của Mộ Dung Thuý chứ không phải Hung Nô binh của Hách Liên Bột Bột. Nếu bây giờ ta bỗng nhiên triệt thoái, khiến Mộ Dung Thuý chỉ thu được một toà thành trống thì sẽ có hậu quả gì?"

Trường Tôn Tung ung dung đáp: "Mộ Dung Thuý thiện dụng kỳ binh, vốn chưa từng thất bại. Huynh đệ Mộ Dung Vĩnh cũng đã kết thúc như thế dưới tay hần. Với tác phong nhất quán của Mộ Dung Thuý thì chỉ sợ khi quân của hần đến dưới thành Bình Thành rồi mà chúng ta vẫn chưa biết chuyện gì."

Thúc Tôn Phổ Lạc gật đầu: "Hơn nữa, tình hình Bình Thành và Thịnh Nhạc không giống nhau. Nếu như chúng ta hai tay dâng lên, Mộ Dung Thuý thu lại được đất đai đã mất. Đợi khi ổn định trận cước, hần lại tấn công Thịnh Nhạc thì bọn ta sẽ mất hết căn cứ địa trong và ngoài trường thành. Một chút thành quả mà bọn ta khó khăn lắm mới đạt được sẽ mất sạch."

Thác Bạt Khuê điềm đạm: "Nếu như Bình Thành và Nhạn Môn biến thành hai toà thành bị tàn phá thì sao?"

Trường Tôn Tung và Thúc Tôn Phổ Lạc ngạc nhiên, nhất thời không nói được gì.

Thác Bạt Khuê ngưng thần nhìn ra phía trời xa, lẩm bẩm tự nói một mình như nằm mộng: "Thành bị phá rồi còn có thể xây dựng lại, nhưng thua trận rồi thì có thể vĩnh viễn không còn cách nào gượng dậy được nữa. Để đánh bại Mộ Dung Thuý, ta nguyện trả bất cứ giá nào."

Tiếp đó, hần giật mình thốt: "Đến rồi!"

° ° °

Trên bến cảng bên ngoài thành Hải Diêm, Lưu Dụ, Giang Văn Thanh và Tống Bi Phong đứng gần tấm ván để lên "Kỳ Binh hào" nói lời chia tay.

Tống Bi Phong nói với Lưu Dụ: "Cẩn thận đấy! Lưu Nghị là tên tiểu nhân phản phúc vô thường. Trong bất cứ tình huống nào cũng phải đề mắt đề phòng hần."

Rõ ràng là tâm tình Đồ Phụng Tam rất tốt. Hần cười: "Đương nhiên là phải cẩn thận rồi. Ta lại không lo lắng về Lưu Nghị vì hần ngoài việc là một tên tiểu nhân ra còn rất tham sống sợ chết. Đối với hần mà nói thì không có gì quan trọng bằng sinh mạng của hần. Chỉ cần Lưu soái lợi dụng cho tốt nhược điểm đó của hần thì không cần phải lo lắng về hần nữa."

Lưu Dụ cảm kích nói với Đồ Phụng Tam: "Phụng Tam cũng cần cẩn thận. Ta thật hy vọng được kề vai tác chiến cùng với Phụng Tam biết bao. Tiếc là buộc phải lưu lại Hải Diêm này."

Đồ Phụng Tam vỗ vỗ vai gã nói: "Đều là huynh đệ cả, không cần khách khí. Mấu chốt thành bại của trận này là việc Lưu soái có thể khống chế Hải Diêm, làm Hải Diêm trở thành sinh cơ duy nhất của quân viễn chinh hay không. Sau đó thì bọn ta có thể đại triển quyền cước, từng bước tiến hành đại kế phản kích của bọn ta. Đồ Phụng Tam ta dám lập Quân lệnh trạng, sẽ lấy bằng được Hồ Độc vũ, khiến toàn bộ số lượng lớn vật tư lương thực mà Thiên Sư quân tích trữ bấy lâu nay mất sạch thì còn lo gì đại sự không thành nữa? Ta và Tống đại ca lên thuyền trước. Lưu soái và đại tiểu thư nói với nhau mấy lời tâm phúc đi!"

Gò má Giang Văn Thanh đỏ bừng lên, giận dữ: "Đồ đương gia!"

Đồ Phụng Tam cười lớn đi lên thuyền.

Tống Bi Phong cũng vỗ vỗ vai Lưu Dụ, nghiêm mặt nói: "Ta sẽ canh chừng cho Văn Thanh. Tiểu Dụ cứ yên tâm."

Nói đoạn, lão cũng theo Đồ Phụng Tam lên thuyền.

Chỉ còn lại hai người Lưu Dụ và Giang Văn Thanh. Bốn mắt gặp nhau, Giang Văn Thanh khẽ cúi đầu.

Lưu Dụ định nắm lấy hai bàn tay mềm mại của nàng để an ủi thì Giang Văn Thanh rút tay lại sau lưng, khẽ nói: "Nhiều người đang nhìn chúng ta đó! Lưu soái hiện giờ thân phận bất đồng, người nào cũng nhìn vào chàng nên không thể để họ thấy thái độ nhi nữ tình trường của Lưu soái được. Chàng hãy giữ gìn cho tốt."

Nói xong, nàng cũng lên "Kỳ Binh hào".

"Kỳ Binh hào" lập tức dương buồm rời bến tiến vào biển khơi đang tối dần. Đợi "Kỳ Binh hào" khuất dạng, Lưu Dụ thu thập tâm tình quay về trong thành.

Vừa qua cửa nam thành đã gặp Lưu Nghị và hơn mười tướng lĩnh Bắc Phủ binh. Người nào thần sắc

cũng nghiêm trọng, rõ ràng đã phát sinh đại sự nên họ mới không chờ được mà đi tìm gã.

Lưu Nghị nói: "Gia Hưng cũng mất rồi."

Trong một ngày, quân viễn chinh liên tục mất hai toà thành đều là những trọng trấn quân sự, lại có tác dụng quan trọng về mặt chiến lược vì mặt bắc giáp với Kiến Khang, mặt nam liền với Cối Kê. Hiện giờ, liên hệ giữa quân viễn chinh và mặt bắc đã bị cắt đứt, làm ba toà thành Hải Diêm, Cối Kê và Thượng Ngu bị cô lập, lương thảo vật tư không thể tiếp tục vận chuyển tới được.

Trong lòng Lưu Dụ lại hoàn toàn bình tĩnh. Tất cả mọi việc đều trong vòng dự đoán mà họ đã có kế sách ứng phó.

Mười mấy cặp mắt tập trung hết vào gã, chờ gã ra chỉ thị. Lúc này, Lưu Dụ cảm giác được một cách thực sự quyền chỉ huy Hải Diêm đã rơi vào tay gã.

Gã nhìn rõ lòng tin của họ đối với mình, nhưng cũng nhìn thấy sự hoài nghi và nỗi sợ hãi trong lòng họ. Tình thế hiện giờ đã bị Từ Đạo Phúc xoay chuyển hoàn toàn, thắng lợi đang nghiêng hẳn về phía địch, âm ảnh của tử vong bao trùm toàn bộ binh tướng Hải Diêm làm sỹ khí xuống thấp, người nào cũng vô tâm luyến chiến. Nếu như gã không thể khích lệ sỹ khí, phần chấn nhân tâm thì không cần Thiên Sư quân đến đánh, Hải Diêm đã tan vỡ rồi.

Lần đầu tiên Lưu Dụ cảm thấy mình đang bị đặt vào vị trí của Tạ Huyền. Nhưng ở đây so với Phì Thuỷ hoàn toàn khác. Khi đó, không một ai hoài nghi Tạ Huyền sẽ làm họ phải thua trận. Hiện giờ, chỉ cần gã nói sai vài câu thì những tướng lĩnh đang đứng trước mặt đợi chỉ thị của gã sẽ lập tức rời bỏ gã.

Lưu Dụ ung dung cười lớn nói: "Ta còn cho rằng Từ Đạo Phúc là nhân vật thế nào, thì ra chỉ có thế mà thôi. Quá mong cầu thắng là đại kỵ của binh gia. Không ngờ Từ Đạo Phúc lại phạm phải sai lầm lớn này."

Một viên tướng trẻ tuổi hỏi: "Sau khi Từ Đạo Phúc đánh chiếm Ngô Quận và Gia Hưng thì mục tiêu tiếp theo sẽ là Hải Diêm. Chúng ta chỉ có ba ngàn người, làm sao có thể chống chọi lại loạn quân tới chục vạn người?"

Lưu Dụ nhận ra đó chính là viên phó tướng mà Lưu Nghị rất coi trọng tên là Thân Vĩnh, chính là tướng lĩnh có quyền lực nhất trong số các tướng dưới quyền Lưu Nghị. Gã cười nhẹ: "Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Từ Đạo Phúc có thể so với Phù Kiên năm nào sao? Thiên Sư quân quân số ba chục vạn người, nhưng thực chất có thể gọi là tinh nhuệ thì không quá năm vạn, ngoài ra là hào cường các địa phương, các bang hội và loạn dân tập hợp lại mà thành, làm sao bằng được tinh binh được huấn luyện nghiêm chỉnh của Bắc Phủ binh chúng ta? Điều quan trọng hơn là ta sẽ làm cho Từ Đạo Phúc không thể toàn lực đánh phá Hải Diêm. Chỉ cần chúng ta giữ vững Hải Diêm thì chúng ta sẽ có thể đòi lại món nợ máu của các huynh đệ Bắc Phủ binh, thu được thắng lợi cuối cùng."

Một viên tướng khác tên là Lưu Phiên hỏi: "Tiểu Lưu gia có biện pháp gì làm Từ Đạo Phúc không thể tập trung lực lượng đánh phá chúng ta?"

Lưu Phiên là đường đệ của Lưu Nghị, cũng là đồng hương với Lưu Dụ. Câu hỏi của hắn cũng chính là nghi vấn trong lòng các tướng lĩnh ở đây.

Lưu Dụ biết sự tự tin mạnh mẽ của mình đã cảm nhiễm mọi người, ổn định tâm tình bọn họ. Giọng nói như chuông đồng của gã càng làm tăng mạnh lòng tin của họ. Đây là những điều mà gã học được từ Tạ Huyền. Gã đáp: "Lần này, sở dĩ Từ Đạo Phúc có thể đánh chiếm hai thành trong một ngày là vì hắn đã chuẩn bị đầy đủ, lại hành động xuất kỳ bất ý nên mới có thể thu được chiến quả huy hoàng như vậy."

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp: "Chúng ta tuyệt không được để hắn dọa cho khiếp sợ. Từ Đạo Phúc thanh uy đại chấn không sai, nhưng chỉ là ngoài mạnh trong yếu. Chỉ cần chúng ta nắm được nhược điểm trí mạng của hắn là có thể làm việc đánh chiếm Hải Diêm của hắn bị tê liệt."

Lưu Nghị hỏi: "Nhược điểm của Từ Đạo Phúc là gì?"

Lưu Dụ mười phần tin tưởng đáp: "Để hiểu rõ nhược điểm của Từ Đạo Phúc, trước tiên cần nắm được nguyên nhân làm hắn có thể phản kích thành công trận này. Máu chốt ở chỗ hắn đã xây dựng được một căn cứ bí mật có thể giấu được chúng ta."

Thân Vĩnh nói: "Đó là Hồ Độc Lũy."

Lưu Dụ biết Lưu Nghị đã đem chuyện liên quan đến Hồ Độc lữ nói cho các tướng biết, làm gã đỡ được một phen giải thích. Gã gật đầu: "Đó gọi là thành công nhờ Hồ Độc lữ, mà thất bại cũng vì Hồ Độc lữ. Lần này, Từ Đạo Phúc có thể phát động đột ngột cuộc phản công mãnh liệt như thế là vì Hồ Độc lữ không những chưa bộ đội tinh nhuệ nhất của Thiên Sư quân, tích trữ lượng lớn lương thảo vật tư, lại chế tạo ra một số lượng lớn khí giới công thành nên mới có thể chọc thủng sự phòng ngự của chúng ta, trong một ngày liên tiếp lấy được hai thành, xoay chuyển cả cục thế. Nhưng tình thế hiện giờ đã thay đổi, từ 'địch ám ta mình' biến thành 'ta ám địch mình'. Thiên Sư quân đã lộ rõ hình tích khiến chúng ta có thể dễ dàng nắm được chiến lược và bộ máy tác chiến của chúng. Ngược lại, chúng lại không hiểu thực lực và sách lược chân chính của chúng ta. Quan trọng nhất là chúng tuyệt không biết Hồ Độc lữ đã không còn là căn cứ bí mật gì nữa."

Các tướng đều gật đầu đồng ý. Tuy họ vẫn chưa biết Lưu Dụ có thủ đoạn gì để thắng địch, nhưng họ thấy Lưu Dụ dùng việc luận việc, cách nhận xét và kiến giải tình huống làm họ cảm thấy như vén đám mây đen lại nhìn thấy trời xanh, không còn sợ hãi như khi nghe tin Gia Hưng tiếp theo Ngô Quận bị mất trong một ngày nữa.

Lúc này, ở cửa nam đã tụ tập một đám đông Bắc Phủ binh và quân phòng thủ trên tường thành, binh vệ giữ cửa thành và các công binh đang làm việc gần đó. Tuy nghe không rõ họ nói gì, nhưng thấy Lưu Dụ uy phong凛冽, ung dung nói chuyện với các tướng, họ đều yên tâm lại, chăm chú theo dõi mọi người nói chuyện.

Lưu Dụ tiếp tục nói: "Có thể tưởng tượng khi đánh phá Ngô Quận và Gia Hưng, Thiên Sư quân đã rời khỏi sào huyệt Hồ Độc lữ, mang theo đại bộ phận khí giới công thành, chỉ lưu lại số khí giới dùng đánh phá Hải Diêm của chúng ta. Nếu chúng ta không sớm phát hiện được sự tồn tại của Hồ Độc lữ, những vật tư lương thảo binh khí tích trữ trong lữ sẽ được vận chuyển đến hai thành Ngô Quận và Gia Hưng để chi viện cho hành động quân sự chưa kết thúc của Thiên Sư quân."

Mọi người đều tập trung tinh thần lắng nghe. Họ đều là những tướng lĩnh có kinh nghiệm tác chiến phong phú, dần dần tưởng tượng ra quang cảnh mỹ lệ mà Lưu Dụ đang miêu tả. Chính vì những lời của Lưu Dụ không có câu nào rời xa sự thật càng làm họ nắm được tình hình thực tế. Vào lúc nhân tâm hoảng hốt như bây giờ thì chỉ có sự thật mới có thể làm yên lòng họ.

Lưu Dụ cười nhẹ tiếp: "Thử tưởng tượng xem! Vào lúc Thiên Sư quân hành động bị gián đoạn, ta dùng kỳ binh đột tập Hồ Độc lữ, đoạt lấy toàn bộ lương tư binh khí dùng cho hành động quân sự trường kỳ đại quy mô còn để lại ở đó vào tay thì sẽ có hậu quả gì?"

Thân Vĩnh kêu lên trước tiên: "Chúng ta được cứu rồi!"

Chúng tướng tinh thần phấn chấn.

Lưu Nghị hỏi: "Tiểu Lưu gia! phải chăng chúng ta lập tức hành động?"

Đây là lần đầu tiên Lưu Nghị gọi gã là tiểu Lưu gia, cho thấy ít nhất thì lúc hắn gọi như thế, trong lòng đã hoàn toàn bội phục. Cho đến tận lúc này, Lưu Dụ vẫn chưa cho Lưu Nghị biết sự tồn tại của đội chiến thuyền vì việc này tuyệt không thể tiết lộ được. Ai dám đảm bảo trong Bắc Phủ binh không có gian tế của Thiên Sư quân?

Bây giờ gã mới nói ra thì kể cả khi tin tức lọt vào tai gian tế của Thiên Sư quân thì chúng cũng không thể thay đổi được gì vì bây giờ trước, đội chiến thuyền đã rời khỏi hải đảo ẩn nấp tiến vào vị trí có thể đánh úp Hồ Độc lữ. "Kỳ Binh hào" vừa mới ra khơi chính là đến hội hợp với đội chiến thuyền, trước bình minh sẽ tấn công căn cứ địa của Thiên Sư quân có ảnh hưởng quyết định tới sự thành bại của toàn bộ chiến dịch đó.

Tất cả đều nằm trong tính toán, vì thế việc sớm thuyết phục được Lưu Nghị quả là mấu chốt quan trọng. Nếu giải quyết được vấn đề đó thì Lưu Dụ đã đặt chân lên con đường thắng lợi rồi. Tuy trong tương lai vẫn còn phải đối mặt với cuộc chiến đấu gian khổ nữa.

Lưu Dụ bình tĩnh nói: "Hoặc ngày mai, hoặc ngày kia, Từ Đạo Phúc sẽ dẫn quân tinh nhuệ từ Ngô Quận và Gia Hưng chia thành hai đường, một đường theo Vận Hà xuống phía nam đánh phá Cối Kê và Thượng Ngu, một đường khác sẽ hội binh tràn tới Hải Diêm thành của chúng ta. Chúng ta không cần lý tới cánh Thiên Sư quân xuống phía nam, mà cũng không đến lượt chúng ta quản. Nhiệm vụ quan trọng nhất trước mắt của chúng ta là giữ vững Hải Diêm. Hà hà! Ta thật muốn nhìn thấy vẻ mặt Từ Đạo Phúc khi nghe tin Hồ Độc lữ bị mất, xem hắn bằng cái gì mà đánh phá chúng ta."

Một viên tướng hô: "Tiểu Lưu gia! Hồ....."

Lưu Dụ vui vẻ nói: "Người định hỏi ta bằng vào cái gì mà lấy được Hồ Độc lữ sao? Tại sao ta lại coi Hồ Độc lữ như vật trong túi ư? Để ta cho người biết! Đó là do bố trí binh lực của Hồ Độc lữ đã bị ta nhìn thấu rồi. Hiện giờ, Thiên Sư quân lưu lại Hồ Độc lữ không tới bốn ngàn người, mà chỉ có năm trăm người là lính có thể chiến đấu, còn lại toàn là thợ thuyền, công binh. Trong khi đó, thân binh của ta tới hai ngàn, không ai là không phải chiến sỹ anh dũng thân kinh bách chiến, lại từng tham dự hai lần phản công Biên Hoang tập, do Đồ Phụng Tam và Giang Văn Thanh suất lĩnh. Các người nói xem Hồ Độc lữ chẳng phải là chỉ thò tay ra là lấy được sao? Ngày mai chúng ta sẽ nhận được tin tức tốt lành đó."

Tiếp đó, hai mắt gã sáng bừng lên, cao giọng nói: "Các người đem tình hình ta vừa nói ra truyền bá rộng rãi ra để mọi người biết thắng lợi không phải nằm trong tay Từ Đạo Phúc mà là trong tay Lưu Dụ ta. Hồ Độc lữ sẽ biến thành căn cứ thủy sư có tác dụng quan trọng trong cuộc chiến tranh này của chúng ta. Bằng vào những Song Đầu chiến hạm có tính năng ưu việt của chúng ta, bằng vào thành tích đánh bại bất kỳ thủy sư thuyền đội nào của phương Nam, sẽ biến Hồ Độc lữ và Hải Diêm kết thành một khối, hỗ trợ lẫn nhau. Chúng ta sẽ không thất bại, giống như Huyền soái ngày trước dẫn dắt chúng ta lấy nhược thắng cường, dùng ít địch nhiều. Bắc Phủ binh của chúng ta sẽ không bao giờ thua trận."

Câu này gã dùng nội công bức ra, xa gần đều nghe rõ, tiếng vang từ tường thành vọng lại, nói đến mức hào khí vạn trượng, khảng khái hiên ngang. Lập tức khiến binh lính đồng thanh hò reo, hô vang danh tự tiểu Lưu gia.

Bản thân Lưu Dụ cũng nhiệt huyết dâng trào, trong đầu nổi lên tình cảnh động nhân khi Tạ Huyền theo sườn núi Bát Công đi xuống bờ đông Phi Thủy. Lúc đó, bờ bên kia đầy chật mấy chục vạn quân Tần.

Lưu Nghị và các tướng nghe xong cũng nhiệt huyết dâng tràn, toàn thể bật xuất bội kiếm chỉ thẳng lên trời cao, hô lớn: "Ta thề trung thành với tiểu Lưu gia, quyết tâm liều chết chiến đấu, không bao giờ đầu hàng."

Lời thề của họ cũng kích động binh lính trên tường thành và bên dưới thành phản ứng càng kịch liệt hơn. Người nào cũng giơ cao binh khí, hoan hô ầm ỹ.

Lưu Dụ bình tĩnh lại, trong lòng tràn đầy cảm xúc. Đây chính là thời khắc quyết định. Gã không còn là một anh hùng chỉ có hư danh trong Bắc Phủ binh nữa, mà đã trở thành Chủ soái nắm thực quyền, không những gã trở thành hy vọng cuối cùng của Bắc Phủ binh, mà còn thay thế vị trí của Tạ Huyền trong Bắc Phủ binh.

Huyền soái ơi Huyền soái! Nếu như ngài ở trên trời có linh thiêng, xin hãy bảo vệ Lưu Dụ ta, ta sẽ không làm mất uy danh của ngài.

HỒI 78

Cuộc Chiến Thịnh Nhạc

Trên một ngọn đồi nhỏ cách phía bắc Bình Thành chừng hơn ba mươi dặm, Yến Phi châm ngọn đuốc mà chàng mang theo.

Đuốc được buộc vào một cành cây cắm trên mặt đất tuyết, cao chừng một trượng làm ánh lửa toả rộng. Giữa khu bình nguyên hoang dã tuyết trắng xóa, ánh lửa nổi bật lên tạo ra khung cảnh thế lương mơ hồ quỷ dị không thể tả.

Yến Phi đứng yên lặng bên cạnh ngọn đuốc, trong lòng suy nghĩ nổi lên như sóng triều vì chàng biết chỉ một lát nữa thôi sẽ gặp Mặc Sỹ Minh Dao.

Đây chính là kiểu thả lửa để kêu gọi Bí nhân, sẽ kinh động tới Mặc Sỹ Minh Dao. Khi nàng biết Yến Phi muốn gặp nàng thì nàng sẽ có phản ứng thế nào?

Mặc Sỹ Minh Dao có cá tính rất mạnh mẽ kiên cường, không chịu khuất phục trước bất kỳ người nào. Thậm chí Yến Phi còn hoài nghi nếu Hương Vũ Điền không cự tuyệt tình yêu của nàng thì nàng liệu vẫn hoài niệm không dứt, vẫn si tình như thế đối với y không.

Mặc Sỹ Minh Dao sẽ không vì bất kỳ người nào mà thay đổi. Bản thân nàng đã hình thành một cách nhìn riêng biệt và nàng vẫn kiên trì giữ vững. Trong mắt nàng, tuy võ công Yến Phi không tệ, nhưng ít nhất cũng thua nàng hai bậc, là bại tướng dưới tay nàng. Tuy thanh danh Yến Phi nổi như cồn sau khi chém chết Trúc Pháp Khánh, nhưng Mặc Sỹ Minh Dao vẫn cho rằng mình nắm chắc phần thắng Yến Phi. Giờ Yến Phi

lại tự dẫn xác đến thì nàng sẽ có thái độ và thủ đoạn thế nào để tiếp đón chàng đây?

Yến Phi rất muốn biết điều đó.

Nếu như Mặc Sỹ Minh Dao động viên toàn bộ nhân thủ có trong tay, toàn lực công kích Yến Phi, quyết tâm giết chàng thì tình huống tưởng chừng phức tạp sẽ biến thành đơn giản, tuy làm chàng đau lòng, nhưng lại là việc mà chàng mong đợi.

Nếu tình hình phát triển đến mức đó thì chàng chỉ còn cách để cho Mặc Sỹ Minh Dao thưởng thức bản lĩnh của chàng, chứng minh cho nàng thấy Yến Phi không còn là Thác Bạt Hán của ngày trước nữa mà Yến Phi của ngày hôm nay không ai có thể làm khó được. Nàng không thể không dùng tới sát thủ cuối cùng của mình là Hường Vũ Điền. Đây là nguyên nhân chàng phải đi gặp người mà chàng không muốn gặp nhất tối nay. Chàng hy vọng ngừng mọi việc chém giết vô vị.

Ngay lúc đó, một đạo bạch ảnh xuất hiện ở phía xa xôi trên mặt tuyết trắng.

Yến Phi ngửa mặt nhìn trời. Tối nay tuy khí lạnh thấu xương, nhưng bầu trời lại trong trẻo không một gợn mây, ánh sao dày đặc làm người ta nhìn không chán mắt.

Yến Phi hít sâu vào một hơi, biết vào đêm trời sao đẹp thế này, chàng sẽ gặp lại người tình cũ từng làm tan nát trái tim chàng.

° ° °

Chiến sự bùng lên nhanh chóng như lửa cháy. Khu vực bên ngoài tường thành Thịnh Nhạc biến thành một thế giới tràn đầy khủng bố như địa ngục. Hoa tuyết vẫn tiếp tục đổ xuống, mặc cho con người giết chóc lẫn nhau.

Thác Bạt Khuê hiểu rõ bên hấn đã khống chế được toàn bộ chiến trường. Giống như những cuộc chiến tranh trước đây trong quá khứ, không ai có thể đánh bại hấn trên chiến trường. Hấn không biết bản thân mình có phải là thống soái trời sinh hay không, nhưng hấn biết chỉ khi trên chiến trường chém giết tới bờ thì hấn mới có thể bình tĩnh, lạnh lùng như băng tuyết. Hấn không bao giờ bỏ qua những sơ hở của địch nhân, bao giờ cũng phát ra những đòn trí mệnh nhất vào thời cơ thích hợp nhất.

Chiến sỹ Thiết Phất bộ đến xâm phạm gồm một vạn năm ngàn người, chia thành hai đường. Quân chủ lực gồm một vạn người, chia thành ba đội tấn công mạnh mẽ chính diện Thịnh Nhạc. Một đội xông thẳng vào trong thành, hai đội còn lại chia ra đánh khu doanh trại hai bên. Đội năm ngàn người còn lại thì quấy rối hậu phương Thịnh Nhạc, đánh thành từ mặt bắc.

Do tường và cổng thành của Thịnh Nhạc chưa được sửa chữa nên nhiều chỗ hở rộng, kỵ binh địch đánh thẳng vào không trở ngại. Đồng thời, chúng lại đốt đuốc lên rồi ném vào các khu doanh trại, phòng ốc làm lửa bùng lên khắp nơi. Nhưng không hề nghe thấy bất kỳ tiếng kêu la hoảng sợ nào, cũng không thấy người nào chạy ra khỏi khu doanh trại hoặc phòng ốc.

Khi quân địch biết là bị trúng kế thì tất cả đã quá muộn.

Tiếng tù và ra lệnh phản kích nổi lên, trên tường thành các chiến sỹ Thác Bạt tộc xuất hiện. Hàng ngàn mũi tên bắn như mưa vào đội hình quân địch làm bọn chúng người đổ ngựa ngã, bỏ chạy như chuột, trận cước đại loạn.

Các chiến sỹ mai phục ở khu vực phòng xá đổ ra. Cứ hai mươi người thành một tổ, hai trăm tổ với bốn ngàn người, người nào cũng đi bộ, tay cầm mâu nhọn, tổ chức luồn lách trong các hang cùng ngõ hẻm, lợi dụng địa hình thành trì quen thuộc, dùng trường mâu để chuyên tấn công địch nhân trên lưng ngựa, nhưng không nhằm giết chiến mã. Lập tức quân địch bị bức phải dồn về con đường chính nối liền hai mặt nam - bắc giữa thành, chỉ còn số lớn chiến mã đã mất chủ kinh hãi chạy loạn.

Hai ngàn kỵ binh mai phục trong rừng tuyết phía sau thành lúc này âm thầm tiến vào từ cửa bắc, đánh cho địch nhân bỏ chạy tứ tán, chiến đấu rời rạc. Chúng lại không thể chạy tới những ngõ ngang do Thác Bạt tộc khống chế nên chỉ còn cách chạy theo con đường còn bỏ ngõ về cửa nam thành.

Cung tiễn thủ trên đầu tường thành lợi dụng từ trên cao không hề lưu tình bắn xuống địch nhân đốt phá doanh trại hai bên. Doanh trại bắt lửa bốc cháy tạo thành biển lửa sáng rực, phản chiếu mặt đất tuyết càng làm mục tiêu địch nhân hiện rõ, không tránh nổi cung tên đoạt mệnh.

Thác Bạt Khuê đứng ở lầu tường thành mặt nam, lạnh lùng theo dõi toàn bộ chiến trường, mặt không hề lộ chút tình cảm.

Sau khi giết chết số lượng lớn hàng binh của Mộ Dung Bảo, hắn đã trở nên trở lỳ đối với việc giết người, không hề có một chút tình cảm nào nữa. Ít nhất thì khi thân mình ở trên chiến trường đánh giết tàn khốc, quyết định thắng bại phụ thuộc vào một ý niệm của hắn như thế này.

Một toán kỵ sĩ theo cửa nam chạy ra bên ngoài. Nhân số chỉ vài trăm người nhưng Thác Bạt Khuê đã nhìn thấy Hách Liên Bột Bột ở giữa đám người đó. Chạy sát bên cạnh hắn là Ba Cáp Mã Tư.

Thác Bạt Khuê chờ đợi cơ hội này đã lâu, bèn lập tức giương cây đại cung trong tay, lắp tên rồi kéo căng vòng như vành trăng tròn. Hơn năm mươi thuộc hạ xung quanh cũng đồng thời giương cung đáp tiễn.

"Bắn tên!"

Một lệnh phát ra, tên rào rào bắn ra như châu chấu, như quỷ đòi mạng đuổi theo địch nhân đang bỏ chạy.

Tiếng la thảm do người trúng tên liên tục vang lên. Hơn mười người ngã ngựa phơi thây trên đất tuyết. Những kỵ binh còn lại và hơn mười con ngựa vô chủ tiếp tục phóng như bay.

"Bùng!"

Sau khi thủ hạ châm ngòi cây pháo bông, Thác Bạt Khuê ném thẳng lên cao. Trong trời đêm tuyết trắng nở bùng lên một bông hoa lửa màu hồng quý dị.

Hắn biết Ba Cáp Mã Tư lần này chết chắc rồi vì người đang đợi y ở phía trước là Sở Vô Hạ võ công cao cường không dưới y. Nếu Sở Vô Hạ vẫn chưa đủ thì còn có hai trăm quân tinh nhuệ được tuyển chọn từ trong đám thân binh của hắn sẽ đồng thời xuất thủ.

Một mũi tên vừa rồi hắn đã bỏ qua Hách Liên Bột Bột mà nhằm Ba Cáp Mã Tư. Cao thủ người Ba Tư này cũng không tệ, tránh khỏi chỗ yếu hại sau lưng, chỉ để tên cắm vào vai phải.

Thác Bạt Khuê biết rõ uy lực của mũi tên đã vận đầy chân khí đó, không những đã phể đi tay phải của hắn mà còn tổn thương đến nội tạng. Không có Ba Cáp Mã Tư, Hách Liên Bột Bột ngoài việc quấy rối đại kế của Diêu Trường thì y không thể làm gì hơn.

° ° °

Yến Phi phi thân vùn vụt trên đất tuyết, bám theo một nữ cao thủ Bí tộc có thân hình cao lớn chạy về phía đông bắc. Một lúc sau, khi tới khu núi non thì người trước người sau xuyên rừng vượt núi. Bỗng không gian trước mắt trở nên rộng rãi, thì ra đã đến một sơn cốc nhỏ.

Từ phía bên kia cốc vắng vắng vọng lại tiếng thác đổ, một con suối nhỏ uốn lượn chảy qua chỗ họ ra ngoài cốc. Núi non bốn phía ngăn hết gió tây bắc nên tuy vẫn thấy tuyết trắng xóa nhưng đã cảm thấy có chút ấm áp hơn.

Nữ cao thủ Bí tộc dùng Bí ngữ nói: "Tộc chủ bảo ngươi ở đây chờ, ngàn vạn lần không nên bỏ đi. Ngươi chắc đã biết tính khí của Tộc chủ rồi đó."

Yến Phi gật đầu đáp ứng. Vị nữ cao thủ Bí tộc toàn thân mặc bạch bào chỉ để hở đôi mắt đỏ mau chóng rời khỏi cốc. Trong cốc chỉ còn lại một mình chàng.

Yến Phi ngấm ngầm chờ đợi, đi đến bên bờ suối tìm một tảng đá lớn bằng phẳng phủi sạch tuyết đọng rồi ngồi xuống. Dẫn chàng đến chỗ này khẳng định không phải là hảo ý. Chỉ cần Mặc Sĩ Minh Dao cử người giữ chặt cửa cốc, lại sai người chiếm những nơi cao trên đỉnh núi bốn phía, dùng cung cứng tên mạnh thì cao thủ hạng nhất cũng sẽ rơi vào tuyệt lộ, có cánh cũng khó bay thoát.

Nhưng đương nhiên việc đó không làm khó chàng được vì hình thế ở đây đối với chàng chỉ có lợi không hại, chàng hoàn toàn có thể lợi dụng hình thế làm Bí nhân không thể tạo thành thế bao vây.

Suy nghĩ của chàng tuyệt không phải là không có đạo lý. Vì sự tình quá đột ngột nên nhất thời, Mặc Sĩ Minh Dao không thể triệu tập đủ cao thủ. Vì thế nàng ta mới kéo dài thời gian, trước tiên sai người dẫn dắt chàng đi tới đây để nàng có đủ thời gian chuẩn bị.

Yến Phi lại thở dài, bỏ hết tạp niệm ra khỏi đầu, tiến vào cảnh giới vô nhân vô ngã.

o o o

"Tướng phòng thủ Ngô Quận Vương Khang tham kiến tiểu Lưu gia."

Lưu Dụ ngồi ở chủ vị trong đại đường phủ Thái Thú, đưa mắt nhìn vị tướng vẻ mặt mệt mỏi tiểu tuy đang quỹ phục trước mặt, trong lòng gã dâng lên cảm giác vô cùng cổ quái.

Cái chức Thái Thú này của mình là do lừa gạt mà được, nhưng ai nấy đều không nói gì, tự nhiên chấp nhận, có thể thấy trong lòng các binh tướng Bắc Phủ binh mình quả thật chiếm một vị trí đặc biệt kỳ dị.

Nửa canh giờ trước, Vương Khang dẫn tàn quân bại trận chạy tới Hải Diêm. Lúc đó toàn thân hân nhuộm máu, thân thể bị nhiều vết thương. Sau khi được điều trị liền đến đại đường gặp gã. Những binh tướng khác đều được tiếp đón chu đáo, nghỉ ngơi trong các khu dân cư trong thành.

Lưu Dụ vội tiến lên đỡ hân đứng dậy, nói: "Là huynh đệ một nhà cả, không cần đa lễ."

Lưu Nghị ngồi bên cũng nói: "Tiểu Lưu gia có tác phong như Huyền soái, sợ nhất là lễ số vô vị đó."

Nghe Lưu Nghị nói thế, lập tức Lưu Dụ biết Tạ Diễm chắc có rất nhiều quy củ, lễ tiết nên dù Vương Khang thân đầy thương tích cũng không dám không đủ lễ số.

Sau khi ngồi xuống, Vương Khang than thở: "Tiểu Lưu gia được triều đình phái đến chủ trì đại cục thật là tốt quá."

Lưu Dụ thầm cảm thấy hồ thẹn, xí xoá: "Vương tướng quân làm sao lại chạy tới Hải Diêm này?"

Lưu Nghị nghe thấy gã hỏi thế liền nhíu mày, thầm nghĩ không đến Hải Diêm thì đi đâu?

Vương Khang đáp: "Nếu thuộc hạ biết tiểu Lưu gia chủ trì mọi việc ở Hải Diêm thì thuộc hạ sẽ dẫn quân về Hải Diêm. Nhưng thuộc hạ lại không biết nên sau khi thành bị phá liền cố gắng đến Vô Tích, bị Thiên Sư quân phong toả hết đường đi nên chỉ còn cách chạy về Hải Diêm."

Lưu Dụ vỗ đùi nói: "Hay cho cái tên Từ Đạo Phúc. Kế đó quả nhiên là ác độc."

Lưu Nghị và Vương Khang không hiểu, đưa mắt nhìn gã.

Lưu Dụ thầm nghĩ nếu người nghe là Đồ Phụng Tam thì khẳng định hẳn sẽ hiểu ngay ý mình. Gã ung dung nói: "Từ Đạo Phúc cố ý bức bách các huynh đệ chạy ra từ hai thành Ngô Quận và Gia Hưng phải chạy về Hải Diêm. Một mặt nhằm làm cho nhân tâm ở Hải Diêm hoảng loạn, mặt khác muốn tăng thêm gánh nặng về lương thảo vật tư của bọn ta. Đó là kế một đá hai chim."

Vương Khang ngáp ngừng lo lắng: "Nếu vậy..... Hà! Nếu như vậy thì bọn ta chẳng phải là đã liên lụy đến tiểu Lưu gia rồi sao?"

Lưu Dụ nói lời chân thật từ tận đáy lòng: "May là ngược lại. Ta phải vô cùng cảm kích Từ Đạo Phúc về việc đó mới đúng. Về mặt lương thảo vật tư, hoàn toàn không có vấn đề gì. Hai chiếc thuyền chở đầy lương đang từ Kiến Khang đến, tối nay sẽ tới Hải Diêm. Hừ! Từ Đạo Phúc lần này muốn làm khéo hóa vụng rồi."

Về mặt Vương Khang giãn hân ra.

Lưu Dụ nhìn Lưu Nghị nói: "Tối nay sẽ có rất nhiều huynh đệ từ Ngô Quận và Gia Hưng đến đây, xin Tông huynh tiếp đãi họ cho tốt."

Lưu Nghị gật đầu đáp ứng, tiếp thụ mệnh lệnh Lưu Dụ giao cho hẳn.

Lưu Dụ nhìn Vương Khang nói: "Lần này Ngô Quận bị mất, tội đó tuyệt không phải do Vương tướng quân. Vương tướng quân cứ nghỉ ngơi cho tốt, không nên suy nghĩ lung tung."

Hai người đi rồi, Lưu Dụ thầm nghĩ chẳng lẽ mình là chân mệnh thiên tử thật sao. Nếu không thì sao Từ Đạo Phúc lại làm việc tốt như thế cho mình?

HỒI 79

Tình Cũ Như Mơ

Yến Phi mở mắt ra, Mặc Sỹ Minh Dao xuất hiện ở bờ suối đối diện. Cách ăn mặc của nàng không khác gì so với nữ cao thủ Bí tộc dẫn đường cho chàng lúc nãy, toàn thân vận kinh trang một màu trắng như tuyết. Nhưng không biết tại sao, có thể là do chân nàng dài hơn một chút, thân thể thon gầy hơn một chút mà thân hình nàng cao hơn nữ cao thủ Bí tộc lúc nãy đến hai, ba thốn, và làm người ta cảm thấy nàng và người kia khác nhau như trời với đất. Phảng phất như là một thần vật mỹ lệ từ thời thiên địa còn sơ khai. Dáng người và những đường cong sinh động hoạt bát trên thân thể nàng vừa vận tròn đầy như là tạo hoá không thừa không thiếu vậy.

Khi chàng lần đầu tiên gặp Mặc Sỹ Minh Dao thì nàng vẫn còn là một thiếu nữ nhưng đã hấp dẫn chàng kinh người rồi. Tới hôm nay, sức hấp dẫn của nàng vẫn không hề suy giảm. Mỗi lần nhìn ngắm nàng, chàng đều có những phát hiện mới, có nỗi kinh hãi hoặc mừng vui mới mẻ như thể mới chỉ lần đầu tiên gặp nàng. Tâm tình chàng dao động không thôi. Đôi mắt phượng nhỏ mà dài của nàng càng biến hoá đa đoan, vừa lạnh lùng và thần bí, lại vừa tràn đầy vẻ yêu mị, khiêu khích, nóng bỏng như lửa, có thể làm bất cứ nam nhân nào cũng đều cảm thấy việc chinh phục được nàng là một bản lĩnh lớn nhất của mình, là một ân tứ lớn của ông trời dành cho mình.

Nhưng Yến Phi cũng biết Mặc Sỹ Minh Dao là người vĩnh viễn không thể bị người khác chinh phục. Đó là sự thật mà chàng phải trải qua những kinh nghiệm đau đớn nhất mới có thể thể hội được một cách sâu sắc. Thật ra, chàng chưa hề nghĩ mình phải chinh phục Mặc Sỹ Minh Dao, mà chỉ hy vọng nàng cũng yêu chàng sâu sắc như chàng yêu nàng vậy. Nhưng cuối cùng chàng đã thất bại, lại là thất bại một cách triệt để. Có lúc chàng còn nghĩ căn bản là nàng chưa từng yêu chàng thực sự. Yến Phi chàng chỉ là một món đồ chơi để nàng giải sầu mà thôi.

"Hán!"

Giọng nói quen thuộc của nàng truyền vào trong tai Yến Phi. Đó là một giọng nói trầm ấm dễ nghe, tình cảm đến mê người, khơi dậy cảm giác động nhân làm người ý loạn thần mê mà chàng đã chôn kín tận đáy sâu tâm hồn mình.

Đêm vắng không người, tiếng nàng thở thè bên tai, trong trời đất bao la này dường như chỉ còn lại hai người nàng và chàng. Mỗi giọng nói điệu cười của nàng đều làm chàng điên đảo mê say không thể kháng cự. Khi thân thể động nhân của nàng nằm run rẩy trong lòng chàng, gọi đi gọi lại tên ngày trước của chàng thì trong lòng chàng chỉ còn lại một mình nàng, không thể dung nạp thêm bất cứ thứ gì khác nữa. Chàng chưa từng nghĩ bóng đêm lại có thể mỹ lệ, hoà bình và kích thích mãnh liệt như đêm nay.

Lần đầu tiên khi họ ở bên nhau trong không khí hạnh phúc yên bình, nàng đã nói với chàng: "Nữ nhân khi yêu thì không nói quy củ, không rụt rè e lệ, vô pháp vô thiên." Lời nói đó của nàng tưởng chừng như vẫn đang vang vọng trong tai chàng, nhưng Yến Phi hiểu rõ quá khứ cùng nàng tất cả đã kết thúc rồi, cũng giống như dòng nước của Trường Giang - Đại Hà đã mang theo tất cả trôi đi, vĩnh viễn không bao giờ trở lại.

Chàng từng yêu nàng, cũng từng hận nàng, sau đó thì triệt để thất vọng. Là yêu hay là hận không còn quan trọng nữa. Đó là đoạn hồi ức mà chàng không muốn nhớ tới nhất trong cuộc đời chàng, nhưng đó cũng là sự gặp gỡ diệu kỳ và những trải nghiệm sâu sắc khó quên nhất của chàng.

Yến Phi thở dài.

Mặc Sỹ Minh Dao dùng bàn tay ngón thon dài cời chiếc mũ trùm đầu xuống cho vào trong bọc bên hông, làm cả khuôn mặt nàng hiện rõ, lộ ra hoa dung tuyệt thế có thể làm điên đảo bất cứ nam nhân nào trong thiên hạ của nàng. Mái tóc đen óng ả của nàng mềm mại như tơ tự nhiên rũ xuống, càng làm nổi bật da thịt mịn màng trắng trong như tuyết trên khuôn mặt nàng, đẹp hơn xa so với bất cứ loại ngọc thạch nào của hạ giới. Đôi mắt đen ngời như đá quý của nàng lấp lánh phát sáng dưới đôi lông mày nhỏ dài xinh đẹp, ngưng thần nhìn chàng không chớp mắt. Nàng vẫn mỹ lệ đáng yêu đến mức kinh tâm động phách như vậy.

"Vì sao chàng lại thở dài? Chàng không còn yêu muội nữa ư?"

Yến Phi trong lòng cười khổ. Ngày trước ở Trường An, chàng không thể rời khỏi nàng một bước chình là vì điệu bộ nhu tình vạn tượng như lúc này đây của nàng. Khi nàng yêu chàng thì nhiệt tình như lửa nóng của nàng làm chàng hoàn toàn tan chảy, làm chàng quên hết tất cả những nỗi đau xé lòng, sự giày vò và thống khổ do nàng gây ra, cho đến khi cõi lòng Yến Phi đã chết.

Mặc Sỹ Minh Dao nhẹ nhàng vượt qua dòng suối nhỏ đến trước mặt chàng, thò tay ra nắm chặt lấy hai tay chàng rồi ngửa khuôn mặt với những đường nét mỹ lệ đoạt cả sự tinh hoa của tạo hoá, khoe môi đầy đặn thơm tho đang tươi cười rạng rỡ như ánh mặt trời xua tan đêm tối. Nàng ôn nhu nói: "Hãy để chúng ta làm lại từ đầu được không? Đây là lần đầu tiên Minh Dao phá lệ cầu người khác đó."

Bí ngữ được nói ra từ miệng nàng vô cùng ôn nhu và rung động tơ lòng, tràn đầy tiết tấu trầm bổng ngân nga, không chỉ ngữ điệu mê người, mà giống như tiếng nhạc trời xúc động lòng người.

Nhớ lại quan hệ thân mật không thể phân biệt giữa chàng và nàng trước đây, Yến Phi có chút không tự chủ bất chợt nắm hai bàn tay ngọc của nàng. Tuy chàng đồng thời nghĩ tới đôi bàn tay này có thể tuyệt không lưu tình mà giết người, nhưng cũng không cách nào quên được cảm giác ôn nhu đa tình khi tiếp xúc nàng.

Lúc chờ Mặc Sỹ Minh Dao đến, dù Yến Phi suy nghĩ rất nhiều nhưng chàng chưa hề tưởng nổi Mặc Sỹ Minh Dao sẽ dùng thái độ này đối với chàng. Nàng hỏi chàng mấy câu, chừng như chưa từng phát sinh chuyện gì, mối tình nồng nhiệt ở Trường An chừng như đám cháy rừng đang lan rộng không thể dập tắt.

Phải chăng nàng đang dùng thủ đoạn lừa gạt mình?

Đã biết rõ Thác Bạt Hán là Yến Phi, nhưng nàng vẫn bắt Hường Vũ Điền đi giết chàng chỉ vì nàng muốn làm hại Hường Vũ Điền, báo thù một cách tàn nhẫn độc ác nhất việc Hường Vũ Điền cự tuyệt tình yêu của nàng. Từ đó có thể thấy cách nhìn trước đây của chàng không hề sai lầm. Mặc Sỹ Minh Dao trong lòng thủy chung chỉ yêu một mình Hường Vũ Điền. Đối với Yến Phi chàng chỉ làm cưỡi ngựa xem hoa mà thôi.

Mặc Sỹ Minh Dao nhìn kỹ nét cười của chàng, nói: "Hán! Chàng đã thay đổi quá nhiều, khí chất đã cải biến hết, tưởng chừng như đã biến thành một người khác vậy. Nhưng trong tim muội thì chàng vĩnh viễn vẫn là tiểu tử Thác Bạt Hán lạc đường trong biển cát mênh mông ở sa mạc ngày đó, cũng là Thác Bạt Hán mà muội đã gặp lại ở Trường An."

Nàng lại chăm chú nhìn ánh mắt chàng, ôn nhu tiếp: "Trong ánh mắt chàng nhiều thứ quá phức tạp, muội không thể hình dung đó là gì nữa. Muội từng rất quen thuộc ánh mắt chàng, nhưng giờ cảm thấy rất khác lạ. Chàng đang nghĩ gì vậy? Chỉ cần chàng đồng ý, chúng ta sẽ có một tương lai mỹ mãn giống như chàng từng hứa với muội, hai ta sẽ làm một đôi tình lứa đẹp nhất trên thế gian này. Chàng thay đổi rồi, nhưng muội cũng thay đổi. Muội luôn không tin có người nào đó có thể thay đổi muội, nhưng muội thực sự đã bị chàng thay đổi rồi."

Trong lòng Yến Phi không hề có chút phẫn nộ, chỉ có sự bi ai vô tận. Với Mặc Sỹ Minh Dao mà nói thì không có người nào hoặc việc gì có thể quan trọng hơn truyền thống và vinh dự của Bí tộc. Đó chính là suy nghĩ được cha nàng nhồi nhét cho nàng từ thuở nhỏ, đã thâm căn cố đế, không có bất kỳ ai có thể thay đổi được. Suy nghĩ đó càng không thể vì Yến Phi chàng mà thay đổi.

Yến Phi cảm thấy bầu trời đêm đầy sao xán lạn đang chiếu ánh sáng đẹp đẽ xuống thân người họ. Chàng và nàng lúc này bề ngoài vô cùng gần gũi, nhưng chàng hiểu rõ hai trái tim lại cách xa nhau đến ngàn núi muôn sông. Trong lòng chàng bất chợt nổi lên ngọc dung xinh đẹp như hoa của Kỳ Thiên Thiên. Cho dù họ một người trên trời, một người dưới đất, nhưng giữa hai trái tim lại không hề có khoảng cách.

Đúng là chàng đã thay đổi rồi nên mới có thể khi cùng Mặc Sỹ Minh Dao ở một nơi nhưng vẫn có thể nghĩ về một cô gái khác.

Mặc Sỹ Minh Dao nhẹ nhàng gỡ hai bàn tay mềm mại của nàng ra khỏi tay chàng, rồi thân thể động nhân của nàng ép sát vào trong lòng chàng, hai cánh tay nàng như thủy xà quấn chặt lấy cổ chàng. Môi thơm của nàng ghé sát vào tai chàng hôn hển: "Hán! Ôm muội đi! giống như chàng vẫn ôm chặt muội trước đây ấy."

Yến Phi không hề làm theo lời nàng, chàng chừng như đã biến thành một tượng đá bất động như núi, than: "Nàng yêu ta sao?"

Mặc Sỹ Minh Dao hơi giận hỏi: "Lại nói ngu ngốc rồi. Có một điểm mà chàng không hề thay đổi, đó là chàng vẫn là một quả dưa gốc vừa hoài nghi lại cố chấp."

Người thấy mùi hương từ cơ thể nàng, trong mũi tràn đầy hơi thở tươi trẻ của nàng, cảm thụ tư vị mê say của thân thể mềm mại thơm tho trong lòng, nhưng trong lòng Yến Phi lại tĩnh lặng như mặt nước không hề gợn sóng vì chàng biết khi chàng không theo lời nàng mà ôm nàng thì Mặc Sỹ Minh Dao đã lộ sát cơ. Dưới sự tiếp xúc thân mật như vậy, ý niệm của nàng không thể giấu chàng được.

Yến Phi trầm giọng: "Cái gọi là tình yêu của nàng đối với ta tuyệt không phải là kiểu tình yêu mà ta mong muốn ở nàng. Năm đó ở Trường An, kể cả khi ta và nàng có hành vi rất thân mật, nhưng ta vẫn luôn có cảm giác cô độc, đó là một loại cảm giác trống vắng khó chịu làm người ta không thể thấy hạnh phúc. Ta luôn không hiểu nổi tại sao trong lúc khoái lạc nhất đó lại có cảm giác không thoải mái như vậy. Lúc đó ta còn cho rằng vì ta chưa hiểu nàng, nhưng cuối cùng thì ta đã rõ. Sau khi rời khỏi nàng, khi đầu óc ta tỉnh táo trở lại thì ta đã hiểu rõ. Vì trong lòng nàng có bóng hình một người khác. Khi nàng nói chuyện với ta, thậm chí khi nàng âu yếm ta thì nàng lại nghĩ tới một người khác."

Mặc Sỹ Minh Dao như một cơn gió vọt ra khỏi lồng chàng, lùi ra cách chàng một trượng rưỡi. Mái tóc đẹp của nàng tung bay, ngạo nghễ đứng yên, đôi mắt phượng xạ ra điện mang chớp chớp, phối hợp với thanh trường kiếm đeo chéo sau lưng thò lên khỏi bờ vai nàng, lập tức nàng từ một nữ tử đa tình thiên kiều bách mị vụt hoá thân trở thành một sứ giả xinh đẹp chuyên đi câu hồn đoạt mạng. Giọng nàng lại vô cùng bình tĩnh hỏi: "Thác Bạt Hán người sao không thành thật nói cho ta biết người đã thay lòng đổi dạ. Người không cần miệng nói lời bần thiêu vũ nhục Mặc Sỹ Minh Dao ta nữa."

Yến Phi điềm đạm đáp: "Ta tuyệt không hề thay lòng đổi dạ yêu người khác. Nàng có nhớ khi ta bỏ đi có hỏi nàng một câu như thế, nàng nói với ta một câu thế nào không? Chính miệng nàng nói với ta là 'thời mà nàng khuyên tâm chuyên chú đối với một nam nhân đã qua rồi, tình cảm nam nữ cũng không phải là mục tiêu trong cuộc đời nàng. Nàng đã có quá nhiều nam nhân, ta chẳng qua cũng chỉ là một trong số đó. Nếu như ta cho rằng mình là người quan trọng nhất trong cuộc đời nàng thì thực là ta không biết tự lượng sức'. Sau khi nàng nói ra câu đó thì tình yêu chưa chín của chúng ta đã lập tức kết thúc. Nàng có thể lấy ta làm người thay thế, nhưng ta lại hiểu rõ mình chẳng phải là người đó."

Trên nét mặt Mặc Sỹ Minh Dao lộ vẻ ôn nhu thay cho ánh mắt sắc bén lợi hại vừa rồi. Nàng tiến lại gần thêm hai bước, làm cự ly giữa hai người rút ngắn lại chỉ còn nửa trượng, cười khỏ: "Chàng thật là ngốc. Muội nhất thời tức giận mà nói thế, làm sao lại coi là thật được. Minh Dao chỉ vì giận chàng luôn kiên trì phải hành thích Mộ Dung Văn nên mới cố ý khuất nhục chàng, vũ nhục chàng, dội gáo nước lạnh vào đầu chàng mà thôi! Sự thật đã chứng minh chàng đã đúng mà muội đã sai. Chàng không những thành công thích sát Mộ Dung Văn làm rung động Trường An, lại còn tạo ra kỳ tích chạy thoát, dẫn dụ cao thủ gia tộc của Mộ Dung Văn rời ổ đuôi theo, tạo cho bọn muội một cơ hội duy nhất khó kiếm mới có thể cứu cha muội về được. Muội thừa nhận đã đánh giá thấp chàng, nhưng muội cũng đã phải trả một giá rất đắt, mong nhớ tương tư chàng đến tê tái cả cõi lòng. Giờ thì tất cả đã thành quá khứ. Chỉ cần chàng đồng ý, muội sẽ buông bỏ tất cả, cùng chàng quay về Lục Châu- nơi đẹp đẽ nhất trên sa mạc, không lý gì đến bất kỳ việc thế gian nào nữa."

Yến Phi biết những lời đường mật ngọt ngào mà nàng vừa nói không có một câu nào là thật. Nàng đang di chuyển đến vị trí tốt nhất để tấn công, cho thanh nhuyễn kiếm lừng danh sắc bén tên là "Mặc Nhu" của nàng phát huy được uy lực đáng sợ nhất để chiếm tiên cơ. Lời nàng nói tuy là những lời tình tứ ngọt ngào mê người, nhưng Yến Phi cảm ứng được bí mật giấu kỹ trong tim nàng, hiểu được tại sao nàng lại phải phí nhiều nước bọt đến như vậy.

Mặc Sỹ Minh Dao không phục vì Yến Phi rời khỏi nàng chứ không phải do nàng bỏ rơi chàng. Đồng thời, tuy nàng phát giác võ công Yến Phi đã tiến bộ rất lớn, nhưng vẫn cho rằng Yến Phi không phải là đối thủ của nàng. Khi Yến Phi bị nàng làm mê mẩn, đáp ứng theo nàng trở về sa mạc thành đôi thành lứa thì nàng sẽ không hề do dự mà xuất thủ lấy đi sinh mệnh của Yến Phi.

Chừng như từ khi bị Hường Vũ Điền cự tuyệt tình yêu thì nàng đã mất đi khả năng yêu người khác. Đúng như Hường Vũ Điền đã nói, một chút tình cảm của nàng đối với Yến Phi đã trở thành mối hận vì chàng chủ động rời khỏi nàng, một đi không trở lại.

Khi nàng thu hồi lại được sự kiêu ngạo và tôn nghiêm đã bị mất đi đó thì Yến Phi chàng trong lòng nàng không còn giá trị gì nữa. Giết chết chàng sẽ hoàn thành lời hứa với Mộ Dung Thuý, không cần mạo hiểm lưu lại đây đấu đá với Thác Bạt Khuê nữa. Đó là việc lợi nhất đối với tộc nhân của nàng.

Còn như người nàng thực sự yêu thương là Hường Vũ Điền thì vì không cách nào hoàn thành nhiệm vụ được nữa nên sẽ bị bức phải vĩnh viễn lưu lại bên mình nàng.

Đó chính là tính cách ưa sức mạnh của Mặc Sỹ Minh Dao. Yến Phi lượng giải cho nàng, trong lòng cũng thâm thương hại nàng. Nói cho cùng, họ từng là hai kẻ yêu nhau quấn quít khó rời.

Kể cả khi võ công chàng đạt tới tầng tối cao là Thiên đạo, nhưng vì chàng không thể thi triển "Tiên môn kiếm quyết" đối với nàng nên chàng vẫn vô cùng cố kỵ thanh "Mặc Nhu" của nàng.

Thiên tính võ học của Mặc Sỹ Minh Dao tuyệt không dưới Hướng Vũ Điền. Kỹ thuật sử dụng thanh nhuyễn kiếm đó đã đạt tới mức quỷ thần mạt trắc, có thể cứng có thể mềm làm người ta không thể đề phòng. Trong tình cảnh không thể dùng hết sức, chàng tuyệt không nắm chắc phần thắng.

Yến Phi từ từ nhấn mạnh: "Minh Dao nàng hãy nghĩ lại đi! Bình tâm tĩnh khí, suy nghĩ cho cẩn thận lại tình hình của chúng ta ngày ở Trường An xem. Đó mà gọi là tình yêu sao? Tình yêu chân chính chỉ đến khi không hề vụ lợi tính toán, nó làm người ta không cần gì nữa, vô tư vô lự, tuyệt không muốn làm thương tổn đối phương, làm đối phương khó chịu. Đôi lúc ngẫu nhiên giữa hai ta phát sinh ngọn lửa yêu đương, nhưng lập tức lại biến mất như mây tan khói toả vì nàng không thể mang tình yêu trong lòng ký thác vào ta. Nàng biết là ta đang nói thật, càng biết là ta chưa từng nói dối nàng điều gì. Từ sau khi rời khỏi nàng tối hôm đó, quan hệ giữa hai ta đã kết thúc. Tuy ta chưa từng quên tất cả những gì mà hai ta từng trải qua, nhưng lại không biết đó là đau khổ hay là ngọt ngào nữa."

Hai mắt Mặc Sỹ Minh Dao bừng lên tia sáng kỳ dị. Đó là hiện tượng khi nàng thi triển võ công huyền diệu kỳ bí thâm ảo nhất của Bí tộc là "Phá vân đoạt nhật công", cho thấy nàng tuy lúc có thể xuất thủ.

Ánh mắt hai người giao kích dữ dội.

Mặc Sỹ Minh Dao từng chữ từng chữ hỏi: "Chàng quả thực không dối muội sao? Vậy hãy thành thực cho muội biết phải chăng chàng yêu Kỳ Thiên Thiên rồi?"

Yến Phi điềm đạm đáp: "Ta chưa từng nghĩ sẽ giấu nàng chuyện đó, cũng biết sẽ không giấu được nàng. Hiện giờ, việc quan trọng nhất đối với ta là làm sao cứu Thiên Thiên từ tay Mộ Dung Thuý ra."

Đây là câu mà Yến Phi không muốn nói với Mặc Sỹ Minh Dao nhất, nhưng lại không thể không nói. Chỉ có như thế mới làm Mặc Sỹ Minh Dao không giết chàng không được. Khi nàng không giết được chàng thì chỉ còn cách mời Hướng Vũ Điền xuất mã. Như vậy, nàng sẽ ở vào thế chắc thắng, bất kể là người nào thua trận mất mạng thì nàng vẫn có thể làm cho người còn sống sót phải suốt đời thống khổ tự trách.

Mặc Sỹ Minh Dao cười thâm, ánh mắt ứa lệ nói: "Yến Phi chàng nếu là nam tử hán đại trượng phu dám làm dám chịu thì tại sao không trực tiếp trả lời vấn đề của ta? Phải chăng chàng đã yêu Kỳ Thiên Thiên rồi? Trả lời ta đi! Ta muốn nhận được một đáp án rõ ràng."

Yến Phi đã hiểu quá rõ tính khí của nàng. Mặc Sỹ Minh Dao luôn là một người không nhu nhược, làm sao lại có thái độ như một tiểu nữ tử như thế? Nói cho cùng thì đó là một loại thủ đoạn của nàng vì cho tới lúc này chàng vẫn chưa hề lộ ra bất cứ sơ hở, nhược điểm nào. Mặc Sỹ Minh Dao cố gắng mở ra một khe hở trong tinh thần kín đáo không có chỗ hở của chàng. Chỉ cần tinh thần chàng có một thoáng rung động thì sát chiêu lợi hại của nàng sẽ ào ạt như Hoàng Hà Trường Giang ập tới cho tới lúc chàng phoir thấy trong tiểu cốc này mới thôi.

Chàng hiểu rõ Mặc Sỹ Minh Dao, Mặc Sỹ Minh Dao cũng hiểu chàng, hiểu rõ Yến Phi ngày đó là người thế nào.

Yến Phi của hôm nay, về mặt bản chất tuyệt không thay đổi, nhưng cách nhìn của chàng đối với thế giới này đã phát sinh biến hoá nghiêng trời lệch đất, cái mà chàng truy cầu cũng đã không như ngày xưa nữa. Như tình yêu kỳ dị vượt qua cả vật chất và không gian giữa chàng và Kỳ Thiên Thiên đã vượt qua tất cả những gì mà chàng và Mặc Sỹ Minh Dao đã từng có trước đây.

Nếu như chàng là người bị tuyệt chứng tình yêu khi còn yêu Mặc Sỹ Minh Dao thì hiện giờ chàng đã khỏi hẳn và có một sinh mệnh mới. Tình yêu giữa chàng và Mặc Sỹ Minh Dao có thể chỉ là một loại ảo giác không thật, thêm vào lòng mong cầu và kỳ vọng chủ quan của bản thân; nhưng tình yêu nồng nhiệt của chàng đối với Kỳ Thiên Thiên lại không hề có chỗ cho sự hoài nghi, giữa hai bên không hề cách trở, là sự đối thoại trực tiếp từ trái tim đến trái tim, là cảm xúc hoàn toàn không có trở ngại và khách khí.

Yến Phi ngửa mặt nhìn bầu trời đầy sao tráng lệ, cảm thấy tâm linh mình đã được khai mở hoàn toàn, kết hợp với trời sao thành một. Bản thân vốn nhỏ bé, trở thành cùng tồn tại với thiên địa. Bản thân chàng không còn bé nhỏ như trước nữa.

Đó là cảm giác tới một cách rất đột ngột, vô cùng mỹ diệu khó tả, nhưng lại có nguyên nhân vì ngay vào lúc đó, chàng đã ngộ ra được cội rễ của ái tình, cũng đưa mình thoát khỏi giấc mộng ái tình với Mặc Sỹ Minh Dao. Tình yêu giữa người với người rất hữu hạn. Chúng ta không thể thật sự hiểu được người khác, mỗi người đều sống một cách cô độc, cách ly trong khoảng đất trời riêng của họ. Mỗi người có lập trường và suy nghĩ riêng.

Chàng từng vì Mặc Sỹ Minh Dao mà nếm trải nỗi đau khổ xé lòng. Chàng và Mặc Sỹ Minh Dao tuy từng ở chung một chỗ, làm những hành vi và động tác thân mật nhất giữa nam và nữ, nhưng họ có thực sự ở bên nhau không? Khoảng cách giữa hai trái tim không cách gì nối liền được, kể cả tới những giây phút vừa qua.

Chàng đã hiểu rồi!

Chàng đã lấy lại được tự do, trong trái tim tràn đầy tình yêu đối với Kỳ Thiên Thiên. Đó là một tình yêu sâu sắc và siêu việt, không hề giữ lại chút gì cho riêng mình, cũng không có giới hạn. Chàng cũng sinh lòng ân hận sâu sắc đối với người đẹp đã khiến chàng từng không thể tự chặt đứt được tơ lòng đang đứng trước mặt mình. Chàng và Mặc Sỹ Minh Dao vĩnh viễn không thể trở lại tình cảnh như ngày trước được nữa.

Yến Phi than: "Sao lại phải khổ vậy? Ta làm sao mà nhẫn tâm nói những câu đó với Minh Dao? Nghe lời ta được không? Nàng hãy lập tức dẫn tộc nhân quay về sa mạc đi. Gian kế của Mộ Dung Thuý đã bị định sẵn là không thể tiến hành được rồi. Nàng có thể cho rằng ta toàn nói nhảm, nhưng ta có thể đảm bảo đó là những lời phế phủ của ta. Hãy đi đi!"

Hai hàng nước mắt trào ra từ đôi mắt đẹp của Mặc Sỹ Minh Dao. Tiếp đó, ánh mắt sắc bén lợi hại của nàng biến mất, hồi phục lại vẻ bình tĩnh, trừng mắt nhìn Yến Phi nói: "Người thì biết gì? Bằng vào người và tên tiểu tử Thác Bạt Khuê thì làm sao là đối thủ của Mộ Dung Thuý được? Ở bất kỳ phương diện nào các người cũng thua hán xa lắc."

Giọng điệu và nội dung lời nói của nàng làm chàng nhớ lại tình cảnh khi ở Trường An, nàng phản đối chàng đi hành thích Mộ Dung Văn, tràn đầy vẻ miệt thị và coi thường. Khi đó, việc này đã làm chàng tổn thương rất lớn, nhưng hiện tại lại chỉ làm chàng cảm thấy thương hại và xót xa.

Ông trời tại sao lại đẩy hai người bọn họ vào chỗ thế bất lưỡng lập như vậy chứ? Chàng thật không hiểu được ông trời, ông có lòng thương xót không vậy?

Yến Phi điềm đạm đáp: "Minh Dao phải chăng ám chỉ việc Mộ Dung Thuý xúi giục Hách Liên Bột Bột đi đánh lén Thịnh Nhạc?"

Mặc Sỹ Minh Dao không thể giấu được vẻ ngạc nhiên sợ hãi. Nàng khế rùng mình, trừng trừng nhìn chàng, trầm giọng hỏi: "Tên tiểu tử Thác Bạt Khuê phải chăng đã âm thầm trở về Thịnh Nhạc rồi?"

Yến Phi trầm nghĩ Mặc Sỹ Minh Dao vẫn băng tuyết thông minh, tâm tư mẫn tiệp như thế. Chỉ bằng vào một câu nói của mình mà đoán ra nguyên nhân Thác Bạt Khuê chưa lộ mặt.

Khi Mặc Sỹ Minh Dao nói câu đó, tia sáng kỳ dị trong mắt nàng bùng lên, ánh sáng từ mắt nàng vọt ra lấp loáng làm Yến Phi biết mấy năm nay nàng tuyệt không bê trễ, hoả hầu công lực lại có tiến bộ so với lúc ở Trường An.

Yến Phi đáp: "Nếu ta đoán không sai thì nếu Hách Liên Bột Bột có thể giữ mạng chạy về Thống Vạn đã là may mắn lắm rồi."

Ánh sáng kỳ dị trong mắt Mặc Sỹ Minh Dao càng thêm chói lọi. Nàng không lên tiếng, cho thấy tuy lúc sẽ xuất thủ cường công.

Yến Phi đưa tinh thần điều tra một vòng xung quanh. Chàng cảm thấy thoải mái vì không phát hiện bất cứ Bí nhân nào khác quanh đây. Mặc Sỹ Minh Dao dám một mình đến gặp chàng, có thể vì nàng đối với chàng vẫn còn dư tình, hoặc nàng cho rằng chỉ bằng vào "Mặc Nhu" trong tay nàng là thừa đủ để giết chàng rồi. Bất kể thế nào, điều này đối với chàng vô cùng có lợi vì chàng thực không muốn làm tổn thương bất cứ Bí nhân nào khác.

Yến Phi cố gắng lần cuối thuyết phục nàng: "Đối với Thác Bạt Khuê mà nói, không có việc gì quan trọng hơn việc phục quốc. Khi hắn trở lại thì hắn sẽ dùng mọi biện pháp cần thiết chống lại các người. Mộ Dung Thuý lôi kéo các người vào việc này không hề có hảo tâm vì hắn cố kỵ sự uy hiếp của người Nhu Nhiên, mà các người lại là minh hữu của người Nhu Nhiên. Mộ Dung Thuý hy vọng bọn ta và nàng đánh đến lưỡng bại câu thương, còn hắn sẽ ngồi xem hưởng lợi. Mộ Dung Thuý cũng có cùng thái độ đó đối với Hách Liên Bột Bột. Minh Dao là người thông minh chắc là biết cách chọn lựa thông minh."

Mặc Sỹ Minh Dao tức giận quát: "Ta không cần người đến dạy bảo ta phải làm thế nào."

Yến Phi lắc đầu than: "Minh Dao tức giận rồi! Ta....."

Mặc Sỹ Minh Dao bỗng nhiên đang giận dữ bỗng cười nhẹ, dịu dàng nói: "Chàng sẽ không nói dối ta đúng không? Vậy hãy cho ta biết phải chăng lúc này trong Bình Thành có lượng lớn hoàng kim đang chờ để vận chuyển đi?"

Yến Phi thầm khen hỏi hay lắm, gạt đầu: "Minh Dao thật có bản sự. Đúng! Lần này ta đến là để vận chuyển số hoàng kim đó về Biên Hoang đó."

Mặc Sỹ Minh Dao liếc chàng một cái, vui vẻ: "Tha cho chàng đó! Nói gì thì cũng phải niệm chút tình cũ. Cho người biết số hoàng kim đó sẽ vĩnh viễn không thể chuyển đến Biên Hoang tập được. Vào mùa xuân muôn hoa đua nở sang năm sẽ là ngày mất nước diệt tộc của Thác Bạt tộc các người đó. Cái gì là đại kế phục quốc chỉ là si tâm vọng tưởng mà thôi."

Yến Phi bình thản hỏi: "Minh Dao có dám đánh cược với ta không?"

Mặc Sỹ Minh Dao nhú mày: "Đánh cược cái gì?"

Yến Phi nhún vai, tiêu sái đáp: "Đánh cược đương nhiên là việc có thể vận chuyển hoàng kim về Biên Hoang tập được không. Nếu ta làm được thì Minh Dao phải ngoan ngoãn cùng với tộc nhân trở về sa mạc, không lý đến việc giữa Thác Bạt tộc của chúng ta và người Yên nữa."

Mặc Sỹ Minh Dao không trả lời được hay không mà thuận miệng hỏi: "Nếu bị bọn ta cướp mất thì sao?"

Yến Phi làm như không có gì đáp: "Ta sẽ vùng kiếm tự vẫn trước mặt nàng."

Mặc Sỹ Minh Dao yêu kiều cười phì lên một tiếng, chừng như vừa nghe một chuyện đáng cười nhất trên thế gian này vậy. Nàng dùng ánh mắt thiên kiều bách mị liếc chàng một cái, hờn hển: "Hán lang của ta à! Chẳng lẽ người cho rằng ta sẽ để cho người sống mà rời khỏi đây sao?"

Yến Phi cười nhẹ đáp: "Nếu ta có thể sống mà bỏ đi thì sao?"

Mặc Sỹ Minh Dao cười lạnh: "Trước tiên phải hồi thanh kiếm của ta đã!"

"Xoảng!"

Mặc Nhu kiếm rời vỏ, trước hết nó uốn lượn ngoằn ngoèo trên không trung như một con rắn, rồi bỗng duỗi thẳng ra như cây bút, kiếm phong hoá thành một tia chớp vọt qua khoảng cách nửa trượng đâm vào chỗ yếu hại ở yết hầu Yến Phi với tốc độ kinh người.

HỒI 80

Ổn Định Lòng Quân

Lưu Dụ trèo lên bờ tường phía tây, theo dõi tình hình nơi xa. Hai chân mặc dù hơi mỏi nhưng tinh thần vẫn tương đối sung mãn.

Bản thân gã cũng có chút bội phục thể trạng và tinh thần hơn người của mình. Hai canh giờ vừa qua, gã đã đi khắp từng góc Hải Diêm, tiếp xúc trò chuyện với binh tướng thủ hạ một cách thân thiết và không phân biệt giai cấp, quan tâm đến họ, hiểu họ, động viên tinh thần họ.

Tất cả những điều này gã đã học được từ cách sống của Tạ Huyền. Xây dựng hình tượng anh hùng và lãnh tụ trong lòng thủ hạ, khiến thủ hạ cảm giác được gã vì họ mà lo nghĩ, mục tiêu và lý tưởng của mọi người đều nhất quán.

Bất kể là ai đều có thể yếu mềm, chỉ riêng Lưu Dụ gã là không thể.

Gã có thể sợ hãi, nhưng chỉ có thể bộc lộ sự sợ hãi trong lòng lúc không có người. Ở vào vị trí nào thì phải làm những việc mà ở vị trí đó nên làm.

Lưu Dụ hít sâu một hơi, cơn gió lạnh thổi qua đầu tường khiến gã phấn khởi tinh thần.

Mọi việc trước mắt thật khó mà tưởng tượng. Gã không chỉ có binh sĩ mà còn có thành trì, chờ đợi gã quyết định đại chiến trường kỳ với ai ở phương nam. Đồng thời gã nhận thức sâu sắc được mặt trái của thành công chính là thất bại. Chính vì gã theo đuổi thành công trên chiến trường nên bất cứ lúc nào gã cũng có thể đối mặt với thất bại, không giống như trước đây bản thân một mình độc lai độc vãng, lúc ngã xuống là

có thể bò dậy.

Bình bại như núi đổ, gã hiện tại bình thiếu tướng ít, lại không có quân chi viện. Một trận thua có thể chôn vùi hết danh tiếng, uy danh và phá vỡ thần thoại "Nhất tiến trăm ẩn long" của gã.

Thất bại một trận trong tay Từ Đạo Phúc hoặc Hoàn Huyền có thể không có gì phải đau khổ nhưng gã lại không thể chịu đựng nổi.

Vào lúc này, gã nhận thức sâu sắc được mặt trái của thành công là thất bại.

Bại quân tháo chạy từ Ngô Quận và Gia Hưng không ngừng kéo nhau tới Hải Diêm, đến lúc canh hai, người đi theo đã vượt quá hai ngàn năm trăm người, và vẫn còn lũ lượt tới nữa.

Lưu Nghị lúc này đến bên cạnh Lưu Dự, hân hoan báo: "Hai chiếc thuyền chở lương đã đến, hàng hóa đang được đưa vào trong thành. Lương thực và hàng hóa đưa đến mặc dù không nhiều nhưng có thể chữa cháy lúc khẩn cấp, đặc biệt quan trọng là khích lệ sĩ khí. Mọi người đều truy hỏi chuyển hàng kể tiếp khi nào sẽ đến."

Lưu Dự đặt tay lên vai Lưu Nghị, kéo đến chỗ không có người, trầm giọng: "Nói cho tông huynh một bí mật, nếu không có chuyển hàng thứ hai nữa, chúng ta có thể thu xếp được bao lâu đây."

Lưu Nghị thất thanh kêu: "Cái gì?"

Lưu Dự nhẹ giọng nói: "Không nên đưa ra công khai, việc này huynh và ta biết là được rồi, bởi vì ta không muốn giấu giếm huynh nữa. Lão Tư Mã Đạo Từ vô lại đó vì sợ Hoàn Huyền phong tỏa Đại Giang cho nên kiểm soát lương hóa vật tư. Có thể tập hợp lương hóa này đã là sự nỗ lực vô cùng của Khổng lão đại và Chi Độn đại sư. Ta cố ý an bài hai chiếc thuyền này tối nay đến Hải Diêm, tác dụng là ổn định nhân tâm, nếu không ngày mai trong thành e rằng bỏ chạy không còn nữa mống người. Huynh đã hiểu chưa?"

Lưu Nghị ngây người ra một lúc mới gật đầu đáp: "Ta hiểu rồi! Cảm ơn tông huynh đã nói thật tình với ta."

Lưu Dự rút tay ra khỏi vai hắn mỉm cười hỏi: "Tông huynh không kêu ta điên chứ?"

Lưu Nghị than: "Nếu không có tiểu Lưu gia huynh chủ trì đại cuộc trong lúc này, Hải Diêm không biết biến thành bộ dạng thế nào. Điều khiến ta cảm động nhất là khi bại quân hai thành rút về đến đây, nghe được tiểu Lưu gia trấn thủ thành này, không có ai là không vui mừng khôn xiết, tẩy sạch sự suy sụp tinh thần của bại quân. Dù cho vừa nãy người đối với ta nói lời giả dối, ta cũng bị lừa đến tâm phục khẩu phục. Ôi! Hồ Độc Lũy ..."

Lưu Dự mỉm cười: "Có phải huynh muốn hỏi Hồ Độc Lũy phải chăng là chỉ là sự giả dối không có thật?"

Lưu Nghị lo lắng bất an gật đầu.

Lưu Dự nói: "Ta lấy nhân cách ra đảm bảo, việc liên quan đến Hồ Độc Lũy là hoàn toàn có thật, tuyệt không phải nói dối."

Lưu Dự lại dõi ánh mắt đến phương xa, trầm giọng: "Nếu ngày mai không có tin tức tốt về việc đánh chiếm Hồ Độc Lũy truyền đến, chúng ta sẽ rơi vào tuyệt cảnh. Lúc đó ta sẽ công bố sự thực, ai muốn ly khai ta tuyệt không cản trở."

Lưu Nghị không nhịn được hỏi: "Tiểu Lưu gia bản thân có dự định gì không?"

Lưu Dự nở một nụ cười kiên quyết nói: "Dù chỉ còn một binh một tốt ta cũng sẽ chiến đấu cho đến lúc thành phá nhân vong."

Gã nói xong lại nhìn Lưu Nghị, tiếp: "Bởi vì ta không nghĩ ra địa phương tốt hơn để có thể đi."

Lưu Nghị nhất thời không nói nên lời.

Lưu Dự than: "Giả dụ Hồ Độc Lũy đúng là rơi vào tay bọn ta, tông huynh có đề nghị gì không?"

Lưu Nghị đờ người ra, vẫn không nói nên lời, đầu óc trống rỗng.

Lưu Dự nói: "Việc này nhất định tùy huynh xử lý, cứ tìm cách thông báo cho các hảo huynh đệ ở Hội Kê

và Thượng Ngu nếu như đến lúc thành bị phá, Hải Diêm sẽ là sinh lộ duy nhất của họ. Đội chiến thuyền của bọn ta sẽ từ Hải Diêm vượt qua eo biển đến tiếp ứng, không muốn nhìn bọn họ bị loạn dân làm thịt."

Lưu Nghị hiện lên thần sắc thật lòng khâm phục, lớn tiếng nhận lời.

HỒI 81

Ân Oán Tình Cừu

Keng!"

Điệp Luyến Hoa vang lên tiếng kêu trong trời khắp tiểu cốc, Mặc Sỹ Minh Dao không rõ nguyên nhân nên bị hù dọa đành phải giữa đường tạm thời thoái lui, bởi vì tiếng kêu của kiếm đã xuyên qua hai màng nhĩ của nàng, chấn động tâm thần nàng, khiến nàng như bị điện giật.

Nàng lùi thẳng ra ngoài hai trượng, trên mặt hiện ra thần sắc ngạc nhiên bất định. Đó là biểu tình trên khuôn mặt tuyệt thế của nàng mà Yến Phi chưa từng nhìn qua.

Từ lúc đi gặp Kỉ Thiên Thiên ở Vũ Bình đài trên thuyền trình, vì Lưu Tuần ở dưới nước đánh lén, Diệp Luyến Hoa lần thứ nhất phát ra tiếng kêu báo động, cho đến khi vừa mới đối mặt với đòn tấn công cay độc vô tình của người yêu cũ, chàng cũng không hiểu đã phát sinh chuyện gì.

Lúc này Yến Phi cuối cùng đã hiểu kiếm đạo chàng xuất ra rất có nhiều khả năng là đột phá vô tiền khoáng hậu, chiêu này nên có tên là "Tiên phạm hợp nhất".

Mặc Sỹ Minh Dao chỉ Mặc Nhu kiếm vào chàng, kiều mị xẵng giọng hỏi: "Đó là yêu thuật gì?"

Yến Phi thầm nghĩ đó tịnh không phải là yêu thuật, nói một cách nghiêm túc cũng không phải một loại kiếm pháp. Diệp Luyến Hoa nhất định có liên hệ với dương thần của chàng. Khi chàng tập trung toàn bộ tinh thần lên Diệp Luyến Hoa, dương thần của chàng và âm thần của nhục thể âm dương hợp nhất. Hai hợp làm một, Diệp Luyến Hoa liền sản sinh tiếng kêu tự nhiên, tất cả đều thuần khiết xuất ra, giống như sấm vang chớp giật.

"Tiên phạm hợp nhất" tịnh không phải kiếm pháp mà là tâm pháp kiếm đạo chí cao vô thượng. Khi dương thần, âm thần kết hợp làm một, toàn bộ tinh thần của chàng được nâng cao. Loại cảm giác kì diệu cực điểm này, đầu tiên giống như làm chậm một chút động tác công kích nhanh như điện chớp của Mặc Sỹ Minh Dao. Đó đương nhiên không phải là mĩ nhân này cố ý giảm tốc, mà vì vận tốc cảm ứng của Yến Phi được nâng lên, khiến chàng có thể hoàn toàn nắm rõ đường kiếm và chân khí của Mặc Sỹ Minh Dao.

Tiếp đó chàng cảm thấy có thể hoàn toàn khống chế tuyệt đối khí chí dương chí âm trong cơ thể, không dùng Tiến Dương hỏa hoặc Thoái Âm phù đã có thể khống chế vận động của chân khí trong thân thể dễ dàng như trở bàn tay.

Đây là cảnh giới mà chàng chưa hề mộng tưởng.

Yến Phi vẫn an tọa ở khe suối bên con đường lớn, hai mắt không ngừng chăm chú nhìn người yêu cũ, nhu hòa nói: "Minh Dao buông tay đi! Nàng không có cách nào giết được ta, cho dù nàng huy động toàn bộ người trong tộc, ta vẫn có biện pháp an toàn thoát thân. Đêm nay chúng ta sẽ điều động một đại đội binh mã để hộ tống năm xe hoàng kim đến thẳng Hoàng Hà. Tiếp đó chúng ta sẽ chuyển hoàng kim lên một chiến thuyền có tính năng ưu việt đã đợi ở chỗ đó, rồi vận chuyển hoàng kim trở về Biên Hoang tập. Không cần nàng nói, khi chiến thuyền đi xuôi dòng, nàng sẽ mất đi cơ hội đánh cướp hoàng kim, bất luận bên nàng nhân cường mã tráng thế nào cũng không thể cướp được."

Sát cơ trong mắt Mặc Sỹ Minh Dao càng thịnh, trầm giọng nói: "Yến Phi! Chàng không hù dọa được ta đâu."

Yến Phi lắc đầu than: "Ta không phải là hù dọa nàng mà là chân thành đề xuất với nàng. Ta không muốn làm bị thương bất cứ ai trong Bí tộc, càng không muốn làm nàng bị thương."

Chàng tiếp tục ngửa mặt nhìn trời xúc động nói: "Nàng xem xem tinh không thật thần bí, mĩ lệ biết bao. Trên thế gian này còn có vô số sự vật mĩ lệ chờ đợi chúng ta đến khai thác, tìm kiếm và cảm thụ, tại sao phải suy tính đến thành bại, được mất nhất thời mà bỏ qua những thứ khác vậy?"

Mạc Nhu kiếm của Mạc Sỹ Minh Dao bỗng chốc tung ra quang ảnh đầy trời, như ngọn lửa điên cuồng nhảy múa bập bùng, dao động không ngừng. Đây chính là bản lĩnh sở trường Liệt Diễm Cuồng Sa của nàng.

Từng trận kiếm khí kinh nhân nóng bỏng khiến người ta nghẹt thở đi theo những vòng hào quang do Mạc Nhu kiếm tung ra làm chàng bỗng nhiên như bị hãm thân trong một sa mạc nặng nề tử khí, từng đợt sóng nóng cuộn cuộn nổi lên.

Đối với chiêu này Yên Phi sớm đã có kinh nghiệm. Trước đây chàng không có biện pháp gì chỉ lấy khí lực chân chính của bản thân để chống chọi và chịu đựng. Giờ đây khi Mạc Sỹ Minh Dao nâng lực uy hiếp của kiếm khí lên đến đỉnh điểm, phát động thể công không ngừng nghỉ, chàng vẫn có thể ung dung đón nhận.

Nhưng lúc này đã khác trước kia, Yên Phi mỉm cười than: "Minh Dao! Hiện giờ như thế hoàn toàn vô hiệu thôi!"

Bỗng mũi nhọn Mạc Nhu kiếm trở nên mạnh mẽ hóa thành những vòng hào quang lấy uy thế trùm cả trời đất tấn công về phía Yên Phi.

Đột nhiên trước mắt toàn là kiếm ảnh nóng bỏng, Mạc Sỹ Minh Dao bất chấp tất cả toàn lực xuất thủ.

Yên Phi bỗng nhiên đứng dậy, kiếm vẫn ở trong vỏ.

Trường khí do chân khí chí thuần chí âm hình thành lập tức xuất hiện khiến mặt đất hai trượng xung quanh lún xuống, lấy Yên Phi làm trung tâm, bao quanh chàng khiến toàn bộ kiếm khí của Mạc Sỹ Minh Dao bị thu lại, mà nàng cũng không có cách nào mượn kiếm khí để khóa chặt chân khí của chàng.

Uy thế của Mạc Sỹ Minh Dao lập tức hoàn toàn biến mất, Mạc Nhu kiếm giống như biến thành một thanh kiếm phổ thông bình thường, hai lần xuất ra đều bị Yên Phi ngạnh tiếp phá tan khiến người ta cảm thấy kinh hãi.

Mạc Sỹ Minh Dao kêu my quát lên một tiếng, hai lần không chiến mà lui.

Yên Phi hai tay buông xuống, chăm chú nhìn Mạc Sỹ Minh Dao, trong lòng dấy lên hàng trăm cảm xúc rối như tơ vò. Nếu như có một lựa chọn khác, chàng tuyệt không muốn ngăn trở Mạc Sỹ Minh Dao, làm nàng khó chịu. Tiếc là chàng thực sự không có lựa chọn. Chỉ khi Mạc Sỹ Minh Dao hiểu được bản lĩnh của chàng, vô kể khả thi, mới xuất ra con bài Hường Vũ Điện.

Mạc Sỹ Minh Dao hoa dung ảm đạm, tiến ra ngoài hai trượng, có chút bất lực nhìn Yên Phi hét: "Yên Phi! Xem như ngươi giỏi!"

"Keng!"

Điệp Luyến Hoa xuất vỏ.

Yên Phi quá rõ Mạc Sỹ Minh Dao, hiểu nàng sẽ không dễ dàng nhận thua như thế. Hơn nữa nàng có kỳ công bí nghệ, sao có thể chưa trở hết sở trường đã buông xuôi.

Quả nhiên khi kiếm của chàng vừa ra khỏi vỏ, Mạc Sỹ Minh Dao dường như đã hóa thành một làn khói xanh, dùng tốc độ cực nhanh như quỷ mỵ di chuyển đến phía trái chàng, nơi kiếm thế khó mà điểm đến. Mạc Nhu kiếm như thiểm điện sớm đã uy hiếp đến hông chàng.

Đây là kiếm pháp do Mạc Sỹ Minh Dao sáng chế có tên "Sa ảnh nhị thập bát kiếm", đều dựa vào tập trung chân khí liên tục tấn công hai mươi tám kiếm, tốc độ xuất kiếm kinh nhân, nhưng khó đề phòng nhất là thanh kiếm của nàng vừa cứng vừa mềm. Khi nàng phát huy đến tột cùng đặc tính "mềm" thì đúng là đến quỷ thần cũng không có cơ hội đoán được chiêu kiếm.

Năm đó tại Trường An, khi Yên Phi làm đối thủ luyện công của nàng, từng thường thức qua mùi vị chiêu kiếm này. Hồi đó chàng đến kiếm thứ ba mươi hai thì không chống đỡ nổi, bị nàng cắt thùng y phục sau lưng, hiện giờ thì không biết thế nào?

Yên Phi di chuyển sang ngang một bước, chặn thẳng lấy Mạc Nhu kiếm của Mạc Sỹ Minh Dao. Nào biết khi hai kiếm chạm nhau, Mạc Nhu kiếm bỗng nhiên trở nên mềm mại, Diệp Luyến Hoa lại không ngăn chặn được, để Mạc Nhu kiếm giống như con lươn trơn tuột luôn qua, mạnh mẽ hướng tới chân phải chàng.

Yên Phi sớm hiểu được sẽ có việc phát sinh như vậy liền vận kiếm ép xuống.

"Keng!"

Mặc Sỹ Minh Dao cười lạnh, khí luân trong trường kiếm, nhuuyến kiếm vốn hình dạng uốn khúc lúc đầu bỗng nhiên duỗi thẳng ra, mạnh mẽ bắn vào Điệp Luyện Hoa, chiêu thức vẫn không thay đổi đâm vào Yên Phi.

May mà chiêu thức Yên Phi dùng là nhu, mặc dù Điệp Luyện Hoa bị bắn nảy lên vẫn xuất ra hấp lực với Mặc Nhu kiếm, khiến kiếm thể của Mặc Sỹ Minh Dao xuất hiện có hơi chậm lại.

Chút khe hở này cũng đủ để Yên Phi có cách khai thác.

"Đinh!"

Mặc Sỹ Minh Dao chỉ cảm thấy trước mắt nhân ảnh chớp lên, không biết kiếm phong của Mặc Nhu kiếm làm sao mà giống như bị hòn đá nặng ngàn cân đè xuống. Hóa ra là Yên Phi dùng chỉ làm đao, mạnh mẽ bổ vào mũi kiếm.

Mặc Sỹ Minh Dao kêu mị la lên một tiếng rồi bắt đầu lùi lại. Từ sau khi luyện thành loại kiếm pháp này, đây là lần đầu tiên nàng không thể liên tục thi triển kiếm pháp, ngạc nhiên thu kiếm lui về phía sau.

Chỉ có Yên Phi hiểu rõ nguyên nhân, bởi vì chàng so với Mặc Sỹ Minh Dao càng nhanh hơn. Sau khi dương thần và âm thần kết hợp, chàng đã vượt qua hạn chế của tinh thần và thể năng vốn có, trở thành một thể hỗn hợp của "Người" và "Tiên".

"Yên Phi!"

Đây là lần thứ hai Mặc Sỹ Minh Dao hô hoán tên chàng, lần này là tiếng kêu hoàn toàn chấn động.

Nhìn trong mắt Mặc Sỹ Minh Dao tràn ngập thần sắc khó tin, Yên Phi cho kiếm vào trong bao mà trong lòng cảm khái. Yên Phi không còn là Yên Phi của ngày trước luôn luôn chịu nhục dưới kiếm Mặc Sỹ Minh Dao, Điệp Luyện Hoa càng không phải là Điệp Luyện Hoa của ngày trước nữa. Mặc Sỹ Minh Dao dờ dẩn trừng mắt nhìn chàng, không nói nên lời.

Yên Phi trong lòng suy nghĩ đến trước đây Mặc Sỹ Minh Dao lấy làm tiếc là chàng không bì kịp nàng, càng kém xa so với Hường Vũ Điền. Nhưng hiện tại bất kể phương diện nào chàng đều áp chế được nàng, nàng càng yêu hay càng hận Yên Phi chàng đây?

Mặc Sỹ Minh Dao đột nhiên nghiêng rằng, hươ kiếm tấn công. Mặc Nhu kiếm hóa thành hơn mười đạo kiếm ảnh hư hư thật thật, lấy tư thế mãnh liệt như bài sơn đảo hải chụp đến, kiếm kinh roèn roẹt, trường kiếm lúc mềm lúc cứng giống như độc xà thè lưỡi.

Yên Phi biết đây là giây phút quan trọng. Từ thần sắc kiên quyết bắn ra trong đôi mắt Mặc Sỹ Minh Dao, chàng liền biết nàng đã hạ quyết tâm liều chết, cố gắng dùng hết bản lĩnh dù cho lưỡng bại câu thương cũng tuyệt không buông tay. Đó chính là tính cách của Mặc Sỹ Minh Dao.

Chàng có chỗ khó xử, chỉ có thể thủ không thể công, lại không thể thi triển chiêu số Tiểu tam hợp, chỉ có thể dựa vào công phu ngoài Tiểu tam hợp hóa giải thế công kích như cuồng phong bạo vũ của Mặc Sỹ Minh Dao. Mặc dù Yên Phi dùng kiếm nhanh hơn nàng, nhưng nếu không lấy công đổi công, cũng không chiếm được bao nhiêu tiện nghi, hớ hênh một chút sẽ bại trận. Mặc dù nói Mặc Sỹ Minh Dao không giết được chàng, thế nhưng phương thức "dương tử" ¹ chỉ có thể dùng một lần, nếu như lần này bị nàng "giết", tiếp đó "phục sinh" trở lại thì lần sau sẽ không hiệu nghiệm nữa.

Yên Phi phi lùi ra ngoài gần một trượng, vừa lùi vừa dùng Điệp Luyện Hoa xuất ra một vòng tròn lớn hoàn chỉnh vô khuyết.

Vượt ngoài dự đoán của hai người, Mặc Sỹ Minh Dao bị trường khí cơ thể lôi kéo như hình với bóng. Kiếm khí kiếm quang mạnh mẽ truy kích giống như hòn đá quăng xuống biển sâu trở nên vô ảnh vô tung, biến thành kiếm chiêu chỉ có hình thức mà thiếu lực uy hiếp.

Khi khuôn mặt xinh đẹp của Mặc Sỹ Minh Dao hiện lên thần sắc kinh hãi thì "Nhật Nguyệt Lệ Thiên đại pháp" đã triển khai toàn bộ, kiếm thể Điệp Luyện Hoa mở rộng, cuốn kiếm ảnh của Mặc Sỹ Minh Dao giống như cuồng phong cuốn muôn ngàn con sóng lớn vào trong.

Mặc Sỹ Minh Dao căn bản không có lựa chọn khác, muốn dùng tay cũng không có cách, đành phải xuất

ra bản lĩnh đặc biệt, tấn công mạnh mẽ về Yến Phi.

Những tiếng "keng keng" không ngừng vang lên bên tai. Với tốc độ nhanh như chót giạt, Mặc Sỹ Minh Dao xuất ra "Sa ảnh kiếm pháp". Từ vị trí góc độ khác nhau, Mạc Nhu kiếm lúc cứng lúc mềm liên tục công kích về phía Yến Phi ba mươi tám kiếm.

Yến Phi biết sách lược của bản thân thành công, chàng dùng khí thuần âm, lần lượt dùng kiếm chiêu chế tạo ra một hồ trường lực hình tròn, làm tan biến sát khí kiếm ý mà Mặc Sỹ Minh Dao không kể sống chết công kích, lại chính diện bức nàng không có cách gì để thay đổi thế công. Bất quá chàng vẫn thủ là chính, càng thủ thì càng nguy hiểm đến cực điểm, hết sức gian khổ đến mức muốn bỏ đi.

"Keng!"

Yến Phi dùng khí chí dương chấn vắng kiếm thứ ba mươi tám cắt vào cổ chàng của Mặc Sỹ Minh Dao. Những chiêu sau của nàng không thể tiếp tục đành phải buông thông kiếm lui về sau.

Hai người lại thành cục diện đứng song song.

Khuôn mặt xinh đẹp của Mặc Sỹ Minh Dao cắt không còn hạt máu, thất thần thờ hồn hển thờ, nhưng kiếm cầm trong tay vẫn ổn định như cũ.

Yến Phi cho kiếm vào trong bao, cười khổ nói: "Sao phải khổ thế chứ? Chúng ta phút chốc bỗng trở mặt thành thù như thế, là vì cái gì đây?"

Mặc Sỹ Minh Dao chậm chậm cho kiếm vào trong bao, mặt đẹp nhẹ rung, cúi đầu không muốn Yến Phi thấy thần sắc trong mắt nàng, tiếp theo ngẩng khuôn mặt như hoa như ngọc lên, hỏi phục thần sắc ôn nhu, lần này lại dùng Hán ngữ nhẹ nhàng nói: "Hán! Chàng vẫn còn yêu Minh Dao sao?"

Tâm thần Yến Phi chấn động dữ dội, hiểu trong lòng Mặc Sỹ Minh Dao đã hạ quyết tâm mạnh mẽ. Chỉ cần câu trả lời của chàng lệch khỏi ý nguyện của nàng, nàng sẽ ôm lấy nỗi hận gặm nhấm con tim, muốn hủy diệt chàng, càng muốn hủy diệt Hường Vũ Điền. Bởi vì bọn họ đều là những tên đàn ông phụ tình mà nàng hận đến thấu xương trong lòng.

Yến Phi nhìn nàng cả nửa buổi, dùng Hán ngữ nói: "Nàng vẫn không hiểu sao? Việc giữa ta và nàng đã là việc quá khứ. Tối đó khi ta ly khai, Thác Bạt Hán đã chết, người đi là Yến Phi. Giết Mộ Dung Văn thành công, khiến võ công ta đột phá, nhưng vết thương trong lòng ta không có cách bù đắp nỗi. Cho nên sau đó ta đến Biên Hoang Tập trở thành một kẻ không chí tiến thủ, suốt ngày chìm đắm trong men rượu. Nếu đó không coi là yêu thì thế nào mới coi là yêu đây? Mặc Sỹ Minh Dao, nàng đến nói cho ta đi!"

Hai mắt Mặc Sỹ Minh Dao lấp lánh những tia kỳ dị càng khiến vẻ đẹp của nàng tỏa ra bốn phía, không gì sánh bằng. Nàng tiếp tục dùng Hán ngữ ôn nhu nói: "Quả nhiên chàng không quên ta, tại sao lại thay lòng đổi dạ mà dính với Kỷ Thiên Thiên?"

Yến Phi cười khổ đáp: "Nàng thực biết cách làm tổn thương người khác, tại sao phải dùng từ "dính với"? Nàng có thể tôn trọng người khác một chút được không? Nàng từng yêu ta sao? Nàng chịu vì ta mà hy sinh sao? Nhưng ta lại chịu vì nàng mà làm bất cứ việc gì, kể cả việc phải chết. Khi đó việc ám sát Mộ Dung Văn thời cơ chưa chín muồi, cũng có thể nói rằng ta chuẩn bị chưa được đầy đủ, thế nhưng ta hiểu được nàng đã mất đi sự nhẫn nại, hơn nữa còn muốn mạo hiểm hành động. Thế là ta chỉ có một lựa chọn, đó là giết chết Mộ Dung Văn, khiến cho phòng vệ hoàng cung bình thường tuyệt không có kẻ hở xuất hiện, tạo nên một cơ hội cho các người."

Mặc Sỹ Minh Dao lặng lẽ lắng nghe, không ngắt ngang lời chàng, trong mắt mang theo chút thần sắc ngỡ ngàng.

Yến Phi nói nhiều lời như vậy là muốn đề tỉnh nàng, hy vọng nàng có thể vứt bỏ thù hận đối với Yến Phi chàng và Hường Vũ Điền, giải khai trắc trở giữa nàng và họ. Tất cả đều vui vẻ dừng lại, như vậy thì chàng và Hường Vũ Điền cũng khỏi phải cùng lừa dối nàng.

Nói trắng ra, nếu như không cần "Chết", ai sẵn lòng liều lĩnh chịu bất chấp hiểm nguy thế này, bao gồm cả Yến Phi, người có dương thần giết không chết trong cơ thể. Hậu quả của loại việc đó ai cũng không thể dự liệu.

Yến Phi than: "Vào khoảnh khắc ta tiến hành đại kế ám sát, ta tự suy nghĩ chắc là mình sẽ chết, căn bản không nghĩ đến những việc tiếp theo. Khi đó trong lòng ta lại có một ý nghĩ khác, dù cho có ám sát thành

công hay không, Yến Phi ta do kiếp trước mắc nợ tình cừu Mặc Sỹ Minh Dao nàng hoặc kiếp này cùng nàng nảy sinh nghiệt trái, đều nên trả nợ, Yến Phi ta sẽ không thiếu nợ nàng một chút nào. Nàng có hiểu tâm tình của ta khi đó không?"

Mặc Sỹ Minh Dao dịu dàng nói: "Ta khiến chàng chán ghét đến thế sao? Sau khi trốn khỏi Trường An, chàng không hề quay lại, giống như chạy trốn ôn thần, lẽ nào chàng không hiểu được ta sẽ nhìn chàng bằng con mắt khác sao? Ta thừa nhận khi đó ta đánh giá sai chàng, nhưng nói đến cùng chỉ xem như mong chàng suy nghĩ, không muốn chàng lâm vào hiểm nguy."

Yến Phi chán nản nói: "Chân thực là như thế này sao? Hai người chúng ta trong lòng đều quá hiểu rồi, khoảnh khắc ta trốn khỏi thành Trường An, ta đã biết rõ ràng người mà khổ luyện nàng là người vĩnh viễn ở lại Trường An, Thác Bạt Hán. Còn người ra đi lại là một người khác, một người hoàn toàn mới gọi là Yến Phi. Thác Bạt Hán trước đây không còn tồn tại nữa, ta cũng không muốn si luyện một người trong lòng chỉ có người khác và không phải nữ nhân của ta. Điều đó thực sự quá thống khổ."

Mặc Sỹ Minh Dao tiến nhanh về phía trước vài bước, đến trước Yến Phi khoảng ba thước, tập trung nhìn kỹ chàng, nhẹ nhàng nói: "Ta nên nói gì đây? Ta thực sự không có ý định bốn cợt cảm tình của chàng, ta đối với chàng là chân tâm. Trước khi gặp chàng, ta không có sống chung với người khác trong thời kỳ dài như vậy, không cần nhắc đến việc giữa ta và Hường Vũ Điền nữa được không? Việc đó đối với ta mà nói chỉ giống như việc phát sinh từ luân hồi kiếp trước."

Yến Phi nhìn kĩ khuôn mặt đẹp như ngọc của nàng, khuôn mặt từng khiến chàng thần hồn điên đảo, nhưng trong lòng lại không có cái cảm giác như trước đây. Bởi vì chàng hiểu được nàng vẫn lừa dối chàng, nếu như nàng không quan tâm đến Hường Vũ Điền thì đã không sai y đến giết Yến Phi chàng.

Chàng đã quá hiểu nàng.

Yến Phi cười khổ: "Có lẽ nàng thực có chút động lòng với ta, nhưng khẳng định đó tình chưa đủ. Tình yêu nên bao gồm cả hy sinh, tha thứ và thấu hiểu. Thế nhưng nàng từ trước đến nay chưa hề nhượng bộ với bất kể việc gì ta làm, càng không thể thấu hiểu tâm sự của ta. Nói trắng ra, ta đã chịu đựng đủ rồi! Ở Biên Hoang tập, cả ngày chìm đắm trong men say, mặc dù thống khổ nhưng lại có cảm giác giải thoát và thống khoái. Việc của chúng ta đã kết thúc từ khoảnh khắc ta rời khỏi Trường An, chúng ta vĩnh viễn không thể phục hồi được loại quan hệ trước đây."

Hai mắt Mặc Sỹ Minh Dao rưng rưng tia hung dữ, nhưng ngữ khí vẫn duy trì bình tĩnh, trầm giọng nói: "Nói đến cùng, vẫn là chàng không còn thích ta nữa, vậy mọi người còn gì để nói đây? Chàng nói nhiều lời như vậy vẫn là muốn Mặc Sỹ Minh Dao ta làm một kẻ bội tín, khiến tộc ta mất mặt, xấu hổ."

Yến Phi nói: "Ta tuyệt không có ý này, chỉ là khuyên nàng buông tay được thì buông tay, bằng không đối với cả nàng và ta đều không có chỗ tốt."

Mặc Sỹ Minh Dao bỗng chốc cất lên tiếng cười kiêu my, hoàn toàn hồi phục phong thái bình thường, hiện ra hết vẻ đẹp động nhân bách mỹ thiên kiều, tiếp đó thần sắc chuyển sang lạnh lùng, chăm chú nhìn Yến Phi, chậm chậm nói từng chữ một: "Nghe chàng nói đáp ứng quyết chiến cùng Hường Vũ Điền, thời gian địa điểm tùy y chọn. Có việc này hay không?"

Lòng Yến Phi chùng xuống, sinh ra chán nản, ưu tư. Chàng tốn nhiều nước bọt như thế nhưng kết quả cuối cùng vẫn là như vậy, nàng không vì thế mà có tí chút cải biến nào, càng không thể buông tha cho Hường Vũ Điền.

Yến Phi than: "Đúng là có chuyện như vậy, Minh Dao nàng có đề nghị gì không?"

Mặc Sỹ Minh Dao nói: "Lúc hoàng hôn ngày mai, ta và Hường Vũ Điền sẽ gặp nhau ở Hậu Điều hồ phía đông bắc Bình Thành, cung kính đại giá Yến công tử. Chàng chỉ có thể một mình đến, ta hi vọng có thể giải quyết triệt để chuyện của chúng ta."

Yến Phi còn biết nói gì, gật đầu đáp: "Ta nhất định đến chỗ hẹn đúng giờ."

Mặc Sỹ Minh Dao hiện ra thần sắc có chút cay đắng nói: "Hiện tại chàng và Hường Vũ Điền đều là người ta không có cách gì giết chết được. Ta rất muốn biết nếu các người sinh tử quyết chiến thì sẽ có kết quả thế nào, chỉ cần người thắng, Mặc Sỹ Minh Dao ta và tộc nhân lập tức rút hết về Sa Hải, từ đây sẽ không quản việc của Mộ Dung Thủy nữa."

Nói xong quay đầu bỏ đi.

Yến Phi nhìn hình bóng nàng dần biến mất ngoài cốc, than dài một hơi, thu lại tâm tình, trở về Bình Thành.

1 Dương tử (佯死): giả chết, chữ dương 佯 nghĩa là giả vờ.

HỒI 82

Cưỡi Hồ Khó Xuống

Dưới ánh nắng buổi chiều mùa đông chiếu rọi, "Kỳ Binh hào" dẫn đầu tiến vào khu bến thuyền Ngô Hải nằm ở phía nam Hải Diêm. Điều khác thường là ngoại trừ tám chiếc Song Đầu hạm đi theo, còn có năm chiếc lâu thuyền chuyên chạy đường biển, nhìn qua thấy đáy thuyền chìm xuống nước sâu đến hai trượng, biết ngay trên thuyền chở đầy hàng hóa.

Lưu Dự nghe báo, cùng chúng binh tướng kéo nhau xuất thành nghênh tiếp. Lúc này trên bờ đã sớm có vài trăm người của Bắc Phủ binh tập trung ở đấy, mọi người thần sắc hưng phấn, quan sát đội thuyền hoành tráng tiến vào bến tàu lớn nhỏ.

Đồ Phụng Tam không đợi "Kỳ Binh hào" tiến sát vào bờ, đã từ trên thuyền nhảy xuống bến tàu, dùng nội công quán chú vào âm thanh hét lớn: "Báo cáo Lưu Soái, Phụng Tam và Văn Thanh may mắn không nhục mệnh, đã đánh được Hồ Độc lữ, đoạt được phần lớn lương thực, vật tư và công cụ đánh thành của địch nhân."

Lưu Dự còn chưa có cơ hội trả lời, thì binh tướng tụ tập tại bến tàu đã bật lên tiếng hò reo, vỗ tay vang trời, chấn động khu bến tàu, tình huống kích động giống như dân chúng đã chịu nỗi khổ hạn hán từ lâu nhìn thấy trên trời có dấu hiệu mưa xuống.

Lưu Dự trong lòng kêu tốt. Đồ Phụng Tam chơi chiêu này vô cùng tuyệt đẹp, có thể thấy đối với lòng người hần hiểu biết sâu sắc. Sau khi hần công hãm thành công Hồ Độc lữ, lập tức dẫn thuyền đội chạy không nghĩ quay trở về, mục đích là muốn báo tin tốt, để kích động sỹ khí binh lính tại Hải Diêm.

Nếu không có khí giới và công cụ chuyên dụng đến đánh Hải Diêm, tạm thời Thiên Sư quân đối với Hải Diêm vô kế khả thi, nhường cho binh lính Hải Diêm có đủ thời gian và không gian nghỉ ngơi.

Binh lính giữ thành ở cửa và trên tường thành nghe được tiếng reo mừng bên đấy, lập tức hiểu được có chuyện gì phát sinh, đồng thời hò reo hưởng ứng trợ uy, nhất thời trong và ngoài thành tràn đầy tiếng hò reo khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.

Đồ Phụng Tam đến thẳng trước mặt Lưu Dự, Lưu Nghị và các tướng lĩnh, ung dung nói: "Bọn ta phát động công kích đối với Hồ Độc lữ vào giữa giờ Sửu và Dần, địch nhân trong lúc bất ngờ hoàn toàn không có sức phản kích, hoảng hốt bỏ chạy tứ tán, đến trời sáng thì toàn lữ rơi vào trong tay bọn ta. Không biết có phải lão thiên gia chiếu cố, năm chiếc thuyền chở hàng hóa của Thiên Sư quân vẫn u mê không biết tiến vào Hồ Độc lữ, mang theo lương lớn lương thảo, dược vật, y phục và vật dụng hàng ngày, bọn ta đương nhiên không thể nhân nhượng, tất cả theo đơn thống kê thu lại hoàn toàn. Xem này! Bọn ta mang chiến lợi phẩm đến đây, thỉnh Lưu soái coi qua và thu nhận."

Bởi vì hần nói chuyện đã nhẹ nhàng lại hứng thú, làm cho chúng binh tướng bật cười lớn, phát xuất từ đáy lòng. Mà năm chiếc hải thuyền to lớn, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người đang tiến dần vào bờ, so với bất kể chuyện gì cũng đều có sức khích lệ sỹ khí hơn.

Lưu Dự cảm kích Đồ Phụng Tam tận đáy lòng, trước mắt Bắc Phủ binh thiếu thốn nhất chính là lương thực, hàng hóa và lòng tin. Điều hay nhất là Đồ Phụng Tam nhắc đến ông trời, quanh một vòng đề tỉnh mọi người Lưu Dự gã là chân mệnh thiên tử, đồng thời khiến cho mọi người phần chấn tinh thần.

Lưu Dự mỉm cười nói: "Tông huynh! Làm phiền người nghiệm thu chiến lợi phẩm, rồi vận chuyển vào trong thành."

Lưu Nghị vung tay hô một tiếng, toàn bộ những người xung quanh đi theo hần giải quyết công việc.

Lúc bấy giờ tám chiếc Song Đầu hạm diều võ dương oai đi qua đi lại tuần tiểu vùng biển bên ngoài khu bến thuyền, tăng thêm khí thế của quân giữ thành Hải Diêm.

Đồ Phụng Tam đi đến bên cạnh gã, thờ dãi: "Bọn ta không có nhìn lầm Khoái Ân, người này là tướng tài trên đời khó kiếm. Kế hoạch công đánh Hồ Độc lữ do y một tay lập nên, có thể lập được kỳ công mà thương vong chưa đến một trăm người. Bọn ta phải trọng dụng y thật tốt."

Lưu Dự hỏi: "Đại tiểu thư và Tổng đại ca đâu?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Bọn ta nhận được tin tức từ Biên Hoang truyền đến. Địch nhân ở Bắc Đĩnh Khẩu đã bị đẩy lui, còn giết chết chủ soái Tông Chánh Lương và phó soái Hồ Bái. Cao tiểu tử đương nhiên bình an mạnh khỏe, hình như còn chiếm được tình yêu của tiểu Bạch Nhạn. Yến Phi hiện nay đã đến Bành Thành, năm xe hoàng kim có thể trong một thời gian ngắn được vận chuyển đến Biên Hoang. Chính vì Biên Hoang tập nguy nan đã giải, cho nên Hoang nhân huynh đệ bọn ta đem hai trăm thớt chiến mã thượng đẳng giao cho Khổng lão đại, lại do y phái thuyền vận chuyển đến Hải Diêm. Đại tiểu thư và Tổng đại ca mang thuyền đi tiếp ứng trên đường, tránh bị Thiên Sư quân chặn đường cướp mất."

Lưu Dự rất vui nói: "Bọn ta gặp vận rồi, tin tức tốt lần lượt từng cái một theo nhau mà tới."

Đồ Phụng Tam nói: "Tất cả có lẽ là hết đêm trời lại sáng. Sự thật từ khi nắm được Diêm Thành, bọn ta đã nắm được vận mệnh của mình trong lòng bàn tay, không phải do người ta ban bố nữa. Tình hình hiện tại như thế nào?"

Lưu Dự đáp: "Trong một ngày hôm qua, Ngô Quận, Gia Hưng theo nhau thất thủ. Thiên Sư quân lại phong tỏa đường đến Vô Tích, bức cho bại quân của hai thành chạy trốn về Hải Diêm. Hiện tại binh lực ở Hải Diêm bọn ta đã tăng đến tám ngàn người. Từ Đạo Phúc thật biết tương trợ."

Đồ Phụng Tam than: "Đây kêu là ông trời giúp ta. Chỉ qua sự thất bại nhanh chóng của Ngô Quận và Gia Hưng, có thể nhìn ra Bắc Phủ binh mười phần không còn dấu chí. Sự thật binh lính của Tạ Diễm đã đến tuyệt cảnh cùng trời cuối đất, toàn nhờ kỳ binh bọn ta đột khởi, mới vẫn hồi được lại. Có tin tình báo của Thiên Sư quân hay không?"

Lưu Dự quan sát hàng hóa từ năm chiếc hải thuyền đang được mọi người cao hứng chuyển lên trên bờ, rồi lại dùng xe lừa vận chuyển vào trong thành, trong lòng nổi lên cảm giác thỏa mãn và vui vẻ. Gã đáp: "Theo tin tức mới nhận được, chủ lực của Thiên Sư quân đã theo đường sông di chuyển xuống phía nam, tấn công Cối Kê và Thượng Ngu sẽ là việc trong tám hoặc mười ngày tới. Binh lính Thiên Sư quân phải đến công kích Hải Diêm, vẫn chưa thấy vết tích. Thật kỳ quái!"

Đồ Phụng Tam cười: "Thật ra có gì kỳ quái đâu. Cánh binh lính này hiện tại phải đang trên đường chạy tới Hồ Độc lữ, bắt quá khi bọn họ gặp được bại quân từ Hồ Độc lữ chạy về, chỉ đành lui lại Ngô Quận và Gia Hưng, thỉnh cầu lại chỉ thị của Từ Đạo Phúc."

Lưu Dự vui vẻ: "Nên là như thế!" Lại trầm ngâm nói: "Từ Đạo Phúc sẽ có phản ứng thế nào đây?"

Đồ Phụng Tam quét mắt nhìn tình hình ở trên mặt biển, trầm giọng: "Nếu như ta dự đoán không sai, hạm đội Thiên Sư quân sẽ xuất hiện tại trên mặt biển, phá hủy thuyền của bọn ta đang đậu tại bến thuyền, phong tỏa giao thông trên biển, khiến cho bọn ta chẳng có cách nào hỗ trợ Cối Kê và Thượng Ngu đối diện bên kia eo biển, đồng thời cô lập Hải Diêm, làm cho bọn ta không thể từ đường biển vận chuyển vật tư lại."

Lưu Dự hai mắt phát xạ tinh mang lấp lánh, bình tĩnh nói: "Cứ kệ đội chiến thuyền của Thiên Sư quân, với kinh nghiệm bọn ta Song Đầu hạm có thể dùng chiến thuật lấy ít thắng nhiều. Bọn ta còn có một ưu điểm là từ trên bờ hỗ trợ hạm đội bọn ta, chỉ cần chịu qua được cửa này, Hải Diêm sẽ biến thành một hòn núi lớn đứng vững chãi không nghiêng ngả giữa biển khơi cuồng nộ. Cái ngày bọn ta đánh bại Thiên Sư quân cũng không còn xa nữa."

° ° °

Ghế Nhiếp Thiên Hoàn ngồi tại bên cạnh cửa sổ trong sương phòng, từ tầng hai tửu gia nhìn ra phong cảnh gió mưa mù mịt trên Động Đình hồ. Lúc này thủ hạ mở cửa vào báo có Nhậm Thanh Thị đến.

Nhiếp Thiên Hoàn bảo thủ hạ mời nàng vào, đợi Nhậm Thanh Thị ngồi xuống ghế bên cạnh và sau khi cửa sương phòng đóng lại, Nhiếp Thiên Hoàn mới hỏi: "Có phải Nhậm hậu buồn chán quá muốn hoạt động không?"

Nhậm Thanh Thị mỉm cười châm rượu cho y, ôn nhu nói: "Ta không ngừng lo lắng, cho nên nhân thể Nhiếp bang chủ lên Ba Lăng, chạy lại gặp người."

Nhiếp Thiên Hoàn dụng thần dò xét thị, tựa như có chỗ phát hiện, ngạc nhiên: "Nhậm hậu lại lo lắng cho con người Nhiếp mỗ?"

Nhậm Thanh Thị điềm đạm đáp: "Chính vì Nhiếp bang chủ nghĩ ta không cần lo lắng cho người, đó lại là lý do ta lo lắng cho người."

Nhiếp Thiên Hoàn cau mày: "Nhậm Hậu có phải ám chỉ Hoàn Huyền sẽ hại ta không?"

Nhậm Thanh Thị thở dài: "Ta đối với Hoàn Huyền xác thực có ý hận, nhưng vẫn sẽ không bản thủ đến mức làm cái việc ly gián, nhưng có vài lời không nói ra thì không thoải mái, tiện báo đáp tình nghĩa của Nhiếp bang chủ thu lưu ta."

Nhiếp Thiên Hoàn mỉm cười nói: "Thỏ khôn tất nhiên chưa chết, Nhiếp Thiên Hoàn ta vẫn còn có giá trị lợi dụng, Hoàn Huyền sao đã dám hại ta?"

Nhậm Thanh Thị sâu sắc nói: "Là nô gia lo lắng bang chủ có cách nghĩ suy xét bản thân như vậy. Bang chủ tin rằng muốn giết người là một việc dễ dàng ư? Khi bang chủ toàn lực đề phòng thì bất kể người nào muốn đối phó với bang chủ, đều phải trả ra một giá rất trầm trọng thể thảm, đồng thời còn rước họa tự đốt mình. Cho nên nếu ta là Hoàn Huyền, sẽ chọn lúc bang chủ không ngờ nhất, đánh lúc bang chủ không phòng bị thì đã trừ đi một mối tâm phúc đại họa nữa ngoài Dương Toàn Kỳ và Ân Trọng Kham."

Nhiếp Thiên Hoàn hừ lạnh: "Nhậm Hậu coi ta ngày đầu tiên ra đời sao? Ta sao lại có thể không đề phòng Hoàn Huyền, binh lính của y đều nằm dưới sự giám thị của ta, y động nửa đầu ngón tay cũng không giấu được ta. Hoàn Huyền muốn ám toán ta, sẽ tự chuốc lấy phiền toái."

Nhậm Thanh Thị cười khở: "Bang chủ nổi giận rồi, ta có cần cầm miệng biển khỏi đây không?"

Nhiếp Thiên Hoàn sau khi trừng mắt nhìn thị một lúc rất lâu, lắc đầu nói: "Ta không bực mình, chỉ là muốn nói cho nàng biết, ta luôn luôn đề phòng Hoàn Huyền, kết minh giữa ta và y chỉ là lợi dụng lẫn nhau, căn bản không cần phải nói đạo nghĩa. Chẳng những không có một minh ước nào, ta đến hôm nay vẫn chỉ có thể xưng bá tại Lương Hồ, ngồi nhìn Đại Giang bang điều võ dương oai."

Nhậm Thanh Thị ngập ngừng muốn nói, rút cuộc cũng không nói.

Nhiếp Thiên Hoàn nói: "Xin nói ra đi."

Nhậm Thanh Thị nói: "Dưới tình huống bình thường, khó ai dám đối phó bang chủ. Nhưng khi bang chủ xuất ra toàn lực, chẳng may bị cắt đứt đường quay lại Lương Hồ, sẽ biến thành mảnh hổ xuống núi bị chó nhồn. Bang chủ mình bạch ý tứ ta chưa?"

Nhiếp Thiên Hoàn ung dung nói: "Tình huống như vậy có thể trong một ngày nào đó sẽ phát sinh, nhưng tuyệt sẽ không xảy ra trước khi công hãm Kiến Khang, về phương diện này ta tự có tính toán."

Nhậm Thanh Thị bình tĩnh hỏi: "Bang chủ hùng tài đại lược, trong lòng đương nhiên có kế hoạch vẹn toàn, cho phép ta suy đoán không?"

Nhiếp Thiên Hoàn lộ ra vẻ không được tự nhiên, cau mày nói: "Nói đi!"

Nhậm Thanh Thị nhún vai: "Khi Hoàn Huyền toàn lực công kích Kiến Khang, bang chủ sẽ đánh chiếm Kinh Châu, biến thành một Hoàn Huyền khác. Cho dù Hoàn Huyền đánh chiếm thành công Kiến Khang cũng mất đi cái lợi thượng du. Đúng không?"

Nhiếp Thiên Hoàn trầm giọng hỏi: "Đây là cách nhìn của Hoàn Huyền hay là suy đoán của nàng?"

Nhậm Thanh Thị đưa mắt nhìn vào làn mưa mù mịt trên Động Đình hồ, nhẹ nhàng nói: "Bất luận Đại Giang bang hay là Lương Hồ bang đều là cái gai trong lòng và trong mắt Hoàn Huyền. Hẳn đâu phải là người hữu dũng vô mưu, hẳn mượn tay bang chủ trừ đi Giang Hải Lưu là giải pháp cao minh nhất. Nhưng hẳn lại có hai khuyết điểm lớn là háo sắc và rất đa nghi."

Tiếp theo ánh mắt hướng về y, bình tĩnh nói: "Thiên hạ ai chẳng biết bang chủ là bá chủ kiêu hãnh không chịu thần phục dưới bất kể người nào, với Hoàn Huyền là một người rất đa nghi như thế, tuyệt sẽ không để cho bang chủ ngồi hưởng lợi. Nếu như dự đoán của Thanh Thị không sai, Hoàn Huyền sẽ chỉ

phong tỏa Đại Giang, mà sẽ không trực tiếp tấn công Kiến Khang."

Nhiếp Thiên Hoàn lạnh lùng: "Ý nàng là lần này Hoàn Huyền muốn ta công đánh Giang Đô chỉ là gian kế dụ rấn ra khỏi hang để lật đổ Lương Hồ bang của ta. Ha ha! Nếu như thế ta sẽ khiến cho Hoàn Huyền hối hận."

Nhậm Thanh Thị ung dung: "Ta vừa mới nói qua, khi bang chủ toàn lực đề phòng, khẳng định người nào công kích người là ngu xuẩn. Công đánh Giang Đô, bang chủ có ưu thế tiến có thể công, lui có thể thủ. Sao Hoàn Huyền lại dám trong lúc đó có chủ ý sai lầm mà đánh bang chủ. Sự tình sẽ phát sinh trong khoảng thời gian sau khi tiêu diệt xong Dương Toàn Kỳ và Ân Trọng Kham cho đến khi xâm phạm Kiến Khang."

Dừng chút rồi tiếp tục: "Tuy nhiên đối với sự triển khai binh lực của Hoàn Huyền bang chủ thuộc như lòng bàn tay, nhưng đối với Tiều Túng ở Ba Thục lại thế nào đây? Người này có thể độc bá Ba Thục, rất không đơn giản, với lại lai lịch xuất thân càng thần bí. Sự quật khởi của Tiều gia chỉ hơn mười năm, ngay cả nhân tài như Can Quy cũng cam tâm để y sử dụng, mới biết Tiều Túng chẳng phải chỉ là thế gia đại tộc bình thường."

Nhiếp Thiên Hoàn cười khỏ, hỏi: "Nàng nghĩ ta sẽ sao nhãng với Tiều Túng ư?"

Nhậm Thanh Thị đáp: "Bang chủ đương nhiên sẽ không sơ suất thế, nhưng khẳng định cảm nhận còn chưa được sâu sắc như ta. Tiều Nộn Ngọc có thể nói đã khó nhọc cưỡng đoạt Hoàn Huyền từ trên tay ta. Ngay lúc tin tức Can Quy ôm hận tại Kiến Khang truyền đến tai Hoàn Huyền, do thế thấy được sự ứng biến nhanh chóng của nữ nhân này, chẳng từ bất kể thủ đoạn lợi hại nào, đâu có chút nào đứng đắn giống như nữ nhân trong các gia đình thế tộc? Nếu như không phải Hoang nhân cố ý tiết lộ sự việc Tiều Nộn Ngọc hành thích Cao Ngạn, đến hôm nay sợ rằng bang chủ còn chưa sinh ra cảnh giác với Tiều gia."

Nhiếp Thiên Hoàn hiện ra vẻ trầm tư suy nghĩ, sau một lát gật đầu: "Những lời Nhậm hậu mới nói, toàn là thật tình."

Nhậm Thanh Thị rất vui nói: "Rút cuộc bang chủ đã nghe được lọt tai!"

Nhiếp Thiên Hoàn ngạc nhiên liếc nhìn thị, cau mày hỏi: "Nàng còn có cách nhìn thế nào đối với Tiều gia?"

Nhậm Thanh Thị thờ dãi: "Lúc tiên huynh còn tại thế, luôn luôn lưu ý đến tình hình phương Nam, bỏ ra không ít công phu. Lúc đó thế lực của Mao gia lớn hơn Tiều gia, cho nên bọn ta không chú ý đến Tiều Túng lắm. Ai ngờ được Tiều Túng chỉ trong thời gian một đêm đem tất cả tình hình xoay chuyển ngược lại. Do đấy có thể thấy vạn lần không thể coi thường Tiều Túng, nếu không sẽ giẫm lên vết xe đổ của Mao gia."

Nhiếp Thiên Hoàn cầm lấy chén rượu uống một hơi hết sạch.

Nhậm Thanh Thị trầm mặc chăm chú nhìn y, đợi y để chén rượu xuống xong, mới nhẹ nhàng hỏi: "Người đã nghe qua con người Lý Thục Trang chưa?"

Nhiếp Thiên Hoàn ngạc nhiên đáp: "Đương nhiên nghe qua, thị chẳng những là đại lão bản của Hoài Nguyệt lâu, mà còn là người cung ứng chủ yếu Ngũ thạch tán ở Kiến Khang, khiến cho thị biến thành nữ nhân giàu nhất tại Kiến Khang."

Nhậm Thanh Thị ánh mắt mơ màng, tựa như tự nói với mình: "Vì sao ta phải đề cập đến thị? Bởi vì tiên huynh từng có một giai đoạn tình cảm với thị, từ đó đến nay bọn ta chỉ coi thị là một nữ nhân để lợi dụng, chứ chưa từng nghĩ qua thị ngoài danh lợi quyền thế lại còn một dã tâm khác, bất quá cách nghĩ này ta cũng thay đổi rồi."

Nhiếp Thiên Hoàn ngạc nhiên hỏi: "Chuyện gì khiến cho nàng thay đổi cách nhìn đối với thị?"

Nhậm Thanh Thị đáp: "Đương nhiên là có quan hệ với cái chết của Can Quy tại Hoài Nguyệt lâu, không có tin tức tình báo chính xác của Lý Thục Trang, Can Quy làm sao có thể nắm được việc Lưu Dự đến Hoài Nguyệt lâu dự tiệc chứ? Theo suy đoán của ta Lý Thục Trang vị tất đã có giao tình trực tiếp với Can Quy, nhưng lại có quan hệ mật thiết với Tiều gia."

Nhiếp Thiên Hoàn ngây người nói: "Phòng đoán của nàng vô cùng hữu dụng, xác thực ta đánh giá thấp thực lực của Tiều gia."

Tiếp theo cười khỏ nói: "Được nghe nàng diễn giải ta có chút tâm thần bất định, đã từ rất lâu ta không

có cảm giác nguy cơ tứ bề. Nhậm hậu có lời khuyên chân thành gì đối với ta không?"

Nhậm Thanh thị từng lời từng lời từ từ nói: "Nếu như ta là bang chủ người, sẽ cự tuyệt xuất binh, tùy tiện tìm ra một lý do, giả như còn chưa chuẩn bị chu đáo, xin Hoàn Huyền đem hành động công kích Ân, Dương hai người lùi lại nửa năm."

Hai mắt Nhiếp Thiên Hoàn thần quang cực thịnh, chăm chú nhìn Nhậm Thanh Thị. Nhậm Thanh Thị cúi đầu nói: "Những lời Thanh Thị muốn nói đã nói hết rồi! Tất cả do bang chủ tự định đoạt."

Nhiếp Thiên Hoàn vẫn im lặng không lên tiếng.

Nhậm Thanh Thị đứng dậy thi lễ, một lời xin lỗi, lùi ra khỏi sương phòng.

Thị vừa mới đi khỏi, Hác Trường Hanh tiến vào trong phòng, đi đến bên cạnh y ngồi xuống, dùng ánh mắt nhìn y như muốn hỏi.

Nhiếp Thiên Hoàn hỏi: "Có chuyện gì?"

Hác Trường Hanh đáp: "Dương Toàn Kỳ trúng kế rồi, vừa nhận được tin tức từ Hoàn Huyền đưa tới, đội thuyền của Dương Toàn Kỳ đã rời khỏi Tương Dương chạy về Giang Đô."

Nhiếp Thiên Hoàn ngạc nhiên nói: "Dương Toàn Kỳ chẳng lẽ không hiểu được một loạt trận mưa lớn liên tiếp trước đó đã làm Quảng Lăng và Giang Đô úng ngập đất trồng trọt, ảnh hưởng đến cả vụ thu hoạch mùa thu này sao?"

Hác Trường Hanh cười giễu cợt: "Ân Trọng Kham khẳng định sẽ giấu việc này với Dương Toàn Kỳ, cố tình lừa Dương Toàn Kỳ bỏ táng theo. Đây gọi là danh sỹ, là văn nhân thất đức triệt cả đầu lẫn đuôi."

Nhiếp Thiên Hoàn trầm ngâm một lúc rất lâu, cười khổ nói: "Trường Hanh! Người hãy suy nghĩ giúp ta, nếu như ta đem ước định với Hoàn Huyền để yên không để ý tới, án binh bất động, sẽ có hậu quả gì?"

Hác Trường Hanh thoáng chần chừ, trợn mắt nhìn Nhiếp Thiên Hoàn, nhất thời không nói ra lời.

Nhiếp Thiên Hoàn nghiêm nét mặt: "Ta nghiêm chỉnh đấy."

Hác Trường Hanh dụng tâm suy nghĩ một lát rồi đáp: "Trước hết bọn ta sẽ trở về nguyên trạng, thế lực thế này thì khó có thể bước ra khỏi Lưỡng Hồ nửa bước, còn mất luôn địa bàn mới đánh được ven theo Đại Giang, mà Hoàn Huyền cũng sẽ khó đạt được mộng làm hoàng đế của y."

Nhiếp Thiên Hoàn gật đầu nói: "Người đã nói ra cách nghĩ trong lòng ta. Tình hình hiện thời của bọn ta, như chạy thuyền ngược dòng, không tiến tức lùi. Nói không chừng Đại Giang bang nhân cơ hội này từ suy trở lại thịnh. Tất cả vì có Hoang nhân hậu thuẫn cho Đại Giang bang."

Hác Trường Hanh hỏi: "Chẳng lẽ bang chủ thật có tính toán như vậy?"

Nhiếp Thiên Hoàn thở dài: "Chỉ là suy nghĩ qua. Từ sau khi giết chết Giang Hải Lưu, sự thật bọn ta đã như leo lên lưng hổ, chỉ có kiên trì đi tiếp, mới có một ngày vén được mây nhìn thấy trăng sáng."

Hác Trường Hanh quan tâm lo lắng hỏi: "Bang chủ lo lắng chuyện gì? Có phải nghe được việc liên quan đến Hoàn Huyền?"

Nhiếp Thiên Hoàn trả lời: "Nhắc đến lại buồn cười. Ta lo lắng là một người ta không lý giải nổi, cũng chính vì ta không hiểu nổi y mới cảm thấy lo âu. Hoàn Huyền ư! Vẫn chưa được ta để vào trong mắt, nếu không sao ta có thể phạm sai lầm lớn mưu toan chuyện lật da hổ."

Hác Trường Hanh không hiểu hỏi: "Người khiến cho bang chủ sinh ra lo âu rút cuộc là thần thánh phương nào?"

Nhiếp Thiên Hoàn đáp: "Là Tiều Túng cha của Tiều Nộn Ngọc."

Hác Trường Hanh nhẹ thở dài một hơi, nói: "Sao lại là y!"

Nhiếp Thiên Hoàn cười khổ: "Chỉ nhìn người căn bản không coi Tiều Túng ra cái gì, có thể biết công phu giấu tai mắt người ta của Tiều Túng thành công như thế nào. Nếu ta không được Nhậm Thanh Thị nhắc nhở, ta vẫn như ở trong mộng. Tất cả y nguyên theo kế hoạch đã định tiến hành, nhưng bọn ta tất phải đề

phòng Hoàn Huyền và Tiêu Túng một tay, nếu không sẽ lật thuyền trong rãnh, gặp họa bất trắc."

Hác Trường Hanh gật đầu lĩnh mệnh.

Nhiếp Thiên Hoàn lại hỏi: "Thanh Nhã có động tĩnh gì không?"

Hác Trường Hanh cười nói: "Gần đây muội ấy rất nghe lời, tâm tình cũng tốt hơn, đặc biệt là luôn luôn lưu tại biệt viện, rất ít thấy muội ấy đi ra ngoài."

Nhiếp Thiên Hoàn vui vẻ nói: "Người cho người đi tìm nó lập tức đến đây gặp ta vì có việc quan trọng muốn hỏi nó."

Hác Trường Hanh vâng lệnh rời khỏi.

HỒI 83

Đôi Lừa Trời Sinh

Noài thành Hải Diêm rầm rộ xây dựng, tại khu bến thuyền phía nam thành thiết lập lầu bắn tên và chiến lũy bằng gỗ, tăng cường sức phòng thủ trong một phạm vi lớn. Do bại quân không ngừng chạy đến Hải Diêm, khiến binh lực luôn luôn gia tăng. Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam quyết định mở rộng phạm vi phòng thủ bao gồm cả khu bến thuyền, lấy ưu thế dựa lưng vào thành, hai bên đều có đào ba đường hào dùng để bắn tên và bẫy chống kỵ binh, chỉ lưu lại một thông đạo hẹp. Địch nhân đến thì dùng cung mạnh tên cứng thủ giữ, có thể vững như tường đồng vách sắt, khỏi phải lo lắng. Vốn đã triển khai trên tường thành hơn một trăm máy bắn đá, một nửa số đó lại bị đẩy ra ngoài thành phía nam, dùng để tăng cường thêm sức phòng ngự của trận địa bờ biển.

Năm chiếc lầu thuyền vận tải lương thực vật tư sau khi lấy xong hàng lập tức rời bến, do bốn chiếc Song Đầu hạm đi hộ tống, bốn chiếc Song Đầu hạm còn lại vẫn đậu tại bến tàu.

Bắc Phủ binh tại Hải Diêm thành ai nấy đều hiểu được trước mắt chính là sinh tử quan đầu, lại thêm trong thành lương thực vật tư đầy đủ, cộng thêm mười phần tin tưởng đối với Lưu Dụ, cho nên chỉ cần là người có thể đi được, đều tham gia vào những nhóm đào công sự phòng ngự khác nhau, mỗi khi thấy dựng xong một tòa tiền lầu, mọi người đều đồng thanh hoan hô, sỹ khí dâng cao, đoàn kết nhất trí.

Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam ngồi trên soái hạm "Kỳ Binh hào" đi tuần trên mặt biển, thị sát vùng biển Hải Diêm và hình thế bờ biển, để tìm sách lược tác chiến.

Trên đài chỉ huy, Đồ Phụng Tam ngửa mặt nhìn sắc trời, nói: "Mấy ngày hôm nay thời tiết rất không ổn định, tùy lúc sẽ mưa xuống một trận."

Lưu Dụ gật đầu đồng ý, nói: "Điều này đối với bọn ta có lợi cũng có hại, lợi cho phòng thủ, bất lợi khi bọn ta vượt qua eo biển tiếp ứng cho huynh đệ tại Cối Kê và Thượng Ngu."

Đồ Phụng Tam cười, nói: "Ta lại nghĩ lợi nhiều hơn hại. Sóng gió khiêu chiến với chiến thuyền, thời tiết càng ác liệt, càng có thể biểu hiện tính năng chiến thuyền và bản lĩnh thủy thủ. Tại hai mặt này, Thiên Sư quân không cách nào sánh được với bọn ta."

Lưu Dụ đã sớm nhìn sang vùng biển bên eo biển đối diện, trầm giọng nói: "Đội chiến thuyền của địch nhân tuy tốt xấu không đều, nhưng về số lượng lại chiếm ưu thế áp đảo. Bọn ta mỗi lần mất đi một chiến thuyền đều ảnh hưởng đến sức chiến đấu, tình hình tịnh không lạc quan."

Tiếng lão Thủ từ đằng sau vọng đến, hỏi: "Tiểu Lưu gia có kinh nghiệm hải chiến chưa?"

Lưu Dụ thật thà nói: "Chưa từng thử qua."

Lão Thủ đi đến bên cạnh gã, hít sâu một hơi khí lạnh của gió biển, tin tưởng mười phần nói: "Hải chiến và hà chiến căn bản là hai vấn đề. Tác chiến trên mặt biển, không cần phân chia thuận dòng ngược dòng, cái gì xích sắt ngăn sông, rào gỗ dưới nước, thuyền nổi ngăn ngang sông, cầu nổi, tháp nổi, tóm lại cuối cùng toàn bộ đều không thể dùng được. Bàn về hải chiến là phải nói về hướng gió, dòng chảy và thủy triều lên xuống. Trong tình hình những ngày này, bọn ta căn bản không cần sợ địch nhân thuyền nhiều, vì ta có chỗ đậu mà đối phương không có, chỉ một điểm ấy, cũng khiến cho địch nhân không dám đánh lâu. Dưới hình thế như vậy, quyết định thắng bại không phải chỉ thuyền nhiều hơn, mà là nắm được rõ tình thế khu vực khai

chiến và tính năng ưu việt của chiến thuyền. Tại chiến trường trên biển rộng lớn vô bờ, sóng to gió lớn, ta có lòng tin chỉ bằng "Kỳ Binh hào" với sự trợ lực của trận địa dọc bờ biển, có thể khiến cho địch nhân khốn khổ không chịu được. Huống chi còn có tám chiếc Song Đầu hạm khả năng chiến đấu lớn mạnh trợ chiến."

Chỉ nghe giọng nói vang vang hữu lực của lão Thủ, biết ngay lão nắm chắc phần thắng đối với hải chiến.

Đồ Phụng Tam vui vẻ nói: "Ta hoàn toàn đồng ý với cách nhìn của lão Thủ, đây thuộc về sự khác biệt giữa cao thủ và thấp thủ. "Kỳ Binh hào" giống như Yến Phi, chỉ cần địch nhân không cách gì hình thành được thế hợp vây, thử hỏi ai có thể loại bỏ được Yến Phi đây?"

Lão Thủ kiêu ngạo nói: "Đội chiến thuyền Thiên Sư quân sở hữu, ngay tư cách thấp thủ cũng còn chưa xứng, chỉ là một lũ mới tập trung không có kinh nghiệm thủy chiến. Nhưng ta tuyệt sẽ không khinh địch, chỉ cần bọn họ dám đến xâm phạm ta, lão Thủ ta sẽ toàn lực đối phó với bọn chúng."

Lưu Dụ nghe được cảm thấy nhẹ nhõm, hỏi: "Giả thiết địch nhân dùng chiến thuyền phong tỏa bờ eo biển đối diện, bọn ta có biện pháp gì?"

Lão Thủ vui vẻ đáp: "Một vùng eo biển rộng lớn thế này, thật ra địch nhân không có cách nào phong tỏa, chỉ cần bọn ta mãnh liệt công kích, khẳng định có thể giết cho địch nhân thuyền lật người chìm. Hải chiến dùng chiến thuyền là chính, trong đội thuyền của Thiên Sư quân được gọi là chiến thuyền chỉ là thiểu số, phần lớn những chiếc khác đều do thuyền chở hàng và thuyền đánh cá hợp lại mà thành, lại thiếu kinh nghiệm thủy chiến. Tiểu Lưu gia thật không cần vì thế mà lo lắng."

Đồ Phụng Tam gật đầu nói: "Ưu điểm duy nhất của địch nhân là số thuyền nhiều hơn bọn ta cả trăm lần, nhưng đó cũng là khuyết điểm lớn nhất của bọn họ, một khi thất lợi sẽ tạo thành một trường rối loạn. Mà bọn ta lại như hổ vào giữa bầy dê, thích nhất là cắn cái đầu, mà con dê đầu đàn ấy sẽ phải gặp tai ương, hoàn toàn không thể nói ngẫu nhiên."

Tiếp theo trầm giọng nói: "Nếu như ta dự liệu không sai, trong một thời gian ngắn chiến thuyền của Thiên Sư quân tất ồ ạt tấn công. Trước tiên dùng chiến thuyền vận chuyển binh lính và công cụ đánh thành, lên bờ ở hai bên thành, chuẩn bị từ đường bộ tấn công trận địa khu bến thuyền, còn chiến thuyền từ đường biển trực diện công kích bọn ta. Chỉ cần bọn ta có thể tìm ra sách lược phản kích đứng đắn, tất có thể gây tổn thất nặng nề cho địch nhân."

Lão Thủ nói: "Tiểu nhân có một đề nghị."

Đối với cách nhìn của cao thủ thủy chiến này, hai người đều không dám không coi trọng.

Lưu Dụ vui vẻ nói: "Thỉnh lão huynh người cứ nói thẳng đừng ngại."

Lão Thủ vui vẻ nói: "Lưu gia thật không kiêu ngạo, trước đây ta ở Bắc Phủ binh, rất nhiều sự tình coi không được thuận mắt, chỉ dám bực mình mà không dám nói. Còn như muốn nói ý tưởng trong lòng ra, thì dù nghĩ cũng không dám nghĩ đến. Khà!"

Tiếp theo ánh mắt lão nhìn về chỗ cửa eo biển, nói: "Thiên Sư quân chẳng những thuyền nhiều, mà binh lính cũng nhiều. Chẳng may để cho bọn họ đồng thời từ thủy lục hai đường tấn công bọn ta, sẽ làm cho chúng ta ứng chiến không nổi. Phương pháp hay nhất là không để cho bọn họ có cơ hội lên bờ."

Đồ Phụng Tam vỗ tay nói: "Nói đúng lắm! Ta cũng nghĩ như vậy, chỉ sợ có lòng mà không có sức, biến khéo thành vụng."

Thần thái lão Thủ thể hiện như một chuyên gia xuất sắc, nói: "Bởi vì Hải Diêm có tiểu Lưu gia trợ trận, nhất định Từ Đạo Phúc sẽ thân hành mang đội thuyền đến tấn công. Với ngu kiến của ta, Từ Đạo Phúc là nhân vật trí dũng song toàn, trước tiên dùng đội thuyền khống chế chiến hạm bọn ta, làm cho chúng ta không cách nào phân thân, rồi mới đưa binh lính tác chiến trên đất liền từ dưới nước lên trên bờ. Nếu như bọn ta hăm mình vào chiến thuật như vậy của địch nhân, sẽ rơi vào thế hoàn toàn bị động, rất có khả năng thua trận chiến này. Đương nhiên địch nhân không thể trong vòng một thời gian ngắn đánh được Hải Diêm, nhưng có thể dùng cách phá đi trận địa tại khu bến tàu của bọn ta, cô lập Hải Diêm, cắt đứt giao thông trên biển, như thế bọn ta giống như thua trận này rồi."

Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam đồng thời động dung, không ngờ lão Thủ có thể một lần nói ra thấu đáo như vậy.

Lão Thủ tiếp tục hăng say nói: "Ưu thế bọn ta có là có thể tùy lúc ghé bờ bổ sung, còn địch nhân một lúc nào đó dùng hết tên và đá, sẽ không thể tiếp tục. Cho nên chỉ cần bọn ta chia chín chiếc chiến hạm ra làm hai tổ, phối hợp hỗ trợ lẫn nhau, lợi dụng vùng biển rộng lớn, dùng phương pháp du đấu đối phó địch nhân, có thể phát huy hết tính linh hoạt của hạm đội bên ta, tiêu hao tên và đá của đối phương. Khi bọn ta từ gần nước của thuyền hạm đối phương biết được đội thuyền nào vận chuyển binh lính và dụng cụ, chọn lấy mà đánh, bảo đảm có thể làm cho uy phong đối phương tan rã rất nhanh, khiến Từ Đạo Phúc khó xưng hùng trên mặt biển."

Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam đồng thanh khen hay. Sự tình được quyết định như vậy, chi tiết sẽ do Đồ Phụng Tam với lão Thủ suy nghĩ và trao đổi làm cho tường tận.

° ° °

Doãn Thanh Nhã thoải mái vui vẻ ngồi xuống bên cạnh Nhiếp Thiên Hoàn, hỏi: "Sư phó có việc quan trọng nói cho Nhã nhi sao?"

Nhiếp Thiên Hoàn dịu dàng nói: "Người không chịu lại tìm sư phó này, sư phó đành kêu người đi tìm người. Vì sao gần đây toàn ở trong phòng như vậy, không thấy bước ra khỏi biệt viện nửa bước, có phải giận sư phó không? Cho nên mới im lặng phản đối. Trước đây người không phải rất thích chạy ra ngoài sao?"

Về mặt Doãn Thanh Nhã hiện thần tình bất phục, lông mày hơi nhíu lại: "Sư phó tránh làm đồ nhi rồi! Nhã nhi sao dám giận sư phó chứ, đệ tử chỉ là đối với việc ra ngoài chạy nhảy không có hứng thú thôi! Thật kỳ quái, lúc tại Biên Hoang khi đệ tử gặp nguy hiểm, lại đặc biệt nhớ đến sư phó và sinh hoạt ở biệt viện, cho nên sau khi trở về, đệ tử nghĩ phải nghỉ ngơi cho thật tốt. Mà chuyện gì cũng không làm, chính là điều hạnh phúc nhất, rõ ràng chưa? Đến Biên Hoang thiếu chút nữa khiến đệ tử mệt đến chết."

Những ngày trước đây Nhiếp Thiên Hoàn rất thích nhìn Doãn Thanh Nhã nhõng nhẽo với y, chẳng biết tại sao hôm nay lại có cảm giác đau lòng. Sau khi được Nhậm Thanh Thị nhắc nhở, y hiểu rõ hơn bất kể người nào là y đã phạm một sai lầm vô cùng nghiêm trọng, đó là việc giết chết Giang Hải Lưu.

Không có sự khống chế của Giang Hải Lưu đối với Hoàn Huyền, giá trị lợi dụng Lưỡng Hồ bang của y với Hoàn Huyền đã bị giảm xuống, mà vấn đề lớn nhất là Đại Giang bang lại được phục hồi lớn mạnh tại Biên Hoang tập, với Nhiếp Thiên Hoàn y biến thành tử địch thế bất lưỡng lập.

Từ khi trở thành đại long đầu Lưỡng Hồ bang, cho tới bây giờ y chưa từng phạm sai lầm lớn. Khi đó đáp ứng cùng Hoàn Huyền kết minh, không phải không nghĩ qua tình huống tỏ từ hồ bi, mà căn bản không để bọn người sinh ra trong thế gia như Hoàn Huyền ở trong mắt, thành ra đánh giá lầm lẫn. Càng không nghĩ đến sự xuất hiện của Tiểu Túng, khiến y trận cuốc đại loạn, biến thành cục diện tiến thoái lưỡng nan trước mắt. Làm sao mới phá bỏ được sự bế tắc đây?

Doãn Thanh Nhã ngạc nhiên hỏi: "Sư phó có tâm sự gì? Vì sao dùng ánh mắt kỳ quái như vậy nhìn Nhã nhi?"

Nhiếp Thiên Hoàn miễn cưỡng thể hiện một chút vui vẻ trên mặt, nói: "Bởi vì ta không nhớ xa Nhã nhi."

Doãn Thanh Nhã đưa tay nắm lấy cánh tay y, hoảng hốt nói: "Sư phó nói đến việc đi đâu đấy! Nhã nhi sao lại ly khai sư phó chứ? Sư phó muốn nam chinh bắc phạt, Nhã nhi sẽ theo sư phó xuất sinh nhập tử, ở ngay bên cạnh bảo vệ cho sư phó, thành tiểu thân binh trung thành nhất của sư phó. Nhã nhi không phải là Doãn Thanh Nhã của ngày trước nữa, đệ tử từng cùng nhân vật lợi hại nhất giao thủ qua, Yến Phi, Hường Vũ Điền gì cũng không sợ. Nếu như gặp lại Sở Vô Hạ, khẳng định sẽ đánh cho thị vứt cả áo giáp và khí giới chạy trốn. Đệ tử chẳng phải khoe khoang, không tin thì bước qua đây, thử qua công phu của Nhã nhi."

Nhiếp Thiên Hoàn trái tim đang bị đông cứng như sắt luyện cũng bị thần thái nhí nhảnh của Doãn Thanh Nhã nung chảy, cười khanh khách nói: "Người không sợ giết người nữa a?"

Doãn Thanh Nhã sợ run cả người, vẫn miễn cưỡng đáp: "Vi sư phó, Nhã nhi chuyện gì cũng không sợ."

Hai mắt Nhiếp Thiên Hoàn phát ra vẻ yêu mến, nhẹ nhàng tháo bàn tay nàng đang nắm cánh tay y, đưa tay qua xoa đỉnh đầu nàng, hiền từ nói: "Cuối cùng sẽ có một ngày Nhã nhi phải đi lấy chồng, sau khi lấy chồng rồi sao còn có thể ở lại bên cạnh sư phó nữa đây?"

Doãn Thanh Nhã không biết thế nào mà gương mặt ửng hồng, hờn hờ nói: "Nhã nhi đây không lấy chồng được chưa?"

Nhiếp Thiên Hoàn vuốt nhẹ lên má nàng một cái rồi thu tay lại. Đây là động tác của y khi Doãn Thanh Nhã vẫn còn trẻ con rất thích, từ khi nàng lớn rồi, không có làm như thế nữa, thật không ngờ hôm nay nhất thời cảm xúc, lại vuốt gương mặt khả ái của nàng, tựa như quay trở lại thời gian vui vẻ trước đây. Y thở dài nói: "Con nha đầu nguời, muốn giấu sư phó sao? Như nguời quyết định cứng đầu đến cùng, sư phó là nguời đầu tiên không bỏ qua. Nói thật với sư phó, nguời có yêu thương tiểu tử Cao Ngạn hay không?"

Doãn Thanh Nhã cả gương mặt ửng đỏ đến tận mang tai, cúi đầu hờn dỗi: "Sư phó thật là nguời xấu, sao có thể hỏi Nhã nhi vấn đề xấu hổ như vậy."

Nhiếp Thiên Hoàn thản nhiên nói: "Bởi vì ta không còn thời gian nữa."

Doãn Thanh Nhã thân mình mềm mại run rẩy, ngẩng đầu lên nhìn y, thất thanh kêu: "Sư phó!"

Nhiếp Thiên Hoàn dường như không biết được nàng đang nhìn y, ánh mắt nhìn ra Động Đình hồ ngoài cửa sổ mưa phùn mờ mịt, nói: "Sau khi nguời đến Biên Hoang, khiến ta nghĩ đến rất nhiều việc trước đây không nghĩ tới. Cuối cùng Nhã nhi cũng đã lớn rồi, còn vì tình lang rời bỏ ta."

Doãn Thanh Nhã nghe được chút nữa thì bật khóc, rất giận nói: "Nguời ta chỉ là ra ngoài khuây khỏa giải sầu thôi, cuối cùng không phải đã trở về sao? Tên tiểu tử Cao Ngạn ấy Tiểu tử ấy cũng chẳng phải là tình lang của con, y y chỉ là băng hữu thôi!"

Nhiếp Thiên Hoàn đưa tay khoác vòng qua vai nàng, cười bồi nói: "Sư phó không hề có ý gì trách mắng Nhã nhi. Vấn đề nhân duyên ấy vô cùng kỳ diệu, không phải là sức nguời có thể kiểm soát được. Thật thà mà nói ta đối với Cao Ngạn cho tới giờ vẫn không có hảo cảm, nhưng từ khi biết được dưới sự bố trí tinh tế của Tiểu Nộn Ngọc vẫn không cách nào giết được Cao Ngạn, cách nghĩ mới thay đổi ngược lại. Nói cho cùng, nguời lấy y không phải là sư phó, sao lại để sư phó bình phẩm y có phải là nguời chồng tốt hay không. Nhiếp Thiên Hoàn ta chỉ là anh hùng thảo khấu lỗ mãng, không phải thế gia chi chủ, vì vậy đồ nhi chọn chồng tuyệt không cần bàn đến cái gì là môn đăng hộ đối, chỉ cần Nhã nhi vui vẻ là được, với ánh mắt của Nhã nhi khẳng định nhìn chẳng sai đi đâu được."

Doãn Thanh Nhã ngây nguời nhìn Nhiếp Thiên Hoàn khó mà tin tưởng, thử thăm dò hỏi: "Ý tứ của sư phó là"

Nhiếp Thiên Hoàn ngắt lời nói: "Ý tứ của ta là Nhã nhi yêu ai thì yêu nguời đó, dù cho nguời đó là Cao tiểu tử, Nhiếp Thiên Hoàn ta cũng sẽ không phản đối."

Doãn Thanh Nhã kêu thất thanh: "Điều này thật không thể, sư phó lại động viên đệ tử đi gả cho Cao tiểu tử. Có phải sư phó muốn thử đệ tử không?"

Nhiếp Thiên Hoàn cười khỏ nói: "Đây kêu là có lúc này lúc nọ. Nhã nhi con hãy thật thà nói cho ta biết, có phải muốn gả cho y không?"

Doãn Thanh Nhã trận cước đại loạn, má phấn ửng hồng, không gạt đầu cũng không lắc đầu, trong lòng rối bời, nhỏ nhẹ: "Đệ tử không biết được, lúc ở chung với tiểu tử ấy xác thực kích thích vui vẻ, nhưng cưới hẳn là vấn đề khác mà! Bảo Nhã nhi nói thế nào đây?"

Nhiếp Thiên Hoàn ngây nguời nhìn nàng, sau một lát, ôn nhu nói: "Ta không phải muốn con quyết định ngay lập tức, tốt nhất hãy sống cùng với y một đoạn thời gian. Có câu nói đường dài mới biết sức ngựa, sống lâu mới hiểu lòng nguời, với sự băng tuyết thông minh của Nhã nhi, cuối cùng sẽ một ngày có được sự chọn lựa sáng suốt."

Doãn Thanh Nhã ngạc nhiên: "Sống cùng với y một đoạn thời gian? Sư phó muốn mời tiểu tử ấy đến Lương Hồ sao?"

Nhiếp Thiên Hoàn điềm đạm: "Chính xác là ngược lại, ta muốn nguời đến Biên Hoang tập thăm y."

Doãn Thanh Nhã nhất thời nói không ra lời.

Nhiếp Thiên Hoàn nói: "Chuyện này tất phải giữ cơ mật, chỉ nên để cho Hác đại ca của con biết được thôi. Khi ta xua quân Giang Đô, con lập tức ngồi thuyền đi đến Biên Hoang."

Doãn Thanh Nhã đôi môi run run, sau một lúc rất lâu mới buồn bã nói: "Sư phó có chuyện gì giấu Nhã nhi không? Trong tình hình như thế này, Nhã nhi tuyệt sẽ không rời khỏi sư phó, nửa bước cũng không nỡ."

Nhiếp Thiên Hoàn cười khà khà nói: "Nha đầu gốc gác, sư phó tung hoành thiên hạ, ai người có thể hại được ta? Nếu ta cần con vì ta lo lắng, ta còn hữu dụng trên giang hồ hỗn loạn này sao? Ta lần này kêu con đến Biên Hoang tập, trước hết là vì nghĩ cho hạnh phúc chung thân của Nhã nhi, ngoài ra là ta muốn Nhã nhi thay ta chuyển lời tới Hoang nhân một tin rất quan trọng, cho nên con không đi là không được."

Doãn Thanh Nhã rưng rưng muốn khóc, nói: "Sư phó đệ tử không giấu người, đệ tử hiểu được người đang gặp phiền phức, nếu không sẽ không phản bội lương tâm mình muốn gả đệ tử cho Cao tiểu tử, lại tìm chút lý do không phải lý do lừa người ta đi Biên Hoang tập."

Nhiếp Thiên Hoàn mỉm cười nói: "Con quá coi thường sư phó rồi. Hôm qua ta nhận được tin tức, đúng như Nhã nhi sở liệu, Hoang nhân dùng hành động sét đánh không kịp bưng tai, đại phá Yên quân đồn trú tại phía bắc Dĩnh Khẩu, giết chết Tông Chánh Lương và Hồ Bái. Chỉ từ điểm đó, có thể thấy Nhã nhi nhìn con người Cao Ngạn đó rất chuẩn xác. Người có bản lĩnh hơn so với Cao Ngạn có lẽ rất nhiều, nhưng người có hồng phúc tề thiên giống như y khẳng định hầu như là không có. Ta đối với y thật đã thay đổi cách nhìn. Những lời này sư phó nói ra từ trong phế phủ, không có một lời nào là giả dối."

Doãn Thanh Nhã hưng phấn vỗ tay, thốt: "Thật sự thắng rồi!" Vụt chốc lại cau mày lo lắng, hỏi: "Sư phó lại gặp chuyện gì ưu phiền thế?"

Nhiếp Thiên Hoàn ung dung: "Muốn tranh bá thiên hạ, đương nhiên khi cơ hội chưa chín muồi sẽ không dễ dàng vậy đâu, có cầu tất có mất. Muốn ta khuất thân ở Lương Hồ, làm long đầu lão đại của một bang hội địa phương, Nhiếp Thiên Hoàn ta thật không cam tâm. Bất luận kết quả thế nào, chỉ cần tận lực làm thử, ta mới vui vẻ cam chịu, chỉ có như vậy, nhân sinh mới có ý nghĩa."

Doãn Thanh Nhã dâng lên cảm giác bất tường, run run: "Sư phó!"

Nhiếp Thiên Hoàn nói: "Ta duy nhất cảm thấy lo lắng chỉ có Nhã nhi. Biên Hoang tập nhìn tựa như nguy hiểm, nhưng sự thật lại là thiên đường duy nhất trong thế giới loạn lạc hiện nay, là địa phương an toàn nhất. Trừ phi Mộ Dung Thùy có thể đánh thắng Thác Bạt Khuê, nếu không, ai đến Biên Hoang tập gây chuyện đều phải bỏ chạy giữa chừng."

Cuối cùng Doãn Thanh Nhã cũng rơi lệ, dựa vào lòng y, khóc nức lên: "Sư phó nói gì cũng vô dụng, Nhã nhi sẽ không rời khỏi sư phó."

Nhiếp Thiên Hoàn lạnh lùng khác thường, vỗ nhẹ lên bờ vai nàng: "Nhã nhi không phải khóc! Mau ngồi lên! Ta có việc trọng yếu muốn nói với con, sư phó muốn con giúp một việc rất cấp bách."

Doãn Thanh Nhã miễn cưỡng ngồi lên, thần sắc thê lương.

Nhiếp Thiên Hoàn lấy tay áo thấm nước mắt cho nàng, hời hợt nói: "Nhã nhi! Con giúp ta đi nói với Hoang nhân, chỉ cần một ngày Nhã nhi còn ở Biên Hoang tập, ta tuyệt sẽ không động đến nửa cọng tóc của Thợ Dương."

Doãn Thanh Nhã giật mình: "Sư phó!"

Nhiếp Thiên Hoàn vui vẻ nói: "Xem ra sư phó nghe lời con nhiều hơn, con nói với ta không cần đi gây sự với Hoang nhân, ta mới không gây sự với Hoang nhân, con phải cao hứng mới đúng chứ."

Doãn Thanh Nhã thất thanh hỏi: "Thế Nhã nhi không phải ở lại Biên Hoang tập làm con tin sao?"

Nhiếp Thiên Hoàn cười, nói: "Không cần phải nói nghiêm trọng thế được không? Ai dám bắt con đi làm con tin, Cao tiểu tử của con là người đầu tiên không bỏ qua."

Doãn Thanh Nhã tròn mắt nói: "Lúc nào thì đệ tử có thể trở về nhà? Người ta thật sẽ lo lắng cho sư phó lắm!"

Nhiếp Thiên Hoàn nói: "Biên Hoang tập là địa phương tin tức nhạy bén nhất thiên hạ, hảo bằng hữu Cao tiểu tử của con lại là Biên Hoang tập thủ tịch phong mai, khi con nhận được tin tức ta cùng Hắc đại ca trở về Lương Hồ, còn đoạn tuyệt với Hoàn Huyền thì Nhã nhi cũng có thể trở về nhà."

Doãn Thanh Nhã biến sắc hỏi: "Hoàn Huyền muốn đối phó với sư phó sao?"

Nhiếp Thiên Hoàn ánh mắt lại nhìn ra Động Đình hồ, thở một hơi thật dài, nói: "Việc tương lai ai có thể dự liệu được? Sau khi Nhã nhi đến Biên Hoang tập, tất phải quên hết mọi việc ngoài Biên Hoang tập, bao

gồm cả ta và Hắc đại ca của con trong đó. Bắt đầu từ khoảng khắc con đặt chân lên Biên Hoang tập, mọi đấu tranh, giết chóc và hận thù sẽ không còn một chút quan hệ nào với con nữa. Cùng người con yêu thích gặp nhau vui vẻ! Đây mới là Nhã nhi hiếu thuận và báo đáp tốt nhất đối với sự phò."

1 Thỏ tử hồ bi: Con thỏ chết rồi, hồ ly cảm thấy đau thương. Như vì sự tử vong của người đồng loại mà cảm thấy bị thương.

HỒI 84

Đoàn Kết Là Sức Mạnh

Kỷ Thiên Thiên và Tiểu Thi đến tiểu lương đình trong vườn ngồi xuống. Bên ngoài đình tuyết bay lất phất.

Tiểu Thi hạ giọng hỏi nhỏ: "Liên tục hơn mười ngày không nhìn thấy hoàng thượng, không hiểu hoàng thượng đã đi đâu?"

Kỷ Thiên Thiên đáp: "Em có thể hỏi Phong Nương mà!"

Tiểu Thi nói: "Nhưng em không dám hỏi bà ta."

Kỷ Thiên Thiên nhú mày hỏi: "Thi Thi có phải cứ hy vọng thế này mãi mà không phải nhìn thấy hoàng thượng nữa phải không?"

Tiểu Thi đáp: "Đương nhiên là em không muốn nhìn thấy hoàng thượng rồi. Bộ dạng hung thần ác sát của hoàng thượng làm người ta sợ hãi. Đem toàn bộ mọi người trong thành ra giết mà cứ như chuyện không có gì. Nhưng điều em sợ nhất là nếu hoàng thượng không có ở đây thì có khả năng đang lĩnh binh đi công đánh Biên Hoang tập. Vì vậy em rất lo lắng."

Kỷ Thiên Thiên trong lòng chợt động hỏi: "Khi Thi Thi nhớ tới Biên Hoang tập thì thường nghĩ tới ai?"

Tiểu Thi đỏ mặt cúi đầu đáp: "Em không nhớ đến một ai cả." Rồi lại ngẩng đầu nhìn nàng ngạc nhiên hỏi: "Tiểu thư chẳng nhớ không lo lắng gì sao?"

Kỷ Thiên Thiên thầm kêu không hay rồi, trông bộ dạng của Tiểu Thi có thể đã thật sự động chân tình với Cao Ngạn. Nàng hiểu rất rõ tính tình Tiểu Thi. Dù Tiểu Thi có tình ý gì với Cao Ngạn, nhưng tính nết hai người vốn khác biệt, qua tám kiếp cũng không thành đôi được. Trong tình huống bình thường, Tiểu Thi tuyệt không duy trì tình cảm với Cao Ngạn lâu dài. Nhưng tình huống hiện tại tuyệt không phải bình thường mà là tình huống bị giam lỏng và cách ly làm người ta rất dễ suy nghĩ linh tinh. Cao Ngạn kia vừa khéo lại là người duy nhất Tiểu Thi có thể gửi tâm tư đến, điều đó làm nàng ta lúc nào cũng nhớ đến Biên Hoang tập, có dịp lập tức nói lộ ra ngay. Cao Ngạn trong tưởng tượng của Tiểu Thi toàn bộ chỉ là hình dung từ phía Tiểu Thi chứ không phải Cao Ngạn thật sự ngoài đời. Ví dụ như nàng ta đang nghĩ Cao Ngạn cũng yêu nàng ta, nhưng sự thật hoàn toàn không phải vậy.

Kỷ Thiên Thiên đau hết cả đầu bèn hỏi: "Thi Thi còn nhớ đùi dê nướng của Bàn lão bản không?"

Tiểu Thi hưng phấn đáp: "Đương nhiên là nhớ. Em chưa bao giờ được ăn món đùi dê nướng ngon đến thế, quả thật là không tìm được mà phải ăn thật thỏa thuê."

Kỷ Thiên Thiên nói: "Tài nấu ăn của Bàn lão bản rất nổi tiếng ở Biên Hoang tập. Tuyết Giản Hương do lão ủ là đệ nhất danh tửu ở Biên Hoang."

Tiểu Thi vô tư cười: "Hi hi. Bàn lão bản. Bộ dạng của người ấy quả thật giống một đại lão bản."

Kỷ Thiên Thiên thấy chút hy vọng bèn nói tiếp: "Bàn lão bản quả là một người có bản lĩnh. Đừng nhìn vào bề ngoài thô tráng của người ta. Người đó có một đôi tay tài hoa, giỏi cả nấu ăn lẫn kiến trúc. Người ấy rất dễ tâm tới Thi Thi, quan tâm đến Thi Thi rất nhiều đấy."

Tiểu Thi vui vẻ đáp: "Thi Thi chỉ là nhờ bóng của tiểu thư mà thôi. Bọn họ yêu thích và quan tâm đến tất cả mọi thứ đi cùng với tiểu thư mà. Bàn lão bản quả rất kỳ lạ, nói cũng không dám nói, tương phản hoàn toàn so với Cao Ngạn."

Kỷ Thiên Thiên biết cơ hội đã tới bèn cười: "Người ấy chính là không dám nói với em thôi, chứ với chị hay bất cứ Hoang nhân nào người ấy cũng uy phong không biết thế nào đâu. Cứ xem Bàng lão bản và Cao Ngạn tranh luận là biết."

Tiểu Thi ngạc nhiên hỏi: "Tiểu thư có ý gì vậy?"

Kỷ Thiên Thiên nhún vai đáp: "Chị có ý gì chứ? Đúng như Thi Thi nói. Cao Ngạn và Bàng Nghĩa là hai người khác nhau như trời và đất. Cao công tử thì phong lưu quá thể, nhìn thấy mỹ nữ là lập tức thao thao bất tuyệt, trảng giang đại hải. Bàng lão bản lại tương phản ngược lại, gặp người trong tâm của mình bỗng tự nhiên lúng túng, chỉ còn mỗi cách chôn sâu trong lòng."

Tiểu Thi ngây ngốc một hồi, cúi đầu suy nghĩ. Kỷ Thiên Thiên biết thế là đã đủ, bèn chuyển chủ đề nói tới những việc khác. Nàng biết tiểu Thi sẽ nghĩ kỹ về những lời nàng nói, rồi nhớ lại những lần gặp Bàng Nghĩa, tình cảnh khi đó, thần thái của Bàng Nghĩa. Rồi sẽ đến một ngày tiểu Thi phát hiện ra so với Cao Ngạn thì Bàng Nghĩa hợp với mình hơn nhiều. Chỉ có với Bàng Nghĩa thì trái tim của nàng ta mới có nơi để đặt.

° ° °

Yến Phi có một chuyện không minh bạch đó là cách nhìn của Mặc Sĩ Minh Dao với chuyện thắng thua giữa chàng và Hường Vũ Điền.

Từ lập trường của Mặc Sĩ Minh Dao mà nói, tình huống tốt nhất đương nhiên sẽ là Yến Phi chết dưới kiếm của Hường Vũ Điền. Như thế thì nàng ta cũng hoàn thành lời hứa với Mộ Dung Thùy, thành công thoái lui, mang tộc nhân trở về đại mạc, không phải quan tâm đến việc của Trung Nguyên nữa.

Đồng thời nàng cũng có thể báo thù một cách tàn nhẫn nhất với Hường Vũ Điền. Kể cả nàng phải trả Bảo quyền lại cho hắn, khi Hường Vũ Điền biết mình đã giết chết cốt nhục duy nhất của sư phụ người mà mình yêu quý nhất, khẳng định hắn sẽ vì vậy mà không cách nào luyện được thiên đạo.

Nếu kẻ chết là Hường Vũ Điền thì sao? Yến Phi luôn ở thế là người bị động, sau này chàng mới biết Hường Vũ Điền là đồ đệ của cha mình. Do Yến Phi căn bản không có tình cảm cha con gì với Mặc Sĩ Minh, tuy trong lòng sẽ không thấy thoải mái, nhưng Yến Phi tuyệt không bị dẫn dắt như Hường Vũ Điền. Mặc Sĩ Minh Dao trong tình huống đó càng không có cách hoàn thành được lời hứa với Mộ Dung Thùy.

Mặc Sĩ Minh Dao ép Hường Vũ Điền đến Biên Hoang tập giết Yến Phi là có mười phần tin tưởng hắn sẽ hoàn thành được nhiệm vụ. Trong suy nghĩ của nàng, bất kể trong thời gian vừa qua võ công Yến Phi có đột ngột tăng tiến mãnh liệt thế nào, cũng tuyệt không phải là đối thủ của Hường Vũ Điền thân hoài Ma chủng. Nhân vì dù nàng có trí tưởng tượng phong phú thế nào cũng không thể nghĩ Yến Phi trong thời gian vừa qua đã trải qua những biến hoá thế nào. Những biến hoá đó xác thực vượt qua tưởng tượng của bất cứ người nào.

Nhưng qua trận chiến tối qua giữa hai người, Yến Phi không tin Mặc Sĩ Minh Dao lại không thay đổi cách nhìn cũ. Nàng sẽ phải nghĩ đến khả năng kẻ bại sẽ là Hường Vũ Điền.

Với tính cách của Mặc Sĩ Minh Dao, nàng sẽ tuyệt không ngồi yên đợi "thất bại" đến, nàng ta sẽ dùng tất cả thủ đoạn để đạt được thắng lợi.

Yến Phi thào thở ra một hơi, đưa mắt nhìn về trước mặt, sau đó chàng chạy vượt qua một toà tiểu khâu. Hạo Điều hồ xuất hiện trước mắt. Trong nắng chiều, mặt hồ lấp lánh như một chiếc gương sáng khảm trên nền tuyết trắng.

° ° °

Lưu Dụ quay lại chủ đường của phủ Thái Thú, chưa kịp ngồi xuống Thân Vĩnh đã đưa một người đến gặp. Người đó từ xa nhìn thấy Lưu Dụ đã hoan hỉ gào lên: "Tiểu Lưu gia, có nhận ra Trương Bất Bình ta không?"

Lưu Dụ nheo mắt nhìn ra, quả thấy quen quen, sau đó đột nhiên nhớ ra đối phương là ai, cười ha hả đáp: "Ta đương nhiên không quên chiến hữu ở Bát Công sơn rồi. Nếu quả không có Trương thúc người chế ra một vạn bao đá thì sao có chiến thắng Phi Thuỷ."

Hai người đồng thời chạy lại, bốn tay nắm chặt, nói cạ lời cũng không hết cảm khái sự đời thay đổi,

không hết hưng phấn cừu biệt trọng phùng này.

Trương Bất Bình vốn là thợ giỏi nổi tiếng ở Kiến Khang, bị Tạ Huyền triệu tập vào quân ngũ lĩnh mệnh thủ lĩnh công binh. Trận chiến Phì Thủy năm đó lão lĩnh mệnh của Tạ Huyền chế ra vài vạn người giả, sau đó lại không ngừng nghỉ cùng với thủ hạ chế ra các bao đá dùng để vượt qua Phì Thủy. Tình bạn giữa Lưu Dụ và lão chính là bắt đầu trong giai đoạn khẩn trương đó. Cả hai đều rõ đối phương là người thế nào, bởi vì tính cách con người ta tự nhiên sẽ bị bộc lộ rõ trong tình huống phi thường như vậy.

Hai mắt Trương Bất Bình bỗng ngân ngấn nước, kích động nói: "Huyền soái quả không tuyển nhầm người."

Thân Vĩnh ở cạnh vui vẻ đáp: "Đại Tượng Sư đây vốn lĩnh hai nghìn công binh đảm nhận việc tu sửa đường thủy, kiến lập bến đò, xây dựng phòng lũy. Ai ngờ Ngô Quận và Gia Hưng nối tiếp nhau rơi vào tay giặc. Địch nhân phong tỏa kín mọi đường, đang lúc không biết chạy đâu thì được tin Tiểu Lưu gia đang ở Hải Diêm bèn dẫn toàn bộ thủ hạ tới gia nhập."

Trương Bất Bình có danh xưng là "Tiểu Lỗ Ban" ở trong Bắc Phủ binh. Ai ai cũng tôn lão là Đại Tượng Sư, vì vậy Thân Vĩnh mới gọi lão như vậy.

Lưu Dụ trong lòng cảm động cười đáp: "Trương thúc vất vả quá!" Sau đó gã đưa mắt ra hiệu cho Thân Vĩnh ra ý muốn nói chuyện riêng với Trương Bất Bình. Thân Vĩnh hiểu ý vội vã cáo từ.

Lưu Dụ thân thiết kéo Trương Bất Bình ngồi xuống rồi hỏi: "Lần này có bao nhiêu người tới cùng Trương thúc?"

Trương Bất Bình tự hào đáp: "Nghe được tin tiểu Lưu gia đang tọa trấn tại Hải Diêm, người người đều vui mừng, ai cũng thấy thời vận đã đổi. Nói ra tiểu Lưu gia chắc không tin, hai nghìn bốn trăm ba mươi huynh đệ chỉ có hai mươi ba huynh đệ là bỏ đi. Đến Hải Diêm lần này có tất cả hai nghìn bốn trăm linh bảy huynh đệ. Trừ những công cụ nặng nề phải bỏ lại, các công cụ khác đều mang đầy đủ theo người, nếu không biết làm gì cho tiểu Lưu gia chứ?"

Lưu Dụ hỏi: "Thúc sao lại biết ta ở Hải Diêm?"

Trương Bất Bình đáp: "Đường lên phía bắc đã bị Thiên Sư quân phong tỏa, phía tây thì cách sông, phía nam thì vào phạm vi thế lực địch nhân nguy hiểm vô cùng, chỉ còn cách đi về phía đông. Không dám giấu tiểu Lưu gia ngài, bọn ta chính chỉ muốn chạy trốn khỏi chiến trường, hy vọng tránh Hải Diêm mà đến thẳng biển, từ đó mà bắc thượng. May mắn trên đường bỗng nhìn thấy một kỳ bài viết 'tiểu Lưu gia đang ở Hải Diêm' nên vội vã đi đến Hải Diêm. Mới đầu còn bán tín bán nghi sợ đó là chiêu Lưu Nghị lừa người vì trên mộc bài có ấn ký của hắn. Sau gặp được thám tử do tiểu Lưu gia phái đi mới tin chắc tiểu Lưu gia đúng thật đang ở Hải Diêm. Đương nhiên phải gặp gỡ Lưu gia rồi mới làm gì thì làm. Bọn ta bàn bạc xong xuôi, mọi người đều đồng ý nếu không thấy ngài ở Hải Diêm sẽ lập tức tìm cách trốn ngay vào buổi đêm. Ha ha, hiện tại đương nhiên là khác rồi. Ta phải đi tìm các huynh đệ báo tin vui này."

Lưu Dụ trầm nghĩ Lưu Nghị tự mình nghĩ ra được phương pháp này, quả là đơn giản và trực tiếp mà gã và Đồ Phụng Tam chưa từng nghĩ qua. Gã không nhịn được bèn hỏi: "Diêm soái đang ở Cối Kê, sao bọn thúc không tìm đến Cối Kê tập hợp?"

Trương Bất Bình lộ ra biểu tình phẫn nộ, giận dữ đáp: "Bọn ta rơi vào hoàn cảnh ngày nay đều là do kẻ cao ngạo đó gây nên. Danh tiếng của An công và Huyền soái đều vì kẻ này mà mất hết. Nhớ hồi Huyền soái còn tại thế, Bắc Phủ binh bọn ta đánh đâu thắng đó, uy phong bát diện. Ai mà ngờ lại có ngày nay?"

Lưu Dụ lại hỏi: "Thúc đã xem qua trận địa bọn ta ở phía nam thành chưa? Có lời nào cần nói không?"

Trương Bất Bình trở lại phong phạm của một Đại Tượng Sư, hồi phục thần sắc lãnh tĩnh, trầm ngâm hồi lâu rồi đáp: "Tiểu Lưu gia trước tiên nói cho ta biết trong lòng ngài thật sự hy vọng trận địa này làm được chuyện gì?"

Lưu Dụ đem chuyện hình thế Hồ Độc lũy và Hải Diêm như môi với răng ra nói lại rõ ràng cuối cùng đáp: "Hiện tại lương thực chúng ta đầy đủ, cung tên vật tư không thiếu gì. Kể cả một lượng lớn huynh đệ đến đây thì một năm hay hơn cũng không có vấn đề gì. Khi Cối Kê và Thượng Ngu bị thất thủ, Hải Diêm trở thành một chiếc thuyền đơn độc trên biển cả. Địch nhân sẽ theo hai đường thủy bộ ăm ỉ công tới. Nhưng chỉ cần bọn ta thủ vững được Hải Diêm, thêm vào việc Thiên Sư quân không cách nào phong tỏa được hải lộ của bọn ta, bọn ta sẽ rất có hy vọng chuyển bại thành thắng."

Trương Bất Bình kêu tuyệt rồi nói: "Tiểu Lưu gia không phụ là người kế thừa do Huyền soái chỉ định. Chỉ cần khéo sắp đặt Hồ Độc lữ là đi theo tác phong dùng trí không dùng sức của Huyền soái. Hiện giờ ta mới thực sự có tín tâm. Tiểu Lưu gia cứ yên tâm đem việc công sự phòng ngự Hải Diêm cho ta xử lý. Ta có tín tâm làm Hải Diêm ổn như đồng thiết, dù địch nhân tấn công thế nào cũng không thể bước vào Hải Diêm nửa bước."

Lưu Dụ vô cùng vui mừng đáp: "Vậy công sự phòng ngự của Hải Diêm sẽ để Trương thúc toàn quyền phụ trách. Nhân hiện tại trận cước của Thiên Sư quân đại loạn chưa biết phải tấn công Hải Diêm hay Cối Kê trước tiên, mời Trương thúc thị sát hình thế Hải Diêm trước và để các hảo huynh đệ nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai hãy bắt tay vào công việc."

Trương Bất Bình cảm thán nói: "Tiểu Lưu gia quả thật quan tâm đến bọn ta. Đối là Diêm đại thiếu gia, sẽ chẳng quản bọn ta mệt hay không mệt."

Lưu Dụ cùng lão đồng thời đứng lên rồi kéo lão ra ngoài cửa lớn nói: "Ta sẽ tự thân nói với các vị đầu lĩnh quyền hạn của Trương thúc. Nhiệm vụ phân minh mới không làm sai được."

Trương Bất Bình trong lòng cảm phục đi theo gã ra ngoài.

o o o

Yến Phi đứng bên bờ hồ, nhìn mặt trời vẫn chưa lặn hẳn ở phía tây, sắc trời tối dần, trong lòng nghĩ tới một vấn đề khác.

Chuyện đó liên quan đến ảnh hưởng sau tình huống lúc này chàng nghĩ. Giả như chàng bị Hướng Vũ Điền "Sát tử", vậy sẽ xuất hiện tình huống thế nào? Mặc Sĩ Minh Dao sẽ theo lời trả Bảo quyền lại cho Hướng Vũ Điền, đồng thời nói rõ chân tướng sự việc cho Hướng Vũ Điền, làm hắn phải hối tiếc cả đời, mãi mãi không thể luyện thành Ma chủng đại pháp. Sau đó nàng sẽ cử người báo cho Mộ Dung Thùy biết Yến Phi đã bị giết, hoàn thành lời hứa. Chuyện của Mộ Dung Thùy sau này không còn liên quan gì đến Bí tộc nữa.

Mộ Dung Thùy sẽ có phản ứng thế nào? Mộ Dung Thùy sẽ cử người tìm hiểu chuyện đó. Nếu hắn quả xác định Yến Phi đã chết, khi mùa đông kết thúc sẽ toàn lực phản kích Thác Bạt Khuê, mà không để Biên Hoang tập vào lòng nữa. Nhưng điều đó sẽ biến thành sai lầm quan trọng nhất của Mộ Dung Thùy. Vì đương nhiên Yến Phi chỉ giả chết. Phương diện này không có vấn đề gì vì trước khi quyết chiến với Mộ Dung Thùy chàng phải đến phương Nam giải quyết hai nan đề, để Biên Hoang tập sau này không còn phải lo lắng gì nữa, sau đó chàng mới có thể toàn sức giao tranh với Mộ Dung Thùy.

Việc đầu tiên là chàng phải giúp đỡ Lưu Dụ ứng phó với thủ đoạn của Ma môn. Chàng không dám coi nhẹ Ma môn một lần nữa. Chỉ cần nhìn việc cả khi chàng và Hướng Vũ Điền hai người liên thủ, vẫn phải dựa vào may mắn mới có thể giết chết Quỷ Ảnh là biết người trong Ma môn khó ứng phó như thế nào. Chàng là người biết rõ hơn ai hết việc Ma môn toàn lực giúp đỡ Hoàn Huyền. Lưu Dụ chỉ cần sơ xuất một chút sẽ nhận thất bại thảm hại. Bất luận là công hay tư chàng cũng không thể ngồi im nhìn Lưu Dụ bị Ma môn kích bại. Bởi vì thành bại của Lưu Dụ trực tiếp ảnh hưởng đến an nguy của Biên Hoang tập.

Vấn đề nữa là chàng phải giải quyết chuyện giữa chàng và Tôn Ân. Hiện tại Tôn Ân với Thiên Sư quân một chút cũng không quan tâm, chỉ một lòng tìm phương pháp khai mở Tiên môn từ trên người chàng. Nhưng để Thiên Sư quân đối diện với việc tồn vong, Tôn Ân với Thiên Sư đạo do tự bản thân mình sáng lập chẳng nhẽ cứ ngồi im không lý gì tới ư? Một ngày Tôn Ân chưa phá không bay đi, vẫn là người có thất tình lục dục. Nếu quả lão lại quan tâm đến sự vụ của Thiên Sư quân, Lưu Dụ sẽ gặp phải uy hiếp to lớn nhất.

Lưu Dụ với Bắc Phủ binh có điểm giống như quan hệ của Yến Phi và Biên Hoang tập. Một khi Lưu Dụ có mệnh hệ gì, Bắc Phủ binh thành không đánh mà tan. Vì vậy Yến Phi tuyệt không để chuyện đó xảy ra.

Tôn Ân luyện thành Hoàng Thiên Vô Cực trở thành một người gần như không thể bị giết. Người như vậy mà trở thành thích khách thì sẽ đáng sợ đến dường nào. Vì vậy chàng phải giết chết Tôn Ân. Một ngày uy hiếp của Tôn Ân vẫn còn, kế hoạch cứu chủ tỳ Kỳ Thiên Thiên của chàng hắn còn một ẩn số chưa thể giải đáp.

Nhưng chàng có năng lực giết chết Tôn Ân không? Đến tận lúc này chàng vẫn không nắm chắc được và có đủ lòng tin. Bất quá chỉ cần nghĩ đến thế giới không có Tôn Ân sẽ tốt đẹp hơn thế nào, chàng liền có quyết tâm bất luận gian nan thế nào cũng phải trừ đi tử địch đó. Và chàng phải chủ động làm việc đó trước,

chứ nếu để Tôn Ân thích sát Lưu Dự thành công, chàng dù có động thủ thì hối cũng đã muộn. Không ai rõ hơn chàng sự đáng sợ của Tôn Ân.

Đúng lúc này chàng cảm ứng được Hướng Vũ Điền đang không ngừng tiếp cận. Nhưng chàng vẫn không phát hiện chút tung tích nào của Mặc Sĩ Minh Dao.

Mục quang Yên Phi chiếu tới một cánh rừng đầy tuyết ở một bên tiểu hồ. Thiên địa như hoà làm một.

° ° °

Thác Bạt Khuê thúc ngựa đi đầu, dẫn hai nghìn chiến sỹ toàn tốc đi tới Bình Thành. Ngay sau lưng hần là Sở Vô Hạ. Bọn họ tính cả ngày lẫn đêm đã đi được năm ngày, hy vọng sẽ đến nơi trước nửa đêm nay.

Sau khi đánh bại kẻ thù cũ Hách Liên Bột Bột, hần càng có lòng tin hơn vào tương lai, tràn đầy hy vọng vào việc phục quốc. Hần rất tin tưởng vào việc khi Yên Phi đến sẽ giải quyết xong vấn đề của Bí nhân, sau đó tiện thể tử chiến với Mộ Dung Thùy luôn.

Hồi đầu hần với vai trò thám tử thần kỳ của Kỳ Thiên Thiên trong trường đấu tranh với Mộ Dung Thùy có tác dụng gì vẫn còn không minh bạch, bán tín bán nghi, nhưng khi hần nhìn thấy Hách Liên Bột Bột đem đó dẫn binh đến tập tụ Thịnh Nhạc, thì bỗng hiểu rõ tất cả. Chỉ cần nghĩ tới chuyện không có tin tức tình báo của Kỳ Thiên Thiên, mọi việc sẽ trở nên tương phản hoàn toàn, là biết tác dụng thần kỳ của vai trò thám tử của Kỳ Thiên Thiên.

Từ trước đến giờ, Mộ Dung Thùy luôn dùng kỳ chế thắng, làm người khác phòng không thể phòng, luôn luôn bị hần dắt mũi, đến tận khi bị hần tiêu diệt hoàn toàn cũng không biết đã phạm sai lầm ở đâu.

Nhưng khi Thác Bạt Khuê cùng Yên Phi thông qua Kỳ Thiên Thiên hoàn toàn nắm được kế hoạch của Mộ Dung Thùy, kỳ binh của địch nhân không phải là kỳ binh nữa mà trở thành tự tìm đường chết.

Chắc chắn vậy!

Giao phong trên chiến trường, nhân tố thắng bại vô cùng phức tạp, khó có thể dự đoán trước, nhưng chỉ ít Thác Bạt Khuê có thể chọn điều kiện hữu lợi và ưu thế nhất để cùng Mộ Dung Thùy quyết chiến. Chuyện đáng lo duy nhất là Mộ Dung Thùy lưu Kỳ Thiên Thiên tại hậu phương, nên Kỳ Thiên Thiên không có cách nào cung cấp các tin tức mới nhất về hành động của Mộ Dung Thùy.

Hần và Yên Phi phải tìm ra một giải pháp tối ưu để Mộ Dung Thùy không lưu Kỳ Thiên Thiên tại hậu phương nữa.

Gió lạnh thổi tấp vào mặt, lẫn vào đó là hoa tuyết lất phất.

Sở Vô Hạ bắt kịp hần hỏi: "Tuyết rơi rồi. Bọn ta có nên dừng lại tránh tuyết không?"

Thác Bạt Khuê đáp: "Bình Thành chỉ còn hai canh giờ cưỡi ngựa nữa thôi. Đến Bình Thành muốn nghỉ bao lâu cũng được."

Sở Vô Hạ nói: "Thiếp không hiểu sao lại phải gấp rút trở về như vậy, sợ nhất là có Bí nhân mai phục ở đằng trước. Bọn ta khi đó sẽ chịu thiệt thòi."

Thác Bạt Khuê cười: "Ta toàn chọn vùng đồng bằng trống trải mà đi, chính là để Bí nhân không có cách nào tập tụ. Khi thám tử bọn chúng nhìn thấy bọn ta, bọn ta đã tựa như cơn gió đi xa rồi. Nàng biết không? Đó chính là chiến thuật của mã tặc. Thác Bạt Khuê ta lại là mã tặc xuất sắc nhất."

Sở Vô Hạ yêu kiều cười đáp: "Tộc chủ chẳng những là mã tặc xuất sắc nhất, mà còn là tình lang xuất sắc nhất."

Thác Bạt Khuê nhìn sang nàng. Mĩ nữ này cũng vừa đưa đôi mắt đẹp liếc sang hần một cái làm hần nóng rực cả người, càng làm lời nàng vừa nói thêm sức dụ hoặc. Hần lắc đầu cười khổ: "Đừng kích động ta. Trong lúc hành quân ta tuyệt không nghĩ tới nữ nhân đâu."

Sở Vô Hạ cười đáp: "Tâm tình của tộc chủ đang rất tốt."

Thác Bạt Khuê không trả lời, thầm nghĩ tâm tình của mình quả thật đang rất tốt, chưa từng tốt như vậy. Thành tựu hiện tại của hần đạt được toàn nhờ vào tranh đấu mà có. Nhưng địch nhân đối diện hần bây giờ chính là thống soái xuất sắc nhất của Hồ tộc trong vòng một trăm năm nay, chỉ cần đánh bại Mộ Dung Thùy,

thiên hạ Bắc phương không phải là đồ trong túi Thác Bạt Khuê hán sao?

Bỗng nhiên hắn nhớ tới Lưu Dự. Biểu hiện của Lưu Dự ở phương Nam có hơn được hắn hay không?

Đầy trời gió và tuyết làm cho cả đoàn người ngựa đi trong trời đất trắng xóa mờ mịt. Tia nắng cuối cùng của mặt trời đã biến mất nơi bình địa tràn đầy tuyết trắng phía tây.

HỒI 85

Cầu tử chi chiến

Hướng Vũ Điền lướt thẳng đến trước mặt Yến Phi một trượng. Hai mắt loé sáng nhìn chàng, vừa có vẻ hân hoan tương phùng như gặp lại bạn cũ, nhưng cũng có vẻ bất an, do dự và hoảng sợ.

Tâm tình hai người quả không nói mà cũng hiểu nhau.

Yến Phi cười khở trong lòng. Đại kế "Tử sinh" trước kia dù có thảo luận thế nào cũng chỉ là bàn luận suy tưởng và tính toán khả năng thành công mà thôi. Hiện tại thực sự đối diện với thời khắc tử vong, con người đối diện với cái chết thì sự hoảng sợ mang tính bản năng tức thì chiếm lấy hết lí trí. Cảm giác đó thật khó dùng lời diễn tả được.

Dương thần dù giết cũng không chết. Điều đó do An Ngọc Tình nói ra trước tiên. Nhưng nói cho cùng đó cũng chỉ là một loại thuyết pháp ghi chép trong điển tịch của đạo gia, không thể thẩm tra, càng không có phương pháp nghiệm chứng. Nếu quả lời thuyết pháp này là bịa đặt, chàng chỉ còn biết ở địa phủ mà hối hận, nếu như địa phủ quả thật tồn tại.

Tình huống sau khi chết không có cách nào chứng thật. Người chết rồi sao có thể quay về nói cho người ta biết sau khi chết sẽ là chuyện gì.

Yến Phi chàng có phải là ngoại lệ duy nhất hay không?

Yến Phi trấn tĩnh lại rồi hỏi: "Minh Dao đâu?"

Hướng Vũ Điền đảo mắt nhìn khắp tiểu hồ và bình nguyên tuyết trắng dưới các vì sao lấp lánh, hai mắt lộ ra thần sắc thương cảm và ưu lo, bình tĩnh đáp: "Với tính cách của Minh Dao chắc chắn không chịu bỏ lỡ cuộc quyết chiến của bọn ta, còn muốn thu thập xác bọn ta nữa. Ôi. Theo ta thấy, nàng ta chẳng những muốn giết huynh, còn muốn giết ta. Nàng tính rằng bất luận hai ta ai thắng ai bại thì người sống sót cũng chịu trọng thương. Khi đó nàng sẽ đến để chiếm tiện nghi."

Yến Phi hỏi: "Nàng có thể đột nhiên nhảy vào cùng với huynh giáp kích ta không?"

Hướng Vũ Điền trầm giọng nói: "Đó chính là tình huống ta sợ nhất. Để ta giết huynh, ta biết kiềm chế thích hợp để không làm tổn hại cơ thể huynh nhiều quá. Nhưng nếu người hạ thủ là Minh Dao tình huống sẽ vượt ra ngoài sự khống chế. Với hận ý hiện tại của nàng ta với huynh, nàng ta tuyệt không để toàn thân huynh còn chỗ nào nguyên vẹn. Kể cả huynh có thể sống lại được, cũng chỉ là một phế nhân."

Hắn lại tiếp tục nhẹ giọng nói: "Vì vậy ta mới cảnh báo với huynh, nếu quả nàng nhúng tay, ta sẽ quay đầu cùng huynh đối phó nàng. Hậu quả sẽ do nàng chịu trách nhiệm. Nàng là người thông minh, chắc sẽ không hành động ngu xuẩn thế đâu."

Yến Phi muốn nói cũng không thể. Cái chết quả thật đáng sợ. Nếu quả chàng không cách nào sống lại. Thiên Thiên sẽ thế nào? Nghĩ vậy thôi cũng đủ làm người ta sợ run cầm cập.

Nhưng chàng hiện tại có thể phản hồi rút lui được không?

Hướng Vũ Điền ngây ngốc nói: "Ồi, Yến huynh! Nói thật với huynh ta giết người không bao giờ run tay, lại chẳng bao giờ sợ hãi gì cả. Nhưng hiện tại ta thật sự cảm thấy rất sợ hãi. Sợ không xuống tay được, sợ huynh chết rồi không thể sống lại. Sự sợ hãi tựa như một đại dương nhấn chìm lấy ta. Nếu quả thật biến thành hận sự không thể vãn hồi, Hướng Vũ Điền ta sẽ không thể chịu đựng nổi."

Yến Phi hoàn toàn minh bạch tâm tình của Hướng Vũ Điền. Bản thân chàng với việc này cũng lo lắng bất an, nghĩ ngợi lung tung đến vô số hậu quả nghiêm trọng cho đến cả khả năng thật sự không thể tái sinh.

Ví như An Ngọc Tình chỉ ra lần trước sau khi chàng bị Tôn Ân "giết chết", nhờ Dương thần quy khiêu

mà chàng có thể sống lại được. Nhưng có thể biết trước được sau khi phục sinh một lần rồi, chuyện phục sinh có thể tiếp tục nữa ko, có thể có lần phục sinh thứ hai hay ko? Ai có được đáp án khẳng định?

Từ lúc thoả thuận mưu kế với Hướng Vũ Điền xong, Yển Phi chưa từng nghĩ kỹ vấn đề về phương diện này. Hiện giờ chàng không thể không nghĩ tới vì nước đã ngập đến cổ rồi.

Chỉ hận Yển Phi không còn lựa chọn nào khác. "Cái chết" của chàng là phương pháp duy nhất có thể giải khai cục diện khó khăn trước mặt.

Yển Phi khó khăn áp chế suy tưởng trong đầu xuống rồi quay sang khích lệ Hướng Vũ Điền: "Chính như ta trước kia đã từng nói, nếu quả ta thật sự bị chết chính là vì tính toán của ta bị sai, chứ không có quan hệ gì với Hướng huynh. Hướng huynh không cần phải nghĩ ngợi làm gì."

Hướng Vũ Điền cười khở: "Nói thì có thể nói vậy. Nhưng ta và huynh trong lòng đều biết, nếu huynh không vì muốn tính đến chuyện lấy lại Bảo quyền cho ta, thì sẽ không bao giờ dùng đến kế sách 'giả chết' mạo hiểm này. Huynh nói cảm tưởng của ta sẽ như thế nào?"

Yển Phi lắc đầu: "Đó chỉ là một hiệu quả mà bọn ta hy vọng đạt được thôi. Hiệu quả tối trọng yếu chính là làm Minh Dao cam tâm tình nguyện mang tộc nhân quay lại sa mạc. Đạt được điều đó trừ phương pháp giả chết ra, ta chịu không thể nghĩ được phương pháp nào khác."

Hướng Vũ Điền chán nản không nói năng gì.

Một lúc lâu sau, Hướng Vũ Điền hạ giọng hỏi nhỏ: "Huynh có cảm thấy nằng không?"

Yển Phi nhìn ra bốn phương tám hướng xung quanh rồi đáp: "Thật kỳ quái! Nàng sao vẫn chưa tới nhỉ?"

Mục quang Hướng Vũ Điền nhìn sang khu rừng đen mờ trong tuyết trắng ở một bên tiểu hồ, trầm ngâm nói: "Sáng nay nàng ta tìm ta, sau khi nói ra thời gian và địa điểm quyết chiến với huynh rồi không chịu nói thêm nửa câu nào nữa mà ly khai ngay. Biểu hiện của nàng vô cùng bình tĩnh. Ta không thấy nàng có tâm tình kích động gì. Có chút tựa như ta và huynh là hai kẻ không liên quan gì đến nàng. Lời cảnh cáo của ta không biết có lọt vào tai nàng hay không. Ôi! Nói thật ra, ta chưa bao giờ nhìn thấy thần tình như vậy của nàng. Quả thật làm ta có chút lạnh cả người."

Yển Phi gật đầu: "Bởi vì trong lòng nàng đã quyết định nên mới biến thành bộ dạng như vậy. Không ai có thể thay đổi được nàng."

Sau đó chàng cười nói tiếp: "Mặc kệ nàng nghĩ cách nào thì nghĩ. Vì dù nàng có tính toán ngàn vạn lần thế nào cũng không tính được bọn ta có kế hoạch tái sinh từ cái chết. Chuyện này Gia Cát Vũ Hầu phục sinh cũng không tính ra được. Đúng không?"

Hướng Vũ Điền hít vào một hơi khí lạnh, bỗng sùng sốt: "Đến lúc phải thi hành kế hoạch của huynh rồi sao?"

Yển Phi cười khở: "Huynh nghĩ ra một cách nào khác sao?"

Hướng Vũ Điền đáp: "Chậm đã. Nếu quả Minh Dao không ở gần đây. Sau khi ta giết huynh sẽ xuất hiện rất nhiều vấn đề, tỉ như..."

Yển Phi ngắt lời hấn: "Huynh không có một chút lòng tin nào với bản thân hay sao? Trước đây huynh chẳng khẳng định nàng sẽ đến hay sao? Huynh chính là đang tìm cơ thoái thác thôi."

Hướng Vũ Điền thở dài: "Sao ta lại không thể sợ được chứ? Vạn nhất huynh bị chết thật thì sao? Hoặc chuyện huynh sống lại lần trước không có liên quan gì đến Dương thần, mà chỉ là do huynh căn bản là chưa chết. Con bà nó chứ! Tình huống thật sự thế nào chẳng ai rõ cả. Kế hoạch của huynh mà thành công chính thật sẽ là diệu kế tuyệt diệu nhất từ cổ chí kim. Có điều nguy hiểm cũng quá lớn. Hậu quả ta sợ không thể chịu đựng được."

Yển Phi hạ quyết tâm, cương quyết nói: "Bọn ta không còn đường lùi nữa. Tình huống trước mắt không dễ mà đến. Lần này bọn ta tuy mang tiếng là giả nhưng kỳ thật phải để hết sinh tử ra ngoài, để Yển Phi ta xem xem Ma chủng của Hướng Vũ Điền lợi hại như thế nào?"

Hai mắt Hướng Vũ Điền không chớp trừng trừng nhìn chàng, tinh quang dần dần ngưng tụ, sát khí tăng dần.

Yến Phi thầm thở ra một hơi. Tư vị "Chịu chết" quả thật làm người ta khó mà chịu được. Nhưng chàng cũng từng để lộ lý do với Hướng Vũ Điền chính là thông qua tử vong để giải quyết ân oán tình cừu giữa chàng và Mặc Sĩ Minh Dao. Nếu quả chàng nợ tình Mặc Sĩ Minh Dao thì vì nàng mà chết một lần, coi như là trả cả phần gốc lẫn lãi.

"Đang!"

Hoài Cổ kiếm của Hướng Vũ Điền rút ra khỏi bao quét ngang về phía Yến Phi, mới nhìn thì thấy bình thường không có gì kỳ lạ, nhưng phối hợp với kiếm kinh và bộ pháp của hấn bỗng có uy thế làm người khác không thể né tránh, quả thật đã đạt đến cảnh giới biến ảo thành vụng.

Yến Phi tiêu sái nhún vai rút Địch Luyện Hoa dùng chiêu đối chiêu giờ kiếm đón đỡ.

"Đang!"

Hai thanh kiếm tựa như nam châm hút sắt lao vọt vào nhau, khi vừa chạm nhau bỗng phát ra những tia lửa chói loà. Tuyệt phủ trên mặt đất chỗ hai người đứng như bị bạo phong quét qua. Tuyệt hoá thành phần bắn tung toé ra bốn phía.

Âm thanh khi hai thanh kiếm chạm nhau khuếch tán vang vọng trên không gian rộng lớn của mặt hồ và bình nguyên tuyết trắng. Sao sáng trên trời tự nhiên cũng trở thành ảm đạm.

Thoáng chốc Yến Phi đã hoá giải chân kinh mạnh mẽ trong kiếm công tới vừa rồi của Hướng Vũ Điền.

Kiểm phân ra.

Hướng Vũ Điền lùi về phía sau hai bước, tựa như biến thành người khác, không còn dáng vẻ thân thiện hảo hữu như trước kia, hai mắt hấn tinh mang thiểm xạ, mang toàn bộ chân khí trong người thúc đẩy vận chuyển lên mức cao nhất.

Nếu quả Mặc Sĩ Minh Dao ở bên cạnh nhìn, sẽ khẳng định hấn không phải đang đóng kịch.

Cao thủ giao phong, đặc biệt cao thủ tầm cỡ như hai người, căn bản không có khả năng lưu tay, nếu không thì không chết cũng bị thương.

Sự thật là Hướng Vũ Điền phải toàn lực để đối phó, nếu không sẽ không có cách nào lừa dối được con mắt của Mặc Sĩ Minh Dao, bởi vì nàng quá hiểu Hướng Vũ Điền.

Hoài Cổ kiếm chỉ về Yến Phi không ngừng rung lên.

Yến Phi thầm tán thưởng trong lòng. Hướng Vũ Điền quả không phụ là cao thủ xuất sắc nhất của thế hệ mới trong Ma môn. Một khi đã hạ quyết định, lập tức quên hết mọi chuyện để trận chiến có thể tiến hành được ngay.

Làm sao tạo cảnh Hướng Vũ Điền có thể giết chàng mà không sơ hở đây? Lúc này chàng không có ý tưởng gì, đành chỉ tuý thời mà hành sự.

Hoài Cổ kiếm không ngừng từng chút từng chút toả ra kiếm khí khản trương, như dệt thành một tấm mạng nhện từ xa bao bọc lấy chàng. Kiếm pháp như vậy quả thật chàng chưa bao giờ nghe nói đến.

Làm người ta kinh hãi là tấm lưới do kiếm khí tạo nên đó chẳng những làm Yến Phi không thoái lui lại được mà còn làm ảnh hưởng lớn đến khả năng linh hoạt di động của chàng.

Sắc mặt Hướng Vũ Điền biến thành lãnh khốc vô bì. Hai mắt xạ xuất hàn quang lạnh lẽo thâm sâu, hoàn toàn không có chút tình cảm nào. Lúc này Yến Phi trong lòng hấn nếu không phải là một tử vật không có sinh mệnh thì cũng chỉ là một con mồi sẵn để chém giết mà thôi.

Ma chủng!

Yến Phi cảm ứng rõ ràng không sai lệch Ma chủng của hấn. Sau khi Hướng Vũ Điền kích phát Ma công, Ma chủng tựa như từ trong giấc ngủ sâu tỉnh dậy, bắt đầu hoạt động, đồng thời điều khiển linh trí của Hướng Vũ Điền, làm hấn biến thành một Ma quân vô tình, thành một đối thủ đáng sợ.

Đó mới thật sự là bản lĩnh chân chính của Hướng Vũ Điền. Như vậy mới biết lần giao thủ trước của chàng với Hướng Vũ Điền thật sự là đã lưu lại dư địa.

Yến Phi cười ha hả một tràng, ý theo tâm chuyển, khí theo ý động, tự nhiên sinh xuất một khí trường do Thái âm chân thủy tạo nên, triệt tiêu kiếm khí Hướng Vũ Điền đang phát xạ vào chàng.

Kiểm kinh bao phủ toàn thân chàng toàn bộ bị phá vỡ.

Hướng Vũ Điền phát ra một tiếng gầm như rồng ngâm nơi rừng thẳm, mới đầu ở gần mới nghe thấy, sau lập tức biến thành tiếng kêu thét như cuồng phong bạo vũ rung trời chuyển đất, đồng thời toàn thân Hướng Vũ Điền chợt động. Hoài Cổ kiếm hoá thành một luồng sáng như thiêu thân bay vút không còn thực thể, tựa như trong lúc khó phân hư thật thể này, luồng sáng đó bắn rời khỏi kiếm, hợp với kinh khí lạnh lẽo làm người ta như rơi vào trong băng tuyết, hoành không kích thẳng tới Yến Phi.

Yến Phi một kiếm xuất ra. Điệp Luyến Hoa đánh trúng vào đầu mũi Hoài Cổ kiếm.

"Đinh."

Tia lửa bắn tung toé.

Hai người như bị điện giật lùi lại phía sau, thế lực tính ra cân bằng tương đương, không ai chiếm được một chút tiện nghi nào.

Hướng Vũ Điền lùi lại phía sau hơn ba trượng, kiếm phong vẫn không ngừng trở vào Yến Phi, hét lớn: "Nếu quả được lựa chọn, Hướng Vũ Điền ta tuyệt không nguyện cùng Yến huynh chiến đấu sinh tử thể này. Tiếc là tạo hoá lộng nhân, tối nay bọn ta chỉ có một kẻ còn sống ly khai. Nếu quả kẻ thắng là Hướng Vũ Điền ta, ta sẽ an táng cho Yến huynh thật tử tế."

Trong lòng Yến Phi ào lên một trận cảm xúc.

Ngoài mặt Hướng Vũ Điền như biến thành một địch nhân vô tình, sự thật hán vẫn bảo trì được một điểm linh trí không bị che mờ. Lời vừa rồi chính là để cho Mặc Sĩ Minh Dao nghe, vì hán sợ sau khi Yến Phi chết rồi, Mặc Sĩ Minh Dao sẽ làm tổn hại tới thi thể Yến Phi.

Đồng thời một ý nghĩ nữa cũng chiếm lấy chàng. Hướng Vũ Điền quả là một kẻ tuyệt đỉnh thông minh, không bao giờ nói gì làm gì một cách ngu ngốc. Hán nói những lời vừa rồi, có thể khẳng định là có thể truyền tới tai Mặc Sĩ Minh Dao. Như vậy có thể nói hán đã cảm ứng được Mặc Sĩ Minh Dao. Sao bản thân chàng lại không cảm ứng được nhỉ?

Yến Phi trong lòng giật thót, hiểu rằng bản thân trong lúc bị tử vong uy hiếp, tinh thần đã bị ảnh hưởng rất lớn, vô pháp đạt tới chí cảnh Âm thần và Dương thần hợp nhất.

Lúc này không cho phép chàng phân tâm nghĩ ngợi linh tinh nữa, Hướng Vũ Điền đã lại biến hoá. Hơn nữa là biến hoá tối quỷ dị làm người ta chấn động kinh hãi, thể hiện sự li kỳ quái đản của Ma chủng.

Chỉ thấy trên những phần thân thể để lộ ra ngoài của Hướng Vũ Điền như tay và mặt, cứ chợt đỏ chợt trắng, không hề ngừng lại, tốc độ biến đổi không ngừng gia tăng, cuối cùng nhanh đến mức sắc đỏ và sắc trắng như cùng toả sáng. Tình huống quả làm cho người ta phải phát run.

Yến Phi hiểu rõ hán chính là đang thi triển công pháp kích phát tiềm năng của Ma chủng. Như vậy mới làm cho Mặc Sĩ Minh Dao thật sự tin tưởng bọn họ đang tiến hành cuộc chiến sinh tử, đưa thời khắc phân định thắng bại đến ngay lập tức, mà không phải khổ chiến lâu dài.

Hướng Vũ Điền chỉ còn mỗi cách dùng đến bản lĩnh đặc biệt này mới xem có khả năng tấn công làm cho Yến Phi thủ không nổi, tế diệu Yến Phi.

Kiểm khí của Hướng Vũ Điền bỗng sinh xuất biến hoá. Từng đạo từng đạo kiếm kính tựa như tầng tầng lớp lớp sóng biển ào ạt đổ tới, không ngừng gia tăng uy lực, vô cùng kinh nhân.

Lúc này là thời khắc đối thủ chuẩn bị phát động thế công tối cuồng mãnh, tâm thần Yến Phi chẳng dặng phải ngưng tụ tập trung lại, cũng vào lúc ấy, chàng cuối cùng đã cảm ứng được Mặc Sĩ Minh Dao.

Tinh thần của Mặc Sĩ Minh Dao hoàn toàn quán chú trên cơ thể chàng, nhưng chàng không cách nào nắm được vị trí của nàng ta, cũng không biết nàng ta ở xa hay gần.

Chàng chợt tỉnh ngộ, hiểu rằng mình đã tính sai. Mặc Sĩ Minh Dao sẽ hợp với Hướng Vũ Điền giáp công chàng, tự tay nàng phải giết chết chàng, hán nhân phụ tình này, đạt được hiệu quả lý tưởng nhất trong lòng nàng, nhất cử giết luôn cả chàng và Hướng Vũ Điền cùng một lúc. Cho đến nay nàng vẫn là người lúc nào

cũng chỉ cần thắng lợi, không từ thủ đoạn nào. Tính cách đó tịnh không hề cải biến. Sau cuộc chiến tối qua với chàng, nàng ta phán đoán Hướng Vũ Điền không có bản lĩnh một mình giết chết chàng nên lập tức quyết định như vậy mà không cần xem Hướng Vũ Điền có đồng ý hay không.

Hướng Vũ Điền giết chàng hay Mặc Sĩ Minh Dao giết chàng, như lời Hướng Vũ Điền đã từng nói là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Nếu chàng chẳng may chết thật hoặc dù có sống lại cũng biến thành phế nhân, hậu quả sẽ như thế nào?

Yến Phi rung mình không dám nghĩ tiếp, cũng hiểu rằng khi trong lòng có sự sợ hãi, tinh thần đồng thời cũng bị thất thủ.

Chân khí được thúc đẩy. Ma chủng bị Hướng Vũ Điền kích phát đến trạng thái cao nhất bạo phát như cuồng phong bạo vũ. Hoài Cổ kiếm của Hướng Vũ Điền xuất ra ngập trời, mũi kiếm nhắm thẳng vào Yến Phi lao tới.

Yến Phi tức thì quyết định. Chàng hiểu rõ trước mắt tuyệt không có chỗ nào dung chứa tạp niệm hoặc sợ hãi. "Cái chết" của chàng cũng phải có một kỷ xảo siêu phàm, nếu không để kinh mạch toàn thân đứt đoạn, ngũ tạng lục phủ nát nát, khi sống lại chàng cũng chỉ còn biết hối tiếc mà thôi.

Tâm thần Yến Phi lập tức hoà làm một, tiến vào cảnh giới thủ tâm trong suốt sáng rõ soi tỏ bốn phương tám hướng, quên hết chuyện địch ta, toàn lực triển khai Nhật Nguyệt Lệ Thiên đại pháp.

Thanh âm kiếm va chạm đập vào tai vang lên không ngừng.

Hướng Vũ Điền hoá thành một quỷ ảnh không có thực thể. Bảo kiếm trở thành uy hiếp tử vong từ bất cứ góc độ, vị trí nào, như thủy ngân lăn trên đất, cuồng kích bạo liệt không sợ hờ tấn công tới Yến Phi.

Kể cả đổi lại không phải là tình huống "một lòng cầu chết", trong thế công thiên địa kinh, trời đất khốc như thế này của Hướng Vũ Điền, lại trong tình huống không thể thi triển kiếm pháp tối cao Tiểu tam hợp, Yến Phi chỉ còn cách thấy chiêu chiết chiêu mà thôi, nhất thời không cách nào để phản kích.

Không gian ven bờ hồ bị âm thanh kiếm kích và kiếm khí phá không ngập tràn. Phương viên ba trượng nơi hai người giao thủ, hoa tuyết bị kinh khí quật bắn thẳng lên trời.

Cuồng phong bạo tuyết cũng do hai người mà sinh ra.

Yến Phi không cách nào phân tâm nghĩ đến chuyện gì khác, càng vô pháp nắm rõ vị trí của Mặc Sĩ Minh Dao, chỉ biết rõ nếu để tình huống cứ vậy phát triển, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng.

Vấn đề không phải là ở Hướng Vũ Điền mà là ở Mặc Sĩ Minh Dao, người con gái xinh đẹp mà chàng từng yêu thương.

Yến Phi sau khi chống đỡ hơn một trăm kiếm của Hướng Vũ Điền nhanh chóng thi triển độc môn thủ pháp, trước tiên dùng một kiếm thuần âm chân khí phá không công tới Hướng Vũ Điền, sau đó vận thuần dương chân khí, chấn Hướng Vũ Điền vắng ra.

Hướng Vũ Điền lùi lại hai bước, quát lớn một tiếng: "Giỏi", rồi chỉnh lại trận thế, kiếm quang sau đó lại phóng thẳng đến ngực Yến Phi.

Trải qua thiên tân vạn khổ, Yến Phi cuối cùng mới nắm được kẻ hờ quyết định thành bại này, chuyện chàng có thể "an nhiên tái sinh" hay không cũng phải dựa vào thời khắc này. Hướng Vũ Điền đã để toàn bộ tinh thần vào việc chiến đấu, không cách nào nắm được hành động của Mặc Sĩ Minh Dao nữa. Mọi chuyện toàn bộ đều đặt trên người chàng.

Từ vong quả thật đáng sợ. Nhưng chàng phải tiếp nhận, bởi vì đây là lựa chọn duy nhất.

Yến Phi cười lớn: "Hướng huynh bị dồn đến chân tường rồi."

Lời này của chàng không phải để Hướng Vũ Điền nghe mà mục tiêu chính là Mặc Sĩ Minh Dao, nhắc nhở nàng ta rằng cơ hội ra tay đã đến.

Điệp Luyến Hoa bắn ra như thiểm điện, kích thẳng vào chỗ kiếm phong tối thịnh của Hoài Cổ kiếm.

Hai người đồng thời kịch chấn.

Hướng Vũ Điền phun ra một khẩu tiên huyết, như chiếc điều đứt dây bắn ngược lại đằng sau.

Yến Phi so với hắn cũng không tốt hơn bao nhiêu, tai mắt đều ứa máu, thân không tự chủ được cũng bắn ra đằng sau.

Ào!

Tiếng nước vừa phát ra. Mặc Sĩ Minh Dao từ dưới nước lao lên như đạn, mũi chân điểm xuống một khối đá bên cạnh bờ, như thiểm điện lướt tới sau lưng Yến Phi, song chưởng như hồ điệp xuyên hoa liên tục phát ra bảy chưởng kích vào lưng Yến Phi đã bị thất thế lúc này.

Hướng Vũ Điền vẫn đang trong thế lùi nhìn thấy thế hoảng sợ hét lớn: "Dừng!"

Mỗi chưởng của nàng đập vào lưng Yến Phi, Yến Phi lại phun ra một ngụm máu, rồi như biến thành một bao vải vô pháp tự chủ bay về phía trước. Điệp Luyến Hoa không ngừng rơi xuống đất, cuối cùng phát ra một tiếng 'Bùng' trên nền tuyết làm tuyết bắn ra tung toé.

Ai cũng biết Yến Phi đã không còn cơ hội sống sót.

HỒI 86

Tầm Thác Mùa Xuân ¹

Yến Phi sớm đoán được Mặc Sĩ Minh Dao sẽ không bỏ qua cơ hội duy nhất hạ thủ giết chàng này. Chàng cũng đang đợi điều đó. Chân khí do Dương hỏa và Âm thủy dung hợp thành của chàng chính đang nghiêm trận chờ để phát ra. Chàng chẳng những phải chịu chưởng kinh của Mặc Sĩ Minh Dao để bảo trì hoàn chỉnh thân thể, mà còn muốn mượn Mặc Sĩ Minh Dao để luyện được một kỳ chiêu mới. Chỉ có thông qua tử vong, chàng mới chân chính không chế được Dương thần huyền diệu khó giải thích. Khi chàng xác thực có thể từ chết hồi sinh, chàng có thể nói đã luyện thành kỹ thuật vượt qua sự tử vong thủy tất hoả sinh, hoả diệt thủy sinh.

Chưởng thứ bảy đánh trên lưng chàng không chút nương tay của Mặc Sĩ Minh Dao làm tâm mạch chàng rút cuộc không chịu nổi sự xung kích của chưởng kinh mà đứt đoạn.

Ý niệm cuối cùng của Yến Phi là chàng đã bị nữ nhân mình từng một thời yêu thương sâu sắc tự tay giết chết.

Thiên địa sơ khai, âm dương chia lìa.

Đột nhiên, Yến Phi không còn cảm nhận được thân thể của mình, chàng giống như hóa thành ngàn vạn hạt nhỏ bé, đang dâng dần lên cao. Đây là một loại cảm giác mà chàng tuyệt đối không cách nào hình dung được, chưa từng trải nghiệm qua. Không biết bao lâu sau, có lẽ chỉ là trong một sát na, chàng bỗng phát giác thân thể đang ở vào một vị trí kỳ diệu, ở một nơi rất cao nhìn xuống thấy di thể mình nằm trên bình nguyên tuyết trắng. Hướng Vũ Điền đang quỳ một bên cạnh xác chàng còn Mặc Sĩ Minh Dao đứng ở bên kia.

Một ý niệm trong lòng chàng phát ra – Mình chết rồi.

Tất cả mọi thứ biến thành vô cùng rõ ràng, đất trời cũng trở nên sáng rõ. Lúc chàng cúi xuống muốn nhìn rõ di thể mình thì Hướng Vũ Điền đang nắm lấy di thể chàng lật lại, tại cự ly cách khoảng một thước chàng nhìn thấy gương mặt trắng bạch đã mất đi sự sống dính đầy vết máu của mình, vừa quen thuộc lại tựa như vô cùng xa lạ.

Cảnh tượng dần dần mờ hồ, một cảm giác kỳ dị trong vùng suy tư của chàng lan rộng ra. Còn mọi con người, sự vật ngược lại đối với chàng biến thành những chuyện không có ý nghĩa. Chàng chẳng muốn để ý xem bọn họ nói và làm cái gì. Chàng mang máng nhớ trước đây mình cũng đã từng thuộc về cái thế giới đang dần chuyển thành mơ hồ này. Liên hệ duy nhất với thế giới đó là thân xác đang nằm trên mặt tuyết trắng kia và hình như còn có chút việc chàng chưa hoàn thành.

Tiếp theo chàng cảm nhận được mình đang vươn rộng ra trong không gian rộng lớn vô hạn. Những chuyện vừa xong biến mất không còn chút vết tích gì. Chàng cũng không còn thấy sự hạn chế của thời gian, không còn sự câu thúc của nhục thể. Tất cả đều tự nhiên biến chuyển. Chàng tựa như được giải phóng. Linh

thể cuối cùng đạt đến cảnh giới vô cùng tự tại. Chàng không còn nắm được mình là ai nữa. Tất cả mọi thứ đều phải đợi sự nhận thức và khảo cứu mới mẻ này, rồi lại phải trải nghiệm từ lúc ban đầu đến tận lúc kết thúc mới có thể hiểu mọi việc đã phát sinh thế nào.

Khoảng khắc sau chàng cảm giác được vô số những ngôi sao đang xa và cả khoảng không vô hạn đang sau những ngôi sao đó. Chàng cảm thấy như đã dung hoà với thiên địa làm một, cùng vận động với thiên địa mà không biết khi nào bắt đầu và lúc nào kết thúc.

Chính trong lúc này, chàng nghe thấy một tiếng hô hoán tựa như từ một nơi xa xôi vô cùng truyền đến.

Chàng nghe thấy ba từ "Kỷ Thiên Thiên".

° ° °

Hướng Vũ Điền từ bên cạnh thi thể Yến Phi chậm chậm đứng lên, vẻ mặt sững sờ chăm chăm nhìn Mặc Sĩ Minh Dao, trầm giọng hỏi: "Nàng có biết được mình vừa rồi đã làm gì không?"

Mặc Sĩ Minh Dao mặc một bộ đồ lặn màu đen, sau lưng đeo một cái bọc nhỏ. Nước hồ vẫn không ngừng từ trên người nàng thấm ra rơi xuống tụ lại trên mặt tuyết. Vẻ mặt nàng lạnh lẽo bình tĩnh, lạnh lùng nhìn chăm chú Hướng Vũ Điền, tựa hồ cái chết của Yến Phi với nàng không có chút quan hệ.

Hướng Vũ Điền hai mắt xẹt ra thần sắc bi phẫn, quát lớn: "Trả lời ta!"

Mặc Sĩ Minh Dao điềm đạm hỏi: "Có phải ngươi và chàng lập mưu đối phó ta?"

Hướng Vũ Điền kích động giận dữ nói: "Người đã chết rồi, có lập mưu hay không còn có quan hệ sao? Nàng là một nữ nhân ngu xuẩn. Nàng có biết mình đã làm việc ngu ngốc gì không? Từ nhỏ đến lớn, nàng chỉ nghĩ đến mình, chưa từng có nghĩ qua cho người khác. Nàng căn bản không có tư cách yêu thương người khác, bởi vì nàng chỉ yêu bản thân mình. Ông trời ơi! Rút cuộc đã xảy ra việc gì?"

Mặc Sĩ Minh Dao một chút cũng chẳng giống kẻ vừa mới giết một người, sắc mặt yên tĩnh như mặt hồ, đẹp như một đóa hoa sen trắng thoát tục, lãnh đạm hỏi: "Ngươi chửi mắng đủ chưa?"

Hướng Vũ Điền ngạc nhiên không biết nói gì, cúi đầu kiểm tra Yến Phi, hai mắt phát ra thần sắc đau khổ, lòng thầm nghĩ mình làm sao lại ngu xuẩn thế, để Yến Phi mạo hiểm như vậy. Yến Phi lúc này với những người chết khác chẳng có chút khác biệt gì.

Mặc Sĩ Minh Dao lấy cái bọc nhỏ ở trên lưng xuống, vung tay ném sang Hướng Vũ Điền nói: "Bắt lấy vật quý của ngươi này."

Hướng Vũ Điền tự nhiên đưa hai tay ra bắt lấy, tuy cảm nhận được trong bọc gồ lên chính là hộp sắt đựng Đạo Tâm Chung Ma Đại Pháp quyền hạ. Nhưng trong lòng hắn không có một chút hứng thú và vui mừng nào khi có được bảo vật, chỉ có cảm giác thất thần vì nổi mất mát và một tâm ý ngạo lạnh.

Mặc Sĩ Minh Dao khẽ giọng hỏi: "Người đã biết chàng là ai từ lâu rồi đúng không?"

Hướng Vũ Điền chán nản đáp: "Ta không muốn trả lời."

Mặc Sĩ Minh Dao nở một nụ cười thê lương nói: "Người đã có được vật người muốn có rồi! Chẳng lẽ không cảm thấy vui mừng sao? Bất quá, bất luận trong lòng ngươi là khổ hay vui, với Mặc Sĩ Minh Dao ta không còn đến nửa điểm quan hệ. Ngươi đi đi!"

Hướng Vũ Điền thất thanh hỏi: "Nàng muốn ta đi?"

Mặc Sĩ Minh Dao bình tĩnh đáp: "Sau này ta không quản việc của ngươi nữa, ngươi cũng không cần quản việc của ta."

Hướng Vũ Điền lộ vẻ nghi hoặc, chăm chăm nhìn nàng trầm giọng hỏi: "Nàng muốn làm cái gì?"

Mặc Sĩ Minh Dao điềm đạm đáp: "Đã nói việc của ta không cần ngươi quản, ngươi đã có được vật mong muốn, còn lưu lại ở đây làm gì? Mau biến đi cho ta."

Hướng Vũ Điền quát lớn: "Nàng muốn làm gì?"

Mặc Sĩ Minh Dao vòng tay ra đằng sau lưng, trên tay đã có thêm một thanh chủy thủ sáng loáng sắc

bén, trên mũi nhọn màu lam lấp lánh, hiển thị đã được tẩm kịch độc. Tiếp theo hai tay nàng nắm chắc thanh chủy thủ, chĩa thẳng vào trái tim mình, ánh mắt nhìn vào thi thể của Yến Phi, thê lương nói: "Ta đã thiếu chàng một mạng, chỉ biết dùng mạng mình hoàn lại cho chàng. Như thế cả hai sẽ không ai thiếu nợ ai nữa."

Hương Vũ Điền chấn động vội hét lớn: "Khoan đã!"

Mặc Sĩ Minh Dao cười khở nói: "Bất luận người nói gì cũng sẽ không thay đổi được ta. Quá muộn rồi! Tất cả đã quá muộn rồi. Bây giờ dù người mang Ma Quyển hại nhân kia ra vò thành bột phấn, rồi quyết tâm quay về bên cạnh ta cũng thay đổi không được quyết định của ta nữa. Người biết rõ là việc Mặc Sĩ Minh Dao ta đã quyết định sẽ vĩnh viễn không thay đổi. Ta đã mất đi khả năng có thể yêu thương, sinh mệnh đối với ta không còn ý nghĩa, tất cả đều theo Yến lang mà đi mất."

Hương Vũ Điền ngay lập tức quỳ xuống bên cạnh Yến Phi, nâng thi thể chàng lên, lắc thật mạnh: "Yến Phi! Mau tỉnh lại! Lão thiên gia của ta! Cầu xin huynh lập tức sống lại đi."

Mặc Sĩ Minh Dao ngậy người nhìn Hương Vũ Điền, thất thanh hỏi: "Có phải người bị điên rồi không?"

Tay Hương Vũ Điền không ngừng tát vào hai bên má Yến Phi, đau thương gọi: "Yến Phi! Yến Phi! Cho ta một chút phản ứng đi."

Mặc Sĩ Minh Dao thâm tình khê khàng dặn: "Sau khi ta chết đi rồi, người có thể chôn bones ta vào cùng một huyệt không? Đây là thỉnh cầu cuối cùng của ta với người, đừng để ta phải thất vọng."

Đôi mắt xinh đẹp của nàng xạ xuất thần tình thương đau, nhẹ nhàng nói: "Người chết không thể sống lại. Đừng quấy nhiễu sự yên tĩnh của chàng nữa được không? Huống chi Yến lang sẽ không phải chịu cảnh tịch mịch. Ta sẽ bồi bạn với chàng thật tốt."

Hương Vũ Điền phát ra một tiếng rống kinh thiên động địa, điên cuồng quát: "Yến Phi! Vì Kỳ Thiên Thiên, huynh hãy tỉnh lại ngay."

Hai tay hần thông ra, Yến Phi rơi thẳng xuống mặt đất.

Mặc Sĩ Minh Dao nét mặt hiện ra vẻ tuyệt vọng mất đi tất cả, sau đó nhắm hai mắt lại.

Đột nhiên Hương Vũ Điền gấp gáp kêu lên: "Mẹ ta ơi! Lão thiên gia của ta!"

Mặc Sĩ Minh Dao mở đôi mắt đẹp ra. Tình cảnh trước mắt khiến nàng trợn mắt ngây ngốc, không thể tin vào đôi mắt của mình, hai tay không giữ thanh chủy thủ được nữa, thân hình mềm mại của nàng rung động kịch liệt, chủy thủ rơi xuống mặt tuyết trước mặt, đôi chân nàng nhất thời mềm nhũn, ngã ngò xuống, nhất thời nàng cảm thấy trời đất xoay tròn, không biết việc gì đang phát sinh trước mắt nữa.

Hương Vũ Điền bộ dạng như biến thành một người khác, hai mắt lấp lánh kỳ quang, vội lại nâng Yến Phi lên, hưng phấn như phát điên kêu réo: "Yến huynh! Yến huynh! Huynh thành công rồi!"

Yến Phi mũi miệng phục hồi hô hấp, khó nhọc mở hai mắt ra, ánh mắt mơ màng, tựa như nhìn mà không thấy.

Ánh mắt Hương Vũ Điền nhìn về hướng Mặc Sĩ Minh Dao, chỉ thấy gương mặt nàng mê man nhìn bones họ, vội hướng Yến Phi gọi: "Yến huynh! Yến huynh! Mau tỉnh đi! Dương thần huynh cuối cùng cũng quy khiếu, sống lại rồi!"

Ánh mắt Yến Phi từ từ ngưng tụ lại, rồi đột nhiên há miệng phun toé ra một ngụm máu như sương, đưa tay đặt lên đầu vai Hương Vũ Điền mượn lực đứng lên vừa ho vừa nói: "Nguy hiểm thật! Thiếu chút nữa là không chịu quay về."

Hương Vũ Điền ngạc nhiên hỏi: "Không chịu quay về?"

Yến Phi lúc này dường như mới phát giác ra Mặc Sĩ Minh Dao thâm tình kinh ngạc đang ngồi bệt trên mặt tuyết ở ngoài hơn trượng.

Hai người ánh mắt tiếp xúc. Nước mắt từ đuôi mắt của Mặc Sĩ Minh Dao chảy ra, lăn theo má, nhỏ lên trên bộ áo lặn của nàng, lẫn vào với nước hồ.

Yến Phi hướng sang Hương Vũ Điền với ánh mắt dò hỏi.

Hương Vũ Điền đột nhiên thụp xuống, không ngừng thờ gập. Vì phải thúc đẩy Ma Chủng, chân nguyên của hắn hao tổn rất nhiều, mới đây toàn dựa vào sự bi phẫn kích động vì Yến Phi "thảm tử" mà cố gắng, hiện tại Yến Phi chết nhưng đã sống lại, hắn bèn thả lỏng người, lập tức không chống chọi được nữa.

Hương Vũ Điền hướng về Yến Phi gật đầu, lại lắc đầu, thần thái như không biết nên bắt đầu từ đâu, rồi lại như chợt nhớ ra điều gì, đưa tay cầm lấy cái bọc nhỏ rơi ở bên cạnh lên cất vào trong ngực.

Yến Phi lại nhìn sang Mặc Sĩ Minh Dao, nhìn thấy chủy thủ ở trên mặt tuyết phía trước mặt nàng.

Gió lạnh nhẹ nhàng thổi. Bình nguyên tuyết trắng bên cạnh hồ Hậu Điều yên tĩnh bình hòa trở lại.

Gương mặt vẫn còn vương lệ của Mặc Sĩ Minh Dao lộ ra nụ cười thâm lương, khẽ khàng hỏi: "Có phải ta đang nằm mộng không? Yến Phi! Rút cuộc chàng là người hay quỷ?"

Hương Vũ Điền cướp lời đáp thay chàng: "Đây là một loại kỳ dị công pháp có thể giả chết của Yến huynh. Bọn ta đúng là hợp mưu để đối phó với nàng, cũng là nghĩ tốt cho nàng mà thôi."

Mặc Sĩ Minh Dao hai mắt tràn đầy thần sắc nghi hoặc, rồi cúi mặt xuống nhẹ nhàng, ôn nhu nói: "Ta thua rồi!"

Câu nói này hoàn toàn ra ngoài ý liệu của hai người, càng không ngờ được sẽ từ trong miệng nàng nói ra. Hai người nghe vậy đưa mắt nhìn nhau.

Mặc Sĩ Minh Dao thu hồi chủy thủ, giắt vào đằng sau lưng, từ từ đứng dậy, đôi mắt xạ ra thần sắc thờ than và hoài niệm vô hạn, ôn nhu nói: "Tâm tình ta từ trước tới nay chưa từng bình tĩnh giống như lúc này. Hai mối tình khắc cốt ghi tâm đều kết thúc vào tối nay. Bây giờ nguyện vọng duy nhất của ta, là mau trở về Sa Hải. Còn tất cả những việc khác với ta không còn liên quan gì nữa."

Tiếp theo nàng đưa ánh mắt nhìn sâu vào Yến Phi nói: "Mặc dù sự tình giữa ta với chàng đã kết liễu. Ta cũng đã biết rõ chàng trong lòng yêu ai. Nhưng ít ra chàng cũng không được hoài nghi tình yêu của ta đối với chàng. Trong lòng ta, Thác Bạt Hán đã bị ta tự tay giết chết, Yến Phi của sau này với ta chẳng còn quan hệ gì nữa."

Yến Phi chau mày hỏi: "Nàng ăn nói thế nào với Mộ Dung Thùy đây?"

Mặc Sĩ Minh Dao ung dung đáp: "Ta sẽ cử người thông tri cho hắn. Dù bọn ta đã tận hết sức lực nhưng vẫn hoàn toàn thất bại. Bọn ta sẽ không nhúng tay vào nữa. Tạm biệt!"

Nói dứt lời nàng quay đầu bước đi, rồi nhanh chóng rời xa.

Hai người vẫn ngồi trên mặt tuyết đối mắt nhìn nhau, nói không ra lời.

Chốc lát sau, Hương Vũ Điền hai mắt lấp lánh kỳ quang, không nhịn nổi nữa hỏi: "Rút cuộc đã phát sinh chuyện gì? Ta còn nghĩ huynh nhất định chết rồi, mỗi một chương của Minh Dao đánh lên lưng huynh, cũng giống như đánh lên lưng ta vậy, sao huynh vẫn có vẻ vẫn tựa như người không làm sao cả? Huynh thật không có việc gì chứ? Hiện tại cảm giác như thế nào?"

Yến Phi đáp: "Cảm giác của ta rất tốt, đó là cảm giác trở lại nhân thể làm người. Có phải vừa nãy Minh Dao muốn tự tận không?"

Hương Vũ Điền mang tình hình trước đó kể ra lại rồi hỏi: "Huynh đã chết thật sao?"

Yến Phi gật đầu xác nhận: "Vừa rồi thật là nguy hiểm vô cùng. Sau khi hóa thành Dương thần, ký ức và cảm tình của ta đối với thế gian này nhanh chóng mất đi. Con bà nó! Cái cảm giác cùng bay bổng với vũ trụ vạn vật thật là lỗi cuốn người ta không gì sánh được, khiến người ta không muốn quay về cái túi da xấu xí này nữa, giống như con chim thoát thân khỏi chốn lao tù, sau đó pháp phới bay cao vĩnh viễn không muốn trở lại chui vào trong lồng nữa. Thật may ta nghe được huynh hô Kỳ Thiên Thiên, ký ức mới nhập vào ý thức dương thần của ta, khiến ta buông bỏ tất cả để quay về. Nếu huynh hô muộn một chút, ta sợ rằng đã không nghe thấy nữa."

Hương Vũ Điền hưng phấn không kìm được nói: "Huynh đã thực sự chứng minh sự tồn tại của con người tịnh không phải chỉ dừng lại ở nghĩa địa. Con mẹ nó! Đây là khích lệ tốt nhất đối với ta, hy vọng Ma Chủng của ta bằng với Dương thần của huynh. Khả khả! Huynh hiện tại cảm giác thấy mình với trước khi chết có gì khác biệt không?"

Yến Phi mỉm cười hỏi: "Huynh nhận ra ta có chỗ bất đồng sao?"

Hướng Vũ Điền thần nhiên đáp: "Nhìn bên ngoài, thật phát giác không ra có chỗ nào bất đồng, bộ dạng huynh vẫn như cũ, thần tình ngữ điệu vẫn là Yến Phi trước đó. Nhưng thật kỳ quái, ta lại cảm giác được huynh không còn giống như trước kia."

Yến Phi vui mừng nói: "Chỗ bất đồng là ta từng trải qua tử vong. Lần thứ nhất thật là hồ đồ, giống như một lần nằm mộng, tỉnh mộng thì sống lại. Lần này thì ta thấy rõ ràng cái chết của mình, việc sống quay trở lại cũng là do bản thân mình tự quyết định."

Hướng Vũ Điền không hiểu, hỏi: "Vì sao có thể có phân biệt như vậy?"

Yến Phi nói: "Sự khác biệt giữa lần trước và lần này đó là lần trước lúc ta chết đi, Âm thần và Dương thần vẫn chưa kết hợp làm một. Nhục thân chết đi khiến cho Âm thần phụ thuộc vào cơ thể mà tồn tại cũng trên đường đi đến diệt vong, toàn nhờ vào Dương thần tự động quy thể mới làm cho Âm thần hồi phục sinh cơ, nối lại những kinh mạch đã đứt, vì thế mà có thể từ chết sống lại. Lần này Âm thần và Dương thần của ta hai thứ đã hợp làm một, vì vậy khi ta rời khỏi thân xác, những hồi ức của cuộc sống trước kia bèn mất hết, chỉ còn lại một điểm linh trí là bất diệt. Đây là giải thích tốt nhất ta có thể nghĩ ra, còn như sự thật có phải thế không, sợ rằng chỉ có lão thiên gia mới hiểu được."

Ánh mắt Hướng Vũ Điền nhìn về phương hướng Mặc Sĩ Minh Dao vừa đi khỏi, gật đầu nói: "Ta phải suy nghĩ thật kỹ về chuyện này. Vô luận thế nào, huynh thật đã chứng minh con người có khả năng vượt qua tử vong. Đây chính là bí mật lớn nhất giữa ta và huynh, mà bí mật này cũng khiến cho bọn ta trở thành bằng hữu hiểu nhau nhất, thật xứng đáng gọi là sinh tử chi giao."

Yến Phi nhắc nhở: "Huynh không thử xem xem trong bọc có phải là Bảo Quyền của huynh không?"

Hướng Vũ Điền lắc đầu nói: "Dưới tình huống vừa rồi, Minh Dao sẽ không lừa ta đâu. Ài! Ta chưa từng thấy qua thần tình như vậy của nàng."

Yến Phi nghĩ tới Mặc Sĩ Minh Dao thở dài một hơi.

Hướng Vũ Điền đột nhiên nói: "Minh Dao sẵn sàng nhận thua rút lui quả là việc tốt nhất. Người nàng chân chính yêu không phải Hướng Vũ Điền ta, cũng chẳng phải Yến Phi huynh mà là Thác Bạt Hán. Rút cuộc ta và huynh cuối cùng cũng thoát ly biển khổ. Đúng không?"

Yến Phi nói: "Sau khi trải qua tử vong, ta đối với câu nói "Chúng sinh giai khổ" của đạo Phật có nhận thức và hiểu biết càng sâu sắc hơn. Bây giờ bọn ta có phải nên đả tọa luyện công thật tốt, để bồi bổ chân nguyên tổn thất không?"

Hướng Vũ Điền đáp: "Không tiếm tu tám đến mười ngày, ta thật không có cách nào hồi phục lại được, cho nên cũng không phải vội vàng nhất thời."

Dừng chút hần lại hỏi: "Vấn đề của Minh Dao đã giải quyết xong. Huynh có tính toán gì?"

Yến Phi cười: "Nhìn bộ dạng huynh như là muốn giúp ta?"

Hướng Vũ Điền vui vẻ đáp: "Chỉ bằng việc huynh sẵn sàng vì ta hy sinh tính mệnh, giúp ta thu lại Bảo Quyền, việc của huynh sao ta có thể tự thủ bàng quang? Thật nguy hiểm! Tuyệt kể bồi huynh cùng chết của Minh Dao, xác thực ra ngoài ý liệu của ta, nếu như hai người cùng nhau chết thật, sau này ta thật không biết làm sao mà sống tiếp được. Nghĩ tới cũng khiến người lạnh ngắt."

Yến Phi nói: "Sự tình đã thành quá khứ, nên bỏ qua đi, chẳng nên nghĩ đến. Vấn đề vận chuyển vàng đến Biên Hoang tập không còn cần ta nhọc công nữa. Ta sẽ quay lại phương nam, giải quyết triệt để vấn đề Tôn Ân. Khi ta quay trở lại thì cuộc quyết chiến cuối cùng với Mộ Dung Thủy cũng sẽ bắt đầu."

Hướng Vũ Điền hỏi: "Vấn Đề Tôn Ân ta rất khó nhúng tay vào, mà huynh cũng không muốn ta nhúng tay, đúng không?"

Yến Phi gật đầu đồng ý.

Hướng Vũ Điền cau mày hỏi: "Huynh có nắm chắc giết được Tôn Ân không? Sợ rằng lão cũng luyện được Dương thần rồi, giết không chết được."

Yến Phi đồng ý nói: "Khả năng này xem ra rất lớn. Ài! Nếu nói ta có nắm chắc chỉ là lừa huynh, bắt quá

ta tất phải đối mặt với lão, giải quyết cho xong sự việc."

Hướng Vũ Điền mỉm cười nói: "Ta đối với huynh lại có mười phần tin tưởng, ít ra Tôn Ân chưa từng thử qua mùi vị chết đi rồi sống lại."

Yến Phi kéo hần đứng lên: "Đã đến lúc chia tay rồi! Ta phải quay về Bình Thành."

Hướng Vũ Điền nói: "Ta sẽ lưu lại phụ cận Bình Thành, coi xem có phải Minh Dao và tộc nhân của nàng thật đã rút đi không. Sau đó ta sẽ tìm một nơi tĩnh mịch tiềm tu, khám phá bí mật của Bảo Quyển, đồng thời đợi huynh khai hoàn trở về. Yến huynh! Hướng Vũ Điền ta thật rất cảm kích huynh. Chẳng những vì ta có được Bảo Quyển mà còn vì huynh thay ta giải khai nỗi oán hận giữa ta và Minh Dao."

Yến Phi vỗ vỗ lên vai hần cười đáp: "Người huynh phải cảm kích chính là Thác Bạt Hán chứ không phải là ta."

Hai người nhìn nhau cười. Mọi chuyện đều không cần phải nói.

Hướng Vũ Điền lùi lại đằng sau, cười dài nói: "Chúc Yến huynh kỳ khai đắc thắng trong trận chiến với Tôn Ân. Sau này gặp lại!"

Hần lại cười một tràng dài nữa, rồi quay đầu bỏ đi.

Yến Phi đứng bên bờ hồ Hậu Điều, trong lòng tràn đầy trải nghiệm đối với sinh mệnh.

Sinh mệnh thật không thể hủy diệt. Trong vũ trụ rộng lớn vô bờ này, bất kể việc kỳ quái gì cũng có thể phát sinh, bất kể sự tồn tại nào của cát quang phiến vũ ² đều có ý nghĩa bầm sinh của nó. Biển xanh có thể biến thành đồng dâu, đồng dâu có thể biến thành biển xanh, nhưng sinh mệnh sẽ tiếp tục tồn tại, dù con người không thể lý giải được phương thức cho sự tồn tại ấy.

Yến Phi thu thập tâm tình, nhắm mắt vận chuyển Dương hỏa, Âm thủy trong cơ thể, sau khi đủ ba trăm sáu mươi vòng, chàng hét lên một tiếng, rồi nhắm phương hướng Bình Thành phi thân mà đi.

Chỉ mình chàng hiểu rõ được sự khác biệt của việc trước và sau khi chết đi sống lại, đó là Âm Dương nhị thần đã kết hợp làm một. Dương hỏa và Âm thủy biến thành cùng nhau lưu chuyển, không còn phân biệt gì nữa.

¹ Xuân Tầm Đáo Tử: được lấy từ hai câu thơ nổi tiếng "Xuân tầm đáo tử ty phương tận, lập chúc thành hồi lệ thủy can" (Thác rồi, tầm mới hết tơ; Tàn rồi, nén mới cạn khô lệ sầu) của Lý Thương Ẩn.

² Cát quang phiến vũ: Cát Quang – Tên một con thú thần trong thần thoại cổ đại; Phiến vũ- Một mảnh lông. Nghĩa là: Những văn vật trân quý còn sót lại.

HỒI 87

Nước Trôi Đi Mãi

Khu bến tàu ngoài thành Hải Diêm đèn đuốc sáng choang, mấy ngàn lính công binh đang rầm rộ xây cất dưới sự chỉ huy của Trương Bất Bình, ngày đêm tăng cường sức phòng ngự ven bờ của thành Hải Diêm.

Có thể thủ mới có thể công. Nếu để Thiên Sư quân cắt đứt tuyến đường biển huyết mạch, ưu thế của thành Hải Diêm sẽ bị mất sạch và lâm vào cục diện cô lập và bị chịu đòn. Mấu chốt chính là ở quyền khống chế trên biển.

Bến tàu lớn nhỏ cập đầy chiến hạm và tàu hàng. Hạm đội do Giang Văn Thanh chỉ huy nửa canh giờ trước đã hộ tống hai chục chiếc tàu hàng tới Hải Diêm, chuyển đến chiến mã là thứ quân Hải Diêm đang thiếu thốn nhất.

Số chiến mã này tổng cộng có một ngàn bảy trăm con, toàn bộ đều là chiến mã tốt đến từ Biên Hoang tập. Khi chiến mã lên bờ, thủ vệ và các binh sĩ đang làm việc đều không nhìn được gào thét reo hò, khen ngợi không ngớt.

Lưu Dự, Giang Văn Thanh, Tống Bi Phong và Đồ Phụng Tam đứng tại bến tàu, cảm thụ bầu không khí sôi nổi mười phần phấn chấn này. Trong thành ngoài thành cho đến cả khu bến tàu đều tràn ngập sinh cơ và

đầu chí bưng bưng, rất có thanh thế của trận chiến Phì Thủy năm xưa. Khi đó không ai tin Tạ Huyền sẽ dẫn họ đi đánh một trận chiến bại, hiện tại cũng chẳng ai tin Lưu Dụ sẽ thua Thiên Sư quân. Bởi gã không chỉ có chiến tích huy hoàng, là người kế thừa do Tạ Huyền chỉ định, mà còn là chân mệnh thiên tử "Nhất tiễn trăm Ân Long."

Đồ Phụng Tam than: "Trận này chúng ta không được thua, càng không thể thua, nếu không chúng ta chẳng những thất bại hoàn toàn mà hi vọng và mong mỏi của những người khác đối với Lưu soái cũng bị tan vỡ."

Tổng Bi Phong trầm giọng: "Chúng ta tuyệt sẽ không thua."

Lưu Dụ ung dung hỏi: "Tình hình bên Hồ Độc lũy ra sao?"

Giang Văn Thanh vui vẻ đáp: "Lưu soái yên tâm, có tiểu Ân và Âm huynh chủ trì đại cục ở đó, khẳng định sẽ thủ Hồ Độc lũy vững như Thái Sơn. So ra muốn đánh hạ Hồ Độc lũy mức độ khó khăn còn vượt xa đánh Hải Diêm. Chúng ta sở dĩ có thể một trận lấy Hồ Độc lũy thành công đều vì nắm chắc thời cơ, công ki bất bị, hơn nữa kế hoạch chu toàn. Từ Đạo Phúc đã vĩnh viễn mất đi Hồ Độc lũy."

Nghe âm thanh êm tai của Giang Văn Thanh, Lưu Dụ từ đáy lòng cảm thấy cảm giác dễ chịu dâng lên. Cả bản thân gã cũng thấy kì quái, vì sao trước đây không có cảm thụ như thế. Nàng vẫn như cũ nhưng vì sao sức mê hoặc đối với mình có thể gia tăng bội phần như thế. Nếu như nàng quả là nữ nhân của Lưu Dụ gã, cảm thụ này sẽ rung động lòng người ra sao đây.

Lúc này lão Thủ thần sắc hưng phấn đi đến chỗ bốn người rồi nói với Lưu Dụ: "Ta có một đề nghị."

Lưu Dụ mỉm cười: "Chỉ cần là đề nghị của lão ca, bọn ta đều vui vẻ áp dụng."

Lão Thủ có chút được coi trọng mà sợ nói: "Hai mươi tàu hàng này đều có tính năng xuất sắc, thân tàu kiên cố, là hải thuyền đã trải qua sóng gió, chỉ cần qua tay ta cải tạo, lắp đặt thêm máy bắn đá và máy bắn tên thì có thể biến thành sát thủ trên biển."

Đồ Phụng Tam cười: "Ta đã sớm có ý đó, chỉ sợ không có người giỏi về mặt này."

Lão Thủ vỗ ngực bảo đảm nói: "Việc này để ta lo, chỉ cần cấp đủ người là ổn. Bây giờ chúng ta không thiếu nguyên liệu, bảo đảm chỉ trong mười ngày chúng ta có thể biến số tàu hàng này thành chiến thuyền, ít nhất so với việc Thiên Sư quân dùng ngư thuyền làm chiến thuyền cũng trội hơn nhiều."

Giang Văn Thanh vui mừng nói: "Để ta chọn một số người trong các huynh đệ cấp cho lão Thủ huynh, họ đều là những thợ đóng tàu xuất sắc." Sau khi được Lưu Dụ đồng ý, nàng kéo lão Thủ đi ngay.

Lưu Dụ ngẫm thờ dài, không có Giang Văn Thanh vui vẻ sôi nổi ở bên cạnh trời đất đột nhiên thất sắc. Thứ cảm giác cổ quái đó không thể hình dung. Mình đang yêu sao.

Ánh mắt gã nhìn về biển cả đen kịt phương xa nói: "Ta có một dự cảm!"

Tổng Bi Phong ngạc nhiên hỏi: "Dự cảm gì vậy?"

Lưu Dụ đáp: "Từ Đạo Phúc sẽ tạm thời bỏ qua Hải Diêm để tập trung toàn lực thu thập Tạ Diễm."

Đồ Phụng Tam nhíu mày: "Điều này tịnh không hợp lý, hơn nữa trái với suy đoán của chúng ta. Nhìn từ góc độ quân sự, do chúng ta có Hồ Độc lũy hô ứng lẫn nhau, lại dựa vào sự hiểm trở của eo biển, so với Cối Kê và Thượng Ngu có địa thế ưu việt hơn. Nếu Từ Đạo Phúc để chúng ta đứng vững chân, hẳn nhất định sẽ hối hận. Hẳn không phải kẻ ngốc, đúng không?"

Lưu Dụ mỉm cười nói: "Hẳn chẳng những không phải kẻ ngốc, hơn nữa lại là kì tài tinh thông binh pháp. Ta có dự cảm này xuất phát chính từ việc hắn là người có trí tuệ, tài năng."

Tổng Bi Phong đầy hứng thú hỏi: "Có phải người thông minh lại làm điều ngu xuẩn không?"

Lưu Dụ nói: "Ta không cho rằng hắn sẽ đưa ra quyết định ngu xuẩn, ngược lại trong việc bố trí phản công quân viễn chinh, hắn đã lập ra một kế hoạch hết sức hoàn mỹ. Hành động quân sự bản thân nó có đặc tính không thể thay đổi, giống như cao thủ quá chiêu xuất thủ vô hồi, lâm thời biến chiêu sẽ tạo ra tai họa. Nhất là với một đội quân lớn và phức tạp như Thiên Sư quân. Ba mươi vạn người chỉ có năm vạn thuộc loại binh lính đã được huấn luyện kĩ càng, còn lại hỗn tạp bao gồm cường hào các nơi, bang hội, nông dân và ngư dân, nói khó nghe chính là lũ ô hợp. Đại quân loại như vậy một khi triển khai hành động quân sự tất

muốn ngừng cũng không được, nếu như tùy ý thay đổi sẽ biến thành rối tinh rối mù. Ngoài ra còn vấn đề trong việc cung ứng lương thảo vật tư. Phụng Tam hiểu chưa? "

Đồ Phụng Tam lộ ra thần sắc tâm phục khẩu phục than: "Lúc Lưu soái nghĩ ra kế phá địch nhất tiễn trầm Ân Long, ta đã bội phục Lưu soái sát đất. Nhưng sự chấn động lúc đó vẫn không bằng lần này. Suy đoán của Lưu soái khẳng định miêu tả cận kề chu đáo và chính xác nhất tình thế của Thiên Sư quân hiện tại."

Tổng Bi Phong mù mờ nói: "Ta vẫn không minh bạch."

Đồ Phụng Tam giải thích: "Đạo lý rất đơn giản. Sớm từ trước khi quân viễn chinh đến, Từ Đạo Phúc đã vạch ra toàn bộ sách lược tiến công thối thủ. Trước tiên là dùng kế dụ địch thâm nhập, khi quân viễn chinh lọt vào cạm bẫy, hành động phản công của hấn lập tức được toàn diện triển khai. Điều này liên quan đến việc điều động toàn thể Thiên Sư quân, mỗi cánh quân đều có một mục tiêu quân sự xác định. Cho đến lúc thu phục Ngô Quận và Gia Hưng mọi chuyện đều y theo kế hoạch của hấn mà thu được chiến quả huy hoàng. Nhưng sự xuất hiện đột ngột của chúng ta, trước tiên chiếm được quyền khống chế Hải Diêm, sau đó nhìn trúng chỗ hở đoạt lấy Hồ Độc lữ có vai trò quan trọng nhất trong kế hoạch của chúng, lập tức làm tình thế xoay chuyển. Ván cờ của Từ Đạo Phúc không thể đánh tiếp được nữa, trận cước bị đại loạn. Nhưng hành động quân sự đã toàn diện triển khai, không cách nào dừng lại được."

Tổng Bi Phong không hiểu hỏi: "Đã không có cách dừng lại, tức là chỉ còn cách buộc lòng phải tấn công Hải Diêm. Vì sao lại tạm thời không lý gì tới bọn ta nữa?"

Lưu Dụ vui vẻ đáp: "Bởi vì kế hoạch định sẵn tấn công Hải Diêm của hấn không thể thực hiện được nữa. Công cụ công thành đã rơi vào tay chúng ta, còn Hải Diêm bất luận binh lực hay phòng ngự đều tăng vọt. Điều làm Từ Đạo Phúc đau đầu nhất chính là chúng ta có thêm một hạm đội thủy sư có thể trận và sức chiến đấu mạnh mẽ. Trừ phi hấn có thể dùng một kế hoạch khác nếu không vẫn giữ nguyên kế hoạch đến tấn công Hải Diêm chỉ là tìm chết. Và đúng như Phụng Tam đã nói, điều động lớn như thế một khi triển khai căn bản không cách gì dừng lại. Việc duy nhất Từ Đạo Phúc có thể làm chính là rút quân tấn công Hải Diêm về, tập trung lực lượng đối phó Tạ Diễm. Sau khi thu phục Cối Kê và Thượng Ngu mới nghĩ phương pháp đối phó chúng ta sau."

Tổng Bi Phong nghĩ tới Tạ Diễm, nghĩ đến hoàn cảnh rất xấu của hấn hiện tại, khẽ than một tiếng.

Đồ Phụng Tam nói: "Từ Đạo Phúc phải đánh hạ xong Cối Kê và Thượng Ngu trong khi thế trận của chúng ta chưa ổn định. Nếu không chúng ta từ Hải Diêm vượt biển đến giúp đỡ Tạ Diễm, tình hình của hấn sẽ trở nên càng nghiêm trọng hơn. "

Tổng Bi Phong nảy sinh hi vọng bèn hỏi: "Chúng ta sẽ làm như vậy phải không?"

Lưu Dụ đáp: "Đây là một nguyên nhân khác làm Từ Đạo Phúc tạm thời bỏ qua cho chúng ta. Nếu chúng ta chịu phạm sai lầm ngu xuẩn như thế sẽ trúng ngay ý muốn của hấn. Trên chiến trường lãnh khốc vô tình này, hi sinh là không thể tránh khỏi. Bất kì hành động quân sự nào đều lấy thắng lợi cuối cùng làm mục tiêu. Chúng ta cần kiên trì niềm tin của mình, tuyệt không thể dao động cho đến thời khắc thắng lợi."

Lưu Dụ nói tiếp: "Chúng ta cần phải lưu ý kĩ càng tình hình Cối Kê và Thượng Ngu ở eo biển đối diện. Dùng hết năng lực của chúng ta để giành lấy quyền khống chế trên eo biển này. Đây mới là sự giúp đỡ tốt nhất đối với huynh đệ Bắc Phủ binh trong tình thế hiện nay."

Kế đó gã nhìn ra mặt biển phía nam xa xa, trầm giọng nói: "Sự thật sẽ chứng minh, chúng ta chỉ cần dựa vào một đèo đất Hải Diêm này mà làm tình hình chiến trận xoay ngược. Thắng lợi nhất định thuộc về chúng ta. "

° ° °

Yến Phi về đến Bình Thành mới biết Thác Bạt Khuê nửa canh giờ trước đã quay về, liền vội vã đến phủ Thái thú gặp hấn.

Thác Bạt Khuê biết Yến Phi bình yên về thành, vui mừng khôn xiết gạt bỏ tất cả sự vụ, đón tiếp chàng trong nội đường. Câu đầu tiên của hấn chính là hỏi: "Mặc Sĩ Minh Dao có phải nàng không?"

Câu hỏi này trong thiên hạ chỉ có một mình Yến Phi hiểu. Chàng cười khổ gật đầu.

Thác Bạt Khuê chấn động nói: "Quả nhiên là nàng."

Mặc Sĩ Minh Dao là một giấc mộng suốt thời niên thiếu của bọn họ. Giấc mộng Mặc Sĩ Minh Dao của Yến Phi đã kết thúc, nhưng giấc mộng của Thác Bạt Khuê vẫn hoàn mỹ vô khuyết. Yến Phi ngẫm hạ quyết định. Chàng sẽ tuyệt không phá vỡ giấc mộng của Thác Bạt Khuê, hủy đi kí ức đẹp đẽ của hắn.

Hai mắt Thác Bạt Khuê thần quang bắn ra như điện hỏa: "Người có giao thủ với nàng không?"

Yến Phi điềm đạm đáp: "Nàng đã nhận thua! Hiện giờ chắc nàng đang dẫn tộc nhân lui về Sa Hải. Chỉ sợ một quãng thời gian rất dài tới bí nhân sẽ không bước chân ra khỏi Sa Hải nữa bước."

Thác Bạt Khuê động dung nói: "Thật khiến người ta khó tin được. Nhìn ngang nhìn dọc, Mặc Sĩ Minh Dao tuyệt không giống người chịu nhận thua. Nàng là loại người vĩnh viễn muốn nắm thế chủ động trong tay. Từ bé đến lớn nàng đã có tính cách như vậy."

Kế đó mắt hắn sáng lên hỏi: "Có biện pháp nào để ta gặp mặt nàng một lần không?"

Yến Phi cười khổ: "Nàng chịu đi người còn không tạ ơn thần linh, hà tất phải gây thêm rắc rối?"

Hai mắt Thác Bạt Khuê bắn ra thần sắc nóng bỏng đáp: "Đừng nghĩ bậy bạ. Ta chỉ muốn xem xem hình dạng nàng sau khi lớn lên thế nào, chỉ nhìn một lần cũng được."

Yến Phi cảm khái nói: "Tin ta đi! Hình dạng nàng trong lòng người vĩnh viễn xinh đẹp nhất, đừng để hiện thực phá hỏng ấn tượng đẹp đẽ của người."

Thác Bạt Khuê ngẩn người hỏi: "Nàng lớn lên lẽ nào lại biến thành xấu xí?"

Yến Phi thành thật đáp: "Tuyệt không phải vậy. Nàng trở mã xinh đẹp mê hồn, không hề thua kém Kỷ Thiên Thiên."

Song mục Thác Bạt Khuê phát ra ngọn lửa khát vọng nói: "Xem như ta cầu người được không? Chúng ta lập tức xuất phát đuổi theo nàng, nếu không ta vĩnh viễn lỡ mất cơ hội."

Yến Phi nói: "Nàng rời khỏi chúng ta ít nhất hai canh giờ lộ trình, huống chi ta căn bản không biết lộ tuyến trở về phương Bắc của nàng, làm sao đuổi đây?"

Thác Bạt Khuê nhìn chằm chằm chàng nói: "Người đừng gạt ta. Trong trời đất nếu có một người có thể tìm được Mặc Sĩ Minh Dao, người đó chính là người."

Yến Phi giải thích: "Bí nhân có một phương pháp đặc biệt tu luyện tinh thần, khiến tâm thần họ bí ẩn khó cảm nhận, trừ phi họ tập trung tinh thần lên người ta, nếu không ta cũng khó sinh ra cảm ứng đối với họ. Huỳnh đệ! Xin thứ cho ta bất lực."

Thác Bạt Khuê trầm giọng: "Người vừa đánh bại nàng. Ta mới không tin nàng không sinh ra cảm giác khác thường đối với người. Dựa vào điểm liên hệ này, người chắc có biện pháp tìm được nàng."

Yến Phi sửng sờ hồi lâu sau đó quan sát Thác Bạt Khuê, bình tĩnh nói: "Tâm của nàng đã chết. Không người nào có thể khiến nàng có cảm xúc nữa."

Thác Bạt Khuê ngạc nhiên nói: "Tâm của nàng đã chết? Người đang nói gì vậy?"

Yến Phi tràn ngập cảm xúc than: "Bởi vì người nàng yêu nhất đã bị chính tay nàng hủy diệt. Tiểu Khuê! Thông minh chút đi nào, để cho ấn tượng của nàng trong tâm người vĩnh viễn là hoàn mỹ nhất. Trong hiện thực không có người nào là hoàn mỹ cả."

Thác Bạt Khuê nhíu mày hỏi: "Ai là người nàng yêu nhất?"

Yến Phi cười khổ nói: "Nhận biết của người đối với nàng, tốt nhất dừng lại trong kỷ niệm lần đó. Minh bạch chưa?"

Thác Bạt Khuê chán nản đáp: "Minh bạch rồi! À! Người cũng phải rõ tâm tình ta."

Yến Phi nói: "Đây mới là Thác Bạt Khuê ta biết. Hiện tại không có chuyện gì quan trọng hơn việc phục quốc, đúng không?"

Thác Bạt Khuê gật đầu đáp: "Đương nhiên như thế! Đương nhiên như thế!"

Hắn hơi dừng lại rồi tiếp: "Ít nhất người nên nói với ta làm sao khiến nàng cúi đầu nhận thua chứ!"

Yến Phi đáp: "Vì một bí nhân khác cao minh hơn nàng đã ngã về phía chúng ta, khiến nàng cảm thấy không còn khả năng làm được gì, nên chọn đường thoái lui."

Từ bé đến lớn chàng chưa từng nói dối Thác Bạt Khuê nửa câu, lần này là lần đầu tiên, chính vì để bảo tồn hồi ức đẹp để thừa thiếu niên của Thác Bạt Khuê. Thác Bạt Khuê biết về Mặc Sĩ Minh Dao càng ít càng có lợi cho hắn.

Thác Bạt Khuê khôi phục lại thần thái anh minh thần võ thường ngày hỏi: "Người phải chăng nói đến Hường Vũ Điền đồ đệ của Mặc Di Minh phải không?"

Yến Phi ngạc nhiên hỏi: "Người nghe được từ chỗ nào?"

Thác Bạt Khuê có chút bối rối đáp: "Là Sở Vô Hạ nói ta hay."

Yến Phi lộ thần sắc nghiêm trọng hỏi: "Có phải người yêu Sở Vô Hạ rồi?"

Thác Bạt Khuê tránh né ánh mắt bức nhân của chàng, lắc đầu đáp: "Bản thân ta cũng không rõ. Ài! Điều này nên nói sao đây?"

Yến Phi nói: "Sở Vô Hạ không ngờ biết chuyện có liên quan đến Mặc Di Minh, điều này càng chứng thật suy đoán của ta, Trúc Pháp Khánh phải là người của Ma môn. Sở Vô Hạ cũng không ngoại lệ."

Thác Bạt Khuê nhíu mày hỏi: "Ma môn là môn phái cổ quái nào? Có người lại tự xưng là ma ư?"

Yến Phi sau khi giải thích rõ bèn nói: "Theo ta thấy Sở Vô Hạ lần này đến nương nhờ người lại chịu dâng lên phật tràng, dù không có tâm báo phục cũng chẳng có ý tốt. Người phải đề chừng ả, tốt nhất tránh xa ả ra, nếu không hậu quả khó lường."

Thác Bạt Khuê kiên quyết nói: "Chuyện này tự ta có chừng mực. Ngoại trừ Yến Phi người, ta luôn cảnh giác với bất kì người nào. Được rồi! Người có lưu lại giúp ta không?"

Yến Phi biết lời có thể nói đã nói rồi nếu không dừng lại chỉ biến thành tranh cãi mà thôi, bèn than: "Ta vẫn phải quay lại phương Nam, giải quyết vấn đề Tôn Ân, không để lão ảnh hưởng đến thành bại của chúng ta. Việc vận chuyển vàng, người cứ giao cho Thôi Hoàn, nhất định hắn sẽ làm rất ổn thỏa."

Thác Bạt Khuê nói: "Hiện tại cách kì hạn quyết chiến với Mộ Dung Thùy chỉ còn lại chừng hơn ba tháng. Đây là giả thiết sau khi tuyết tan Mộ Dung Thùy lập tức lên đường dẫn quân đến đánh. Chúng ta phối hợp như thế nào đây?"

Yến Phi hỏi: "Người có kế hoạch gì?"

Thác Bạt Khuê đáp: "Cho đến trước đêm nay, điều ta nghĩ vẫn là chiến lược du kích tránh mũi nhọn, nhưng vừa rồi nghe chuyện toàn thể bí nhân rút lui về sa mạc, ta lại có suy nghĩ khác, quyết định dựa vào thành lũy chiến đấu chính diện đối đầu với Mộ Dung Thùy. Đương nhiên ta sẽ vận dụng hết mức tin tình báo thu được từ chỗ Kỳ mỹ nhân, khiến sách lược chúng ta càng linh hoạt, cố hết sức làm yếu đi thực lực của Mộ Dung Thùy."

Yến Phi trầm ngâm: "Mộ Dung Thùy lần này đến là đối phó ta, có lẽ hắn không mang Thiên Thiên đi theo bên mình."

Thác Bạt Khuê cười: "Hắn có thể yên tâm sao? Hắn có thể lưu chủ tử họ ở nơi nào? Chỉ cần hoang nhân các người giả ra bộ dạng nhìn chằm chằm, rình mò bên cạnh, bảo đảm Mộ Dung Thùy không chịu để Kỳ mỹ nhân rời khỏi phạm vi tầm nhìn của hắn."

Thác Bạt Khuê quan tâm nhất chính là làm sao đánh bại Mộ Dung Thùy, chứ không phải cứu chủ tử Thiên Thiên. Yến Phi tuy nghe thấy trong lòng có chút không thoải mái nhưng không thật sự trách hắn. Bởi vì phục quốc luôn là đại sự bậc nhất trong lòng Thác Bạt Khuê, trước giờ đều như thế.

Yến Phi hỏi: "Người có lòng tin chiến thắng Mộ Dung Thùy trên chiến trường không?"

Thác Bạt Khuê nói: "Đây tình không phải vấn đề có lòng tin hay không, mà là ta cần phải như vậy. Đây chẳng những là biện pháp tốt nhất đánh đổ Đại Yên, còn là biện pháp duy nhất vì người cứu mỹ nhân trở về. Người có thể nghĩ được kế sách nào tốt hơn không?"

Yến Phi biết trong lòng hắn vẫn bất mãn mình không chịu dẫn hắn đuổi theo Mặc Sĩ Minh Dao. Bất quá

chàng đối với việc này quả thật bất lực. Dù chàng có năng lực cũng không làm theo ý hấn. Chàng đáp: "Về phương diện phối hợp, người có thể cho Thôi Hoành lúc chuyển vàng đến Biên Hoang tập nhờ tiểu Nghi an bài cho hấn thương nghị với hoang nhân. Huynh đệ! Đừng trách ta được không? Ta cũng nghĩ cho người thôi."

Thác Bạt Khuê đưa tay nắm lấy vai Yến Phi than: "Ta nghe ra người có nỗi niềm khó nói, nên không kể chi tiết. Ài! Sự việc đã trôi qua, ta sẽ tìm cách quên đi Mặc Sĩ Minh Dao, tình thế cũng không cho phép ta phân tâm. Ta rất cảm kích người, không có uy hiếp của bí nhân ta có thể toàn lực chuẩn bị cho cuộc chiến. Tin ta đi, Thác Bạt Khuê sẽ không thua."

Hấn bỗng do dự giây lát, có chút khó mở miệng rồi nói: "Oan gia nên giải không nên kết, gặp mặt Vô Hạ một lần được không?"

Yến Phi cười khổ đáp: "Ta đối với Sở Vô Hạ không có chút cừu hận, cũng không có thành kiến với nàng, chỉ là dùng việc mà nói. Nếu nàng thật là người trong Ma môn, đành phải hy vọng nàng là một Hướng Vũ Điền khác, tuy nhiên khả năng này rất ít."

Thác Bạt Khuê chuyển chủ đề hỏi: "Hướng Vũ Điền có phải cũng theo Mặc Sĩ Minh Dao trở về Sa Hải?"

Yến Phi nói: "Hướng Vũ Điền đã chính thức thoát ly bí tộc, cũng vạch rõ giới tuyến với Ma môn. Hấn đứng về phe chúng ta, nói không chừng sẽ thành một người trợ thủ cực tốt."

Thác Bạt Khuê trầm ngâm giây lát hỏi: "Quái nhân đó là Mặc Di Minh phải không?"

Yến Phi nhòm người đứng dậy, gật đầu đáp: "Đoán đúng rồi! Chuyện có liên quan tới bí nhân đừng ở đây thôi. Giác mộng bí nữ của chúng ta đã thành quá khứ. Hãy để chúng ta quên bí nhân đi!"

Thác Bạt Khuê bật dậy cười nói: "Đây gọi là chuyện xưa không nên nhắc đến. Hà! Vì sao hồi ức đẹp đẽ cứ khiến người ta phiền muộn, lưu luyến thế? Có lẽ là bởi vì chuyện trôi qua sẽ trở thành quá khứ, giống như nước chảy vĩnh viễn không trở lại. Để ta tiễn người một đoạn."

HỒI 88

Nụ Hôn Định Tình

Tổng Bi Phong kéo Lưu Dụ sang một bên, hỏi: "Nhị thiếu gia đó, bọn ta thật không có biện pháp gì sao?"

Lưu Dụ đang trên đường về phủ Thái thú, trong lòng gã nghĩ đến Giang Văn Thanh. Nếu nàng chưa đi nghỉ, gã có nên tìm nàng tâm sự, xem thử phản ứng của nàng đối với bản thân gã hay không. Không biết tại sao, lần này sau khi gặp lại, gã không còn cảm giác hiểu rõ nàng như trước, tâm tình nhiều lúc cứ lo được lo mất. Gã đáp: "Diễm gia có sẵn lòng nghe bọn ta không? Theo tin tức nhận được từ Lưu Nghị, thất bại của Gia Hưng và Thượng Ngu lão không để vào trong mắt. Lão vẫn nghĩ Thiên Sư quân một kích là tan, chỉ cần lão nhắc tay thì có thể phá được. Đối với loại người luôn sống trong mộng, đầu đất như vậy bọn ta còn có cách gì được nữa?"

Bọn họ đứng một bên đường nói chuyện, thân binh đợi từ đằng xa.

Tổng Bi Phong lại hỏi: "Nhị thiếu gia có biết Hải Diễm đã rơi vào tay chúng ta không?"

Lưu Dụ đáp: "Chỉ cách một eo biển, làm thế nào mà qua mắt lão được? Lưu Nghị cũng đã cho lão biết, đem tất cả trách nhiệm đổ lên đầu Tư Mã Đạo Tử. Diễm gia cũng không có phản ứng gì, chỉ xem Lưu Nghị thủ vững Hải Diễm, đợi sau khi hấn phá được giặc thì sẽ phối hợp với lão phản kích toàn diện."

Lưu Dụ lại nói: "Sợ nhất là lão trong tình huống không rõ địch ta, chủ động đem quân xuất thành nghênh chiến, biến thành tự đưa mình vào chỗ chết."

Tổng Bi Phong kiên quyết: "Ta phải lập tức đi Cối Kê cảnh báo nhị thiếu gia."

Lưu Dụ đặt tay lên vai lão, tiếp tục đi về phía phủ Thái thú, than: "Trừ phi Tổng đại ca mọc thêm hai cánh, bay đến Cối Kê, nếu không chỉ sợ là đã quá muộn. Hy vọng lão tử thủ giữ thành may ra mới có đường sống."

Tổng Bi Phong cười khở: "Ngoài thành là địch, trong thành cũng địch. Thành trì như vậy ai có thể giữ nổi đây. Điều ta lo lắng nhất là nếu quả nhĩ thiếu gia có điều gì bất trắc, Tà gia sẽ nghi ngờ bọn ta hại chết ông ta."

Lưu Dụ ngẩng mặt nhìn bầu trời đêm, thở một hơi dài, than: "Họ muốn nghĩ như vậy thì chúng ta làm gì được?"

Tổng Bi Phong đề cập đến Tà gia làm gợi lên trong lòng gã những hồi ức về Tà Chung Tú. Nhưng hình ảnh Giang Văn Thanh nhanh chóng thay thế vào đó, gã càng nóng lòng muốn gặp nàng hơn.

° ° °

Yến Phi lao nhanh về phương Nam.

Lần này ly khai Bình Thành, chàng có cảm giác như cuộc đời sang một chương mới. Những chuyện cũ liên quan đến Thác Bạt Hán và ngày tháng chìm trong mộng tưởng bị chi phối bởi Bí nữ Minh Dao đã qua. Sự biến mất và "cái chết" của Thác Bạt Hán như đặt một dấu chấm hết cho chương cũ.

Chuyện xảy ra giữa mẹ chàng và cha chàng Mặc Di Minh cũng sẽ bị chôn vùi cùng với việc Mặc Sĩ Minh Dao về sa mạc. Chàng dứt khoát sẽ không gặp lại Mặc Sĩ Minh Dao, chuyện này đối với hai người đều chỉ có hại mà thôi. Người duy nhất biết rõ sự tình là Phong Nương, nhưng chàng cũng không muốn truy cho tới cùng, giống như những kí ức tươi đẹp nằm sâu tận đáy lòng Thác Bạt Khuê không thể cưỡng lại hiện thực tàn khốc. Lưu giữ những kí ức tuyệt đẹp cũng như ươm một hạt giống tràn đầy nhựa sống trong lòng đất. Khi đó hạt mầm không chịu ảnh hưởng của gió mưa trên mặt đất mới có thể tiếp tục sinh tồn và phát triển. Cho nên biện pháp khôn ngoan nhất là dừng những tìm hiểu về cha chàng tại đây, không đi sâu làm rõ chân tướng sự việc, giữ một chút không gian cho trí tưởng tượng.

Nội thương của chàng vẫn chưa hồi phục, nhưng chàng biết trước khi đến được Đại Hà, thương thế do Mặc Sĩ Minh Dao gây nên sẽ không cánh mà bay. Chỉ đến giây phút này chàng mới có thể chân chính minh bạch kinh nghiệm chết đi sống lại lần này đã ảnh hưởng lớn đến công lực của mình. Chàng vì đã từng đột phá và vượt qua nan quan sinh tử nên loại kinh nghiệm hãn hữu chưa từng có như vậy sẽ giúp chàng thể nghiệm trên võ công của mình.

Nghĩ đến đây, Yến Phi nảy ra vô số ý nghĩ khác nhau, qui về một mối, tiếp tục bốn ba.

Chàng như hòa tan vào trời đất thành một thể.

° ° °

"Cách! Cách!"

"Két" một tiếng, Giang Văn Thanh mở cửa tiểu sảnh. Nàng đã thay lại trang phục thường ngày của phái nữ, tóc xõa ngang vai, khuôn mặt xinh đẹp không chút phấn son hiện ra phía trước Lưu Dụ.

Lưu Dụ không biết nói thế nào, ngập ngừng: "Ta thấy ngoài sảnh vẫn sáng đèn, biết Văn Thanh vẫn chưa nghỉ nên mới đến chào hỏi!"

Mùi hương cơ thể thơm ngát sau khi tắm của Giang Văn Thanh thoảng lại càng làm cho Lưu Dụ thần trí đi hoang, mơ mơ hồ hồ.

Giang Văn Thanh tức giận nhìn gã một cái, nói: "Nguyên lai là Lưu soái đi ngang qua nơi này. Bây giờ đã chào hỏi xong rồi, Lưu soái còn không đi nghỉ ư? Lưu soái tất vô cùng mệt mỏi!"

Lưu Dụ ấp a ấp úng: "Việc này là ... ha! Việc này là ... ôi! Ta không phải là đi ngang qua mà muốn đến bái phỏng Văn Thanh, xem xem ... Ài ..."

Giang Văn Thanh lấy tay nắm lấy vạt áo của gã, cười cười kéo gã vào trong sảnh, rồi mới thả gã ra, đóng cửa sảnh lại. Nàng ngọt ngào nói: "Mời Lưu soái ngồi."

Lưu Dụ bị động tác kéo áo thân mật của nàng làm cho thần hồn điên đảo. Gã không những quên hết gió mưa bên ngoài, tình thế khẩn trương cấp bách, đại chiến có thể bùng nổ bất cứ lúc nào, mà còn gần như quên luôn những chuyện như mình là ai, đến đây làm gì và nhiều thứ nữa.

Cảm giác nóng bỏng lan tỏa toàn thân, mỗi một lỗ chân lông đều như muốn reo hò nở ra.

Đột nhiên, gã hiểu rõ ràng không hề nhầm lẫn rằng mình lại rơi vào biển tình đã từng làm gã chịu nhiều đau khổ. Nhưng lần này gã nắm chắc mười phần rằng mình sẽ không phải đau buồn nữa.

Cảm giác như vậy đã từng xảy ra giữa gã và Vương Đạm Chân, cũng như Tạ Chung Tú. Năm đó tại phủ Tạ Huyền ở Quảng Lăng, gã đã cùng Vương Đạm Chân bí mật hẹn hò. Giây phút Đạm Chân thả mình trong tình yêu, gã cảm giác như mình nắm cả thiên hạ, mọi thứ đều không còn quan trọng nữa. Cho nên khi ôm Tạ Chung Tú, cảm giác say men tình khi ôm Vương Đạm Chân ngày đó giống như được tái hiện lại, làm gã tình cảm dạt dào, không tự chủ được, lúc đó vẫn còn mơ mơ hồ hồ, chỉ cảm tính rằng Tạ Chung Tú có thể thay thế cho Vương Đạm Chân, vá vết thương lòng, nỗi hối tiếc lớn nhất đời gã. Thời khắc này, gã chung quy cũng hiểu rõ, vấn đề không phải là ai thay thế ai mà là rung động tình yêu như thế nào.

Hạnh phúc dâng trào, như ngọn lửa thiêu đốt tâm linh gã, mà niềm hạnh phúc của gã lại đang ở bên cạnh, có thể với tay là thấy được.

Trước khi bước vào tiểu sảnh nơi Giang Văn Thanh ở, trong lòng gã vẫn lo lắng không thôi. Là vì gã nhận thức được rằng gã đang chiến đấu sinh tử với thế lực mạnh nhất, tàn nhẫn nhất phương Nam. Mà gã không được phép thua, một sơ suất nhỏ cũng có thể dẫn đến tổn thất không thể sửa chữa được. Nhưng khi gã đưa tay gõ cửa phòng nàng, trong lòng gã nảy ra liên tưởng kì dị, giống như quay trở lại những ngày còn là nông phu trước kia, chảy trong người là dòng máu nông dân, khát vọng và tâm tình đều dành cho mảnh đất mà gã tự cày tự cấy, mà Giang Văn Thanh chính là mùa xuân của đất mẹ, không có nàng, sẽ không có ngày bội thu.

Gã cảm giác rõ ràng rằng gã có thể chia tay những ngày tháng thất lạc, khổ đau và bi thương hay không, hoàn toàn là nhờ vào hình bóng yêu kiều sau lưng. Nàng là cứu tinh duy nhất của gã ở cái cõi đời buồn đau này. Nếu như mất nàng, gã còn lại gì đâu.

Đột nhiên gã phát giác mình đã chuyển thân, đối diện với Giang Văn Thanh đang đứng tựa vào cửa.

Giang Văn Thanh như muốn nói gì đó, đột nhiên nàng ý thức được chuyện gì sẽ xảy ra bèn thôi không nói nữa. Ánh mắt nàng nhìn xuống né tránh gã, môi xinh mở ra nhẹ nhẹ thở, khuôn mặt mỹ lệ ửng lên, gò má trắng muốt như được điểm thêm một cánh hồng, thần thái tràn đầy vẻ dụ hoặc.

Lưu Dụ trong lòng lập tức bối rối, hoảng loạn không biết nên nói cái gì. Lúc này đôi mắt trong sáng của Giang Văn Thanh ngược nhìn gã, lộ xuất thần sắc như vui mừng, như hoài nghi và cũng như giận dữ. Nàng lại cúi đầu tránh ánh mắt sáng rực bức nhân của gã, đôi bàn tay mềm mại lúng túng không biết để vào đâu.

Lưu Dụ trong lòng rung động kịch liệt, một loại cảm giác chưa bao giờ có đối với Giang Văn Thanh chi phối tâm trí gã. Đột nhiên, gã mất đi năng lực tự khống chế, cảm thấy bất kì ngôn ngữ nào cũng không thể diễn tả được tình huống trước mắt. Gã với tay ôm chặt nàng vào lòng, tìm đôi môi thơm.

Giang Văn Thanh ứ ớ kêu lên một tiếng, giờ tay ôm lấy cổ gã. Trong lúc này Lưu Dụ không còn nhớ bất cứ chuyện gì xảy ra trên thế gian ngoài đôi môi đang dần dần trở nên mềm mại, nóng bỏng ấy.

° ° °

Thác Bạt Khuê không nói một lời ngồi xuống bên giường. Sở Vô Hạ giữ tấm chăn, ngồi dậy kinh hãi kêu lên: "Tộc chủ!"

Ánh trăng từ cửa sổ hoa bên giường chiếu vào phòng, hình thành nên những mảng sáng tối mông lung. Bọn họ đang ngồi trong góc tối của phòng, không khí vốn đang yên tĩnh hòa hợp bỗng trở nên căng thẳng do thái độ của Thác Bạt Khuê.

Tại nơi u ám không ánh đèn chiếu tới, hai mắt Thác Bạt Khuê sáng rực dò xét Sở Vô Hạ, trầm giọng hỏi: "Nàng có phải là người của Ma môn?"

Sở Vô Hạ thoáng chút ngạc nhiên, ngênh đón nhãn thần sắc bén của hắn, lộ vẻ thê lương, cay đắng nói: "Miễn cưỡng cũng có thể tính là một nửa! Bất quá từ khi Phật gia ra đi, tất cả đều đã kết thúc. Thiếp bây giờ không còn quan hệ gì với Ma môn nữa."

Thác Bạt Khuê nổi giận: "Tại sao nàng không nói với ta bất cứ việc gì có liên quan đến Ma môn. Có phải nàng nghĩ là có thể qua mặt được ta?"

Sở Vô Hạ run rẩy, hai tay buông thõng, tấm chăn trượt xuống, chỉ có chiếc áo ngủ ôm sát lấy thân hình

tuyệt đẹp. Lệ châu tuôn trào, nàng cúi đầu khóc lóc thảm thiết: "Là vì thiếp không còn muốn nhớ lại những chuyện đó, càng không muốn đề cập đến. Tộc chủ nếu nghĩ rằng thiếp có chủ tâm lừa người, thì cứ tự tay giết thiếp đi. Nhưng thiếp tuyệt không rời xa Tộc chủ, Vô Hạ nguyện chết trong tay Tộc chủ."

Hai mắt Thác Bạt Khuê bùng bùng sát khí.

Sở Vô Hạ thần sắc vẫn bình tĩnh, mắt nhắm lại chờ đợi.

Thình lình Thác Bạt Khuê giơ chưởng bỏ về phía thái dương nàng. Thân thể yếu đuối của Sở Vô Hạ thoáng run lên, nhưng vẫn không có bất cứ hành động né tránh hay phản kháng nào.

Thác Bạt Khuê hoá chưởng thành trảo, đổi thành hạ xuống nắm chặt lấy chiếc cổ xinh đẹp của nàng, phát xuất nội kinh, lập tức chế trụ nàng ta.

Sở Vô Hạ nhắm nghiền đôi mắt, tuy nàng biết sinh tử nằm ở trong bàn tay của Thác Bạt Khuê, thần sắc của nàng vẫn sống động như làn sóng nhấp nhô không ngừng.

Thác Bạt Khuê khẽ nói tay, tuy vẫn khống chế quyền sinh sát của Sở Vô Hạ nhưng lực đạo đã giảm bớt đi nhiều, mỹ nữ đó đã có thể nói được. Hắn trầm giọng hỏi: "Vì sao nàng không nói cho ta biết việc liên quan đến Ma môn? Nếu quả nàng không đưa ra một lời giải thích hợp lý. Nàng sẽ không còn nhìn thấy ánh mặt trời sáng mai."

Sở Vô Hạ đáp thê lương: "Phật gia chết đi. Ma môn tại phương Bắc khó làm được chuyện gì. Vô Hạ với Ma môn cũng không còn quan hệ gì cả. Vô Hạ không cố ý giấu diếm Tộc chủ, nếu không đã không nói ra chuyện Mặc Di Minh và Bí tộc. Không còn sự sùng ái của Tộc chủ, Vô Hạ biến thành tay trắng. Tộc chủ giết thiếp đi!"

Thác Bạt Khuê rút tay lại, cười khò: "Bộ dạng ra vẻ khổ cực của nàng quả thật rất giống."

Sở Vô Hạ mở đôi mắt đẹp, khẽ khàng đáp: "Mỗi lời nói của Vô Hạ đều xuất phát từ chân tâm. Thiếp vẫn luôn không thích người trong Ma môn. Bọn chúng toàn là những kẻ chỉ biết nghĩ cho bản thân mình, khó thành đại sự. Từ khi Mặc Di Minh cự tuyệt xuất sơn, đồ đệ Hường Vũ Điền của lão cũng không lý gì đến việc của Ma môn. Trong Ma môn kẻ có bản sự hô mưa gọi gió chỉ còn lại hai người, một ở phương Nam, một tại phương Bắc. Ở phương Bắc chính là Phật gia, hiện tại đã qua đời. Ma môn không còn ảnh hưởng gì tới Bắc phương được nữa. Nếu Ma môn quả thực có thể làm ảnh hưởng đến việc phục quốc của Tộc chủ, Vô Hạ đã tuyệt không dám giấu diếm."

Thác Bạt Khuê trầm ngâm chốc lát rồi hỏi: "Kẻ ở phương Nam nàng nói tới là ai?"

Sở Vô Hạ thần nhiên đáp: "Người này có tên là Liên Thi Ứng. Là nhân tài tối hậu ngay sau Mặc Di Minh, nhưng nói về tâm ngoan thủ lạt thì vượt xa Mặc Di Minh, giỏi dùng quyền mưu. Địa vị trong Ma Môn còn vượt quá cả Phật gia. Việc Phật gia sáng lập Di Lạc giáo ở phương Bắc tranh giành với Phật môn cũng nằm trong kế sách bí mật của hắn."

Thác Bạt Khuê lắc đầu thắc mắc: "Chưa từng nghe nói tới có nhân vật như vậy bao giờ. Võ công người đó như thế nào?"

Sở Vô Hạ đáp: "Trong Ma môn, không tính tới Mặc Di Minh thì Liên Thi Ứng là kẻ duy nhất có võ công khiến Phật gia phải nể phục, qua đó có thể thấy bản lĩnh của hắn thế nào. Nếu quả thiếp nói ra hoá danh hiện tại của hắn, đảm bảo Tộc chủ sẽ biết ngay hắn là ai."

Thác Bạt Khuê nói: "Nói như vậy hắn là kẻ rất có danh vọng. Nàng có phải không định nói ra đúng không?"

Sở Vô Hạ đáp: "Vô Hạ còn dám giấu sao? Bất quá nếu thiếp nói lộ ra thân phận hiện tại của hắn, cũng đồng nghĩa với việc phản bội lại Ma môn. Kể cả nếu thiếp không phải là người trong Ma môn, cũng đã phạm phải cấm kỵ của chúng. Vì vậy nếu Tộc chủ quyết định sau này sẽ bỏ rơi Vô Hạ, xin tự mình xử quyết Vô Hạ. Vô Hạ nguyện để Tộc chủ giết chứ không nguyện bị rơi vào trong tay Ma môn."

Sau đó nàng lại nói: "Sự thật thiếp mang bảo tàng hiến tặng Tộc chủ, chắc chắn đã làm cho Ma môn tức giận. Đó cũng chính là lý do thiếp giữ kín chuyện này trong tim. Tộc chủ có hiểu cho thiếp không?"

Thác Bạt Khuê cuối cùng cũng mềm lòng, cười khò: "Được rồi, không được đề cập đến từ 'chết' nữa được không? Nói đi! Thân phận hiện tại của Liên Thi Ứng là gì?"

Sở Vô Hạ cười hờn hờ rồi nhào vào lòng Thác Bạt Khuê thổn thức không ra hơi: "Vừa rồi Vô Hạ bị Tộc chủ làm cho thật khổ sở. Người ta cái gì cũng dâng hiến cho Tộc chủ, đổi lại thì bị đối xử như vậy đấy."

Thác Bạt Khuê đưa tay vỗ nhẹ vào vai nàng đáp: "Hiện giờ đang là lúc bàn chính sự!"

Sở Vô Hạ khẽ đáp: "Liên Thi Ứng hiện tại gọi là Tiều Túng, kẻ đứng đầu đại gia tộc có khả năng khống chế Tứ Xuyên Ba Thục. Một ngày Nam phương vẫn chưa lọt vào tay hắn, Tộc chủ không cần phải lo lắng đến hắn."

Thác Bạt Khuê gật đầu: "Ta đã sớm đoán là kẻ này."

Sở Vô Hạ khẽ giật mình hỏi: "Sao Tộc chủ lại đoán ra được?"

Thác Bạt Khuê khẽ nói: "Chuyện đó để sau hãy nói. Lý Thục Trang ở Kiến Khang có phải cũng là người trong Ma môn?"

Sở Vô Hạ vô cùng ngạc nhiên hỏi: "Tộc chủ có sao lại biết?"

Thác Bạt Khuê cúi đầu nhìn mỹ nữ xinh đẹp trong lòng mình cười khẽ đáp: "Ma môn muốn ra mặt tranh giành thiên hạ, có thể giấu mãi người khác được sao? Một sự thông liền suy ra trăm việc. Ta cuối cùng cũng minh bạch. Phù Kiên thất bại ở Phì Thủy, Bắc phương chia năm xẻ bảy, Tư Mã Hoàng triều phương Nam sợ bị quyền thần cướp ngôi nên cố bài xích Tạ An, Tạ Huyền, làm cho triều chính bất ổn. Ma môn nhìn thấy cơ hội này bèn thừa thế ngóc đầu dậy. Hành động đầu tiên do Di Lạc giáo bọn nàng phát động. Ai ngờ người tính không bằng trời tính, lúc sắp thắng lại thành ra thất bại. Hiện tại cơ hội lần thứ hai đã xuất hiện, chính là nằm ở kẻ có thật lực nhất ở phương Nam – Hoàn Huyền, trước tiên dùng hắn diệt trừ Hoàng nghiệp của Tư Mã thị, sau đó đoạt lấy đế vị từ tay Hoàn Huyền. Ta nói đúng không?"

Sở Vô Hạ đáp: "Thiếp không rõ tình hình hiện tại của phương Nam lắm, nhưng lời Tộc chủ nói rất hợp tình hợp lý. Hiện tại người có tư cách thống nhất phương Nam nhất khẳng định chỉ có Hoàn Huyền."

Thác Bạt Khuê cười lớn: "Ha ha! Hoàn Huyền cộng với Ma môn khẳng định cũng đáng để chú ý. Lần này hảo bằng hữu Lưu Dự của ta bị đau đầu phi thường rồi."

Sở Vô Hạ hỏi: "Lưu Dự thật sự là hảo bằng hữu của Tộc chủ sao?"

Nhãn tình hai mắt Thác Bạt Khuê sáng hẳn lên, khẽ giọng đáp: "Điều đó phải nói tới hai mặt. Mặt tư giả quả đã từng là hảo bằng hữu kinh qua hoạn nạn, kề vai chiến đấu cùng ta. Nhưng khi nói tới mặt công, gã có thể sẽ trở thành kình địch lớn nhất của ta. Bất quá khi ta biết chuyện của Ma môn thông qua nàng, ta thấy khả năng đó đã giảm đi rất nhiều."

Sở Vô Hạ không hiểu hỏi: "Thiếp thật không rõ, Lưu Dự bằng vào cái gì mà dám tranh đoạt bảo tọa làm người đứng đầu phương Nam chứ?"

Thác Bạt Khuê đáp: "Chỉ bằng vào bốn từ 'Dân chúng ủng hộ' mà thôi. Bất quá có Ma môn sau lưng giúp đỡ Hoàn Huyền, Lưu Dự nguy rồi."

Sở Vô Hạ nói: "Địch nhân lớn nhất của Ma môn bây giờ không phải là Lưu Dự mà chính là bằng hữu tốt nhất Yến Phi của Tộc chủ. Người ấy chính là người đang làm cho Ma môn phải đau đầu."

Thác Bạt Khuê ngẩng đầu nhìn nóc nhà cảm khái nói: "Yến Phi? Ài! Ta thật hy vọng hắn có thể ở bên cạnh ta, không quản gì đến việc phương Nam. Tiếc là sự thực lại hoàn toàn không phải như vậy. Lưu Dự thêm vào tiểu Phi quả là một tổ hợp hai người vô địch. Nghĩ đến cũng đủ làm người ta phải lo lắng."

Sở Vô Hạ yêu kiều giục: "Vậy Tộc chủ đừng nghĩ đến nữa thì hơn! Trời sắp sáng rồi! Tộc chủ không đi ngủ hay sao? Vô Hạ muốn được hầu hạ Tộc chủ."

Thác Bạt Khuê cười khổ: "Tối nay ta quả thật rất lo lắng, đến tận giờ vẫn không có lòng nào muốn ngủ. Khi trời sáng đội vận chuyển vàng đến Biên Hoang tập sẽ lập tức khởi hành, ta phải tự thân tống tiễn để biểu hiện ta quan tâm đến việc đó như thế nào."

Sở Vô Hạ khẽ nói theo: "Vậy Vô Hạ sẽ bồi tiếp Tộc chủ cho đến tận khi trời sáng. Tộc chủ còn gì phải lo lắng nữa không? Có phải vẫn là việc của Bí nhân?"

Thác Bạt Khuê trầm nghĩ việc liên quan đến Mặc Sĩ Minh Dao có thể nói với nàng hay sao? Hắn bèn gạt đi nói: "Bí nhân đã nhận thua rút lui rồi. Bọn ta không còn phải lo lắng chuyện đó nữa."

Sở Vô Hạ vui mừng nói: "Bí nhân không ngờ cũng chịu buông tay sao? Vậy kẻ phải lo lắng chính là Mộ Dung Thủy chứ không phải là Tộc chủ."

Sau đó nàng lại hỏi: "Có phải do Yến Phi ra tay bắt sống Bí nữ Minh Dao không?"

Nghĩ đến Yến Phi, Thác Bạt Khuê lại nhớ đến cách nhìn của Yến Phi đối với Sở Vô Hạ. Nàng ta lúc này chính đang nằm trong lòng hắn, tươi tắn rạng rỡ. Trong lòng Thác Bạt Khuê cũng không biết có tư vị gì.

Hắn bèn đáp cho có lệ: "Đại khái là như vậy."

Sở Vô Hạ biết lời hắn nói chưa hết bèn im lặng không nói gì mà chỉ vòng tay ôm lấy hắn chặt hơn.

Hai người bỗng đồng thời im lặng.

Thác Bạt Khuê bỗng nhiên hỏi: "Nàng còn bao nhiêu viên Ninh tâm đan nữa?"

Sở Vô Hạ giật mình thẳng thốt: "Tộc chủ!"

Thác Bạt Khuê hỏi: "Không cần phải hỏi lại. Cuối cùng là còn lại bao nhiêu viên?"

Sở Vô Hạ đáp: "Vẫn còn rất nhiều. Tộc chủ ..."

Thác Bạt Khuê ngắt lời nàng: "Ta muốn uống thử một viên xem có mỹ diệu như lời nàng nói hay không. Không cần nói nhiều. Ta tự biết mình đang làm gì."

Sở Vô Hạ không nói được lời nào nữa.

HỒI 89

Kế Hoạch Tương Lai

Thời gian như trôi đi, chưa đến mười ngày Yến Phi đã quay lại Biên Hoang tập. Đến chiều chàng âm thầm nhập Tập, trước tiên đến dịch trạm tìm Thác Bạt Nghi, để qua hắn triệu tập các thành viên nghị hội và những đại biểu có tư cách cử hành hội nghị bí mật.

Các thủ lĩnh Biên Hoang tập tụ tập ở đại sảnh đường nghe Yến Phi báo cáo lại thành quả đã thực hiện. Những điều Yến Phi cung cấp cũng như các việc đã nói cho Thác Bạt Khuê nghe cũng không khác biệt bao nhiêu. Khi chàng nói đến chỗ Minh Dao đã nhận thua triệt binh về sa mạc, lại cùng Hường Vũ Điền đối thủ thành bại, mọi người đều vui mừng khôn xiết.

Tất cả các nan đề tưởng khó khăn coi như đã được giải quyết, đều nhờ Yến Phi giải phá dễ dàng, khiến mọi người nhảy nhót reo mừng, càng làm tăng thêm lòng tin cho hành động cứu thoát chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên trong thời gian sắp tới.

Yến Phi tóm lược lại: "Hiện thời tình thế phương Bắc dần dần rõ rệt, phân ra làm hai chiến trường quan nội và quan ngoại. Quan nội là cuộc chiến loạn quanh thành Trường An, chưa có người nào có thể thể hiện ưu thế nên khó mà yên ổn được. Quan ngoại lại trở thành cuộc chiến giữa Yên quốc của Mộ Dung Thủy cùng Hoang nhân bọn ta và Thác Bạt tộc. Thác Bạt Khuê đã quyết định dựa vào thành quyết chiến, nên chỉ coi bọn ta phối hợp thế nào cho phù hợp. Thôi Hoành suất lĩnh đội xe vận chuyển vàng sẽ đến Biên Hoang tập trong thời gian ngắn. Người này bất luận là võ công hay kiến thức đều tài giỏi, vai trò như một chuyên sứ đại diện cho Thác Bạt Khuê đến cùng bọn ta thương thảo về việc hợp tác như thế nào, các vị đại ca có thể tuyệt đối tin tưởng ở y."

Mọi người cùng lúc reo ầm lên. Thứ mà Biên Hoang tập cần nhất lúc này chính là hoàng kim.

Yến Phi hỏi lại: "Tình huống Nam phương hiện thời ra sao?"

Trác Cuồng Sinh nhặt giọng: "Nghe ngữ khí của người dường như không muốn lưu lại Biên Hoang tập! Người có việc gấp bên mình chăng?"

Yến Phi thở dài: "Ta cần phải đuổi theo cùng hội họp với Lưu Dụ để giải quyết dứt điểm vấn đề của Tôn Ân, vì muốn trợ giúp gã ứng phó với Ma môn. Như thế ta mới có thể tập trung tinh thần cùng Mộ Dung Thủy quyết chiến vào mùa xuân tới."

Mộ Dung Chiến vui mừng thốt: "Minh bạch rồi! Tại hạ chỉ có thể thay mặt toàn thể Hoang nhân cầu chúc tiểu Phi 'mã đáo thành công' 1."

Kế đó quay qua Cao Ngạn nói: "Nhờ người báo lại tình huống Nam phương cho tiểu Phi."

Cao Ngạn ho khan một tiếng, lộ vẻ đắc ý đáp: "Hiện giờ tình huống Nam phương cũng đã bắt đầu phân biệt rõ ràng. Trước tiên hãy nói về chuyện liên quan đến Lưu gia của bọn ta. Lúc khí thế của quân viễn chinh như cầu vồng ngang trời, khi liên tiếp đoạt được năm thành ngoại biên là Ngô Quận, Gia Hưng, Hải Diêm, Cối Kê, và Thượng Ngu, thì Lưu Lao Chi đột nhiên chỉ huy toàn bộ cánh quân thủy ngược bắc về Quảng Lăng, nên Thiên Sư quân thừa cơ phản công. Trong một đêm đánh chiếm hai thành Ngô Quận và Gia Hưng, chặt đứt đường rút lui của quân viễn chinh theo dòng Vận Hà về phía bắc, đồng thời cắt đứt tuyến đường tiếp viện giữa quân viễn chinh với Kiến Khang. Đúng trong thời khắc quan trọng đó, Lưu gia thần thông quảng đại của bọn ta lại có thể giành lấy được quyền khống chế thành Hải Diêm từ trên tay Bắc Phủ binh mà không tốn một chút xương máu nào của binh sĩ, còn đánh chiếm được mật cứ Hồ Độc lữ của Thiên Sư quân, thu trọn vẹn một lượng lớn chiến cụ và lương thực của chúng. Lưu gia còn có thể thu nhận bại quân chạy trốn từ Gia Hưng và Ngô Quận, khiến cho binh lực đột nhiên tăng vọt đến một vạn rưỡi, có đủ thực lực để coi giữ ổn định thành Hải Diêm."

Trình Thương Cổ hưng phấn tiếp lời: "Bọn ta đã lấy mười tám chiếc Song Đầu thuyền mới đóng xong đưa đến Hải Diêm. Trước mắt đội chiến thuyền ở Hải Diêm, ngoại trừ chiến thuyền siêu cấp 'Kỳ Binh Hào' của Lưu gia, còn có ba mươi sáu Song Đầu hạm, còn lại từ hải thuyền sửa đổi thành chiến thuyền cũng đạt được hơn hai mươi chiếc, làm thành một cánh hạm đội có quy mô, Lưu gia đặt tên là Hải Diêm thủy sư đội."

Yến Phi vui vẻ nói: "Không tưởng được là quân lực của tiểu Dụ phát triển nhanh đến như vậy."

Phí Nhị Phiết góp lời: "Từ khi Tư Mã Đạo Tử lấn áp An công và Huyền soái, bắt lộn trong dân gian hay Bắc Phủ binh đều chất chứa những bất bình, oán trách trở thành một mảnh lực phản uất to lớn, mà Lưu gia là thông đạo duy nhất để giải tỏa tất cả oán khí ấy. Hiện tại cơ hội đã đến, mảnh lực oán giận này trở thành dòng thác trợ giúp cho Lưu gia liên tục không ngừng. Nếu không thì dù cho Khổng lão đại có thần thông quảng đại đến thế nào đi nữa, cũng không có cách cung cấp viện trợ cho Lưu gia nhiều đến như vậy. Biên Hoang tập của bọn ta trở nên căn cứ hậu cần của Lưu gia. Lưu gia cần chiến thuyền thì có chiến thuyền, cần chiến mã có chiến mã."

Yến Phi lại hỏi: "Còn Tạ Diễm và quân đội của lão như thế nào?"

Cao Ngạn lộ ra thần sắc khinh thường đáp: "Đương nhiên Tạ Diễm so với Huyền soái còn cách xa lắm, căn bản là không thể bì được. Hiện tại các cứ điểm chính quanh ngoại vi Cối Kê và Thượng Ngu đang dần dần bị Thiên Sư quân từng bước lấn chiếm, khiến Cối Kê và Thượng Ngu bị thiếu lương nghiêm trọng. Lão Tạ Diễm ngu xuẩn này lại phái người đến hương trấn xung quanh thu lương, quả thật chẳng khác gì cướp giật, làm cho dân tình phẫn nộ. Con bà nó! Ta coi bộ trong thời gian ngắn Thiên sư quân sẽ phát động tấn công mãnh liệt, Tạ Diễm ắt nguy to."

Yến Phi ngậm than dài, nghĩ bụng nếu như Tạ Diễm chiến tử sa trường, Tạ gia sẽ càng điêu tàn. Tất cả đều xong! Danh tiếng thi tửu phong lưu của Tạ gia sẽ trở thành hồi ức của lịch sử.

Mộ Dung Chiến nói: "Nói tới Tạ Diễm khiến ta nhớ đến tí tì của Tạ Huyền là Đạo Uẩn phu nhân. Hiện giờ bà cùng Tạ Chung Tú con gái Tạ Huyền ẩn cư ở Vong Thế trang trong thành Thọ Dương. Nếu tiểu Phi người rảnh rỗi, có thể đến đó thăm hỏi cô cháu họ."

Cơ Biệt cười: "Chiến gia quả thật biết nói đùa. Tiểu Phi làm sao mà có lúc nhàn rỗi như vậy."

Yến Phi trả lời: "Đến lúc đó xem sao đã!" Tiếp đó đổi đề tài, hỏi Cao Ngạn: "Phía bên Hoàn Huyền có động tĩnh gì không?"

Cao Ngạn cười khở ấp úng, thì Hồng Tử Xuân đáp thay: "Phải hỏi liên quân Kinh Châu và Lương Hồ có hành động gì mới đúng. Nhìn xuống phương Nam bây giờ quả thật chỗ nào cũng có khói lửa chiến tranh ngút trời. Thoạt đầu là Hoàn Huyền dẫn binh bức ép Giang Đô, dọa cho Ân Trọng Kham phải vội vàng kêu gọi Dương Toàn Kỳ đến cứu viện, nào ngờ đã bị hạm đội Lương Hồ của Nhiếp Thiên Hoàn phục phá tan trên thượng du Giang thủy. Dương Toàn Kỳ bại phải rút về Giang Đô, còn bị Hoàn Huyền trùng trùng vây khốn, ngày đêm tấn công dữ dội khiến Giang Đô biến thành một tòa cô thành, thất thủ là việc trong sớm chiều mà thôi."

Yến Phi minh bạch ngay, vì chuyện có liên quan đến Tiểu Bạch Nhạn, cho nên Cao Ngạn lộ ra vẻ lúng

túng.

Hồ Lô Phương nói: "Tư Mã Đạo Tử biết tình thế nguy cấp, nhưng tiên trường mạc cập. Và lại Nhiếp Thiên Hoàn đã phong tỏa Đại Giang, khiến cho thủy sư Kiến Khang không cách nào giữ được Giang Đô. Tình hình hiện tại thế chủ động đã hoàn toàn nằm trong tay Hoàn Huyền, tạo cơ hội có lợi cho hấn thuận dòng đến công phá Kiến Khang, quân Kiến Khang thì vô phương phản kích."

Thác Bạt Nghi trầm giọng: "Phía chúng ta mà nói, liên quân Kinh Châu và Lương Hồ có thể tấn công Thọ Dương, cắt đứt giao thông đường thủy xuống Nam phương của chúng ta hay không. Bọn ta đang theo dõi sát sao hoạt động của chúng, quyết phải giữ vững Thọ Dương."

Vương Trần Ác thêm vào: "Bọn ta chỉ có hơn hai mươi chiến thuyền, trong đó có hai chiếc Song Đầu hạm, trên sông nước căn bản không phải là đối thủ của liên quân Kinh Châu và Lương Hồ. Nhờ trời phù hộ, ngày nào bọn ta vẫn giữ vững được Thọ Dương, liên quân Kinh - Hồ không thể cách nào phong tỏa được Dĩnh khấu."

Lưu Mục Chi cười nhẹ: "Trần Ác huynh đã chu toàn tất cả kế hoạch tác chiến bảo vệ Thọ Dương. Đối phương đường xa mà đến tấn công, nếu như đánh lâu chẳng xong, sự cung ứng lương thảo sẽ xuất hiện vấn đề. Có điều Nhiếp Thiên Hoàn là người hùng tài đại lược, không thể coi nhẹ được. Nếu lão dám đến xâm phạm, nhất định đã có sách lược hoàn thiện."

Yến Phi càng minh bạch thêm một chút nguyên nhân phiền não của Cao Ngạn: "Tình trạng Kiến Khang thì làm sao?"

Cao Ngạn đáp: "Cha con Tư Mã Đạo Tử đang bị hãm vào cục diện khó khăn đồng thời lương đầu thọ địch. Liên quân Kinh - Hồ phong tỏa thượng du Đại Giang, còn hạ du phía Quảng Lăng thì do Lưu Lao Chi với mưu mô khó lường thao túng. Viễn chinh quân thì như bỏ tất bằng đất bùn rơi vào nước, lúc nào cũng có thể gặp thảm họa tan nát. Hiện tại người có khả năng xoay chuyển tình thế duy nhất, chính là Lưu gia của bọn ta. Bất quá ngày nào Lưu gia chưa đánh bại được Thiên Sư quân, Lưu gia cũng không có cách nào lo liệu được chuyển ở Kiến Khang."

Yến Phi nghe xong nhíu mày nói: "Coi vậy là tình huống tiểu Dự cũng không có lạc quan. Nếu như xét về thực lực, y còn xa lắm mới bằng được Thiên Sư quân. Vấn đề lớn nhất là Thiên Sư quân được sự ủng hộ của dân chúng địa phương, nếu không thì Thiên Sư quân không thể phát triển nhanh được đến như vậy, khiến thanh thế mỗi lần phản công ngày càng to lớn."

Lưu Mục Chi vuốt râu cười nhẹ nói: "Đối phó với Thiên Sư quân buộc phải áp dụng kế sách an dân. Trên căn bản, yêu cầu của dân chúng đơn giản phi thường, bất kể ai sẽ là hoàng đế, chỉ cần chính cuộc yên ổn, người người đều cơm no áo ấm, ai nguyện mà muốn liều chết tạo phản chứ? Hình tượng chân mệnh thiên tử của Lưu gia, đã sớm nhập vào lòng dân, chỉ cần có thể quyết thắng một, hai trận chiến lớn, rồi chiếm đất cùng thi hành chính sách ổn định nhân tâm, có thể căn bản dẹp bỏ được sự hỗ trợ chính cho Thiên Sư quân."

Chúng nhân bao gồm cả Yến Phi trong đó, đều chăm chú nhìn Lưu Mục Chi, nghe lão trầm tĩnh tự nhiên trình bày qua một lượt.

Trác Cuồng Sinh kinh ngạc: "Đạo lý này quả thật là đơn giản, làm sao mà bọn ta lại không nghĩ tới vậy?"

Hồng Tử Xuân thốt: "Tuy đạo lý đơn giản, nhưng thi hành thế nào thì cần có trí tuệ lớn, học vấn cao mới được."

Mộ Dung Chiến nói: "Điều yếu kém của bọn ta là vì phương thức xử sự theo thói quen ở Biên Hoang tập, hết thảy mọi xích mích đều giải quyết bằng vũ lực, mà cũng vì bọn ta cũng không gặp nan đề gì trong khi đoàn kết lúc khó khăn. Vì Hoang nhân đều hiểu được lợi ích của Biên Hoang tập nằm ở sự tự do tự tại, theo nguyên tắc cạnh tranh công bình, vì thế mà không thấy vấn đề của Lưu gia gặp phải."

Chúng nhân ngồi xuống quanh cái bàn lớn, chia thành hai lớp trong và ngoài, chen chúc với nhau. Chỉ có tình huống như vậy mới có thể thể hiện rõ tinh thần đoàn kết nhất trí của Hoang nhân.

Vương Trần Ác nói: "Lưu gia ít nhất có một cái lợi phi thường có thể dùng làm nhân tố đánh bại Thiên Sư quân, đó chính là gã đã trở thành người kế thừa Tạ Huyền mà chúng nhân Bắc Phủ bình hướng về. Chỉ cần gã có thể lợi dụng tốt được uy vọng của mình, Bắc Phủ binh sẽ coi gã là cứu tinh duy nhất của phương Nam mà đoàn kết lại dưới cờ của gã."

Bàng Nghĩa than: "Nhưng Hoàn Huyền ở Kiến Khang cũng không thiếu người ủng hộ. Nói cho cùng chính sách của triều đình bù nhìn của họ Tư Mã, vẫn là chính sách của cao môn đại tộc. Cao môn đại tộc sẽ chỉ ủng hộ kẻ xuất thân từ cao môn đại tộc, không sẵn sàng chấp nhận hình tượng kẻ xuất thân thấp hèn như Lưu gia. Lưu Lao Chi là một ví dụ, dẫu rằng quyền cao chức trọng vẫn phải chịu những kẻ quyền quý ở Kiến Khang khinh bỉ và bài xích."

Lưu Mục Chi vui vẻ nói: "Bàng lão bản nói rất đúng. Nếu như Hoàn Huyền có bản lĩnh chính trị của An công trước đây và mưu lược quyền biến của Tạ Huyền, thì ngôi bảo tọa làm chủ Nam phương khẳng định là đồ trong túi của hắn. Thế nhưng về phương diện nào hắn cũng không sánh kịp Tạ An hoặc Tạ Huyền, còn tập nhiễm nếp sống đeo nhung mặc lụa của đám con cháu cao môn đại tộc, điều đó có thể làm thành đại nghiệp để đời chăng?"

Phí Nhị Phiết vỗ đùi khen: "Nói hay lắm!"

Thác Bạt Nghi nói: "Ta không phản đối lời nói của Lưu tiên sinh mà lấy việc luận việc. Hiện tại Lưu Dự khó lòng phân thân, có thể đánh bại Thiên Sư quân còn chưa biết thế nào. Nếu như bị hãm vào cục diện khổ chiến thì chỉ còn nước ngồi coi Hoàn Huyền chiếm đoạt Kiến Khang. Một khi đã để Hoàn Huyền tiến chiếm Kiến Khang, lên ngôi vua, Lưu Dự muốn phản công Kiến Khang sẽ là chuyện khó như lên trời vậy."

Lưu Mục Chi liếc mắt nhìn về phía Cao Ngạn đang ngồi cạnh Yến Phi rồi nói: "Hoàn Huyền muốn ổn định được trận cước, nói thì dễ làm mới khó? Hắn cần phải giải quyết các nan đề gai góc nhiều vô số kể. Trước hết Lưu Lao Chi sẽ tuyệt không cam tâm thần phục, kể đến là có khối kẻ trong đám cao môn đại tộc ở Kiến Khang cũng không phục hắn, thứ ba là chuyện có liên quan đến Nhiếp Thiên Hoàn. Không cần ta nói ra, các người cũng nên minh bạch ta muốn ám chỉ điều gì."

Hồng Tử Xuân gật đầu: "Đúng! Lão Nhiếp là lão giang hồ, ắt hiểu rõ hợp tác với Hoàn Huyền cũng như 'mưu lấy da hổ' [2](#). Nếu như để Hoàn Huyền lật đổ Tư Mã hoàng triều, sẽ là thời khắc hấn vất chanh bỏ vỏ. Với tính cách của lão Nhiếp, chắc chắn sẽ tìm cách kéo chân Hoàn Huyền."

Sắc mặt Cao Ngạn trắng nhợt ra nói: "Chuyện gì sẽ phát sinh đây?"

Mọi người đều biết Cao Ngạn lo lắng cho Tiểu Bạch Nhận, nhưng đều không biết nên nói thế nào để an ủi gã.

Yến Phi ngẫm thờ dãi. Chỉ có chàng mới hiểu rõ Nhiếp Thiên Hoàn phải ứng phó không phải chỉ có Hoàn Huyền mà còn có toàn bộ thế lực của Ma môn. Ngay cả với khả năng của Nhiếp Thiên Hoàn, lúc nào cũng có thể bị cái họa thuyền úp thân vong.

Cao Ngạn kêu: "Tại sao các người đều không nói gì?"

Lưu Mục Chi than: "Nếu ta muốn đối phó với Nhiếp Thiên Hoàn thì tuyệt không cần đợi đến sau khi công hãm Kiến Khang, mà là trước lúc đó."

Cao Ngạn run giọng kêu lên: "Ta phải lập tức đi gặp Nhiếp Thiên Hoàn."

Trác Cuồng Sinh mắng: "Mới được có mấy ngày, giờ lại phát điên rồi! Bọn ta nghĩ được điều đó, Nhiếp Thiên Hoàn làm sao lại không nghĩ tới được? Người là tiểu hồ ly, còn Nhiếp Thiên Hoàn là lão hồ ly, bộ cần người phải lo lắng cho lão sao. Huống chi Hoang nhân bọn ta cùng Nhiếp Thiên Hoàn là địch chứ không phải bạn, người bằng vào thân phận gì mà đi gặp Nhiếp Thiên Hoàn?"

Cao Ngạn cắn môi không nói gì, bất quá mọi người đều biết rành về tính cách của gã nên hiểu gã trong lòng bất phục.

Trác Cuồng Sinh ôm đầu kêu lên: "Ai dà! Ta sợ người rồi! Ta đi theo người được chưa!"

Chúng nhân đều không ngờ được rằng Trác Cuồng Sinh chịu thua nhanh đến thế, nỗi ngạc nhiên đậm trở thành lo lắng cho bọn họ. Đang trong lúc Nhiếp Thiên Hoàn tùy thời đến đánh chiếm Thọ Dương như thế, hai người họ muốn đến gặp lão, làm sao tính được chuyện gì sẽ xảy ra.

Yến Phi gật đầu nói: "Vì công hay vì tư, quả thật cũng nên đến gặp Nhiếp Thiên Hoàn để đề xuất cảnh cáo."

Mọi người bật cười vang. Trình Thương Cổ không vui nói: "Ngày nào Nhiếp Thiên Hoàn chưa cùng Hoàn Huyền trở mặt với nhau, Nhiếp Thiên Hoàn vẫn là uy hiếp lớn nhất của Hoang nhân bọn ta. Huống chi

bọn ta và Lương Hồ bang ở thế bất lưỡng lập, không phải lão chết thì bọn ta chết. Nếu Nhiếp Thiên Hoàn và Hoàn Huyền đấu với nhau thì điều đó đối với bọn ta là có lợi không hại."

Lưu Mục Chi điềm đạm nói: "Ta có thể nói vài lời công đạo hay không!"

Trình Thương Cổ tỏ lộ thần sắc kính trọng đối với Lưu Mục Chi, gật đầu đáp: "Xin tiên sinh chỉ giáo!". Rồi hướng về Cao Ngạn tiếp: "Ta đối với việc của người và Tiểu Bạch Nhận tuyệt đối ủng hộ, có điều người muốn đi tìm Nhiếp Thiên Hoàn, thì lại là một chuyện khác."

Lưu Mục Chi ung dung nói: "Hiện tại Biên Hoang tập của bọn ta đã bị cuốn vào trong vòng xoáy tranh bá của song phương Nam - Bắc, không phải là tranh đấu riêng của cá nhân, càng không phải giới hạn ở việc tranh hơn thua của bang hội, mà có liên quan đến vấn đề thiên hạ sẽ thuộc về người nào, quan hệ tới chuyện ai có khả năng làm chúa tể của Nam phương và Bắc phương ở tương lai." Ngừng lại một chút rồi tiếp: "Hiện tại tình thế Bắc phương đã dần dần rõ nét, nhưng Nam phương vẫn còn rắc rối phức tạp. Bất cứ chuyện gì bọn ta cũng đều cần phải nghĩ đến đại cục, ân oán cá nhân hoặc bang hội chỉ có thể để qua một bên, nếu một khi đi vào sai lầm sẽ rước lấy tai họa không đo lường được."

Phí Nhị Phiết quay qua Trình Thương Cổ nói: "Lưu tiên sinh nói đúng đó! Nếu nói đến đầu sỏ tội ác thì chắc chắn là Hoàn Huyền, Nhiếp Thiên Hoàn chỉ là kẻ trợ ác thôi. Sự tình có phân ra cấp - hoãn và khinh - trọng, bọn ta tuyệt không thể để cừu hận che mắt lý trí. Nếu để Hoàn Huyền đạt được ý đồ, cuộc sống của bọn ta đều không tốt như nhau."

Trình Thương Cổ cười khổ: "Người đã nói thế, ta còn có chuyện gì để nói chứ?" Kế đó hướng về Yến Phi hỏi: "Tại sao mà tiểu Phi người tán thành Cao tiểu tử đi gặp Nhiếp Thiên Hoàn?"

Yến Phi liền mượn cơ hội ấy giải thích rõ ràng quan hệ giữa Ma môn và Hoàn Huyền, cuối cùng thốt: "Bởi vì Nhiếp Thiên Hoàn rất có thể không biết được sự tồn tại của Ma môn, nên sẽ tính toán sai lầm, phải chịu sự thiệt thòi lớn do sơ ý. Cho nên cảnh cáo lão là chuyện thật sự cần thiết."

Cao Ngạn bỗng nhiên đứng thẳng lên nói: "Chuyện này không để chậm trễ được, bọn ta đi ngay lập tức."

Diêu Mãnh ngồi bên cạnh kéo ghế ngồi xuống trở lại chỗ cũ: "Làm gì lại nóng nảy vậy! Hãy đợi sau khi hội nghị kết thúc rồi mới khởi hành, cùng lắm thì ta đi theo người mà."

Yến Phi hỏi Mộ Dung Chiến: "Còn tình huống Biên Hoang tập của bọn ta thì như thế nào?"

Mộ Dung Chiến vui vẻ nói: "Dưới sự chỉnh đốn của Lưu tiên sinh, mọi việc trong Biên Hoang tập đều gọn gàng ngăn nắp, trong Tập mọi việc đều khởi sắc đang phát triển phồn thịnh tốt đẹp, nhưng muốn ứng phó chiến tranh với Bắc phương sang năm vẫn còn cần phải mua sắm thêm một lượng quân bị và lương thực lớn. Có thể nói là mọi chuyện đã sẵn sàng chỉ còn thiếu có hoàng kim mà thôi."

Hắn ngưng lại một chút rồi tiếp: "Ngay đến kế hoạch chiến đấu cũng đã được Trần Ác suy nghĩ quyết định sách lược toàn vẹn, cần ép Mộ Dung Thùy đánh một trận mà phải ứng phó chiến tranh từ hai mặt chiến tuyến. Đây gọi là 'Gậy ông đập lưng ông'."

Phương Hồng Sinh nói: "Yến gia người muốn định trước mùa tuyết tan sang năm mới hỏi Tập à?"

Chúng nhân đồng thanh cười vang.

Cơ Biệt cười nói: "Phương tổng người có thể yên tâm. Về chuyện này tiểu Phi còn khẩn trương hơn bất kỳ người nào."

Trác Cuồng Sinh than: "Tiếc rằng Yến Phi chỉ có một thân, nếu được thêm nhiều người thì không cần phải đau đầu nữa."

Yến Phi cười nhẹ đáp: "Điều này không phải là không có biện pháp giải quyết."

Chúng nhân nghe xong đồng thời ngậy người cả ra.

Trác Cuồng Sinh gãi đầu nói: "Loại việc này bộ cũng có biện pháp giải quyết hay sao?"

Yến Phi trả lời: "Chỉ cần yêu cầu Lưu tiên sinh đến Hải Diêm trợ giúp Lưu Dụ đối phó với Thiên Sư quân, tất cả các nan đề đều sẽ có thể giải quyết dễ dàng." Trình Thương Cổ và Phí Nhị Phiết đồng thời vỗ tay khen hay.

Mộ Dung Chiến gật đầu nói: "Điều này quả thật là một đề nghị hay. Chỉ cần Lưu gia có khả năng ổn định trận cước, kiềm chế được Hoàn Huyền làm Hoàn Huyền phải giải quyết Nhiếp Thiên Hoàn, bọn ta mới có thể không phải âu lo về chuyện sau này. Chỉ cần Hồ Bân có thể thủ được Thọ Dương, bọn ta có thể thẳng tay quyết một trận tử chiến cùng Mộ Dung Thù." "

Đương nhiên Cao Ngạn hy vọng hội nghị kết thúc càng nhanh càng tốt, cao giọng kêu lên: "Có người nào phản đối không?"

Trình Thương Cổ nói: "Đương nhiên không có ai phản đối, chỉ coi xem ý của Lưu tiên sinh ra làm sao thôi?"

Mọi ánh mắt đều tập trung lên vẻ mặt của Lưu Mục Chi.

Vị trí giả này vuốt râu cười nhẹ nói: "Ta đã sớm muốn được một lần chiêm ngưỡng phong thái của Lưu soái gia!"

Chúng nhân vỗ tay khen ngợi, sự việc ấy coi như đã quyết định xong.

Trình Thương Cổ hưng phấn nói: "Hiện tại đi đến Nam phương, phương tiện nhanh nhất vẫn là đi theo đường thủy. Bọn ta sẽ chọn ra một chiếc Song Đầu hạm chở các người đến Nam phương do ta tự mình lái thuyền. Dù cho có bất ngờ gặp thuyền địch cũng có thể vừa đánh vừa chạy."

Cao Ngạn không dần được nóng nảy, muốn nhảy chồm lên, vội nói: "Việc không nên chậm trễ nữa, bọn ta lập tức lên đường."

Yến Phi nói: "Người cứ an tâm! Bọn ta trước tiên đưa người đến gặp Tiểu Bạch Nhạn rồi mới ra biển đi đến Hải Diêm."

Trác Cuồng Sinh mừng rỡ kêu: "Có Yến gia người làm bảo tiêu, Trác Cuồng Sinh ta vui mừng không xiết, không cần ngại phải đi theo tên tiểu tử này hy sinh oanh liệt nữa."

Cơ Biệt cười: "Người quả là kẻ khéo lo trời sập. Cao tiểu tử của bọn ta phúc to mạng lớn, cùng Tiểu Bạch Nhạn lại có lương duyên trời định, làm sao mà lại bị người ta làm thịt dễ dàng chứ?"

Tiếng cười vang ầm lên tuyên cáo kết thúc buổi nghị hội có liên quan đến thành bại của Biên Hoang tập trong tương lai.

1 Mã đáo thành công: Ngựa về là chiến thắng – Lời Tiết Nhân Quý trả lời Đường Thái Tông khi được hỏi bao giờ chinh Đông (đánh Cao Ly) thành công. Sau thành một thành ngữ để chúc làm một việc gì đó thành công mỹ mãn.

2 Dữ hổ mưu bì: Nịnh hổ lấy da – ám chỉ một sự hợp tác đầy nguy hiểm và rủi ro.

HỒI 90

Cô Chú Nhất Trịch

Đồ Phụng Tam như cơn gió cuốn tiến vào đại đường, kêu lớn: "Đến lúc rồi!"

Lưu Dụ đang hỏi thăm Lưu Nghị về việc có liên hệ đến tình huống sinh hoạt của thủ hạ, nghe thấy thể tinh thần chấn động, hỏi: "Có phải là Từ Đạo Phúc không nhịn được đã phát động tấn công Cối Kê không?"

Đồ Phụng Tam đi đến trước mặt hai người, hai mắt lộ ra thần sắc khinh bỉ nói: "Là ngược lại, Tà Diễm không dần được đã xuất thành nghênh chiến."

Lưu Dụ và Lưu Nghị hai người cùng lúc thất thanh kêu lên: "Cái gì?"

Đồ Phụng Tam trầm tĩnh nói: "Sáng sớm ngày hôm qua, ba vạn binh mã của Từ Đạo Phúc đã tiến đến khu vực đề ở cách mặt tây của Cối Kê ba dặm, bày trận với tư thế sẵn sàng tấn công Cối Kê bất cứ lúc nào. Lúc ấy Tà Diễm còn chưa kịp ăn cơm sáng, đã vội vã mặc giáp lên ngựa, còn nói với tả hữu rằng 'Hãy đợi ta tiêu diệt hết lũ giặc cỏ này, rồi sẽ về dùng cơm cũng không muộn'. Thế rồi sắp đặt kẻ sách xong, lập tức dẫn hai vạn binh xuất thành tấn công địch nhân."

Lưu Dụ và Lưu Nghị nghe xong giựt mình ngăn người ra. Bọn họ đã sớm biết Tạ Diễm kiêu ngạo khinh địch, dù cho Gia Hưng và Ngô Quận đều bị thất thủ chỉ trong một đêm vẫn cứ một mực uống rượu tán dóc, không chịu sửa đổi bầy cái tật xấu đã nổi tiếng. Nhưng họ đều không tưởng tượng được y lại khinh suất đến như vậy.

Khu vực đê nằm ở phía tây Cối Kê nối liền với kênh đào Vận Hà, đường lối chật hẹp, hai bên đều là bờ đê, lợi thủ không lợi công. Có thể thấy, Từ Đạo Phúc biết rõ Tạ Diễm là loại người thế nào, nên mới cố ý dụ địch xuất thành, lập kế đánh bại.

Lúc này Giang Văn Thanh, Tống Bi Phong, Lão Thủ, Thân Vĩnh và hơn mười tướng lĩnh nghe được chuyện nên lục tục chạy đến. Bầu không khí trong đại đường tràn đầy sự khẩn trương, ai nấy đều thần sắc nặng nề.

Lưu Dụ thở dài: "Ồi! Diễm soái.... ài!"

Đồ Phụng Tam trầm giọng nói: "Không cần ta nói, mọi người cũng đều biết hậu quả xảy ra thế nào. Từ Đạo Phúc cố ý tỏ ra yếu kém, mới tiếp chiến tức thì đã vội theo bờ đê triệt thoái, dụ quân đội Tạ Diễm đi vào. Sau đó lấy khoái đinh bố trí dọc theo hai bên đê, dùng kinh tiễn giáp công, khiến cho Diễm quân bị ép phải lùi lại, trở thành một đám loạn quân. Rồi Thiên Sư quân mai phục khắp nơi mới toàn diện phản công. Diễm quân đại bại, còn Tạ Diễm bị Trương Mạnh đại tướng hạ nhất của Từ Đạo Phúc chém chết ngay tại chỗ, hai người con của y là Tạ Triệu và Tạ Tuấn cũng đồng thời bị giết. Hai vạn người xuất chiến chỉ còn có hơn tám ngàn quay trở về được Cối Kê, thời kỳ rực rỡ của quân viễn chinh đã trở thành quá khứ."

Tống Bi Phong cả người chấn động mạnh, nhiệt lệ tuôn trào. Giang Văn Thanh và Lão Thủ vội vàng đến đỡ hai bên cạnh y.

Trong đại đường gần hai mươi người lặng ngắt như tờ.

Tạ Diễm thất trận là điều nằm trong dự liệu, nhưng không có người nào ngờ được y lại bại nhanh, bại thảm và ngu xuẩn đến như thế.

Lưu Nghị phá tan bầu không khí im lặng, nói: "Thám tử của bọn ta chưa có tin tức truyền lại, làm sao Đồ tướng quân đối với sự tình phát sinh ở bên bờ đối diện lại biết rõ ràng như là chính tai nghe, mắt thấy vậy?"

Đồ Phụng Tam thần thái vẫn trầm tĩnh, ung dung nói: "Lúc Lưu soái và ta mới vừa trở lại Kiến Khang, bọn ta đã phái người xâm nhập vào các thành trì ở phương Nam, tạo lập một mạng lưới tình báo chặt chẽ mà Cối Kê là thành trì trọng điểm, cuối cùng hôm nay cũng có tác dụng. Nội trong hai canh giờ các người sẽ nhận được tin tức từ Cối Kê đến."

Lưu Dụ đi đến trước mặt Tống Bi Phong giơ tay nắm chặt hai vai lão, an ủi: "Tất cả đã trở thành sự thật không thể vãn hồi. Hiện tại, điều duy nhất mà bọn ta có thể làm là hóa bi thương thành sức mạnh, phản kích Thiên Sư quân, vì Diễm soái đòi lại nợ máu."

Kế đó gã buông hai tay ra, quay người đối diện với các tướng, quát lớn: "Ta nói có đúng không?"

Chúng tướng đồng thanh la lớn: "Đúng!"

Lưu Dụ nhìn qua Đồ Phụng Tam hỏi: "Hiện tại vị đại tướng nào nắm quyền chỉ huy ở Cối Kê và Thượng Ngưu?"

Đồ Phụng Tam đáp: "Chính là đại tướng Chu Tự. Nếu không phải Từ Đạo Phúc còn cố kỵ y, ắt đã sớm thừa cơ truy kích toàn lực công thành rồi."

Lưu Dụ gật đầu nói: "Hay lắm! Đã do Chu đại tướng làm chủ quản, hết thảy đều thương lượng được. Bọn ta lập tức hành động."

Giang Văn Thanh ứng tiếng: "Ba mươi sáu chiếc Song Đầu hạm, còn thêm năm mươi tám chiếc chiến thuyền cải tạo từ thuyền đi biển đang ở bến tàu đợi lệnh, có thể khởi hành bất cứ lúc nào."

Đồ Phụng Tam nói: "Hiện tại khu vực bến tàu Lâm Hải vận ¹ của mặt bắc Cối Kê và Thượng Ngưu vẫn còn trong tay quân viễn chinh, có điều mặt biển đã bị hạm đội của Thiên Sư quân phong tỏa, nếu bằng vào lực lượng bản thân của quân viễn chinh, chỉ còn một cách là rút lui theo đường bộ."

Lão Thủ tiếp lời: "Từ Đạo Phúc sớm đã đoán được bọn ta có kế sách di chuyển quân viễn chinh từ hai

thành Cối Kê và Thượng Ngưu theo đường biển, nên bố trí ở Dư Diêu hơn hai trăm chiến thuyền, chuẩn bị đánh đòn phủ đầu đối với đội thuyền của bọn ta bất cứ lúc nào."

Lưu Dụ lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Đã có Chu Tự ở Cối Kê chủ trì đại cuộc, binh lính trên bộ của Từ Đạo Phúc trong nhất thời cũng chưa có cách uy hiếp Lâm Hải Vận, chỉ cần bọn ta có biện pháp ứng phó đội chiến thuyền ở Dư Diêu, kế hoạch lui quân khẳng định sẽ thành công."

Giang Văn Thanh nói: "Đội chiến thuyền ở Dư Diêu hãy giao cho ta ứng phó, ta sẽ làm cho hạm đội của Thiên Sư quân lần này phải lo cho mình cũng không xong, như vậy Lưu soái có thể chiếm giữ Lâm Hải Vận, nhanh chóng đưa binh lính Chu Tự đến Hải Diêm."

Đồ Phụng Tam đồng ý: "Dùng công làm thủ là chiêu số cao minh. Vả lại Song Đầu thuyền tiến thoái linh hoạt, lực công kích hơn xa chiến thuyền của Thiên Sư quân, kế hoạch này quả thật là vạn vô nhất thất. Điều duy nhất có thể lo lắng là khi Từ Đạo Phúc nhìn ra mưu kế của bọn ta, từ đường bộ tiến đánh Lâm Hải Vận, bọn ta sẽ tổn thất trầm trọng."

Toàn bộ hành động triệt quân, cần ít nhất mười ngày mới có khả năng hoàn thành. Nếu như Từ Đạo Phúc trong thời gian này đánh chiếm Lâm Hải Vận, cắt đứt hành động triệt quân giữa chừng, những người sót lại chắc chắn là không sống sót nổi.

Lưu Dụ nói: "Điều đó cần coi bản lĩnh của Từ Đạo Phúc. Bọn ta chẳng những dùng Trương Bất Bình làm đầu lĩnh dẫn công binh, vật liệu bằng gỗ và khí giới đưa đến Lâm Hải Vận để thiết lập cơ sở thiết bị có năng lực phòng ngự, sau đó chuyển thêm năm ngàn binh lính đến đó chịu trách nhiệm bảo hộ Lâm Hải Vận. Bọn ta là đội quân mới còn sung sức, địch nhân thì đánh trận đã lâu nên đã mỏi mệt, muốn cố thủ Lâm Hải Vận mười ngày nửa tháng tuyệt không thành vấn đề. Các người cần phải nhớ rõ, chiến tranh bắt đầu toàn diện triển khai. Hành động triệt binh chỉ là sách lược điều động trước tiên, chứ không phải tiêu biểu cho bọn ta đang ở thế hạ phong."

Mọi người lớn tiếng đáp đã nghe rõ.

Lưu Dụ ngược nhìn xà nhà, giọng nói sang sảng, từng lời thốt ra đầy khí phách: "Ta muốn để cho Từ Đạo Phúc hiểu được rằng Bắc Phủ binh bọn ta do chính tay Huyền soái huấn luyện ra đích thực là cường binh, đã từng ở bến sông Phì Thủy lạnh giá, khiến cho hùng binh trăm vạn của Hồ nhân phải ôm hận lui binh. Ta muốn Từ Đạo Phúc biết rằng cho đến thời điểm này, Bắc Phủ binh vẫn là đội quân mạnh nhất thiên hạ."

Mọi người lại lớn tiếng hưởng ứng, bầu không khí lại càng sôi nổi hơn mới đây.

Lưu Dụ quát lớn: "Thời gian hành động đã đến. Bọn ta sẽ dùng sự thật để chứng minh cho tất cả mọi người thấy, Bắc Phủ binh thật sự là vô địch."

o o o

Khi Hác Trường Hanh tiến vào sảnh đường, Nhiếp Thiên Hoàn đang lau Thiên Địa Minh Hoàn bình khí độc môn danh chấn nam phương của y.

Một bộ chín mũi phi đao được cời ra để trên mặt bàn.

Thanh âm nước sông đánh vào mạn thuyền vang lên rào rạt.

Hác Trường Hanh y theo chỉ thị của Nhiếp Thiên Hoàn, ngồi xuống bên cạnh lão yên lặng chờ.

Cuối cùng Nhiếp Thiên Hoàn cũng bỏ công việc trên tay xuống, nhìn qua họ Hác nói: "Ta muốn người rời đi ngay lập tức!"

Hác Trường Hanh ngậy người hỏi: "Có chuyện gì phát sinh vậy, có phải là vấn đề từ bên phía Hoàn Huyền không?"

Nhiếp Thiên Hoàn rút một ngọn chủy thủ ra, sau khi chăm chú nhìn kỹ một lượt rồi nói: "Về phía Hoàn Huyền chẳng những không cảm thấy có vấn đề, mà hấn còn đối xử với ta càng thêm trọng hậu, nói toàn những lời tốt đẹp. Nhưng chính vì hấn đối với ta quá tốt, lại khiến ta sinh ra có cảm giác không yên tâm."

Sau khi Nhiếp Thiên Hoàn đánh tan đội thuyền của Dương Toàn Kỳ, Hoàn Huyền tự mình đến Vân Long Hào gặp Nhiếp Thiên Hoàn thương lượng đại kế.

Lúc đó Hác Trường Hanh không có mặt, nên không biết rõ tình hình lúc hai người gặp mặt.

Sáng nay Hác Trường Hanh nhận được mệnh lệnh Nhiếp Thiên Hoàn muốn gặp y, liền vội vã cưỡi chiếc Ân Long mới chạy đến gặp Nhiếp Thiên Hoàn.

Hác Trường Hanh nói: "Đang lúc Hoàn Huyền phải nhờ cậy vào chúng ta, hắn đương nhiên phải cung kính với bang chủ."

Nhiếp Thiên Hoàn thở dài một hơi, nói lảng đi: "Nhã nhi đã lên đường chưa?"

Hác Trường Hanh đáp: "Thuộc hạ đã đưa Thanh Nhã đến tận Hoài Thủy, chắc chắn Thanh Nhã có thể an toàn đến Biên Hoang Tập."

Nhiếp Thiên Hoàn bớt lo. Hoài Thủy chính là trong phạm vi thế lực thủy sư Thợ Dươg của Hồ Bân, chỉ cần biết được Doãn Thanh Nhã trên thuyền, bảo đảm có thể đi trốn lọt không trở ngại. Hiện tại, Thợ Dươg cũng giống như Biên Hoang tập nổi dài, điều bí mật này giờ đã trở thành công khai.

Hác Trường Hanh không nhịn được hỏi: "Bang chủ muốn thuộc hạ đi đến đó ư?"

Nhiếp Thiên Hoàn để ngọn chủy thủ trên tay xuống, im lặng một lát rồi trầm giọng nói: "Ta muốn người quay về Lương Hồ."

Hác Trường Hanh la thất thanh: "Sao?"

Nhiếp Thiên Hoàn tiếp: "Nhân dịp Hoàn Huyền chưa có lòng đề phòng, người phải lập tức quay về Lương Hồ. Hiện tại bọn ta và Hoàn Huyền chỉ có quan hệ đồng minh, hắn không có tư cách cũng không dám quản đến sự điều động Lương Hồ quân của bọn ta."

Về mặt Hác Trường Hanh lộ rõ thần tình kinh hãi còn chưa tan, lắc đầu đáp: "Thuộc hạ không hiểu!"

Nhiếp Thiên Hoàn nói: "Mấy ngày hôm nay, ta cứ suy đi nghĩ lại về chuyện Nhậm Thanh Thị đã nói với ta. Thoạt đầu Hoàn Huyền không an tâm và chẳng có lòng tốt đối với bọn ta, ta cũng tương kế tựu kế để mọi người đều vui vẻ mà lợi dụng lẫn nhau."

Kể đó lão trợn hai mắt lên, ánh mắt xạ ra lấp lánh hàn quang. Nói: "Có điều hiện tại tình hình đã không còn khống chế được nữa, bọn ta đang rơi vào hiểm cảnh nguy cơ rình rập bốn bề, phải coi ai là người có thể tiên phát chế nhân đánh gục đối phương."

Hác Trường Hanh biến sắc kêu lên: "Tình huống nghiêm trọng đến thế ư?"

Nhiếp Thiên Hoàn lộ vẻ nhớ lại: "Lúc ta và Hoàn Huyền gặp mặt, hắn rất thâm trầm và kềm chế. Thỉnh thoảng ta có nặng lời, nhưng về mặt hắn vẫn không chút thể hiện vui hay giận. Căn bản điều này không phải là tính cách của hắn, cái vẻ uất ức đó của hắn chắc chắn là có mưu đồ, cố nén nhịn cơn giận trong nhất thời, bởi vì tiểu bất nhân tất loạn đại mưu. Hừ! Hoàn Huyền muốn lừa ta hả? Hãy chờ xem!"

Sắc mặt Hác Trường Hanh bắt đầu trở nên khó coi.

Nhiếp Thiên Hoàn tiếp: "Nhưng công phu thâm tàng bất lộ của Hoàn Huyền còn chưa hoàn hảo. Khi hắn nói ra vì theo tình thế, cho nên phải điều chỉnh sách lược, tạm thời bỏ qua Biên Hoang tập mà đổi lại toàn lực đối phó với Kiến Khang, ta phát giác trong mắt hắn thoáng qua vẻ đắc ý. Ta chửi mửi tám đời tổ tông con bà nó, tên tiểu nhân Hoàn Huyền dám giỡn mặt với Nhiếp Thiên Hoàn ta hả?"

Hác Trường Hanh gật đầu nói: "Hoàn Huyền đích xác là đang chơi trò mèo vờn chuột. Có phải bang chủ trách hắn nói một đằng làm một nẻo không?"

Nhiếp Thiên Hoàn cười lạnh: "Đối với loại người này thì còn lời gì tốt để nói được chứ? Sáng nay hắn sai Hoàn Vỹ đến, nói rằng trưa mai sẽ tự mình đến Vân Long Hào gặp ta. Đã biết hắn đến thì không có ý tốt, có ý tốt thì không đến nên ta có thể bày thế trận đón đợi hắn. Chỉ cần hắn dám lên thuyền, ta phải cho hắn biết không thể sống mà rời khỏi được."

Hác Trường Hanh giật mình kêu xin: "Bang chủ! Như thế thì Trường Hanh càng phải ở lại."

Nhiếp Thiên Hoàn nhìn gã một chút rồi mỉm cười, nói: "Người lo lắng ta giết không nổi Hoàn Huyền sao?"

Hác Trường Hanh đáp: "Trường Hanh chỉ là muốn vì bang chủ liều chết đến cùng."

Nhiếp Thiên Hoàn ung dung nói: "Hoàn Huyền tuy vinh dự được ở vị trí đứng đầu 'Nội cửu phẩm cao thủ', nhưng còn chưa được Nhiếp Thiên Hoàn ta để vào trong mắt đâu. Đương nhiên hán không nghĩ như thế, cũng chỉ vì hán cho rằng tự mình có thể thắng ta nên mới đem thân mạo hiểm. Đây là cơ hội duy nhất của hán để giết ta. Trên Đại Giang, cho dù hán có dốc hết toàn lực, cũng chưa đủ bản lĩnh khiêu chiến với Xích Long hạm của Lưỡng Hồ bang chúng ta."

Hác Trường Hanh nhíu mày: "Đã như thế, sao bọn ta không rút lui toàn quân về Lưỡng Hồ để giết giở Hoàn Huyền? Khi Hoàn Huyền cùng quân Kiến Khang khai chiến, thì ta đánh chiếm Kinh Châu, như vậy bá nghiệp mới có thể được như mong đợi."

Nhiếp Thiên Hoàn cười khở : "Người tưởng ta không nghĩ đến đề nghị đó của người sao? Thế nhưng, nếu như bọn ta rút quân quay về Lưỡng Hồ, Hoàn Huyền còn dám đụng tới Kiến Khang không? Dù cho hán gan to tày trời cũng không dám."

Kể đó đứng lên rồi thở dài, sau một lúc bước tới bước lui bên cạnh Hác Trường Hanh rồi kêu ngạo nói: "Ta năm nay đã năm mươi lăm, ngày tháng không còn nhiều, không thể phí hoài thêm năm tháng vô ích nữa. Trước mắt là cơ hội thành tựu bá nghiệp duy nhất của ta. Chỉ cần có thể giết được Hoàn Huyền, đoạt được Kinh Châu, thượng du Đại Giang sẽ rơi trọn vào tay ta, thiên hạ Nam phương sẽ trở thành đồ trong túi của Nhiếp Thiên Hoàn ta. Nếu không hà cố gì ta phải rời bỏ Lưỡng Hồ, lao sư động chúng chứ?"

Hác Trường Hanh trở nên ghen lòi, một lúc sau mới nói: "Đúng như bang chủ vừa nói, 'đến thì không có ý tốt', Hoàn Huyền đã dám lên thuyền gặp bang chủ, tất nhiên đã chuẩn bị đầy đủ. Trong đám thủ hạ đi theo Hoàn Huyền đều là những cao thủ tinh nhuệ, kỳ nhân dị sỹ, không sợ bị hành thích."

Nhiếp Thiên Hoàn quay lại chỗ cũ ngồi xuống, tay phải đặt lên bàn rồi cong ngón giữa gõ nhẹ xuống, mỉm cười nói: "Trong thiên hạ, hiện tại có thể khiến Nhiếp Thiên Hoàn ta kiêng kỵ chỉ có hai người, một là Yến Phi còn người kia là Tôn Ân. Nhưng cả hai người này sẽ không chịu để Hoàn Huyền sai khiến, người nói coi ta còn phải sợ gì nữa?"

Hác Trường Hanh nhìn ngón tay gõ nhẹ trên mặt bàn của lão, khổ não nói: "Hoàn Huyền đã muốn ra tay trước để chiếm lợi thế, thì tại sao lại bỏ qua cơ hội đến gặp bang chủ lần trước chứ?"

Nhiếp Thiên Hoàn thu tay phải lại rồi hờ hững nói: "Hỏi hay lắm! Tất cả đều vì thời cơ chưa đến. Lúc đó ta mới vừa đại phá Dương Toàn Kỳ, khí thế như cầu vồng, hạm đội bố trí ở một giải thủy vực Giang Đô. Mà Dương Toàn Kỳ và Ân Trọng Kham vẫn còn có lực phản kích. Nếu như Hoàn Huyền cùng bọn ta khai chiến, chắc chắn sẽ tự mình làm loạn trận thế, dễ dàng rước lấy đại họa toàn bộ thủy sư Kinh Châu bị tiêu diệt, dự đoán lạc quan đến mấy cũng chỉ có thể là lưỡng bại câu thương. Hoàn Huyền dám mạo hiểm đến thế chăng?"

Ngừng lại một chút rồi tiếp: "Người biết làm thế nào Tiêu Túng đoạt được quyền khống chế Ba thực không?"

Hác Trường Hanh gật đầu đáp: "Là thông qua Can Quy ám sát chủ nhân Mao gia."

Nhiếp Thiên Hoàn tiếp: "Nếu có thể giết Nhiếp Thiên Hoàn ta, chuyện xảy ra ở Ba Thực sẽ được tái diễn ở đây. Đó là biện pháp hữu hiệu nhất để đối phó với Lưỡng Hồ bang chúng ta. Lần trước cùng Hoàn Huyền gặp mặt, lúc trước khi bỏ đi hán đã hỏi ta, nếu hán ngồi được lên hoàng tọa, ta có muốn trả công gì không? Ta đáp với hán rằng nếu có khả năng trở thành bang hội lớn mạnh nhất ở Nam phương thì nguyện vọng đã đủ lắm rồi! Hán ngó ta suy nghĩ cân nhắc rồi nói hán có thể cho ta giữ chức đại tư mã, rồi mượn cơ muốn gặp lại ta để thương lượng việc ấy. Ha ha! Hoàn Huyền thật sự coi ta như con nít ba tuổi sao."

Hác Trường Hanh kêu xin: "Bang chủ! Xin hãy lưu thuộc hạ lại đây!"

Nhiếp Thiên Hoàn kiên quyết đáp: "Trong bang của bọn ta, ngoại trừ Nhiếp Thiên Hoàn ta thì chỉ có Trường Hanh người mới có đủ tư cách, danh vọng lãnh đạo huynh đệ trong bang, cũng chỉ có người mới có năng lực thống lĩnh toàn bang. Ta sai người quay lại Lưỡng Hồ là một chiêu lợi hại. Cái này gọi là không sợ nhất vạn chỉ là sợ vạn nhất. Giả sử Hoàn Huyền lần này có thể may mắn thoát thân, bọn ta sẽ cùng Kinh Châu quân toàn diện chém giết lẫn nhau. Có người ở Lưỡng Hồ phối hợp chặt chẽ với ta, tình thế sẽ hoàn toàn khác biệt. Người không những cần đi, mà còn phải đi ngay lập tức."

Hác Trường Hanh hết cách chỉ còn nước đồng ý: "Tất cả đều làm theo ý bang chủ."

Nhiếp Thiên Hoàn nói: "Ta cố ý sắp đặt hạm đội ở hạ du Kinh châu là muốn cho Hoàn Huyền không có lòng đề phòng. Lần này bọn ta mới lấy ra một nửa hạm đội, chỉ cần người có thể an toàn âm thầm quay về Lương Hồ, dù cho ta có thất bại, người vẫn còn đủ thực lực trên tay để giúp đỡ ta. Đương nhiên, nếu có thể ám sát Hoàn Huyền thành công, tất cả mọi nan đề sẽ giải quyết dễ dàng, hiểu chưa?"

Hác Trường Hanh gật đầu: "Trường Hanh đã hiểu rồi!"

Nhiếp Thiên Hoàn cười nhẹ: "Sau khi trở về! Người hãy thay ta vấn an Nhậm hậu."

Hác Trường Hanh ngập ngừng định nói, lại thôi.

Nhiếp Thiên Hoàn nói tiếp: "Có thể làm nên đại sự, ai là người không mạo hiểm chứ? Ta sinh ra đã là người không ngừng mạo hiểm, nhưng mỗi lần đều giành được thắng lợi trong hiểm nguy, cũng qua đó không ngừng đưa ta đến thành công. Lần này cũng chỉ là thêm một lần mạo hiểm khác mà thôi! Tư vị này quả thật là khó lòng mà hình dung được. Từ trước đến nay ta luôn là người không cam chịu cuộc sống tầm thường vô vị, chỉ có trong hiểm cảnh, ta mới cảm nhận được sự đau khổ và hoan lạc của sinh mệnh."

Hác Trường Hanh cung kính nói: "Bang chủ còn có điều gì cần phân phó cho thuộc hạ không?"

Nhiếp Thiên Hoàn đáp: "Người đưa chiếc Ẩn Long quay về Lương Hồ. Vì từ đây đến Giang Đô là đoạn thủy trình nguy hiểm nhất, người cần phải giữ tinh thần tỉnh táo, ngàn vạn lần không được khinh thường và sơ ý."

Hác Trường Hanh gật đầu: "Trường Hanh nhất định tận toàn lực để không phụ lòng ủy thác của bang chủ."

Nhiếp Thiên Hoàn nói: "Có lẽ ta đã quá lo xa. Ngày nào chưa thu thập được Nhiếp Thiên Hoàn ta, Hoàn Huyền còn chưa dám có hành động đả thảo kinh xà như thế. Người đi đi!"

Hác Trường Hanh thưa: "Trường Hanh đột nhiên nghĩ đến một vấn đề có khả năng xảy ra."

Nhiếp Thiên Hoàn nhíu mày hỏi: "Có khả năng gì?"

Hác Trường Hanh đáp: "Lần trước Hoàn Huyền không động thủ, có thể là vì sắp đặt chưa hoàn thành."

Nhiếp Thiên Hoàn lại hỏi: "Người muốn ám chỉ sự bố trí của Hoàn Huyền về phương diện nào?"

Hác Trường Hanh trả lời: "Thuộc hạ muốn ám chỉ Tiêu Túng. Hắn có lẽ chưa đến Kinh Châu, chính là nguyên nhân Hoàn Huyền không dám lỗ mãng hành động, mà phải kéo dài kế hoạch đối phó với chúng ta cho đến ngày mai."

Hai mắt Nhiếp Thiên Hoàn lóe sáng, hừ một tiếng lạnh lùng rồi vẫy tay bảo Hác Trường Hanh đang lo lắng ở đó lập tức lên đường.

Hác Trường Hanh rời chỗ ngồi đi đến bên cạnh y, quỳ phục xuống sàn "phục!" một tiếng, rồi hướng về Nhiếp Thiên Hoàn cúi đầu lạy liền ba cái, sau đó mới kiên quyết bỏ đi.

Thần sắc Nhiếp Thiên Hoàn vẫn không thay đổi, đợi sau khi Hác Trường Hanh đi rồi mới thở ra một hơi thật dài.

Nếu như Doãn Thanh Nhã là con gái của lão thì Hác Trường Hanh cũng tương đương như là con trai lão. Từ trước đến nay, lão đều coi theo sức mà đào tạo bồi dưỡng cho Hác Trường Hanh, khiến Hác Trường Hanh trở thành nhân vật đứng thứ hai ở trong Lương Hồ bang, để thành người thừa kế lão.

Vô luận lão có lòng tin đối với mình đến thế nào, thì hành động ám sát Hoàn Huyền lần này là hành vi mạo hiểm, chẳng còn sự chọn lựa nào khác, được ăn cả ngã về không. Nếu như không thành công, ắt sẽ rơi vào cục thế khổ chiến.

Dù lão có thể chém giết để trở lại Lương Hồ cũng nghiêm trọng tương đương, thật sự lão không muốn Hác Trường Hanh theo mình mạo hiểm lần này.

Trong lòng lão hiện lên hoa dung thanh tú của Nhậm Thanh Thị. Mỹ nữ này phải chăng vẫn còn ở trên tiểu đảo ở Động Đình Hồ luyện Tiêu Diêu đại pháp của nàng chăng? Hay là nàng vì lão không nghe theo lời khuyên cáo của nàng cứ xuất binh khỏi Giang Đô, mà nản chí ngã lòng đi tìm chỗ quy ẩn rồi?

Nghĩ đến đây, trong lòng Nhiếp Thiên Hoàn dấy lên cảm giác phiền muộn và lạc lõng vô hạn.

1 Lâm Hải vận: Theo như trong truyện này tác giả mô tả thì Lâm Hải vận như một bến cảng với đầy đủ kho bãi, cầu tàu. Đó là một đầu mối giao thông thủy lục quan trọng. Khu bến cảng rộng lớn này còn có đại môn và sự bảo vệ quân sự chắc chắn. Lâm Hải thuộc tỉnh Chiết Giang ngày nay.

HỒI 91

Linh Cơ Lại Động

Lưu Dụ đến bến tàu, đang muốn bước lên chiếc "Kỳ Bình hào" thì đột nhiên khựng lại, thần sắc trên mặt tỏ vẻ suy nghĩ, dường như đã nghĩ ra điều gì.

Giang Văn Thanh định thúc giục gã thì Đồ Phụng Tam ở bên cạnh vội giơ tay ra dấu cản trở, bởi vì thần tình Lưu Dụ lúc này khiến hắn nhớ lại bộ dạng cái hôm mà Lưu Dụ nghĩ ra kế sách "Nhất Tiến Trảm Ân Long".

Bọn họ hai người không nói. Tống Bi Phong, lão Thủ, Lưu Nghị, Thân Vĩnh, Trương Bất Bình cùng các tướng càng không dám quấy nhiễu dòng suy nghĩ của gã.

Sau một hồi lâu, Lưu Dụ dùng giọng điệu như là nói mê: "Giả thiết ngươi là Từ Đạo Phúc, thấy huynh đệ bọn ta rầm rộ rút lui khỏi Cối Kê và Thượng Ngu, vượt biển chạy đến Hải Diêm, ngươi sẽ nghĩ gì?"

Một trong đám võ tướng hừ nhẹ một tiếng rồi nói: "Còn nghĩ như thế nào nữa? Hải chiến thì bọn chúng không phải đối thủ của chúng ta, công cuồng đến tấn công tất gặp sự phản kích mạnh mẽ còn sung sức của ta. Hiện tại huynh đệ bọn ta từ Hải Diêm đi, người người đều sĩ khí lên cao, nghỉ ngơi dưỡng sức đầy đủ, bảo đảm có thể khiến cho lũ giặc kinh ngạc hết hồn."

Trong đám người ấy phần lớn đều gật đầu đồng ý. Nguyên nhân chính là do Cối Kê và Thượng Ngu vẫn còn nằm trong tay của Chu Tự, mà Chu Tự không giống như Tạ Diễm. Y là một mãnh tướng trứ danh trong Bắc Phủ, kinh nghiệm tác chiến phong phú, sẽ không phạm vào sai lầm như Tạ Diễm.

Đồ Phụng Tam trầm ngâm, nói: "Từ Đạo Phúc là thống soái trí dũng song toàn, chỉ cần nhìn y chỉ huy chiến dịch khu vực đề vừa rồi là biết y định mưu rồi mới hành động, tuyệt sẽ không hành sự lỗ mãng. Lưu soái đã nghĩ đến điều gì?"

Lưu Dụ đáp: "Sự thành bại của việc rút quân có quan hệ đến sinh tử vinh nhục của bọn ta, Từ Đạo Phúc không thể không nắm rõ được tình huống quan trọng như thế. Chỉ cần hắn có thể phá hỏng hành động rút quân của ta, thì coi như hắn đã đánh thắng trận chiến này."

Tống Bi Phong động dung nói: "Cho nên Từ Đạo Phúc ắt sẽ dốc hết toàn lực đến phá hoại hành động triệt quân lần này của bọn ta."

Giang Văn Thanh cũng gật đầu: "Khẳng định là như thế!"

Lưu Dụ nói: "Bất cứ hành động quân sự nào cũng cần phải xác định rõ mục tiêu. Mục tiêu của bọn ta chính là đem toàn bộ huynh đệ ở bờ bên kia eo biển rút về Hải Diêm. Còn mục tiêu của địch nhân phải là làm cho bọn ta không cách nào hoàn thành được hành động rút quân, đúng không?"

Phần lớn mọi người nghe xong đều đầu óc mù mờ, bởi vì Lưu Dụ chỉ có nhắc lại điều mà mọi người ai cũng biết rõ.

Đồ Phụng Tam lại hiểu ra đầu mối khác, giật mình nói: "Đúng! Chỉ dựa vào tấn công quân đội đang triệt thoái, hay là ngăn trở trên mặt biển, cũng đều không đủ để phá hỏng hành động triệt thoái đã được bố trí trật tự và chu đáo. Nhưng chỉ cần Từ Đạo Phúc có thể kim chân chủ lực của bọn ta ở bên kia eo biển và trên mặt biển là có thể lợi dụng sơ hở mà tiến đánh Hải Diêm. Lúc đó bọn ta sẽ biến thành cục diện bị đánh từ hai phía, rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan."

Thân Vĩnh góp lời: "Huynh đệ Chúng ta lưu lại thủ Hải Diêm gần vạn người, đủ có thể gắng chống giữ được."

Lưu Nghị nói: "Nếu như biết được lộ tuyến đội quân đến công thành của chúng, bọn ta còn có thể phục

kích giữa đường, giết bọn chúng một cú như nước chảy hoa trôi."

Giang Văn Thanh thêm vào: "Điều này không khó đoán. Quân đội địch nhân đến tấn công sẽ là đội quân tinh nhuệ nhất trong Thiên Sư quân. Một bộ phận nhân mã lớn đang do Từ Đạo Phúc tự mình suất lĩnh, bộ phận còn lại chia ra trú đóng ở hai thành Gia Hưng và Ngô Quận. Dọc theo kênh Vận Hà có một lượng lớn chiến thuyền của Thiên Sư quân, có thể sắp xếp nhanh chóng vận chuyển binh lính và khí cụ công thành, theo đường kênh Vận Hà qua biển, rồi lên bờ ở phía tây thành Hải Diêm, lại dùng phương thức nhanh như thiên lôi giáng không kịp bưng tai phát động tấn công dữ dội đối với Hải Diêm. Nhờ có chiến thuyền trợ giúp tấn công, trong nhất thời tuy bọn chúng chưa hạ được Hải Diêm, nhưng muốn đánh chiếm khu vực bên tàu thì lại thừa sức. Hành động triệt quân của bọn ta sẽ tuyên cáo thất bại."

Đồ Phụng Tam tiếp lời: "Phân tích thật là hay! Từ Đạo Phúc sẽ tự mình chỉ huy tấn công thành, bên kia eo biển ắt là giao cho đại tướng hàng đầu Trương Mạnh. Nhưng thời điểm mà Từ Đạo Phúc chọn đến xâm phạm có lẽ vào lúc hành động rút quân đang tiến hành đến mức khẩn trương nhất, khiến bọn ta tiến thoái đều không được."

Rút cuộc các tướng đều biến sắc.

Lưu Dự trở lại bình tĩnh cả người còn như trở nên nhẹ nhàng, đột nhiên hỏi Đồ Phụng Tam: "Theo người nhìn thì tiểu Ân chỉ huy công thành như thế nào, y có thiếu sót kinh nghiệm về phương diện này không?"

Giang Văn Thanh thay Đồ Phụng Tam đáp: "Về phương diện này Lưu soái có thể an tâm. Tiểu Ân trong chiến dịch tiến đánh Hồ Độc lữ, bất luận là chuẩn bị kế hoạch trước đó, cho tới hành quân và lúc chính thức tấn công lữ đều biểu hiện xuất sắc. Ta tự xét mình không hơn được y. Chỗ hiếm có là y đối với các loại công cụ công thành đều có hiểu biết rất sâu sắc. Nếu Lưu soái muốn phái người tiến đánh Gia Hưng, ngoài tiểu Ân khẳng định là không có sự lựa chọn thứ hai rồi."

Ngoại trừ Đồ Phụng Tam, tất cả mọi người đều ngạc nhiên, không hiểu một mặt Lưu Dự thì lo không giữ được Hải Diêm, đột nhiên lại sọ sang chuyện khác, thảo luận việc phái người nào đến đánh chiếm thành trì trong tay Thiên Sư quân, càng không hiểu vì sao mục tiêu công đánh là Gia Hưng mà không phải Ngô Quận.

Đồ Phụng Tam cười ha ha: "Lưu soái lại tái hiện uy phong 'Nhất tiễn trầm Ân Long', bất ngờ đưa ra bước ngoặt thắng lợi xuất hiện trước mắt rồi. Nếu bọn ta có thể thừa dịp Thiên Sư quân huy động toàn bộ hang ổ đến mà đột nhiên công hãm Gia Hưng thì đến lượt Từ Đạo Phúc rơi vào thế kém, tiến thoái đều không xong."

Tổng Bi Phong hỏi: "Ngô Quận không phải ở gần Hồ Độc lữ hơn ư, vì sao lại bỏ gần tìm xa vậy?"

Lão đã nói ra sự thắc mắc trong lòng mọi người.

Lưu Nghị phấn khởi thốt: "Ta hiểu rồi! Bởi vì thượng du Ngô Quận là Vô Tích, có quân Kiến Khang nhìn chăm chăm như hổ đói, do đó Thiên Sư quân cần lưu trú trọng binh ở Ngô Quận để bảo vệ tiền tuyến thứ nhất. Còn tính chiến lược của Gia Hưng ở sau Ngô Quận, kéo quân ra sẽ không có vấn đề lớn nào. Ha ha! Đánh chiếm Gia Hưng, Ngô Quận lập tức biến thành một tòa cô thành, sao còn giữ được nữa đây?"

Một tướng khác nhú mày nói: "Thế nhưng chúng ta vẫn còn chưa nghĩ ra đối sách ứng phó Thiên Sư quân đến công đánh Hải Diêm."

Lưu Dự mỉm cười: "Đối sách sớm đã được nghĩ thỏa đáng rồi. Đội quân công thành từ đường biển đến thì lúc đó bọn ta chặn đường bọn chúng ở trên biển."

Rồi quay qua Thân Vĩnh dặn dò: "Người lập tức phái người thông báo Khoái tướng quân, kêu hân bí mật hành quân, đồng thời mang theo toàn bộ công cụ công thành vốn định dùng công đánh Hải Diêm, âm thầm tới phụ cận Gia Hưng rồi ẩn giấu quân nơi ấy, sau đó người lại lấy năm ngàn bộ quân, đến đó cùng y hội hợp, chờ đợi mệnh lệnh công thành. Huynh để lưu lại để giữ Hồ Độc lữ không cần nhiều, ba trăm người cũng đủ rồi. Chỉ huy công thành là Khoái tướng quân, người là phó của y, hiểu rõ chưa?"

Thân Vĩnh lớn tiếng lĩnh mệnh, lập tức đi ngay.

Lưu Dự chuyển qua Lưu Nghị nói: "Trọng trách thủ thành giao cho tông huynh phụ trách. Huynh hãy lựa chọn kỹ càng ba ngàn huynh đệ giỏi về cưỡi ngựa bắn cung lập thành đội tốc chiến phi kỵ, theo dõi sát sao hành động quân công thành bên địch, nếu chúng chạy lên bờ, lập tức đánh mạnh, tuyệt không mềm lòng nói tay."

Lưu Nghi có thể được đảm nhận trọng trách này, cả người trở nên biến đổi hẳn, lớn tiếng đáp ứng.

Lưu Dự lại nói: "Đánh nhau trên biển khác với trên sông, số lượng chiến hạm chiếm nhiều hơn không phải tiêu biểu cho sự chiếm được ưu thế, chiến lược của bọn ta là dùng tinh nhuệ phá tầm thường. Ba mươi sáu chiếc Song Đầu hạm chia ra làm hai đội. Một đội do Văn Thanh chỉ huy, còn đội kia thì giao cho Đồ huynh. Văn Thanh chỉ chuyên phụ trách đối phó chiến hạm bên địch ở Dư Diêu, Đồ huynh thì chú ý đội thuyền tấn công thành của địch nhân. Còn ta ở 'Kỳ Bình hào' trông coi toàn bộ cuộc diện."

Chúng nhân lớn ứng tiếng tuân lệnh. Lưu Dự lên thuyền đi ngay. Hành động quân sự rút quân và phản kích quy mô lớn đã được toàn diện triển khai.

o o o

Yến Phi ngủ một giấc tỉnh lại thì trời cũng vừa hừng sáng. Chàng đã quên mất bao lâu rồi chưa có được nằm ngủ một giấc dài thế này, cảm giác cực kỳ khỏe khoắn, cũng cảm nhận được mình vẫn là một người "Bình thường" nên tâm tình rất tốt, không nhịn được đi lên đầu thuyền.

Thời tiết ngày hôm nay khá đẹp, mây dầu vẫn còn rải rác nhiều nơi, nhưng đằng sau những đám mây có thể trông thấy bầu trời trong xanh quang đãng. Gió sông hiu hiu thổi đến, Yến Phi càng nhận thức sâu sắc hơn bất cứ người nào về lạc thú của "Sự sống".

Lúc này Trác Cuồng Sinh đi đến đằng sau chàng cười nói: "Sẽ đi qua Phụng Hoàng hồ nhanh thôi! Sau khi trải qua bao nhiêu biến đổi, chiến hạm có thể trên Dĩnh Thủy thả sức mà chạy, quả thật có được không dễ."

Yến Phi hỏi: "Tiểu tử đó tình trạng ra sao rồi?"

Trác Cuồng Sinh đáp: "Cao tiểu tử yên tĩnh khác thường, cứ núp trong phòng không nói tiếng nào, ta bảo Diêu Mãnh đi coi hán cẩn thận. Tiểu tử này cái gì cũng tốt, nhưng hễ có chuyện liên quan đến Tiểu Bạch Nhạn là bị phát điên ngay."

Yến Phi trầm ngâm không nói.

Trác Cuồng Sinh ngạc nhiên: "Người dường như có chút tâm sự, đúng không nào?"

Yến Phi nói: "Ta vì Cao tiểu tử lo lắng cho Tiểu Bạch Nhạn. Hãy nói cho ta biết, nếu người là Hoàn Huyền, thì sẽ chọn đối phó với Nhiếp Thiên Hoàn trước khi tấn công Kiến Khang, hay là sau khi đánh xong?"

Trác Cuồng Sinh đáp: "Điều này thật sự rất khó nói. Hoàn Huyền đã muốn dựa vào Nhiếp Thiên Hoàn, lại sợ thế lực Nhiếp Thiên Hoàn lớn lên khó khống chế. Bất luận là trước hay sau khi công đánh Kiến Khang đều có hậu quả khó lường."

Yến Phi lại nói: "Vấn đề sinh ra từ chỗ Ma môn. Chỉ nhìn Trần công công có thể tiềm phục trong Tư Mã Vương phủ mấy chục năm, Lý Thục Trang thì trở thành Thanh Đàm Nữ Vương quan hệ rộng rãi ở Kiến Khang, Tiểu Túng biến thành danh môn vọng tộc của Ba Thục, có thể thấy rằng Ma môn từ sau khi Tấn thất dời xuống phía nam, liền toàn lực sắp đặt để chờ đợi cục diện ngày hôm nay. Hiện tại cơ hội ngàn năm có một cho bọn chúng cuối cùng đã xuất hiện, chúng tuyệt đối không chấp nhận để người khác phá hỏng, vì vậy Nhiếp thiên Hoàn trở thành mục tiêu bị chia mũi nhọn vào."

Trác Cuồng Sinh nói: "Lão Nhiếp không những là bá chủ một phương, mà còn là người đa mưu túc trí, sẽ không dễ dàng bị lật đổ như thế. Ở trên Đại Giang, e rằng không có kẻ nào có thể làm gì được y, cùng lắm thì y cũng có thể chạy trốn về Lưỡng Hồ."

Yến Phi thở dài: "Ta thật sự không có lạc quan giống như người. Đây gọi là kẻ có chủ tâm mưu tính ám hại kẻ không có lòng. Dẫu Nhiếp Thiên Hoàn là nhân vật lợi hại hàng đầu, nhưng lại giống y như bọn ta đến bây giờ vẫn không biết được sự tồn tại của Ma môn. Mà Ma môn thì tuyệt đối không bỏ qua bất kỳ thế lực nào có khả năng ảnh hưởng đến thành bại của chúng. Do đó bọn chúng phải sớm có sắp đặt để đối phó với Nhiếp Thiên Hoàn, sớm nắm được nhược điểm của Nhiếp Thiên Hoàn."

Trác Cuồng Sinh cười khỏ: "Nghe người nói xong lòng ta cũng phát lạnh. Đúng! Chỉ coi Ma môn trước sau đối phó với tiểu Dự và người là biết ngay Ma môn nắm rất chuẩn xác hoàn cảnh, âm mưu quỷ kế lại nhiều vô kể, chỉ cần đạt được mục đích, hành sự không từ một thủ đoạn nào."

Rồi dường như nhớ ra điều gì: "Hoàn Huyền bản tính đa nghi, người nói coi nếu giả sử bọn ta lấy việc

Tiêu Túng, Trần công công và Lý Thục Trang là môn đồ của Ma môn truyền bá rộng rãi, sẽ tạo thành hiệu ứng thế nào? Tác dụng của tin đồn thì không nên coi thường, 'Nhất Tiễn Trầm Ẩn Long' của tiểu Dụ là thí dụ thực tế nhất."

Yến Phi gật đầu nói: "Có lẽ sẽ có chút tác dụng. Có điều trong thời đại loạn lạc tin đồn bay khắp nơi như vậy, điều này hoàn toàn vô căn cứ, còn đối với dân chúng tin đồn ấy không có quan hệ trực tiếp, không hề giống như chuyện xuất hiện chân mệnh thiên tử gây nên chấn động."

Trác Cuồng sinh hỏi: "Còn sau khi Hoàn Huyền lên ngôi đế thì làm sao?"

Yến Phi lại gật đầu: "Vào thời điểm tung ra tin đồn khác nhau, có thể đạt được hiệu quả khác nhau. Hiện tại điều quan trọng nhất đối với bọn ta là cần hiểu rõ thực lực của Ma môn, mới có thể biết người biết ta."

Nói đến đây, trong lòng chàng không tự chủ được sinh ra cảm giác khổ tâm. Mặc Di Minh thân phụ của chàng chính là người trong Ma môn, mà chính người con này đang muốn toàn lực đối phó với Ma môn. Món nợ không rõ ràng này không biết nên tính toán như thế nào.

Vị trí của Yến Phi chàng càng kỳ quái. Một mặt trợ giúp Lưu Dụ ở Nam phương khai triển cuộc chiến tranh bá, một mặt khác lại dốc sức cho hành động vĩ đại thống nhất Bắc phương của Thác Bạt Khuê. Nhưng nói cho cùng cũng là vì bản thân chàng, vì tương lai Biên Hoang tập, và chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên mà chiến đấu.

Đây là hoàn cảnh phức tạp thế nào. Nếu như nói vẫn chưa đủ hỗn tạp, còn có mục tiêu cuối cùng của chàng, tình không phải ở thế gian con người binh hoang mã loạn này, mà là ở nơi động thiên phúc địa mù mịt hư ảo khó lường ấy.

Từ sau lần đầu tiên chết mà sống lại, chàng luôn luôn sống trong thế giới kỳ ảo tựa như thật, lại tương tự như hãm thân vào một cơn mê dài khó lòng thoát khỏi để hồi tỉnh lại. Không biết sau khi tỉnh mộng sẽ có chuyện gì phát sinh, cũng có chút sợ sệt tình cảnh sau khi tỉnh lại từ cơn mê.

Chàng khám phá ra nhân thể chỉ là một tập thể mà tất cả những người tham dự đều quên mình sống trong ảo tưởng, họ trầm mình vào trong đó, say mê hỷ nộ ái ố, sinh ly tử biệt của thế gian.

Nhưng lần thứ hai sau khi từ trong sự chết sống trở lại, tư tưởng của chàng bắt đầu có thay đổi, nên cảm nhận được tất cả mọi thứ trong nhân thể biến thành chân thật không gì so sánh được. Cảm giác chân thật này tựa như đến từ tình yêu của chàng đối với Kỷ Thiên Thiên đã trải qua khảo nghiệm của sinh và tử, lại giống như sự lưu luyến của chàng đối với "Sinh mệnh", khiến cho chàng quay về lại nhân gian bắt đầu cảm thụ từ đầu lần nữa tất cả những sự kỳ diệu.

So với trước đây, chàng càng chú ý đến sinh mệnh của mình, càng hiểu rõ hơn bất kỳ người nào tất cả những điều quý giá ở trước mắt.

Chết hai lần mà sống lại, khiến Âm thần và Dương thần của chàng dung hòa với nhau kết hợp thành một. Âm thần của chàng không phải là Âm thần trước đây nữa, hoàn toàn biến thành một thứ gì đó mà chàng không diễn tả được, đơn giản là một loại cảm giác không có cách nào hình dung.

Chàng hiểu được Kim Đan đại pháp của mình đã đến cảnh giới đại thành, ít nhất trong sách cổ của Đạo gia cũng đã miêu tả cảnh giới "Xuất dương thần" bí mật không thể suy đoán được này.

Nghĩ đến đây, ý niệm lại chuyển qua An Ngọc Tình và Tôn Ân. Thuần Âm chi khí của An Ngọc Tình tu luyện chính là Âm thần, cũng giống với Âm thần hiện tại của Yến Phi. Tôn Ân đã luyện thành Dương thần, có thể miễn cưỡng dựa vào "Hoàng Thiên đại pháp" của bản thân đạt đến mức thiên nhân giao cảm để luyện ra "Hoàng Thiên Vô Cực" vô cùng uy lực.

Bản thân chàng cũng bằng ngang với An Ngọc Tình và Tôn Ân hợp cả hai làm một. Từ góc nhìn này mà nhận xét, bởi vì Tôn Ân chỉ có sẵn một thứ, bất luận "Hoàng Thiên đại pháp" của y có lợi hại đến thế nào đi nữa cũng sẽ tự mình không biết làm sao cho xong, càng không có cách gì chiếm cứ Âm thần của chàng. Thế nhưng chàng cũng không có biện pháp đối phó Tôn Ân, vậy tình huống thật sự sẽ như thế này sao?

Yến Phi bắt đầu có chút minh bạch tại sao Đạo gia có phép "Binh Giải". Bất luận là đạo công cao minh cỡ nào, nhưng Dương thần thủy chung đã sống nhờ thân xác huyết nhục phàm tục thì có thể bị tổn thương và hư hỏng. Nếu như sử dụng vũ khí sắc bén hủy hoại huyết nhục thể yếu ớt, thì có thể tái diễn tình cảnh trước khi Mặc Sĩ Minh Dao độc ác đánh chàng bảy chưởng. Dương thần bởi vì mất chỗ ở mà được giải phóng. Điều này chính là ý nghĩa thực sự của "Binh Giải". Nhưng bất kể là "Binh giải", "Thủy giải", "Hỏa giải", hay "Lôi

giải" thực ra đều có tình trạng giống như nhau thôi.

Trở lại vấn đề. Ngày nào chàng và Tôn Ân còn là con người, thì vẫn còn có tính chất có thể bị "Giải". Do đó sự quyết tâm tử chiến đến cùng của chàng và Tôn Ân quả thật xứng với cái cách gọi "Nhất quyết tử chiến", tuyệt không phải là chuyện đùa. Nhưng làm thế nào mới có thể phá hủy cái thân xác thối tha của Tôn Ân đây? Phương pháp duy nhất là cùng lúc luyện thành "Chí Dương Vô Cực" và "Chí Âm Vô Cực", đồng thời hấp thụ hai thứ lực lượng nguyên thủy nhất tồn tại trong trời đất mới có khả năng hủy diệt nhục thể của Tôn Ân. Nhưng nếu như quả thật có chiêu số này, chắc chắn có thể xuyên qua hư không mở được tiên môn, hậu quả càng không dám tưởng tượng.

Đúng như An Ngọc Tình đã nói, điều đó vượt quá giới hạn của bất cứ người luyện võ nào, lại tận dụng được toàn bộ tiềm năng, không những dư sức khai mở tiên môn lần nữa mà Yến Phi chàng cùng hai mỹ nhân phá không bay vào cõi tiên, thế là mọi việc đều xong xuôi thuận lợi.

Ai chà! Con bà nó! Vấn đề này giải quyết làm sao đây?

Nghĩ đến vương mắc này, Yến Phi trở nên nhức đầu.

Thanh âm của Trác Cuồng Sinh vang lên trong màng nhĩ của chàng: "Vì sao ngươi không nói gì, thần tình lại biến đổi cổ quái như thế, không phải nghĩ đến việc rất đáng sợ chứ?"

Yến Phi đón ánh mắt soi mói của Trác Cuồng Sinh, cười khổ nói: "Không cần lo, ta chỉ là muốn sắp xếp lại những vấn đề khác nhau."

Trác Cuồng Sinh ánh mắt nhìn về phía Dĩnh Thủy ở đằng trước, vì cảm xúc mà nói: "Không phải là ta trách móc ngươi. Lúc nào tiểu tử ngươi cũng có vẻ thần bí, dường như đầy ấp tâm sự. Trước đây ta không lấy làm lạ, nhưng hiện tại trước sau đã giải quyết xong hai kẻ khó đối phó là Hường Vũ Điền và Mặc Sỹ Minh Dao mà ngươi vẫn còn bộ dạng này, khiến người khác nghĩ hoài không ra. Có tâm sự gì, cứ nói trắng ra đi! Để ta vì người huynh đệ này mà chia xẻ âu lo."

Yến Phi bực mình nói: "Ta còn tưởng ngươi đã thay đổi tính nết, không ép ta nói này nói kia, giờ mới biết quanh đi quẩn lại cũng trở về chuyện lịch sử Hoang nhân của ngươi."

Trác Cuồng Sinh kêu oan: "Ta quả thật là chỉ có lòng hảo tâm, chứ không phải muốn thăm dò bí mật của ngươi. Hãy nói cho ta biết! Ngươi mới vừa nghĩ điều gì? Chắc chắn không phải là việc liên quan đến lão Nhiếp."

Yến Phi đáp: "Ta nghĩ giả sử sau này tiểu Dụ thật sự có thể thống trị Nam phương, tiểu Khuê thì độc bá Bắc phương, Biên Hoang tập ắt ở ngay giữa thế lực của hai người, sẽ có kết quả thế nào? Tình cảnh này rất có khả năng xảy ra, ta tuyệt không phải là nói chuyện giật gân để dọa người."

Trác Cuồng Sinh than: "Tuy ta không tin chuyện ngươi nghĩ mới vừa rồi là việc này, nhưng đề tài của ngươi lại gọi ra hứng thú rất lớn đối với ta, cũng là việc quan trọng mà ta cứ suy nghĩ suốt chút nữa đã vỡ óc ra. Hãy nói ta biết, ngươi cho rằng nếu như tình huống phát sinh quả thật như thế, thì đối với Biên Hoang tập sẽ có ảnh hưởng gì?"

Những lời Yến Phi mới vừa nói, chỉ là né tránh mà thuận miệng nói ra, nhân vì hiểu được đây là vấn đề rất quan tâm của Trác Cuồng Sinh với niềm say mê Biên Hoang. Chính chàng thật sự cũng chưa nghĩ kỹ câu trả lời cho điều đó.

Lắc đầu nói: "Làm sao mà ta biết được? Còn cách nhìn của ngươi thì thế nào?"

Trác Cuồng Sinh kiêu ngạo nói: "Để ta nói cho ngươi biết nghe! Đó sẽ là lúc đến ngày tàn của Biên Hoang tập."

Yến Phi giật mình kinh ngạc: "Không phải nghiêm trọng vậy chứ?"

Trác Cuồng Sinh đáp: "Ta một chút cũng không có nói quá, mà Thiên thư của ta cũng kết thúc tác phẩm vào ngày đó, bởi vì tiếp theo lại không có chuyện hay gì để viết."

Yến Phi lộ ra vẻ trầm tư suy nghĩ.

Trác Cuồng Sinh lại tiếp: "Ngươi nghĩ coi! Sở dĩ Biên Hoang tập có khả năng tồn tại, hoàn toàn nhờ thế lực các phương tụ tập hết ở nơi đây, vì vậy mà thu được cân bằng lợi ích. Thế nhưng khi thiên hạ trở thành

thuộc về hai nhà một nam, một bắc, thì Biên Hoang tập sẽ chỉ còn lại sự xung đột mà không có lợi ích chung, rất nhanh chóng diễn lại tình cảnh năm đó khi Phù Kiên xua quân nam hạ. Sự hưng thịnh của Biên Hoang tập toàn là dựa vào mậu dịch với hai bên nam và bắc, nhưng khi đến lúc nam, bắc đối kháng với nhau thì làm gì có giao dịch đây?"

Yến Phi ngáp ngừng muốn nói lại thôi.

Vào lúc này, một chiếc Xích Long thuyền xuất hiện đằng trước, hướng thẳng về phía họ chạy đến.

HỒI 92

Khai Hoa Kết Quả

Chiến tranh đang diễn ra với khí thế sôi sục.

Ba mươi sáu chiếc Song Đầu hạm bên quân của Lưu Dụ chia ra thành hai đội do Đồ Phụng Tam và Giang Văn Thanh chỉ huy. Mỗi đội mười tám chiếc xuất phát từ Hải Diêm, ban đêm tập kích đội thuyền của Thiên Sư quân bố trí trên biển ở bên ngoài Dư Dao, giáng cho Thiên Sư quân một cú không kịp trở tay, mở màn cuộc chiến giữa quân của Lưu Dụ và Thiên Sư quân.

Đương đêm thời tiết lạnh giá, mặt biển gió to sóng lớn. Nương theo hướng gió tây bắc, dựa vào ưu thế hơn hẳn địch nhân của những chiếc Song Đầu hạm kết hợp với các chiến thuyền sửa đổi từ tàu đánh cá và thuyền hàng, tập hợp thành đội hình chiến thuật. Dưới sự chỉ huy của hai vị lãnh tụ tinh thông thủy chiến là Giang Văn Thanh và Đồ Phụng Tam đã phá tan đội chiến thuyền của Thiên Sư quân.

Dưới sự tấn công mãnh liệt bằng hỏa tiễn, nỏ hỏa tiễn và đá tảng, hai trăm chiến thuyền Thiên Sư quân tan vỡ đội ngũ, hơn một nửa số chiến thuyền bị thiêu hủy và đánh chìm. Những kẻ rơi xuống biển, do nước biển lạnh giá đa phần khó mà sống được. Chiến thuyền nào may mắn thoát khỏi cuộc tập kích đều vội vàng hoảng hốt bỏ chạy về đại bản doanh ở Ông Châu.

Bên phía Lưu Dụ chỉ tổn thất có sáu chiếc Song Đầu hạm. Đến lúc bình minh thì quyền không chế eo biển đã rơi vào tay của quân Lưu Dụ.

Giang Văn Thanh tiếp tục chỉ huy mười chiếc Song Đầu hạm tuần tra trên eo biển từ đông sang tây bảo vệ đội thuyền từ Hải Diêm vận chuyển vật liệu, quân nhu và binh lính đến Cối Kê để thiết lập trận địa. Đồ Phụng Tam thì lãnh hai mươi chiếc Song Đầu thuyền còn lại quay trở về Hải Diêm để bổ sung và sửa chữa những chiến thuyền bị hư hỏng, chuẩn bị tiến hành nhiệm vụ khẩn cấp khác sắp tới trên biển.

Đồng thời Lưu Dụ phái trinh sát ra xung quanh, giám sát động tĩnh của địch nhân. Hành động triệt quân lần này không cho phép thất bại, cho nên tuyệt không thể để xảy ra sự cố.

Lưu Dụ cũng chẳng rảnh rỗi, dùng Kỳ Bình Hào dẫn mười hai chiếc chiến hạm đi tuần ở phía tây eo biển để phòng ngừa chiến hạm của địch nhân bất ngờ từ kênh Vận Hà tiến vào eo biển, phát động tập kích đối với đội quân đang vượt qua eo biển.

Sau bình minh đại cuộc đã ổn định. Quân bên Lưu Dụ thành công vượt qua eo biển. Dưới sự chỉ huy của Trương Bất Bình bắt đầu xây dựng doanh trại và chiến lũy với quy mô lớn tại khu bến tàu Bối Hải bên ngoài Cối Kê. Người người đều biết thành công của hành động có quan hệ đến thành bại sinh tử, cho nên các tướng sĩ đều tận lực chấp hành, không ai dám lười biếng.

Lúc này Chu Tự nghe tin mà đến. Lưu Dụ lên bờ cùng y gặp mặt. Nghĩ tới chuyện từ sau lần gặp nhau đầu tiên trong đại quân của Phù Kiên ở Biên Hoang tập cho đến hôm nay lại trùng phùng trên chiến trường, cả hai đều sinh ra cảm khái, không kiềm chế được xúc động dâng trào.

Hai người cưỡi ngựa chạy lên một đỉnh gò cao ở gần đó, rồi xuống ngựa nói chuyện.

Chu Tự mở lời: "Lưu tướng quân đến rất đúng lúc. Ta vốn dĩ đã mất hết hy vọng, cứ tưởng phải chạy trốn chui trốn nhủi rồi, hiện giờ tình cảnh thật sự đã khác xa."

Luận về vị trí trong quân đội, Chu Tự cùng cấp bậc với Lưu Lao Chi, cao hơn Lưu Dụ ít nhất hai cấp, kinh nghiệm lịch duyệt càng không thể so sánh. Dẫu rằng Lưu Dụ hiểu được Chu Tự rất coi trọng gã, nhưng tâm ý chân chính của Chu Tự, gã chưa nắm được rõ ràng.

Trước khi đi, Đồ Phụng Tam đã từng gặp gã chủ động đề xuất vấn đề có liên quan đến Chu Tự, còn ám chỉ giả sử Chu Tự muốn tranh đoạt quyền chỉ huy thì giết y là xong việc. Lưu Dụ bản thân tuy không tâm ngoan thủ lạt như Đồ Phụng Tam, có điều trong tình thế trước mắt, gã quả thật không có lựa chọn nào khác. Nếu như Chu Tự không chịu hợp tác thì chỉ còn cách là giam lỏng y. Đương nhiên! Chuyện này gã cực kỳ không muốn xảy ra.

Lưu Dụ nói: "Lần này ta đoạt được quyền chỉ huy Hải Diêm không theo quy tắc của quân đội, thật ra là do tình thế bất đắc dĩ. Ta"

Chu Tự cười nhẹ: "Tiểu Dụ ngươi không cần nói khách sáo. Trong lòng mọi người đều hiểu rất rõ ràng. Chu Tự ta không hề xem ngươi là cấp dưới. Hiện tại trong Bắc Phủ binh, ai không coi ngươi như là Huyền soái thứ hai? Hơn nữa biểu hiện của ngươi tuyệt đối không phụ kỳ vọng của Huyền soái và các huynh đệ đối với ngươi. Để ta nói cho ngươi biết một việc này! Sau cuộc chiến ở Phi Thủy, ta từng dâng tấu lên triều đình, chỉ cầu có thể giải giáp quy điền ¹, không phải sống qua những ngày trên chiến trường nữa. Ta đã sớm cảm thấy rất mệt mỏi đối với chiến tranh. Lần này nếu có thể còn sống trở về nhà, cũng hy vọng Lưu soái phê chuẩn cho ta rời khỏi quân đội."

Lưu Dụ ngạc nhiên kêu lên: "Đại tướng quân!"

Chu Tự tiếp: "Chuyện phiếm không cần phải nói nhiều. Chu Tự cũng hướng về Lưu soái bày tỏ rõ nỗi lòng. Hiện tại phương Nam đang rơi vào cảnh dầu sôi lửa bỏng, chỉ có Lưu Dụ ngươi là người có khả năng cứu vãn, đảo ngược tình thế rối rắm này. Nếu ta dự tính không sai, thành tựu trong tương lai của Lưu soái tuyệt không dưới Huyền soái. Cứ thẳng tay làm tới đi! Thời cơ của ngươi đã đến rồi!"

Trong lòng Lưu Dụ cảm động nói không ra lời.

Chu Tự thở dài nói: "Khi Diêm soái lãnh binh đón đánh Thiên Sư quân, ta còn ở Thượng Ngự. Lúc ấy tướng lĩnh cận kề Diêm soái cố khuyên ngăn y bỏ ý định ấy đi, thế nhưng y cứ độc đoán làm theo ý mình. Ta chưa từng gặp qua người nào cao ngạo tự phụ như y, lại còn thường nói trăm vạn đại quân của Phù Kiên cũng không phải địch thủ của y thì cái lũ giặc cỏ nhỏ bé như Thiên Sư quân cũng không đáng được y để trong mắt. Ai dà! Khí số Tạ gia cũng như Nam Tấn đã tận, ai mà ngờ được con trai của An công lại tệ đến như vậy. Người mà Diêm soái đổ kỵ nhất chính là Lưu Dụ ngươi. Nếu quả thật y có khả năng đánh lui được Từ Đạo Phúc thì kẻ đầu tiên mà y muốn giết là người đó."

Lưu Dụ cùng thở dài theo y, rồi hỏi: "Tình hình của Thiên Sư quân thế nào?"

Chu Tự đáp: "Trước mắt thì quân đội chủ lực của Từ Đạo Phúc tập kết ở cách phía tây Cối Kê năm dặm, nhân số khoảng chừng bảy đến tám vạn người là đội quân tinh nhuệ nhất của Thiên Sư quân. Thế nhưng còn lâu mới bằng được Bắc Phủ binh đã được huấn luyện kỹ càng của bọn ta. Nếu như ta có đầy đủ lương thảo, thêm sự tiếp ứng lẫn nhau với hai thành Cối Kê và Thượng Ngự thì giữ thêm sáu tháng hay một năm không thành vấn đề."

Kế đó nói tiếp: "Một cánh quân khác của Thiên Sư quân binh lực đạt tới hai vạn người trú đóng ở Dư Dao. Còn số quân còn lại của Thiên Sư quân thì phần lớn tập trung ở bốn thành Ngô Quận, Gia Hưng, Nghĩa Hưng và Ngô Hưng. Nếu như quân Kiến Khang không bị Hoàn Huyền kìm chế, có thể tấn công Thiên Sư quân từ phía bắc phối hợp với bọn ta thì muốn phá giặc tuyệt không phải là chuyện khó."

Lưu Dụ lại hỏi: "Có phải ý của đại tướng quân muốn tiếp tục cố thủ hai thành Cối Kê và Thượng Ngự hay không?"

Chu Tự gật đầu đáp: "Đây có thể gọi là biện pháp trong khi không có biện pháp. Một khi để mất Cối Kê và Thượng Ngự, bọn ta chỉ còn một đường duy nhất là rút về Hải Diêm. Nếu Từ Đạo Phúc nhanh chóng điều động binh lính tấn công mạnh từ thủy lục hai đường, bọn ta sẽ bị vây khốn ở trong tòa thành Hải Diêm bé xíu ấy cho đến khi cạn lương thực và hết tên mà chết."

Lưu Dụ lại hỏi: "Giả sử nếu ta có thể đoạt lại hai thành Gia Hưng và Ngô Quận thì sẽ thế nào?"

Chu Tự tinh thần chấn động kêu lên: "Ngươi có chắc làm được không?"

Lưu Dụ cười nói: "Ít nhất có tám phần là làm được."

Rồi gã đem toàn bộ chi tiết kế hoạch tác chiến thuật qua một lượt.

Sau khi Chu Tự nghe xong, bèn khen ngợi: "Dù cho Huyền soái có sống lại, e rằng cũng không nghĩ ra được chiến thuật tốt hơn. Ài!"

Lưu Dự ngạc nhiên, hỏi: "Vì sao đại tướng quân lại thờ dài?"

Chu Tự giận dữ nói: "Ta hoàn toàn mất hết hy vọng với tên Lưu Lao Chi ấy. Hắn rõ ràng đã gián tiếp hại chết Diễm soái, mới vừa đánh chiếm Cối Kê xong, liền phái binh đến hương trấn phụ cận cưỡng bức trưng thu lương thực của dân chúng, làm đến mức trời giận dân oán. Đang lúc bọn ta trận thế chưa ổn định, lại tùy tiện mượn cớ dẫn quân quay về Quảng Lăng, khiến bọn ta tiến thoái đều không được. Kể đề tiện phản phúc vô thường này tương lai nhất định sẽ không được tốt. Thảo nào Huyền soái không lựa chọn hắn mà chọn người. Huyền soái quả thật là người có ánh mắt tinh tường."

Lưu Dự nghĩ bụng, Lưu Lao Chi muốn hại chết Tạ Diễm, còn Tạ Diễm cũng chẳng tốt đẹp gì đối với Lưu Lao Chi. Chính trị vốn là thế, vì quyền lực mà đánh mất hết nhân tính. Chính gã cũng có thể một ngày nào đó biến thành một kẻ như thế chẳng? Nghĩ đến đây, đột nhiên gã cảm thấy sau lưng gáy lạnh.

Chu Tự thu lại hoài niệm, nói: "Hiện tại huynh đệ lưu giữ Cối Kê và Thượng Ngu cộng lại có một vạn ba ngàn người. Nghe nói các người từ Hải Diễm đến cứu giúp, người người sĩ khí dâng cao, tất cả đều có hy vọng chạy thoát. Người nói đúng lắm! Bọn ta không thích hợp tử thủ tại nơi này. Cảm giác đó thật đáng sợ, khi dân chúng địa phương đều coi bọn ta như là mãnh thú và nước lũ, không một người nào hoan nghênh bọn ta."

Lưu Dự trở nên đau đầu. Đối với việc đánh bại Thiên Sư quân, gã càng ngày càng nắm chắc. Thế nhưng làm sao giải quyết cuộc diện rối rắm này, gã thật tình không có chút giải pháp nào.

Chu Tự nói: "Triệt thoái tất phải có trật tự. Lui mà không loạn, và lại còn phải phòng ngừa sự phá hoại của Thiên Sư quân. Về chuyện đó ta có một đề nghị."

Lưu Dự vui mừng: "Xin đại tướng quân chỉ điểm."

Chu Tự đáp: "Không cần phải khách sáo, dẫu rằng trên danh nghĩa ta là thượng cấp của người, nhưng thống soái chân chính phải là người. Cũng giống như trong cuộc chiến Phì Thủy, danh nghĩa tổng chỉ huy tối cao là Tạ Thạch, nhưng quyền chỉ huy lại nằm trong tay Huyền soái. Tình huống bọn ta bây giờ cũng như thế."

Lưu Dự cảm kích nói: "Đa tạ đại tướng quân hợp tác."

Chu Tự mỉm cười: "Ta đề nghị Lưu soái theo ta quay về thành để các huynh đệ hiểu rõ ai là người cầm đầu. Điều quan trọng nhất là cần để bọn họ biết được người tuyệt sẽ không bỏ rơi họ. Nếu như người có thể ở trong nhóm người cuối cùng rời khỏi, tất cả các huynh đệ sau này đều sẽ vì người bán mạng."

Lưu Dự cả mừng: "Ý hay lắm! May mắn có đại tướng quân nhắc nhở, ta quả thật không nghĩ đến phương diện này."

Chu Tự giờ tay vỗ vỗ lên bờ vai vạm vỡ của Lưu Dự, nói: "Bắt đầu từ hôm nay trở đi, Nam phương sẽ là thiên hạ của tiểu Dự người. Hoàng triều của nhà Tư Mã cũng đã đến thời khắc mặt trời xuống núi rồi."

o o o

Cao Ngạn từ trên khoang thuyền vội vã chạy đến đầu thuyền giống như lên cơn điên, Diêu Mạnh thì đuổi theo ở đằng sau tụt lại gần hai trượng.

Tiểu Bạch Nhạn trông thấy Cao Ngạn liền kêu lên một tiếng bi thương rồi từ Xích Long thuyền nhảy lên đầu chiếc Song Đầu hạm.

Yến Phi và Trác Cuồng Sinh nhìn nhau, trong lòng cả hai đều có cảm xúc. Trình Thương Cổ ở trên đài chỉ huy nhìn bọn họ rồi giờ tay ra dấu hỏi ý coi có nên tiếp tục đi về hướng Dĩnh khẩu hay là quay đầu trở lại Biên Hoang tập?

Tiểu Bạch Nhạn vừa chạm chân lên đầu thuyền, dường như không trông thấy Yến Phi và Trác Cuồng Sinh, nhảy vượt qua bọn họ đến trước mặt Cao Ngạn đang vội vã chạy đến. Đôi mắt đẹp trong sáng rưng rưng nước mắt của nàng tựa như chỉ còn thấy có một mình Cao Ngạn mà không để ý đến bất kỳ sự việc gì khác nữa.

Yến Phi thờ dài, quay qua phía Trình Thương Cổ ra dấu cứ tiếp tục đi tới.

Hai mắt Cao Ngạn sáng rực lên nhìn chăm chăm Tiểu Bạch Nhạn không rời, rồi tự nhiên giang rộng hai tay chuẩn bị tất cả để đón chờ Tiểu Bạch Nhạn lao vào trong lòng mình.

Trác Cuồng Sinh thì ngăn người trọn mắt nhìn đôi tình nhân ấy không ngừng thu hẹp khoảng cách. Trong câu chuyện kể "Tiểu Bạch Nhạn chi luyến" của lão, cái đoạn động lòng người nhất đang diễn ra trong hiện thực. Chắc chắn là lão thiên gia đã sáng tác nên khúc nhạc yêu đương này, vì sự việc phát sinh ngay trước mắt đây quả thật là không có khả năng xảy ra. Nhưng thật sự nó đã phát sinh, mà lại phát sinh ở ngay trước mắt lão, người viết ra câu chuyện ấy. Đó thật là một loại cảm giác phi thường quyến rũ người ta.

Yến Phi cảm thấy vui mừng quá đỗi. Thật ra, chàng chân thành cảm kích sự dùng đèn làm mối của Cao Ngạn. Cho nên, vì để tác hợp hảo sự của Cao Ngạn và Doãn Thanh Nhã mà chàng đã cố ý bắt sống Tiểu Bạch Nhạn, để cho Cao Ngạn thả nàng ra mua chút nhân tình. Mặc dầu trong lúc chàng bận rộn trăm bề, cũng ráng bồi tiếp Cao Ngạn đến Lương Hồ tìm người yêu.

Diêu Mãnh đang đuổi theo phía sau lưng Cao Ngạn tức thì dừng bước, trong lòng reo lên một câu kết luận "Cao tiểu tử thành công rồi!" Nhưng tâm tình y khá mâu thuẫn, một mặt y vì Cao Ngạn mà cao hứng, mặt khác tâm tình lại theo đó nổi lên nỗi ghen tị vì diệp khó tả. Sự lạnh lợi của Tiểu Bạch Nhạn xác thực có thể làm mê chết người ta, chẳng những làm cho Cao Ngạn thần hồn điên đảo, mà còn khiến cho bao chàng trai trẻ ở Dạ Oa tộc sinh lòng ngưỡng mộ, mọi người đều mê mẩn tâm thần. Chỉ tiếc hoa thơm đã có chủ, làm cho bọn họ chỉ còn nước thành kẻ bàng quan hò hét cổ động mà thôi.

Trông thấy Tiểu Bạch Nhạn vượt qua khoảng không phía trên đầu Yến Phi và Trác Cuồng Sinh, nhanh như một tia chớp lao vào trong lòng Cao Ngạn. Lần đầu tiên Diêu Mãnh đột nhiên sinh ra ý tưởng tự kiểm điểm mình qua những đêm đàn ca hát xướng, ra khỏi thanh lâu này lại vào thanh lâu khác, sinh hoạt như kẻ vô biên túy sanh mộng tử, ve vãn bóng hồng. Diêu Mãnh y có phải cũng nên như Cao Ngạn, tìm lấy một mỹ nữ động lòng người như Tiểu Bạch Nhạn, sống qua những ngày 'chỉ tiện uyên ương bất tiện tiên' chẳng.

Khi Lưu Mục Chi mới vừa từ khoang thuyền đi ra, thì Doãn Thanh Nhã đã ở trong vòng tay của Cao Ngạn. Đôi tay nhỏ nhắn của nàng không chút tí hiềm, bắt chắp ánh mắt của tất cả những người ở trên thuyền, chẳng chút băn khoăn do dự ôm chầm lấy cổ Cao Ngạn, đồng thời bật lên tiếng khóc. Những giọt nước mắt long lanh như những hạt châu từ khóe mắt rơi xuống hai gò má ngọc, biến thành một cô bé đầm đìa nước mắt, dường như muốn đem tất cả những bi thương và ức chế trong lòng mượn tiếng khóc toàn bộ xả ra.

Cao Ngạn ôm lấy đôi vai của nàng say sưa ngây ngất, tay chân có chút lúng túng, kêu lên: "Đừng khóc nữa! Đừng khóc nữa! Không có chuyện gì đâu! Hết thủy đều không có sao!"

Yến Phi quay qua chỗ bang chúng Lương Hồ bang trên chiếc Xích Long ra dấu bảo họ quay đầu lại cùng đi theo.

Trác Cuồng Sinh là người đầu tiên đi đến bên cạnh đôi tiểu tình nhân đó, nói: "Doãn cô nương nên vui mừng mới phải, không cần phải khóc nữa."

Lúc này lão mới biết Tiểu Bạch Nhạn càng khóc càng thương tâm đến mức nước mắt nàng chảy thấm ướt cả vạt áo của Cao Ngạn.

Cao Ngạn vừa sung sướng vừa đau lòng. Được cùng Tiểu Bạch Nhạn ôm ấp áp áp vốn là việc gã thường mong mỏi trong lòng, nhưng chưa từng nghĩ qua Tiểu Bạch Nhạn lại chủ động chui vào lòng cho gã ôm như thế này. Cái tư vị này quả thật không có cách nào diễn tả được, gã chỉ cảm thấy trong nhất thời trời đất xoay chuyển, quên mất sự tồn tại của nhân thế.

Yến Phi đi đến cạnh Trác Cuồng Sinh, hỏi: "Doãn cô nương! Lệnh sư hiện giờ đang ở đâu?"

Tiểu Bạch Nhạn nghe nhắc đến tên của Nhiếp Thiên Hoàn thân hình mềm mại rung động, nước mắt rùng rùng đáp: "Sư phụ sai người ta đến Biên Hoang tập để làm con tin. Ngày nào người ta còn ở Biên Hoang tập thì ông sẽ không gây sự với Hoang nhân các người."

Yến Phi và những người khác nghe xong đưa mắt nhìn nhau thầm kêu không hay. Với tính cách của Nhiếp Thiên Hoàn, làm sao lại chịu cho người khác đắc chí để mất uy phong của mình như thế? Lão chắc chắn đã biết được tình hình nguy hiểm nên mới dùng cách này mượn cơ đưa Tiểu Bạch Nhạn đến Biên Hoang tập để cho Hoang nhân bọn họ bảo vệ nàng.

Điều này cũng coi như lão đã đồng ý chuyện tình cảm của Cao tiểu tử và Tiểu Bạch Nhạn, không còn ngăn cản nữa.

"Á!"

Mọi người đều ngạc nhiên.

Nguyên vì Tiểu Bạch Nhạn đột ngột xô Cao Ngạn một cái bật ra. Hai tay chống nạnh, má ngọc tuy vẫn còn vương lệ, nhưng đã lấy lại bản sắc của cô gái xinh đẹp điệu ngoa ngang ngược lúc trước, giận dữ nhìn Cao Ngạn trừng trừng.

Cao Ngạn lúng túng: "Tại sao lại xô ta ra?"

Doãn Thanh Nhã cả giận: "Người càng ngày càng càn rỡ. Giữa đám đông ai nấy đều nhìn chăm chăm mà người vẫn cứ ôm ôm ấp ấp người ta thì còn ra thể thống gì nữa?"

Cao Ngạn không thể hiểu nổi, gãi đầu nói: "Là nàng"

Doãn Thanh Nhã giận chần giận dỗi: "Không cho nói!"

Diêu Mãnh là người đầu tiên không nhịn được phá lên cười ha hả. Các huynh đệ trên thuyền khác thấy có người cười cũng không còn nhịn được nữa đồng thanh cười vang lên.

Chính Doãn Thanh Nhã cũng không nhịn được phải phì một tiếng, đổi khóc thành cười rồi giận dữ liếc Cao Ngạn một cái, đôi mắt to biết nói biểu hiện tựa như lời cảnh cáo lát nữa mới tính sổ với người.

Có cô bé lanh lợi này ở đây, bọn họ liền có cảm giác ấm áp như mùa xuân tràn về đầy áp chiếc thuyền, dù rằng thời tiết thật sự rất là giá lạnh.

Thân hình mềm mại của Doãn Thanh Nhã quay qua đối mặt với Yến Phi và Trác Cuồng Sinh hỏi: "Các người vừa mới nói gì?"

Trác Cuồng Sinh lớn tiếng đáp: "Bọn ta muốn biết lệnh sư hiện giờ đang ở đâu?"

Đôi mắt đẹp của Doãn Thanh Nhã lại đỏ lên, lắc đầu buồn rầu nói: "Ta không biết! Các người không phải là chẳng có chuyện gì không biết sao?"

Kế đó nghi ngờ hỏi: "Tại sao các người hỏi thế?"

Lưu Mục Chi, Trình Thương Cổ và Diêu Mãnh đi đến đằng sau Cao Ngạn đều tỏ vẻ thần sắc nặng nề.

Cao Ngạn thì đứng ngẩn người ra đó như con cù lằn. Nhìn về mặt gã chắc là không rõ mình có phải đang si tâm vọng tưởng hay không.

Yến Phi nói: "Lần này bọn ta đi thuyền về Nam là vì nghĩ cho hạnh phúc tương lai của Cao Ngạn, đồng thời cũng muốn gặp lệnh sư để nhắc nhở lệnh sư một ít việc ông ta có lẽ chưa để ý đến."

Trác Cuồng Sinh tiếp lời: "Bọn ta chỉ có thiện ý, không hề có ác ý."

Doãn Thanh Nhã từ xa dùng ngón tay chỉ Yến Phi nói: "Ta tin tưởng người!"

Rồi chỉ qua Trác Cuồng Sinh: "Nhưng không tin người. Chỉ đầy mồm toàn những lời bậy bạ, cái gì mà 'Tiểu Bạch Nhạn chi luyện' toàn là ăn không nói có, đem người ta ra mà nói không biết thành cái thứ gì nữa."

Trác Cuồng Sinh vuốt râu mỉm cười: "Xin Doãn đại tiểu thư cứ an tâm. Trác Cuồng Sinh ta hiểu rành nhất lấy công chuộc tội. Khi ta quay lại Biên Hoang tập, ấn bản mới 'Tiểu Bạch Nhạn chi luyện' sẽ đồng thời được tung ra ngoài công chúng, bảo đảm đại tiểu thư sẽ vừa ý, bởi vì từng câu trong đó đều là sự thật, không một chút nói ngoa."

Tiểu Bạch Nhạn cả gương mặt nóng bừng lên, cả giận nói: "Không cho viết sự thật, người đúng là lão cà chớn mà."

Trác Cuồng Sinh chỉ đành xuôi tay cười khổ.

Yến Phi nhìn qua Cao Ngạn nháy mắt ra hiệu. Cao Ngạn sực tỉnh, vội vã giơ tay cầm lấy ngọc thủ mềm mại đang nắm lại của Tiểu Bạch Nhạn, rồi kéo nàng quay người lại. Bất ngờ ngoài ý liệu của tất cả mọi

người, Doãn Thanh Nhã không hề né tránh tay của gã, lại ngoan ngoãn theo Cao Ngạn đi về phía khoang thuyền. Thấy thế mọi người đều tấm tắc khen.

Hai người khuất dạng vào trong cửa khoang rồi, Lưu Mục Chi mới đi đến trước Yến Phi và Trác Cuồng Sinh, thấp giọng nói: "Nhiếp Thiên Hoàn hẳn là muốn khai chiến với Hoàn Huyền, nếu không thì chẳng có sai ai đồ đến Biên Hoang tập."

Mọi người đều cảm thấy tâm tình trầm trọng.

Trình Thương Cổ nói: "Bọn ta đi có còn kịp không?"

Diêu Mãnh trả lời: "Điều này thật sự rất khó nói."

Trác Cuồng Sinh nhăn tít đôi lông mày, hỏi: "Lưu tiên sinh thấy Nhiếp Thiên Hoàn có bao nhiêu phần thành công?"

Lưu Mục Chi thở dài, nói: "Về mặt này quả thật là không thể suy đoán được. Thắng bại có thể coi như ngang ngửa."

Diêu Mãnh lo âu nói: "Nếu lão Nhiếp có chuyện gì bất trắc, tiểu Nhạn nhi làm sao chịu đựng nổi?"

Yến Phi trầm giọng: "Hiện tại bọn ta chỉ có thể tận sức mình rồi để ông trời quyết định thôi. Hy vọng khi bọn ta đến Đại Giang, Nhiếp Thiên Hoàn vẫn còn khỏe mạnh như thường, lúc đó thì đến lượt Hoàn Huyền chịu khổ."

Trác Cuồng Sinh không biết làm sao đành nói: "Từ đây đến Đại Giang, thuận gió xuôi dòng cũng phải mất đến bốn, năm ngày thời gian. Hy vọng Nhiếp Thiên Hoàn gắng chống được cho đến lúc đó!"

Bỗng chốc trước mặt mở rộng ra, hai chiếc chiến thuyền một trước, một sau chuyển qua nhập vào Hoài Thủy.

Cuối cùng bọn họ cũng đã rời khỏi Dĩnh Thủy đến được Dĩnh khẩu.

1 Giải giáp quy điền: giải ngũ trở về cuộc sống bình thường.

HỒI 93

Chết Không Nhắm Mắt

Chiếc Vân Long hào tách khỏi đội thuyền, một mình chạy ngược dòng lên hướng tây.

Nhiếp Thiên Hoàn đứng trên đài chỉ huy, bên cạnh là những đại tướng đặc lực Mã Quân và Chu Thiệu. Ngoại trừ Hác Trường Hanh, thì hai người này là người được y tín nhiệm nhất.

Mỗi lần y cùng Hoàn Huyền gặp mặt, đều an bài đủ "Bình đẳng" theo quy củ giang hồ. Số thuyền bằng nhau, số người đi theo cũng bằng nhau, và chiến thuyền đều không được trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Lần này là Hoàn Huyền chủ động hẹn gặp y, đồng thời nói rõ sẽ đến thương sảnh Vân Long hào cùng y gặp mặt, tùy tùng chỉ cho có hai người. Trên tình thế này đương nhiên Nhiếp Thiên Hoàn y chiếm hết thượng phong.

Bất luận tùy tùng của Hoàn Huyền thân thủ cao minh đến thế nào, chỉ cần Mã Quân và Chu Thiệu có khả năng đối phó với bọn chúng một trận, y tin tưởng chỉ trong vài chiêu, liễu mình bị thương sẽ giết được Hoàn Huyền.

Hai mươi huynh đệ lái thuyền của Lưỡng Hồ bang không người nào không phải là tinh nhuệ trong tinh nhuệ nhất ở Lưỡng Hồ bang, đủ thực lực cản trở cứu binh đến giúp của địch nhân.

Thế nhưng không biết làm sao y cứ sinh ra có cảm giác không chút nào nắm chắc.

Vấn đề là do có khả năng y không biết người biết ta.

Nhiếp Thiên Hoàn cả đời quen gặp sóng gió, so với tình huống ác liệt trước mắt, y không biết đã gặp

qua bao nhiêu lần, nhưng cho đến nay chưa từng có chút cảm giác thất lạc mù mờ không có chủ định.

Dẫu y hiểu rõ Hoàn Huyền, đối với võ công nông sâu của hắn cũng đại khái nhận biết, hiểu hắn là kẻ vô nghĩa lúc nào cũng có thể trở mặt vô tình. Thế nhưng đối với tên Tiểu Túng ấy lại không biết một chút gì, mà chỉ biết Tiểu Túng là kẻ chủ sự cao môn có thể lực nhất ở Ba Thục thao túng mạch máu kinh tế ở đó. Kẻ hay phóng túng giết người khó thuần như tên Càn Quy cũng cam tâm để hắn sử dụng, có thể thấy người này rất không đơn giản, không phải là cao môn danh sĩ tầm thường.

Tiểu Túng sẽ là một trong hai tên tùy tùng theo Hoàn Huyền chăng?

Điều này rất có khả năng. Một tùy tùng khác nhất định là người đã thay thế Càn Quy trở thành thủ hạ đắc lực của Hoàn Huyền - Tiểu Phụng Tiên.

Khi Hoàn Vỹ mang lời nhắn tin của Hoàn Huyền đến nói rằng Hoàn Huyền muốn cùng y gặp mặt thương lượng đại sự, Nhiếp Thiên Hoàn liền biết ngay là nguy hiểm, hiểu Hoàn Huyền muốn giết y. Đây là xúc giác kỳ dị mà y đã bồi dưỡng nhiều năm đối với nguy cơ, chẳng có chút đạo lý nào nhưng chưa từng có một lần mất linh nghiệm. Y tin chắc lần này cũng không ngoại lệ, do đó đã quyết định phải tiên hạ thủ vi cường.

Sự sắp đặt cao minh nhất là sai Hác Trường Hanh âm thầm quay lại Lương Hồ. Nếu đến lúc đó y không giết được Hoàn Huyền, mọi người trở mặt khai chiến, y vẫn tiến có thể công thoái vẫn có thể thủ.

Bất luận tình huống ác liệt đến thế nào, với thân thủ của y, căn bản không có một người nào có thể chặn giữ được y.

Bỗng y nhớ đến Nhậm Thanh Thị. Nếu như không có ả nhắc nhở, y đã không lưu lại một nửa thực lực ở lại Lương Hồ gìn giữ địa bàn.

Chu Thiệu ở bên cạnh chấn động kêu lên: "Đến rồi!"

Một chiếc chiến hạm lớn xuất hiện đằng trước, thuận dòng tiến tới, phát phối cờ xí của Hoàn gia.

Trong lòng Nhiếp Thiên Hoàn hiện lên vẻ mặt vui tươi xinh đẹp của Doãn Thanh Nhã. Cô bé có lẽ đã đến được Biên Hoang tập tìm hạnh phúc và khoái lạc cho mình rồi!

° ° °

Doãn Thanh Nhã ngồi ngơ ngẩn trong phòng tựa người lên chiếc ghế kê sát cửa sổ, thần sắc thẫn thờ.

Cao Ngạn đi đến cái ghế dựa kế bên ngồi xuống nói: "Nhã nhi không cần phải lo lắng. Bọn ta đã đến Hoài Thủy, sẽ nhanh chóng đến Đại Giang thôi. Có Yến Phi trợ giúp sự phụ của nàng, trời có sụp xuống cũng không cần sợ hãi."

Doãn Thanh Nhã ngớ ngẩn hỏi: "Yến Phi với sự phụ không phải là đối địch với nhau sao?"

Cao Ngạn ưỡn ngực ra vẻ đắc ý: "Bởi vì quan hệ của ta và Nhã nhi, thấy có phần của ta trong này mọi người làm sao còn đối địch với nhau chứ? Yên tâm đi! Bọn ta lần này đến Đại Giang là một lòng trợ giúp sự phụ nàng đối phó với Hoàn Huyền."

Doãn Thanh Nhã vẻ mặt lộ xuất tình cảm, trợn mắt nhìn gã, kinh ngạc nói: "Ta với người có quan hệ gì?"

Cao Ngạn ngạc nhiên đáp: "Ta với nàng hả? Hắc! Điều này ... điều này"

Doãn Thanh Nhã dường như đột nhiên hồi phục lại sức sống, hồn nhiên nói: "Yến Phi quả thật là đến giúp sự phụ ta sao?"

Cao Ngạn đáp: "Điều đó là đương nhiên."

Doãn Thanh Nhã mừng rỡ nói: "Chỉ cần Yến Phi xuất thủ chặt cái đầu thối của Hoàn Huyền là đã giúp cho sự lo lắng nhất của sự phụ rồi! Ta sẽ khuyên sự phụ quay lại Lương Hồ. Lương Hồ có rất nhiều địa phương phong cảnh đẹp tuyệt vời! Chỉ cần sự phụ không phản đối, ta có thể nhận làm hướng đạo cho người đi dạo chơi khắp các thắng cảnh của Lương Hồ."

Cao Ngạn gãi đầu: "Làm sao sự phụ nàng phản đối được? Ông ấy đã để nàng đến Biên Hoang tập,

đương nhiên là đồng ý chuyện của bọn ta rồi."

Doãn Thanh Nhã điềm nhiên như không: "Ông chỉ muốn ta đến làm con tin, chứ không phải sai ta đến lấy tên tiểu tử người làm chồng. Người đừng có mơ tưởng vợ vẫn nữa."

Cao Ngạn tức thì tắc họng nói không ra lời.

° ° °

Trong thương sảnh, Nhiếp Thiên Hoàn và Hoàn Huyền ngồi đối diện nhau, phân ranh giới rõ ràng. Chu Thiệu và Mã Quân đứng phía sau Nhiếp Thiên Hoàn, còn phía sau Hoàn Huyền cũng có hai người đang đứng. Cứ coi hình dáng của kẻ phía sau bên trái hẳn

là biết ngay chính là Tiểu Phụng Tiên. Bởi vì Hoàn Huyền không giới thiệu dẫn kiến, do đó Nhiếp Thiên Hoàn còn chưa dám xác định.

Kẻ bên kia thì Nhiếp Thiên Hoàn dám khẳng định là Tiều Túng. Không phải là vì y nhìn thấu sự lợi hại của hắn, mà là vì với nhãn lực của Nhiếp Thiên Hoàn y cũng không có cách nào hiểu rõ sự nông sâu của kẻ này.

Người ấy so với Hoàn Huyền còn cao hơn một chút, mặc một bộ áo dài màu xám tro, không thấy mang theo binh khí, tuổi tác vào khoảng năm mươi, tướng mạo quái dị, cái đầu nổi lên trên bờ vai rộng so ra dường như trở nên nhỏ bé, trông tỉ lệ rất trái ngược, khiến hắn giống đầu ngựa hơn là giống người.

Ánh mắt của hắn dường như ảm đạm tối tăm, bất kể trông thấy điều gì cũng đều không chút động lòng, lại giống như đang dùng một thứ thần sắc thẳng thắn để nhìn người ta. Nhưng trong cái bộ óc chủ nhân của đôi mắt ấy, rốt cuộc đang chuyển động ý niệm gì cũng không để lộ ra một chút nào.

Nhiếp Thiên Hoàn chưa từng gặp qua một kẻ nào như thế này, nên chợt sinh ra lòng cảnh giác đề phòng.

Nhưng điều mà làm cho y nghĩ không ra nhất chính là người này đang cầm trên tay phải một cái hộp gấm huy hoàng lộng lẫy cao chừng hai xích, khiến người ta không biết hắn đang giữ trò gì. Rốt cuộc là thứ gì chứa đựng trong cái hộp gấm đó? Hay là cái hộp gấm này rất có khả năng chính là độc môn binh khí tùy thân của Tiều Túng?

Hoàn Huyền sắc mặt đầy vẻ thỏa mãn, mỉm cười vui vẻ nói: "Ta yêu cầu bang chủ cân nhắc sự việc cho kỹ càng, có kết quả chưa?"

Nhiếp Thiên Hoàn cười nhẹ đáp lại rồi ung dung nói: "Nhiếp Thiên Hoàn ta chỉ là kẻ quê mùa, không quen với việc làm quan, có khả năng tiêu diệt Đại Giang bang đã là tâm nguyện lớn nhất của ta rồi. Ý đẹp của nam quận công ta xin tâm lĩnh, ta vẫn chỉ nói một lời đó thôi."

Hoàn Huyền nói: "Nhiếp bang chủ quả nhiên là giang hồ hảo hán có phong độ cao quý, ta đương nhiên sẽ không ép bang chủ làm chuyện mà mình không tình nguyện."

Kẻ đó khoan khoái nói: "Mang lễ vật đến!"

Người kia nghe nói liền cung kính đặt cái hộp gấm lên bàn trước mặt của Hoàn Huyền.

Nhiếp Thiên Hoàn nhíu mày, nhìn chăm chăm vào hộp gấm, trong lòng dâng lên cảm giác bất an.

Về mặt Hoàn Huyền phần khởi dò xét y, mỉm cười nói: "Nhiếp bang chủ đã vì ta đại phá Dương Toàn Kỳ trên sông, lại phong tỏa Đại Giang làm cho Kiến Khang lâm vào cảnh thiếu lương thực. Hoàn Huyền ta cảm kích phi thường. Vốn đã định sau khi đăng lên đế vị rồi mới phong cho bang chủ làm vương ở Lưỡng Hồ, tiếc rằng bang chủ lại từ chối vương hầu tước vị. Ta không có cách nào báo đáp, đành mang tặng cho bang chủ một phần đại lễ, bảo đảm bang chủ sẽ vừa ý."

Nhiếp Thiên Hoàn trầm giọng: "Chứa trong hộp gấm là vật gì vậy?"

Hoàn Huyền đẩy hộp gấm đến trước mắt Nhiếp Thiên Hoàn, ung dung nói: "Lễ vật có thể xứng với thân phận và địa vị của Nhiếp bang chủ, đương nhiên không phải là món hàng tầm thường rồi. Nhiếp bang chủ mở nắp ra không phải có thể liếc qua là biết ngay hay sao?"

Nhiếp Thiên Hoàn thần sắc trở nên nghiêm túc, không vui nói: "Nam quận công không cần phải nói lời

thừa nữa . Đứng trong cái hộp này rốt cuộc là vật gì? Xin lấy ra cho rõ, coi Nhiếp Thiên Hoàn ta có hưởng thụ được hay không?"

Hoàn Huyền than: "Đó là ta chỉ làm thay thôi nhé!"

Rồi vùng chường vỗ một cái lên mặt bàn, cái nắp lập tức bật lên. Tình cảnh trong hộp tức thì hoàn toàn bộc lộ ngay trước tầm mắt Nhiếp Thiên Hoàn.

Nhiếp Thiên Hoàn nhìn thấy tức giận đến muốn rách khố mắt.

Trong cùng lúc, Hoàn Huyền nhảy lên, Đoạn Ngọc Hàn rời vỏ bay đến hóa thành một đạo ánh sáng thẳng vào hướng mặt Nhiếp Thiên Hoàn đánh tới.

Nhiếp Thiên Hoàn tuy rằng bị vật ở trong hộp làm cho phân tâm, tâm thần thất tán, nhưng kinh nghiệm mấy chục năm vào sinh ra tử khiến y có thể tạo ra ứng biến và phản ứng cực kỳ nhanh nhẹn. Y đang định sử dụng Thiên Địa Minh hoàn liều một trận sống chết với Hoàn Huyền, bỗng phát giác Chu Thiệu và Mã Quân ở phía sau đang chia ra nhằm vào cổ và lưng y hạ độc thủ.

Nhiếp Thiên Hoàn không còn rảnh để phân tâm nghĩ ngợi gì khác, từ trên ghế bắn thẳng lên, hai tay liên tục ném ra những mũi chủy thủ rút ra từ trên eo lưng về phía địch nhân và những tên phản đồ đáng hận ở trong sảnh đường.

Vào lúc này, tên Tiểu Túng đáng ngờ đó cũng lảng không đuổi theo, song quyền đánh ra kinh khí cường liệt che phủ hoàn toàn Nhiếp Thiên Hoàn.

Nhiếp Thiên Hoàn bây giờ chỉ còn nghĩ đến một điều là nếu như y không có cách nào rời khỏi sảnh đường này, Lương Hồ bang sẽ sụp đổ theo y, không có ngày ngóc đầu trở dậy được.

Từ cách nhìn này của y mà coi, có thể hiểu rằng y trông thấy trong hộp giấu chính là thủ cấp của Hác Trường Hanh, đôi mắt ngập tràn phần hận đó nói lên cái chết không nhắm mắt.

HỒI 94

Ban Ngày Báo Mộng

Yến Phi đứng trước đầu thuyền tưởng nhớ Kỷ Thiên Thiên.

Từ lúc chủ tỳ Thiên Thiên bị địch bắt lên miền bắc, chàng không lúc nào ngừng ngược xuôi nam bắc, một mực vì sự trùng phùng với nàng mà phấn đấu không ngừng.

Giữa trời đất, bất luận là ở nhân gian hay Động Thiên Phúc Địa thần bí không thể đo lường, không kể là từng có tồn tại chuyện như vậy hay không, cũng chẳng có sự việc gì có thể quan trọng đối với chàng như Kỷ Thiên Thiên. Chỉ có nàng mới có ma lực kêu gọi Dương hồn của chàng trở lại.

Sau khi chàng rời bỏ thân xác phạm tục này, chàng đã có được sự giải phóng và không còn bị hạn chế, có pháp lực vô biên đến mức cảm giác thần thông quảng đại khiếp người, thậm chí còn sinh ra ý tưởng mãnh liệt không muốn quay lại cảm nhận cái thân xác thấp hèn. Quả thật cái kinh nghiệm ấy không có cách dùng ngôn từ gì để miêu tả hình dung. Không biết làm sao, bất luận điều gì chàng đều có thể vứt bỏ, duy chỉ có chẳng buông bỏ được Kỷ Thiên Thiên, còn sẵn lòng hy sinh cũng không hối tiếc.

Sau khi quay trở về nhân thế, chàng lại nhận ra sự giới hạn của thân xác. So với trước đây chàng càng hiểu rõ mình không phải là kẻ bất tử, nếu như nhục thể bị hủy, chàng sẽ không có cách nào "quay trở lại".

Hiện giờ nhân rồi quá khiến chàng không yên, lại chưa thể có cách nào cứu được chủ tỳ Thiên Thiên từ trên tay Mộ Dung Thùy, còn thêm phải làm thế nào giải quyết Tôn Ân, đại địch mà số mệnh đã định cho chàng.

Trên võ đạo, do chàng vì kinh nghiệm phục sinh từ cõi chết lần này đã tạo ra bước đột phá không gì so sánh được, nên tuyệt đối có lòng tin nhất quyết cùng Tôn Ân phân thắng bại. Thế nhưng đối với việc làm sao có thể phá "Hoàng Thiên Vô Cực" của Tôn Ân, chàng không nắm rõ được chút nào.

Có lẽ giờ này Thiên Thiên đã lên giường đi ngủ chăng? Nàng và chàng đã nhiều ngày không trao đổi được nỗi niềm chất chứa trong lòng. Chàng càng hy vọng có thể gặp nàng dốc hết bầu tâm sự, để tâm linh

hai người có thể kết hợp làm một.

Chàng vì tình yêu đối với Kỳ Thiên Thiên mà quyến luyến không muốn rời bỏ nhân thể. Giờ đây nàng đã trở thành lý do duy nhất khiến chàng còn lưu lại đây. Chàng sẽ tận lòng đến với Thiên Thiên để thể nghiệm sự nồng cháy của tình yêu, cùng nàng bắt đầu nhóm lên ánh sáng của sinh mệnh đã chín mùi.

Trong lòng Yến Phi đồng thời hiện lên ngọc dung của Mặc Sở Minh Dao và An Ngọc Tình.

Sinh mệnh được đến như vậy thì còn mong muốn gì hơn nữa.

Thanh âm Trác Cuồng Sinh ở bên cạnh chàng bật lên: "Tiểu Phi còn có tâm sự gì sao?"

Yến Phi quay về với hiện thực, đón ánh mắt đầy vẻ tò mò và dò xét của Trác Cuồng Sinh, mỉm cười nói: "Người không có tâm sự sao? Ai có thể ngoại lệ đây?"

Trác Cuồng Sinh cười: "Người tính tình thật tốt! Ta vốn dĩ quá rối người, cứ tưởng người có thể bị mất hứng, chẳng ngờ người lại cười đáp lại. Ta dường như chưa bao giờ từng thấy người nổi cáu."

Yến Phi nói lảng đi: "Tình trạng Cao tiểu tử với nha đầu tiểu Bạch Nhận của hắn như thế nào rồi?"

Trác Cuồng Sinh vui vẻ nói: "Sau khi đóng cửa phòng, bọn họ không bước chân ra khỏi phòng nửa bước. Tình huống coi bộ khá lạc quan, ít nhất Cao tiểu tử cũng chưa bị đánh văng ra khỏi phòng. Ta nhận thấy dù sét đánh cũng không tách rời bọn họ ra được. Nhân duyên Cao tiểu tử và tiểu Bạch Nhận căn bản là do ông trời chỉ định mà. Ai dè!"

Yến Phi nhú mày: "Nói hay lắm, nhưng làm sao mà người đột nhiên lại thờ dài thế kia?"

Trác Cuồng Sinh đáp: "Người nên biết làm sao ta phải thờ dài. Ta sợ hoàn cảnh tốt đẹp không kéo dài được. Nếu như lão Nhiếp có sơ xuất gì, e rằng tiểu Bạch Nhận không tiếp nhận nổi."

Lão lại tiếp: "Người coi có cách nào khác không? Ta cũng muốn hy vọng người có thể nói lời hay để an ủi ta."

Yến Phi cũng thờ dài theo lão, nhất thời không nói lên lời nào.

o o o

Đang khi Nhiếp Thiên Hoàn chỉ còn cách mũi thuyền khoảng ba thước, y rút song hoàn cầm trên tay. Dựa vào võ công của y, chỉ cần có thể phá nóc mà ra, chắc chắn an toàn thoát thân. Tiếc rằng y lại hiểu rất rõ mình đã phạm vào một sai lầm chết người là đã đánh giá thấp Tiều Túng. Võ công người này trên y, ngay cả so sánh với Tôn Ân cũng gần bằng như nhau.

Mã Quân kêu thảm một tiếng, chập choạng lùi lại, tuy nhiên đã tránh được chỗ yếu hại trên ngực. Chủ thủ của Nhiếp Thiên Hoàn vẫn như thiểm điện bay đến cầm vào vai tả hắn lút đến tận tận chuôi. Với kinh khí của Nhiếp Thiên Hoàn, khẳng định tả thủ của hắn vĩnh viễn đã bị phế bỏ.

Đặc biệt là Chu Thiệu tỏ ra thân pháp và vũ công càng cao minh hơn so với bình thường, né sát qua ngọn chủ thủ. Không một kẻ nào khác dám liên thủ tiến công Nhiếp Thiên Hoàn để cản y phá cửa sổ mà ra đến bên ngoài khoang thuyền.

"Đang!"

Hoàn Huyền trầm tĩnh đánh vào ngọn trủy thủ đang hướng vào mặt hắn bay tới. Đoạn Ngọc Hàn trong tay hóa thành tia chớp, từ dưới vọt lên trên, công kích thẳng vào hạ bàn của Nhiếp Thiên Hoàn. Tiểu Phụng Tiên lách qua bên tả một chút tránh ngọn phi đao, rồi từ cửa khoang tàu lùi ra bên ngoài, trông chừng cửa vào làm các chiến sỹ Lương Hồ bang ngả nghiêng tứ phía không có cách nào tiến vào khoang chi viện.

Nhiếp Thiên Hoàn ngẫm than một hơi. Chỉ coi địch nhân tiến thoái hợp lý là biết ngay địch nhân có kế hoạch chu toàn, tính toán hoàn chỉnh hành động thích sát y. Từ lúc bắt đầu công kích đã dồn y vào thế hạ phong tuyệt đối, bị hãm đến cuộc diện phải chết.

Sự lảng lệ và phản ứng nhanh chóng từ Đoạn Ngọc Hàn của Hoàn Huyền cố nhiên là ngoài dự liệu của y, nhưng có thể uy hiếp y nhiều nhất lại là hai cổ quyền kinh mà Tiều Túng đánh tới.

Y chưa từng nghĩ trên thế gian lại có loại quyền phong kỳ dị lợi hại đến như vậy. Hai cổ quyền kinh này

một chính, một phần. Quyền kinh phía bên hữu có uy lực tời tâm liệt phé ¹, còn quyền kinh bên tả lại có một cổ lực đạo lôi kéo, chúng hợp lại trở thành một thứ công phu đáng sợ có thể xé rời thân thể của y.

Nhiếp Thiên Hoàn cảm thấy thế vọt lên của mình hoàn toàn bị quyền kinh cổ quái của Tiều Túng hóa giải, dẫu có thể đánh vào được nóc thuyền cũng không có cách phá đỉnh mà ra. Cảm giác đó khiến y có chút hồn phi phách tán, cũng không thể không hoảng hốt biến chiêu ứng phó. Trong suốt cuộc đời, y chưa từng lâm vào tình cảnh chật vật khốn khổ đến như vậy.

Nhiếp Thiên Hoàn chợt quát lên một tiếng, mãnh liệt dịch chuyển chân khí trong người, lẳng không bay xẹt lên, Đại Tiểu song hoàn rời tay bay ra nhằm hai hướng Tiều Túng và Hoàn Huyền tập kích, đồng thời chân đá lên cột bên trên. Chỉ cần ngọn cước đá trúng vào đỉnh khoang thuyền, lập tức có thể mượn lực đổi hướng lướt xéo xuống tránh khỏi bị hai người liên thủ hợp kích, rồi phá cửa sổ mà nhảy xuống nước chạy trốn.

Chỉ cần có thể nhảy vào dòng sông, dù đối phương cao thủ như mây, thiên quân vạn mã, y cũng có thể thoát vây mà chạy trốn.

Tiều Túng cười dài một tràng: "Nhiếp bang chủ quả nhiên tuyệt vời, Tiều Túng đã lĩnh giáo rồi! Hắc!" Nói xong thì tay phải biến quyền thành chưởng vỗ mạnh vào Thiên hoàn đang bay vòng đến chặn đầu, Thiên hoàn lập tức rơi xuống chẳng còn chút uy hiếp nào.

Cần biết Thiên, Địa song hoàn là binh khí tuyệt kỹ thành danh của Nhiếp Thiên Hoàn, dụng kinh xảo diệu. Tuy rời tay bay đi, nhưng vẫn bị chân kinh khổng lồ chế của Nhiếp Thiên Hoàn, có khả năng thu phát tùy tâm.

Tiều Túng một chưởng đánh bay Thiên hoàn, cũng bằng với phá giải công phu của Nhiếp Thiên Hoàn. Nhiếp Thiên Hoàn lập tức toàn thân kịch chấn, mắt mũi miệng tai đồng thời rỉ máu.

Địa hoàn bay đến Hoàn Huyền bên dưới cũng chịu ảnh hưởng, uy lực giảm hẳn. Hoàn Huyền biểu lộ phong cách thủ tịch đại gia của "Cửu phẩm cao thủ". Đoạn Ngọc Hàn biến thế đâm thẳng thành chém ngang, đập mạnh vào Địa hoàn, làm cho nó bay ngược trở lại.

Nhiếp Thiên Hoàn biết rằng đã đến thời khắc sinh tử, không nóng lòng thoát vây nữa, song cước lần lượt điểm vào đỉnh khoang thuyền bắn ngược thẳng lại hướng Tiều Túng, tránh khỏi Đoạn Ngọc Hàn của Hoàn Huyền đang công đến.

Tiều Túng cười lạnh: "Người muốn tìm chết!"

Hắn phục nhanh xuống, hai tay đánh vòng vào. Một cổ kinh khí cường đại vô bì từ giữa lưỡng thủ thành hình biến ra quyền kinh xoáy lốc kinh người đánh vào Nhiếp Thiên Hoàn đang lẳng không công đến.

Hoàn Huyền cười lớn: "Trên đường xuống hoàng tuyền có ái đồ bầu bạn, bang chủ khẳng định sẽ không thấy tịch mịch, thứ cho Hoàn mỗ không tiễn!" Nói xong thì hắn hạ thân xuống, dồn công lực vào Đoạn Ngọc Hàn chờ đợi.

Lúc này bên ngoài khoang thuyền vang tiếng quát tháo chém giết, hiển nhiên người của bên Hoàn Huyền đã thành công lên thuyền, đang triển khai tiêu diệt đám thân vệ của Nhiếp Thiên Hoàn.

Nhiếp Thiên Hoàn nghĩ ngay cả nếu Tiều Túng có chiêu đó, và nếu như đối thủ chỉ có một người, Nhiếp Thiên Hoàn y dám khẳng định có hy vọng đào sinh. Vấn đề là ngoài quan ải Tiều Túng, còn có mũi Đoạn Ngọc Hàn nổi tiếng đáng sợ của Hoàn Huyền đang đón chờ đại giá của y.

Nhiếp Thiên Hoàn lần đầu tiên sinh ra ý tưởng cùng chết với địch, bèn quát lớn một tiếng, song chưởng toàn lực đánh xuống nghênh đón kinh khí kinh nhân của Tiều Túng.

"Bùng!"

Hai cổ chân kinh cường mãnh chính diện giao phong, cuồng phong dấy lên khiến bàn ghế trong khoang thuyền như đồ chơi bằng giấy dán gãy rời bay tứ tán, đập vỡ tất cả các cửa.

Tiều Túng rên lên một tiếng, ngã lui lại đằng sau, phun ra một ngụm máu tươi.

Nhiếp Thiên Hoàn thì tình huống càng tệ hơn, tựa như điều đứt dây một lần mưa máu bay theo hướng ngược lại, mắt nhìn thấy sắp phá được cửa sổ để nhảy vào sông. Lúc này Hoàn Huyền nhảy lên, Đoạn Ngọc

Hàn sáng như tia chớp bay đến cần cò của Nhiếp Thiên Hoàn chém xuống, rồi hấn hạ thân xuống nhập kiếm trở về vỏ.

"Phịch!"

Cái xác không đầu của Nhiếp Thiên Hoàn nhân vì lực thể chưa tiêu hết, đánh vỡ khung cửa sổ bay vào giò sông.

Còn đầu lâu của y từ không trung rơi xuống trên sàn khoang còn lặn thêm mấy thước.

Hoàn Huyền nhìn chòng chọc vào đầu lâu của Nhiếp Thiên Hoàn, cười dài: "Bây giờ là đầu lâu của Nhiếp bang chủ, kể đó là đến lượt Tư Mã Đạo Tử."

Tiếng cười vang dội chấn động khắp không gian trong khoang thuyền, truyền thẳng đến Đại Giang.

° ° °

Doãn Thanh Nhã ngồi ngây người ra. Cao Ngạn dù là thao thao bất tuyệt, nàng cũng chẳng nghe được đến nửa câu.

Cao Ngạn ngạc nhiên hỏi: "Nhã nhi đang nghĩ gì vậy?"

Huyết sắc trên mặt Doãn Thanh Nhã dần dần trở nên lợt lạt, run giọng nói: "Cao Ngạn! Cao Ngạn ơi! Ta đột nhiên có cảm giác vô cùng lo sợ, không biết là điềm báo đại hung gì đây?"

Cao Ngạn nhảy bật lên, đi đến trước mặt nàng quỳ một gối xuống, nắm lấy đôi ngọc thủ mềm dịu của nàng trong tay, an ủi: "Nhã nhi không nên lo lắng quá, chỉ cần thời gian ba, bốn ngày là chúng ta có thể tiến vào Đại Giang, muốn tìm đến sư phụ nàng cũng được. Thật ra không cần lo âu, sư phụ nàng là anh hùng chứ còn gì nữa, làm thế nào mới không gặp có mấy ngày mà đã chẳng chịu nổi? Đợi ta kêu Yến Phi đến, do chính miệng thiên hạ đệ nhất danh kiếm của y đáp ứng nàng đi giết Hoàn Huyền."

Doãn Thanh Nhã giống như là con chim nhỏ hoảng sợ chụp ngược lại hai tay y, hoảng hốt nói: "Đừng rời khỏi ta!"

Tim Cao Ngạn vừa đau xót vừa thương yêu: "Ta vĩnh viễn sẽ không rời xa nàng."

Doãn Thanh Nhã ngược nhìn lên Cao Ngạn, nhưng ánh mắt lạc thần không tập trung, có thể thấy rõ tâm thần của nàng đang ở nơi khác, lẩm bẩm như mê sảng: "Từ tối hôm qua đến giờ, ta luôn có cảm giác hoảng sợ trong lòng, lúc thì nghĩ đến Hắc đại ca, rồi lại nhớ tới sư phụ. Cao Ngạn à! Người ta rất là lo lắng!"

Cao Ngạn vội vàng đáp: "Sự quan tâm này của nàng ắt là loạn rồi. Nhiếp bang chủ là lão giang hồ, có tình cảnh nào mà chưa từng trải qua, ông chắc chắn là chẳng có chuyện gì."

Hai mắt Doãn Thanh Nhã lệ ngọc chớp động, buồn rầu nói: "Người thật sự không hiểu đâu. Ngay trước lúc ta rời Động Đình, sư phụ gọi ta đến nói rằng muốn ta đến Biên Hoang tập. Ngữ điệu và thần tình khi ông nói, ta chưa từng thấy lần nào, khiến ta có cảm giác bất tường. Nếu như không phải tình huống hung hiểm phi thường làm sư phụ không nắm chắc được, ông chắc chắn không mượn cớ sai ta rời đi như vậy. Ài! Ta thật sự không nên rời bỏ ông, nhưng lại sợ vướng bận chận tay ông, khiến người ta không dám làm thẳng tay."

Cao Ngạn giơ tay áo lên lau khô lệ long lanh trên khóe mắt nàng đang chực rơi xuống, cảm tưởng tim đau buốt tựa như bị ai vặn xoắn, làm chính y cũng phải ứa lệ: "Với võ công của sư phó nàng, ở nam phương ngoại trừ Tôn Ân, còn có ai làm gì được ông? Giả sử Tôn Ân muốn giết ông, mà ở trên Đại Giang mệnh mỏng ấy sợ rằng cũng cách nào làm được. Nhã nhi không cần phải khóc nữa!"

Bỗng Doãn Thanh Nhã đứng lên chờ người ra, hai mắt mở lớn, toàn thân chấn động.

Do Cao Ngạn không hiểu vì sao nên giựt mình nhìn nàng, tay chân hoảng loạn.

Liền đó Doãn Thanh Nhã bật òa lên khóc, toàn thân rung động.

Cao Ngạn bị dọa đến hồn phi phách tán, vội vã ôm chặt lấy nàng, kêu trách: "Đừng khóc nữa! Đừng khóc nữa! Có chuyện gì xảy ra vậy?"

Doãn Thanh Nhã đổ sụp xuống, ôm lấy cổ y mà khóc không ngừng, hoàn toàn không còn sức kìm nén

nữa.

Cao Ngạn bị nàng khóc đến mức cảm thấy lòng mình muốn chảy máu. Cửa phòng đột ngột bị mở ra, Yến Phi dẫn đầu tiến vào, theo gót còn có Trác Cuồng Sinh, Lưu Mục Chi, Diêu Mãnh, và Trình Thương Cổ.

Yến Phi ra dấu cho bốn người đằng sau dừng lại ở gần cửa, rồi tự mình đi đến ngồi trên ghế mà Cao Ngạn mới vừa ngồi, không nói lời nào.

Bất ngờ Doãn Thanh Nhã thôi không khóc nữa, chỉ có vai thơm vẫn không ngừng dao động, biểu lộ nàng vẫn còn rưng rưng kích động.

Cao Ngạn chẳng hiểu gì cả nhìn Yến Phi, rồi nháy mắt với chàng tỏ ý muốn chàng an ủi Doãn Thanh Nhã, nhưng vẫn không nói ra lời.

Cao Ngạn vỗ nhẹ nhẹ lưng ngọc của Doãn Thanh Nhã, buồn bã nói: "Nhã nhi đừng khóc nữa! Nàng sẽ mau chóng gặp lại sư phụ thôi."

Doãn Thanh Nhã nức nở: "Sư phụ bị người ta hại chết rồi!"

Đứng gần bên cửa, đám Trác Cuồng Sinh các người nghe xong nhìn nhau. Bọn họ vốn cùng với Yến Phi trò chuyện trên boong tàu, đột nhiên Yến Phi nói một câu "Nhiếp Thiên Hoàn chết rồi", rồi dẫn đầu cả bọn đi xuống đây. Ngay đến lúc sau khi vào phòng, bốn người vẫn chẳng hiểu gì cả. Đến khi Doãn Thanh Nhã đột nhiên thốt lên lời nói ấy, làm cho trong lòng bốn người không kiềm được sinh ra ớn lạnh.

Cao Ngạn cũng ngạc nhiên: "Nhã nhi không nên nói bừa, sư phụ nàng khẳng định vẫn còn sống mạnh khỏe như thường."

Doãn Thanh Nhã rời khỏi sự ôm ấp của Cao Ngạn, ngồi thẳng người lên. Dẫu rằng hai mắt vẫn còn sưng đỏ, nhưng thần tình để lộ ra vẻ kiên quyết và bình tĩnh, lắc đầu nói: "Người thật sự không hiểu đâu. Vừa rồi ta đã trông thấy sư phụ, ông nhìn thấy ta thì mặt mày hớn hờ nhưng chẳng nói lời nào, đó tuyệt không phải là ảo giác. Ta nhìn thấy ông rõ ràng rành rành, thế nên ta mới biết ông đã chết, còn cố đến gặp ta một lần cuối."

Đám Trác Cuồng Sinh đều không nói nên lời. Người chết thì báo mộng cho thân nhân là điều người già thường hay nhắc đến, nhưng vào lúc ban ngày ban mặt như vậy mà lại báo tin cho thân nhân lúc còn tỉnh thì quả thật chưa từng nghe qua.

Chỉ có Yến Phi thần sắc bình tĩnh, nhẹ nhàng nói: "Thanh Nhã hãy bớt đau thương và thuận theo biến đổi."

Nghe chàng nói thế, mọi người đều hiểu rằng chàng đã sinh ra cảm ứng được rằng Nhiếp Thiên Hoàn quả thật là dữ nhiều lành ít.

Đôi tay ngọc của Doãn Thanh Nhã vẫn còn nằm trong tay Cao Ngạn, dù vẫn còn dùng lực nắm ngược lại tay y, nhưng ánh mắt trống rỗng nhìn về phía trước, bình tĩnh nói: "Từ thuở nhỏ sư phụ đã dạy dỗ ta, thân làm đồ nhi duy nhất của Nhiếp Thiên Hoàn, tuyệt không thể làm hỏng uy danh của ông. Sư phụ chưa từng la mắng ta, ta cũng chưa từng làm ông nổi giận. Sư phụ hiểu ta, ta cũng hiểu ông. Ông đã chết! Hác đại ca cũng đã chết! Họ đều rời bỏ ta mà đi, chỉ còn để lại có mình ta cô đơn trên nhân thế."

Cao Ngạn bị thăm kêu lên: "Còn có ta mà!"

Doãn Thanh Nhã dường như ý thức được sự tồn tại của Cao Ngạn, mục quang rơi lên nét mặt y, ánh mắt hồi phục thần thái lại một chút, nhỏ giọng gọi: "Cao Ngạn!"

Cao Ngạn nhiệt lệ tuôn trào, run giọng kêu: "Nhã nhi!"

Doãn Thanh Nhã rời khỏi Cao Ngạn, thần sắc bình tĩnh đến mức không hợp với lý thường, nhẹ nhàng nói: "Ta muốn trở về Lưỡng Hồ."

Cao Ngạn chấn động vội vàng kêu lên thất thanh: "Quay lại Lưỡng Hồ?"

Doãn Thanh Nhã vẻ mặt kiên quyết gật đầu mạnh mẽ đáp: "Ta muốn quay trở về Lưỡng Hồ, chỉ có ta mới có thể vì sư phụ báo cừu."

Yến Phi cũng không nói gì. Trác Cuồng Sinh thì giật mình, nói: "Nếu như sư phụ và Hác đại ca của

Thanh Nhã thật sự ngộ hại, huynh đệ quý bang ắt cũng khó lòng may mắn thoát khỏi. Thanh Nhã nếu quay lại Lưỡng Hồ chỉ càng tiện nghi cho Hoàn Huyền, lại cô phụ một lượt khổ tâm của lệnh sư."

Doãn Thanh Nhã làm như mới lần đầu nhận thấy sự tồn tại của Trác Cuồng Sinh, hướng về y nói: "Các người không thể hiểu được đâu. Ta rất hiểu thủ đoạn của sư phụ, Hoàn Huyền không có cách nào giết ông được ở trên Đại Giang, chưa từng có một kẻ nào có thể đánh bại ông ở trên sông. Chỉ có bố trí âm mưu mới có thể ám sát được sư phụ. Nhất định là có nội gián ngấm thông tin, sắp đặt cục diện giết người nên địch nhân mới thực hiện được."

Chúng nhân đều cảm thấy dường như mới lần đầu biết tiểu Bạch Nhạn, nhìn nàng với cặp mắt khác xưa, không tưởng được nàng có thể trở lại bình tĩnh nhanh đến như vậy, càng không nghĩ ra nàng có sự phân tích và cách nhìn tinh vi như thế.

Lưu Mục Chi nói: "Thế thì Doãn cô nương quay trở về Lưỡng Hồ có tác dụng gì chẳng?"

Trình Thương Cổ cũng tận tình khuyên bảo: "Không bằng sau khi hiểu rõ tình cảnh, bọn ta lập tức quay lại Biên Hoang, trầm tĩnh lại định kế, coi xem làm cách nào có thể giúp cô nương báo thâm cừu này."

Doãn Thanh Nhã lắc đầu nói: "Hôm sư phụ rời Lưỡng Hồ cũng đã lưu lại dự phòng, lấy một nửa số chiến thuyền và huynh đệ để lại Lưỡng Hồ, bọn ta cần phải gấp đến trước khi địch nhân tới Lưỡng Hồ. Phải nhanh chóng đến Lưỡng Hồ, nếu không thì huynh đệ Lưỡng Hồ bang lưu lại tại Lưỡng Hồ sẽ chết rất thảm."

Diêu Mãnh nhíu mày nói: "Còn đủ thời gian không?"

Doãn Thanh Nhã đáp: "Hoàn Huyền nếu muốn đối phó với huynh đệ của ta ở Lưỡng Hồ bang, chắc không để lọt đến nửa chiếc thuyền chạy về đến Lưỡng Hồ. Nếu như không có thời gian mười bữa nửa tháng thì không có cách nào tiêu diệt hết được huynh đệ trên Đại Giang của ta. Hà huống Hoàn Huyền còn chưa công hãm Giang Đô, chỉ cần bọn ta xuất kỳ bất ý, nhất định có thể đột phá phong tỏa của Hoàn Huyền."

Kế đó ánh mắt hướng về phía Yển Phi nói: "Hãy giúp Nhã nhi chuyện này được không?"

Yển Phi gật đầu nói: "Lời của Nhã nhi nói có lý, hơn nữa chủ ý của Hoàn Huyền là tập trung lực lượng phía hạ du Trường Giang, nhất định không nghĩ tới đạo kỳ binh này của bọn ta."

Trác Cuồng Sinh nói: "Sau khi Thanh Nhã quay trở lại Lưỡng Hồ, có dự tính gì không?"

Đôi mắt đẹp của Doãn Thanh Nhã hồi phục lại thần khí và sinh cơ, chớp lên sáng rực: "Ta có thể cùng các huynh đệ chia ra thành nhiều nhóm nhỏ, né tránh sự truy sát của Hoàn Huyền. Khi thời cơ đến, bọn ta sẽ cùng các người với Lưu Dự liên thủ, chặt cái đầu thối của Hoàn Huyền xuống, vì sư phụ và Hắc đại ca mà rửa mối thâm cừu đại hận."

Chúng nhân đều ngăn người ra nhìn nàng, tựa như đang trông thấy một kẻ nào khác vậy.

[1](#) Tồi tâm liệt phế: Nát tim vỡ phổi.

HỒI 95

Một Chuyện Bí Mật

Yển Phi có một bí mật không tiết lộ cho Hường Vũ Điền, cũng không có ý định để y biết, nhân vì đây thuần túy là chuyện thâm kín của cá nhân.

Vào thời điểm máu chốt lúc dương thần của chàng nhanh chóng rời xa rồi khảm nhập lên một tầng tinh thần cùng không gian khác, cũng là sát na mà chàng không thể vãn hồi sự tử vong chuẩn bị phát sinh, thì Hường Vũ Điền kêu gọi danh tự Kỷ Thiên Thiên, xuyên qua mối liên hệ nhục thể với chàng, làm xúc động ý thức dương thần của chàng, kỳ quái là trong miền ký ức của chàng hiện lên ngọc dung tuyệt thế của Kỷ Thiên Thiên, tựa như ánh dương quang vừa mảnh liệt vừa chói chang. Tiếp đó là đôi mắt ánh lên vẻ thần bí động lòng người của An Ngọc Tình, giữa lúc đó chàng chợt nhớ trước đó đã ly khai thân thể và sinh mệnh của mình. Đã sống trên đời hơn hai mươi năm, nhanh như chớp, ý thức của chàng quay trở lại dương thần, thực sự đó là loại cảm giác chấn động không thể so sánh với bất cứ cái gì, khiến chàng "hồi tỉnh" trở lại. Sau

một khắc chàng đã quay lại nhục thể, hai cổ chân khí thuần dương thuần âm tự nhiên vận hành, nối liền tâm mạch bị đứt đoạn, cuộc sống được phục hồi trở lại.

Hiện tại chàng không còn nghi ngờ gì nữa, Kỳ Thiên Thiên đương nhiên là người chàng yêu nhất, nhưng mà An Ngọc Tình lại là hồng nhan tri kỷ của chàng, cũng chiếm một vị trí trọng yếu.

Yến Phi đứng một mình ở mũi thuyền, gió sông mơn man nhẹ nhàng lên mặt, bầu trời đêm dày đặc các vì sao lấp lánh.

Thiên Thiên! Thiên Thiên! Nàng có nghe thấy ta gọi không?

Từ lúc quay trở lại cuộc sống, chàng không tìm được nỗi nhớ Kỳ Thiên Thiên đến quay quắt, muốn gần gũi nàng, muốn cùng nàng tâm linh kết hợp và trò chuyện.

Tối hôm đó, chàng cuối cùng không nhẫn nại được nữa.

Ý niệm của chàng vượt qua một vùng đêm tối mông lung với tốc độ kinh người, vượt ngang qua dòng sông, thảo nguyên và núi cao, hướng tới Kỳ Thiên Thiên mà phát ra tiếng gọi. Kỳ lạ là không có chút cảm giác hàm hồ nào, trong chốc lát Song Đầu thuyền cùng con sông dài đều tiêu thất, chỉ còn lại tâm linh và trời đất.

Ở chỗ tâm linh thiên địa xa vô hạn này, Kỳ Thiên Thiên phát sinh phản ứng. Lúc mới đầu thì chỉ như ẩn như hiện, tiếp đó bắt đầu ngưng tụ, tình yêu cháy bỏng và thâm tình biến thành ngọn lửa hừng hực, tựa như một đốm lửa nhỏ, chớp mắt đã biến thành thể đám cháy rừng dữ dội không thể khống chế, làm cho Yến Phi cảm giác như nhìn thấy nàng ở đó vừa xán lạn vừa nồng nhiệt.

Tâm linh của bọn họ đã cùng lúc tái kết hợp, không phân biệt người – ta, tâm linh đó cầm tay nhau bay liệng ngao du trong một không gian cao rộng. Từ trước đến nay không một lần tâm linh kết hợp, lại có cảm nhận một cách chân thật và cụ thể giống như lần này, đến nỗi khiến Yến Phi sinh ra cảm giác được ôm chặt Kỳ Thiên Thiên trong lòng. Một tư vị thật là động lòng người, tựa như trong giấc mộng cùng với Kỳ Thiên Thiên tương hội, lưu luyến không rời, cảm thụ đó không thể dùng ngôn ngữ mà diễn tả được.

Kỳ Thiên Thiên kêu lên 'a' một tiếng, từ trong vòng tay tâm linh chàng ngẩng đầu lên, đôi mắt tú lệ lấp lánh như ánh trăng, hiện rõ thần sắc vui mừng cực độ, không thể tin được nói: "Yến lang à! Thiên Thiên phải chăng đang nằm mộng? Tại sao thiếp không hề nhìn thấy chàng, mà chỉ cảm thấy chàng thôi?"

Dưới ánh mắt thâm tình vô hạn của Yến Phi, ngọc dung tuyệt thế của Kỳ Thiên Thiên đã có những cải thiện rõ nét. So với cảm giác của sinh mệnh thông thường thì giống như ngọn lửa trong đêm đen, chiếu ra ánh sáng lóa mắt. Mái tóc óng ả của nàng không có gió mà như bay bổng, bầu không khí ngập tràn cảm giác.

Chàng mỉm cười: "Đây đúng là một giấc mộng. Thân thể của nàng vẫn còn ngủ yên trên giường, nhưng dương thần mới sơ thành của nàng đã nghe theo tiếng gọi của ta nhanh chóng bay đến cùng ta tương hội. Thiên Thiên có cảm giác thế nào? Tình yêu của hai ta đã đem tâm linh của chúng mình kết hợp cùng một chỗ. Kinh nghiệm từ ký ức của hai ta khiến cho hai đứa mình sinh ra cảm giác có mối liên hệ huyết nhục, ở giữa cõi hư vô này thể nghiệm tình yêu của bọn ta, vừa hư ảo lại chân thật không gì so sánh được. Đây có phải là thật không? Hay là giả đây? Tất cả vẫn không thể tách rời cảm thụ của con tim. Lẽ nào lần tiếp xúc này của hai đứa mình, so với lần kẻ vai áp má ở trong thành Huỳnh Dương lại không chân thật hay sao?"

Mái tóc óng mượt của Kỳ Thiên Thiên bằng phẳng như sóng, dùng hết khí lực ôm ghì lấy chàng, tựa như sợ toàn bộ mỹ cảnh trước mắt bỗng nhiên biến mất, giống như tan vỡ giấc mộng đẹp. Nàng than thở: "Từ hôm đó đến nay Thiên Thiên nhớ chàng đến khổ, nhưng lại sợ làm chàng lo lắng. Yến lang à! Hiện tại tất cả sầu khổ tương tư đã được đáp ứng rồi. Ngàn vạn lần đừng bỏ đi, Thiên Thiên có muôn vàn tâm sự muốn cùng chàng thổ lộ mà?"

Giọng Yến Phi tràn ngập thâm tình: "Đêm nay hai ta không nói chuyện chiến sự, chỉ nói chuyện tâm tình, Thiên Thiên có chuyện gì muốn nói với ta vậy?"

Kỳ Thiên Thiên vui mừng đến không tự chủ được, then thùng nói: "Thiếp muốn nói về sinh lễ của chàng với Thiên Thiên đó!"

Yến Phi mỉm cười: "Để cưới Thiên Thiên, cho dù nàng muốn ta hái một vì sao sáng nhất đẹp nhất ở trên trời, ta cũng sẽ vì Thiên Thiên mà nghĩ cách chu toàn."

Kỳ Thiên Thiên mừng rỡ nói: "Yến lang nói những lời đó nghe thật cảm động. Thiếp chẳng cần gì, chỉ cần chàng thôi, sinh lễ chính là sự đồng ý của Yến lang đưa đến Động Thiên Phúc Địa, chỉ có như vậy, hai

đưa mình mới vĩnh viễn không xa rời nữa."

Yến Phi dịu dàng nói: "Thiên Thiên không sợ hãi sao? Động Thiên Phúc Địa chính là ý nghĩ chủ quan của những người tu đạo, sự thật lại là một câu chuyện khác."

Kỷ Thiên Thiên mơ mộng: "So với nhân thể này, Động Thiên Phúc Địa đương nhiên là một câu chuyện khác. Thiên Thiên không có điểm nào sợ hãi, đối với trải qua sinh lão bệnh tử, không bằng để hai ta thoải mái hưởng thụ toàn bộ những gì mà nhân gian ban tặng. Vào lúc thời cơ đến, hai ta có thể cùng hồng nhan tri kỷ Ngọc Tình cô nương của chàng cầm tay nhau đến một thế giới mới. Thiên Thiên tin rằng tình yêu của bọn ta có thể khắc phục tất cả, bọn ta vĩnh viễn không khi nào bỏ lại người kia, đến thẳng thiên hoang địa cực."

Trong lòng Yến Phi ngập tràn cảm giác hạnh phúc, hết thấy thiên địa hư vô tựa như đang cùng tâm linh bọn họ nhảy múa quay cuồng. Đó là cảm giác động lòng người của việc tâm linh kết hợp chưa bao giờ xuất hiện trước đây.

Vào lúc Kỷ Thiên Thiên đề cập đến An Ngọc Tình, chàng không hề cảm thấy nàng có bất kỳ một chút ghen tuông nào, mà có chăng chỉ là niềm hân hoan vô hạn, nhân ái và bao dung.

Bọn họ đúng là hiểu rất rõ người yêu của mình, một loại am hiểu siêu việt hơn hẳn kinh nghiệm của bất kỳ những đôi tình nhân nào. Chính nhờ sự hiểu thấu sâu sắc và toàn diện như vậy, nên không còn đất dung thân cho những thứ tình cảm tiêu cực ¹.

Kỷ Thiên Thiên đột nhiên kêu lên một tiếng nũng nịu.

Tâm linh bọn họ vẫn quán quýt với nhau giữa không gian, nhưng thân thể mỗi người cách biệt, hồi phục tình trạng tâm linh giao lưu với nhau như thường xảy ra trước đó.

Tâm linh Yến Phi chuyển lời nhắn nhủ: "Thiên Thiên đừng nên thất vọng, sự tiếp xúc vừa rồi của hai ta, ngàn vạn lần hơn hẳn với sự tiếp xúc của những người khác, bọn ta còn điều gì phải hối hận nữa? Khi dương thần của nàng không ngừng lớn mạnh, bọn ta lại có thể cùng ở một nơi. Hiện tại ta phải xuống Nam phương. Khi sang xuân ấm áp, hoa nở khắp chốn, chính là ngày lành tháng tốt để Thiên Thiên trở về bên cạnh Yến Phi ta."

Tiếng Kỷ Thiên Thiên vọng đến với tâm linh chàng: "Đừng đi vội! Thiếp còn có một chuyện muốn nói với chàng. Người ta đã theo hướng dẫn của chàng nói với Thi Thi về Bàng lão bản, xem phản ứng của nàng thế nào. Sự thật là Thiên Thiên đã phải dùng một chút tâm kế, thiếp biết rõ Thi Thi, nàng rất tín nhiệm nhân quan và khả năng phán đoán của Thiên Thiên. Thiên Thiên đã tìm cách gieo mầm vào tâm lý Thi Thi, chỉ còn chờ xem có đơm hoa kết trái hay không. Ôi! Làm sao vừa nãy thiếp lại không nắm lấy cơ hội gần gũi chàng nhỉ? Đây đúng là một chuyện kỳ diệu phi thường."

Yến Phi cảm thấy sức lực tinh thần của Kỷ Thiên Thiên bắt đầu suy giảm, xót xa nói: "Lần sau ta sẽ gần gũi nàng, để nàng hiểu rõ tư vị đó. Thiên Thiên ngoan nào! Hãy ngủ cho ngon nhé! Sáng mai tỉnh dậy, nàng sẽ thấy đó là một giấc mộng tuyệt đẹp giống như là thật."

Tâm linh hai người dùng dằng dãi mới tách rời nhau ra.

Yến Phi từ từ mở mắt.

Diêu Mãnh và Trác Cuồng Sinh vừa mới đến hai bên chàng, mắt nhìn về phía trước.

Xa xa ở giữa một vùng sông nước tối đen, ẩn hiện ánh sáng đèn đuốc trên thuyền.

Trác Cuồng Sinh trầm giọng hỏi: "Đang đến là thuyền nào nhỉ?"

Diêu Mãnh nói: "Đến nhanh quá, phải là loại chiến thuyền có tính năng siêu việt."

Thần trí Yến Phi đã hồi phục, chăm chú nhìn kỹ, giật mình kêu: "Đó là Xích Long chiến hạm của Lưỡng Hồ bang."

Trác Cuồng Sinh và Diêu Mãnh cũng giật mình thẳng thốt.

o o o

Lưu Dụ dẫn một cánh kỵ binh gồm năm trăm binh sĩ, quay về Cối Kê. Bọn họ vừa ở khu vực cách Lâm

Hải vận hai mươi dặm về phía tây nam, phục kích tấn công bất ngờ đội quân bộ binh của Thiên Sư quân. Đối phương tuy có đầy đủ ba ngàn người, binh lực gấp sáu lần bọn họ, nhưng vẫn bị kỵ binh bọn họ dùng chiến thuật cao minh, với sách lược xuất kỳ bất ý cùng sức cơ động và sự linh hoạt cao độ, một đòn đánh tan. Địch nhân bị đánh đuổi hỗn loạn theo đường thủy chạy trốn về khu căn cứ.

Cánh kỵ binh này là do các huynh đệ của Chấn Kinh hội và Đại Giang bang hợp thành, tổ chức biên chế giống như trong Bắc Phủ binh xưa. Người người thân qua bách chiến, về phương diện trung thành thì không phải nghi ngờ, trở thành binh đoàn cận vệ của gã. Chiến mã thì đều là giống ngựa Hồ chất lượng tối ưu, lại thêm võ công và tài trí của Lưu Dụ, so với quân đội của Thiên Sư quân không được huấn luyện chu đáo, đương nhiên chiếm hết thượng phong.

Dưới sự reo hò hoan hô của quân bảo vệ thành, Lưu Dụ hiên ngang cưỡi ngựa vào thành, trong lòng hiểu rõ đã bước đầu thành công.

Vào năm ngày trước đây, Thiên Sư quân từ bốn phương tám hướng đến xâm phạm, vờ như nhằm vào hai thành Cối Kê và Thượng Ngu của Bắc Phủ binh, nhưng mà toan tính sâu kín của chúng, chính là làm nhiễu loạn hành động rút quân của bọn họ, thực sự mục tiêu chủ yếu là công hãm Lâm Hải vận.

Lưu Dụ một mặt áp dụng sách lược phòng thủ chặt chẽ, mặt khác không ngừng dẫn quân xuất kích, lợi dụng ưu điểm đến đi như gió của kỵ binh, đập tan hết đợt tấn công này đến đợt tấn công khác của địch nhân.

Đồng thời gã biết rằng Từ Đạo Phúc đã trúng kế, nhân vì Thiên Sư quân đưa binh lính ra chiến trường Cối Kê, bắt luận là huấn luyện cùng trang bị quân sự còn xa mới bằng Bắc Phủ binh, lại không có kỵ binh, hiển nhiên không phải lực lượng bộ đội chiến đấu chủ chốt của Thiên Sư quân. Từ việc này có thể thấy Từ Đạo Phúc đã điều lực lượng tinh nhuệ đến công kích Hải Diêm, khiến áp lực của bọn họ giảm đi rất nhiều.

Sau khi trở về phủ Thái thú, Lưu Dụ toàn thân nhuốm đỏ ngò tại đại đường, để quân y giúp gã đắp thuốc trị thương. Mười tướng lĩnh Bắc Phủ binh xúm xít xung quanh, nhìn các vết thương vẫn còn rỉ máu trên thân thể gã, thần sắc mọi người ai cũng lộ vẻ cảm kích và sùng kính.

Lưu Dụ biết rằng bản thân không chỉ hoàn toàn nhận được sự tôn kính của bọn họ, mà còn còn thu phục được toàn thể quân tâm. Từ sớm gã đã y theo đề nghị của Chu Tự, công bố trước toàn quân rằng gã sẽ là người rút lui cuối cùng, làm cho sĩ khí toàn quân trú tại hai thành Cối Kê và Thượng Ngu vô cùng phấn chấn. Thấy gã tự mình hành động, tự mình dẫn đầu sĩ tốt xuất kích, mà mỗi lần chiến đấu là tất thắng, lập tức khiến cho thủ hạ quẳng đi hết nỗi sỉ nhục vì chiến bại, toàn bộ tuyệt đối xem gã như một Huyền soái khác, không ai không sẵn sàng bán mạng vì gã.

Một điều hữu hiệu nhất là gã đã cho vận chuyển một lượng lớn lương thực đến hai thành, làm giảm bớt cảnh khốn khổ của quân dân hai thành. Rồi lại chấn chỉnh kỷ luật quân đội, không cho phép thủ hạ có hành động nhiễu loạn dân chúng. Đồng thời thực thi chính sách quân sự nghiêm mật đối với hai thành, giới nghiêm vào buổi tối, khiến cho loạn dân tiềm phục trong thành vô pháp cùng Thiên Sư quân tấn công thành nội ứng ngoại hợp.

Ngày mai lực lượng bộ đội Bắc Phủ binh cuối cùng trú tại thành Thượng Ngu, đang đặt dưới quyền chỉ huy của Chu Tự sẽ li khai khỏi thành. Bọn họ tịnh không trực tiếp đi đến Lâm Hải vận, mà là tiến chiếm khu vực giữa Lâm Hải vận và Thượng Ngu, lựa chọn thật cẩn thận một cao điểm chiến lược, ổn định trận cước, để phối hợp với việc triệt thoái khỏi Cối Kê sau này.

Hành động triệt thoái lần này, hoàn toàn cho thấy Bắc Phủ binh vẫn là đội quân tinh nhuệ hùng mạnh nhất Nam phương.

Mà lực lượng này đang dần dần rơi vào tay Lưu Dụ gã.

Lưu Dụ không hề nhíu mày để mặc cho quân y lấy ra từ lưng gã một đầu mũi tên cắm ngập sâu vào hàng tấc, lại còn ung dung cười nói, phân phó chư tướng thủ hạ công việc thủ thành và triệt thoái.

Đúng lúc đó thủ hạ vào báo, Tống Bi Phong đã tới.

Lưu Dụ cho chư tướng lui ra, quân y cũng băng bó ổn thỏa các vết thương của gã, rồi xin phép thoái lui.

Tống Bi Phong với gương mặt phong trần đi tới rồi ngồi xuống bên cạnh gã, không giấu được vẻ vui mừng, hạ giọng nói: "Từ Đạo Phúc trúng kế rồi!"

Lưu Dụ đã sớm đoán trước điều đó, bất quá do Tống Bi Phong chính miệng chứng thực, thì lại là một

câu chuyện khác, tinh thần phấn chấn hỏi: "Tình huống thế nào?"

Tổng Bi Phong đáp: "Từ Đạo Phúc đúng là tập kết binh lực và thuyền đội tại Gia Hưng, không ngừng đem khí giới công thành chuyển đến khu vực bến tàu. Theo phán đoán của Phụng Tam, nội trong ba ngày tới Từ Đạo Phúc sẽ đánh chiếm Hải Diêm."

Lưu Dụ cười ha hả: "Từ Đạo Phúc đã hết cách rồi."

Tổng Bi Phong hân hoan nói: "Quân đội tại Ngô Quận và Gia Hưng hai thành đã xuất hiện tình huống thiếu lương, một lượng lớn dân trong thành bỏ trốn ra vùng thôn quê, tạo thành đả kích nghiêm trọng đối với thanh uy của Thiên Sư quân. Từ đó có thể thấy sau khi bị bọn ta đoạt hết số lương thực dự trữ ở lũy Hồ Độc, đã khiến tính toán của Từ Đạo Phúc bị thất thủ lớn, về mặt lương thực trở nên khẩn cấp phi thường. Bọn ta thì lại hoàn toàn tương phản, về phương diện lương thực vật tư hoàn toàn không có vấn đề, đủ để bọn ta chống chọi đến sang năm."

Lưu Dụ mỉm cười: "Với điểm lợi thế đó, có thể giúp bọn ta thắng được trận này."

Tổng Bi Phong xem kỹ miệng vết thương trên người Lưu Dụ, giọng quan tâm: "Tiểu Dụ thật vất vả quá!"

Lưu Dụ lắc đầu nói: "Thương thế của đệ sao đáng nhắc tới? Bộ đội tinh nhuệ của Bắc Phủ binh có khả năng xưng hùng thiên hạ hay không thì hiện tại vấn đề duy nhất chính là chuyện sĩ khí. Đệ mặc giáp xông trận là muốn kích khởi sĩ khí của bọn họ. Sự vất vả này của đệ như vậy cũng xứng đáng. Tình huống của tiểu Ân thì thế nào?"

Tổng Bi Phong đáp: "Binh lính của tiểu Ân đã ly khai lũy Hồ Độc bốn ngày trước đây, ngày nghỉ đêm đi, đã tiến quân đến một mật lâm bí ẩn cách Gia Hưng ba mươi dặm, cùng với bộ đội của Thân Vĩnh hội hợp, chỉ còn chờ thời cơ thích hợp để tấn công Gia Hưng."

Lưu Dụ mừng quá nói: "Lúc nào tấn công, là do Phụng Tam quyết định. Tình huống ở Hải Diêm thì sao?"

Tổng Bi Phong hoan hỉ đáp: "Đương nhiên là sĩ khí cực kỳ phấn chấn."

Lưu Dụ bị câu nói không đầu không đuôi của lão làm cho khó hiểu, ngạc nhiên hỏi: "Làm sao đột nhiên sĩ khí trở nên phấn chấn?"

Tổng Bi Phong giải thích: "Nhân vì Khổng lão đại đưa đến ngân lượng, cho nên bọn ta có thể phân phát cho các huynh đệ. Khoản ngân lượng đó gần như là toàn bộ tài sản của Khổng lão đại, một phần là từ kho của Phật môn, đủ để thanh toán toàn bộ tiền lương cho huynh đệ toàn quân hai thành Cối Kê và Thượng Ngu trong nửa năm. Tiểu Dụ ngươi nói xem quân tâm có lập tức phấn chấn hay không?"

Lưu Dụ mừng rỡ nói: "Khổng lão đại suy nghĩ thật chu đáo."

Lại hỏi: "Tình hình ở Kiến Khang thì sao?"

Tổng Bi Phong đáp: "Bọn ta đã tiếp nhận được thánh chỉ của triều đình, chính thức bổ nhiệm tiểu Dụ ngươi làm Thái thú Hải Diêm. Đó toàn là do Tư Mã Nguyên Hiên ở phía sau xuất lực giúp đỡ, mới có thể thành công."

Lưu Dụ nghĩ đến Tư Mã Nguyên Hiên, trong lòng thầm thờ dài.

Tổng Bi Phong lại nói: "Sự ủng hộ của triều đình đối với bọn ta, cũng chỉ có thời hạn. Hiện tại quân Kinh Hồ đã phong tỏa thượng du Đại Giang, vật tư từ mặt tây không có cách gì vận chuyển đến Kiến Khang, khiến Kiến Khang xuất hiện tình trạng thiếu lương. Nếu quả tình huống như vậy tiếp tục kéo dài, thì thật khó mà tưởng tượng chuyện gì sẽ tiếp tục xảy ra."

Lưu Dụ trầm giọng hỏi: "Nếu quả bọn ta công hãm Gia Hưng, Hoàn Huyền sẽ có phản ứng thế nào?"

Tổng Bi Phong gật đầu nói: "Phụng Tam cũng đưa ra nghi vấn giống như vậy. Ý hiểu Hoàn Huyền hơn bọn ta nhiều, ngờ rằng bất luận hấn có bố trí xong xuôi hay chưa, tất suất quân tây tiến, đánh chiếm Kiến Khang. Bởi vì nếu để bọn ta bình định Nam phương, suất quân ngược bắc về Kiến Khang, Hoàn Huyền sẽ lại để mất cơ hội ngàn năm có một để chiếm được Kiến Khang."

Lưu Dụ nói: "Chỉ cần Tư Mã Nguyên Hiên có khả năng phòng thủ vững chắc Kiến Khang, Hoàn Huyền sẽ chết mà không có chỗ chôn."

Tổng Bi Phong gượng cười: "Nhưng mà Khổng lão đại tịnh không hề lạc quan, y tịnh không tin tưởng Tư Mã Đạo Tử có thể giữ được Kiến Khang, máu chốt là ở chỗ ý đồ của Lưu Lao Chi."

Song mục Lưu Dụ ánh lên sát cơ, lạnh lùng nói: "Lưu Lao Chi! Hừ!"

Tổng Bi Phong than thở: "Khổng lão đại đã ly khai Quảng Lăng, tránh đến Diêm Thành. Lưu Lao Chi đương nhiên đã có tính toán, cho rằng có thể thừa dịp nước đục thả câu."

Lưu Dụ trầm giọng: "Hắn không chỉ xem thường Hoàn Huyền, mà còn đánh giá bản thân quá cao. Nếu quả hắn để Hoàn Huyền chiếm lĩnh Kiến Khang, người đầu tiên Hoàn Huyền muốn giết chính là hắn."

Tổng Bi Phong nói: "Vương Hoằng cũng chuyển lời tới, y nói rằng hiện tại Kiến Khang đã chia thành hai phái. Một phái vẫn ủng hộ Tư Mã Hoàng triều, một phái khác thì ủng hộ Hoàn Huyền."

Lưu Dụ gượng gạo hỏi: "Không một ai ủng hộ đệ ư?"

Tổng Bi Phong đáp: "Nếu tiểu Dụ ngươi có thể dẹp yên Thiên Sư quân, khẳng định giới cao môn Kiến Khang sẽ triệt để thay đổi cách nhìn đối với đệ. Ài! Tin nhị thiếu gia tử chiến truyền về Kiến Khang, làm xôn xao triều đình và dân chúng, lại chẳng một ai đánh giá cao tình huống phía bên ta, đã làm cho nhiều người quay sang ủng hộ Hoàn Huyền. Bởi vì bọn họ nhận định chỉ có Hoàn Huyền là có khả năng thu thập Tư Đạo Phúc."

Lưu Dụ gật gù: "Đúng là như vậy, nếu bọn ta có khả năng thu phục Gia Hưng, Hoàn Huyền sẽ bị bức phải mạnh mẽ tấn công Kiến Khang. Bằng không nhân tâm Kiến Khang rồi sẽ chuyển sang phía bọn ta."

Tổng Bi Phong đồng ý: "Văn Thanh cũng nhận định giống như vậy."

Lưu Dụ nhớ đến cái hôn định tình với Giang Văn Thanh, trong lòng nổi lên một ngọn lửa mãnh liệt mang đến tư vị động lòng người, hỏi: "Tình hình Văn Thanh thế nào?"

Tổng Bi Phong đáp: "Chiến thuyền Thiên Sư quân không ngừng từ các cửa biển đến xâm phạm. Toàn phải dựa vào thuyền đội của Văn Thanh mới chống chọi được, khiến cho Thiên Sư quân vô pháp ngăn cản thuyền đội của bọn ta rút đến Hải Diêm."

Lưu Dụ cố gắng đè nén sóng tình đang cuộn cuộn trong lòng. Gã nói: "Xem như thế, mọi thứ đều nằm trong sự khống chế của bọn ta. Lúc bọn ta thành công thu phục Gia Hưng, thì có thể xoay chuyển toàn bộ cục diện."

Tổng Bi Phong định nói lại thôi.

Lưu Dụ băn khoăn: "Tổng đại ca có điều gì muốn nói phải không?"

Tổng Bi Phong thở dài: "Chuyện này ta thực sự không muốn nói ra, sợ rằng làm tăng thêm phiền não cho đệ."

Lưu Dụ nghiêm mặt nói: "Huynh nói như thế càng làm cho đệ muốn biết đó là chuyện quỷ quái gì vậy?"

Tổng Bi Phong đáp: "Tin tức nhị thiếu gia tử trận truyền đến Kiến Khang, lập tức gây ra tin đồn khắp nơi, nói rằng là do đệ ở Hải Diêm án binh bất động, hại chết nhị thiếu gia."

Lưu Dụ không hề để điều đó trong lòng nói: "Nếu quả thời điểm đó không có ai tạo ra dao ngôn, đệ mới thấy kỳ quái."

Tổng Bi Phong lấy làm lạ hỏi: "Tiểu Dụ thực sự không để những lời đồn đại đó trong lòng sao?"

Hai mắt Lưu Dụ loang loáng tinh quang, đáp: "Hiện tại toàn bộ công việc mà đệ muốn làm, tịnh không phải là xem người khác đánh giá đệ như thế nào, cũng không phải là muốn cứu Tư Mã Hoàng triều đã mất hết nhân tâm, càng chẳng phải là bảo trì lối sống đặc quyền túy sinh mệnh tử của giới cao môn Kiến Khang, mà là kế thừa chí hướng của Huyền soái, vì dân chúng Nam phương mưu cầu hòa bình và hạnh phúc. Bọn họ có nói gì cũng là chuyện của bọn họ, chỉ có bọn ta mới biết rõ đã làm chuyện gì. Dẫu rằng Hoàn Huyền nhất thời đắc ý, nhưng vào lúc bọn ta bình định Nam phương, ngày mà bọn ta đem quân quay về phương Bắc, thời khắc Hoàn Huyền phải chết cũng không còn xa đâu."

Lúc nói đến đó, trong lòng Lưu Dụ dấy lên một ngọn lửa cừu hận, người khác nhìn gã thế nào thì có quan hệ gì chứ? So với bất kỳ người nào khác gã biết rất rõ, không một ai có khả năng cản đường gã nữa,

kể cả đó là Hoàn Huyền. -----

1 Ý nói ghen tuông, đổ ky.